دایمان پلورنکو داستان

د سلطان صلاح الدین ایوبي د وخت رینبتوني پیښې

د التمش لیکنه

مکمل غیر سیاسي

ایا زمونږ د هیواد اوسني حال خو همداسې نه دې !؟

Ketabton.com

د قریب الرحمن سعید ژباړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ:

د صلاح الدين ايوبي دوخت دربښتونو پيښنو په لړ کې دايمان پلورنوکو دداستان دا ژباړه د وطن د نوميالي او وتلي شاعر سميع الله تړون ددې شعر په بنسټ چې:

زمونږه ځمکه او فضا اوس د پرديو سره ده

تورتم زمونږدې خو رڼا اوس د پرديو سره ده

مونږ يې په خپل کور کې په خپلو وينو ولړلو

ژړا زمونږه ده خو خندا اوس د پرديو سره ده

مونږ ددې لوې جهان بې خاورې بې وطنه قام يو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس دپرديو سره ده

مونږه په ځان کې اوس د «او» او د «نه» توان نلرو

مونږه بې واکه يو دنيا اوس د پرديو سره ده

يهودان ګرځي ايوبي صلاح الدين نه شته دې

ملاعمر او اسامه او ګلبدين نه شته دې

ټولو هغه وطنوالوته ته چې د خپل هيواد دصلاح الدين ايوبي په لټه کې دي ، په ډيره مينه ډالۍ کوم.

قريب الرحمن سعيد

ناروی:۲۹ اګست۲۰۰۸م کال

دغه خوشعرونه د ښاغلي تړون دهغه شعر اخري برخه ده چې هغه دنارنج د ګل د مشاعرې په وخت کې د جلال اباد په ښار کې په يوې ستړې غونډې کې ويلي و اوما دلته د www.PashtoDeewa.com په مننه را واخستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

Contents

ډالۍ ۲
دداستان د را ټولونکي د زړه خواله ۲
د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند ۹
اومه نجلۍ او نادودېئي ۴۲
دسلطان ایوبي د وژلو پلان ۷۹
دویمه میرمن ۱۱۹
دخلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه ۱۴۸

هغه نجلۍ چې له فلسطینه راغلې وه ۱۹۳
او کله چې عیسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځید ۲۳۴
او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه ۲۸۱
زما نورې ژباړې ۳۱۷

(c) ketabton.com: The Digital Library

دقهار او له تيري کونکو څخه د بدل اخستونکي ذات په نامه

د ژباړې په اړه:

دايمان پلورونکو د داستان لومړۍ برخه د التمش ليکنه ده، چې له لاهور څخه د خپرېدونکې مياشتنۍ مجلې د چلوونکي، عنايت الله، له خوا را ټوله او په پرله پسې توګه نشر شوې ده. دا تاريخي داستان، له ښه مرغه، د نوموړي را ټولونکي په مټ د کتاب په بڼه کې برابر او دا دې ستاسو درنو لوستونکو په لاس کې دی . داستان نه يوازې د اسلامي امت په وړاندې دصليبيانو د ناوړو هڅو زړه بوګنونکې کيسې کوي، بلکې په خوږه ژبه د اوسنيو سياسي او پوځي حالاتو اريانوونکې خبرې هم کوي.

داستان که خپلو لوستونکو ته په ډېرې آسانۍ د حقايقو د سمندر تل ښيي، د صليبيانو په ښکېلاکي شنو او سرو باغونو باندې د غولېدونکو، د ايمان د پلورونکو او د وطن د دښمنانو ړانده ذهنونه هم د رڼتينولۍ په رڼا روښانه کوي.

داستان مسلمانانو ، په وطن مينو ځوانانو او روڼ آندو ته ښيي چې صليبيان په څه چل ول د اسلامي امت د له منځه وړلو له پاره د اسلامي امت د ځوانانو په فکرونو کې منفي بدلون راولي. داستان، په دې سربېره، ښيي، چې صليبيان په خپل صليبي تهذيب کې د مسلمانانو د غرقولو او رنګولو له پاره له هماغو لارو چارو نه کار اخلي، چې د اسلام د پيل، پيل څخه يې کار آخيست.

که صليبيانو پخوا ، په اسلامي امت باندې د خپلې برلاسۍ له پاره، د متحده پوځ له توغ لاندې يرغلونه وکړل، نن سبا يې ګورو ، چې د ناټو د متحده پوځ په واسطه يې نژدې ټول اسلامي هيوادونه تر خپلې ولکې لاندې را وستي دي. لوېديځ، لګيا دی، اسلامي تهذيب ته د خپل صليبي تهذيب رنګ ورکوي.

په دې کتاب کې په ډاګه کيږي، چې صليبيانو د اسلامي امت د ځپلو او دمسلمانانو د له منځه وړلو له پاره

څه ډول توطيې پلې کړې وې. ګورو چې نن هم دخپلو موخو دترلاسه کولو له پاره له هماغو لار، چارو نه کار اخلي:

- پخپله د مسلمانانو په لاس د مسلمانانو وهل او ځپل.
- د ذهني عياشۍ د سامانونو د تيارولو او د شرابو د رواجولو له لارې له مسلمان نه په ډېرې آسانۍ د هغه د دين او ايمان آخيستل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د ښځو د حقوقو د نامه لاندې هغوی ته د بې اندازې آزادۍ ورکول او له نارینه سره د آزاد و جنسي اړیکو کلکول.(نن زمونږ زیات شمیر ځوانان په همدې ناروغتیا اخته دي).
- له نورو هیوادونو څخه د فاحشو او د «ایډز» په ناروغۍ باندې د ککړو ښځو واردول.(نن زمونږ په هیواد کې د ایډز او ایچ ،اې ،وي ، ناروغتیا ، لګیا ده، په چټکۍ خپرېږي. د دې ناروغانو شمیره، نن سبا ، لسګونو زرو ته رسیږي).
- په ډاګیزه توګه د ځوانانو د ذهنونو تخریبول.
- ورځ په ورځ د فاحشه خانو زیاتوالی.
- په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو او هلکانو تر منځ د ناجایزې معشوقې پیلول.
- په اسلامي ټولنه کې د مسلمانو نجونو په جامه کې د عیسوي نجونو استول او هغوی ته د مسلمانو نارینه وو تر منځ د دښمنۍ او وینې د تویولو د دندې سپارل.
- د ځوانانو په منځ کې، د آزادۍ د نامه لاندې، د شرابو ، جوارۍ او قمار ځایونو زیاتوالی او رواجول.
- د مسلمانانو په جوماتونو کې، د ملایانو په بڼه کې، د عیسوي پادریانو ټاکل او له دې لارې د اسلام د اصلي بڼې بدلول.
- د صلیبي کولتوري آغیز له لارې د مسلمانانو د ذهني او کولتوري څېرې بدلول.
- دمسلمانانو په فکر او آند کې شک پیدا کول او بیا د د غه یا هغه صلیبي کولتوري جذابیت په واسطه د هغه چورلټ بدلول.
- صلیبیان وایي: «مذهب به د مسلمانانو خپل وي، خو په لوېدیځ او صلیبي تهذیب کې به رنګ شوي وي».
- خو ایوبي وایي: «یوه عادي ښځه هیڅاته هم زیان نشي رسولې ، خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه، په یوا ځې ځان، د یوه هیواد بیړۍ ډوبولای شي»
- ایوبي همدا راز وایي چې «زه د جاسوسانو څخه ویره نه لرم. ګوابښ مونږ ته، په حقیقت کې، د خپلو کلیمه ګویو ورونو نه دې، هغه ورونه چې غواړي د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عملیات بریا ته ورسوي. ایوبی زیاتوي چې که چېرې دهغوی ایمان کلک وي، نو د صلیبي جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ بریالی کیدای نشي.

ایا زمونږ دهیواد او ولس حال ، نن سبا ، همداسې نه دې ! ؟

(فاعتبروا یا اولی الابصار)

قریب الرحمن سعید

(د ۲۰۰۸ کال د اګست پنځمه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلوي خداي په نامه

دداستان د را ټولونکي د زړه خواله:

مونږ د «ایمان پلورنکو دداستان» د لیکوال دروند التمش مننه کوو چې هغه د صلاح الدین ایوبي د قصو لړۍ د داستان په بڼه پیل کړه. دلته مونږ د هغه (اته) قصې دلوستونکو تر مخ وړاندې کوو. په دې قصو کې تاسې ته ټول هغه څه تر لاسه کیداې شي چې ستاسې او ستاسې د ځوان نسل غوښتنو ته د تیرو پیښو په هکله په ډاډ منه توګه ځواب وایي او تر څنګ یې دهغوی هغه دیني ،ملي او قومي احساسات را ژوندي کوي چې زمونږ دښمن یې د خپلو خوندورو قصو په واسطه د له منځه وړلو په هڅو کې مصروف دي.

ددې (اته) قصو په هکله په لنډه توګه دا ویل اړین ګڼو چې : هومره سازشونه چې د اسلام د ستر مجاهد او د اسلام د عظمت دساتونکي صلاح الدین ایوبي په وخت کې د اسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره شوي په بل دور او وخت کې یې ساري نه موندل کیږي. صلیبیانو او یهودیانو د مسلمانو امراؤ او فوځي قومندانانو دپه لاس کې نیولو او اختسلو په خاطر بې دریغه دولت او شتمنۍ په کار واچولې او ددې تر څنګ یې د صلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي د راپرزولو له پاره خپلو ځوانو او ښایسته نجونو ته روزنه ورکړه او هغوی یې په ډیره بې حیا او بی باکانه توګه د اسلامي سلطنت پر خلاف استعمال کړې. هغوی ته دا څرګنده وه چې صلاح الدین ایوبي ته د جنګ په ډګر کې ماته ورکول اسانه کار نه دې. د سلطان ایوبي د جنګ تګلاره داسې وه چې صلیبیانو به د وګړو او وسایلو د زیادښت سره سره بیاهم ماتې خوړله، په همدې اساس هغوی په اسلامي سلطنت کې دفساد او ګډوډیو د راپیدا کیدو په خاطر او په ځانګړې توګه په مصر کې، چې فوځي قیادت یې د صلاح الدین ایوبي په لاس کې و، د جاسوسۍ او تخریب کارۍ څخه کار اخست او دهغه وخت د ځوان نسل دکرچار دخرابولو له پاره یې ډول ډول لارې خپلولې. شتمني او ښځې یې بې دریغه استعمالولې او د صلاح الدین ایوبي لوړ پوړي چارواکي او د دولت او فوځ واکداران یې د خپل هیواد ،ولس او دین پر خلاف غدارۍ ته هڅول او دهغوی څخه یې د ایمان پلورونکو ډلې تیارې کړې وې.

صلاح الدین ایوبي ته یو جنګ په ډګر کې ور په غاړه و ، دا د سترو سترو معرکو یوه لړۍ وه چې د صلیبي جنګونو تر نامه لاندې مونږ ته را رسیدلي ده. خو دهغو جنګونو کوم تفصیل مونږ ته نه دې را رسیدلي چې سلطان ایوبي د صلیبي جاسوسي شبکو، چې په هغوې کې یې له یوه اړخه ښایسته نجونی ورننویستې وی او تر څنګ یې د حسن بن صباح په څیر وژونکې ډله هم ورګډه وه ، پر خلاف و جنګید. دغه وژونکو ته یې فدائیان هم ویل. ددې تر څنګ د حشیشینو تر نامه لاندې یوه ډله هم وه. دوی په صلاح الدین ایوبي څلور

(c) ketabton.com: The Digital Library

وژونکي يرغلونه وکړل ، خو د الله(ج) ځانګړي لورونه وه چې دا مجاهد ترې په ډراماييي توګه او دخپلو مېنو په زور خونديووت. دغه د ځمکې لاندې صليبي جنګونو هغه په زړه پورې قصې را وزيږولې چې له ډلې څخه يې دلته مونږ (اته) خپلو درنو لوستونکو ته وړاندې کوو.

د تاريخ دا رينښتوني پيښې د تفصيلاتو د اوږدوالي په خاطر د تاريخ په کتابونو کې نه دي را خستل شوي او شونې علت يې دا هم کيداې شي چې د تاريخپوهانو آند د ځمکې لاندې او د پردو تر شا نه شواي تللاې. داسې پيښې د اړوندو وختو د پيښوليکونکو په ليکنو کې خوندي پاته شوي او يا د سترګو ليدلو شاهدانو بيان کړي دي ، او بيا دا پيښې سينه په سينه د يوه نسل څخه بل ته ژوندۍ را غلي دي.

دروند التمش چې د کار دپيدا کولو په خاطر منځني ختيځ ته تللاى و ، د کار د موندلو سره سم يې د تاريخ دليکلو حس هم را بيدار شو. هغه په تيرو دولسو کلونو کې د اسلامي هيوادنو بې شميره کتابتونونه کتلي او د دزيات شمير کتابتونو د ذخيره ځايو څخه يې هغه کاغذات را ويستلي چې مسؤلينو يې بيکاره ګڼلي او هيسته يې په کاغذتوکريو کې غورځولي و. په هغوی کې د صلاح الدين ايوبي د وخت د سرکاري او غيرې سرکاري ليکوالانو ليکل شوي نا چاپ شوي ليکنې تر لاسه شوي چې همدا د سلطان ايوبي د وخت رينښتوني تاريخ تمثيلوي. او دا هماغه پيښې دي چې د تيرو وختو ښويدنې او غداران ايمان پلورنکي بې پردې کوي او د راتلونکو نسلونو له پاره د عبرت درس او د لارې رڼا ګرځي.

ددې پيښود ليکونکو نه اخوا ، دروند التمش چې دکومو تاريخپوهانو د ليکنو څخه تفصيلي پيښې تر لاسه کړي دي په هغوی کې هيرالډ ليمب ، لين پول ، وليم آف ټآئر ، قاضي بهاؤالدين شدّاد ، محمدفريدابُوحديد ، اينتي ويسټ ، واقدي ، هتّي، جنرال محمد اکبرخان رنګروټ ، موئير، سراج الدين ، اسدالاسدي، الاطهر ، سستين ، بالډوني، او يو څو نور نوم ورکي تاريخپوهان شامل دي.

د ۱۹۷۴ زيږديز کال په ااخرکې التمش پاکستان ته راغي او له ماسره يې وکتل، زه به د هغه دا احسان تر قيامته پورې له ياده و نه باسم چې هغه دغه ارزښتناکه خزانه د «حکايت» له لارې لوستونکو ته وړاندې کړه. ما د ۱۹۷۵ زيږديز کال د فبروري دمياشتې په ګڼه کې ددې لړۍ په خپرولو پيل وکړ چې تر اوسه پورې جريان لري. دا قصې يو پرلپسې تاريخ نه دي ،بلکه د مختلفو وختونو تفصيلي او ډراماييي کړنې دي چې تاسو په کې صلاح الدين ايوبي او د صليبي جاسوسانو ، خارکښو ، تخريب کارانو ، غلچکي بريدکونکو او د عسکري کمانډو يانو حيرانونکي او په زړه پورې پيښې لوستلاې شئ. دا په حقيقت کې د ښځې او ايمان تر منځ هاند اوهڅې او نه ختميدونکي معرکه ده چې تاسې به حيران پاته کړي او که ستاسې د ايمان څراغ چيرې هم مړژواندي وي نو هغه به را تازه کړي .

ستاسې دهغه وخت دښمن نن هم ستاسې دښمن دي او تر اوسه پورې هم داسلام او مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره هماغه خوندناکې لارې استعمالوي چې پخوا يې ازمايلې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا قصې پخپله هم ولولئ او خپلو کوچنيانو ته يې هم. که چيرې تاسې په رينبتونې توګه غواړئ خپل کوچنيان د فحش، لوڅو لغړو او د اخلاقو خرابونکو قصو څخه خوندي کړئ نو دا (اته) قصې له ځانه سره کورته يوسئ.

ددې قصو په لوستلو سره به تاسې دا احساس کړئ چې نن يو ځل بيا تاريخ تکراريږي او يوه بل صلاح الدين ايوبي ته اواز کوي.

عنايت الله

(د حکايت د مياشتنې مجلې مدير «لاهور»)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښځې او ایمان ترمنځ هڅې او هاند(۱)

-او کله چې (ذکویي) د سلطان ایوبي خیمې ته ولاړه:
-[ته د مرغانو سره لوبې کوه، عسکري د هغې چا له پاره ، چې په ښځو او شرابو کې مست وي،ډېره خطرناکه لوبه ده]
دا ټکې سلطان صلاح الدین ایوبي په ۱۱۷۵ زیږدیز کال خپل د کاکا زوي خلیفه الصالح او د هغې یو امیر سیف الدین ته لیکلي و. دغه دواړو وګړو په پټه د صلیبي ځواکونو څخه د شتمنیو (د زرو او جواهراتو) د ترلاسه کولو او د سلطان صلاح الدین ایوبي د ځپلو او هغه ته د ماتې د ورکولو په خاطر یو سازش جوړ کړې و. صلیبیانو هم همداسې غوښتل، هغوی یرغل وکړ، الصالح او سیف الدین د هغوی ملاتړ وکړ. خو سلطان صلاح الدین ایوبي د الصالح او سیف الدین په ګډون صلیبیانو ته ماتې ورکړه. امیر سیف الدین خپله شتمني او پانګه پرېښوده او و تښتید ، د هغې د خیمې څخه ډول ډول الوتونکې مرغان ، خایسته او ځوانې نڅونکې نجونې ، سندرغاړي ، د موسیقې الآت ، او د شرابو ستر ستر منګوټې ترلاسه شول. صلاح الدین ایوبي ټول الوتونکې ، نڅونکې، سندرغاړي او دهغوی د موسیقي غړونکې ډمان پرېښوول او امیر سیف الدین ته ئې په دې عنوان یو لیک انځور کړ:
[تاسې دواړو د کفارو په ملاتړ زما د نوم و نښان د ورکولو ناپاکه هڅې و کړې خو دا فکر مو نه و کړې چې ستاسو دا سازښ به د اسلامی امت نوم او نښان هم له منځه یوسي. که چېرې تاسې له ماسره کینه درلودای نو زه به مو وژلي وای، تاسې تر اوسه پرما دوه ځلې وژونکې یرغلونه کړې دي خو په دواړو کې ناکام شوی یاست اوس یوه بله هڅه وکړئ او ووینئ.
خو که چېرې تاسې ماته دا ډاډ را کړئ چې زما د تن څخه زما د سر په لرېکېدو سره به اسلام نور هم ډیرغښتلي او هسک شي نو د کعبې په پالونکې مې سوګند چې زه به ستاسې په تورو خپل سر له تنې پرې کړم. او ستاسې په پښو کې به ئې د ایښوولو وصیت وکړم. زه تاسې ته همدومره ویل غواړم چې هیڅ نامسلمانه د مسلمان دوست نه شي کېداي. تاریخ ستاسې تر مخ دې خپل پخوانې تاریخ ووینئ ، د شاه فرینک او ریمانډ په څیر د اسلام ستر صلیبي دښمنان پدې خاطر ستاسې دوستان ګرځیدلي چې تاسې د مسلمانانو پر خلاف په ډګر کې دهغوی مرسته کړې ، که چېرې هغوی بری موندلي واې نو بیا به د هغوی بل ښکار تاسې په خپله واست او دهغې د وروسته به دهغوی دا خوب هم پوره شوی وای چې اسلام د نړۍ له یوي مخې پاکه کړي او له منځه ئې یوسي.
تاسې د یوه غښتلی نو میالي قوم وګړی یاست ، د عسکریت هنر ستاسې قومي دنده ده ، هر مسلمان د الله ج سپاهی دي ، خو ددې له پاره ایمان او عمل بنستیز شرط دي. ته یوائې د الوتونکو سره خپل زړه خوشحالوه او لوبې ورسره کوه، عسکریت د هغه چا له پاره یوه خطرناکه لوبه ده چې په ښځو او شرابو ئې زړه ورکړې او مست وي. زه له تا نه غواړم چې له ماسره بسپنه وکړه ، او زما سره په جهاد کې ګډون وکړه ، او که چېرې دا نشي کولاې نو زما د مخالفت څخه لاس واخله ، زه تاته هیڅ ډول سزا نه درکوم. الله ج دې ستاسې ګناهونه وبښي.(صلاح الدین ایوبي)]

(c) ketabton.com: The Digital Library

[يو اروپايي تاريخ پوه (لين پول) ليکي چې: چې دغنيمت دومره زيات مال به د صلاح الدين ايوبي لاس ته ورته چې حساب به ئې نه و. جنګي بنديان هم د شميره وتلي و. صلاح الدين ايوبي به د غنيمت ټوله شتمني په درې برخو وويشله. يوه برخه ئې په جنګي بنديانو ويشله او هغوی ئې ازاد ول. دويمه برخه ئې په خپلو فوځيانو او غريبانو ويشله او دريمه برخه ئې د نظام الملک مدرسې ته ورکوله. هغه پخپله هم په همدې مدرسې کې زده کړه کړې وه. نه ئې پخپله ځانته څه و ساتل او نه ئې خپل کوم جرنيل ته څه ورکړل، ددې ويش پايلې دا شوې چې د جنګي بنديانو زياته برخه که مسلمانان ول او که غير مسلمان، ټول د صلاح الدين ايوبي په پښو غالي کې را ټول شول او د هغې داطاعت په منلو سره ئې د هغې په فوځ کې خپل خدمات پيل کړل. دايوبي لويوالې او سترتوب تر لرې لرې ځايو پورې مشهور شو.]

ددې تر مخه د حسن بن صباح (پټې ډلې) فدايانو، چې اروپايي تاريخ پوهانو د وژونکو په نامه ياده کړې ده، په صلاح الدين ايوبي باندې دويم ځلي وژونکې يرغل کړې و خو د ستړپالونکې اراده ددې ستر مجاهد څخه ډير زيات کار اخستل ول نو په دې خاطر په دواړه ځلو کې يوه معجزه را ځرګندېده تر څو د اسلام دا ستر ساتونکې خوندي او ژوندي پاته شي. پر هغه دريمه وژونکې حمله هغه وخت تر سره شوه چې هغې د خپلو مسلمانو ورونو او صليبيانو د سازښت غرونه د خپلې توري په واسطه ټوټې ټوټې کړي ول. امير سيف الدين د جنګ له ډګر څخه تښتيدلې و. خو هغه د صلاح الدين ايوبي پر خلاف د حسد او کينې په لمبو کې سوځيده. هغې د حسن بن صباح د وژونکې ډلې مرسته ترلاسه کړه، دا ډله د يوې اوږدې مودې را هيسې د اسلام په لستوڼي کې د مار په څير را ټوکېدله چې پوره ډاګيزه کول ئې ډير اوږود وخت ته اړتيا لري، خو لنډه دا چې لکه څنګه چې زمکه د لمرد وړانګو څخه په لرې کېدو سره د ګناهونو زانګو ګرځي، نو په همدې توګه حسن بن صباح نومې وګړي هم د اسلام څخه په جدا کېدو سره د نبيانو او پيغمبرانو په څير د سترتوب د ترلاسه کولو پروګرام تر لاس لاندې و نيو. هغه خپل ځانته مسلمان ويلې او داسې يوه ډله ئې جوړه کړه چې په جادو ډوله تو ګه ئې خلک خپل پيروان ګرځول، ددې موخې د ترلاسه کولو له پاره دې ډلې ډيرې ښکلې نجونې، نشه راوړونکې بوټي، د هپنټيزم (Hypnotism) او غوره مالۍ په څير لارو چارو څخه کار اخست، داسې په اصطلاح جنتونه ئې د خلکو تر مخ جوړول چې هلته پر ورتللو سره تيرې هم ويلې کېدې. هغوی د خپلو مخالفينو د له منځه وړلو له پاره د وژونکو يوه ډله جوړه کړه، د وژلو لارې چارې ډيرې پټې ترسره کېدې، ددې ډلې وګړي دومره چالاکه، زيرکه او نه ويريدونکې ول چې د بڼه او ژبې په بدلون به د سترو سترو جنرالانو ساتونکې ګرځيدل او کله به چې په پټه توګه کومه وژنه تر سره کېده نو د وژونکو پل به هم چا نه شو موندلای. لږده موده وروسته دغه ډله د «وژونکو د ډلې» په نامه مشهوره شوه. دا وګړي د سياسي وژنو ماهرين ول، دوی به د ښايسته او ښکلو نجونو په لاسو د شرابو په پيالو کې زهر هم په خپلو ښکارشويو باندې څښل. تر ډيرې مودې پورې دغه ډله دهمدې موخو له پاره کارول کېده. چې کارکونکو ته ئې «فدائيان» ويل کېدل.

صلاح الدين ايوبي ته نه دغه ښکلو نجونو دوکه ورکولای شوه او نه شرابو. هغه ددغې دواړو څخه کرکه کوله. د هغې د وژلو له پاره يواځې همدا يوه لاروه چې پر هغې وژونکې بريد وشي. خو د هغې د ساتونکو تر مخه پر هغې باندې دا ډول بريد هم څه اسانه کار نه و. ددې تر مخه پرې دوه يرغلونه ناکامه شوي ول. اوس صلاح الدين ايوبي ته ددې هيله پيدا شوی و چې د هغې د کاکا زوي الصالح او امير سيف الدين به د ناکامۍ او ماتې وروسته توبه ويستلې وي، خو هغوی د بدلې اخستلو يو بل تر زمکې لاندې کوښښ وکړ. صلاح الدين ايوبي هم د خپلو برياو د جشن د لمانځلو پر ځاې خپلې فوځې برياوې جاري و ساتلې او په څو نورو کليو باندې ئې هم ولکه ومونده. په دې نوو سوبو کې د غازه تر نامه لاندې مشهور کلې هم و. ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيمې په چاپيريا ل کې يوه ورځې صلاح الدين ايوبي ، دامير جاوالاسدي په خيمه کې د غرمې د خوب او پرکالۍ له زوره سست شوی و، خو هغه پګړۍ ئې چې د جنګ په ډګر کې ئې د لمر د تودخې او ددښمن د توري څخه د سر د ساتلو په خاطر د تل له پاره په سر ووله ، له سره نه وه ښکته کړې. د خيمې څخه باهر د هغې د ساتونکو ډلی په پوره بيدارۍ سره شتون درلود. د ساتونکو ددې ډلې مشر د لږ څه وخت له پاره دهغې ځاې څخه ولاړ. يو ساتونکې د صلاح الدين ايوبي د خيمې د را پريوتو پردو څخه د خيمې دننه حالات و کتل ، ګوري چې د اسلام د عظمت د سالار سترګې ورغلي هغه مخ په شا پروت ويده و. دغې ساتونکې د بل ساتونکې په لور و کتل ، دډلې څخه درې نورو ساتونکو هم ددغې ساتونکې په لور و کتل ، ساتونکې خپلې سترګې بندي او خلاصې کړې ، هغه دوه درې کسه ساتونکې پورته شول او نور ساتونکې ئې په خبرو مشغول کړل. دغه ساتونکې خيمی ته ولاړ ، د خپل ملابند څخه ئې توره را وويستله ، په ډيره سوکه توګه د صلاح الدين ايوبي په لور ور روان شو، او د ځنګلې پيشو په څير ئې په بيده صلاح الدين ايوبي باندې توره را وويستله ، کله چې دهغې د توري لاس پورته شو نو صلاح الدين ايوبي هم يو اړخ بدل کړ، دا نشي ويل کيداې چې ساتونکې په کوم ځاې باندې ګذار کاوه. په زړه يا په سينه ، خو پيښه داسې شوه چې خنجر د صلاح الدين ايوبي د پګړۍ په پاسنۍ برخه کې ورننوت چې د هغې د سر څخه ئې د يوه ويښته په اندازه لر يوالې درلود ، پګړۍ د سر څخه پريوته.

صلاح الدين ايوبي د برق په څير را پورته شو ، هغه ته دا ستونزمنه نه وه چې و پوهيږي چې څه کيږي ؟ددې د مخه پر هغه دغسې دوه نور بريدونه هم شوی ول. هغه پر دې هم حيران نه شو چې يرغل کونکې د هغې د ساتونکې په هغوبڼه کې پټ دې چې هغې پخپله د هغوی له پاره تيار کړي و. هغې د ساه اخستو په اندازه وخت هم له لاسه ورنکړ، يرغل کونکې د هغې د پګړۍ څخه دخپل خنجر د ويستلو په هڅه کې و او ايوبي لوڅ سر ولاړ و. هغه د يرغل کونکې مخ په يوه ځواکمن سوک سره وواهه ، دهغې د مخ هډوکې او ژامله ئې ورماته کړه. د يرغل کونکې ژاملې ماتې شوی وي. شاته پريوت او دخولې څخه يوه لړزونکې چيغه ووته، د هغې خنجر د صلاح الدين ايوبي په پګړۍ کې بند پاته شو، صلاح الدين ايوبي خپل خنجر را وويست ، په همدې وخت کې دوه نور ساتونکې په منډه خيمی ته را ننوتل ، دهغوی په لاسو کې توري وي ، ءصلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل چې دا ژوندې و نيسئ ، خو هغوی دواړو هم په ايوبي باندې را کښيښوده ، صلاح الدين ايوبي د يوه خنجر په واسطه ددواړو تورو مقابله و کړه چې نژدې يو دوه دقيقې روانه وه، ځکه په دې وخت کې ټول ساتونکې خيمی ته را ننوتلې ول.

صلاح الدين ايوبي هغه درنګ ډير حيران پاته شو چې وئې کتل چې خپل ساتونکې ئې په خپلو منځو کې په دوه ډلو ويشل شوی دي او يو د بل وينې تويوي. خو څرنګه چې هغه ته د انه وه معلوم چې په دوی کې دښمن څوک دي او دوست څوک ، نو په دې اساس ئې په دې جنګ کې ګډون و نه کړ.

د لږ ځنډ وروسته کله چې د ساتونکو څخه يو څو د زمکې خلي شول او يو څو نور په تيښته و تښتيدل او يو شمير نور د زخمی کيدو وروسته بې حاله پراته وول نو دا ورته بربنډه شوه چې په هغې ډله کې چې د سلطان صلاح الدين ايوبي دخوندي ساتلو ماموريت ئې درلود، اوه کسان ئې «فدائيان» و، چې غوښتل ئې صلاح الدين ايوبي ووژني. هغوی ددې کار د ترسره کولو له پاره يواځې يو فدائې خيمی ته استولې و. خو کله چې دننه په خيمه کې حالات بدل شول نو هغه پاته نور هم ورننوتل ، اصلی ساتونکې هم خيمی ته ور ننوتل هغوی سمدستې پوه شول او صلاح الدين ايوبي د وژونکې يرغل څخه خوندي پاته شو. هغه د لمړي يرغل کونکې په شارګ باندې د توري څوکه کښيښوه اوترې وئې پوښتل چې څوک دې ؟او چا را استولې دې ؟ په ريښتيا ويلو سره صلاح الدين ايوبي د هغې د ځان د ښښنې و عده وکړه. هغه ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې فدايي دې او د کېميشتکن (چې يو شمير تاريخ پوهانو د ګمشتګين په نامه ياد کړې) لخوا دلته ددې کار له پاره راستول شوی. کېميشتکن د الصاح د يوې سيمې والي و.

(۲) *****

د اصلي قصې د اوريدو تر مخه دا اړينه ده چې ددې پيښې د مخه وختونه تر نظره تير کړل شي. د صلاح الدين ايوبي د نوم ، په اسلامي تاريخ کې دهغې دکړونو د ستروالي او ځاې او سربښندونو څخه به څوک خبر نه وي !؟ اسلامي امت خو ئې هيڅکله هم نه شي هيروالائې. او مسيحی نړی په ئې هم د تل له پاره په ياد ولري. په دې اساس دا اړينه نه بريښي چې د صلاح الدين ايوبي د نسب شجره دې په تفصيلي توګه بيان کړل شي. مونږ چې کومې پيښې دلته د لوستونکو تر مخ ږدو نو هغه دومره پراخه دي چې د تاريخ لمن سره را ټولوي. دغه تقصيلات د پيښو د ليکونکو او د قلم د خاوندانو په ريکارډ کې ثبت دي ، او څه د يوې سينی د سلولونو څخه د بلی سيني سلولونو ته وررسيدلي دي. د تاريخ په لمن کې يواځې د صلاح الدين ايوبي کړنې ياد کړل شوی دي او د هغو سازښونو په هکله لږ څه مومو چې دهغه خپلو دهغه پر خلاف کړې دي. او دهغه د ورځ په ورځ زياتيدونکې شهرت او ستروالي دداغداره کولو له پاره ئې هغه د ښکلو نجونو په يوه داسې جال کې د راګيرولو بيا بيا هڅې کړې چې د هغوی په ښايست کې طلسماتي اغيز و.
د اسلامی تاريخ د ا رينښتوني ډرامه په ۲۳ د مارچ ۱۱۲۹ زيږديز کال کې پيليږي. يعني هغه وخت چې صلاح الدين ايوبي د مصر وايسراي او د فوځ اعلي قوماندان و ټاکل شو. هغه ته دومره ستره رتبه په دې خاطر ورکړل شوه چې هغه تر هر څه لمړې د حکمراني کورنی نوي نيالګې و او دويم دا چې چې هغه د خپل عمر په لمړيو کې د جنګ او ځپلو(حرب و ضرب) د فن ماهر ګرځيدلی و. عسکريت ورته په ميراث کې پاته شوی و. دهغې په ذهن کې حکمرانی د بادشاهی په معنی نه ، بلکه د اسلام د ساتنی او د قوم د ستروالي او د خير ښيګڼې په خاطر وه. کله چې د هغې شعور را بيداره شو نو په لمړي ځل يې محسوس کړه چې په مسلمانو حکمرانانو کې نه يواځې يووالی نشته بلکه يو له بله سره د کومک او بسپنی کولو څخه هم ډه ډه کوي. هغوی عياش ګرځيدلي و. شرابو او ښکلو نجونو اوښځو که له يوه اړخه دهغوی ژوند رنګين ګرځولی و ، خو هلته ئې د اسلامی امت او د اللهﷻ د دغه ستر مذهب راتلونکې دتياری سره مخ کړې وه. د هغوی داميرانو،وزيرانو او مشاورينو ناست ځايونه د نامسلمانه ښايسته نجونو څخه ډک شوی و. له دوی څخه ډيرې نجونې يهودې او عيسايي وې چې د ځانګړو زده کړو وروسته ئې دې ناست ځايو ته ور داخلي کړې وې. د حيرانوونکي ښايست او د اداکارۍ د فن هنرمندانې دغه نجونې د مسلمانانو حکمرانانو او پادشاهانو کړنې او د هغوی ملي غرور د لرګی د چينجي (دېمک) په څير رژاوه.
ددې پايلې دا شوی چې صليبيان چې فرينک (فرنګيان) په کې په ځانګړې ډول د ياد ولو وړ دې ، د مسلمانانو ځمکې ټوټی ټوټې يو پر بل پسې د کومې تيرې کړې او ان تر دې چې يو شمير مسلمان حاکمان فرنګيانو (اوسني انګليسانو) ته کلنی محصول (ټيکس) او جزيه ورکونکې وګرځيدل .دا محصول د بدمعاشی د محصول تر نامه لاندې هم يادېده. صليبيانو به د خپل فوځي ځواک په زور او هم د کوچنيو کوچنيو يرغلونو په شکل کې دا حکمرانان ويرول ، په لړی سيمې باندې به ئې قبضه کوله ، تاوان او ټيکس به ئې اخسته ، او موخې ئې داوې چې په کلار کلار اسلامی امت د کومې(ستوني) تير کړې. مسلمانو حکمرانانو به د خپلو رعاياو د وينو په څښلو د هغوی څخه محصول تر لاسه کاوه او صليبيانو ته به ئې ورسپاره ، دهغوی هدف داو چې د هغوی د عيش او عشرت په ژوند کې کوم اخلال منځته را نشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته ئې د قوم پالني تخم هم و شينده ، او تر ټولو خطرناکه ډله ئې د حسن بن صباح تر نامه لاندې جوړه کړه. دغه ډله د صلاح الدين ايوبي د ځوانۍ څخه نژدې يوه پيړۍ مخته دهمدې موخو د تر لاسه کولو له پاره جوړه کړل شوې وه. دا د ګټه پالو ډله او فرقه وه ، بې حده خطرناکه او د اسرارو نه ډکه . ددې فرقې اړوندو ته ځانته «فدائيان» ويل. خو وروسته د حشيشين په نامه په دې خاطر مشهور شول چې دوى به د حشيش دنشه کونکې بوټې د موادو له لارې نور خلک په خپل جال کې را نښلول.

صلاح الدين ايوبي د نظام الملک په مدرسه کې ښوونه او روزنه تر سره کړې وه . پخپله نظام الملک د اسلامى نړۍ په يوه مملکت کې يو وزير و ، ددې مدرسى بنسټ همهاغه ايښودې و. په دې مدرسى کې به اسلامى ښوونه او روزنه ورکول کېده او کوچنيان به د اسلامى تاريخ او نظرياتو څخه پوره پوره خبريدل.

د يوه تاريخ پوه « ابن الاطهر» د وينا په اساس ، نظام الملک پخپله د حسن صباح د فدائيانو لمرني ښکار و. ځکه چې هغه د روميانو د پراخ غوښتنود سياست په مقابل کې لکه دغره په ځير ولاړ و . روميانو هغه په ۱۰۹۱ زيږديز کال کې د همدې فدائيانو په لاسو وواژه ، خو مدرسه ئې په خپل ځاې پاته شوه. صلاح الدين ايوبي همدلته ښوونه او روزنه وکړه. په همدې عمر کې ئې د عسکريت روزنه هم د خپلو مشرانو له خوا تر لاسه کړه. نورالدين زنګي هغه ته جنګي تاکتيکونه ورزده کړل ، د هيواد د نظام د پر مخبيولو روزنه ئې ورکړه ، او په ډپلوماسۍ کې ئې ښه پوهه ورو ښووله. دغي ښونو او روزنو په هغې کې هغه جذبه را پيدا کړه چې وروسته ئې بيا همغه د صليبيانو له پاره د برق د تارونو په ځير وګرځوله ، هغه د ځوانۍ په پوړ کې هغه ډول ذهانت او ورتيا تر لاسه کړې وه چې د يوه ستر سالار له پاره اړينه وي.

صلاح الدين ايوبي د جنګ اوځپلو د فن ترڅنګ د ځارکښنې (Intelligence) ، کمانډو او غلچکي بريدونو(Commando and Guerilla operation) ديوهې د تر لاسه کولو ته هم ځانګړې پاملرنه وکړه. هغه به کتل چې صليبيان د ځارکښنې په ډګر کې ډير مخته تللي دي ، او هغوى د مسلمانانو په نظرياتو باندې په ډير هنر سره يرغلونه کوي. صلاح الدين ايوبي غوښتل چې د نظرياتو په سنګر کې و جنګيږي ، هلته چې د توري د استعمال اړتيا نه وى.

په دې قصه کې به تاسې مخته ووينئ چې د هغه دتوري وهنه ډيره درنه او ژوره وه خو دهغې د مينى ګذار ئې د هرڅه سخت وهل کولاې شول. د هغه له پاره د زغم او تحمل اړتيا وه او هغه دغه زغم د خپل عمر په لمرنيو وختو کې په خپل ځان کې پيدا کړې و.

کله چې هغه د مصرد وايسراې او د عسکرې ځواکونو د عمومى قوماندان په ځير هلته و استول شو، نويوشمير هغو منصبدارانو ستره غوغا جوړه کړه چې ددې رتبى له پاره کلونه کلونه منتظر ناست ول. د هغوى له انده صلاح الدين ايوبي لا تر اوسه د مکتب شاګرداو کوچني هلک و خو کله چې د مکتب دا شاګرد دهغوى مخته راغى ، دهغه خبرى ئې واوريدې ، نو دهغوى احتجاج په ټپه و دريد. د«لين پول» تاريخپوه له مخې صلاح الدين ايوبي په ډسيپلين (Discipline)باندې ثابت او ولاړ وخوت. هغه د خپل ځان او خپل فوځ له پاره تفريح ، عياشي او ارام کول حرام وګرځول ، هغه خپل دماغي او جسماني ځواکونه يواځي په دې باندې راټول کړل چې اسلامي سلطنت نور هم غښتلې کړي او صليبيان ددې مځکو څخه بيرون وشړي. هغه په هر قيمت په فلسطين باندې بيرته ولکه پيدا کول غوښتل او همدا موخې يې خپل فوځ ته هم ورکړې. د مصرد وايسراې په ځير به هغه وويل: [الله ج ماته د مصر مځکه را کړې نو دهغې ستر ذات به ماته فلسطين هم را و ښښي] خو مصر ته په ورسيدو سره هغه ته په ډاګه شوه چې د هغې مقابله يواځې د صليبيانو سره نه ده بلکه خپلو مسلمانانو ورونو هم دهغې په لاره کې ډير ښايسته ښايسته جالونه غوړولې دي او دا جالونه د صليبيانو د موخو او د هغوى د فوځي ځواک څخه هم خطرناکه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(٣)******

هغو فوځي او قومي مشرانو چې مصر ته په ورسيدو سره د هغه ښه راغلاست وو، وايه په هغوی کې ناجي نومی يو عسکري سالار ډير د اهميت وړ و. ايوبي ټول د سر نه تر پښو پورې و کتل ، د هغه په شونډو خندا او په ژبه ئې دميني او محبت خواږه ټکي. يو شمير پخوانيو افسرانو هغه ته داسې و کتل چې د هغوی کتنه د طنزاو تمسخر نه ډکه وه. هغوی د صلاح الدين ايوبي يواځې نوم اوريدلی و. او يا د هغه په هکله همدومره پوهيدل چې هغه د حاکمی کورنۍ غړی او د خپل د کاکا د زوي ځای ناستی دی. هغوی په دې هم پوهيدل چې د نورالدين زنګی سره د هغه اړيکې څه ډول دي ! د هغوی له انده د صلاح الدين ايوبي اهميت يواځې د هغې دکورنۍ له اړخه و ، او يا ئې په دې خاطر هغه ته اهميت ورکړ چې هغه د مصر د فوځي وايسرای په څير راغلی دې. ددې پرته هغوی صلاح الدين ايوبي ته هيڅ ډول ارزښت ورنکړ. يو زوړ فوځي سالار په خپل څنګ کې ولاړ د يو بل سالار په غوږ کې وويل: [کوچنی دې ، مونږ به ئې پالنه کوو]

تاريخ پوهان او د هغې وخت د پيښو ليکونکي دا نه شي ويلائې چې صلاح الدين ايوبي د هغې خلکو په آندونو پوه شوی هم و او که نه. هغه د ښه راغلاست په دې هجوم کې يو کوچنی معلوميده ، خو کله چې د ناجي سره د ښه راغلاست په وخت کې تم شو نو د ايوبي په مخ کې بدلون را پيدا شو. هغه غوښتل ناجي ته لاس ورکړي خو ناجي چې د هغې د پلار په عمر و د ټولو تر مخه د درباري غوړه مالو په څير ټيټ شو او بيا د ايوبي سره ور غاړيوت. د ايوبي تندي ئې ماچ کړ او ايوبي ته يې د داډ ورکولو په خاطر وويل: [زما د وينې اخرين ځاڅکې به هم ستا د ځان د خوندي ساتلو په خاطر توئيږي. ته له ماسره د « زنګی »او « شيرکوه» امانت ئې.]

(زما ځان د اسلام د عظمت نه ډير ارزښتناکه نه دې !) صلاح الدين ايوبي د ناجي لاس ښکل کړ او زياته ئې کړه (درونده ! د خپلې وينی يو يو څاڅکې خوندي و ساته ، صليبيان د تورو وريځو په څير په امت را خپريږي .)

ناجي ورته په ځواب کې يواځې موسکې شو، داسې لکه د صلاح الدين ايوبي څخه ئې چې کومه ټوکه اوريدلی وي .داسې بريښيده چې په غالب ګمان صلاح الدين ايوبي د دغه تجربه لرونکې سالار د خندا اهميت نه وي درک کړې.

ناجي د فاطمي خلافت څخه راپاته يو روزل شوی سالار و. هغه په مصر کې د ساتونکو (Body guards) د ډلې قومندان و. د نفرو شميره ئې نژدې پنځوس زره (٥٠٠٠٠) تنو ته رسيده. دغه وګړي ټول سوډانيان ول ، دا ډله د هغې وخت په نوو او عصری وسلو سنبال وه. چې اوس د ناجي په لاسو کې يوه درنده ځپونکې وسله ګرځيدلی وه، او د همدې ډلې په متو ناجي د يوه بې تخته پادشاه په څير خپل حکومت کاوه. دا وخت د ګټې پالنې او سازښونو وخت و. د اسلامی نړۍ مرکزيت له منځه تللې و. د صليبيانو تخريبي کارونه هم په ډيره زړه ورونکې توګه روان و. د زرپالنې او عيش او عشرت دوره وه. هر چا چې لږ ځواک هم درلوده نو هغه ئې دخپلې واکمنی د ټينګښت او د مال او شتمنۍ د راټولولو په خاطر مصرفاوه. د سوډاني ساتونکو د ډلې مشر او قومندان ناجي د مصر د حکمرانانو او نورو مشرانو له پاره يو ويرونکې خوب ګرځيدلی و. اللهﷻ هم هغه ته دغسې يو شيطانی دماغ ورکړې و. هغه ته به ئې په هغه وخت کې پادشاه جوړونکې وايه ، په جوړولو او ورانولو کې ئې ځانګړی پوهه درلوده ، هغه صلاح الدين ايوبي و کوت نو په مخ ئې هماغسی خندا را خپره شوه لکه څنګه چې يوه کمزورې ميږه د يوه ځواکمن ليوه غاښونو ته ور لويږي. ايوبي دغه د زهرو ډکه خندا نه وه درک کړې. هغه ته تر ټولو مهم وګړی پخپله ناجي و . ځکه چې هغه د پنځوس زره ساتونکو د ډلې قومندان و او صلاح الدين ايوبي دې فوځ ته اړتيا درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي ته وويل شول چې : درونده مشره ! د ډیر لرې ځاې څخه دې تشریف راوړې ، لمړې ارام وکړه ! خو هغه ورته وويل :[هغه لنګۍ چې زما پر سر اېښوول شوی ،زه د هغې وړ نه یووم ، دغی لنګۍ زما خوب او ارام له منځه وړې ،ایا تاسې درانده شخصیتونه به ما د هغې چت سیوري ته بدرګه نه کړئ چېرى چې زما دندې (فرايض) زما انتظار کوي ؟]

(درونده مشره ! ایا دکار د پیل د مخه غذا ته میل نه لرې؟ یوه نایب ئې ترې و پوښتل.) صلاح الدین ایوبي لږ څه فکر او ځنډ وکړ او بیا له هغه سره ولاړ. دهغې ودانۍ په مخکې چې غذا په کې تیاره شوی وه دواړو لورو ته ځواکمن شکله ساتونکې ولاړ ول . ایوبي ددغه ګارډ او ساتونکو قد ، شکل او وسلې و کتلې نو پر مخ ئې روښنائې را پیدا شوه. خو دا روښنائې د ودانۍ دروازی ته د ور رسیدو سره سم پائې ته ورسیده. هلته څلور ځوانې نجونې چې په جسمونو ئې نرې لباس او په اوږو ئې خپرې زلفې را پرتې وې او د ښایست نمونې ئې له ځانو جوړې کړې و ې ، په لاسو کې ئې د ګلونو د پاڼو ډکې ټوکرئ نیولی ولاړې وې. هغوی د صلاح الدين ایوبي په قدمونو کې د ګلونو د پاڼو په شیندلو پیل وکړ ، او تر څنګ ئې د ډول او رباب اوازونه د اغیزمنو نغمو سره یو ځاې را پورته شول. ایوبي په خپله لاره کې د ګلانو د پاڼو په لیدلو سره خپل قدمونه بیرته شاته کړل ، ناجي او دهغې معاون ئې دواړو خواو ته روان و . هغه دواړه ورته ښکته شول او ایوبي ته ئې د وړاندې تګ بلنه ورکړه . دا هغه تګلاره وه چې مغلو پادشاهانو په هندوستان کې رواج کړې وه.[ایوبي د ګلونو د پاڼو د مروړلو او تر پښو لاندې کولو له پاره نه دې راغلی.] ایوبي په داسې خندا کې دا خبره وکړه چې خلکو به ډیره کمه ، کله هم د چا په شونډو کتلې وي.

(مونږ له اسمانه ستورې هم د حضور په لاره کې را شکولی او غوړولی شو) ناجي وويل.

[که چېرې زما په لار کې څه غوړول وې نو هغه یوازې یو شی دې چې زما زړه خو شحالوي] صلاح الدين ايوبي وويل.

(تاسې حکم وکړئ) نائب وويل: (هغه کوم شې دې چې د حضور زړه پرې خو شحالیږي.). [د صلیبیانو لاشونه !] ایوبي ورته سمدستي په خندا شو او ځواب ئې ورکړ. خو سمدستي ئې خندا ورکه شوه ، د هغې د سترګو څخه د اور بځرکې را ووتل او په ټیټ اواز ئې ،چې قهر او غضب په کې پټ و ، وويل:[د مسلمانانو ژوند دګلونو غنچه نه ده ، زه نه پوهیږم ، صلیبیان اسلامی سلطنت د مږو او مږکانو په څیر خوري ، اوپو هیږم چې هغوی ولی بریالی کیږي. دا یوازې په دې خاطر چې مونږ د ګلونو په پاڼو تګ پیل کړې دې. مونږ خپل بڅیان لوڅ کړي او دهغوی عصمت او عزت مو تر پښو لاندې کړې ، زما سترګې په فلسطین لګیږې ، تاسې زما تر پښو لاندې د ګلونو په شیندلو سره د مصر څخه هم د اسلام بیرغ را کیباسئ،.......] هغه ټولو ته و کتل او په پوره دبدبې سره ئې وويل:[زما له لارې دا ګلونه پورته کړئ ، که ما پرې قدم کښیښود نو زما روح به په اغزیو سوري سوري شي. د غه نجونې زما له لارې لرې کړئ ، هسې نه چې داسې و نه شي چې زما توره ددوی په زړه وړونکو زلفو او ښایسته ویښتانو کې په نښتو سره بیکاره پاته شي.]

(د حضور دبدبه او ......)،

[ماته حضور مه وائې] صلاح الدين ايوبي ویونکې داسې و ټوکه ، لکه په توره چې د کوم کافر غاړه وهل کیږي. هغه وويل [حضور هغه دې چې تاسې ئې کلیمه لولئ ، او زه ئې هم غلام یم ، زما ځان دې دهغې حضور ﷺ څخه ځار شي چې پاک پیغام ئې ما په خپلې سینی کې لیکلی راوړې. ما همدا پیغام له ځانه سره مصر ته راوړې ، صلیبیان غواړې زما څخه دغه پیغام واخلې او د روم په بحیره کې ئې ورډوب کړي ، په شرابو کې ئې ور و منډي ، زه د پادشاه په څیر نه یم راغلی.]

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجونو د چا دسترګو په اشارو سره د ګلونو پاڼي راټولي او دهغې ځاىه لري شوى. صلاح الدين ايوبي په چټکۍ سره ددروازى له لارى دننه ولاړ ، يوه پراخه سالون و چي يو اوږد ميز په کې ايښوول شوى و. د ميز پاسنۍ برخه په رنګ رنګ ګلونو ښايسته کړل شوى وه، دګلونو تر منځ د ګډو او وزو وريتې کړل شوى برخې ، پوره پوره وريت کړل شوى چرګان ، او .... نامعلومه چې څه څه ډول خوراکونه ځاي په ځاي شوى و. صلاح الدين ايوبي ودريد او د خپل نائب څخه ئي و پوښتل [ايا د مصر هر اوسيدونکي همدا ډول غذا خوري ؟] (نه حضور !) نائب ورته ځواب ورکړ. غريب خلک خو داسې غذا په خوب کې هم نه ويني.

[تاسې ټول د کوم قوم خلک ياست ؟ صلاح الدين ايوبي ترى وپو ښتل. ايا د هغې خلکو قوم بل کوم دې چي داسې غذا په خوب کې هم نه ويني ؟ کله ئي چي دهيڅ لورى څخه ځواب و نه موند نو وئي ويل: [دلته چې څومره کارکونکې دي ، او څومره عسکر چې په دنده مشغول دي هغوى ټول دننه را وغواړئ او دا غذا پر هغوى و خورويئ هغه لاس ښکته کړ او يوه وچه ډوډۍ ئي را پورته کړه. دهغې له پاسه دوه درى د غوښې ټوټې کښيښودې. او په ولاړه ولاړه ئي وخوړې. په ډيره بيړه ئي يوه ډوډۍ و خوړله او يو ګيلاس اوبه ئي پسې و ښبلې. او د ساتونکو قومندان «ناجي» ئي له ځانه سره کړ او د کمرې څخه ووت او هغه سالون ته ولاړ چې د وايسراې د کار ځاې و.

دوه ساعته وروسته ناجي بيرون را ووت ، په منډه ولاړ او په خپل آس سپور شو. آس ته ئي لغته ورکړه او په لږه شيبه کې د سترګو پټ شو.

د شپې ناجي په خپلې ځانګړې کوټه کې دخپلودوه قومندانانو او د راز باوري ملګرو سره ناست و، د شرابو پيالې ئي په لاسو کې ، مست ول ، ناجي ورته وويل: (د ځوانۍ جوش دې ، په لږو ورځو کې په ئي يخ کړم. کمبخته چي هره خبره کوي وائي چې د کعبې په رب مى سوګند چې د اسلامى سلطنت څخه د صليبيانو په بيرون کولو به ارام تر لاسه کوم)

صلاح الدين ايوبي !! يو قومندان په طنزکونکې توګه وويل: دومره نه پوهيږى چې د اسلامى سلطنت نه هوا ختلې ده ، اوس به سوډانيان حکومت کوي.

(ايا تا هغه ته نه دي ويلي چي دغه پنځوس زره لښکر ټول سوډانيان دي ؟ يو بل قومندان د ناجي څخه و پوښتل، او دغه لښکر چې هغه ئي خپل فوځ ګڼې ، دصليبيانو پرخلاف هيڅکله هم جنګ نه کوي.)

«اورشه» ! ستا دماغ درست دي ؟ ناجي وويل: زه هغه ته همدا خبره کوم چې دغه پنځوس زره د سوډانې زمريانو لښکر به ستا په يوې اشارې سره صليبيان ټوټې ټو ټې کړي. ليکن...... ناجي چپه خوله شو او په څه فکر کې ډوب شو.

خو څه ؟

«هغه ماته حکم کړې چې د مصر د اوسيدونکو يو لښکر تيار کړم ، ناجي وويل ، هغه ويلي چې د يوه هيواد فوځ باندې تکيه کول مناسب نه وي ، هغه غواړي د مصر خلک په فوځ کې واخلي او زمونږ د فوځ په ليکو کې ئي را ګډ کړي.»

نو تا څه ځواب ورکړ؟

ما ورته وويل چې ستا حکم به د سر په سترګو پلي کيږي. ناجي ځواب ورکړ. خو زه به دداسې حکم تعميل و نه کړم

د مزاج له اړخه څه ډول شخصيت دي؟ (اوروش) ترى و پو ښتل.

پوره ضدي معلوميږي ، ناجي ځواب ورکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د پوهې او تجربې په مخ کې هغه هیڅ هم نه بریښي ، یو بل قومندان وویل ، د مصر نوي نوي حکمران ټاکل شوی او راغلې تر یو څو ورځو پورې به دا نشه د هغې په مغزو کې موجوده وي.
زه به دهغې دا نشه هیڅ کله هم کیوتو ته پرې نږدم. ناجي وویل ، هغه به په همدې نشې کې بدمستنه او له منځه یوسم.
ترډیره وخته پورې دغه دریواړو د صلاح الدین ایوبي پر خلاف خبرې کولې او په دې ستونزې ئې غور کاوه چې که چېرې صلاح الدین ایوبي د ناجي بې تاجه پادشاهۍ ته ګواښ پیدا کړ نو بیا به دوی څه ډول تګلاره خپلوي ! هلته صلاح الدین ایوبي خپل نائیبین په خپل مخکې کښینولي او هغوی ته دا وریه یادوی چې هغه دحکومت کولو له پاره نه دې راغلې او نه به چاته د حکومت کولو اجازه ورکړي. هغه هغوی ته وویل چې هغه ته د جنګې ځواک اړتیا ده. او هغه دا هم وویل چې هغه ته ددې ځاې دغه فوځي جوړښتونه له یوه سره د منلو وړ نه دي. دلته پنځوس زره سوډاني ساتونکې دي حال داچې مونږ باید د هرې سیمې اوسیدونکو ته دا حق ورکړو چې هغوی دې زمونږ په فوځ کې خدمت وکړي ، خپلې وړتیاوې دې وښائي او د غنیمت د مالونو څخه دې خپله برخه پورته کړي. ددې ځاې د خلکو د ژوندانه سطحه همدا ډول پورته کېداې شي. صلاح الدین ایوبي هغوی ته وویل: [ما ناجي ته ویلي دې چې هغه دې په عامه توګه د فوځي خدمت له پاره خلک را وبولي.]
(ایا ته ډاډمن ئې چې هغه به ستا دحکم منلو ته غاړه کیږدي ؟] یوه ناظم ترې وپو ښتل.
[ایا هغه به د حکم د منلو څخه غاړه ورغړوي ؟]
هغه غاړه رغړولاې شي ! یوه ناظم ورته وویل ، فوځي امور همغه ته سپارل شوی دي. هغه د چا څخه په دې هکله حکم نه اخلي بلکه څنګه ئې چې خوښه وي همغسې کوي.
صلاح الدین ایوبي پټه خوله پاته شو. داسې لکه هیڅ شي چې پرې اغیز نه وي کړي. هغه ټول رخصت کړل ، او یوائې علي بن سفیان ئې له خپله ځانه سره پریښود. علي بن سفیان د ځارکښنۍ او د ځوابي ځارکښنۍ د فن لوبغاړی و. هغه صلاح الدین ایوبي د بغداد څخه له ځانه سره یوځاې راوړې و. د پاخه عمر سړې و، په اداکارۍ ، ښه او بېه بدلولو او غوره مالۍ کې ئې پوره پوهه درلوده. هغه په جنګونو کې جاسوسي هم کوله او جاسوسان ئې هم نیول. دهغې خپله ډله داسې وه چې د اسمان څخه ئې ستوري هم را شکولاې شول. صلاح الدین ایوبي د ځارکښنۍ د اهمیت نه پوره پوره خبرو. په علي بن سفیان کې د دې فنې پوهو څخه اخوا هماغه جذبه موجوده وه چې په صلاح الدین ایوبي کې لیدل کېده.
[علي تا واوریدل ؟ صلاح الدین ایوبي ورته وویل. دغي خلکو وویل چې ناجي د چاڅخه حکم نه اخلي ، خپله خوښه په خلکو تپي.]
«هو !» علي ځواب ورکړ. ما واوریدل ، که چېرې زه د مخونو په پیژندګلوي کې غلطي ونه کړم نو زما د آنده د ساتونکو دډلې دغه قومندان چې نوم ئې ناجي دې ، دکرغیړن ذهن انسان دې. ددې په اړوند ماته د پخوا څخه معلوما ت شته. دغه فوځ چې زمونږ د خزانې څخه تنخواه اخلي، په اصل کې د ناجي شخصي فوځ دې. هغه په حکومتي کړېو کې داسې داسې سازشونه کړي چې دهغې له مخې ددولت اداري جوړښت تر ډیره کمزورې شوی دې. ستا دا پریکړه بلکل پر ځاې ده چې په فوځ کې د هرې سیمې عسکر باید موجود وي ، زه به تاته ډیر ژر تفصیلي مالومات را غوند کړم. زه شکمن یم چې سوډاني فوځ زمونږ نه بلکه د ناجي وفاداره دې. تا ته به ددې فوځ ترتیب او تنظیم کې بدلون را وستل اړین وي او یا به ناجي ددې کاره لرې کوي.»
«زه په خپلو لیکو کې خپل دښمن نه پیدا کوم» صلاح الدین ایوبي ورته وویل ، «ناجي د کور په رازونو پوه دې دهغې په لرې کولو هغه د خپل خان له پاره دښمن ګرځول په هیڅ توګه د عقل او پوهې کار نه دې. زمونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري د پردېو له پاره دي. د خپلو د وينو د تويلو له پاره نه دي. زه د ناجي ذهنيت په مينه او محبت بدلولاي شم ته د هغې د فوځ د ذهنيت د معلولو هڅه وکړه. ماته صحيح مالومات راکړه چې فوځ تر کومه ځايه زمونږ وفاداره دې.»

خو ناجي دومره خام سړی نه و. دهغې ذهنيت د مينې او محبت د وړانګو څخه ازاد و. هغه ته چې د څه شي سره مينه وه نو هغه د خپلې واکمنۍ او شيطانت سره وه. په دې اساس هغه يوه تيره وه خو ځوک به ئې چې په خپل جال کې را ننښلول غو ښتل نو دهغې تر مخې به د موم په څير ويلې کېده. هغه د صلاح الدين ايوبي سره هم همدا تګلاره خپله کړې وه. هغه به د هغه په مخکې نه کښيناست. دهغه حکم ته به ئې د هوکړې غږ کاوه، هغه د مصر د مختلفو سيمو څخه د ايوبي د حکم په مطابق په فوځ کې د خلکو ورننويستل پيل کړل. په داسې حال کې چې دا کار دهغې د خوښې او ارادې پر خلاف و. ورځې تيريدې، صلاح الدين ايوبي هم هغه تر ډيره ځايه پورې خوښاوه. ناجي هغه ته ډاډ ورکړی و چې سوډاني ساتونکې فوځ د حکم منتظر دې او همدا فوځ به د ولس د هيلهونو پوره ځواب ورکوي. ناجي دوه دری ځله صلاح الدين ايوبي ته ويلې و چې هغه غواړی د ساتونکو له اړخه هغه ته بلنه ورکړي او فوځ د هغې د عزت له پاره د جشن د لمانځلو له پاره ناقراره دې. خو صلاح الدين ايوبي د خپلو ورځنيو مصروفيتونو له مخې دغه بلنه نشوه منلای.

*****(۴)

شپه وه، ناجي په خپلې کمره کې د خپلو دوو باوري سترو قومندانانو سره پوځای د شرابو بوتل په لاس ناست و، دوه نڅونکې نجونې د موسيقۍ په نرم او ملايم اوازا سره په مستۍ راغلې وې او د مارانو په څير ئې په جادووزمه توګه نڅاوې کولې، دهغوی پر پښو کې ګنګرو نه و، دهغوی په جسمونو همدومره کالي و چې د هغوی سترئې پټولای شو. په دې نڅاکې د خمار کبدو اغيزو.

دروازه چې دننه راغې او د ناجي په غوږ کې ئې څه وويل، ناجي به چې کله د شرابو او نڅا په محفل کې ډوب و نو هيچا بيا دهغې د اخلال کولو جرآت نه شوای کولای،، بواځې دروازه چې ته معلومه وه چې هغه به څه ډول ضروري کار وي چې دهغې په خاطر ناجي د عېش او عشرت د محفل څخه پورته کېږي او که نه هغې ددننه د ورتللو جرأت هم نه شوای کولای، دهغې دخبرې په اوريدو سره سم ناجي بېرون ووت، د روازه چې هغه بوي بلې کمرې ته بوړ، هلته په سوډاني لباس کې پټ يو د پوخ عمر سړی ناست و، دهغې سره يوه ځوانه نجلۍ هم وه، د ناجي په کتلو سره هغه دخپله ځايه پورته شوه، ناجي د هغې دڅهرې او قد په کتلو سره هک پک پاته شو، هغه دښځو ښکاري و، هغه ته ښځې بواځې دخپلې عياشۍ له پاره نه په کاريدې، بلکه دهغوی څخه ئې نور نور کارونه هم اخستل، دهغوی له ډلې څخه يو کار دا هم و چې هغې به ډېرې ښاپسته او چالاکه نجونې د امېرانو او وزيرانو، د په خپل موتي کې د نيولو په خاطر د هغوی د بلېک مېل(Black mail) کولو له پاره استعمالولې، ددې تر څنګ ئې د ځارکښۍ د کارونو له پاره هم د همدې نجونو څخه کار اخيست. لکه څنګه چې يو قصاب دځناورو په کتلو سره په دې پوهيږي چې په دې کې څومره غوښه شته، په همدې ترتيب ناجي هم د نجلۍ په کتلو سره دا اندازه کولای شوه چې دا د کوم کار له پاره وړ ده، نجونې به ډېر وخت د ببوپاريانو او انسان پلورونکو له خوا ناجي ته دمال او شتمنۍ د لاسته راوړو په خاطر را وړل کېدې.

دا سړی هم دهمغسې بپاريانو په څېر و، هغه د نجلۍ په هکله وويل چې تجربه لرونکې ده، نڅا هم کولای شي او تېرې د خپلې ژبې د زهرو په واسطه په اوبو بدلولای شي. ناجي دهغې سره تفصيلي خبرې اترې وکړې، هغه ددې فن ډېر ماهر انسان و، هغه د خپلې لورې ددې نجلۍ څخه ازموينه واخسته، او دا نظر ئې ورکړ چې دکوم کار له پاره چې هغه دا نجلۍ تېارول غواړي دهغې د ترسره کولو له پاره دې ته د لږ څه روزنې اړتيا ده، د نجلۍ د پلورنکې سره سودا وکړل شوه، هغه خپل قېمت تر لاسه کړ او ولاړ. ناجي دغه نجلۍ خپلې هغې کمرې ته بوړه چې ددهدوه نور و ملګرو په کې د نڅا او شرابو په مستۍ کې زړونه له لاسه ورکړي و، هغه نجلۍ ته د نڅا کولو امروکړ، کله چې نجلۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپله ځانه خپله ځوغه لرې کړه نو د جسم تولي لوړې ژورې ئې را برسېره شوې. ناجي او دهغې ملګري بې هوشه شانته شول، په دې وخت کې د هغې نورو دوا ړو ګډېدونکو نجونو رنګونه هم تک ژېړ شول، ځکه د هغې نوي نجلۍ تر مخ د دوی ارزښت را کم شوی و.

ناجي په همدې وخت کې محفل رخصت کړ، خلک ئې ټول وويستل او دا نجلۍ ئې له خپله ځانه سره کښېنوله، دنوم پو ښتنه ئې ترې وکړه، هغې ورته ئې ويل «(ذکوبي)»، ناجي ور ته وويل «(ذکوبي) ! ستا هغه پلورونکې ماته وويل چې ته تېره په اوبو بدلولاې شې، زه به ستا دا کمال ګورم»

«هغه تېره څوک دې ؟» (ذکوبي) ترې و پو ښتل.

«د مصر نوي امير !»ناجي ځواب ورکړ. «هغه دفوځ ستر سالار هم دې»

«صلاح الدين ايوبي ؟» (ذکوبي) ترې و پوښتل.

«هو !صلاح الدين ايوبي !» ناجي ځواب ورکړ. که چېرې ته هغه په اوبو بدل کړې نوزه به دهغې د جسم د وزن په اندازه طلا ستا په قدمونو کې کېږدم.»

«هغه خو به شراب څښي ؟»

«نه !» ناجي ځواب ورکړ، «د شرابو، ښځو، سندرو او نڅا او تفريح څخه هغه همدومره کرکه لرې لکه يو مسلمان ئې چې د خنزير د غوښي څخه لري»

«ما اورېدلي و چې تا سره د نجونو داسې يو طلسم شته چې د نيل رواني درولاې شي» (ذکوبي) ورته وويل «ايا هغه طلسم بېکاره شوی دې ؟»

«ماتر اوسه پورې هغه نه دې ازمېښت کړې» ناجي ورته وويل «دا کار بواځې ته کولاې شې، زه به د صلاح الدين ايوبي د عادتونو په هکله تاته ډېر څه ووايم»

«ايا ته هغه ته زهر ورکول غواړې ؟»(ذکوبي) ترې و پوښتل.

«اوس نه !»ناجي ځواب ورکړ.«زه د هغې سره کومه دښمني نه لرم، زه بواځې همدومره غواړم چې هغه يو ځل دستا په څېر د بوي نجلۍ په جال کې را و نخلوم، او بيا هغه زه له خپله ځانه سره بوځاي کښېنوم او شراب پرې و څښم، که چېرې د هغې وژل مې غوښتلي نو دا کار ما د حشيشين په واسطه په اسانۍ سره تر سره کولاې شو.

«يعنې ته د هغې سره دښمني نه، بلکه دوستي کول غواړې !» (ذکوبي) ترې په ډېر ادب سره وپوښتل، د (ذکوبي) څخه د دومره سترې خبرې په اورېدو سره ناجي لږ څه ځنډ وکړ، او بيا ئې نجلۍ ته وکتل، او له ځانه سره ئې وويل چې دا خو زما له آنده هم ډېره زياته ذهينه و ختله.

«هو (ذکوبي) ! » ناجي دهغې په نرمو زلفو باندې لاس را ښکود او ويې ويل «زه دهغې سره دوستي کول غواړم. داسې دوستي، چې هغه زما هم پياله او هم ناستي شي. مخته زه يو هېږم چې دهغه څخه څه ډول کار و اخلم.» ناجي د لږ څه فکر کولو وروسته بيا وويل «لېکن زه تاته دا ويل هم اړين ګڼم چې د صلاح الدين ايوبي په لاسو کې يو جادو هم شته، که چېرې ستا په ښايست او ادآو باندې دهغې جادو و خېژي نو بيا به زه تا ژوندۍ پرې نه ږدم. که چېرې تا ماته دوکه راکړه، نو بيا د بوي ورځې څخه زياته ژوندۍ نه شې پاته کېداې. صلاح الدين ايوبي به هم تا ته د مرګ څخه خلاصون در نشي کړاي، په دې خاطر ما له تاسره د زړه د خلاصه خبرې وکړې، او که نه زما د رتبې او حيثيت انسان د بوي داسې ځان پلورنکې ښځې سره، هغه هم په خپلې لمرنۍ ليدنې کتنې کې داسې خبرې هېڅکله هم نه کوي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا به تاته را تلونکې وخت و ښئي چې څوک چاته دوکه ورکوي ، » (ذکويي) ورته وويل « ماته دا وواياست چې زه به څه ډول تر صلاح الدين ايوبي پورې ور ورسېږم»

«زه هغه بوه جشن ته را بولم ، » ناجي ورته وويل « هغه هملته د شپې له ځانه سره ساتم ، او تا دهغې د خوب ځاې ته ور ننه باسم ، ما ته د همدې موخو له پاره دلته را بللې ئې.» « مخته زه پوهېږم او کار مې»

*****(۵)

هغه شپه هم تېره شو او ببا پسې نورې شپې هم تېرېدې ، صلاح الدين ايوبي په انتظامي کارونو او د نوي فوځ په تیارولوکې دومره مشغول و چې د ناجي د بلنې له پاره ئې وخت نه شو ويستلاې ، علي بن سفيان چې د ناجي په هکله هغه ته کوم راپور ورکړې و د هغې څخه هغه ته اندېښنه پيدا شوې وه ، هغه علي ته وويل « نو ددې مطلب خو داشو چې دا وګړې د صليبيانو څخه هم ډېر خطرناک دې»

«دا بو مار دې چې د مصر امارت ئې په خپل لستونې کې پالي.» علي بن سفيان د ناجي د تخريبي کارونو تفصيل هغه ته وړاندې کړ ، او دائې ورته په ډاګه کړه چې هغې په کوموکومو ډولو ، کوم کوم وګړې په خپلو لاسو کې اخستي دي، او په څه ډول د دولت په امورو کې خپله اراده چلوي ، او ببا ئې وويل « او هغه سوډاني لښکر چې دائې سالار دې ، هغوی زمونږ پر ځاې د همغې وفاداره دي. ايا دې ته کوم علاج پيدا کولې شې ؟»

«بوائې پيداکولې نه ، » صلاح الدين ايوبي ځواب ورکړ ، «علاج مې ئې پېل کړې هم دې. هغه عسکر چې د مصر څخه په عسکري خدمت کې اخستل کېږي ، هغوی به په همدې سوډاني ساتونکو کې ورګډ کړم ، ببا به دا فوځ نه سوډاني وي اونه مصري ، د ناجي دا ځواک به خپور او زمونږ په فوځ کې به ورجذب کړل شي ، ناجي به زه د هغې په صحيح ځاې کې کښېنوم.»

«او زه دا هم په ډاډمنه توګه ويلاې شم ، چې هغې د صليبيانو سره هم تارونه ځغلولي دي.» علي بن سفيان ورته وويل «ته غواړې اسلامې امت د بوه ځواکمن مرکز په درلودلو سره پراختيا و مومې ، خو ناجي ستا دغه خوب د لېونيانو خوب ګڼي »

« ته په دې لړ کې څه کولې شې ؟»

«دا ماته پرېږده ، علي بن سفيان ورته ځواب ورکړ. « هر هغه څه چې زه ئې کوم ، تاته به ئې په همغه وخت کې خبر درکوم. ته ډاډه اوسه ، ما دهغې په چاپېريال کې د جاسوسانو بو داسې دېوال جوړ کړې دې چې غوږونه ئې هم شته او سترګې ئې هم. دا دېوال بو خوځنده او متحرک دېوال دې، داسې وانګېره چې هغه ما دخپلو جاسوسانو په قلعه کې بندي کړې دې»

صلاح الدين ايوبي په علي بن سفيان باندې دومره باوري و چې دهغې څخه ئې په دې هکله نوره پوښتنه هم ونکړه ، او نه ئې تر ې تفصيل و غوښت ، علي ترې و پوښتل « داسې برېښي چې هغه تاته په جشن کې د ګډون کولو بلنه درکوي ، که چېرې دا خبره درسته وي ،نو دهغې بلنه هغه وخت و منه ، چې کله ئې زه درته ووايم»

ايوبي پورته شو او خپل لاس ئې په ملا کښېښود او سوکه سوکه راون شو ، دهغه دخولې څخه د «آه» اواز پورته شو ، ودرېد او ويې ويل « بن سفيانه ! ژوند او مرګ د اللّٰہؒ په لاسو کې دي ، ايا د بې هدفه ژوند څخه دا ښه نه و چې انسان د پيدا ښېت سره سم ببرته مړ کېداې ، کله کله دا فکر را ته په مغزو کې را ګرځي ، چې شايد هغه خلک به ډېر ښه نصيب خاوندان وي چې قومي احساس ئې مړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی وي،دکوم کرچار خاوندان هم نه وي او په ډېرو مزو او چرچو سره ژوند وکړي او بیا په راغلي مرګ په خپله نرمه بستره و مري.»

«نه !درونده امېره ! دا بدنصیبه دي» علي ورته وويل.

«هو !بن سفيانه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل «زه چي کله هغوی ته د بنه نصيب خاوندان وايم نو معلومه نه ده چي دا خبره ماته څوک په غوږو کي کوي چي تا راته وکړه ؟ خو فکر کوم چي که ما د تاريخ ځنډه په دي اړخ را و نه ګرځوله نو اسلامي امت به خپور شي او د غرونو په وادیو ،ځنګلونو ، دښتو او صحراګانو کي به ورک او له منځه ولاړ شي. زه چي وينم د ملت خلافت په درې برخو ویشل شوی دي ، امیران خپله خوښه حاکموي ، او د صلیبیانو د لاس الي ګرځېدلي دي ، ماته دا ويره هم را په زړه کېږي چي که چېرې مسلمانان ژوندي هم اوسي نو بیا به هم تل د صلیبیانو د لاس الي او دهغوی غلامان وي ، هغوی به پدي خوښ هم وي چي ژوندي دي ، خو د قوم په څېر هغوی مړه شوی دي. لږڅه نقشي ته ځېر وکړه علي ! په تېره نېمائي پېړۍ کي ووينه چي زمونږ د سلطنت نقشه څومره خوړل شوی ده .» هغه چپ پاته شو ، سر ئي ټيټ کړ او خوځاوه ئي. بیا ودرېد او سر ته ئي ټکان ورکړ او علي بن سفيان ته ئي و کتل « **کله چي تباهي د داخل څخه را پورته کېږي ،نو بیا دهغي درول محال ګرځي ، که چېرې زمونږ د امارتونو اوخلافت همدا حال وي نو بیا خو صليبيانو ته پر مونږ د برغل کولو اړتیا نه پېښېږي، هغه اور چي مونږ په کي خپل ایمان ، خپل کرچار او خپل قومېت سوځوو ، په هغي به صليبيان سوکه تېل وراچوي ، د هغوی سازشونه به مونږ په خپل منځي جنګونو اخته کوي**.... شايد چي زه خپل عزم پوره نه شم کړاي. زه شايد د صليبيانو څخه ماتي هم وخورم ، خو زه د خپل قوم په نوم يو و صيت پرېږدم او هغه دا چي[**په هېڅ کافر باندي هېڅکله هم باور و نکړئ ، که دهغوی پرخلاف جنګېدل وي نو تر هغي و جنګېږئ چي و مرئ ، د هېڅ کافر او نامسلمانه سره تړون او معاهده ونکړئ،]»**

«ستا وينا داسي ډاګېزه کوي چي ته د خپل عزم څخه نهيلي شوی ئي.»علي بن سفيان ورته وويل.

«نهيلي نه يم ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، «جذباتي .... علي !زما دا يو حکم اړوندي څانګي ته ور سوه ، چي عسکري خدمت ته دخلکو را جذبول تېز کړئ او هڅه وکړئ چي د فوځ له پاره ډېر زيات داسي وګړي چي د جنګ تجربه ولري تر لاسه کړئ ، زمونږ په لاس کي د عسکري روزني له پاره ډېر زيات وخت نه شته ، عسکري خدمت ته د راتلونکو له پاره دهغوی مسلماني يو اړين شرط کېږدئ ، او ته دخپل ځان له پاره دا په ذهن کي و ساته چي د جاسوسانو داسي يوه ډله تياره کړه چي ددښمن په سيمه کي نه يواځي د څارکښنۍ کارونه تر سره کړي بلکه هلته دشپي له اړخه غلچکي برغلونه هم تر سره کولاي شي. دا به د سرتېرو يوه ډله وي ، هغوی ته ځانګړي روزنه ورکړه ، په هغوی کي دا صفتونه را پيدا کړه چي د اوښ په څېر د ډېر وخت له پاره دتندي زغم ولري ، دهغوی سترګي د باز په څېر تېزي وي ، او د صحرايي ګيدړي په څېر مکاري ولري ،او په دښمن د زمري په څېر د برغل کولو توان ولري ، د زړه ورتيا او ځواک خاوندان وي ، په هغوی کي د شرابو ، حشېشو او ......عادت نه وي او د ښځو له پاره هغوی د واوري په څېر يخ وي .... بهرتي تېزه کړه ابن سفيانه !... او ياد لره چي زه د هجوم قابل نه يم ، ماته د جنګجويانو اړتيا ده ،که څه هم شمېره ئي لږه وي ، خو قومي جذبه ولري او زما عزم باندي پوه وي ، دهېچا په زړه کي دا شک نه وي چي هغه ولي جنګول کېږي.

(٦)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

په راتلونکو لسو ورځو کې نژدې لس زره روزل شوی سپاهیان د مصر د امارت په فوځ کې را ټول شوی و ، او په دې لسو ورځو کې ناجي هم (ذکوبي)ته ټریننګ(Training) او روزنه ورکوله، او دائې ورته ښوول چې په څه ډول او څنګه لارو چارو صلاح الدین ایوبي د خپل ښایست او زلفو په جال کې په رانښلولو سره د هغې شخصیت او کرچار کمزوري کړي ، کله چې د ناجي د راز ملګرو (ذکوبي)و کتله نو هغوی دکومې ویرې او شک پرته وویل چې که چېرې د مصر فرعون هم دغه نجلۍ ووینې نو د خدایي ددعوې څخه به لاس په سر شي.

د ناجي د څارکښۍ خپل نظام و ، ډېر تیز او زړه ور، هغه ته دا ډاګیزه شوی وه چې علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ځانګړې مشاور دې او هغه د عربو یو منل شوی څارکښ او رازموندونکې. هغه دعلي پسې خپل جاسوسان پرې ایښې و، او هغوی ته ئې د علي دو ژلو پروګرام ورکړې و.

ناجي ، د صلاح الدین ایوبي د په دام کې د رانښلولو له پاره (ذکوبي) روزلې او تیاره کړې وه ، خو هغه دا نه وه محسوس کړې چې د مراکش او سیدونکې دغه نجلۍ پخپله دهغې په اعصابو باندې سپره شوی ده ، هغه نه یوائې دخپل شکل او صورت له اړخه په زړه پورې وه ، بلکه دهغې په خبرو کې هم د جادو په څیر اغیز و چې ناجي به تل له ځانه سره کښینوله او دهغې خبرو ته به ئې غوږ ایښوده ، هغه د هغې نورو دوه نخونکو سندرغاړو نجونو څخه چې تل به ئې ورسره ناسته کوله اوس خپلې سترګې دې لورې ته رااړولې وې، ددرې څلورو شپو راهیسې ئې هغوی خپلې کمرې ته هم نه وې را بللې ، ناجي دطلایي هګیود چرګې په څیر و، چې دهغوی د لاسو څخه وتلې او د (ذکوبي)په غېږ کې ناست او هګۍ ئې اچولې.هغوی هم د خپلې لارې څخه د (ذکوبي)د لرې کولو پلانونه جوړ کړل. او دې پایلې ته ورسیدې چې دهغې د وژلو پرته بله لاره نه لري ، خو دهغې وژل هم دومره اسانه په نظر نه راتلل ، ځکه هغه کمره چې ناجي هغې ته ورکړې وه ، په هغې باندې ددوه ساتونکو پهره ولاړه وه ،ددې نه اخوا دغه دواړه نجونې هم بې له اجازې دخپلو د اوسیدو د هغو ځایو څخه چېرته تللاې نه شوی چې ناجي ورته ورکړې و . خو دخپل پلان د پلې کولو له پاره ،هغوی د حرم د خدمت کونکو ښځو څخه یوه له خپلو ځانو سره باوري کړه. هغوی غوښتل د دې په لاسو (ذکوبي)ته زهر ورکړي.

علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي ساتونکې ډله تبدیله کړه ، داټول د مصر د امیر (وایسراې) پخوانی ساتونکې و ،ددې پر ځاې هغه د هغو سپاهیانو څخه د ساتونکو ډله تیاره کړه چې نوي نوي په عسکري خدمت کې را ننوتي و. دا د سر تیرو یو ټاکل شوی ډله وه ، چې په سپاهیتوب کې ئې هم ساري نه درلود،او د جذبې له اړخه خو هر سپاهي د ډګر میړه و. ناجي په دې بدلون بلکل خوښ نه و، خو هغه د صلاح الدین ایوبي په وړاندې ددې بدلون ډېره زیاته ستاینه وکړه ، او ددې تر څنګ ئې غو ښتنه وکړه چې صلاح الدین ایوبي دې د هغه بلنه ومني. ایوبي هغه ته ځواب ورکړ چې په یوه دوه ورځو کې به ځواب ورکړي چې ستا بلنه څه وخت منلاې شي. دهغه د تللو وروسته صلاح الدین ایوبي د بن سفیان سره مشوره وکړه چې کله دغې بلنې ته ولاړ شي. علي ورته مشوره ورکړه چې اوس دې چې هر وخت خوښه وي دعوت ئې منلاې شي.

هم په بله ورځ صلاح الدین ایوبي ناجي ته خبر ورکړ چې اوس په هره شپه چې ته وغواړې ستا بلنې ته درتللاې شي. ناجي درې ورځې وروسته دعوت ورکړ. او ورته ئې وویل چې ددې دعوت ، دعوتي اړخ کم خو د جشن اړخ ئې زیات دې. او دا جشن به د ښاره بیرون په دښتې او صحرا کې د مشالونو په رڼاو کې لمانځل کیږي. د نڅا ،ګډا او سندرو انتظام به په کې وي ، د ساتونکود ډلې سواره به د خپل فن مظاهرې کوي ، د توري وهلو او د وسلې پرته دجنګ مقابلې به په کې وي ، او صلاح الدین ایوبي به دشپې هم هملته پاته کېږي. د هغه د تمځاې له پاره به خیمې درول کېږي...... صلاح الدین ایوبي د پروګرام تفصیل اورید ، هغه په ګډا ، نڅا او سندرو باندې هم کومه نیوکه و نه کړه. ناجي په ویره او لړزنده اواز وویل ، «د فوځ ډېر هغه سپاهیان چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان نه دي او يا هغوی چې نيم مسلمان دي کله کله شراب څښي، هغوی د شرابو عادي نه دي ، هغوی اجازه غواړي چې د جشن په شپه هغوی ته د شرابو د څښلو اجازه ورکړل شي.»

«ته د هغوی قومندان ئې !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « که ته غواړې نو هغوی ته اجازه ورکړه ، او که اجازه ورکول نه غواړې نو زه پرتا باندې خپل حکم نه باروم»

«د مصر د امير بخت دې هسک وي !» ناجي د غلامانو په څير وويل « زه څوک يم چې دداسې کار اجازه ورکړم چې ته ئې سخت بد ګڼې.»

«هغوی ته اجازه ورکړه چې د ګډوډيو د جوړولو او بدکاريو پرته هر څه کولای شي.» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، « که چيرې د شرابو د څښلو وروسته ، چاهم ګډوډي وکړه نو هغوی ته به سخته سزا ورکړل شي.»

کله چې دا خبرد صلاح الدين ايوبي ساتونکو ته ورسيد چې ناجي د ايوبي د عزت او ښه راغلاست له پاره چې کوم جشن جوړول غواړي ،په هغې کې به نڅا او سندرې وي او شراب به په کې هم څښل کيږي او صلاح الدين ايوبي ددې جشن بلنه ددې تولو خرافاتو سره سره منلې هم ده ، نو ټولو د حيرانتيا څخه يو دبل خولو ته کتل. يوه به ويل چې ناجي درواغ وايي ، هغه غواړي په دې توګه خپل رعب او دبدبه په نورو باندې و اچوي او چا بيا ويل چې د ناجي جادو په صلاح الدين ايوبي هم خپل اغيز وکړ، دا انګيرنه هغو مشرانو ته ډيره په زړه پورې ښکاره شوه چې د ناجي د پيالې ملګري و . ځکه صلاح الدين ايوبي د مملکت د امورو د سنبالولو سره سم دهغوی له پاره د عيش او عشرت ، شرابو څښلو او بدکارئ ټولو دروازې بندې کړې وې او دا کارونه ئې جرم ګرځولي و. هغه دومره سخت ډسپلين رواج کړی و چې هيچاته هم د پخوا په څير د خپلو دندو څخه د غفلت جرآت نه وه پاته ، هغوی په دې خوښ و چې نن د مصر نوي امير په کومې بلنې کې د شرابو ، ګډاو نڅا له پاره اجازه ورکړې ده نو سبا به هغه پخپله هم په همدې رنګينو محفلونو خپل زړه بايلي او زمونږ دډلې يو وګړی به ترې جوړ شي.

دا يواځې علي بن سفيان و چې ورته ډاګيزه وه چې صلاح الدين ايوبي د دې خرافاتو اجازه ولې ورکړې ده.

د جشن ماښام را نژدې شو ، له يوې خوا د پنځلسمې سپوږمۍ شپه وه ، او د صحرا سپوږمۍ دومره شفافه او روښانه وي چې د شګو ذرې هم په کې په نظر را ځي ، اود بلې خوا د زرګونو مشالونو روښنائې هم دهغې صحراشپه رڼا ورځ ګرځولې وه .د ساتونکو سپاهيانو هجوم و چې په يوه پراخه ميدان کې را چاپيره د يوه دېوال په څير ولاړ و، په هغه خواکې ئې چې د صلاح الدين ايوبي د کښيناستو کوم تخت ايښی و نو هغه د يوه ستر پادشاه تخت معلوميده ، دهغې کيڼ او چپ اړخونو ته د سترو رتبو د خاوندانو له پاره د ناستې ځايونه ټاکل شوي و. ددې پراخه او خپور نندارځاې څخه لرې څه لرې د ميلمنو له پاره ډيرې ښايسته خيمې درول شوې وې. ددوی تر څنګ يوه ستره خيمه د صلاح الدين ايوبي له پاره هم همدلته دريدلې وه. په دې خيمه کې به هغه شپه تيروله ، علي بن سفيان د لمر د پريوتو تر مخه هلته ولاړ او ددې خيمې په چار چاپير کې ئې ساتونکي و درول.

کله چې علي بن سفيان هلته ساتونکي درول نو ناجي (ذکوېي)ته دصلاح الدين ايوبي د راپرزولو له پاره اخري لارښووني کولې ، په دې ماښام د (ذکوېي) ښايست څه بل منګه زيات و ، د هغې د جسم څخه د عطرو داسې زړه وړونکې بوې را ته چې د سحراو جادو اغيز ئې درلود. هغې خپلې توري ملايمې زلفې په خپلو لوڅوسپينو متو باندې را خپرې کړې وې ، د هغې لباس دومره باريکه و چې د هغې د وجود ټول ښکته پورته او لوړې ژورې ترې له ورايه معلوميدې ، دهغې په شونډو باندې قدرتي مسکا اوخنداوه.

ناجي هغه د سره تر پښو پورې له نظره تيره کړه او وئې ويل «په صلاح الدين ايوبي باندې شايد ستا جسماني ښايست دومره اغيز و نه کړي ، خو خپله جادو شکله ژبه به استعمالوې، ګوره هغه سبق مې چې درته په دومره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځوکې ښوولې هیر نه کړې ! او دا هم هیر نه کړې چې هغه ته په ورتللو سره دهغې وینځه و ګرځې، له ځانه د انځر هغه ګل جوړ کړه چې د بوټي په سر کې تر سترګو کېږي خو په بوټي د ورختلو وروسته له نظره ورککېږي. هغه په خپلو قدمونو کې کښینوه ، زه تا ته ډاډ درکوم چې ته به دا تیره په اوبو باندې بدلوې.

په همدې سیمې کې «قلو پطره» نومې هم د(سیزر) په څیر د اوسپنیز عزم خاوند د خپل ښایست او ځوانۍ په زور او توان ویلې او د مصر په شګو کې ئې ډوب کړ. قلو پطره ستا شخه ډیره ښایسته نه وه ، ماچې تا ته کوم سبق ښوولی دي هغه ټول د قلو پطره چالونه دي ، د ښځو دا چالونه هیڅکله هم د ناکامۍ مخ نه ویني ، (ذکویې) مسکۍ مسکۍ کېده ، او دهغې خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، د مصر شګو یوه بله قلوپطره د یوه ښایسته جادوګر مار په څیر زیږولې وه ، او داسې بریښیده چې د مصر تاریخ خپل ځان یوځل بیا تکرار اوه.

لمر پریوت ، او مشالونه روښانه شول ،صلاح الدین ایوبي په یوه آس سپور راغې د هغه چپ او کېڼ ، شا او مخ ته دهغو ساتونکو اسونه و چې علي بن سفیان منتخب کړي و . هغه د همدې ډلې څخه لس کسه سواره د صلاح الدین ایوبي د خیمې شاوخوا ته په پهره درولي و.

سازونو د ډول په اواز باندې د ښه راغلاست نغمې و غږولې او صحرا د «صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» په غږونو ډکه شوه . ناجي مخته راغې او ښه راغلاست ئې ووایه ، او زیاته ئې کړه چې « ستا څخه ځان ځارونکې ، د اسلام د عظمت ساتونکې ،تاته د خپل سر په سترګو ښه راغلاست وایې ، د هغوی ناقرارۍ ته وګوره ، ستا په اشارې باندې مرګ ته تیار دي.» او د ښه راغلاست له پاره ئې چې نور څومره الفاظ زده و هغه ئې ټول په لوړ اواز سره تکرار کړل.

څنګه چې صلاح الدین ایوبي په خپل شاهانه تخت باندې کښیناست ، د زغلیدونکو اسونو د نوکانو او پښو اوازونه واوریدل شو. کله چې د اسونه د مشالونو رڼاو ته راغلل نو ټولو و کتل چې څلور اسونه د ښي لورې او څلور آسونه د کېڼ لورې څخه یو د بل پر خلاف ځغلې، په هر یوه یو یو کس سپور و. د هغوی سره وسله نه وه. هغوی یو د بل مخې ته مخ په مخ را تلل.پوره ډاګیزه وه چې هغوی به ټکر کوي ، هیڅاته نه و معلوم چې هغوی به څه کوي؟ کله چې هغوی یو بل ته ډیر را نژدې شول نو ددواړو خواو سپرو په رکابونو کې پښې کښیښودې او ودریدل. بیا ئې د اسونو قیضې په یوه یوه لاس کې و نیولې او بل لاس ئې و غځاوه ، ددواړو خواو آسونه یو د بل مخ ته راغلل او دواړه خواوې یو د بل سره لاس وګریوان شول ، سپرو یو د بل د نیولو او د اسونو څخه د راپرزولو هڅې کولې ، کله چې آسونه مخته ولاړل ، نو هغه دوه سپاره چې د اسونو څخه لاندې راپریوتې و په شګو کې ئې سرکوڼدالې وهلې ، د یوه لورې یوه سپور د بل لورې سپور د آس څخه د خپلو متو په زور را نیوه او په خپل آس ئې د هغې د کښینولو هڅه کوله ، په هجوم کې دومره شور او غوغا راپیدا شوه چې خپل اواز په خپله هم نه اوریدل کېده.

دا سپاره په تیاره کې ترې تم شول ، نوبیا ددواړو لورو څخه څلور څلور اسونه د همدې ډول مقابلې له پاره راغلل او په دې توګه اته مقابلې تر سره شوې ، ددې وروسته اوښ سپاره راغلل ، بیا اوښ سپرو او آس سپرو ډول ډول لوبې تر سره کړې چې وروسته بیا د تیغ وهلو او د وسلو پرته د جنګ لوبې پیل شوې چې یو څو سپاهیان په کې زخمیان هم شول. صلاح الدین ایوبي د زړه ورتیا ، بهادرئ او شجاعت دې لوبو او مقابلو په خپل ځان کې جذب کړې و. هغه ته د همداسې زړه ور فوځ اړتیا وه ، هغه د علي بن سفیان په غوږ کې وویل« که چېرې په دې فوځ کې اسلامي جذبه هم وي نو زه به یوا ځې دهمدې فوځ په واسطه صلیبیان په ګونډو کړم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان همغه مشوره ورکړه چې پخوا ترديې ئې هم ورکړې وه ، هغه ورته وويل « که چېرې د ناجي څخه قومنده واخستل شي نو داسې جذبه ، چې ته ئې ارزو لرې ، هم په دوی کې را پيدا کېداې شي .» خو صلاح الدين ايوبي د ناجي په څير تجربه لرونکي او ذهين سالار د ګوښه کولو پر ځاې په نيغې لارې د راوړلو هڅه کوله. هغه په دې جشن کې په خپلو سترګو همدا کتل چې دا فوځ دکرچار له اړخه څه ډول دې ؟ هغه ته د ناجي ددې غوښتنې څخه نا هيلهې را پيدا شوې وه چې دهغې سپاهيان او قومندانان شراب څښل غواړي ، او ترڅنګ ئې د نڅا اوسندرو شوق هم لري، صلاح الدين ايوبي دهغې غوښتنه په دې خاطر منلې وه چې وويني چې دالښکر ترکومه ځايه په عيش او عشرت کې ډوب شوی دې.

په زړه ورتوب ، آسپ ځغلولو ، او د تيغ په مقابلو کې خو دا فوځ په ټولو عسکری او جنګی معيارونو پوره و خوت خو کله چې د ډوډۍ دخوړلو وخت راغې نو دې فوځ د نااهلو ، بدتميزه او ..... خلکو په څير شورو غوغا جوړه او د يوه بې کنټروله هجوم شکل ئې ځانته و نيوه. د ډوډۍ انتظام په يوه پراخه اووسيع ميدان کې شوی و. په يوه اړخ کې ئې د فوځ نزدې دوه زره وګړو ته د ډوډۍ د خوړلو له پاره ځاې جوړ کړل شوی و او د هغوی څخه په ډيره لرې فاصله کې د صلاح الدين ايوبي او نورو ميلمنو د خوراک څښناک انتظام و. په سلونو مکمل وريت کړل شوی پسونه ، وزې ، د اوښانو مکمل ورنونه ، اوپه زرګونو روسټ کړل شوی چرګان اينبوول شوی و. د نورو لوازماتو خو شمار نه کېده ، سپاهيانو ته ددې ترڅنګ د شرابو کوچنۍ کوچنۍ مشکېزې او صراحې ګانې اينبوول شوی وې ، سپاهيان په خوراک او شرابو باندې لکه د وږو ليوانو په څير را پريوتل ، په غړپ غړپ ئې شراب څښل او يو دبله سره ئې لاس اچول پيل کړل. صلاح الدين ايوبي دا ننداره کتله ، اوچپ ناست و ، دهغې پر مخ باندې هيڅ داسې اغيز نه و چې په ډاګه کړې چې هغه د څه په هکله فکر کوي. هغه د ناجي څخه همدومره و پوښتل « تا د خپل پنځوس زره فوځ څخه ددعوت له پاره دا سپاهيان څه ډول منتخب کړي و ، ؟ ايا دا ستا بدترين سپاهيان دي ؟»

«نه د مصر اميره !»ناجي په غلامانه لهجې سره ووېل « دغه دوه زره عسکر زما د ډيرو ښو سپاهيانو څخه دي. تا دهغوی مظاهرې وکتلې ، دهغوی زړه ورتيا دې و کتله ، هغه ځان ځارنه به چې دوی د جنګ په ډګر کې کوي ، هغه به دې نورهم حيران کړي. ته د هغوی دغه بدتميزۍ ته مه ګوره ، دوی به ستا په اشاره خپل ځانونه ځار کړي. زه کله کله هغوی ته همداسې خلاص لاس ورکوم ، تر څو د مړينې تر مخه ددنيا د رنګ او بوې څخه پوره پوره خوند واخلي.»

صلاح الدين ايوبي ددې استدلال په مقابل کې هيڅ هم و نه ويل ، کله چې ناجي د نورو ميلمنو په لور مخ واړاوه ، نو صلاح الدين ايوبي ، علي بن سفيان ته وکتل او ويې ويل « ماچې څه کتل غوښتل هغه مې و کتل ، دا سوډاني عسکر د شرابو او هنګامو کولو عادي دي ، ته وائې چې په هغوی کې جذبه نه شته ، خو زه وينم چې په هغوی کې کرچار هم نه شته ، که چېرې دا فوځ ته د جنګ ډګر ته يوسې نو دوی به د جنګيدو په ځاې دخپلو ځانو د خوندي ساتلو په فکر کې شي. او د غنيمت مالونه به لوټوي ، او د سوبې شوی سيمې د خلکو د عزت سره به لوبې او وحشيانه سلوک کوي. »

«ددې علاج دادې» علي بن سفيان ورته وويل « چې هغه فوځ چې تا د مختلفو سيمو د خلکو څخه تيار کړې هغه د ناجي په دې پنځوس زره سوډاني فوځ کې ورګډ کړې ، خراب سپاهيان چې د خو سپاهيانو سره يوځاې شي نو دهغوی په سلوک کې هم بدلون را پيدا کېږي.»

صلاح الدين ايوبي مسکې شو او علي ته ئې وويل « ته په رښتيا سره زما د زړه په راز پوهيږې ، زما پلان هم همداسې دې خو ما نه غوښتل چې تا ته ئې اوس په ډاګه کړم، هيچا ته په دې هکله څه مه وايه»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان کې دا صفت و چې چې د نورو د زړونو په راز به پو هيده ، ډيرزيات ذهين و ، هغه لږ څه نور ويل غوښتل چې تر مخ ئې څو نور مشالونه روښانه شول ، په څمکه باندې قيمتی قالينې غوړيدلې وي ، د شپيلۍ او رباب داسې زړه وړونکې نغمې په غږيدو شوی چې په ميلمنو کې ئې پوره چپتيا را وسته. له يوه اړخه د نڅونکو قطارونه را ښکاره شول ، شل نجونې په داسې نازکه او نرې لباس کې راښکاره شوی چې په هغې کې دهغوی د جسمونو وينبته وينبته په نظر راته ، دهر يوه لباس د يوي نرۍ چوغې په شکل و چې د اوږو څخه تر د زنګونو تر سترګو پورې رسيده ، دهغوی وينبتان خواره و او د وريښمو د يوي برخې په څير ځليدل ، دصحرا د نرې نسيم او د نجونو د زرکو په څير تګ دغه نرې نرې لباس خوځاوه، داسې بريښيده لکه د ګلونو ډک بوټي چې په فضا کې لامبو وهي ، د هر يوه د لباس رنګ جدا و ، او د هر يوه شکل او صورت يو دبل سره توپير درلود ، خو د ښايست اود جسم په نرمښت کې ټولې يو څير وې. د هغوی مرمرينې متې بربنډې او لغړې وې ، هغوی مخته راتللې خو د قدم ښکته پورته کېدل ئې په سترګو نه ليدل کېده ، هغوی د هوا د څپو په څير مخته راتللې.

هغوی په نيمه دايره کې سره را ټولې او ودريدې ، د صلاح الدين ايوبي په لور ئې مخ کړ او د تعظيم او احترام له پاره ئې سرونه ښکته کړل ، د ټولو وينبتان د هغوی په اوږو را پريوتل ، سازونو دهغوی په دغه وريښمي وينبتانو کې د جادو طلسم را پيدا کړې و. دوه تور پوسته د بوشکله حبشي ځوانان چې د ملاګانو څخه ئې د زمري پوستکي را تاو کړې و ، يوه ستر شان ټوکرۍ په لاسو کې نيولې په پوره چټکۍ سره را روان دې هغوی ټوکرۍ د نجونو په نيمه دايره کې کښيښوده ، په دې وخت کې د مار د بين ساز په غږيدو شو . حبشي ځوانانو د مستو غوايانو په څير خپل ښکرونه اخوا دېخوا غورځول او له صحنې څخه غايب شول ، د ټوکرۍ څخه يو ډير ه ستره غوټۍ را ووته او دګل په څير و غوړيده ، ددې ګل څخه يوه نجلۍ را برسيره شوه ،چې سوکه سوکه را پورته کېده ، داسې بريښيده لکه د سرو وريځو څخه چې سپوږمۍ سر را وکاږي ، دا ددې دنيا نجلۍ نه معلوميده ، دهغې خندا هم ددې څمکې د نجونو خندا نه وه ، دهغې د وينبتانو ځلا هم د مصر د نجونو د وينبتانو د ځلا په څير نه وه ، او کله چې دغې نجلۍ د ګلانو دپاڼو څخه بيرون قدم کښيښود نو دهغې د جسم نرمښت او ملايمت ټول نندارچيان حيران او مسحور کړل.

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي په لور وکتل ، دهغې په شونډو باندې نرۍ خندا وه ، صلاح الدين ايوبي په خندا شو او دهغه په غوږ کې ئې وويل «ما هيله نه درلوده چې دا به دومره ښکلې وي.»

ناجي د صلاح الدين ايوبي په لور راغي او ورته ئې وويل «د مصر د امير بخت دې ستر وي ، ددې نجلۍ نوم (ذکويي)دی ، هغه ما ستا له خاطره د سکندريې څخه را بللې ده ، دا مسلکې ډمه نه ده او ځان پلورنکې فاحشه هم نه ، د نڅا سره مينه لري ، په خپل شوق سره کله کله ناڅي ، د چا محفلونو ته هم نه ځي ، زه ددې پلار پيژنم، هغه په ساحل کې د ماهيانو کار وبار کوي ، دا نجلې ستا سره مينه لري ، ان تر دې چې تا د پيغمبر په توګه مني ، زه په ناڅاپي توګه ددې د پلار د کتلو له پاره ددوی کور ته ورغلم ، نودې نجلۍ له ما و پوښتل چې خبره شوی يم صلاح الدين ايوبي د مصر د نوي امير په توګه راغلې دی. د خداي له پاره ما ته د هغه سره د ليدلو کتلو وخت برابر کړه ، ما سره دهغې له پاره دخپل ځان او نڅا څخه بله کومه داسې تحفه نشته چې ددې ستري هستۍ په قدمونو کې ئې کېږدم ،.... ډير زيات درونده اميره ! ماستا څخه د نڅا او موسيقي اجازه په دې خاطر غوښتې وه چې غوښتل مې دغه نجلۍ ستاسې حضورته هد يه کړم.»

«تا هغې ته نه و ويلې چې زه په خپل مخکې هيڅ يوه نجلۍ نڅونکې او لوڅه نه شم ليدلی؟» صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل او ورته ئې وويل « دا نجونې چې تا په بڼه کې پټې راوړې بلکل لوڅې دي،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دستر مقام خاونده !» ناجي په لړزنده اواز سره وويل ، « ما ورته ويلي و چې دمصر امير نڅا او رقص نه خوښوي ، خو دي ويل چې هغه به زما نڅا خو ښه کړي ځکه چې زما په نڅا کې د ګناه په لور بلنه نه شته. دا به د يوي عزتمندي نجلۍ نڅا وي ، زه د ايوبي تر مخه جسم نه ، بلکه خپل فن وړاندي کول غواړم ، که چېرې زه نارينه واي نو د ايوبي دځان د خوندي ساتلو په خاطر به دهغې په ساتونکې ډله کې ور ګډه شوي واي.»

« ته څه ويل غواړې » صلاح الدين ايوبي ترې وپوښتل « ايا دا نجلۍ ځان ته را وبو لم او تعريف ئې وکړم چې تا دخپل وجود په لوڅولو سره د زړګونو وګړو تر مخ ډيره ښه نڅا وکړه ؟ هغه ته په دې خبره شا باسې ورکړم چې هغې د نارينه و د جنسي د جذباتو په را پارولو کې ښه پوهه او مهارت تر لاسه کړې دي ؟»

«نه د مصر اميره !» ناجي ورته وويل « ما هغه په دې وعدې سره دلته راوړې چې ته هغې ته د ليدلو کتلو شرف ور وبښې ، دا د ډير لرې څخه دلته راغلې ده ، لږڅه هغې ته وګوره !دهغې نڅا مسلکې اغيز نه بلکه د خپل ځان سپارل دي ، هغه تاته په ځومره مينه ګوري ! بې شکه چې عبادت يواځې د الله کبړي خو نوموړې د خپلې نڅا ، او عقيدې له لارې په خمارو سترګو ستا عبادت کوي. ته هغې ته اجازه ورکړه چې ستا خيمې ته راشي ، که څه هم د لږ وخت له پاره وي، دا د راتلونکې مور وګڼې چې د رحم څخه ئې د اسلام د ساتني له پاره يو سرتيري و زيږيږي، دا به خپلو بچيانو ته په فخر سره وائي چې ما ته د صلاح الدين ايوبي سره په ځانته ځانۍ کې دخبرو کولو شرف را په برخه شوي و ».

ناجي په ډيره اغيزمنه توګه او جذباتي وينا سره په صلاح الدين ايوبي دا ومنله چې دا نجلۍ ، چې هغه د يوه غلام پلورونکې څخه را نيولې وه ، د يوه شريف پلار عزتمنده لور ده ، هغه په صلاح الدين ايوبي باندې دا ومنله چې ووائي چې « ډير ښه !دا زما خيمې ته را ولېږه »

(ذکويې) هم سوکه سوکه خپل جسم مخته کاوه او بيا بيا به ئې د صلاح الدين ايوبي په لور کتل او مسکۍ مسکۍ کېدله به، پاته نجونې دهغې په چاپير کې لکه د تتليو په څير الوت کاوه ، دا د ښکته پورته کېدو نڅا نه وه. دوی د مشالونو په رڼاو کې داسې بريښيدې لکه په شفافو او صافو اوبو کې چې ښاپيرياني لامبو وهي او تيريږي را تيريږي ، دسپوږمۍ خپل يو اغيز و ، خو د صلاح الدين ايوبي په هکله هيڅوک نه شي ويلاې چې هغه په کوم فکر کې ډوب ګونګ سونګ ناست و. د ناجي لښکرو چې د شرابو د څښلو وروسته کومه هنګامه او غوغا جوړه کړې وه ، اوس هغوی هم خمار، ستومانه او د مړو په څير ګرځيدلي و. په ځمکه او اسمان کې يو ډول چوپتيا خپره وه ، او ناجي پر خپلو برياو ډير زيات خوښ و، او شپه لږه لږه د سهار لور ته راونه وه.

*****(۷)

د شپې نيمائې وه چې صلاح الدين ايوبي هغه ښايسته خيمې ته ورننوت چې د ناجي له اړخه هغه ته درول شوی وه.، په خيمه کې دننه قالينې خپرې شوي وي ، په پالنګ باندې د زمري دپوستکې په څير پوښ غوړيدلې و.کوم فانوس چې هلته اينبول شوی و ، دهغې شفافه او ښايسته رڼا د صحرا د سپوږمۍ په څير زيړه وړونکې وه، دخيمې دننه سيمه ټوله دښايسته عطرو په بوي معطره شوی وه. د خيمې په دېوالونو باندې وريښمينې پردې را زوړندې وې ، ناجي د صلاح الدين ايوبي سره يوځاې خيمې ته ور ننوت ، او ترې وئې پوښتل « ايا هغه د لږڅه وخت له پاره را واستوم؟زه د وعده خلافۍ څخه ډير بيريږم.»

«را وئې لېږه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل ، او ناجي د هرن په څير په ښکرونو غورځولو سره د خيمې څخه بيرون شو .

لږ وخت به تيرشوی و چې د صلاح الدين ايوبي ساتونکو يوه نڅونکې دهغه دخيمې په لورد راتللو په حال کې و کتله، د خيمې په ټولو اړخونو کې مشالونه د علي بن سفيان له خوا روښانه شوی وترڅو د شپې په وخت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکې د خیمې شاوخوا په بنه توګه ترنظر لاندي و ساتلاې شي. کله چې نځونکې را نژدې شوه نو ساتونکو و پیژندله ، هغوی هغه د نڅا په وخت کې کتلې وه ، دا خو هماغه نجلۍ ده چې د ټوکرۍ څخه را وتلې وه. او دا (ذکوبي) وه ، هغه تر اوسه هم د نڅا په لباس کې وه ، دا لباس توبه ماتونکې و ، په دې بڼه کې هغه لوڅه لغړه ښکاریده، د ساتونکو قومندان هغه هملته و دروله ، خو (ذکوبي)ورته وویل چې هغه د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله دخپل خوب ځاې ته را بللې ده . خو قومندان ورته وویل چې ایوبي دهغه امیرانو څخه نه دي چې دفاحشو نجونو سره شپې سبا کړي.

«ته د همغې څخه پو ښتنه وکړه .» (ذکوبي)ورته وویل «زه خود خپله ځانه دلته د راتللو جرآت نه شم کولاې»

« دهغه بلنه تاته څنګه در ورسیده ؟» قومندان تریې و پوښتل

«ماته سالار ناجي وویل چې د مصر امیر دې ځانته غواړي» (ذکوبي) ورته وویل ، « که ته غواړې زه بیرته ځم که امیر زما په هکله و پوښتی نو دځواب پایلې به ئې پخپله پر تا وي»

قومندان دا نشوه منلاې چې صلاح الدین ایوبي دې د خپل خوب ځاې ته یوه رقاصه نځونکې را وبولي ، هغه دایوبي د عمل او کرچار څخه پوره خبرو ، دهغه ددې حکم څخه هم خبرو چې د نڅاکوونکو او سندرو ویونکو سره د اړیکو لرونکې باید سل لښتې (درّې) ووهل شي ، قومندان په شک و شبه کې ولوید ، په فکر فکر کولو سره ئې جرآت وکړ او د صلاح الدین ایوبي خیمې ته ورننوت ، ایوبي دننه قدم واهه. قومندان تریې په ویره ویره و پوښتل « بیرون یوه نځونکې ولاړه ده ، وائې چې حضور دلته را بللې ده ، صلاح الدین ایوبي ورته وویل « هغه دننه را ولیږه»

قومندان بیرون را ووت او (ذکوبي) ئې دننه خیمې ته و استوله ، ساتونکو هیله درلوده چې ددوی امیر او ستر سالار به دا رقاصه د خیمې څخه بیرون را وغورزوي ، هغوی ټول د هغه د غضب ناکه اواز انتظار کاوه ، خو هغوی ته هیڅ داسې اواز په غوږو نه شو ، شپه لږه لږه اخري وختو ته رسیدله ، د خیمې د دننه څخه د سوکه سوکه خبرو اواز را ته .د ساتونکو دډلې قومندان په ډیره نا ارامۍ سره اخوا دېخوا قدم واهه، یو ساتونکې د هغې څخه و پو ښتل،« ایا دا حکم یوائې زمونږ له پاره دې چې د کومې فاحشې سره اړیکې درلودل جرم دي.»

«هو !» هغه ځواب ورکړ« حکم یوائې د ترلاس لاندي خلکو له پاره وي او قانون یوائې د رعایاو له پاره جوړیږي.»

« ایا دمصر امیر به په درّو نه وهل کیږي ؟»

« پادشاهان کوم ځانګړې کرچار نه لري .» قومندان په سوزیدونکې اواز وویل «صلاح الدین ایوبي به شراب هم څښي ، یوائې پر مونږ باندي ددرواغو د تقوا رعب اچوي.»

د هغوی له آنده د صلاح الدین ایوبي بّت ټوټې ټوټې شوی و ، ددې بُت څخه یو عربې شهزاده را ووت چې یو بدکاره او عیاش انسان و ، او د تقوا په لباس کې ئې دګناه ټول کارونه ترسره کول.

ناجي ډیر خوښ و ، هغه په دې شپه د صلاح الدین ایوبي د خوښۍ له پاره شراب بوي کړي هم نه و. هغه په خپله خیمه کې ناست او د خوښۍ څخه زنګیده ، دهغه تر مخه د هغه سالار «اوروش» ناست و ، هغه ناجي ته وویل « هغه چې تللې نو ډیر وخت تیر شو ، داسې بریښي چې زمونږ غشې د صلاح الدین ایوبي په زړه کې کښیوتې دې.» «زما غشې خطا شوی کله دې ؟» ناجي په وازه خوله و خندل او وئې ویل « که چیرې دا تیر خطاکیداې نو سمدستي به بیرته زمونږ لورې ته راغلې واې»

«ته صحیح خبره کوي .» اوروش ورته وویل « (ذکوبي)د انسان په بڼه کې یو طلسم او جادو دې ، دا نجلۍ د حشیشینو سره اوسیدلې او که نه د صلاح الدین ایوبي په خیر بُت ئې هیڅکله هم نه شو ماتولاې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ماچې هغې ته کوم سبق ورزده کړې و هغه به هيڅ کله د حشيشين په وهم وګمان کې هم را نه شي. » ناجي ورته وويل « اوس د صلاح الدين ايوبي په ستوني کې د شرابو ورښکته کول پاته دي،» په دې وخت کې ناجي ته بيرون د قدمونو اواز ترغوږو شو. منډه ئي واخسته او بيرون را ووت، هغه (ذکوبي)نه وه بلکه يو سپاهي روان و، ناجي دلرې څخه د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور و کتل، پردې ئي را څړيدلې او ساتونکې بيرون په پهره ولاړ وو ،هغه دننه ولاړ او اوروش ته ئي وويل « اوس زه په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې زما (ذکوبي)دا ستر بُت مات کړې دې.»

*****(۸)

دشپې اخرې برخه وه ، چې (ذکوبي)د صلاح الدين ايوبي د خيمی څخه ووتله ، هغه د ناجي د خيمې پر ځاې په بلې لورې ولاړه ، په لاره کې ورته يو سړې ولاړ و چې ټول وجود ئې د سره تر پښو پورې په يوه ډول لباس کې پټ شوی و. هغه په ډيره سوکه توګه (ذکوبي)ته ورغږ کړ. هغه هم د همغه سړي په لور ورغله ، هغه سړي هغه يوې خيمې ته ورننويستله ، د لږ ځنډ وروسته هغه ددې خيمې څخه ووتله او د ناجي د خيمې په لور ئي مخ کړ. ناجي تر دې وخته پورې بيدار پاته و ،هغه څو ځله بيرون را وتلې و او د صلاح الدين ايوبي د خيمې په لور ئي کتلي و ،او ګمان ئي کاوه چې (ذکوبي) صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې را ګيرکړې او هغه ئي د اسمان د شنو څخه لاندې د ناجي د پست ذهنيت په لمن کې را غورځولې دې.

«اوروش ! » هغه وويل « شپه خو تيره شوه ، او هغه تر اوسه را نه غله ،» ، « هغه به اوس کله هم را نه شي !» اوروش ورته وويلې ،« د مصر امير به هغه د خپله ځانه سره يوسي ، داسې ښاپيرۍ خو هيڅ شهزاده د لاسه نه ورکوي،...... ايا تا په دې هکله کله هم فکر کړې دې ؟»

«نه !»ناجي ورته وويل ، « ما دخپل چال په دې اړخ باندې کله هم فکر نه دې کړې»

«ايا دا نه شي کېداې چې دمصر امير د (ذکوبي) سره په اصولي توګه واده وکړي ؟» اوروش ورته وويل « په هغه وخت کې به دا خطره وي چې نجلۍ به په مکمله توګه زمونږ له کاره ووځي ،»

«هغه خو ډيره هوښياره ده »ناجي ورته وويل « خو په رقاصو باندې څه باور ؟ هغه د رقاصې لور ده اوتجربه لرونکې ځان پلورونکې ، دوکه هم ورکولې شي»

هغه په ژور فکر کې ډوب ناست و ، چې (ذکوبي)په نابيره توګه دهغې خيمې ته ورننوتله ، هغې ورته په خندا کې وويل«اوس نو دخپل امير جسم مو وزن کړئ او دهمغې په اندازه طلا راوړئ ! تا خو ماته همدا انعام ټاکلې و »

«لمړي خو ووايه چې وشول څه؟» ناجي ترې په پوره ناقرارۍ سره و پوښتل.

«هماغه څه چې تا غوښتل !» (ذکوبي) ځواب ورکړ ، تاته چا داويلې و چې صلاح الدين ايوبي د تيږې په څير کلک دې يا دفولادو په څير نه ويلي کيدونکې او يا داچې هغه مسلمانانو ته د اللهؑ سيورې دې.؟» هغې خپله پونده پر ځمکه ووهله او وئي ويل « هغه ددې شګو څخه ، چې هوائي ذره ذره له ځانه سره له يوه ځاېه بل ته الوزوي ، هم ډير بې وسه او سپک دې»

«ستا د ښايست جادو او دژبې طلسم د هغې څخه د شګو ډيرې جوړ کړې» اوروش ورته وويل » « او که نه دا کمبخته خو ستر او ولاړ غرو غر.»

«هو !ولاړ غر و ،» (ذکوبي)ورته وويل « خو اوس شګلوړه غونډۍ هم نه ده »

« ايازما په هکله هم څه خبره وشوه؟» ناجي ترې په بې صبرۍ سره و پوښتل.

«هو !»(ذکوبي) ځواب ورکړ« پوښتنه ئي کوله چې ناجي څه ډول سړې دې ، ما ځواب ورکړ چې که په مصر کې پر چا باور کولې شي نو هغه يواځې اويواځې ناجي دې ، هغه بيا راڅخه و پوښتل چې ته ئي څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیژني ، ماورته وویل چې هغه زما د پلار ډېر نږدې دوست دې ، زمونږ کور ته راغلې و او زما پلار ته ئې ویلې چې زه د صلاح الدین ایوبي غلام یم هغه که ماته په سمندر کې د ورغورځیدو حکم وکړي نو زه به ځان ور وغورځوم......بیا هغه له ما څخه و پوښتل چې ته خو پاکه نجلۍ ئې ، ما ورته وویل چې زه ستا وینځه یم ، ستا هر حکم د سر په سترګو منم ، وئې ویل چې د لږ وخت له پاره زما تر څنګ کښینه ، زه دهغې څنګ ته ورغلم بیانو که هغه تیره وه موم و ګرزید او ما هم دا موم په خپل قالب کې ور واچاوه. کله چې ترې را رخصتیدم نو زما څخه ئې ښښنه و غوښتله ، ویل ئې چې ما په خپل ژوند کې د لمړي ځل له پاره ګنا ه کړې ، ما ورته وویل چې دا ګناه نه ده ،تا له ماسره دوکه نه ده کړې ، زور دې را سره نه دې کړې ، زه دې د پادشاهانو په څیر د حکم کولو له لاري نه یم را بللې ، زه پخپله راغلې یم او بیا به هم درته را ځم.»

نجلۍ هره خبره داسې باوري او په بربنډه توګه کوله لکه څنګه ئې چې جسم بربنډ و. ناجي د ډیرې خوښۍ څخه هغه پخپله متېو کې را و نغاړله ، او اوروش په داسې حال کې چې (ذکوبي) ته ئې افرین وایه او ناجي ته ئې د هغې په دې بریا مبارکي ویله د خیمې څخه ووت.

*****(۹)

ددښتې د رازونو د ډکې شپې څخه چې کوم نوي سهار را و زیږید ، هغه د نورو صحرائي سهارونو څخه ځانګړې نه و ، خو ددې سهار رڼا په خپلې تیارې سینې کې یو راز پټ کړې و چې ټول ارزښت ئې د همدې اسلامي امت تر ارزښت پورې رسیده ، او د قیام له پاره ئې صلاح الدین ایوبي خوبونه لیدلې و او دهمدې تعبیراو تفسیر په عزم باندې هغه را ځوان شوی و .

تیره شپه چې په دې دښته کې څه تیر شوي و ، هغې دوه اړخونه درلودل ، چې د یوه اړخ څخه یواځې ناجي او دهغې بل سالار اوروش خبر درلود ، او دبل اړخ څخه ئې د صلاح الدین ایوبي ساتونکې ډله او په خپله ایوبي خبر درلوده. خو صلاح الدین ایوبي ، (ذکوبي) او د ایوبي د څارکښۍ د څانګې مسئول علي بن سفیان هغه دري شخصیتونه و چې د پیښې ددواړو اړخونو په هکله ئې پوره پوره مالومات درلوده.

ناجي سلطان صلاح الدین ایوبي اودهغې ملګري په ډیر ښه شان او شوکت سره رخصت کړل ، دلارې په دواړو خواو کې سوډاني عسکرو د«صلاح الدین ایوبي دې ژوندې وي» اوازونه پورته کیدل ، صلاح الدین ایوبي ددوی د اوازونو دځواب له پاره خپل لاسونه خوځول ،د خندا او نورو تکلفاتو هیڅ پروا ئې و نه کړه. دناجي سره ئې لاس ورکړ، خپله آس ته ئې لغته ورکړه دهغه وروسته د هغه ساتونکو او د دولت کارکونکو هم خپل آسونه و ځغلول ، خپل مرکزي دفتر ته په رسیدو سره ئې ، علي بن سفیان او یو بل نائب دخپله ځانه سره دننه دفتر ته یوړل ، او دروازه ئې له دننه څخه بنده کړه ، هغوی ټوله ورځ په همدې کمره کې بند پاته شول ، کله چې لمر پریوت ،او شپه تیاره شوه نو د کمرې په داخل کې غذا خو پریږده چې اوبه هم نه پیدا کېدې. لږ څه شپه تیره وه چې درې واړه بیرون را ووتل او خپلو خپلو کورونو ته روان شول. علي بن سفیان ترې را جدا شو ، نو د ساتونکو د ډلې قومندان هغه تم کړ او ورته ئې وویل« محترما ! زمونږ دنده ده چې حکم و منو او ژبه بنده وساتو، خو زما په ډله کې یو ډول ناهیلهې او بې اطمیناني راپیدا شوی ده ، او پخپله زه هم دهمدې ناهیلهې ښکار ګرځیدلې یم.»

«څه ډول نا هیلهې؟» علي بن سفیان ترې وپوښتل.

«ساتونکې وائي ، کله چې یوه فوځ ته د شرابو د ښنبلو اجازه وي نو مونږ ترې ولې منه کړل شوی یو؟»

قومندان ورته وویل« که چیرې ته زما دا ګیله بدسترګې ګڼې نو سزا راکړه خو زما ګیله واوره ، مونږ خپل امیر د اللهؒ غوره بنده ګڼو ، او پر هغه د زړه له کومې ځاریدو ته تیار و ، خو تیره شپه.......»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې خيمې ته يوه رقاصه ورغلې وه ،» علي بن سفيان دهغې خبره ور پوره کړه او وئې ويل «تا هيڅ ډول بدسترګي نه ده کړې ، ګناه که امير وکړې او يا غلام ، په سزا کې ئې هيڅ توپير نه شته. ګناه په هر حال ګناه ده ، زه تا ته داډه درکوم چې د رقاصې او د مصر د امير تر منځ ليدنه د ګناه سره هيڅ تړاو نه درلود ، دا چې څه شوی، زه ئې اوس نه شم درته بيانولاي ، سوکه سوکه د وخت په تيريدو سره به هر څه تاسې ته پخپله مخته راشي چې په هغه شپه څه شوی و؟» هغه د قومندان په اوږه لاس کښيښود او ورته ئې وويل « ای عامر بن صالح ! زما خبره په غور سره واوره ، ته پخواني عسکر ئې ، په ښه توګه پوهيږې چې د فوځ او د فوځ د مشرانو څه رازونه وي چې خوندي ساتل ئې زمونږ د ټولو دنده ده. د مصر د امير خيمې ته د رقاصې ورتګ پخپله يو راز دی ، خپل سرتيري په هيڅ ډول شک کې مه پريږده ، او چاته ئې يادونه هم و نه کړې چې د شپې څه تير شوی دي.»
دا قومندان دعلي بن سفيان د ذهنيت او وړتيا څخه پوره پوره خبر و ، په دې اساس ډاډمن شو اود خپلې ساتونکې ډلې شکوک ئې هم ورختم کړل.
بله ورځ صلاح الدين ايوبي د غرمې ډوډۍ خوړله ، چې هغه ته خبر ورکړل شو چې ناجي ئې کتلو ته راځي ، صلاح الدين ايوبي د ډوډۍ څخه لاس پريمينځه او د ناجي سره کښيناست ، د ناجي مخ ښوول چې لږ څه اندېښمن غوندي هم دي او په غصه هم، هغه په نښتونکې اواز سره وويل ،« دروند اميره ! ايا دا حکم تا ورکړې چې د سوډاني ساتونکې فوځ دغه پنځوس زره کسان په هغه فوځ کې ورګډ کړئ چې همدا اوس تيار کړل شوی دي ؟»
«هو ناجي !» صلاح الدين ايوبي په زغم سره ځواب ورکړ،« ما پرون ټوله ورځ او دشپې يوه برخه د همدې موضوع د حل له پاره پوره فکر او غور وکړ او د پوره دقت وروسته مې دا پريکړه وکړه چې هغه فوځ چې ته ئې سالار ئې ، د مصر په فوځ کې داسې ورګډ کړل شي چې په هرې ډلې کې د سوډانيانو د نفرو شميره لس په سلو کې وي، او تا ته به داحکم هم در رسيدلې وي چې ته اوس ددې فوځ سالار نه ئې ، ته د فوځ په مرکزي دفتر کې په خدمت ګمارل شوی او همدلته به خدمت ته راشې.»
«د ستر مقام خاونده !» ناجي ورته وويل « ماته دکوم جرم سزا راکول کيږي ؟»
«که چېرې دا پريکړه دې خوښه نه وي نو د فوځ څخه جدا شه ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل.
« داسې معلوميږې چې زما پر خلاف کوم سازش شوی دې»ناجي ورته وويل « تاسې بايد په دې هکله تحقيق وکړئ ، زه په مرکز کې زيات شمير مخالفين لرم ،»
«زما ګرانه دوسته !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل «ما دا پريکړه يواځې په دې خاطر کړېده چې زما د دولت او فوځ څخه د سازشونودا لړۍ د تل له پاره بيرون شي ، او ما دا پريکړه په دې خاطر کړېده چې په فوځ کې د يو چا رتبه ، که څه هم ډيره پورته وي، او يا ډيره ټيټه وي هغه به شراب نه څکې ، رمباړې به نه وهي اونه به په عسکري جشنونو کې نڅا ، ګډا او سندرې وي.»
«خو درونده مشره !» ناجي ورته وويل «ما خو له حضور څخه اجازه اخستې وه »
« او ما د نڅا ، ګډا او سندرو اجازه په دې خاطر ورکړې وه چې دا فوځ ، چې ته ئې د اسلامي امت ساتوندويان ګڼې ،دهغوی په اصلي بڼه کې ووينم. زه پنځوس زره کسان له يوه سره ګوښه کولاې نه شم په دې خاطر هغوی په مصري فوځ کې مدغموم تر څو دهغوی کړنې درستې کړم او دا هم واوره ، چې په مونږ کې هيڅ سوډاني ، مصري ، يمني اوعجمی نه شته ، ټول مسلمانان دي ، بيرغ مو يو دي او مذهب مو يو دې.»
«دروند امير به زما د حيثيت په هکله فکر هم کړې وي چې زما حيثيت ته به څه پاته شي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«هغه چي ته ئې ورته ولرې !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « په خپله تېره شوی (ماضي) باندې پخپله فکر وکړه ، دا ضروری نه ده چي د خپلو کارونو قصې را ته بيان کړې .... سمدستي بيرته ولاړ شه او دخپل فوځ سپاهيان ، ځناور ،او د خوراک څښاک او ......دسامانونو کاغذونه تيار کړه او زما نائب ته ئې وسپاره ، په اوه ورځو کې دننه دننه بايد زما د حکم تعميل وکړل شي»

ناجي غوښتل څه ووائې ، خو صلاح الدين ايوبي د ليدنې د ځاې څخه بيرون شو.

*****(۱۰)

داخبره د ناجي حرم ته هم رسيدلې وه چي د مصر اميرسلطان ايوبي، يوې نڅونکې نجلۍ (ذکويي)ته دخپل ځان سره تړوله شپه د ناستې شرف وربښلي و. د (ذکويي) پر خلاف د حسد او کينې اور لا د پخوا څخه د سرو لمبو په څير هرې لورې ته خوله اچوله ، ځکه دهغې د راتګ څخه ډير لږ وخت تير شوی و خود هغې ښکلا او ښايست په ناجي دومره اغيز کړی و چي هغه ئې د همغه لمړې ورځې څخه دخپل ځان سره ځاې ناستې و ګرځوله ، هغې ته ئې د لږځنډ له پاره هم هغه حرم ته د تللو اجازه نه ورکوله چېرته چي هغه دوه نورې نڅونکې ښايسته نجونې اوسيدلې ، هغه (ذکويي) ته ځانته کمره ورکړې وه. هغو دوه نورو نجونو ته دا نه وه څرګنده چي ناجي هغې ته د صلاح الدين ايوبي دموم کولو او په دام کې د را نښلولو ترينينګ ورکوي ، او داچي ناجي د (ذکويي)سره يو ځاې په يوې ډيرې سترې تخريبي منصوبې باندې کار کوي. دانورې دواړه نڅونکې نجونې به هغه وخت نورې هم د اور په لمبوکې ورتيدې چي کتل به ئې چي دغې نوې نڅونکې دهغوی په عاشق پوره برلاسې موندلی دې. په دې خاطر ئې د (ذکويي) پر خلاف کينه اونفرت نور هم ډيرښت وموند ، دحرم دغه دواړه نجونو غوښتل (ذکويي)ته سمه او کلکه سزا ورکړې ،او اوس چي ددې څخه هم خبرې شوی چي (ذکويي)د مصر دامير هم دومره زياته خوښه شوی چي تړوله شپه ئې له ځانه سره په خيمه کې ساتلې وه. نو ددې خبرې اوريدو سره هغوی نورې هم ليونۍ شوی وې. خو هغې ته د سزا ورکولو يواځنۍ لار دهغې له منځه وړل و. د وژلو او له منځه وړلو دوه لارې کيداې شوی. زهر او يا اخستل شوی قاتل ، چي هغه په خوب کې ووژني ، خو په اوسني وخت کې دغه دواړه لارې شونې نه ښکاريدې ، ځکه چي (ذکويي) بيرون نه رواتله ، او د زهرو د ورکولو له پاره هلته ورتګ نه شو کيداې ،

دې دواړو نڅونکو دحويلۍ د ترټولو چالاکه خادمه دخپل ځان سره دملګرې کولو هڅه و کړه ،هغه ته به يې انعامونه ورکول ، خوکله چي د کينې او حسد اخرې پولو د هغوی په سترګو کې وينې را پيدا کړې ،نو هغوی يو قدم نور هم مخته واخست او دې نوکرې ته ئې د هغې د خوښې دانعام دور کولو لالچ ورکړ او خپله موخه ئې ورته و ښووله ، دا نوکره ډيره قوي شکله او چالاکه ښځه وه ، هغې ورته وويل چي د سالار د اوسيدو ځاې کې (ذکويي)ته د زهرو ورکول شونې نه دې نو موقع او فرصت نه په ګټې پورته کولو سره به هغه په خنجر ووهی ، او ددې کار له پاره وخت ته اړتيا ده ، هغې وعده وکړه چي د (ذکويي)تګ راتګ به تر نظر لاندې ساتي، کيداې شي داسې فرصت ډير ژر په لاس راشي ، دغه بدمعاشې ښځې دا هم وويل چي که چېرې کوم وخت په لاس ور نه شي نو د حشيشينو ملاتړ ته به ورغبرګ کړي ، خو هغې ددې کار له پاره ډيره زياته بدله غوښتله ، دواړه نجونو ورته ډاډ ورکړ چي څومره چي غواړې همغومره بدله به ورته ورکړل شي.

*****(۱۱)

ناجي د غصې څخه تک سور په خپلې کمرې کې اوخت را اوخت ، (ذکويي)د هغې د يخولو ډيرې هڅې کړې وې ، خو دهغې غصه د سړېدو پر ځاې نوره هم ګرميدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته ما پرېږده چې زه يو ځل هغه ته ورشم» (ذکويي) په ځلورم ځل ورته وويل «زه به هغه د شيشې په بوتل کې ورننه باسم»

«بيکاره ده !» ناجي په قهرجنه لهجه وويل «هغه کمبخته حکم نامه هم جاري کړې ده ، او پرهغې عمل هم پيل شوی دي ، زه ئې د هيڅ ځاې د پرېښولو کړې نه يم ، پر هغه ستا جادو اغيز نه دي کړې ،ما ته ځرګنده ده چې زما پر خلاف دا سازش کونکې عناصر ځوک دي ، هغوی زما د لوړ شخصيت سره کينه لري ، زه د مصر امير تاکل کيدونکې وم ،هغه وخت چې زه يو معمولي سالار هم وم ما ددې ځاې پر حکمرانانو حکومت کړې دي ، اوس ما ته هغه سالاري هم پاته نه شوه» ، هغه دروازه چې دننه را وغوښت ، او ورته ئې وويل چې پرته د ځنډه ، ډيرژر اوروش را حاضر کړه.

د هغه د راز ملګرې او نائب اوروش راغې ، نو ناجي د هغې سره هم په همدې موضوع خبرې وکړې ، هغه اوروش ته کوم نوي خبر نه درلود ، ځکه هغه د اوروش سره د صلاح الدين ايوبي د حکم نامې په هکله تردې دمخه هم تفصيلي خبرې کړې وي ، خودوی ددې حکم نامې پر خلاف د څه عکس العمل د ښوولو په هکله لا تر اوسه فکر نه وکړې ، اوس د هغې په ذهن کې يو پلان راغلې و ، نو اوروش ته ئې وويلې ،«ما د ځوابې عمل په هکله فکر کړې»

«څه !»

«بغاوت !» ناجي ورته وويل ، اوروش چپ چاپ هغه ته وکتل ،ناجي ورته وويل « ته ولې حيران شوی؟ ايا تاته په دې هکله څه شک شته چې دا پنځوس زره سوډانيان به زما وفاداره نه وي ؟ ايا دوی به د صلاح الدين ايوبي په نسبت زما او ستا د حاکم پاته کيدو غوښتونکې نه وي؟ ايا ته خپل فوځ ددې خبرې په کولو سره بغاوت ته نه شې تيارولاې چې ورته ووائې «تاسې به د مصريانو غلامان ګرځئ ؟»»

اوروش ژوره ساه واخسته او وئې ويل «ما په دې هکله فکر نه و کړې ، د بغاوت کار د سترګو په رپ سره ترسره کيږي. خو د مصر نوي فوځ بغاوت ټکولاې شي ، دمصر فوځ ته کومک هم ور رسيداې شي ، حکومت سره د ټکر کولو او سرجنګولو ترمخه مونږ بايد په دې ستونزې باندې پوره غور وکړو »

«ما په دې ستونزې هم غور کړې دي » ناجي ورته ځواب ورکړ.« زه عيسايي پادشاهان د کومک له پاره را بلم، ته دوه پيغام وړونکې تيار کړه ، هغوی ډير لرې ليږم، را شه زما خبرې په غور سره واوره.

(ذکويي) ! ته خپلې کوټې ته ولاړه شه ،» (ذکويي) خپلې د ناستې ځاې ته ولاړه اوهغوی دواړه ټوله شپه په همدې ځاې کې په خبرو کولو اوپلان جوړولو کې مشغول پاته شول.

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي د دواړو فوځونو د يو ځاې کيدو او مدغم کيدو له پاره اوه ورځې وخت ټاکلې و ، په دې هکله کاغذي کارونه روان و. ناجي هم په پوره توګه تعاون کاوه ، ځلور ورځې تيرې شوی وي ، په دې دوران کی ناجي يو ځل بيا د صلاح الدين ايوبي سره کښيناست ، خو هيڅ ډول شکايت او ګيله ئې و نه کړه ، د خپل تفصيلي را پور په ورکولو سره ئې صلاح الدين ايوبي په دې ډاډمن کړ چې په اومه ورځ به دواړه فوځونه يوبل کې مدغم کړل شي. د صلاح الدين ايوبي نائبينو هم هغه ته ډاډ ورکړ چې ناجي په پوره توګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعاون کوي ، خو د بن سفيان را پور لړ څه اندېښنه را پيدا کوله ، دهغې جاسوسي شبکې را پور ورکړې و چې په سوډاني فوځ کې نا ارامی او نا قراري مخ په ډېريدو ده. هغوی مصري فوځ سره په يوځاې کيدو خوښ نه دي ، دهغوی تر منځ دا افواه خپريږي چې په مصري فوځ کې د ادغام نه وروسته به دهغوی حيثيت د غلامانو په څير شي، هغوی ته به د غنيمت مالونه هم نه ورکول کيږي، او د هغوی څخه به د درنو کارونو د تر سره کولو کار اخستل کيږي، او د ټولو ستره خبره دا چې هغوی ته به د شرابو د څښلو اجازه هم نه ورکول کيږي. علي بن سفيان دا ټول راپورونه صلاح الدين ايوبي ته ور ورسول ، ايوبي ورته وويل چې دا خلک د ډيرې مودې څخه په عيش او عشرت کې را لوي شوي دي. په دې خاطر به هغوی په دې نوي بدلون خوښ نه وي، زه ډاډمن يم چې هغوی به د نوو حالاتو او چاپيريال سره ځانونه عادي کړي.

« رښتيا ! دهغې انجلۍ سره دې بيا ليدنه شوی که نه ؟» صلاح الدين ايوبي ترې و پوښتل.

«نه !» علي ځواب ورکړ ، « هغه سره د ليدنې امکانات په نظر نه راځي ، زما کسان نه دي توانيدلي له هغې سره بياووينې، هغه اوس ناجي په زندان کې بنده کړې ده ، »

ددې څخه يوه شپه د مخه يوه پيښه وشوه ، شپه لږ لږ تياره شوی وه ، (ذکويي) په خپله کمره کې ځانته ناسته وه ، ناجي او اوروش په بله کمره کې و ، هغې د آسونو د پښو اواز واوريد ، پرده ئې لرې کړه او وئې کتل چې بيرون د چراغونو په رڼا کې دوه آسپ سواره د اسونو څخه را کوز شول. د لباس له اړخه هغوی تاجران معلوميدل ، خو د آسونو څخه د را کوزيدو وروسته هغوی نيغ د ناجي د کمرې په لور ولاړل ، نو دهغوی د چال څخه را څرګنديده چې هغوی تاجران نه دي ، په همدې وخت کې اوروش بيرون را ووت ، دواړه سپاره د هغه په کتلو سره و دريدل ، اوروش ته ئې د سپاهيانو په څير سلام وکړ. اوروش د هغوی شاوخوا ته وکتل او دهغوی د لباس ننداره ئې وکړه، بيا ئې هغوی ته وويل چې وسله مو چيرې ده ، دواړو ورته خپلې وسلې و ښوولې ، دهغوی سره کوچنۍ تورې او خنجرونه وو، اوروش هغوی دننه يوړل ، دروازه چې په دروازه کې ولاړ و.

(ذکويي) په ژور فکر کې ډوبه شوه ، هغه د خپلې کمرې څخه را ووته او د ناجي دکمرې په لور ئې مخه کړه ، خو دروازه چې هغه په دروازه کې و دروله ، او ورته ئې وويل چې هغه ته حکم شوی دي چې هيڅوک هم دننه را پرې نږدي. حال دا چې (ذکويي) ته هلته داسې مقام ورپه برخه شوی و چې قومندانان ئې هم د حکم لاندې و ، د دروازه چې په درولو سره هغې محسوس کړه چې کومه مهمه خبره شته ، هغه ته را په ياد شو چې نژدې دوه شپې تر مخه ناجي دهغې تر مخه اوروش ته ويلي و چې « زه عيسائي پادشاهان دکومک له پاره راغواړم ، ته دوه پيغام وړونکي تيار کړه ، چې هغوی ته تر ډير لرې ځايه پورې تګ ور په غاړه دي.» او بيا هغې ماته حکم وکړ چې خپلې کمرې ته ولاړه شي. او هغه د بغاوت خبرې هم کړې وې. »

هغې د دې ټولو خبرو په هکله هر اړخيزه فکر وکړ او بيرته خپلې کمرې ته ولاړه ، دهغې او د ناجي د ځانګړې کمرې تر منځ يوه دروازه وه چې هغې بلې لورې ته ترلې وه، هغې د همغې دروازې سره غوږ ونيو ، ددننه څخه د سوکه خبرو اواز را ته، خو په خبره ئې ځوک نه شو پوهيداې ، د لږڅنډ وروسته هغې ته د ناجي لوړ اواز په غوږ شو ، چې وئې وويل« د ابادېو څخه لرې اوسئ ، که چيرې څوک مو په شک کې د نيولو هڅه وکړي نو تر ټولو لمړې دا پيغام له منځه يوسئ ، په خپل ځان باندې هم لوبې وکړې او هر څنډ چې په لار کې درته را مخته

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيږي هغه له منځه يوسئ ، ستاسې سفر به څلور ورځې اخلي ، خو هڅه وکړئ چې په درې ورځو کې ورسيږئ، دشمال شرق لورې ته ، لورې هير نه کړئ، شمال شرق.»

دواړه کسان بيرون راووتل ، (ذکويي) هم بيرون را ووتله ، هغې و کتل چې دواړه په آسونو سپريږي،ناجي او اوروش هم بهر ولاړ دي ، کيداې شي سپرو ته د خداې پامانۍ په خاطر را وتلي وي ، سپاره په ډيره چټکۍ سره روان شول ، ناجي چې کله سترګې په (ذکويي)باندې و لګيدې نو ور غږ ئې کړ او ورته ئې وويل« زه بيرون ځم ، کار مې ډير زيات دې ، ته ارام وکړه ، که چېرې په ځانته والي کې دې زړه تنګيږي نو د حويلۍ په انګړ کې قدم وهه .»

«هو !»(ذکويي) ورته وويل « د هغه وخته څخه چې دلته راغلې يم بيرون نه يم وتلې .»

ناجي او اوروش ولاړل ، (ذکويي) ځُوغه واغوستله ، په ملابند کې ئې خنجر ښخ کړ او د حويلۍ په لور روانه شوه ، هغه ځاې يو څو سوه ګزه لرې و ، هغې ناجي ته دا ډاګيزه کوله چې هغه حويلۍ ته ورغلې ، دروازه چې ته هم هغې همداسې ويلي و ، حويلۍ ته په ورننوتلو سره د حويلۍ اوسيدونکې ټول حيران شول ، هغه دلمړي ځل له پاره هلته تللې وه ، ټولو په ډير درنښت سره هغې ته ښه راغلاست ووايه ، هغه دوه نجونو ، چې ددې د وژلو پلان ئې ترتيب کړې و ، هم ورته ښه راغلاست ووايه ، (ذکويي)د ټولو سره لاس ورکړ او د هر يوه سره ئې خبرې وکړې او بيرته ولاړه ، هغه ملازمه هم هملته وه چې ددې د وژلو له پاره ورته پلان ورکړل شوی و. هغې (ذکويي)ته په ډيره ژوره توګه وکتل ، خو (ذکويي)بيرون را ووتله ،

د حويلۍ او دناجي د ځاې تر منځ لاره د لوړو ژورو نه جوړه وه، (ذکويي) چې کله د حويلۍ څخه ووتله نو د ناجي د استوګنځاې په لور د تللو پر ځاې ډيره په چټکۍ سره په يوي بلې لورې روانه شوه. د هغې پسې وروسته يو بل تور سيورې هم را روان و . هغه د کوم انسان پرته بل څه نه شو کيداې ، خو د سر نه تر پښو پورې په يوډول لباس کې پټيدل ئې يوه بُت ته ورته و ، کله چې (ذکويي) خپل تګ نور هم چټک کړ نو دې سيورې هم په خپل تګ کې تيزوالې راووست. مخته ګڼ ځنګلي بوټي و ، (ذکويي)هملته پټه شوه ، تور سيورې هم په همدې ځنګل کې ورک شو. ددې څخه نژدې سل يونيم سل ګزه لرې د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې و ، چې په چاپير کې ئې د فوځ لوړو رتبه مامورين اوسيدل.

(ذکويي)همغې لورې ته تلله، د هغې د خوزيدو سره سم هغه تور سيورې هم را پورته شو ،سپوږمۍ ډيره صافه وه ، خو ددې سره سره بياهم دهغې سيورې مخ په نظر نه راته ، دهغې د پښو او قدم اواز هم نه پورته کيده ، د سيورې لاس پورته شو او په لاس کې ئې خنجر و ځليد ، او په ډيره چټکۍ سره ئې خنجر د (ذکويي) د کيڼ اړخ اوږې او څټ تر منځ ورننويست ، (ذکويي) اواز و نه ويست او خنجر ئې له تنې وويست ، (ذکويي)ددومره ستر زخم د خوړلو سره سره بياهم په ډيره تيزۍ سره خپل خنجر دملابند څخه راوويست ، کله چې هغه سيورې پرې بل وار کاوه نو (ذکويي) د هغې د خنجر لاس په خپل لاس کې کلک کړ او په خپل خنجر ئې دهغې سينه وڅيرله. هغه اواز واوريد ، او دا اواز د يوي ښځې اواز و ، (ذکويي) ددويم وار له پاره خنجر پورته کړ او دا ځل ئې د هغې په ګُلمو کې ئې ورننويست ، ددې سره يوځاې دهغې په خپل اړخ کې هم خنجر و لګيد خوزخم ئې ډير ژور نه و . سيورې د زخمونو له لاسه پر ځمکه را پريوت ،

(ذکويي)دا ونه کتل چې پر دې دا غلچکي يرغل کونکې څوک و ، هغې منډه واخسته ، د هغې د جسم څخه وينه بهيده ، هغې ته د صلاح الدين ايوبي استوګنځاې د سپوږمۍ په رڼاکې تر سترګو شو. نيماې لاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وهلی وه چې سر پرې و گرځید ،دهغې په تګ کې سستوالې راپیدا شو ، هغې چيغې پيل کړې « علي.. ايوبي ،... علي ....ايوبي..» دهغې کالې په وينو سره شوی و اوپه ډيره سختۍ سره ئې قدم اخستلاې شو. دهغې منزل ته ډيره لږه لار پاته وه خو هلته ته ئې رسيدل ورته شوني نه ښکاريدل. هغه په پرلپسې توګه علي بن سفيان او صلاح الدين ايوبي ته اوازونه کول، هلته نژدې يوه ساتونکې پهره کوله ، دغه ساتونکې د هغې اوازونه واوريدل نو ورمنډه ئې کړه (ذکويي) پر هغې ور ولويده او ورته ئې وويل « ما د مصر اميرته ورسوه ،ژر کوه ، ژر کوه ، ساتونکې چې هغه په وينو ککړه وکتله نو په اوږه ئې را واړوله او منډې ئې کړې.

*****(١٣)

صلاح الدين ايوبي په خپلې کمرې کې ناست د علي بن سفيان راپور ئې اوريده ، دهغه دوه نور نائبان هم ورسره يو ځاې و. دا راپورونه دومره په زړه پورې نه و. علي بن سفيان د بغاوت اندېښنه ښووله چې غور پرې کيده، دروازه چې د ويرې په حال کې دننه را ننوت، او وئې ويل چې يو سپاهي يوه زخمي نجلۍ په شا ددروازې بيرون ولاړ دې ، او وائي چې دا نجلۍ د مصر د امير سره کتل غواړي ، ددې خبرې داوريدو سره سم علي دغشي په څير د کمرې څخه بيرون راووت. د هغې پسې صلاح الدين ايوبي هم را منډه کړه ، انجلۍ ئې دننه راوړه ، صلاح الدين ايوبي وويل چې سمدستي طبيب او جراح را وبولئ ،نجلۍ د صلاح الدين ايوبي په پالنګ باندې واچول شوه ، د لږ ځنډ وروسته پالنګ په وينو تک سور شو.

«هيڅوک مه را بولئ ،» نجلۍ په کمزورې اواز سره وويل ، «ما خپله دنده تر سره کړې ده»

«ته چا زخمي کړې ئې (ذکويي)؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل.

« تر هر څه لمړې ضرورې خبرې واورئ» (ذکويي) ورته وويل « د شمال شرق لورې ته دوه اسپ سواره وليږئ ، هغوی ته به دوه سواره تر سترګو شي ،د دواړو بادامی رنګ چوغې په ځان کې دي ، د يوه آس سور او دبل تور دې ، هغوی د تاجرو په څير دي، دهغوی سره د سالار ناجي يو پيغام دې چې عيسائي پادشاه فرينک ته ئې استولې دې ، د ناجي دا سوډاني فوځ به بغاوت کوي ، ماته ددې اخوا نور څه معلوم نه دي ،ستاسې سلطنت دسترګوانښ سره مخ دې ، هغه دوه سپاره په لار کې و نيسئ ، دهغوی سره د پيښې ټول تفصيل موجود دې.، په همدې خبرو خبرو کې په (ذکويي)باندې بې هوشي راغله.

دوه طبيبان راغلل ، هغوی د (ذکويي)د وينې د بندولو هڅه وکړه ، دهغې په خوله کې ئې دوائې ور واچوله ، چې په اغيز ئې هغه يو ځل بيا دخبرو کولو شوه، هغه ضرورې پيغام رسولې و، دهغې وروسته هغې نورې ټولې خبرې چې ورته معلومه وې ، واورولې ، دنمونې په توګه ناجي د اوروش سره څه ډول خبرې کولې ، او هغه ئې څه ډول د خبرو له ځاې څخه خپلې کمرې ته استولې وه ، دناجي غصه او منډې ترړې ، ددوه سپرو راتګ،........ بيا هغې وويل چې هغه نه پوهيږې چې پر هغې باندې يرغل کونکې څوک و. ځکه هغې د فرصت او وخت نه په ګټې اخستلو سره دراپور ورکولو په خاطر دې خوا د راتګ هڅه کوله چې د شا له خوا چا پرې د خنجر وار وکړ. هغې هم د خپل خنجر په واسطه په يرغل کونکې باندې وار وکړ ، دبرغل کونکې اواز دا په ډاګه کوله چې يرغل کونکې کومه ښځه ده. هغې د يرغل او حملې ځاې ور وښود ، هغه ځاې ته ئې سمدستي ساتونکې ور واستول ، خو (ذکويي)ويلې و چې هغه ژوندۍ نه شي پاته کيداې، ځکه چې زما خنجر دهغې په سينه او ګُلمو کې ور ننوتې دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وينه نه دريدله ،ډېره وينه له مخکې بهيدلې وه ، (ذکوبي)د صلاح الدين ايوبي لاس و نيو او ښکل ئې کړ نو وئې ويل « الله دې تا او ستا سلطنت تل سلامت ولري ، ته ماتې خوړونکې نه ئې ، له ماځخه ډېر هيڅوک دا نشي ويلاې چې د صلاح الدين ايوبي ايمان څومره ټينګ او پوخ دې.» بيا ئې علي بن سفيان ته مخ را واړاوه، «ماخو به څه کمې نه وي کړې ؟ هغه دنده چې تا را سپارلې وه هغه مو پوره کړېده »

«تا د هغې ښځه چې مونږ درته ويلې و زياد وکړل» علي بن سفيان ورته وويل ،« زما په وهن او ګمان کې هم نه و چې ناجي به تر دې حده پورې خطرناکه کارونه وکړي او تا ته به د خپل ځان ځارنه درپيښه شي ،ما خو ته هلته يواځې د ځارکښۍ له پاره ليږلې وې.»

«کاش چې زه مسلمانه وائې» (ذکوبي)ورته وويل ، د هغې دسترګو څخه اوښکې را رواني شوې ، نو وئې ويل«زما ددې کار هر څومره بدله چې ماته راکول غواړئ ، هغه زما ړانده پلار او په ناروغيو اخته مور ته ورکړئ، زه دهغوی مجبوريتونو د دولس کاله په عمر نڅونکې ګرځولې وم.»

د (ذکوبي)سر يوې لورې ته پريوت ، سترګې ئې نيمائې پرانستې وې او شونډې ئې داسې خلاصې وې لکه څوک چې مسکې شي. طبيب ئې په نبض لاس کښېښود او د صلاح الدين ايوبي په لور ئې وکتل او سرئې و خوځاوه ، د (ذکوبي) روح د هغې د جسم څخه الوتې و.

صلاح الدين ايوبي وويل « داچې د هر مذهب سره وه ، خو په پوره عزت سره ئې خاورو ته و سپارئ ، هغې د اسلام له پاره ځان ځار کړ، حال داچې که هغې غو ښتلي نو مونږ ته ئې دوکه هم راکولې شوه.»

دروازه چې راغې او وئې ويل چې ، بيرون د يوې ښځې لاش راوړل شوې ، لاړل او وئې کتل چې دنيمائې عمر د يوې ښځې لاش دې ، دپيښې په ځاې کې دوه خنجره موندل شوې ، دا ښځه هيچا هم نه پيژندله ، دا د ناجي د حويلۍ ملازمه وه چې د انعام په خاطر ئې په (ذکوبي) باندې وژونکې غلچکې يرغل کړې و. (ذکوبي)د شپې شپې د فوځي رسم ورواج په ترسره کولو په ډير درنښت سره خاورو ته و سپارل شوه، او د ملازمې لاش ته ئې يوه کنده وويستله او خاورې ئې پرې واړولې ، دواړه په ډيره پټه توګه خاورو ته و سپارل شو ، کله چې د هغوی د خاورو ته د سپارلو پروګرام روان و نو صلاح الدين ايوبي دښه نسل اته آسونه راوغوښتل او دخپلو ساتونکو څخه ئې اته کسان و ټاکل او هغوی ئې دعلي بن سفيان په مشرۍ د ناجي د هغه دوه استازو پسې ، چې د ناجي پيغام ئې له ځانه سره دعيسايانو پادشاه ته ور وړ ، واستول.

«(ذکوبي) څوک وه ؟»

دا د مراکش د هيواد يوه نڅونکې رقاصه وه ، هيچاته معلومه نه وه چې مذهب ئې څه دې ؟ هغه نه مسلمانه وه اونه عيسايي، لکه څنګه چې وويل شول چې علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د انټليجنس (Intelligence) يعني د ځارکښۍ او د رازونو د راټولولو د څانګې مشر و ، او هغه ته د نورو د اسرارو او رازونو د موندلو له پاره مختلفې لارې غوره کول و ، نو په دې اساس صلاح الدين ايوبي هغه له خپله ځانه سره مصر ته راوستې و، دلته په راتللو سره ورته څرګنده شوه چې د سوډاني ساتونکې لښکر دډلې سالار ناجي يو سازشي او شيطان صفته انسان دې ، هغه د ناجي د حال د معلوملو له پاره دهغې پسې دخپلو جاسوسانو جال غوړولې و. هغه ته د راز يوه دا پټه ډاګيزه شوه چې ناجي د حسن بن صباح د فدايانو په څير خپل مخالفين دښايسته نجونو او حشيشو په واسطه په خپل جال کې را نښلوي ، يا ئې د خپل ځان غلاموي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یا ئې له منځه وړي ، علي بن سفیان د ډیرو زیاتو هڅو وروسته (ذکویي)د مراکش څخه را وبلله ، او په خپله ئې د انسان پلورونکو په بڼه کې هغه په ناجي و پلورله ، ددې نجلۍ سره داسې جادو و چې دهغې په واسطه ناجي غوښتل هغه د صلاح الدین ایوبي پر خلاف استعمال کړي ،خو هغه په خپله ددې نجلۍ په دام کې و نښت ، نښتل هم داسې چې د خپل نائب سالار سره ئې ددې نجلۍ تر مخه د راز ډیرې مهمې خبرې هم کولې.

ناجي (ذکویي)د جشن په شپه د صلاح الدین ایوبي خیمې ته واستوله ، او پر خپله دغه بریا باندې ، چې هغه د صلاح الدین ایوبي بُت ورمات کړ ، ډیر ویاړیده ، د هغه ګمان داو چې اوس به هغه دهمدې نجلۍ په لاسو شراب هم څښي ، او په دې ترتیب به هغه خپل مرید او غلام وګرځوي ، خو دهغې شیطانانو ته هم دا پوهه نه وه ورپه برخه شوی چې (ذکویي) پخپله د صلاح الدین ایوبي جاسوسه ده ، هغه ورته هلته په خیمه کې راپورونه ورکوي ، او بیرته د صلاح الدین ایوبي څخه د راتلونکو پروګرامونو په هکله هدایت اخلي. (ذکویي)د هغې دخیمې څخه د وتلو وروسته بلې لورې ته تللې وه ، چې هلته ورته د سر نه تر پښو پورې پټ یو انسان انتظار کاوه ، هغه انسان پخپله علي بن سفیان و ، چې هغه ورته څه نورې لارښوونې هم وکړې ، دهغې وروسته (ذکویي)د ناجي د کوره څخه بیرون را و نه شوه وتلاې ، په دې خاطر هغې علي بن سفیان ته بل کوم راپور ورنه شو کړاې ، خو کله چې ورته وخت تر لاسه شو او هغه دهمدې راپور د ورکولو له پاره چې د الله پرته بل چاته معلوم نه و ، را ووتله،نو د هغسې پیښې سره مخ شوه ، دا د (ذکویي) بدنصیبي وه چې په حویلۍ کې دهغې پرخلاف پدې خاطر سازش کیده چې هغې پر ناجي قبضه کړې ده ،دا سازش کامیاب شو او (ذکویي) ووژل شوه ،خو هغه د اطلاع تر را رسولو پورې ژوندۍ پاته شوه.

دهغې دمړینې څخه ثو ورځې وروسته ، هغه معاوضه چې علي بن سفیان ئې ورسره ژبه کړې وه د صلاح الدین ایوبي له اړخه د انعام سره یوځاې او هغه رقم چې علي بن سفیان په ناجي د هغې دپلورلو په واسطه تر لاسه کړې و ،ټول دهغې معذورو والدینو ته په مراکش کې ورکول شو.

*****(۱۴)

دمرګونې شپې ستورې له منځه ولاړل اود سهار د را څرګندېدو سره سم علي بن سفیان دخپلو اتو نورو ملګرو سره په ډیره چټکۍ سره د شمال شرق په لورې خپل اسونه وځغلول ، ابادۍ ډیرې وروسته پاته شوی، هغه ته په ډاګه وه چې د فرینک دربار ته کومه لار ورغلې، که څه هم دا عربي آسونه په سترتیا کې هم تازه دمه معلومیدل ، خو بیا ئې هم د شپې له اړخه خپلو آسونو ته لږ څه ارام ورکړ. هلته لرې دلمرخاته خواته علي بن سفیان دوه اسپ سواره و کتل چې خپل آسونه ځغلوي ، هغه د خپلو ملګرو لاره بدله او د کوچنیو غونډیو په ژورو کې ئې خپل آسونه په ځغاسته کړل ، هغه ددښتو په لیکو ښه پوهیده ، د لارې د خطا کولو اندېښنه ورسره نه وه ، هغه خپلې ډلې ته د نور تیز تګ امر وکړ. دمخکې سپرو او ددوی تر منځ او س نژدې څلور میله فاصله پاته شوې وه. دا فاصله نژدې شوه خو آسونه ستومانه و. کله چې هغه د کجورو بوټو ته ورسید نو هغه دوه سپاره نژدې دوه میله لرې د خاورو د یوې غونډۍ سره روان وو ، د هغوی آسونه به هم ستومانه شوی و. دواړه سواره د آسونو څخه را ښکته شول او په همدې ځاې کې له نظره ورک شول. او لاره ئې بدله کړه.

فاصله د وخت په تیریدو سره کمیده او کله چې فاصله څو سوه ګزه پاته شوه نو هغه دواړه سپاره د بلې لارې څخه مخته راغلل. هغوی د آسونو د ځغلولو اوازونه اوریدلې و ، هغوی بیرته له نظره پناه شول ، علي بن سفیان خپل آس نور هم ورتیز کړ پاته نور و سپرو هم خپل اسونه په ځغاسته کړل ، کله چې د غونډیو دننه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورغلل نو ګورې چې هغه دواړه سواره دهغې ځای څخه چېرې خوندي ځای ته تللي و. خو هغوی کوم لرې ځای ته نه و تللي همدلته لنډ چېرته پټ و ، او ګمان کېده چې ویریدلي به وي ،مخکې شګلوړه غونډۍ وي چې لاره پیدا کول پرې ستونزمنه خبره وه. علي بن سفیان خپل آسونه په یوه صف کې و درول ، او پخپله تښتیدونکو ته نژدې سل ګزه نژدې ور ورسید ، یو غشي ویشتونکې د لرې څخه د ځغلیدونکې آس څخه یو غشې وویشت ، چې د یو ه آس په پښه کې و نښت ،آس د کنترول ووت ، د لږ څه منډو تړړو وروسته هغه دواړه محصور شوی و ، هغوی خپله وسله پر ځمکه و غورځوله ، او درواغ ئې وویل ، خپل ځانونه ئې تجاران و ښول ، خو د تالاشۍ په وخت کې ترې هغه پیغام تر لاسه شو چې ناجي ورکړې و ، ددواړو لاس و پښې ئې ور وتړلې ،آسونو ته ئې د ارام کولو وخت ورکړ او د لږ څه ځنډ وروسته ټول بیرته راستانه شول.

صلاح الدین ایوبي په ډیر بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، ورځ تیره شوه ، شپه هم په تیریدو و ، نژدې نیمائې تیره شوې وه ، ایوبي په خپله بستره باندې پروت و . او سترګې ئې سره ورغلې وي.د سهار په مهال ددروازې په نرم ټک ټک سره دهغې سترګې و غوړیدې ، منډه ئې کړه او دروازه ئې پرانسته ، ګوري چې علي بن سفیان ولاړ دې ، دهغې تر شا دهغه اته ملګري او دوه بندیان ولاړ دې. علي او دهغې بندیان ئې خپلې کوټې ته را وبلل، او د علي څخه ئې د ناجي پیغام واخیست او وئې لوست ، لمړې خو ئې د مخ رنګ تک ژیر شو اوبیا یو ناڅاپه لکه وینه ئې چې په جوش کې راغلې وي او مخ او سترګو ته ئې ختلې وي ، داسې سور والې په کې را وځلید .

دناجي پیغام لږ شانته اوږود و ، هغه دا د صلیبیانو یو پادشاه «فرینک » ته لیکلي و چې هغه دې په دغه دغه ورځ ،او دغه تاریخ د یونانیانو ، رومیانو او نورو صلیبیانو سره یوځای د خپلې بحري بیړۍ په واسطه خپله فوځونه د روم په بحیره کې ښکته او پر مصر دې یرغل راوړي ،د یرغل د خبر سره سم به دغه پنځوس زره سوډاني فوځ د مصر د امیر پر خلاف بغاوت کوي ، دمصر نوي فوځ به د بغاوت او ستاسې د فوځي یرغل دواړو مقابله په یوه وخت کې ونه شي کولاې ،... ددې سره ناجي د ټول مصر او یا د مصر د یوې برخې د حاکمیت شرط هم کښیښودې و.

صلاح الدین ایوبي پیغام وړونکې دواړه کسان په توره کوټه کې بندیان کړل او سمدستي ئې د خپل فوځ یوه ډله و استوله تر څو ناجي او د هغې نائیبین په خپلو خپلو کورونو کې تر څارنې لاندې و نیسي. دناجي د حویلۍ ټولې ښځې ئې ازادې کړې ، دهغې ذاتي خزانه ئې په سرکاري خزانې کې راګډه کړه ، خو دا ټول هر څه ئې پټ و ساتل ،صلاح الدین ایوبي د علي بن سفیان په کومک سره په هغه پیغام کې چې تر لاسه کړې ئې و دېرغل تاریخ تبدېل کړ اوخپلو دوه ذهینو وګړو ته ئې دا پیغام ورکړ او د فرینک په لور ئې و استول ، هغودواړو ته ویل شوی و چې خپل ځانونه دناجي استازي وښیي. دهغوی د استولو سره سم ئې په مصري فوځ کې د سوډاني فوځ د وریوځاې کولو پریکړه هم وځنډوله،

اتمه ورځ استازي بیرته راغلل ، هغوی فرینک ته د ناجي پیغام ور رسولې و او دناجي په نوم ئې د فرینک څخه هم پیغام له ځانه سره راوړې و. فرینک لیکلي و چې د تاریخ څخه دوه ورځې د مخه دې سوډاني فوځ دمصر د امیر پر خلاف بغاوت وکړې ،ترڅو صلاح الدین ایوبي ته د صلیبیانو د یرغل فکر هم په ذهن کې را و نه ګرځي او دخپل باغي فوځ په ټکولو کې مصروف پاته شي. علي بن سفیان د صلاح الدین ایوبي په اجازې سره هغه دواړه استازي هم تر څارنې لاندې و نیول ،دا عزتمنده څارنه وه، چې په کې دواړو ته د ارام اوښه غذا ټولې اړتیاوې پوره شوې وې ،دا یو احتیاطي تدبیرو تر څو دا راز بیرون را ونه وځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د روم د بحيرې په ساحل کې په هغه ځايو باندې خپل فوځونه پټ واچول چېرې چې د صليبيانو بحري بېړۍ لنګر اچو. هغه ددې ځای ځخه لږ شانته لرې خپله بحري بېړۍ هم ودروله، يرغل ته لا يو څو ورځې پاته وي، يو تاريخ پوه «سراج الدين» ليکي چې سوډاني فوځ د صليبيانو د يرغل تر مخه بغاوت کړې و چې ايوبي هغه د ټوپک په زور نه بلکه دډپلوماسۍ او ښيګڼې په واسطه ارام کړې و، د بغاوت د ناکامۍ يو سبب دا هم کيداې شي، چې باغيانو ته خپل سالار ناجي په هيڅ ځاې کی نه تر سترګو کيده، او نه ئې کوم نائب په نظر راته، هغوی ټول لا د پخوا ځخه بنديان و، خو يو بل تاريخپوه «هيتاچې» ليکي چې سوډاني فوځ دصليبيانو د يرغل ځخه ډير وروسته بغاوت وکړ، خو دغه دواړه تاريخ پوهان په نورو پيښو کې د يوه آند خاوندان دي. دواړو دا ليکلي چې صلاح الدين ايوبي د شپې د شپې ناجي او دهغې نائيبينو ته دمرګ سزا ورکړه او په نوم ورکو قبرونو کې ئې ورښخ کړل.

دې دواړو تاريخ پوهانو د يوه بل تاريخ پوه «لين پول» سره يوځاې د صليبيانو د فوځونو شميره يو شان ښوولې ده، هغوی ليکي چې په ليک کې د ليکل شوی تاريخ په مطابق دصليبيانو بحريه چې په کې د فرينک، يونانيانو، روميانو او سسلي بحريي ځواکونه شامل و د يوه قوماندې لاندې د روم په بحيره کې را ځرګند شول، د تاريخپوهانو د شميرو په مطابق په دې بحري بيړه کې د جنګي جهازونو شميره يوسل او پنځوسو ته رسيده، ددې نه اخوا دولس ستر جنګی جهازونه هم و چې په کې په مصر باندې د يرغل له پاره عسکري ځواکونه بار وو. ددې فوځونو عسکري قوماندان «ايملرک» و، ددې نه اخوا هغه بادې کشتئ چې خوراکي مواد پرې بار و د هغوی شميره نه معلوميده، دا ټول جهازونه په دوه قطارونو کې را روان و.

ددفاع قومنده صلاح الدين ايوبي په خپلو لاسو کې واخسته، هغه پريښول چې د صليبيانو بحريه تر ساحله پورې را ورسيږي، کله چې دتر ټولو لوي بحرې جهاز لنګر واچاو، نو يو ناڅاپه ئې د اور لاندې و نيوه، دا د منجنيقونو ځخه ور غورځونکې د اور شعلې وي ددې ترڅنګ د اور ګولۍ او داسې غشي هم و چې د هغوی وروستۍ برخې له ځانه سره اور ليږداوه. د مسلمانانو له اړخه د ورتوغول شوی اور په واسطه ددې جهاز او کشتيو بادبانونه اوسوځيدل، جهازونه چې د لرګيو ځخه جوړ شوی و د اور په لمبو کې را و نغښتل، د بله اړخه دمسلمانانو بحري بيړه هم په حرکت راغله هغوی هم دصليبيانو د جهازونو په لور د اور په توغولو پيل وکړ، داسې بريښيده لکه دروم بحيرې چې اور اخستې وي، دصليبيانو جهازونو د وارښتائې ځخه مخونه بل لورې ته کړل او په خپلو منځو کې يو له بله سره په ډغرو اوټکرو شول اويو بل ته ئې اور واچاوه، صليبي فوځيان په سمندر کې ور و غورځيدل، دهغوی له ډلې ځخه چې کوم سپاهيان وچې ته را ووتل نو هغوی د صلاح الدين ايوبي د فوځيانو د غشو ښکار شول.

د بله اړخه نورالدين زنګي د فرينک پادشاه په سلطنت يرغل ور وړ، په دې وخت کې فرينک خپل يو شمير فوځيان په مصر باندې د يرغل له پاره د وچې له لارې را استولي و. او پخپله فرينک د خپلې بحريي سره يوځاې را روان و. کله چې ورته په خپل سلطنت دېرغل کولو خبر را ورسيد نو په ډيره سخته توګه ئې ځان خوندي او د خپل سلطنت په لور ور و خوځيد.خو هلته نړۍ بدله شوی وه، د روم په بحيره کې د صليبيانو متحده بيړه په اور کې و سوځيده او فوځ ټول يا خو ډوب شو او يا په بيړيو کی وسوځيده، يواځې «ايملرک» د صليبيانو قومندان ددې هلاکتونو ځخه خوندي پاته شوی و. هغه وسله وغورځوله او د سولې وړانديز ئې وکړ چې د ډير ستر رقم په بدله کې ئې وړانديز ومنل شو. د يونانيانو او سسلي يوڅو جهازونه چې د ساحل ځخه لرې پاته و، د سوځيدو ځخه خوندي پاته شوی و. صلاح الدين ايوبي هغوی ته د خپلو جهازونو د بيرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورلو اجازه ورکړه. خو په لاره کې دا سې بحري طوفان راغې چې هغه ټول ئې په اوبو کې د جنګ پرته ډوب او غرق کړل.

د ډسمبرپه ۱۹مه په ۱۱۷۹ زېږدېز کال صليبيانو په خپلې ماتې باندې لاسليک وکړ او صلاح الدين ايوبي ته ئې د جنګ تاوان ورکړ.

دجنګ او جګړې زيا ت شمير تاريخ پوهانو د صلاح الدين ايوبي ددې سوبې شمله د هغې د څارکښۍ د شبکې د مشر علي بن سفيان په سر ږدي، ددې تر څنګ د (ذکويي)تر نامه لاندې دنځونکې نجلۍ د رول په هکله يو مراکشي تاريخ پوه «اسدالاسدي» يادونه کړې ده او دعلي بن سفيان سره ئې د پيژندګلوۍ په هکله هم همدې تاريخ پوه ليکنه کړې ده ،

دا خو پيلامه وه ، ددې وروسته د صلاح الدين ايوبي ژوند نور هم ډير په ګوابنونو او خطرونوکی ډوب شو.

*****(۱۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دصليبي جاسوسي شبکو لخوا د روزل شوو نجونو نادودې او دمسلمانانو کمزورتيا(۲):

اومه نجلۍ او نادودې ئې:

دروم په بحيره کې د صليبيانو د بحري بيړۍ او فوځ د ډوبيدو اوغرقيدو وروسته بيا هم صلاح الدين ايوبي دمصر په همدغه ساحلي سيمه کې پاته شو. اوه ورځې تيرې شوې ،دصليبيانو څخه د جنګ تاوان هم واخستل شو ، خو د روم بحيرې تر اوسه هم هغه پاته سالمې او يا سوځيدلي جنګې بحري کشتۍ او نيم ژوندي سپاهيان په خپل ځان کې ډوبول ، ځکه يو شمير صليبي ملاحانو او سپاهيانو دسوځيدونکو کشتيو څخه ځانونه په اوبو کې غورځولي و. هلته لرې په سمندر کې نژدې اوه ورځې وروسته هم د يو څو کشتيو بادبانونه رپانده په نظر راتلل ، خو په هغو کې کوم انسان نه و ، خيرې شوو اوشليدلو بادبانونو دغه کشتۍ د سمندر رحم وکرم ته پرې ايښې وې ، صلاح الدين ايوبي د هغې پاته لاهو شوو کشتيو د پلټنې په خاطر خپلې څارونکې کشتۍ ور واستولې ، او لارښوونه ئې ورته کړې وه چې که چېرې کومه کشتۍ سالمه ،دکار وړ او روغه پاته وي نو هغه دې ساحل ته را کش کړي ، او هغه چې کاري وړتيا و نه لري نو دهغوی څخه دې سامان او دکار وړ نور شيان راواخلي. کشتۍ ولاړې او د جهازونو څخه سامان او وسلې را ټولېدې ، په دې جهازونو کې ډيره وسله او د خوراک څښاک سامونونه ځاې په ځاې شوی و ،

په سمندر کې د اوبو په سر د مړو لاشونو ډير بد حال جوړ کړې و ، د اوبو څپو به هغوی د سمندر تر ساحل پورې راوړل او د ساحل سره به ئې وهل ، ددوی تر منځ څه سوځيدلي و او څه نور بيا ماهيانو او نورو بحري حيواناتو خوړلي و ، اويو شمير په کې داسې هم و چې په غشو سوري سوري شوی و ، دصلاح الدين ايوبي د صليبيانو د وسلو(غشو ، نيزو ، تورو ، او......) ژوره کتنه وکړه او هغه ئې دخپلو وسلو سره يوځاې کنبيښودل او ددواړو د ځواک او توان جاج ئې واخست. دبله اړخه يو شمير ژوندي خلک لا تر اوسه هم په سمندر کې د سوځيدلو کشتيواو جهازونو په تختيو باندې لامبو وهونکې د ساحل په لور را تلل ددغو وړو ، تږو او ستومانه شويو خلکود لامبو تختئ چې کومې لورې ته د سمندر موجونو ويشتلې دوی به همهلته دمرګ په انتظار بې هوشه پراته واو مسلمانانو به هغوی را نيول او خپلو خيمو ته به ئې را وړل ،د څو ميله اوږود ساحل حال همداسې و. صلاح الدين ايوبي خپل سپاهيان د مصر په ټول ساحل کې خپاره کړي و. او ورته ئې ويلي و چې هر چېرې چې د سمندر څخه کوم بندي په لاس درشي نو هغه ته دځنډ پرته کالي او خوراک تيار کړئ او که چېرې کوم يو زخمي مو ومونډ د هغې علاج وکړئ ، ددې ټول انتظام وروسته ئې ټول بنديان يوځاې کې را غونډول. صلاح الدين ايوبي پر خپل اس سپور په ساحلي سيمه کې ګرځيده ، هغه دخپلې خيمې څخه نژدې دوه ميله لرې ولاړ، مخته ورته يوه غونډۍ شکله سيمه راغله ، ددې غونډۍ يوې لورې ته سمندر او بلې ته دښته وه ،دا شينلوړه سيمه وه چې په کې د کجورو د بوټو څخه علاوه نور دښتې او ځنګلي بوټي هم را ټوکيدلي و. صلاح الدين ايوبي د خپل آس څخه ښکته او په دغه سيمه کې د خپل آس سره يو ځاې په خپلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښو روان شو. له ده سره دده څلور ساتونکي سپاره هم ملګري و. د لږ تګ وروسته ئې خپل آس خپلو ساتونکو ته ورکړ او هغوی ته ئې هملته د تم کیدو امر وکړ. له ده سره د هغې درې سالاران هم و ، په دې ډله کې دهغې د راز ملګرې «بهاؤالدین شدّاد» هم و. هغه ددې جنګ څخه یوه ورځ دمخه ددې د کتلو له پاره دعربو څخه راغلې و ، هغوی هم خپل آسونه ساتونکو ته پریښول او د سلطان سره یو ځای روان شول. هوا یخه وه او په سمندر کې هم ښکته پورته نه مالومیده ،د سمندر څپې به را تللې او لرې به د غونډیو سره دټکر وروسته بیرته ماتیدې ، ایوبي او دهغې ملګري په قدم قدم تر ډیره لرې پورې ولاړل ، ان تر دې چې د ساتونکو له نظره ورک شول ،دهغوی د شا او کیڼ لوري ته ستري ستري غونډۍ او ښي لوري ته دسمندر شګې وې، هغه په یوې غونډۍ باندې و درید چې لوړوالې به ئې دوه دوه نیم ګزه و ، د روم د بحیرې په لور ئې وکتل داسې ښکاریده چې د سمندر شینوالې د ایوبي په سترګو کې کښیوتې وې ، دهغې پر مخ د سوبې اوبریا مسکا وه، او دهغې غاړه او سر د شکر د پرځاې کولو له پاره څه ډیر ښکته شوی و .

هغه خپل رومال په پوزه کړ او پوزه ئې بنده کړه او وئې ویل « څومره بد بوي دې» . دهغه د نورو سالارانو سترګې په سمندر کې ډوبې وې ، هغوی ته د پر پر اوازونه تر غوږو شول ، و ئې کتل چې څو غوښه خوړونکې مرغان وزرونه پړه کوي او د غونډۍ په غاړه د ساحل تر څنګ را کښیوزي ، ایوبي وویل « هلته لاشونه دي» ، دوی هلته ولاړل ګوري چې دا مرغان په درې لاشونو لګیادې او غوښې ئې را شکوي ، یوه مرغه د یوه لاش څخه د هغې کوپړۍ په خپلو پنجو کې را واخسته او والوت ، په هواکې د لږ څه الوت وروسته ئې هغه کوپړۍ ځمکې ته را پریښوده چې د صلاح الدین ایوبي په مخ کې را پریوته. په کوپړۍ کې سترګې پرانستې پاته وې ،داسې بریښیده لکه صلاح الدین ایوبي ته چې وینې ، د مخ او وینتانو څخه ئې پوره په ډاګه کیده چې دکوم صلیبي کوپړۍ ده ، ایوبي هم تر ډیره ځنډه دې کوپړۍ ته کتل ، بیا ئې دخپلو سالارانو په لور و کتل او وئې ویل« ددې خلکو کوپړۍ د مسلمانانو د کوپړیو څخه ښه دي ، دا ددې کوپړیو کمال دې چې زمونږ خلافت د شرابو او ښکلو ښځو او نجونو د ګرداب په څپو کې ډوبیږي او له منځه ځي.»

« هو !صلیبیان د موږه کانو په څیر اسلامي سلطنت تر حلقومه تیروي» یو سالار ورته وویل.

« او زمونږ پادشاهان هغوی ته جزیه ورکوي» شدّاد ورته وویل «په فلسطین باندې صلیبیان ولکه لري ، سلطانه ! ایا مونږ دا هیله کولاې شو چې مونږ به هغوی د فلسطین څخه بیرون کړو ؟»

د الله د ذات نه ناهیلهه کیږه مه ، شدّاده !» صلاح الدین ایوبي ورته وویل.

«خو مونږ دخپلو ورونو د ذات څخه نا هیلهه شوی یو » یو بل سالار ورته وویل.

« ته صحیح خبره کوی !» سلطان ایوبي ورته وویل « که یرغل د بیرون څخه و ي نو هغه به مونږ دفع کړو ، ایا ستاسو څخه چا هم دا فکر کولې شو چې دکفارو دومره ستره بحری بیړۍ به تاسې ددومره لږځواک په واسطه وسوځوئ ، له منځه به ئې یوسئ، او په بحر کې به ئې ور ډوبه کړئ ؟ تاسو شاید دا نه وي کتلي چې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښکر چې په دې بېړۍ کې را روان و هغوی به په ټول مصر باندې د مچانواو ملخانو په څير ور خپرېده. الله مونږ ته همت راکړ، او مونږ هغوی په خلاص ډګر نه ،بلکه د پټو سنګرونو په نيولو سره د سمندر په څپو کې لاهو کړل. خو زما درنو دوستانو ! هغه برغل چې د کورد دننه څخه راټوکېږي هغه به تاسې په دومره اسانۍ سره تم نه شئ کړائ، کله چې ستاسې خپل ورور په تاسې وار کوي نو ته به د هر څه لمړي دا فکر کوې چې په رېښتيا سره ستا ورور په تا وار کړې دي ؟ ستا په متوکې به دهغې پر خلاف د توري دپورته کولو توان هم نه وي ، او که چېرې توره پورته کوی او دخپل ورور سره د ځواک ازميښت کوی نو دښمن به د موقع او فرصت څخه د ګټې په اخستلو سره دواړه له منځه يوسي.»

هغه سوکه سوکه د ساحل په غونډيو باندې روان و ، په تلو تلو کې و درېد ، ټيټ شو او د شګو څخه ئې يو کثوره راپورته کړه ، په دې کثوره کې د تورلړګي څخه جوړ شوی صليب و ، ټولو ته ئې وښود ،ددې صليب سره يو تار هم ځړېدلې و ، هغه ددې لاشونو ټوټې هرې خواته خپرې ورې کتلې چې مرغانو ئې غوښې راشکولې ، بيا ئې هغه سروکوت چې د مرغه د پنجو څخه خلاص او ددې مخته را غورځېدلې و ، هغه تيز تيز ولاړ او هغې کوپړۍ ته ئې ځان ور ساوه ، درې مرغان ددې کوپړۍ په ملکيت په خپلو منځوکې په جنګ اخته و ، د سلطان ايوبي په ورنژدې کيدو سره هغوی والوتل ، او سلطان ايوبي هغه صليب د دې کوپړۍ د پاسه کښيښود ، او بيرته ئې منډه واخسته او د خپلو سالارانو سره يوځاې شو او ورته ئې وويل «ما د صليبيانود يوه بندي سالار سره خبرې وکړې د هغې په غاړه کې صليب و ، هغه وويل چې په صليبي لښکر کې چې څوک را جذبيږي نو هغه په صليب باندې د سوګند کولو وروسته عسکري خدمت کې اخستل کيږي ، هغه د صليب په نوم خپل ځان هر ډول ځان ځارنې ته تياروي، اوهغه په همدې صليب سوګند کوي چې د ځمکې پر مخ داخرې مسلمان د له منځه وړلو پورې به ارام نه کښيني ، ددې سوګند وروسته هغوی د خپل هر لښکري په غاړه کې صليب را ځوړندوي ، دا صليب ماته په شګو کې تر لاسه شو ، مالومه نه ده چې د چا به وي ،ما په هغه کوپړۍ ور کښيښود تر څو د هغې روح د صليب سره يوځاې وي. هغه د صليب په خاطر ځان ورکړ، يو سپاهی ته د بل سپاهی د سوګند کولو درنښت په کاردې.»

« سلطانه ! » شدّاد ورته وويلې « دا خو تاته مالومه ده چې صليبيان د بيت المقدس داوسيدونکو مسلمانانو څومره درنښت کوي؟ دهغې ځاې څخه مسلمانان خپلې ښځې او کوچنيان را باسي او بلې لورې ته تښتي، هلته زمونږ د لوڼو په ابرو او عزت لوبې کيږي ، لا تر اوسه هغوی زمونږ بنديان نه دي ازاد کړې ، هلته مسلمانان د ځناورو په څير ژوند تيروي ، ايا مونږ د هغو عيسايانو څخه بدله وانخلو ؟»

«يواځې بدله نه !» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « مونږ به فلسطين تر لاسه کوو ، خو د فلسطين په تر لاسه کولو کې زمونږ خپل حکمرانان زمونږ په مخکې خنډ دي» هغه په تلو تلو کې بيا و درېد او وئې ويلې « کفارو په صليب باندې په سوګند خوړلو سره د اسلامي خلافت د له منځه وړلو عزم کړې دې، خو ما د الله په دربار کې په دريدو او خپل لاس په سينه باندې د ايښولو وروسته سوګند کړې چې فلسطين به خامخا د صليبيانو څخه ازادوم ،او د اسلامي سلطنت پولې به تر افق پورې رسوم ، خو زما دوستانو ! ماته دخپل تاريخ را تلونکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډيره روښانه نه بريښي ، يو وخت چې عيسائي پادشاه و نومونږ جنګجويان و ، اوس زمونږ مشران پادشاهان شوي دي،او عيسايانو جنګجويان دي. کله چې زه ددواړه قومونو يو له بله سره پرتله کوم نوداسې انګيرم چې يو وخت به راشي چې مسلمان به پادشاه وي خو عيسائيان به پرې واکمني کوي ، مسلمانان به يواځې په دې خوښ وي چې ددوی سره پادشاهي ده ، او ازاد دي، خو دوی به ازاد نه وي ، زه به فلسطين په خپله ولکه کې راوړم ، خو دمسلمانانو ميلان ما ته په ډاګه کوي چې هغوی به فلسطين بيرته له لاسه ورکوي، دعيسائيانو کوپړۍ ډيرې تيزې دي..... دغه پنځوس زره سوډاني فوځ څوک پالي؟ همدا اوس زمونږ پر خلاف د ناجي په څير ماران زمونږ په لستوڼي کې څوک روزي؟ زه د مصر لمړنۍ اميريم چې و مې کتل چې نه يواځې دا لښکر زمونږ له پاره بيکاره دې بلکه خطرناکه هم دې ، که چېرې د ناجي ليک مو نه وائې تر لاسه کړې نو نن به مونږ ټول دهمدې لښکر په لاسو د ژونده لاس په سر شوی واې ،او يا به دهغوی په بندې ځايو کې پراته واې.......»

يو ناڅاپه يو کوچني اواز راغې او يو کوچنې غشې د ايوبي د پښوتر منځ په شګو کې و لويد. هغه لورې ته د صلاح الدين ايوبي شا وه دکومې څخه چې دا غشې راغې،د سالارانو څخه هم کوم يوه هغې لورې ته نه کتل ، ټولو په چټکتياسره هغې لورې ته مخ واړاوه د کومې څخه چې غشې را غلي و، هلته کوچنۍ کوچنۍ غونډۍ وي، درې واړه سالارانو د ايوبي سره يو ځاې و ځغاستل او د يوي غونډۍ څنډې ته چې د ديوال په څير ئې عمودې شکل درلود ،کيناستل ، هغوی دا هيله درلوده چې نور غشې به هم را شي ،او د غشو تر مخ په سپين ډګر دريدل کومه د زړه ورتيا خبره نه وه ، شدّاد په خوله کې ګوتې کښيښولې او په زوره ئې شپيلې وواهه، ساتونکې چې په خپلو آسونو باندې سپاره پښې په رکاب کې دمنډې انتظار کاوه د شپيلې د اوريدو سره سم ئې آسونه را وځغلول . دهغوی د راتګ سره سم دغه درې واړه سالارانو هغه لورې ته منډې کړې د کومې څخه چې غشې راغلې و. هغوی خپاره شو او په څو غونډيو باندې ور وختل ، غونډۍ هم ډيرې هسکې نه وي ، صلاح الدين ايوبي هم د هغوی پسې ورغې ، کله چې يوه سالار هغه وکوت نو ورته ئې اواز کړ چې « سلطانه !ته مخته مه راځه .» خو سلطان ايوبي و نه دريد او همغسې ور روان و.

ساتونکې هم ور ورسيدل ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته وويل « زمونږ آسونه همدلته پريږدئ او ددې غونډيو شاته ولاړ شئ، دهغې لورې څخه يو غشې راغې، هر څوک مو چې وکوت وئې نيسئ.»

کله چې صلاح الدين ايوبي د غونډۍ د پاسه وخوت ، نو هغه ته تر لرې لرې پورې سترې سترې غونډۍ خورې ورې په سترګو شوی ، هغه خپل سالاران له ځانه سره يوځاې کړل او دغونډۍ دشا له لورې را ښکته شو ، او هرې لورې ته واوښتل را واوښتل خو د هيڅ انسان نښه ئې هم تر سترګو نه شوه. ساتونکو هم د غونډيو په منځ او چار چاپير کې خپل آسونه ځغلول ، صلاح الدين ايوبي بيرته همغه ځاې ته راغې چېرته چې غشې لګيدلې و ، هغه خپل ملګري را وغوښتل ، او غشې ئې را واخست ، سلطان ايوبي وويل « غشې د لرې کوم ځاې څخه راغلي ، په دې خاطر په پښو کې ولګيد ، او که نه په څټ او يا ملا کې به لګيده ، په شګو کې هم ډير نه و ډوب شوی .» هغه غشې را پورته کړ او وئې ويل «د صليبيانو دي ، دحشيشيانو نه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« سلطان ته ګوابښ متوجه دي» يوه سالار وويل.

«او تل به د ګوابښ سره مخ وي» صلاح الدين ايوبي ورته په خندا کې وويل ،« زه د روم په بحيره کې دکفارو د هغو کشتيو د کتلو له پاره راوتلي وم چې د ملاحانو پرته په اوبو کې لمبيدې ، خو زما ډيرو خوږو دوستانو ! هيڅکله دا و نه انګيرئ چې د صليبيانو کشتۍ لامبو وهي، هغوی به بيا راځي دتورو وريځو په څير به په غرهار را ځي او د باران په څير به را وريږي ، هغوی به د ځمکې له لاندې او يا د هغې دګيډې څخه هم خپل وار کوي ، اوس خو به مونږ د صليبيانو سره په دا سې جنګ کې مخ کيږو چې يواځې فوځونو به په کې نه جنګيږي بلکه يو هر اړخيز جنګ به وي. زه دخپلو عسکرو په جنګی روزنه کې زياتوالي راولم ، دا د حرب او ضرب د فن نوي فصل دې ، چې د ځارکښۍ جنګ ورته ويل کيږي.

صلاح الدين ايوبي غشي په خپل لاس کې واخست او په آس سپور شو او د خپل عسکري پنډغالي په لور روان شو. دهغې سالاران هم په اسونو سپاره او وريسې روان شول ، دهغوی څخه يوه ئې خپل آس د سلطان په ښي اړخ کې بل په کيڼ او دربيم د ټولو پسې اخر ته روان کړ ، ترڅو که کوم غشي دکومې لورې څخه راځي هغه سلطان ته و نه رسيږي .»

*****(۱۲)

صلاح الدين ايوبي په دغه غشي چې يو چا د هغه د وژلو له پاره ويشتلي و لږ څه اند ښنه هم و نه ښووله ، خپل سالاران ملګري ئې په خيمه کې کښينول او ورته يې وويل چې جاسوسي او غلچکي بريدکونکي څومره زيان رسولې شي ، هغه زياته کړه چې «ما علي بن سفيان ته لارښوونه کړې وه خو پر هغې لا تر اوسه عمل نه دې شوی ، ځکه چې ماته سمدستي د دې يرغل خبر را کړل شو او هغه پلان همداسې نيمګړې پاته شو.تاسې سمدستي داسې وکړئ چې د خپلو عسکرو او منصبدارانو څخه داسې وګړي و ټاکئ چې په جسماني او دماغي توګه دسلامتيا خاوندان وي ، ذهين ، او دپريکړې کولو د ځواک خاوندان وي ، ځان ځارونکي او د ډکر وګړي وي ، ما علي ته د همداسې وګړو صفات ور ښوولي و ، هغه داو چې ، په هغوی کې د اوښ په څير تر ډيره وخته پورې د لوږې او تندې توان موجود وي د زمري په څير د حملې کولو چم ورته په ياد وي ،د عقاب په څير د تيز نظر خاوندان اوسي، د خرګوش او هرن په څير منډې وهونکې وي ، و سله وال دښمن سره د وسلې پرته هم و جنګيږي ، د شرابو او يا نورو نشه راوړونکو شيانو عادي نه وي ، د کوم لالچ پروا و نه ساتي ، هر څومره ښايسته او ښکلي ښځه چې ورته مخته راشي او يا د زرو او جواهراتو انبارونه ئې تر قدمونو لاندې واچول شي خو ددې ټولو شيانو څخه اخوا د خپلې دندې د تر سره کولو په فکر کې وي...

«خپلو دوستان او دهغوی قومومندانانو ته په ځانګړې توګه دا وروپه ياد کړئ چې عيسايان ډيرې ښايسته ،ښکلې او ځواني نجونې دځارکښۍ او په فوځونو کې د ډاډ دختميدو او افواهو خپرولو او د عسکرو د ملي اومذهبي جذبو د بيکاره کولو له پاره استعمالوي ، ما په مسلمانانو کې د اکمزوري ليدلې ده چې هغوی د ښځې تر مخ وسله غورځوي ، زه به هيڅکله هم مسلماني نجونې ددې موخو په خاطر ددښمن سيمې ته و نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

استوم مونږ د عصمتونو ساتندویان یو ، هیڅکله به هم د عصمت او عزت څخه د وسلې کار وانخلو ، علي بن سفیان سره یو څو نجونې شته خو هغوی نه مسلمانې دي او نه عیسایانې ، خو په هرصورت زه د ښځو څخه د داسې ګټې اخستو له پاره تیار یم.»

په دې وخت کې د ساتونکې ډلې قومندان خیمی ته را ننوت او اطلاع ئې راوړه چې ساتونکو یو څو نجونې او نارینه را وستي دي. سلطان ایوبي بیرون راووت ، هغه سره ئې درې واړه سالاران هم و ، بیرون پنځه کسان ولاړ و ، چې دهغوی د اوږدو اوږدو چوغو ، لونګیو ، اونور حال څخه داسې بریښیده چې دوی دتجارانو ډله ده او په سفر روان دي ، دهغوی سره اووه (۷) نجونې هم وې، ټولې د ځوانۍ په ډیر ښه پړاو کې وې ، یوه بله په ښایست کې ماتوله ، دهغې ساتونکو څخه ئې یو چې د غشي ویشتونکې په لټون پسې وتلاې و وویل چې « ټوله سیمه مې چاڼ کړه ، هیڅوک هم را ته تر سترګو نه شول ، خو کله چې لرې لرې ولاړم هلته مې دا خلک پیدا کړل چې د اوښانو سره ئې یوځاې دېره جوړه کړې وه»

«ایا دهغوی د ځانو اوښه لټون دې هم کړې ؟» یوه سالار ترې و پوښتل.

« هو ! کړې مې دی»ساتونکې ځواب ورکړ ، دوی وائې چې تاجران دي ، دهغوی ټول سامان مو پرانسته او وموکته ، ددوی دښه تالاشې مو هم وکړه ، د هغوی سره ددې خنجرونو پرته نور څه نه دې موندل شوی .» هغه ټول هغه پنځه خنجرونه د سلطان ایوبي په قدمونو کې کښیښودل.

«مونږ د مراکش تاجران یو .» یو تاجر را مخته شو او ووئې ویل ،« تر سکندرئې پورې ځو ، دوه ورځې تیرې شوی زمونږ مخکینې تم ځاې ددې ځاې څخه نژدې لس میله لرې دې ، پرون ماښام دا نجونې مونږ ته راغلې ، دهغوی کالې رژیدلې او لامده و ، دوی وائې د سیسلې اوسیدونکی دي، او وائې چې یو عیسائې قومندان دوی په زور دخپلو کورونو څخه را ویستلې او له ځانه سره ئې په بحري بیړۍ کې کښینولې وې ، هغوی د ډیرو غریبو کورنیو پورې اړوندې دي، میندې او پلرونه ئې غریبان دي ، دوی وایي چې بې شمیره جهازونه او کشتۍ ولاړې ،د نجونو په جهاز کې یو څو نور قومندان ډوله سړي اود هغوی تر لاس لاندې فوځ هم و. هغوی به ددې نجونو سره د شرابو د څښلو وروسته هر ډول عیش اوعشرت کاوه ، کله چې دوی ساحل ته رانژدې شول نو پر جهاز ئې د اور ګولئ و لرېدې ټولو خلکو د جهازو څخه سمندر ته ور ټوپ وهل ، دغه نجونې هغه په یو کشتۍ کې کښینولې او دجهاز څخه ئې راښکته او په سمندر کې ئې پرې ښودې ، دوی وائې چې دوی د کشتۍ په چلولو نه پوهیدې ، کشتۍ په سمندر کې غوټې خوړې او اوخته را اوخته ، بیا یوه ورځ پخپله ساحل ته را ورسیده ، څرنګه چې مونږ د ساحل تر څنګ ځان ته د اوسیدو ځاې جوړ کړې و ، نو دوی زمونږ په لور را غلې ، په ډیر سخت بد حال کې وې ، مونږ هغوی ته پناه ورکړه ، ځکه مونږ خو هغوی شړلې نه شوې ، اوس مونږ نه پوهیږو چې له دوی سره څه وکړو؟ د مخکینې پړاو څخه تردې ځاېه مو له ځانه سره راوړې ، په دې حال کې دا ساتونکې راغلل او زمونږ سامان ئې و لټاوه ، کله چې مونږ دهغوی څخه د لټون سبب و پوښته ، نو هغوی وویل چې د مصر د امیر سلطان ایوبي حکم دې ، مونږ هغوی ته ډیر عذر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

زارۍ وکړې چې مونږ د خپل سلطان حضور ته یوسه ، تر څو مونږ ورته وړاندیز وکړو چې دغه نجونې په خپله ساتنه کې واخلي ، مونږ په سفر کې یو ،او دوی به تر کومه له ځانه سره ګرځوو.»

کله چې دنجونو څخه و پوښتل شو نو هغوی د سیسلي په ژبه خبرې کولې ، هغوی لږ څه اندېښمنې بریښیدې، دهغوی څخه دوه دربو په یوه ځل خبرې پیل کړې ، سلطان ایوبي د تاجرانو څخه و پوښتل چې ددوی په ژبه څوک پو هیږي ؟ یوه وویل چې یوازې زه پرې پو هیږم، دوی غوښتنه کوي چې سلطان دې ورته پناه ورکړي ، وائي چې مونږ د تاجرانو د قافلې سره نه ځو ، هسې نه چې په لارکې د غلو کومه ډله مونږ له ځانه سره یوسي، د بله اړخه په سیمه کې جنګ هم روان دي هرې لورې ته د مسلمانانو او عیسایانو عسکر منډې ترړې وهي ، مونږ د سپاهیانو څخه ډیرې ویریږو ، کله ئې چې مونږ د کورونو څخه را پورته کړو نو مونږ ټولې پیغلې و ، خو دې عسکرو له مونږه څخه په بحري جهاز کې فاحشې جوړې کړې ،

کله چې یوې بلې نجلې څه وویل نو د هغې ژباړن تاجر سلطان ایوبي ته وویل چې « دوی وائې چې مونږ د مسلمانانو پادشاه ته ورسوئ، کیدای شي دهغه په زړه کې زمونږ له پاره رحم را پیدا شي.»

یوې بلې نجلۍ بیا په ژړغونکې اواز سره څه وویل ، تاجر وویل چې داوائي چې مونږ عیسائې سپاهیانوته بیرته مه سپارئ، زه مسلمانیږم په دې شرط چې دکوم ښه حیثیت خاوند مسلمان ورسره واده و کړي»

دوه درې نورې نجونې تر شا ولاړې وې او دخپلو خولو د پټولو هڅه ئې کوله ، دهغوی په مخونو باندې د ویرې نښې نښانې ځرګندیدې ، کله به ئې چې خبره کوله نو یا به شرمیدلې او یا به ویریدلې.

صلاح الدین ایوبي تاجر ته وویل « هغوی ته وو ایه که چیرې دوی بیرته عیسایانو ته تلل نه غواړي نو مونږ ئې هم نه ورتسلیموو، همدا راز مونږ هغوی نه مجبورو چې اسلام ومني، دا نجلۍ چې وائي چې غواړي مسلمانه شي که کوم مسلمان ورسره واده وکړي ،نو دې ته ووایه چې زه د هغې وړاندیز نه شم منلای ،ځکه چې دا د ویرې او مجبوریت په وخت کې اسلام منلو ته غاړه ږدي ، دوی ته ووایه چې که چیرې دوی پر ما باور لري نو زه به دوی د اسلام د لوښرو په څیر په خپله پناه کې واخلم ، دارالحکومت ته په رسیدو سره سم به ددوی له پاره د عیسائې راهبانو او یا کوم پادري د راپیداکولو انتظام وکړم. یوه بله لار داده چې کله عیسائې بندیان ازاد کړل شي نو زه به هڅه وکړم چې دوی د باورې عیسایانو سره ددوی په خوښه ودونه وکړي. هغوی ته دا هم ووایه ، چې هیڅ مسلمان ته به ددوی سره د لیدو کتو اجازه نه وي ، او نه به دوی ته اجازه ورکړل شي چې دوی د کوم مسلمان سره لیده کاته وکړي، ددوی د اړتیاو او عزت خیال به ساتل کیږي.

تاجر د سلطان ټولې خبرې هغو نجونو ته دهغوی په ژبه واورولې ، نو دهغوی پر مخونو باندې خوښې را پیداشوه ، هغوی په دې شرائطو باندې خوښې وې تاجر د ممنونیت د ښکاره کولو نه ورسته ولاړ ، صلاح الدین ایوبي د نجونو له پاره د ځانته خیمې ددرولو او دهغوی له پاره د یوه ساتونکې حکم وکړ. هغه د خیمې د ځای په هکله فکر کاوه چې شپږ نور صلیبي بندیان ئې هم د صلاح الدین ایوبي مخ ته راولړل ، هغوی هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډیر بد حال کې وو، کالي ئې رژیدلي او لامده وو ، په بڼه ئې د وینې داغونه هم و او د شګو څخه ډک هم. دهغوی مخونه دژوندیو لاشونو په څیر وو، دهغوی په هکله وویل شو چې دوی نژدې دوه دوه نیم میله لرې په ساحل کې د بې هوشۍ په حال کې پراته وو،هغوی په ماته کشتۍ باندې لامبو وهلې یوه ورځ کشتې د اوبو دراپورته کیدو په اساس ډوبه شوه، خو دوی ټول په لامبو باندې ځانونه تر ساحله پورې را ورسول، په دې کشتۍ کې ټول پنځه ویشت کسان سپاره و، یواځې دا شپږ واړه ژوندي را ووتل، هغوی دومره ستومانه شوي و چې نور ئې د تګ توان هم له لاسه ورکړې و ، دا د صلیبي لښکر سپاهیان و، دوی ټول په ډیره ستومانیدونکې توګه کیناستل، دهغوی څخه د یوه د مخ او رنګ څخه مالومیده چې دا معمولي سپاهي نه دي، هغه زړیروی کاوه، دهغې په بڼه باندې د وینې کوم څاڅکی هم نه و، خو د زخمیانو څخه ډیر په تکلیف کې مالومیده، هغه دغه ټولې اوه نجونې په ډیر غور سره وکتلې اوبیا ئې په زړیرویو پیل وکړ.

صلاح الدین ایوبي حکم کړې و چې هر بندي باید ورته وروښول شي، نو څرنګه چې بندیان لا تراوسه پورې د سمندر څخه را وتل، نو په دې خاطر ئې هر بندي د سلطان ایوبي مخ ته راوست او هغه ته ئې ښووه، نو په دې خاطر هغه دا بندیان هم وکتل، دهیڅ یوه سره ئې خبره و نه کړه، خو هغه بندي چې تر ټولو زیات نا ارامه و او په وجود ئې د زخم نښه هم نه مالومیده، تر سترګو تیر کړ، او په ارامه سره ئې خپلو سالارانو ته وویل «علي بن سفیان لا تر اوسه نه دې راغلې، ددې ټول بندیانو څخه چې تر اوسه پورې زمونږ ساتونکو نیولي، ډیر څه باید و پوښتل شي، د هغوی څخه باید مالومات تر لاسه شي، » هغه دهغه بندي په لور وکتل او ووئې ویل « دا سې مالومیږي چې دا سړې کوم قومندان څوک وي، دا تر سترګو لاندې و ساتۍ او کله چې علي بن سفیان راشي نو هغه ته وواياست چې ددې څخه تفصیلي پوښتنه ګرویزنه وکړي، داسې مالومیږي چې نومړې له دننه څخه زخمي شوی دې ،کیداې چې پُښتۍ ئې ماتې شوی وي ،.... دوی سمدستي د زخمي شویو بندیانو خیمې ته ور ورسوئ، هغوی ته خوراک څښاک ورکړئ او ملهم پټۍ ئې وکړئ ،»

بندیان ئې همغه لورې ته یوړل چېرې چې د زخمي بندیانو له پاره خیمې درول شوی وې، انجونو هغوی ته کتل، بیا ئې هغه نجونې هم خپلو ځایو ته یوړې.

*****(۱۷)

د فوځ د خیمو څخه ئې لرې څه لرې دغه نجونو ته هم خیمه و دروله، دهغې ځایه څخه نژدې سل قدمه اخوا د زخمیانو خیمې دریدلې وې ، ددوی تر څنګ ئې یو بله خیمه هم و دروله ترڅو دغه شپږ زخمیانو ته ځای ورکړي. نجونوبه ددې زخمي بندیانو په لور بیا بیا کتل، دواړه خیمې و درول شوی نجونې خپلې خیمی ته ور ننوتلې او زخمیان خپلې خیمې کې ور ځای کړل شول، د نجونو د خیمې څخه بهر یو ساتونکې و درید. نجونو ته غذا راغله چې هغوی وخوړله ، بیا یوه نجلۍ دخیمې څخه بیرون را ووتله ، او دهغې خیمې په لور ئې وکتل چې دغه نوي راغلي زخمیان په کې ځای په ځای شوی و ، اوس نو دهغې پر مخ باندې د ویرې څه نښه نښانه نه مالومیده ، ساتونکې وکتله ،او دې هم ساتونکې و کوت ، نجلۍ ورته مسکۍ شوه او اشاره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته وکړه ، هغې غوښتل د زخميانو دخيمي په لور ولاړه شي ، ساتونکې هغه ته د دريدو اشاره وکړه ، ځکه نجونو ته د خپلې خيمى څخه د لرې تللو او يا چا سره دکتلو اجازه نه وه ، د نجونو او د زخميانو د خيمو ترمنځ ډيرګڼ بوټې ولاړ و. ښې لورې ته د خاورې يو غوندى هم وه چې په ګڼو بوټو پوښل شوى و ه ،

لمر پريوت ، او شپه په تورو تيارو کې ډوبه شوه ، د پنډ غالي په شور وځوږ باندې خوب زور راوست ، خو د زخميانو شور او ځوږ د شپې په چپتيا کې نور هم تر لرې لرې پورې اوريدل کيده ، ددې ځايه لږ څه لرې د روم د بحيرې د اوبو د څپو اوازونه په پرلپسې توګه غوږونو ته راتلل ، د صلاح الدين ايوبي په دې جنګي پنډغالي کې بيداره خلک خو يا ساتونکى و او يا هغه زخمي بنديان چې د درد له لاسه بيده کيداې نه شول ،او يا پخپله د سلطان ايوبي دخيمي ناست وګړي و چې د خيمي تياره ئې ورڅ ګرځولي وه او هيڅ ته په کې دخوب کولو فرصت په لا س نه ورته ، د سلطان ايوبي درې واړه سالاران دهغه سره ناست و ، او دخيمي بيرون د ساتونکو ډله ولاړه وه.

سلطان ايوبي يو ځل بيا و پوښتل « علي بن سفيان لا تراوسه نه دې راغلې ؟» دهغې په وينا کې انديښنه غوندې څرګندېده ، او بيا ئې و پوښتل « دهغه کوم قاصد هم نه دې راغلې ؟»

«که چيرې څه ګړ بړ وائې نو حتما به اطلاع راغلى وه ، » يوه سالار ورته وويل « داسې بريښي چې هلته هر څه د معمول مطابق دي ،»

«همدا ډول هيله خو کول په کار دي ،» صلاح الدين ايوبي ورته وويل « خو که چيرې هغه پنځوس زره لښکر پاڅون وکړي نو بيا ئې سنبالول ستونزمنه خبره ده ، هلته خو زمونږ ټول ټال يونيم زر سپاره او دوه نيم زره پياده عسکر پاته دي ، دهغوى په پرتله سوډانيان ډير غښتلي او د تجربي خاوندان هم دې او شميره ئې هم زياته ده ، »

«د ناجي او دهغې د سازشي ډلې د ماتولو وروسته هلته دپاڅون کولو نښې نه په سترګو کيږي ، » يوه بل سالار وويل ، «د قيادت پرته سپاهيان پاڅون نه شي کولاې ،»

« مخکې له مخکې د هغې له پاره تدبير نيول اړين دي» صلاح الدين ايوبي وويل ،« خو کله چې علي را شي نو مالومات به وشي چې څه ډول تدابير بايد و نيول شي ؟»

دصليبيانو د يرغل د مخنيوي په خاطر ايوبي پخپله راغلې و ، خو هلته په دارالحکومت کې د سوډاني فوځيانو د پاڅون کولو ګواښ په خپل ځاې موجود و ، ايوبي ، علي بن سفيان د همدې مقصد له پاره هملته پرې ايښې و ، ترڅو د سوډاني لښکر پاڅون تر سترګو لاندې و ساتي او دخپلې ځانګړې تجربې له مخې د هغې دمخنيوي هڅې وکړي ، هغه بايد تر اوسه پورې د ايوبي لورې ته راغلې وايي او هغه ئې د حالاتو څخه خبر کړې وائې خو تر اوسه پورې را نشو غلاې ، او دهغې د نه راتګ په سبب پخپله ايوبي ډير انديښمن شوى و. کله چې هغه د خپلو سالارانو سره د قاهرې د حالاتو په اړوند خبرې اترې کولې نو دهغې د پنډ غالي ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلک په ژور خوب بیده شوی و، خو یواځې هغه اوه نجونې، چې ایوبې ورته ځانګړې پناه ورکړې وه، وینښې ناستې وې، یوځل دهغوی د خیمی ساتونکې دهغوی د خیمې پرده پورته کړه او وئې کتل چې ډیوه بلیږي، دپردې د پورته کولو سره سم نجونو ځانونه و غورځول او خراټې ئې پیل کړې، ساتونکې و شمیرلې او ډاډمن شو چې پوره اوه دې، او بیدې شوی دې، نو پرده ئې بیرته را واړوله. او د خیمی تر څنګ کیناست، هغه نجلۍ چې د خیمې د پردې تر څنګ وه، پرده ئې د لاندې څخه لږ څه پورته کړه او بیرته ئې په کلاره را پرېښوده او د خپل ځان تر څنګ د نجلۍ پر غوږ کې وویل «ناست دې»، هغې د بلې نجلۍ په غوږ کې وویل چې «ناست دې» او په دې توګه دا خبره د ټولو نجونو غوږونو ته ورسیده چې ساتونکې ناست دې. یوه نجلۍ چې دخیمې دهغې بلې دروازې تر څنګ وه سوکه را پورته شوه او دخپلې بسترې څخه را ووتله، بستره پر ځمکه غوړیدلې وه، هغه خپله کمبله د بسترۍ له پاسه داسې و غوړوله لکه چې تر لاندې ئې کوم څوک پروت وي.

هغه په پښو وخویده او دخیمې تر دروازې ئې ځان ورساوه، پرده ئې لرې کړه او بیرون را ووتله، پاته شپږو نجونو په کلاره خراټې وهل پیل کړه. ساتونکې ته مالوم وه چې دانجونې کومې خطرناکه بندیانې نه بلکه د سمندر څخه را وتلی پناه اخستونکې دي، نو په دې خاطر هغه کیناست او پرکالې پرې راغله، نجلۍ په ډیره سوکه توګه د غونډۍ هماغې لورې ته ولاړه چې دساتونکې او د هغې تر منځ خیمه را تلله، غونډۍ ته د ورسیدو سره سم هغې همغې لورې ته مخه کړ چې شپږ نوي زخمې بندیان په کې پراته و. شپه تیاره وه او هلته څه اونې بوټې هم و، که چېرې ساتونکې اوس هغه لورې ته کتلای هم نو هغه نجلۍ ورته نه تر سترګو کیده، نجلۍ کیناسته، او په پښو ښویدو سره ئې دزخمیانو خیمې ته ځان ور نژدې کړ، هلته د شګو ډیرې هم وخو بیا هم هغې ددې ډیریو څخه په ښویدلو ښویدلو خپل ځان خیمې ته ورساوه، خو هلته یو ساتونکې ولاړ و، نجلۍ د ساتونکې څخه د ځان د پټولو په خاطر شګو په ډیرې باندې څملاسته، هغې ته ساتونکې د یوه تور سیورې په شکل کې تر سترګو کیده، اوس نو هغه ددوه ساتونکو تر منځ وه، یو ئې دخپلې خیمې ساتونکې او بل د زخمیانو دخیمې، ویره ئې په دې کې وه چې که د زخمیانو د خیمې ساتونکې دهغې لورې ته راشي نو و به ئې نیسي،

د ډیر زیات انتظار وروسته، کله چې ساتونکې د نورو زخمیانو په لور ولاړ، نجلۍ د لاسونو او پښو په کومک سره خیمی ته ورسیده، او پرده ئې پورته کړه او دخیمې دننه ورغله، دننه په خیمه کې تیاره وه، دوه درې زخمیانو په کلاره کلاره زوړ کاوه، داسې بریښیده چې دهغوی څخه کوم یو دخیمی د پردې په پورته کولوپوه شوی و. هغه په ډیر کمزوري اواز وویل چې «څوک ئې ؟» نجلۍ دخپلې خولې څخه د «شي» اوږود اواز وویست او په ډیره سوکه توګه وئې پوښتل چې «رابن چېرې دې ؟» ځواب ئې واورید چې «دهغې لورې دربیم» نجلۍ د هغه دربیم کس پښې و خوځولې، پروت سړي اواز کړ چې څوک ئې ؟ نجلۍ ځواب ورکړ، «موبي».

(c) ketabton.com: The Digital Library

رابن راپورته شو او کیناست ، لاس ئي را اوږود کړ او نجلۍ ئي له لاسو ونیوه اوپه خپله بستره ئي له ځانه سره واچوله ، خپله کمبله ئي را واغوسته او د نجلۍ څخه ئي و پو ښتل چي «ساتونکي خو نه ئي کتلي ، له ما سره ځان را جوخت کړه ، هسي نه چي ساتونکي مو ووینی» هغه دغه نجلۍ له خپله ځانه سره را یوځاي کړه او وئي ویل «زه په دي خبره حیران پاته شوم چي دلته هم زمونږ لیدنه و شوه ،دا یوه نه منونکي خبره ده ، دا سي برېښي چي د یسوع مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده ، مونږه ډیره سخته ماتي خوړلي ده ، خو دا ټوله دوکه او چل ول و ،» دا هماغه زخمی بندي و چي دنورو څخه جدا او دمخ او څهري څخه معمولي سپاهي نه بلکه د اعلې رتبې خاوند مالومیده ، صلاح الدین ایوبي هم ویلي و چي دا کوم معمولي عسکر نه دي ، نومړي تر سترګو لاندي کلک و څارئ ، علي بن سفیان به له هغه څخه پوښتني ایګني وکړي ،

«ایا ته ډیر سخت زخمي شوی ئي؟» نجلۍ ترې و پو ښتل، «کوم هډوکي خو دي مات شوی نه دي ؟» «زه بلکل روغ رمت یم ،» رابن ځواب ورکړ ، هیڅ ځاي مي مېنل شوی هم نه دي. هغوی ته مي ویلي چي دننه زخمي یم او کوم هډوکي مي مات شوی ، په سینې کي مي سخت درد دي ، خو زه بلکل روغ رمټ یم.»

«بیانو دلته ولې را غلي یاست ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،

ما ډیره هڅه وکړه چي مصر ته ور ننوځم ، او تر سوډاني لښکرو پوري ځان ور رسوم. خو هري لوري ته اسلامي فوځ خپور وور دي ، هیڅ لاره مې و نه موندله ، هغه نور پنځه زخمیان مي را ټول کړل اودهغوی سره زه هم د زخمي په څیر دلته راوستلاي شوم ، اوس به د تیښتي هڅه کوم خو تر اوسه را ته شوني نه ښکاري،» هغه لږ څه په غُصّي سره وویل «ماته ددوه پو ښتنو ځواب راکړه ، اول داچي ما ایوبي ژوندي وکوت ، ولي ؟ ایا غشي تمام شوی و ، او یا هغه حرام خور بې زړه شوی دي ؟ او بله پوښتنه دا چي تاسي ټولې اوه نجونه ولي د مسلمانانو په قید کي یاست ؟ ایا هغه پنځه نور له منځه ولاړل او یا تښتیدلي دي ؟

« هغوی ژوندي دي ، رابنه !» موبي ورته وویل ، «ته خو وائي چي د مسیح خداي ته زمونږ بریا منظور ده خو زه وایم چي زمونږ خداي مونږ ته دکومي ګناه سزا راکوي ، صلاح الدین ایوبي په دې خاطر ژوندي دې چي غشي د هغي د پښو تر منځ په شګو کي و لږید.»

« ایا دا غشي کومي نجلۍ ویشتلي و؟»رابن ترې و پوښتل «کرستهوفر چیرې و ؟»

«غشي خو همغي ویشتلي و مګر.......»

«ایادکرستهوفر غشي خطا ولاړ؟» رابن ترې په حیرانتیا سره و پو ښتل ، « هغه کرستهوفر چي غشي ویشتو ئي پادشاه «اګستس » حیران کړي و او هغه ته ئي خپله د لاس توره په انعام کي ورکړې وه ؟ دلته د راتلو سره دهغه نښه دومره خرابه شوه چي شپږ فټه اوږود او دري فټه غټ او پلن صلاح الدین ایوبي ئي د غشي څخه خطا شو ؟ د هغي بدبخته لاسونه به د ویرې څخه لړزیدلي وي؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فاصله ډيره وه .» موبي ورته وويل « او کرسټوفر و ويلې« کله چې غشې د کمان څخه وت نو په همغه لمحه کې ئې ماشې په سترګه کې ورننوت ، او ننبه ئې خرابه شوه.»

«بيا څه وشول ؟»

« څه چې بايد شوی واې »موبی ورته وويل « صلاح الدين ايوبي ساحل ته تللې و ، دهغه سره د هغې درې قومندانان هم ملګري و چې څلورو ساتونکو ئې ساتنه کوله ، هغوی هرې لورې ته خپاره شوی و ، دا خو زمونږ برخه ښه وه چې دغه سيمه د غونډيو نه ډکه وه ، کرسټوفر ځان خوندي کړ او ووت ، او بيا مونږ ته دومره وخت په لاس راغې چې پاته غشې اولېندی مو په شګو کې ورننويستې او اوښ مو پرې چو کړ. کله چې سپاهيان راغلل نو کرسټوفر ورته وويل چې مونږ پنځه کسان د مراکش تاجران يو او دا نجونې د سمندر څخه راوتلې او مونږ ورته پناه ورکړې ده ، مسلمانو سپاهيانو زمونږ د سامانونو لټون او تالاشې وکړه ، هغوی ته د تجارتي سامان پرته نور هيڅ په لاس ور نه غلل ، هغوی مونږ ټول يوځاې د سلطان ايوبي مخې ته يوړو ، مونږ ورته وويلې چې مونږ د سيسلې د ژبې پرته په بله هيڅ ژبه نه پوهيږو ، کرسټوفر ايوبي ته وويل چې هغه زمونږ په ژبه پوهيږي ، مونږ اوه وارو نجونو په خپلو څهرو باندې ويره او خوف راڅرګند کړي و .»

موبي رابن ته ټولې هغه خبرې وکړې چې د سلطان ايوبې سره ئې کړې وې ، دغه اوه نجونې او پنځه نارينه چې دمراکشي تجارانو په بڼه کې پټ ول او خپل ځانونه ئې مراکشي تجاران ښوولې و ، دوه ورځې دمخه په ساحل کې د کشتيو څخه پياده شوی و. دغه پنځه واړه کسان د صليبيانو تجربه لرونکې جاسوسان اوقومندانان و ، او نجونې هم روزل شوی جاسوسانې وې ، دخارکښۍ څخه اخوا دهغوی بل کار داهم و چې مسلمان سالاران او جنرالان په خپلو دامونو کې را ونښلوي ، هغوی که له يوه اړخه ښايسته او ښکلې وې خو د بله اړخه ورته د ذهنونو د تخريبولو روزنه هم ورکړل شوی وه، په دې روزنه کې اداکارۍ ځانګړې اهميت درلود. دهغو پنځه نارينه و دنده دا وه چې صلاح الدين ايوبي له منځه يوسي، او دناجي سره اړيکې ټينګ کړي ، دې نجونو مصري ژبه هم په ډيره روانۍ سره ويلاې شوه ، خو هغوی هيڅکله هم دا خبره را برسيره نه کړه ، رابن ددې ځانګې مشر و ، هغه ته د ناجي پورې ورسيدل اړين کارو. خو د صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان پاليسيو د حالاتو مخه بل لورې ته يوړه.

« ايا ته صلاح الدين ايوبي په خپل جال کې نه شې را ننښلولې ؟»رابن ترې و پوښتل ،« اوس خو دلته زمونږ لمرنۍ شپه ده .» موبي ورته وويل ،« هغه پريکړه چې سلطان ايوبي زمونږ په اړوند کړې ده ، نو که چېرې په هغه کې هغه ريښتونې وي نو دهغې مقصد خو دا دې چې هغه انسان نه بلکه تيږه ده . که چېرې هغه زمونږ سره کومه علاقه درلوداې نو زمونږ څخه خو به ئې يوه نجلۍ خپلې خيمې ته بللې واې ،....د هغې وژل هم دومره اسانه نه دي هغه يواځې يوځل ساحل ته راغلې و خوزمونږ غشې خطا ولاړ، هغه د سالارانو او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو په ډله کې اوسېږي ، دلته ئې یو سپاهي زمونږ په سر درولې دې اوهلته د صلاح الدین ایوبي په خیمه د ساتونکو یوه ډله پهره کوي .»

هغه پنځه نور اوس چېرې دي ؟» رابن ترې و پو ښتل ،

« لږ څه لرې دي» موبي ځواب ورکړ ،« هغوی به اوس همدلته اوسي.»

«واوره موبي !»رابن ورته وويل « دې ماتې زه ليوني کړې يم ، زما په ضمير باندې دومره ستر بار پروت دې لکه چې ددې ماتې ټول مسئوليت زما په غاړه پرېوځي . په صليب باندې په لاس اېښولو سره خو ټولو سوګند ياد کړې دې ، خو د يو سپاهي په سوګند کې او زما په سوګند کې د ځمکې او اسمان تر منځ توپير موجود دې ، زما رتبه خپل مخته کيږده ، زما دندې ووينه ، ماته نيمائې جنګ د ځمکې د لاندې څخه، اونور نيمايي د دښمن د شا څخه په وارکولو سره ګټل و ، خو ما او تاسې اوه وارو اوهغه پنځو يو هم خپل فرض نه دې ادا کړي ، له ماڅخه دا صليب اوس ځواب غواړي» هغه په خپله غاړه کې را ځوړند صليب ته لاس کړ او وئې ويل «زه دا صليب هيڅکله هم د سينې څخه نه شم جدا کولې .» هغه د موبي په سينې باندې لاس را ښکود او د هغې صليب ئې په لاس کې را ونيو او وئې ويل ،«ته خپل مور او پلار ته دوکه ورکولاې شې خو ددې صليب څخه سترګې نه شې اړولاې ، هغه چې کومې دندې تاته سپارلي، هغه به پوره کوې، هغه ښايست چې تاته خدای درکړې ، دهغې په واسطه به ته غرونه ښيروې او لاره به ځانته په کې پيدا کوې ، زه تاته يوځل بيا وايم چې زمونږ دغه ناڅاپي او د توقع خلاف ليدنه کتنه ددې خبرې څرګند ثبوت دې چې مونږ به بريا لي کيږو ، زمونږ لښکر د روم د بحيرې په هغه غاړه کې را ټوليږي ، هغه چې ولاړل ولاړل ، خو هغوی چې ژوندي دي هغوی په دې پو هيږي چې دا ماتې نه وه بلکه چل ول او دوکه وه. ته بيرته خپلې خيمې ته ولاړه شه ، او هغو نجونو ته ووايه ، چې په خيمه کې مه پرېوځئ، بيا بيا د صلاح الدين ايوبي سره ووينئ ، دهغې د سالارانو سره ووينئ ، دهغوی سره په کتلو کې بې تکلفي اواسانتيا را پيدا کړئ ، هغوی ته دخپلو ځانو په هکله د مسلمانيدو ډاډ ورکړئ ، مخکې تاسې په خپله پوهيږئ چې څه اوڅنګه بايد وکړئ»

«د ټولو تر مخه خو دا مالومه کړئ چې اخر دا وشول څه ؟» موبي ورته وويل « ايا سوډانيانو مونږ ته دوکه راکړې ده»

«زه اوس په ډاډمنه توګه څه نشم ويلاې» رابن ورته وويلې « ماد يرغل د مخه په مصر کې دخپلو جاسوسي شبکو له لارې چې کوم مالومات تر لاسه کړي و هغه دا وچې صلاح الدين ايوبي په خپلو پنځوس زره سوډاني عسکرو باندې باور نه کوي ، حال داچې دا دمصر د مسلمانانو د وايسراې خپل فوځ دې ، ايوبي دلته په راتللو سره خپل ځانته مصری فوځ تيارکړ. سوډانيانو نه غوښتل په دې فوځ کې ورګډ شي. دهغوی قومندان ناجي زمونږ څخه کومک و غوښت ، ما دهغه ليک ليدلې و اوما دهغې تصديق هم کړې و چې دا ليک د ناجي د خپل لاس دې. اوپه دې کې هيڅ ډول دوکه نه وه ، خو زمونږ سره زمونږ په تاريخ کې تر ټولو لويه دوکه وشوه ، زه به دا په ډاګه کوم چې دا څه ډول وشوه ؟ چا وکړه ؟، زه ددې دمالومولو پرته بيرته نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستنیږم. اکستهس پادشاه په ډیر فخر سره ویلې و چې زه به د مسلمانانو دکورونو په منځ کې د راز خلک پیدا کړم او دهغوی بنستونه به و لړزوم. اوس نو ته تصور وکړه موبي ! د شا هنشاه په زړه کې به څه تیریږي ، هغه به ماته د مرګ د سزا پرته بله څه سزا راکړي ؟او د صلیب قهر خو به په ځانته توګه پر ما نازلیږي.»

«زه په ټولو پو هیږم ،» موبي ورته وویل » جذباتي خبرې مه کوه ، د عمل خبره کوه ، ماته ووایه چې زه څه وکړم؟»

د رابن په اعصابو دخپلو فرضو د ادأ او د ماتي احساس دومره اغیز کړې و چې هغه ته د ا احساس هم نه کیده چې د موبي په ځیر زړه وړونکې نجلۍ ، دهغې تر سینې سره یوځاې شوی او دهغې د وریښمو په څیر نرم اوملایم ویښتان دهغې نیمایي مخ ور پټ کړې دې. رابن دهغې ویښتان لمس کړل او وئې ویل « موبي ! ستا دا ویښتان دومره کلک زنځیرونه دي چې که چیرې یو ځل د صلاح الدین ایوبي په شاوخوا کې را چاپیر شول نو هغه به ستا غلام کړي ، خو ته باید تر ټولو لمړۍ دا کار وکړې چې کرستوفر اودهغې ملګروته ته به ووائې چې هغوی د همدې تاجرانو په بڼه کې تر ناجي پورې ځانونه و رسوي او دا مالومه کړي چې تر اوسه پورې د هغه لښکرو ولې پاڅون و نه کړاې شو، او دا راز څه ډول فاش شو چې دهغې څخه په ګټې اخستلو سره د صلاح الدین ایوبي یو څو معمولي عسکري دلګیو په مورچلو کې په کیناستلو سره زمونږ ستره بحري بیړه غرقه کړه؟ اوهغه ته دا هم ووایه چې دا را ته ډاګیزه کړي چې ناجي خو به د صلاح الدین ایوبي سره بیرته نه وي یو ځاې شوې ؟ او یا خوئې زمونږ ددې ماتې او شکست له پاره دا لیک مونږته نه و را استولې ؟ که چیرې همداسې شوی وي نو مونږته خو بیا په خپلو جنګي منصوبو او پلانونو کې د بدلون د راوستلو اړتیا ده ، زه ډاډمن شوی یم چې د مسلمانانو شمیره که ډیره لږه هم وي مونږ هغوی ته په اسانۍ سره ماتي نه شو ورکولې ، دې ته اړتیا پیدا شوی چې د هغوی دحکمرانانو او دهغوی د عسکري قیادت جذبه و ځپل شي ، مونږ ستاسې په ځیرنورې نجونې هم د عربو په حرام سرایو او حویلیو کې ور ننه ویستې دي»

«خبره دې بیا اوږده کړه » موبي هغه ته په ټوکنې لهجې سره وویل « مونږ په خپل کور کې په یوه بستره باندې نه یو ملاستي چې په خوند خوند سره یو دبل قصې واورو ، مونږ ددښمن په عسکري پنډ غالي کې بندیان یو ، د باندې ساتونکې ولاړ دي ، شپه په تیریدو ده ، زمونږ سره د اوږدو خبرو کولو له پاره وخت نه شته ، زمونږه مشن له منځه تللې ، اوس ووایه چې په دې حالاتو کی مونږ څه کولاې شو؟ مونږ ټول ټال اوه نجونې او شپږ سړي یو، مونږ څه وکړو ؟ یو داچې تر ناجي پورې ولاړ شو او دهغې ددې دوکې په هکله مالومات پیدا کړو ، بیا ددې اطلاع چاته ورکړو ؟ له تاسره بیا چیرته ووینو ؟»

« زه له دې ځایه څخه دتښتي هڅه کوم »رابن ورته وویلې « خو د تیښتې څخه دمخه ددې پنډ غالي ، په دې کی د وګړو د شمیرې او د ایوبي د راتلونکو موخو په هکله مفصل مالومات له ځانه سره را ټولوم ، ددې وګړي په هکله مونږ باید ډیر زیرکه واوسو. په دې وخت کې په اسلامی امت کې همدا یواځنې وګړې دې چې د صلیب له پاره ګواښ ګرځیدلې دې او که نه اسلامي خلافت زمونږ په چال او جال کې تل پروت وي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایملرک پادشاه به ویل ، چې مسلمانان دومره کمزوري شوی دي چې اوس د هغوی په خپلو پښو د کښېنولواو راپرځولو له پاره يواځې يوه ټکان ته اړتیا ده ، خو دهغې داخبره يواځې يو خيال و خوب ثابت شو. زه بايد دلته پاته شم او د ايوبي کمزوري رګونه ووينم ، او تاسې دهغه پنځه کسانو سره يوځاې شئ او سوډاني لښکر را وپاروئ او پاڅون پرې وکړئ ، ډيره اړينه داده چې ايوبي ژوندې پاته نه شي ، خو که چېرې هغه ژوندي پاته کيږي هم ، نوژوند به ئي زمونږ په هغه بندي خانه کې وي چې د عمر تر اخره به کې د لمر ځرک هم و نه ويني ،او نه ورته د شپې د اسمان کوم ستوري په سترګو راشي......ته لمړې خپلې خيمې ته ولاړه شه هغه شپږو نورو نجونو ته دهغوی کار ور وسپاره ، هغوی ته په ځانګړي توګه دا ووايه چې هغوی علي بن سفيان دخپلو ښايسته زلفو او ملائمو جسمونو په واسطه دومره بيکاره کړي چې هغه بيا د صلاح الدين ايوبي دکاره او ښيګڼې ځخه ووځي، اوکه چېرې وکړاې شي نو دهغې او د صلاح الدين ايوبي تر منځ دې داسې ناخوالې او غلطې انګيرنې را پيدا کړي چې هغوی يو دبل دښمنان وګرځي ، تاسې ټولې په ښه توګه پوهيږئ چې ددوه نارينه و تر منځ ناخوالې او دښمني څه ډول را پيدا کيداې شي ،.... ولاړه شه ! او پاته نورو نجونو ته مکملې لار ښوونې وکړه او بيا کرستوفر ته ځان ور سوه ، هغه ته زما احترام وړاندې کړه ، او دا هم ورته ووايه ، چې اخر ستا غشې ايوبي ته په ورسيدو ولې خطا شو؟ اوس به ددې ګناه کفاره ورکړې او هغه کار چې تاته در سپارل شوې دې هغه سل په سلو کې پوره کړه»

رابن د موبي وينښتان ماچ کړه او ورته ئي وويل « تاخو په صليب باندې خپل عزت هم ځار کړ. خو د مسيح د خداې په وړاندې ته دمريم په څير پيغله ئې !! د جرږو او بيخه د اسلام ويستل ستا دنده ده ، که چېرې مونږ يروشلم (بيت المقدس) په خپلو لاسو کې وساتو نو مصر به هم زمونږه وي.»

*****(۱۸)

موبي د رابن د بسترې ځخه را ووته ، دخيمې څنډې ته ورغله ، پرده ئي پورته کړه بيرون ئي و کتل ، په تياره کې ورته هيڅوک تر سترګو نه شول ، هغه بيرون را ووتله اودخيمې د څنډې ځخه ئي وکتل چې ساتونکې چېرې ولاړ دي ، هغه ته لږ څه لرې د چا داواز زمزمه په غوږو شوه ، وئي ويل کيداې شي همدا ساتونکې وي ، موبي روانه شوه ، د ونو بوټو ځخه تيريده اودهر قدم د پورته کولو وروسته به ئي يو ځل دخيمې په لور کتل ، هغه تر غونډۍ ور ورسيده او دخپلې خيمې په لور روانه شوه، نژدې نيمائې لاره ئي وهلې وه چې هغې ته ددوه کسانو د خبرو کولو زوږ تر غوږو شو ، دا خبرې د هغې د خيمې سره نژدې سيمه کې چاکولې ، هغه ته دا ويره په زړه شوه چې کيداې شي ساتونکې ته دا په ډاګه شوی وي چې يوه نجلۍ ورکه شوې ده ، او هغه بل کوم ساتونکې او يا خپل کوم قومندان را بللې وي ، هغې فکر وکړ چې خيمې ته د تللو پر ځاې د هغو پنځه ملګرو په لور ور شي چې د مراکشي تاجرانو په لباس کې نژدې يو نيم دوه ميله لرې ئي خيمې درولې دي. خو هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې د هغې په ورکيدو به هغه پاته نورې نجونې په کوم مصيبت کې و نښلي ، هغوی ډيرې ګړندۍ او چالاکه وې، بيا هم ويريده ځکه چې پر هغوی د بنديزونو د کلکيدو ګواښ موجود و ، او ددې نه اخوا بله لاره هم نه وه ، موبي لږ څه نوره هم مخته ولاړه تر څو ددې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو خلکو خبرې واورې ، هغه د هغوی په ژبه پوهیده ، داخو دهغوی چل ول و چې ویل ئې چې هغوی د سیسلي د ژبې پرته په بله کومه ژبه باندې نه پو هیږي.

مګر هغه دواړه خبرې کونکې چپ شول ، موبې په سوکه توګه مخته ولاړه، هغه خپلې کینې لورې ته د قدمونو اواز واورید ، هغې هغه لورې ته وکتل ، هلته د ونو تر منځ هغې ته یو تور سیورې چې د کوم انسان و ، تر سترګو شو ، هغې خپله لاره بدله کړه اود غونډۍ په لور روانه شوه ، موبې نه غوښتل کومه خطره قبوله کړي ، هغه په غونډۍ و ختله ، غونډۍ دومره لوړه نه وه ، سمدستي پاس پرې پورته شوه ، که څه هم هغه ډیره هوښیاره وه خو هر انسان په هر قدم کې پوره احتیاط نه شي کولاي ، هغه د غونډۍ په سر و دریده ، دهغې تر شا د ستورو نه ډک اسمان و ، دبله اړخه د سمندر اودښتې فضا د شپې له اړخه د آینې په توګه شفافه وه ، هلته په ونو کې تلونکې یو سړي په غونډۍ باندې ختونکې یو سیورې و کوت ، موبې خپل اړخ دهغې سړي په لور کړ، دهغې ویښتان پرانستي و چې پر خپلو لاسو ئې شاته ور وغورځول ، داسړې د شپې د ساتونکو قومندان و ، هغه په نیمه شپه د پنډغالي د ساتونکو په ګزمه را وتلي و ، ساتونکې ئې کتل او ګرځیده ،دا د ساتونکو د بدلون وخت و ، قومندان په دې خاطر هم ډیر زیات متوجه و چې پخپله صلاح الدین ایوبي د خپلو درې سالارانو سره په پنډغالی کې موجود و ، سلطان په ډسپلین کې ډیر سخت و ، هر چاته به هره ثانیه خطره محسوس کیده چې سلطان د شپې را پاڅیږي او په ګزمه باندې راوځي ،

قومندان پوه شو چې په غونډۍ باندې کومه نجلۍ ولاړه ده ، په هماغه ماښام قومندانانو ته خبر ورکړل شوی و چې صلیبیانو د تخریب او ځارکښۍ له پاره نجونې را لیږلې دي ، دانجونې د صحرائي کوچیانو په څیر هم را څرګندیداي شي او دداسې غریبو نجونو په څیر هم چې په عسکرې پنډغالو کې د پاته شوې غذا د راټولولو سوال کوي ، ددې تر څنګ دا نجونې خپل ځانونه د را تښتول شوو او مظلومو ښځو په څیر هم را ښکاره کوي او د پناه غوښتلو هڅې هم کوي.

قومندانانو ته دا ویل شوی و چې نن اوه نجونې د سلطان په پناه کې راغلې دي ، که څه هم سلطان په هغوی رحم کړې خو په اصل کې ئې هغوی د شکمنو په څیر په ځانته خیمه کې اچولې دي ، هغه قومندان ددې احکامو په اوریدو سره خپل یوه ملګري ته په ټوقو کې ویلې و چې « الله دې وکړې چې دغسې یوه نجلۍ زما څخه پناه وغواړي ،» او هغوی دواړو پرې خندلي هم و.

اوس نو د شپې په نیمائي کې ، په داسې حال کې چې ټول پنډغالي بیده دي په دې غونډۍ باندې د یوې نجلۍ سیورې تر سترګو کیږي ، لمړي خو قومندان پخپله په ویره کې شو چې هسې نه چې کوم پیرى وي ، هغه ساتونکې ته د نجونو په خیمه ددرولو په وخت کې ویلي و چې دننه اوه نجونې دي ، کله چې هغه پرده پورته کړه نو هماغه اوه بسترې ورته په مرژوانده رڼا کې تر سترګو شوې ، هرې نجلۍ خپله کمبله پر مخ راغوړولې وه ، یخنې ډیره وه ، هغه دننه ولاړ نه شو تر څو ووینې چې اومه بستره تشه پرته ده ، خو پر هغې ئې کمبله داسې غوړولې وه لکه کوم څوک چې په کې پروت وي ، هغه ته د امالومه نه وه چې اومه نجلۍ پر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډۍ دده ترمخ ولاړه ده ، هغه د لږ څه وخت له پاره په فکر کې شو چې ورته اواز وکړي او یا پخپله هلته ورشي نو که چېرې هغه پیرۍ او یا جادوګره وي نو دهغې د ورکیدو انتظاربه وکړي ،

دلږ څه ډېر انتظار وروسته بیا هم هغه سیورې ورک نه شو بلکه دوه درې قدمه نور هم مخته راغې او بیا بیرته وروسته شو ، او هملته و درید . دغه قوماندان چې «فخرالمصري» نومیده سوکه سوکه غونډۍ ته ورغې او ورغږ ئې کړ « ته څوک ئې ؟ ښکته را شه» نجلۍ د هرن په توګه و ځغاستل او د غونډۍ بل اړخ ته ولاړه ، فخر ته ډاډ پیدا شو چې کوم پیرۍ او یا جادوګره نه بلکه انسان دي ، هغه د قوي هیکل خاوند و ، غونډۍ هم دومره لوړه نه وه ، اوږده اوږده قدمونه ئې واخستل او پر غونډۍ ور وخوت ، هلته هم تیاره وه ، د شپې په چوپتیا کې دهغې نجلۍ د قدمونو اواز تر غوږو شو هغه د غونډۍ څخه ښکته شو اود نجلۍ پسې ئې ورمنډه کړه ، نجلۍ خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل ، فاصله لږ څه زیاده وه ، فخر پخپله عسکر و ، دزمري په څیر ئې منډه وهله ،د غونډۍ شاته لوړه ژوره ځمکه او وچ بوټي او په ځینو ځایو کې یوه یوه وچه ونه هم ولاړه وه، هغه ډېره منډه واخسته خو وئې کتل چې تر مخه ئې څوک نه شته ، و درید او هر لورې ته ئې وکتل ، هغه دخپله ځانه وروسته او ډېر لرې کيڼ اړخ ته د نجلۍ د قدمونو اواز واورید . هغه روزل شوی جاسوسه نجلۍ وه ، هلته چې ورته د هغې دښایست او ښکلا روزنه ورکول کیده تر څنګ ئې ورته عسکري روزنه هم ورکول کیدله ، تر څنګ ئې د خنجر وهلو په لوبو کې هم پوهه درلوده ، هغه دکومې ونې تر څنګ پټه شوې وه ، کله چې فخر مخته راغې نو هغې بلې لورې ته منډه کړه .

دې تعقیب د پټوني شکل ځانته و نیو ، فخر د شپې تیاره اند ښمن کړې و ، کله به چې د موبې قدم و درید نو هغه به هم ودرید ، خو چې د قدمونو اواز به بیا واوریدل شو نو هغه به منډه وهله ، هغه د غصې څخه تک سور شوی و ، هغه په دې و پو هید چې دا کومه ځوانه نجلۍ ده که چېرې د زیات عمر ښځه وای نو دومره ګړندۍ او دومره زیاته منډه به ئې نه شوه وهلای ، فخر نژدې دوه میله فاصله ووهله ، موبې هم د وچو لمدو بوټو او د ځمکې د لوړو ژورو څخه پوره ګټه واخسته ، دهغې د نارينه ملګرو ځاې را نژدې شوی و. هغې په منډه منډه هلته ځان ور ورساوه ، هغې خپلو خلکو ته اواز ورکړ ، هغوی د ویرې په حال کې را پورته شول او د خیمې څخه بیرون را ووتل، یو خو له ځانه سره مشال هم را واخست ، دا د یوه لرګي په سر باندې د را چاپیره کړل شوی ټوټې څخه جوړ شوی و چې روښنائي ډېره زیاته وه . فخر خپله توره را وویستله او تیګاه وهونکي او رپیدونکي سترې ستومانه دهغوی ترمخ و درید. هغې و کتل چې دا پنځه کسان د لباس له اړخه تاجران اومسلمانان بریښي. نجلۍ د هغوی څخه د یوه په پښو کې په داسې حال کې چې دهغې ورنونه ئې کلک نیولي و کیناسته ، د مشال په رڼا سره مالومیده چې د هغې په مخ باندې ویره را څرګنده شوې وه ، دهغې سینه غورځیدله ،او ساه ئې په سختۍ سره اخستله.

«دانجلۍ ماته حواله کړئ»فخر المصري تاجرانو ته په حاکمانه لهجې سره وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا يوه نه ده»، يو سړي په عذرانه لهجې سره وويل «مونږ خو اوه نجونې ستاسې سلطان ته ورحواله کړي ، ته دا نجلۍ له ځانه سره ورلاې شې .»

«نه !» موبي د هغې پښې نورې هم ټينګې و نيولې، په ويره او ژړا کې ئې وويل « زه د هغې سره نه ځم ، دا خلک د عيسائيانو څخه هم ډير وحشيان دي، د هغوی سلطان انسان نه دې سنډا دي !! سنډا. هغه د خيرونکې حيوان په څير زما هډوکی مات کړي دي ، زه د همغې څخه دلته را تښتيدلي يم .»

«کوم سلطان ؟» فخر په حيرانتيا سره ترې و پوښتل.

« همغه چې تاسې ئې صلاح الدين ايوبي بولئ .» موبي ځواب ورکړ « هغې اوس په مصري عربي ژبه هم خبرې کولې.

« دانجلۍ سخت درواغ وايي .» فخر وويل او ورڅخه ئې و پوښتل « دا څوک ده ؟ او ستاسې څه کيږي او څه ډول اړيکې ورسره لرئ ؟»

«لږ دننه راشه دوسته ، بيرون هوا يخه ده » يو سړي فخر ته وويل. خپله توره په تيکی کې کيږده ، مونږ تاجران يو له مونږه څخه تا ته هيڅ ګواښ نه شته ، را ځه ، ددې نجلۍ قصه واوره ،» هغه يو «اه» وکړ او وئې ويل « ما ستاسې سلطان يو مؤمن مسلمان ګاڼه ، خو د يوه ښايسته نجلۍ په کتلو سره هغه دخپل ايمان څخه لاس په سر شو ، هغه به د هغه پاته شپږو نجونو سره هم همداسې لوبې کړې وي.» هغوی به هغه نورو سالارانو بې عزته کړې وي .» موبي وويل « ماښام ئې هغه ټولې بې وزله خپلو خيمو ته وړې وې او د بې هوشی وروسته ئې خيمې ته را وغورځولې ، هغوی ټولې اوس په خيمه کې بې هوشه پرتې دي.»

فخرالمصري خپله توره په تيکې کې کښيښوده او دهغوی سره دننه خيمې ته ولاړ، هلته د کيناستو وروسته يو سړي اور بل کړ اود قهوې له پاره ئې اوبه پخې کړې ، خو څوک نه پوهيدل چې په هغې کې ئې څه څه ور واچول ، بل سړي د فخر څخه و پو ښتل چې هغه دکومې رتبې خاوند دې ؟ هغه ورته وويل چې هغه قومندان دې ، هغوی له ده سره ډيرې زياتې خبرې وکړې چې دهغې څخه دوی دا و انګيرله چې دا سړې معمولي سپاهي نه دې بلکه کوم مسئول وګړې دې ، ذهين او زړه ور هم دې ، دهغې خلکو څخه يوه (کرسټوفر) ددغې اوه نجونو هماغه داستان فخر ته تکرار کړ ، کوم ئې چې صلاح الدين ايوبي ته ويلې و ، هغوی فخر ته دا هم وويل چې سلطان ايوبي ددوی په هکله هغوی ته څه ويلي و ، دې نجونو سلطان ته دا وړاندېز هم کړې و چې هغوی خو اوس خپلو کورونو ته بيرته نه شي تللاې او همدا رازنه غواړي چې د عيسايانو سره هم پاته شي په دې خاطر هغوی دې ته تياري دي چې اسلام و مني ، خو په دې شرط چې د کومې ښې رتبې خاوند له هغوی سره واده وکړي ، مونږ اوريدلي و چې صلاح الدين ايوبي د کرچار له اړخه د تيرې په څير دې ، اومونږ هره ورځ سفر کونکې تاجران يو ، مونږ به دا نجونې په کومو کومو ځايو کې له ځانه سره ګرځوو. مونږ دوی ټولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان په حواله کړې خو هغه څه چې سلطان ددې نجلۍ سره وکړل هغه تا پخپله دهغې د خولې څخه واوریدل.

فخر المصري د نجلۍ په لور وکتل نو نجلۍ ورته و ویل «مونږ ډیر خوښ و چې خداې مونږ د یوي فرښتې په پناه کې ورکړي یو. خو د لمر د پریوتو سره سم د سلطان یو ساتونکې راغی او ماته ئې وویل چې سلطان دې ځانته غواړي ، زه د پاته شپږو نجونو په نسبت ډیره ښکلې وم. دا زما د توقع خلاف وه چې ستاسې ایوبي به ما په داسې بد نیت ځانته غواړي ، زه ولاړم ، سلطان ایوبي د شرابو صراحي پرانسته ، یوه پیاله ئې په خپله مخکې کیښوده او بله ئې ماته را کړه، زه خو عیسایي یم او سل ځله هم شراب څښم ، په بحري جهاز کې عیسائې قومندانانو زماد جسم څخه د لوبو یوه اله جوړه کړې وه ، او اوس صلاح الدین ایوبي هم غوښتل زما د جسم سره همغسې لوبې وکړي ، شراب او سړي زما له پاره کوم نوي شې نه دي. خو ما ایوبي یوه فرښته ګڼله ،ما د هغې وجود دخپل ناپاکه وجود څخه لرې ساتل غوښتل ، خو هغه د هغو عیسایانو څخه هم ډیر چټل وخوت کومو چې زه په بحري جهاز کې د لوبو نانځکه ګرځولې وم. کله چې دهغوی جهاز په ډوبیدو شو نو زه هغوی دبحري جهاز څخه را کوزه او په یوي کشتۍ کې واچولم او په سمندر کې ئې پریښولم ، هیچا را سره کومک و نه کړ. زما جسم لړزیده او زما هډوکې یو له بله سره ورغلي و.......

«خداې مونږ خوندي کړو او دهغې انسان په پناه کې ئې ور واچولو چې د فرښتې په لباس کې یو ځیرونکې حیوان دې ،ماته سلطان ویلي و چې زما نوري ملګرې شپږ نجونې د هغې د سالارانو په خیمو کې دي.. ما د سلطان لاس او پښې و نیولې او ورڅخه مې و غوښتل چې له ماسره واده وکړه ، خو هغه راته وویل چې که چیرې ته ما خوښوې نو د واده پرته زه تا په خپل حرم سراې کې له ځانه سره ساتم ، ... هغه له ماسره د وحشیانو په څیر سلوک وکړ. هغه په شرابو کې بدمسته و ، هغه زه د خپله ځانه سره په بستره څملولم ، خو کله چې دهغې سترګې ورغلې زه د هغه ځایه څخه را وتښتیدم ، که چیرې زما په خبرو مو باور نه کیږي نو دهغې د ساتونکو څخه و پو ښته.»

په دې وخت کې یو سړي فخر ته قهوه ورکړه ، لږ څه وروسته د فخر مزاج بدل شو ، هغه د کرکې څخه په زوره زوره وخندل، «مونږ ته حکم کوي چې د شرابو اوښځو څخه ځانونه لرې کړئ او پخپله د شرابو د څښلو نه وروسته د ښځو سره شپې تیروي ، » فخر دا احساس هم ونه کړ چې د نجلۍ قصه پوره بې بنسټه ده ،او نه ئې دا محسوس کړه چې دهغې مزاج ولې بدلون وموند . هغه ته ئې حشیش ورکړي و ، پر هغې داسې نشه راغلې وه چې هغه نشه نه ګڼله ، هغه اوس په خپله انګیرنه کې پادشاه ګرځیدلې و ، د نجلۍ په مخ باندې د مشال رڼا ګډیدله ، د هغې خواره واره وینښتان تور ځلیدل ، هغه اوس فخر ته د پخوا څخه ډیره ښایسته ښکاریده ، هغه په پوره نا ارامۍ سره هغې ته وویل «چې که ته غواړې نو زه به دې په خپله پناه کې واخلم.»

«نه» نجلۍ دویرې څخه شاته شوه.او وئې ویل «ته به هم له ما سره د خپل سلطان په څیر سلوک وکړې ، ته به ماخپلې خیمې ته یوسې او زه به یوځل بیا ستا د سلطان په غیږ کې کیوزم. »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ خو اوس دهغو نورو شپږو نجونو د خوندي کولو په فکر کې یو » یو تاجر وویل «مونږ خو دهغوی عزت خوندي ساته خو زمونږ څخه سهوه وشوه»

دفخرالمصري سترګې په نجلۍ نښتې وې ، هغه کله هم داسې ښکلې نجلۍ نه وه کتلې ، په خیمې کې چپه چپتا وه ، خو دا چپتیا کرستوفر ماته کړه او وئې ویل «ته د عربو څخه راغلې ئې او که مصري ئې ؟»

« مصري» فخر ورته وویل « ما تر اوسه دوه جنګونه کړي دي ، په دې خاطر ماته دا رتبه راکړل شوې ده.»

«هغه سوډاني فوځ چې سالار ئې ناجي دې هغه اوس چېرې دې ؟»کرستوفر ترې و پوښتل.

«دهغې فوځ یو سپاهي هم له مونږه سره نه دې راغلې ،»فخر ځواب ورکړ.

« پوهیږئ چې داسې ولې وشو ؟» کرستوفر ورته وویل « سوډانیانو د صلاح الدین ایوبي امارت او قومنداني نه ده منلې ، هغه فوځ خپل ځان ازاد ګڼي ، ناجي سلطان ایوبي ته ویلې و چې هغه دې د مصر څخه ووځي ، ځکه چې هغه دلته بیګانه دې ، په دې خاطر ایوبي ځانته مصري فوځ جوړ کړ او د جنګولو له پاره ئې دلته راوست ، هغه تاسې ته د شرافت او نیکۍ دوکه درکړه ، او په خپله عیش کوي ، ایاتاسې ته دغنیمت مال په لاس درغلې دې ،...که چېرې تاسې ته تر لاسه شوې هم وي نو د طلا او سپینو زرو یوه یوه ټوټه به وي ، حال داچې د صلیبیانو د جهازونو څخه بې بها خزانه د سلطان ایوبي لاسو ته ورغلې هغه ئې ټوله دشپې په تیاره کې په سلګونو اوښانو بار او قاهرې ته ولیږله ،چې د هغې ځاې څخه به دمشق او بغداد ته ولیږل شي. سلطان غواړي سوډاني لښکر لوځ او دغلامانو په څیر ترې کار واخلي ، اوبیا به د عربو څخه فوځ راشي او تاسې مصریان به هم د غلامانو په څیر وګرځوي.»

(۱۹)*****

ددې مصري سوداګر هرې خبرې د فخرالمصري په زړه کې ځاې نیوه ، خو په حقیقت کې په فخر المصري دخبرو اغیز دومره نه و لکه څومره چې په هغه دموبې ښکلا او حشیشو اغیز کړې و . عیسایانو دا حربه د حسن بن صباح د حشیشینو څخه زده کړې وه. موبي ته هیڅ شونې نه بریښیده چې داسې حال به هم را پیدا کیږي چې یو مصري سپاهي به دهغې په تعقب کې په هغې زړه بایلي. هغه ته دا هم مالومه شوه چې فخر د مصر د ژبې څخه پرته په بله ژبه نه پو هیږي ، په دې اساس موبي په بله ژبه خپلو ملګرو ته وویل چې رابن د زخمیانو په ډله کې د زخمیانو په خیمه کې پروت دې او هغه وویل چې د ناجي سره ووینئ او دا مالوم کړئ چې هغوی لا تراوسه پورې ولې پاڅون نه دې کړې ، او یا داچې ولې ئې د شا له خوا په صلاح الدین ایوبي باندې یرغل و نه کړ. او دا هم ډاګیزه کړئ چې ایا هغې خو به له مونږه سره دوکه او چل نه وي کړې ؟

هغې خبرې کولې نو فخر دسوداګرو څخه و پوښتل چې« دا څه وائي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا وائي» يوه ځواب ورکړ « چې که چېرې دا سرې د صلاح الدين ايوبي په فوځ کې نه وائي نوما به ورسره واده کړې و . دا مسلمانيدو ته هم تياره ده خو وائي چې اوس ئې په مسلمانانو باور له منځه تللي .»

فخر په ډېره ناقرارۍ سره د نجلۍ مټ ته لاس کړ او خپل ځانته ئې را ښکوده اووئې ويل « که چېرې زه پادشاه وائي نو په خداې سوګند چې ستا په خاطر به مې تخت اوپادشاهي هم پرې ايښې وه ، که چېرې شرط داوي چې زه د صلاح الدين ايوبي دغه راکړل شوی توره هيسته و غورزوم ، نو دا دې دروائې خله .» هغه د خپل ملابند څخه توره را پرانسته ، او د تيکې سره ئې يوځاې د هغې په قدمو کې کښيښوله او وئې ويل «زه له همدا اوسه د سلطان ايوبي سپاهي او قومندان نه يم .»

«خو يو بل شرط هم شته !» نجلۍ ورته وويلې «زه ستا په خاطر خپل مذهب پريږدم ، خو د صلاح الدين ايوبي څخه به حتما خپل انتقام او بدله اخلم .»

«ايا هغه زما په لاسو وژل غواړې ؟» فخر ترې و پوښتل.

نجلۍ د خپلو خلکو په لور وکتل ، او دې خلکو هم يو بل ته سره وکتل ، اخر کرستيوفر وويل « که چېرې يو سلطان ايوبي نه وي نو څه به وشي ؟ يو بل سلطان به راشي ، هغه به هم همداسې وي ، مصريان به په اخر کې بيا هم غلامان وي ، ته يو کار وکړه ، د سوډانيانو د سالار ناجي څنګ ته ورشه ، او دا نجلۍ دهغې مخته و دروه او د صلاح الدين ايوبي اصل حقيقت او دهغې ناپاکه ارادې ورته را وسپړه.»

دې خلکو ته خو دا مالومات و چې ناجي د صليبيانو سره اړيکې لرې او موبې به له هغه سره خبرې وکړې خو هغوی په دې خبر نه و چې دهغوی دا باورې سالار به په ډېره پټه توګه له دې نړۍ څخه سترګې پټې کړې وي. دا نجلۍ بايد تر هغه پورې ورسيدلې وائې ، خو هغه په يوائې ځان هلته نه شواې تللاې ، اوس نو هغې ته د فخرې په څير يو ملګرې په لاس ورغلې و نو په دې خاطر ئې د همدې د استعمالولو پريکړه وکړه ، څرنګه چې دا سړې د سلطان ايوبي تر سترګو شوې و نو په دې خاطر تر اوسه پورې بايد دهغې په سترګو کې پاته واې ، ددې نه علاوه هغه د موبې څخه اوريدلې و چې دهغې د ځارکښۍ او تخريب کارۍ د ځانګې مشر رابن په همدې پنډغالې کې دې او د تيښتې له پاره لاره برابره وې او هغه د هغې د کومک کولو له پاره بايد همله واوسيږې ، د هغوی ارادې مالوم نه وی چې څه دې ، په صلاح الدين ايوبي دهغوی له اړخه را پريښول شوی غشې هم خطا تللې و ، هغه ئې د سلطان ايوبي مخې ته وړې و . د هغوی لباس او ډرامه بريالۍ شوی وه ، خو د هغوی مشن له کاره لويدلې و . په دې خاطر اوس هغوی د بدل شوی حالاتو څخه د ګټې د اخستلو هڅې کولې. فخر المصري د ښايست او حشيشو په جال کې را ښنتې و ، اوهغه بيرته خپل پنډ غالي ته د نه تللو پريکړه کړې وه.

هغه ته د امشوره ورکړل شوه چې هغه دې (خپله معشوقه)نجلۍ له لاسه و نيسې او دخپلې ورسپارل شوی دندې په لور دې ولاړ شي ، هغې خلکو دوی ته خپل يو اوښ هم ورکړ ، او د اوبو يوه مشکيزه اوپه يوه کځوړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې ئې د خوراک څښاک سامان هم ورته تیار کړ ، په دې شیانو کې څه داسې هم و چې په هغې کې حشیش ورګډ شوی و. موبي په دې رازونو خبره وه ، فخر ته ئې یوه اوږده چوغه او د تاجرانو کالي ور واغوستل ،او پګړۍ ئې ورپه سر کړه ، نجلۍ په اوښ سپره شوه د هغې پسې وروسته فخر سپور شو او اوښ د خپل سفر په لور روان شو. فخر د خپل چاپیریال څخه بې خبره و او په خپلې راتلونکې باندې هم نه پوهیده ، یواځې همدا احساس پرې غالب شوی و چې د څمکې د مخ ډیره ښایسته پیغله ئې تر څنګ ده ، داسې پیغله چې سلطان ایوبي ئې پریښود او دده څنګ ته راغله ، فخر موبي له خپله ځانه سره را نژدې کړه او وخوځیدل .

«موبي ورته وویل « ته خو به د عیسایانو د قومندانانو او دخپل امیر ایوبي په څیر وحشی کیږې نه ؟زه هم ستا یم ، هر څه چې له ما سره غواړې و ئې کړې ، وئې کړه ، خو زه به بیا له تاڅخه کرکه کوم.»

«موبي !که چېرې ته غواړې نو زه به له اوښه ښکته شم .» فخر هغه سمدستې پریښوده او خپل لاسونه ئې ترې لرې کړل او وئې ویل « ماته یواځې همدومره ووایه چې ته ما د زړه څخه خوښوې یادې د مجبورۍ له مخې زما لورې ته پناه را وړې ده ؟»

«ماخو دهغه تاجرانو څخه هم پناه اخستلې شوه»، موبي ځواب ورکړ ،« خو ته ماته دومره ښه ښکاره شوی چې ستا په خاطر مې دخپل مذهب د پرېښولو پریکړه هم کړې .» هغې په خپلو جذباتې خبرو سره د فخر په کمزورو اعصابو باندې نوره هم خپله قبضه ټینګه کړه او شپه هم سوکه سوکه په تیریدو کې وه .

دا نژدې د پنځه ورځو سفر و خو فخر المصري د عامو لارو څخه بې لارې بې لارې تګ کاوه ، ځکه چې هغه د فوځ تښتیدلې سپاهي و ، موبي ته خوب راغې هغې خپل سر شاته د فخر په سینه باندې تکیه کړ او په پاڅه خوب بیده شوه. اوښ روان و او فخر ویښ.

*****(۲۰)

صلاح الدین ایوبي د سهار د لمانځه څخه فارغ شوی و چې دروازه چې اطلاع ورکړه چې علي بن سفیان راغې ،سلطان د لمانځه له ځایه منډه کړه او بیرون را ووت د هغې دخولې څخه د علي بن سفیان د سلام د ځواب څخه د مخه دا الفاظ راووتل « هلته څه خبره وه ؟»

«تر اوسه خیریت دې » علي بن سفیان ځواب ورکړ ، خو په سوډاني لښکرو کې بې اطمیناني ورځ په ورځ ډیریږي ، ما په هغوی کې خپل مخبران او څارکښې پرې اینبې دي ، د هغوی له راپورنو څخه مالومیږي چې که چېرې دهغوی یو قومندان هم قومنده په خپلو لاسو کې واخسته نو پاڅون به پیلیږي.»

صلاح الدین ایوبي هغه له خپله ځانه سره خپلې خیمې ته یوړ ، علی بن سفیان ورته ویل «ناجي او دهغې سالاران خو مونږ له منځه یوړل خودنفرت او کرکې هغه زهر چې هغه د مصري فوځ پر خلاف پر هغوی کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنيدلي دې دهغې اغيز يوه ذره هم نه دې راکم شوې، دهغوی دبې اطمينانۍ بل علت دهغوی د سالارانو ورکيدل دي ، مادخپلې شبکې له لارې دا خبر خپور کړې دې چې دهغوی سالاران د روم د بحيرې په سنګر کې پراته دي. خو درونده اميره ! زه شکمن يم چې په سوډانيانو کې شکوک او شبهات پيدا کيږي. داسې بريښي چې هغوی دا احساس کړې چې دهغوی سالاران يا خو بندي کړاې شوی دي او يا له منځه وړل شوی دي.»

« که چېرې پاځون وکړل شي نوايا په مصر کې چې زمونږ کوم عسکري دلګې شته دي هغوی به د سوډانيانو دفوځ مقابله وکړاې شي ؟» صلاح الدين ايوبي تري وپو ښتل ،« ايا هغوی به دغه پنځوس زره تجربه لونکي وسله وال فوځ ته ماتې ورکړاې شي ؟،.... زه شکمن يم»

«زه ډاډ لرم چې زمونږ هغه کوچني شمير فوځ به د سوډانيانو د فوځ مقابله ونه شي کړاې» علي بن سفيان ورته وويل ،« خو ما ددې کار له پاره هم ځان تيار کړې دې. ما د دروند نورالدين زنګي په لور دوه ګړندي سواره استولي دي او هغې ته مې دا پيغام وراستولي دې چې په مصر کې د پاځون نښې نښانې را پيدا شوی دي او مونږ چې کوم فوځ تيار کړې د هغې شميره ډيره لږه ده ، ددې نه اخوا زمونږ د خپل فوځ تر نيمائې زيات د جنګ په ډګر کې دي. په دې خاطر د هغې شوني پاځون د ټکولو له پاره مونږ ته بيړني کمک راوليږه»

«ماته د هغې لورې د بيړني کومک د راتلو هيله ډير لږ ښکاري ،»سلطان ايوبي ورته وويل ، « همدا تيره ورځ يوه قاصد دا خبر راوړ چې نورالدين زنګي په فرينګو باندې يرغل ور وړې ، هغه دا يرغل زمونږ سره د تعاون اوبسپني په خاطر کړې دې ، دا په داسې وخت کې شوې چې په خپله فرينګو او دهغې يو زيات شمير فوځي سالاران دروم په بحيره کې په جنګي بيړيو کې زمونږ لورې ته راتلل ، همدا راز د فرينګو د فوځ يوه برخه مصر ته تللې تر څو دهغې ځايه پر مونږ د شا له اړخه حمله وکړي ، هغوی زمونږ د سوډاني لښکر د کومک په خاطر ان د مصر تر پولو پورې را غلي و ، محترم زنګي د هغوی پر هيواد باندې يرغل وروړ او دهغوی دغه ټول پلانونه ئې دخاورو سره خاورې کړل. هغه اوس د فرينګ پادشاه په ډيره سيمه باندې قبضه کړې ، او دصليبيانو څخه ئې څه دولت او شتمني هم تر لاسه کړې ،»

صلاح الدين ايوبي په خپله خيمه کې قدم اخسته ،او په جذباتي لهجې سره ئې وويل « ماته د سلطان زنګي د قاصد تر خولې بيانونکې د هغې ځاې حالات څه د اندېښنې وړ ښکاره شول.»

«ايا اوس به صليبيان هلته يلغار وکړي ؟»علي بن سفيان تري و پوښتل.

« ماته د يوې زرې په اندازه هم د صليبيانو د يرغل پرواه نه شته ،» سلطان ايوبي ځواب ورکړ.« اندېښنه داده چې د کفارو د يرغل مخه نيونکې فوځ د شرابو په منګيو کې ډوب شوې دې ، د اسلام د کلا ساتوندويان د ښکلو نجونو په حويليو کې بنديان دي، دښکلو ښځو او نجونو زلفي دهغوی د پښو زنځيرونه ګرځيدلي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي ! د اسلام تاريخ به اسدالدين شيرکوه هيڅکله هم له ياده و نه باسي ، ځومره به ښه و چې هغه نن ژوندي واي ، زه د جنګ ډګر ته هماغه راوړې يم ، مونږ ډير ستونزمن وختونه کتلي ، علي !ما دکاکا شيرکوه د فوځ د ترټولو لمړي دلګي قومنداني کړې ده ، زه دهغې سره يوځاي دري مياشتې د صليبيانو په محاصره کې وم. ماته به کاکا شيرکوه تل دا درس راکاوه ، چې د ويرې اوخوف څخه ځان لرې ساته ،د الله تائيد او دهغې په رضا باندې باور لره ، او د اسلام بيرغ تل رپانده ساته ، زه د کاکا شيرکوه تر قومندانۍ لاندې دصليبيانو او مصريانو د ګډو فوځونو پر خلاف هم جنګيدلې يم. په سکندريه کې محاصره شوى يم ، نژدې و چې ماتې سره مخ شم ، زما سره يو ډله عسکر زړه بدي شوى و ، داچې ما څه ډول د هغوى حوصلې سترې او تازه و ساتلې ، يوازې زما رب پرې ښه خبر دې. ان تر دې چې کاکا شيره کوه په‌صليبيانو باندې يرغل وکړ او زمونږ محاصره ئې ماته کړه.....نو مونږ په‌دې قصې ښه پو هيږو ، ايمان پلورنکې د کفارو سره يوځاي شول او زمونږ له پاره ئې ځومره ستر ستر طوفانونه را ولاړ کړل. خو زه ويريدونکې نه يم ، زړه مې له لاسه نه دې ورکړې»

ماته ټول هر څه په ياد دي سلطانه !» علي بن سفيان ورته وويل« ددومره جنګونو او قتل و قتال نه وروسته شونې بريښيده چې مصريان به په سمه لاره را ستانه شي. خو کله چې يو غدار او د وطن دښمن مري يوبل غدار او وطن پلورنکې را زيږوي او دهغې ايمان پلوررونکې ځاي ناستې ګرځي. زما خپله مشاهده خو دا ده چې غداران او ايمان پلورنکې د کمزوري خلافت اونظام زيږنده ده. که چيرې فاطمي خلافت په حرم کې نه واي را نغښتې نو نن به مونږ د صليبيانو سره په‌اروپا کې جنګيدو ، خو زمونږ دغه غدار ورونه هغوى نه پريږدي چې د اسلامي سلطنت د پولو څخه بيرون شي. کله‌چې پادشاهان په عيش و عشرت کې ډوب شي نوبيا د رعاياو څخه هم يو شمير خلک د پادشاهۍ خوبونه ويني هغوى دکفارو څخه ځواک اوکومک تر لاسه کوي، په ايمان پلورلو کې هغوى دومره ړنديږي چې دکفارو د عزايمو او دخپلو پيغلو د عصمتونو پرواه هم له‌ياده باسي.»

«زه تل له‌همداسې خلکو ويريږم ،» صلاح الدين ايوبي ورته‌وويل. «الله دې نه‌کوي ، که‌کله‌هم د اسلام‌نوم له منځه‌ځي نو هغه‌به‌دهمدې مسلمانانو په‌لاسو وي ، زمونږ دښکلي او ځلانده تاريخ څخه اوس لګيادې د غدارانو تاريخ جوړيږي، دا حالات په‌ډاګه‌کوي چې يوه ورځ به‌مسلمان يوازې په‌نوم‌مسلمان وي ،خپلې سيمي او ځمکې به‌کفارو ته ورحواله‌کوي ، په‌دې حالاتو کې که اسلام‌ژوندې هم‌پاته‌کيږي نو مسجدونه به‌کم او قحوه ځاېونه‌او دفحشا مرکزونه به‌زيات وي. زمونږ لونې به‌د صليبيانو په‌څير خپل ويښتان ازاد اود بې‌حيائې په‌لور به درومي ، کفار غواړي چې هغوى پر هماغه لاره رواني کړي ، بلکه رواني کړي‌ئې هم دي..... اوس د مصر څخه يوځل بيا همغه طوفان را پورته‌کيږي. علي ! ته‌خپلې شبکې‌نورې هم باورې او خپرې‌ئې کړه ، ما خپلو ملګرو ته‌ويلې دي چې ددښمن سيمو ته‌ولاړ شي او شپيني غلچکي يرغلونه وکړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدا راز د خبرونو د راتهولو له پاره ځوان او توانمنده وګړي و ټاکه ، صليبيان هم همدا سنګر مستحکم او اغيزمنوي ، ته سمدستي د ځارکښې د جنګ له پاره تياري و نيسه ،..... د هر څه لمړی کار چې بايد ژر تر ژره وشي هغه دادې چې د سمندر څخه څه صليبيان خوندي را وتلي دي دهغوی يو شمير زخميان دي او کوم چې زخميان نه دي نو هغوی په سمندر کې د څو څو ورځو لامبو وهلو وروسته د زخميانو څخه بدتر ګرځيدلي دي. دهغوی ټولو علاج معالجه تر لاس لاندې ده ،ما هغوی ټول تر سترګو تيرکړي دي ، ته هم هغوی ووينه ، او دخپلې ورتيا په مطابق ترې پو ښتنې ګرويزنې و کړه ،»

صلاح الدين ايوبي دروازه چې راوغوښت او د سهارني چاې غوښتنه ئې ترې وکړه ، او علي بن سفيان ته ئې وويل ،« پرون ئې څه زخميان او يو څو ښکلې شانته نجونې زما مخ ته راوړې وې ، په هغوی کې شپږ د سمندر څخه راوتلي بنديان دي ، د هغوی تر منځ په يوه زه شکمن شوم چې هغه معمولي سپاهي نه دي ، هغه د رتبې او مرتبې سړې ښکاري ، د ټولو دمخه دهمغه سره ووينه ، ددې تر څنګ پنځه تاجرانو اوه کسه نجونې له ځانه سره راوړې وې ،» هغه علي بن سفيان ته د نجونو په هکله همغه څه وويل کوم چې تاجرانو سلطان ته ويلي و . سلطان ايوبي ورته وويل ،« ما نجونې تر نظارت لاندې نيولي خو هغوی ته مې ويلې چې زه هغوی په خپله پناه کې اخلم . نجونې وائې چې د غريبو کورنو بچيانې دي او بيا دهغوی دا وينا چې هغوی ئې د يوه سوځيدلې جهاز څخه په يوې کشتۍ کې واچولې او په سمندر کې ئې بې اسرې پريښنوې ، بيا کشتۍ هغوی تر ساحله پورې راورسولې ، دهغوی دا خبره ما په شک کې اچوي ، ماهغوی ته ځانته خيمه درولې ده. او ساتونکې مې پرې درولې دې. ته د ناشتې سمدستي وروسته دغه بنديان او دغه نجونې ووينه.

په اخر کې صلاح الدين ايوبي مسکې شو او وئې ويل « پرون ورځ په ساحل باندې د ګرځيدو په وخت کې پر ماباندې يو غشې را وويشتل شو چې زما د پښو تر منځ پر ځمکه و لګيد.» هغه دا غشې علي بن سفيان ته ورکړ او وئې ويل « سيمه غره ايزه وه ، ساتونکې د لټون له پاره تر ډير لرې ځايه پورې ولاړل ، خو هغوی ته کوم غشې ويشتونکې تر سترګو نه شو . دهغې سيمې څخه هغوی ته دغه پنځه تاجران په لاس ورغلل چې ساتونکو ترما پورې را ورسول او دغه تجارانو دغه اوه نجونې هم ماته را حواله کړې ،او هغوی ولاړل»

«او هغوی ولاړل ؟» علي ترې په حيرانتيا سره و پوښتل. «ايا تاسې هغوی ته د تللو اجازه ورکړه ؟»

«ساتونکو د هغوی د سامانونو پلټنه کړې وه ،» ايوبي ورته وويل « د هغوی څخه داسې کوم شې تر لاسه نه شو چې شک پرې شوی وې.»

علي بن سفيان غشې په ډير غور سره و کوت ، او وئې ويل « د سلطان او راز موندونکې تر منځ ډير توپير موجود وي ، زه به د هر څه له مخه د هغې تاجرانو د نيولو هڅه کوم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د صلاح الدين ايوبي د خيمې څخه بيرون را ووت ، نو دروازه چي ورته وويل ، « دغه قومندان خبر راوړې چې د هغه اوه نجونو څخه چې پرون زمونږ په قيد کې راغلې وې يوه ئې اوس درغل شوې. ايا سلطان ته ددې خبرې ور رسول اړين دي ؟ دا خو دومره ستره پيښه نه ده چې سلطان پرې اندېښمن کړو .»

علي بن سفيان په ژور فکر کې پريوت ، هغه قومندان چې د را پور ورکولو له پاره راغلې و ، هغه علي بن سفيان ته راغې او سوکه ئې ورته وويلې « د يوې عيسوي نجلۍ بې درکه کيدل خو به دومره مهمه پيښه وي يا به نه وي ، خو ډيره مهمه داده چې فخر المصري نومې قومندان هم د شپې را هيسې بې درکه شوى دې. دشپې ساتونکو وويل چې هغه د نجونو تر خيمې پورې تللې و ، بيا دهغې ځاې څخه د زخميانو تر خيمې پورې ولاړ او بيا دهغې وروسته په سترګو نه دې کتل شوې. هغه د شپې په ګشت وتلې و .»

علي بن سفيان د لږ څه فکر کولو وروسته وويلې ،« تريوه وخته پورې سلطان ته دا خبر مه ورکوئ ، د شپې د هغه وخت ټول ساتونکې را غونډ کړئ ، کوم کې چې فخر المصري ګشت کاوه ، هغه د سلطان ايوبي د ساتونکې د ډلې قومندان ته وويل ، چې پرون چې د سلطان سره کوم ساتونکې تر ساحله پورې تللې و ، هغوى را ولئ ، هغوى هملته و ، څلور واړه مخته راغلل ، علي بن سفيان ورته وويل ،« پرون چې تاسې هغه تاجران او نجونې کتلې وې ، سمدستې هملته ولاړ شئ ، که چېرې هغه تاجران تر اوسه پورې هملته وي نو هغوى تر خپل نظارت لاندې وساتئ ، او هملته زما انتظار وکړئ ، او که چېرې هغوى له هغه ځايه تللې وي نو سمدستې بيرته را وګرځئ ، »

ساتونکې ولاړل ،نو علي بن سفيان د نجونو خيمې ته ورغې ، نجونې ئې په خپل مخ کې و درولې او په عربي ژبه ئې ترې و پوښتل ، « هغه اومه نجلۍ چېرې ده ؟» نجونو يو ې بلې ته وکتل او سرونه ئې و خوځول ، علي بن سفيان ورته وويل « تاسې ټول زمونږ په ژبه پوهيږئ !»

نجونو هغه ته په ډيره حيرانه توګه کتل ، علي دهغوى د څهرو او حرکاتو څخه په هغوى شکمن شوى و . هغه د نجونو شاته ودريد او په عربي ژبه ئې وويل « ددې نجونو څخه کالې و کاږئ او لوڅې لغړې ئې کړئ ، او دولس کسه قوي هيکله او ځواکمن عسکر راو غواړئ،»

ټولو نجونو يو ټکان وخوړ او وروسته ئې وکتل ، دوه درې کسو په يوه ځل خبرې پيل کړې ، هغوى عربي ژبه ويلاې شوه ،« ته د نجونو سره دا ډول سلوک نه شې کولاې » يوې ورته وويل « مونږ ستاسو پرخلاف نه يو جنګيدلې» ،

علي بن سفيان د خندا نه شين شو او وئې ويلې ، « زه به له تاسې سره ډير ښه سلوک وکړم ، لکه څنګه چې تاسې په يوه ګواښ په عربي ژبه خبرې پيل کړې ، اوس پرته له کوم زور اوفشار څخه وواياست چې هغه اومه نجلۍ چېرې تللې ده ؟ ټولو بې خبري و ښووله ، علي ورته وويل ، زه به له تاسې څخه ددې سوال ځواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

حتما اخلم. تاسو خو سلطان ته ويلي و چې تاسې زمونږ په ژبه نه پو هيږئ ، اوس خو تاسې زمونږ په ژبه زمونږ په خير خبرې کوئ ، ايا زه تاسې پريږدم ؟» هغه ساتونکې ته وويل « دوی په خيمه کې کښينوه.»

د شپې ساتونکې را غونډ کړل شول ،د فخرالمصري د ګشت د وخت د ساتونکو څخه علی بن سفيان پوښتنې ګرويزنې پيل کړې ، په اخر کې د نجونو د خيمې ساتونکې وويل چې فخر د شپې دلته ولاړ و اوبيا د زخميانو د خيمې په لور ولاړ. لږ شيبه وروسته ئې ما اواز واوريد .« ته څوک ئې ښکته راشه» ساتونکې هغې لورې ته وکتل نو په تياره کې ورته څه په نظر را نه غلل، مخته د خاورو په غونډۍ هغه ته يو سيورې تر سترګو شو ، او هغه سيورې هملته له نظره ورک شو.

علي بن سفيان سمدستي هملته ولاړ ،دا غونډۍ ساحل ته نژدې پرته وه ، دهغې خاورې شګلوړه وې د يوه ځاې څخه را په ډاګه کيده چې هلته څوک پورته شوی دې هلته پر ځمکه ددوه ډولو پښو نښې تر سترګو کيدې ، يوه د سرې نښه ، چې فوځي بوټ ئې په پښو و ، او بله نښه دکوچنۍ څپلکې وه چې ښځينه بريښيده ، ځمکه خامه او شګلوړه وه ، د کومه ځايه چې د ښځې د پښې نښې راغلي وې علي همغې لورې ته ولاړ ، دې نښې هغه د همغه خيمې لورې ته يوړ په کوم ځاې کې چې موبې د رابن سره ليدلې و. هغه د خيمې پرده پورته کړه او وررننوت.

دهغې مخ پيژندونکې سترګو زخمي بنديان له سترګو تير کړل. د ټولو مخونو ته ئې وکتل، رابن ناست و ، هغه علي بن سفيان ته وکتل ، او سمدستی ئې په زرېږوي پيل وکړ. داسې مالوميده لکه چې ورته په ناڅاپه توګه درد را ولاړ شوې وي ، علي هغه د مټ څخه ونيوه او بيرون ئې را وويست ، دهغې څخه ئې و پوښتل « د شپې يوه بندي نجلۍ دې خيمې ته راغلې وه ، هغه ولې راغلی وه ؟» رابن هغه ته په داسې نظر و کتل ، چې هم په کې حيرانتيا وه او هم داسې څرګنده کړې چې هغه په هيڅ نه وي پوه شوی چې دې څه وويل. علي بن سفيان ورته يوځل بيا ډير سوکه وويل. « دوسته ! ته زما په ژبه پو هيږې ،زه ستا په ژبه پوهيږم او ويلي ئې شم. خو ته به زما په ژبه ځواب راکوی .» رابن دهغې خولې ته کتل ، علي ساتونکې ته وويل « دا دخيمی څخه بيرون و ساتئ .»

علي خيمې ته ورننوت او د بنديانو څخه ئې دهغوی په ژبه و پوښتل ،« تيره شپه هغه نجلۍ دلته څومره وخت پاته شوی وه ؟ خپل ځانونه په ستونزو کې مه اچوئ ؟» ټول چپه خوله و خو د يو بل اخطار په واسطه يوه بندي وويل چې نجلۍ د شپې خيمې ته راغلې وه او د رابن سره ناسته يا ملاسته وه. دې زخمي د بحري جهاز څخه سمندر ته را ټوپ کړې و ، هغه د اور قهر هم او د اوبو قهر هم کتلي و ، هغه دومره زخمي نه و څومره چې ويريدلې و ، هغه په بل کوم مصيبت کې و رپريوتو ته تيار نه و ، هغه وويل چې هغه ته دا مالومه نه ده چې د رابن او نجلۍ تر منځ څه ډول خبرې وشوی او يا نجلۍ څوک وه ، هغه ته دا هم مالومه نه ده چې د رابن رتبه څه ده. هغه يواځې د هغې د نوم څخه خبر و ، هغه دا هم وويل چې رابن دې پنډغالي ته تر راتللو پورې روغ

(c) ketabton.com: The Digital Library

رمټ و ، خو دلته په را رسیدو سره هغه دومره واویلا شروع کړه لکه په چا چې په ناڅاپي توګه کومه ناروغتیا یرغل وکړي.

علي بن سفیان د یوه ساتونکي په لارښوونه دهغو نورو پنځوکسو د کتلو له پاره ورغی چې خپل ځانونه ئې تاجران ښوول او په هغه لرې درول شوی خیمه کې پراته و. ساتونکو هم هغوی د خپل پنډ غالي څخه جدا کړي و ، هغوی خو لمړي علي ته دا خبر ورکړ چې د هغوی سره ټول ټال دوه اوښان وو خو نن یواځې یو اوښ تر سترګو کیږي ، هغه ته همدومره اشاره کافي وه ، هغوی ددې پوښتنې په هکله ډاډمن ځواب نه درلود چې هغه بل اوښ ئې څه کړي ؟ هغه ته دبل اوښ د پېښو نښې په لاس ورغلې ، علي بن سفیان هغوی ته وویل « ستاسې جرم داسې معمولي غلا ملا نه ده ،تاسې د ټول سلطنت او ټولې ټولنې له پاره ګواښ یاست ، په دې خاطر زه پر تاسې لږ څه رحم هم نه شم کولاې چې تاسې تاجران یاست.»

«هو !» ټولو خپل سرونه و ښوځول او وئې ویلې « دروند مشره !مونږ خو تاجران یو مونږ بې ګناه یو ،» علي بن سفیان ورته وویل « د خپلو لاسونو ښې را و ښائې. پنځه وارو سمدستي خپل لاسونه را وارول اوعلي ته ئې ور وښول ، علي د ټولو د ښي لاس د ګوتو ګوتې او دشهادت د ګوتې تر منځ ځایونه وکتل او دهغو څخه ئې یو د مړوند څخه و نیوه او ورته ئې و ویل« کمان او غشي دې چېرې پټ کړي دي ؟»

هغه سړي د خپل معصومیت د ښولو هڅه وکړه خو علي د سلطان ایوبي یو ساتونکي را ووغوښت د هغې د ښي لاس چپ اړخ ئې ورته و ښود .دهغې د ګوتې چپ اړخ هغه ځای چې ګوته د کځوړې سره لګیږی یعنې هلته چې د ګوتې بند وي ، هملته یوه نښه وه ، همداسې یوه نښه ددې سړي د ګوتې په بند هم مالومیده ، علي هغه ته دخپل ساتونکي په هکله وویل ، « دا د سلطان ایوبي ډیر ښه غشي ویشتونکي دې او دا نښه د دې ثبوت دې چې نوموړي غشي ویشتونکي دې»

دهغې د ګوتې په بل مخ باندې یوه ډیره باریکه نښه وه، او داسې برښیده چې هلته هر ځل کوم څه مښل شوی وي، او دې پخپله ثابتوله چې په هغې باندې غشي مښل شوی دي. غشي په چپ لاس کې نیول کیږي ، او کمان په ښي لاس نیول کیږي. داسې نښې د هر غشي ویشتونکي په لاسو کې وي ، علي بن سفیان هغه ته وویلې « په دغه پنځوکې یواځې ته غشي ویشتونکې ئې ، کمان او غشي دې څه کړي ؟» پنځه واړه چپ پاته و ، علي د هغو پنځو څخه یو راو نیوه او ساتونکو ته ئې وویل « دا دهغې ونې سره و تړئ»

هغه ئې د کجورې د ونې سره و دراوه او وئې تړه ، علي دخپل غشي ویشتونکي په غوږ کې څه وویل او د ونې سره تړلي تاجر ئې په نښه کړ او غشي ئې پرېوور و توغاوه، غشي د هغې سړي په چپه سترګه کې ور کښېیوت او هغه په تړپیدو شو . علي هغه پاته څلورو ته وویل « په تاسو کې څومره دې چې د صلیب په خاطر په دغه ډول تړپیدو سره دخپلو ځانونو ځاریدو ته تیار یاست ؟» د هغې لورې ته ووینئ» هغوی و کتل هغه سړې چېغې وهلې ، په خپلو وینو کې تړپیده او د سترګو څخه ئې د وینو سیلاب را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه له تاسې سره وعده کوم» علي بن سفيان ورته وويل « چې په عزتمنده توګه به تاسې ټول د سمندر هغې لورې ته ولیږم... وواياست چې په هغه بل اوښ باندې څوک ولاړ ؟ او چېرې ولاړ ؟»

«ستا خپل يو قومندان زمونږ څخه هغه اوښ په زور اخيستې دې» يوه تاجر وويل.

« او يوه نجلۍ هم» علي بن سفيان ورته وويل.

دلږ څه ځنډ وروسته علي بن سفيان د خپلې پوهې او هنر په واسطه دهغوی څخه اعتراف واخست چې هغوی څوک دي ، او څنګه راغلي ، خو هغوی دا درواغ ويلي چې نجلۍ د شپې دخپلې خيمی څخه را تبنتيدلې وه او ويلي ئې و چې صلاح الدين ايوبي دشپې هغه په خپله خيمه کې ساتلې وه ، او داچې هغه شراب څښلي و اونجلي ته ئې هم شراب ورکړي او نجلۍ د ويرې څخه دلته پناه راوړې وه ، دهغې د تعقيبولو په خاطر فخر المصري نومې يو قومندان راغې کله چې هغې د نجلۍ خبرې واوريدې نو هغه ئې زمونږ پر اوښ کښينوله او کومې لورې ته ئې يوړه ، هغوی دغه ټول بهتان علي بن سفيان ته واوراوه چې نجلۍ په سلطان ايوبي باندې لګولي و.

علي ورته په خندا شو او وئې ويل« تاسې پنځه واړه عسکري روزل شوی خلک او هغه يو تجربه لرونکې غشي ويشتونکې واست ، او ددې ټولو سره بياهم هغه يوه کس له تاسې څخه نجلۍ او اوښ دواړه يوړل ، » هغه د همغوي په ښودانې سره غشي اوکمان هم د ځمکې څخه را وويستل ، هغوی څلور واړه ئې خيمې ته وليږل.. چې بيا دغه پنځه واړه هلته په بد مرګ باندې پخپله مړه شول.

د اوښ د پښو نښې په څرګنده تر سرګو کيدې ، علي بن سفيان په ډيره ګړندۍ توګه لس سواره را وبلل. او هغوی ئې په خپله قومنده کې واخستل او همغې لورې ته چې د اوښ قدمونو ښووله ولاړل ، خو د اوښ د تګ او علي بن سفيان د ملګرو د تعقيبي تګ تر منځ نژدې پنځلس شپاړس ساعته توپير و. اوښ ګړندې و او دهغې د ارام له پاره دومره ډيره اړتيا هم نه ليدل کيده. اوښ پنځه شپږ ورځې د ارام ، خورک ، څښاک څخه پرته هم تازه پاته کيداې شي ، دهغې په پرتله آسونو ته په لاره کې څو ساعته ارام ، اوبه او خوراک بايد ورکړل شي ، او دې شيانود تعقيبولو په هځو کې ستر ځنډ را پيدا کړ. اوښ د پنځلس شپاړس ساعتو توپير ختمولو ته نه پريښوده ، او فخر المصري هم د تعقيب له ويرې ډير کم ارام کاوه.

علي بن سفيان ته په لاره کې يو شې تر لاسه شو. او هغه يوه کڅوړه وه. هغه و دريد او کڅوړه ئې راپورته کړه، پراې نستته ، په هغې کې دخوراک څښاک شيان و ، په همدې کڅوړې کې يوه بله کڅوړه هم وه په هغې کې هم همدا شيان و. د علي بن سفيان د بوي کولو تيز حس هغه ته دا ډاګيزه کړه چې په دې شيانو کی حشيش ورګډ شوی دې. هغه ته په لاره کې په دوه ځايو کې د اسې نښې په لاس ورغلې ، چې ددې څخه دا څرګنديده چې په دغه ځايو کې اوښ دمه کړې او سورليو ئې ناسته او ارام کړې دې ،هلته د کجورو زړي ، د ميوو تخم ، او نور پوستکې خواره واره پراته و. کڅوړې هغه په شک کې واچاوه ، خو د هغې په ذهن کې دا شک

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا نه شو چې فخر المصري د حشيشو په نشې کې نجلۍ د خپل ساتونکي په خير له ځانه سره روان کړې دې. خو بيا ئې هم هغه کڅوړه له خپله ځانه سره واخسته ، خو د کڅوړې په پلټنې او په هغې ځاې کې په ځنډ کولواو پاته کيدوسره ئې ډير وخت له لاسه ورکړې و.

*****(۲۱)

که چېرې موبې او فخر المصري تر منزله پورې هم نه وی رسيدلاې نوبيا به هم دفوځ په حالا تو کې دپام وړ کوم توپير نه راته ، ځکه هغه زهر چې ناجي ، اوروش او دهغوی نورو ملګرو په سوډاني فوځ کې شنيدلي و هغو خپل اغيز کړې و . د فاطمي خلافت هغه مشران چې په نوم جنرالان و خو په حقيقت کې ولسي حاکمان ګرځيدلي و غوښتل چې سلطان ايوبي د يوه ناکامه امير او بې کاره حاکم په څير عام ولس ته ور وپيژني ، مسلمان حکمرانان په خپلو قصرونواو مانيو کې دهمدې ډول نجونو، چې ډيرې ئې عيسائې او يهودئ وی، د زلفو بنديان ګرځيدلي و . يواځې په نوم مسلمان پاته شوی و . د دولت امور د خپله ځانه د جوړو شوو سالارانو او حاکمانو په لاسو کې و، او دوی په خپل عيش او عشرت کې مصروف و . هغوی نه غوښتل چې د صلاح الدين ايوبي په څير کوم سخت مذهبي او په ملت او هيواد مين وګړې دې دا قوم را ويښ کړې ،او امرا او سلاطين دې د حرم او قصر د عيش او عشرت څخه بيرون د حقايقو نړۍ ته را وکاږي. د سلطان ايوبي د مخکينو جنګونو څخه چې د کاکا شيرکوه په مشرۍ کې ور پيښې شوی وي ، دا خلک پوه شوی و چې که چېرې دې شخص ته واکمني په لاس ورشي نو اسلامي سلطنت به د مذهب او اخلاقو په اصولو کی راو نغاړي ،په دې اساس هغوی هرې هغې لوبې ته لاس اچاوه چې د سلطان ايوبي دڅلورو اوږو چت پرې را پرېوتي شو . هغوی په پټه د صليبيانو سره کومک و کړ. او په خپل هيواد کې ئې دهغوی د جاسوسانو او تخريب کونکو د ځاې په ځاې کولو له پاره لاره هموار کړه ، او د ايوبي تر مخه ئې خنډونه دغرونو په څير و درول. که چېرې نورالدين زنګي نه واې نو نن به نه د صلاح الدين ايوبي نوم په کوم تاريخ کې ثبت واې او نه به په نقشې کې ددومره زياتو اسلامي هيوادو نومونه تر سترګو کيدل.

نورالدين زنګي د سلطان ايوبي په يوي اشارې سره هغه ته کومک ور واستاوه ، کله چې صليبي لښکرو د سوډاني فوځ په اشارو سره د روم د بحيرې دځنډو څخه په اسلامی سلطنت يرغل راوړ نو نورالدين زنګي دخبريدو سره سم د صليبيانو په خاوره بريد وکړ او دهغوی هغه لښکر ئې بې کاره کړ چې په مصر باندې د يرغل له پاره ور روان و . سلطان ايوبي دخپلي څارکښۍ نظام هم داسې جوړ کړې و چې هغې په ځانته توګه هم د عيسايانود بحري بيړۍ د ډوبولواو غرقولو له پاره بسنه کوله ، او اوس چې علی بن سفيان د نورالدين زنګي په لور خپل دوه ګړندي پيغام وړونکې ددې خبرد ورکولو له پاره ور استولي و چې د سوډانيانو د پاځون ګوابښ موجود دې او دا چې زمونږ فوځ کم هم دې او په دوو برخو ويشل شوی هم. دقاصد د ورسيدو سره سم نورالدين زنګي يو ځانګړې شمير فوځ ته د مصر په لور د تللو حکم وکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو شمير تاريخپوهان ددي فوځ شميره دوه زره سپاره او پياده ليکلي دي خو يو شمير نورو ددې شخه لږ څه ډير ښوولي دي ، په هرصورت نورالدين زنګي د خپلو اړتياو دپروا کولو پرته د سلطان ايوبي د اړتياو او ستونزو د په نظر کې نيولو په اساس هغه ته د لمړيتوب حق ورکړ خوهغې ځاې ته ددې فوځ د ورسيدو له پاره ډير وخت ته اړتيا وه.

په نوم مسلمانو فوځيانو او نورو د سترو رتبو وګړو چې کله وکتل چې په مصر کې د سلطان ايوبي پر خلاف نا ارامي پيداشوې او پاڅون را ولاړ شوې نوهغوی دې فتنو او سرکښيو ته نوره هم هوا ورکړه. په پټه ئې سوډانيان را پورته کړل او دخپلو مخبرانو په واسطه ئې دا مالوم او خوره کړه چې د سوډانيانو سالاران په پټه توګه وژل شوی او ښخ کړل شوی هم دي. د سوډاني لښکر د کمې رتبې مامورين اوس سالاران شول او د سلطان ايوبي په دغه لږ فوځ باندې ئې، چې په مصر کې پاته و ، د يرغل وروړلو پروګرام جوړ کړ. هغوی غوښتل د سلطان ايوبي پر پاته نيمائي فوځ بريد وکړي او په مرکز کې د سلطان د نشتوالي څخه ګټه تر لاسه کړي ، پروګرام داسې و چې سوډاني فوځ د تورو وريځو په څير د مصر په اسمان باندې راو غورېږي او د اسلام سپوږمۍ دخپلو تورو لوخړو په منځ کې ډوبه کړي.

علي بن سفيان قاهرې ته ورسيد ، هغه چې دچا په تعقيب پسې روان و ، هغه ته نور دهغې کومه نښه نښانه نه مالوميده ، هغه خپل هغه جاسوسان ، چې د سوډاني فوځ په مرکز کې ئې خپاره کړې و ، را وغوښتل ، دهغوی څخه يوه ورته وويل چې تيره شپه يو اوښ را غلي و ، په تياره کې څه نه تر سترګو کيدل ، په هغې دوه کسه سپاره و ، يو نر او يوه ښځه ، جاسوس هغه ته دا هم وروښول چې هغوی په کوم عمارت کې ورننوتي و. علي بن سفيان ته دا واک ور په برخه و چې هغه دې هملته د پلټنې له پاره بريد وکړي ، خو سوډاني فوځ، کوم ازاد فوځ نه بلکه، د اسلامي سلطنت فوځ و خو علي بن سفيان ددې اندېښنې له ويرې هلته د احتياط نه کار واخست چې هسې نه چې دهغه دا قدم په اور دتيلو د اچولو کار ورکړي. د هغې موخې يواځې دا نه وې چې موبي او فخر المصري و نيسي. بلکه اصل موخه ئې داوه چې د سوډاني قيادت راتلونکې پلانونه او تګلارې را بربنډې کړي ، تر څو دهغې د مقابلې له پاره مخته تر مخه ځانونه تيار کړي. هغه خپلو جاسوسانو ته نوې لارښونې وکړې، د هغې په جاسوسي شبکه کې غيرمسلمانه نجونې هم وې. دانجونې نه عيسائې وې او نه يهودي بلکه د قحبه ځايو ذهينې او چالاکه نجونې وې ، خو علي بن سفيان هيڅکله هم پر هغوی سل په سله باور نه کاوه. ځکه چې دهغوی څخه د دوه اړخيزه لوبې د لوبيدو احتمال هم و. هغو نجونو هم د موبي په هکله ، چې علي ئې د پلټنې په خاطر راغلي و ،مالومات پيدا نه شوکړاې.

*****(٢٢)

علي بن سفيان پوره څلور ورځې د دارالحکومت څخه بيرون سترې ستومانه ګرځيده را ګرځيده دهغې دکار دايره د سوډاني فوځي قيادت شاوخوا سيمه وه ، په پنځمه شپه هغه بيرون د شين اسمان لاندې ناست و او دخپلو دوو جاسوسانو څخه ئې را پور اوريده ، دهغې د شبکې ټولو غړو ته به مالومات وه چې هغه په کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت کې چېرته وي ، د هغې د ډلې يو کس د بوه بل سړي سره يو ځاي ددې لورې ته راغې او وئې ويل «دغه سړې وائې چې نوم ئې فخر المصري دې. هلته په ګڼو بوټو کې غورځېد پرځېد ، ما ورسره خبرې وکړې وئې ويل چې ما خپل فوځ ته ورسوئ ، دا په ښه توګه خبرې هم نه شي کولاې.» په دې وخت کې فخر المصري کيناست.

«ته همغه قومندان ئې چې د محاذ څخه دې يوه نجلۍ هم له ځانه سره راوړې او را تښتيدلی ئې ،؟»علي بن سفيان تر ې و پوښتل.

« زه د سلطان د فوځ را تښتيدلي سپاهي يم» فخر په ښتې ژبه او لړزيدلي اواز سره وويل. « د مرګ د سزا ور يم ، خو زما خبره تر ټولو لمړې واورئ او که نه تاسې ټولو ته به د مرګ سزا درکړل شي.»

علي بن سفيان دهغې د خبرو څخه پوه شو چې يا خو دا سړې په نشه کې دې او يا دنشه ايزو شيانو تر لاسه کولو له پاره ئې دا حال شوې دې. هغه فخر له ځانه سره خپل دفتر ته يوړه او هغه ته ئې هغه کځوړه ور وښوده چې په لاره کې ئې موندلې وه ، ترې وئې وپوښتل« دا کځوړه ستا ده؟ او تا ددې څخه د خوراک شيان خوړلي و؟»

«هو !» فخر لمصري ځواب ورکړ « هغې به ماته دهمدې کځوړې څخه خوراک راکاوه . د هغه تر مخه هغه کځوړه هم پرته وه چې ددې کځوړې له منځه څخه راوتلې وه ، علي دهغې څخه شيان را و يستلې او دهغه تر مخه ئې ايښې و. فخر دا شيان ټول وکتل نو ټوپ ئې کړ او د متيائې په څير يوه ټو ټه ئې را پورته کړه ، علي سمدستې دهغې پر لاس باندې خپل لاس کښيښود ، فخر ورته په نا ارامۍ سره وويل«د خدای له پاره ما پرېږده چې دا وخورم. زما ځان او روح په همدې کې دې» خو علي دهغې څخه هغه ټوټه واخسته او هغه ته ئې وويل« ماته ټوله خبره واوروه ، بيا دا ټول شيان ستا دې او له ځانه سره ئې واخله»

فخر المصري د بی هوشۍ لورې ته روان و . علي بن سفيان ورته يو وړوکې ټوټه ورکړه چې د حشيش ماتونکې وه ، فخر هغه ته ټوله پيښه واوروله ، چې هغه څه ډول د نجلۍ دتعقيبولو پسې ولاړ ، تاجرانو پرې قهوه و څښله ، چې دهغې د اغيز له امله هغه بلې دنيا ته ولاړ ، تاجرانو (صليبي جاسوسانو) چې له هغه سره کومې خبرې کړې وي هغه ئې هم ورته ټولې له يوه سره وکړې او بيا د نجلۍ سره هغه يوځاي پر اوښ باندې سفر وکړ هغه داسې خبرې کولې چې تا به ويل چې همدا اوس هم د نجلۍ سره يوځاي په اوښ سپور روان دې . اوښ هم په ډيره ښه توګه ملګرتيا کړې وه ، هغوی به د شپې له اړخه ډير لږ تم کيدل. انجلۍ به دې ته دهغې بلې کځوړې څخه د خوراک څښاک شيان ورکول ، هغه خپل ځان پادشاه ګاڼه ،انجلۍ هغه ته د خپل محبت ډاډ ورکړې و او د واده وعده ئې ورسره کړې وه ، خو شرط ئې دا ايښودې و چې هغه به دا انجلۍ سوډاني قومندانانو ته ور رسوي ، هغه په لاره کې هڅه کوله چې انجلۍ د واده پرته خپله ښځه وګرځوي خو انجلۍ به هغه په خپلو متو کې نيوه او دهغې دا غوښتنه به ئې په پوره مينې او محبت سره له منځه وړله ، فخر ې تر اخره پورې دا احساس هم نه کړه چې دې انجلۍ هغه د حشيش او او دخپل ښايست او

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوانۍ په ولکه کې اخستې دې ، کله ئې چې په دربېم پړاو کې د خوراک څښاک د شیانو له پاره اوښ و دراوه نو هغه کځوړه د اوښ د ځغلولو سره چېرې غورځېدلې وه ، انجلۍ ورته وویل ، چې بیرته ستنیږو چې هغه کځوړه را پیدا کړو خو فخر المصري ورته ویل چې هغه دفوځ څخه راتښیدلې انسان دې ، او شوني ده چې دهغې تعاقب به شوي وي ، انجلۍ ضد کاوه چې کځوړه به ضرور را پیدا کوو ، خو فخر ورته ډاډ ورکاوه چې د لوړې کوم خطر نه شته ، په لاره کې به دکوم کلي څخه لږ څه واخلو خو انجلۍ نه غوښتل د کوم کلي او یا ابادۍ په لور ولاړه شي او ویل به ئې چې بیرته ولاړ شه.

فخرالمصري په زور هغه پر اوښ سپره کړه او دهغې وروسته کیناست او اوښ ئې په ځغاسته کړ. دا د هغوی د سفر دربیمه شپه وه ، بل ماښام هغوی د ښاره بیرون د سوډانیانو د یوه قومندان ځاي ته ور ورسیدل ،خو فخر المصري په خپل سر کې داسې ناقراري احساسوله ، لکه د سر په کوپړۍ کې ئې چې چینجي خوځیږي. هغه سوکه سوکه ریښتني دنیا ته بیرته را وګرځید . هغه په دې نه وه پوه شوی چې دا د حشیشو اغیز دې ، دهغې دپادشاهۍ انګیرنه او په خپل ذهن کې په جوړ کړل شوی جنت کې اوسیدل په همغه کځوړه کې چېرې په دښتې کې لویدلې او پاته شوی و. انجلۍ دهغه تر مخه قومندان ته د صلیبیانو پیغام ورساوه او هغه ته ئې د سلطان ایوبي پر خلاف دپاڅون حکم وکړ ، فخر هملته ناست و او هر څه ئې اوریدل خو په کوپړۍ کې ئې اوس چینجي نور هم را ستر شوی و او په پوره قوت ئې خوزښت کاوه ، نشه ئې له منځه تللې وه ،او اوس ورته را په یاد شوی و چې د جنګ د محاذ څخه را تښتیدلې دې ، انجلۍ (موبي) ته دا څرګنده وه چې فخر اوس هم هماغسې نشه دې ، نو په دې اساس هغې دکومې ویرې او ترهې پرته قومندان ته دا هم وویلې چې د سلطان ایوبي او علي بن سفیان تر منځ دا غلطه انګیرنه باید راپیدا کړل شي چې هغه په ښکاره توګه له ځانه نیک صفته انسان جوړ کړې خو په حقیقت کې هغه د شرابو او ښایسته نجونو سره سروکار لرې.

دهغوی په اوږدو خبرو کې د پاڅون خبرې هم منځته راغلې ، تر دې وخته پورې فخر المصري په مکمله توګه رابیدار شوی و ، خو په سر کې ئې لا تر اوسه هماغه ډول ناقراري وه او دغه ناارامۍ ډیر وارخطا کړې و. انجلۍ قومندان ته وویلې چې که چېرې پاڅون کوئ نو وخت له لاسه مه ورکوئ ، سلطان ایوبي په سنګر کې مصروف دې ، خو نجلۍ ورته دا درواغ وویلې چې صلیبیان دوه درې ورځې ورسته یوځل بیا حمله کونکې دې ، او سلطان ایوبي به دغه پاته فوځونه هم د جنګ محاذ ته وربلې ، قومندان نجلۍ ته وویلې چې تر پنځه شپږو ورځو پورې به سوډاني لښکر د دې ځاي په فوځونو باندې یرغل یوسي.

فخر دا ټولې خبرې اوریدلې او وئې ویل چې د نیمې شپې وروسته ئې هغه یوې بیلې کوټې ته یوړ تر څو هلته ارام وکړي ، نجلۍ او قومندان په بله کوټه کې و . ددواړو خونو تر منځ دروازه تړل شوې وه ، هغه ته خوب نه راته ، هغه ددروازې سره غوږ کینښود او دهغوی خبرې ئې اوریدې ، چې نجلۍ ویل « هغه مې د حشیشو په زور تر دې ځایه راوړې دې او په ټوله لار مې د هغې د مینې محبوبه له ځانه جوړه کړې وه ، ماته د یوه ساتونکې اړتیا وه . د حشیشو هغه کځوړه چېرې په لاره کې و لویده . که چېرې تر سهاره ورته یو خوراک تر لاسه نه شي نو مونږ ته به ستونزې را پیدا کړي . » ددې وروسته چې فخر دهغې بلې خونې څخه کوم اوازونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوريدل هغه ورته په ډاګه کيدل چې ويل ئې، چې شراب څښني او بدکاري کوي ، د ډير ځنډ وروسته هغه ته د قومندان اواز راغي «دا سړې اوس زمونږ له پاره بيکاره دې ، دا بايد يا بندي کړو او يا ئې له منځه يوسو .» نجلۍ هم د هغې تائيد وکړ.

فخر المصري اوس په مکمله توګه را ويښ شوی و ، او د هغې ځاېه څخه ئې د تيښتې او وتلو فکر کاوه ، شپه په اخري پړاو کې وه ، هغه د هغې کوټې څخه راووت ، دهغې دماغ د هغې سره ملتيا نه کوله ، کله کله به دماغ صاف شو خو ډير وخت به ګډوډ و . هغه د سهار د روښنايي دخپريدو ترمخه د خطر د ځاې څخه ډير لرې وتلې و . اوس هغه ته د يوه بل تعقيب خطر هم په مخکې و . هغه ته په دواړو خواو کې مرګ تر سترګو کيده ، که چېرې د خپل فوځ لاس ته ورته نو هم مجرم و او که چېرې سوډانيانو نيولی نو سمدستي ئې واژه ، هغه تېوله ورځ د فرعون په کنډوالو کې تيره کړه ، د حشيش غوښتنه ،ويره او قهر د هغه جسم او دماغ له کاره ويستلې و . تر شپې پورې هغه د تللو توان هم له لاسه ورکړې و . بيا هغه ته دا احساس هم و نه شو چې شپه ده او که ورځ ، او يا دا چې هغه اوس چېرې دې. دهغه په ذهن کې دا هم راغلل چې بايد دا عيسائې نجلۍ د هرې لارې چې کيداې شي ووژني. دا ورته هم په ذهن کې را ګرځيدل چې که اوښ او يا آس په لاس ورشي او ولاړ شي او په محاذ کې د سلطان ايوبي په پښو کې ورو غورځي خو هر سوچ به چې ورته پيدا کيده نو دهغې تر مخه به تياره تياره را خپريده او هر څه به ئې ورته تياره کول. هغه ته په همداسې حال کې دا سړې تر لاسه شو . څرنګه چې هغه جاسوس و نو په دې اساس هغه د فخر المصري سره د دوستۍ او همدردۍ خبرې وکړې او هغه ئې په دې ترتيب تر علي بن سفيان پورې را ورساوه.

اوس دا جوته شوې وه چې سوډاني لښکر به يرغل او پاځون کوي او دا په هره لمحه کې پيښيداې شي ، علي بن سفيان فکر کاوه چې سمدستي ځاېي قومندانان دې لورې ته متوجه کړې او همدا راز سلطان ايوبي ته هم خبر ورکړې ،خو د وخت د ضايع کيدو خطره وه ، په همدې وخت کې ورته پيغام ورسيد چې سلطان ايوبي ور غوښتې دې ، هغه حيران پاته شو چې سلطان خو هغه په محاذ کې پرې ايښې و .

کله چې هغه د سلطان ايوبي سره وکتل نو سلطان ورته وويل «ماته خبر را رسيدلې و چې په ساحل باندې د صليبي جاسوسانو يوه ډله موجوده ده ، او دهغوی څخه يو څو دلته هم را غلي. زما کار نور په محاذ باندې پاې ته رسيدلې و ، هلته مې قومنده خپلو نورو ملګرو ته پريښوه او دېخوا ته راغلم.زړه مې دومره نا ارامه و چې ما دلته ډيره زياته خطره احساسوله ، اوس دلته څه خبره ده ؟

علي بن سفيان ورته ټوله قصه واوروله او ورته ئې وويل « که چېرې ته غواړې نو زه د ژبې د وسلې د استعمال په واسطه ددې پاځون د تمولو هڅه کولې شم او يا ئې د سلطان زنګي د کومک تر را سيدو پورې ځنډولی شم. زه به همدغه خپله د څارکښنې شبکه استعمالوم ، زمونږ د فوځ شميره ډيره کمه ده ، د يرغل مخه نه شو نيولاې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب و ، سر ئې ښکته اچولي و اوعلي بن سفیان هغه ته کتل ، سلطان ودرید او وئې ویل «هو علي ! ته خپله ژبه اوخپل جاسوسان استعمال کړه ، خو د حملې د ځنډولو له پاره نه ، بلکه دحملې دکولوله پاره ، سوډانیانو ته حمله کول په کار دي ، خو د شپې له اړخه چې زمونږ فوځ په خیمو کې بیده وي»

علي بن سفیان په ډیره حیرانتیاسره سلطان ته وکتل ، سلطان ورته وویل « ددې ځاې ټول قومندانان را وبوله، او ته پخپله هم راشه ،»سلطان په ډیره کلکه توګه علي ته دا خبره وکړه چې «ټولو ته ووایه چې زما په هکله ددوی پرته بل هیڅوا ته   دا مالومه نه شي چې زه د محاذ څخه دلته راغلې یم . زما دلته شتون دسوډانیانو څخه پټ ساتل ډیر اړین دي. زه په ډیر احتیاط سره په پټه توګه دلته راغلې یم»

درې شپې وروسته...

قاهره د شپې د تیارې په لمن کې ډوبه ویده وه. یوه ورځ تر مخه د قاهرې خلکو و کتل چې د هغوی هغه فوځ چې دمصر څخه تیارکړل شوې دې د ښاره بیرون وځي ، هغوی ته ویل شوی چې فوځ دجنګې تمریناتو په خاطر د ښاره بیرون خیمې ښخوي. فوځ خپلې خیمې د نیل د دریاب پر غاړه د شګلوړه غونډیو او دریاب تر منځ و درولې، په فوځ کې پیاده هم و او سپاره هم ، د شپې نیمائې تیره شوې وه چې د قاهرې اوسیدونکو ته د لرې څخه د قیامت په څیر شور او زوګ تر غوږو شو . د اسونو د ځغاستې اوازونه را تلل ، ویده خلک را پورته شول. هغوی داسې ګمارله چې فوځ فوځې تمرینونه کوي ، خو دا زوږ را نژدې کیده او ډیریده ، خلک دکورنو بامونو ته پورته شول وئې کتل چې اسمان تک سور دې ، ځینو وکتل چې لرې د نیل ددریاب څخه د اور شعلې را پورته کیږي او د تیاره شپې سینه څیروي او په وچه لګیږی ، بیا په ښار کې د اسونو د ځغاستې اوازونه واوریدل شو ، خو د ښار اوسیدونکو ته تر اوسه نه وه مالوم چې دا جنګې تمرینات نه دې بلکه یو پوخ جنګ دې او هغه اور چې لمبې ئې خیژې نو په هغه کې د سوډانیانو دلښکر ډیره برخه ژوندۍ سوځي.

دا دسلطان ایوبي یو بې نمونې چال و . هغه په دارالحکومت کې خپل پاته لږ فوځ د نیل د دریاب په غاړه د شګلوړه غونډیو تر منځ په پراخه سیمه کې خیمه میشت کړې و . علي بن سفیان هم د خپلې پوهې مظاهره کړې وه. هغه سوډانې لښکر ته خپل کسان ورواستول اوپر هغوی کې ئې د پاڅون اور نور هم ور تیز کړ. او دهغې د قومندانانو څخه ئې دا پریکړه واخسته چې کله چې د شپې په تیاره کې د سلطان فوځ په خوب ویده وي نو پر هغوی به سوډانې فوځ حمله وکړي او تر سهاره به د هغوی د یوه یوه سپاهي ژوند پاې ته ور سوي. دوی به دارالحکومت پرته له ویرې قبضه کړي او د سوډانیانو د فوځ بله برخه به د روم په بحیره کې پروت ایوبې فوځ باندې د یرغل له پاره هغې لوری ته ولاړ شي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دخپلې پریکړې او پلان په مطابق د سوډاني فوځ یوه برخه په ډیره پټه توګه د شپې د روم د بحیرې د محاذ په لور ور ولیږله. او بله برخه ئې دنیل د دریاب پر غاړې په خیمه میشت فوځ باندې لکه دمچیو په څیر ور و ننبتل.

دې فوځ د سیلاب په څیر په یوه میل پراخه سیمه کې خپاره فوځ باندې ور حمله کړه او په ډیره چټکۍ سره په دې سیمه کې خپاره واره شول. یو ناڅاپه په خیمو باندې د اور غشي او تیل ور وشیندل شو، د بڼه سوځیدلې ټوټې را په وریدو شوی ، نیل هم اور اورول پیل کړل، په خیمو اور ولګید او شعلې ئې اسمان ته په رسیدو شوی. خو په خیمو کې دننه سوډاني فوځ ته نه د سلطان د فوځ کوم سپاهي تر لاسه شو او نه کومه سپرلۍ، دې فوځ ته هلته خالي خیمې په لاس ورغلې، هیڅوک هم د مقابلې له پاره را پورته نه شول ، او یو ناڅاپه د اور لمبې هرې خواته خپرې شوې. هغوی په دې نه پوهیدل چې سلطان ایوبي دشپې په لمړ یو کې خپل فوځ دخیمو څخه ویستلې د شګلوړه غونډیو شاته ئې په سنګرونو کې کښینولې ، او په خیمو کې ئې د وچو وښو ډیرې اچولې و، هم ئې په خیمو او هم ئې په وښو تیل وراړولې و. همدا راز ئې په کشتیو کې هم کوچنې منجنیقونه ایښی او د شپې له اړخه ئې پټو ځایو کې ځای په ځای کړې و ې.

کله چې سوډاني فوځ خیمه ځای ته راغي د سلطان پټ فوځ اور توغونکې غشي او د نیل څخه په کشتیو کې ایښې منجنیقونو څخه د اور ګولئ توغول پیل کړې ، خیمو اور واخست نو وښو او تیلو هلته د قیامت ورځ جوړه کړه ، د سوډانیانو آسونو به خپل پیاده فوَځ تر پښو لاندې کاوه ، د سپاهیانو له پاره ددې اوره وتل ناشونې شوی و. دهغوی چیغود اسمان پردې څیرولې ، دې اور شپه رڼا ورځ ګرځولې وه ، دسلطان یوموټې فوځ په اورکې سوځیدونکې سوډاني فوځ تر محاصره لاندې و نیوه ، هغه به چې له اوره راووت هغه به د غشو ښکار ګرځیده ، خو هغه برخه چې په څنګ شول هغوی و تښتیدل.

له بله اړخه د سوډانیانود فوځ یوه برخه دسلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره د محاذ په لور روان و. ایوبي دهغې له پاره هم پوره انتظام کړې و ، هغوی ته ئې په لاره کې سنګرونه نیولې و ،د هغې مجاهدېنوبه د سوډاني فوځ په اخري برخه باندې ګذار کاوه اوپه هغوی کې ئې واویلا ورګډه وله. دغه مجاهدېنو چې سوډانیانو ته څومره زیان وررسولې شو هغه ئې وررساوه او د سیمې څخه ئې ځان په تیاره کې پټاوه.

کله به چې سوډاني فوځ لږ څه بیا مخته ولاړ نو تر شا به بیاپرې غلچکي یرغل و شو ، دا د برق په څیر تیز او ګړندي یرغلونه و چې یرغل کونکې به د یرغل وروسته خوندي ځایو ته ستنیدل. تر سهاره پورې ددې فوځ په اخري برخه باندې نژدې درې حملې وشوی. سوډاني سپاهیان ددې حملو څخه زړه بدي شول. هغوی ته د مقابلې کولو موقع په لاس نه ورتلله، کله چې ورځ شوه نو د هغوی قومندانانو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی په کنترول کې راوستل ، خو دشپې له اړخه د تللو په وخت کې یو ځل بیا پرې هماغه ډول غلچکي یرغلونه پیلیدل ، په بله شپه په تیاره کې پر هغوی غشي هم وویشتل شول ، هغوی ته د شپې په تیاره کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغو آسونو د ځغلولو اوازونه هم اوریدل کیده.چې په دوی باندې به د غلچکي یرغل وروسته بیرته خوندي ځايونه تلل.

دري ځلورو اروپائي مورخينو چې په هغې ډله کې لین پول ، او ولیم په ځانګړې توګه د یادولو وړ دي لیکلي دي چې ددښمن په زيات شمیر وګړو باندې د شپې د تیاري یرغلونو او غلچکي حملی کول د سلطان ایوبي داسې يو جنګي مانور و چې دهمدې مانور په واسطه په راتلونکو وختو کې صلیبیانو ته ډیر زیان وروسید.

په دې توګه سلطان ایوبي ددښمن د مختته تګ رفتار ډیر را کم کړ او دښمن ئې مجبور کړ چې هغوی دې په هغه ډګر کې و جنګیږي چې صلاح الدین ایوبي ئې په کوم ځای کې جنګول غواړي ،هغه د جنګ لورې د خپل ځان په ګټه و ګرځوه. دغه تاریخپوهانو د سلطان ایوبي د هغه ځان ځارونکو او سر تیرو سپرو د بهادرۍ او جرأت ډیره زیاته ستاینه کړې ده. دنن ورځې يو شمیر جنګي مبصرين چې د جنګونو اوجګړو په تاريخ باندې نظر لري دا نظر ورکوي چې د نن دترپ او خرپ ، غلچکي او ګوريلا عملياتو بنسټ اېښودونکي پخپله صلاح الدين ايوبي دي ، هغه ددې لارې ددښمن پلانونه يو په بل پسې د ناکامۍ سره مخ کړل ،هغه په سوډانيانو باندې همدا طريقه ازميښت کړه او يواځې ددوه شپو د غلچکي عملياتو په واسطه ئې د سوډاني فوځ د جنګ روحيه و ځپله ، دهغوی په قيادت کې کوم داسې دماغ نه و چې خپل فوځ سنبال کړي ، له بله اړخه په هغې فوځ کې د علي بن سفيان د شبکې غړي هم د سوډانيانو په لباس کې موجود و ، هغوی به دا افواه خپروله چې د عربو څخه يو ستر لښکر را روان دي چې د هغې سره مقابله به سوډانيان د پوره هلاکت سره مخ کړي ، هغوی په هغوی کې د زړه بدوالي او د تيښتي ميلان را پيدا کاوه او په دې هکله ئې پوره برياوي هم په برخه شوی. فوځ غير منظم شو او خپور شو. هغه برخليک چې د نيل د درياب په غاړه ورته ورسيد هغه ډير عبرت اخستونکې و ...... دا افواه غلطې ثابتې نه شوی چې د عربو څخه فوځ را روان دي ، په همدې وختو کې د نورالدين زنګي فوځ ، که څه هم د شمير له اړخه ډير نه و ، د جنګ ډګر ته را ورسيد .

يو شمير تاريخپوهانو د هغوی شميره د دوه زره سواره او دوه زره پياده ليکلي دې او ځينو بيا ددې څخه لږ زيات ويلي دي. هر څه چې و خود صلاح الدين ايوبي لاس ئې ورکلک کړ او هغه هم سمدستي ددې فوځ قيادت په خپلو لاسو کې واخست. په داسې حال کې چې د سوډانيانو پنځوس زره لښکر د سلطان ايوبي په اورکې را نښتي و او د دښتې په هر ځای کې د مجاهدينو د غلچکي بريدونو لاندې راتلل او د پوره بې نظمۍ سره مخ و ، دغه لږ کومک هم د صلاح الدين ايوبي له پاره ډيرستر ملاتړ و .

سلطان ايوبي د همدې کومک په واسطه او دخپل فوځ په توان کولای شول چې سوډانيان له يوې مخې قتل عام کړي. خو هغې د سياسي زيرکتيا څخه کار واخست ، د سوډانيانو د قوماندې قومندانان ئې و نيول، او هغوی ته ئې دا وويل چې دهغوی له پاره د هلاکت او تباهۍ پرته نور څه نه شته. خو هغه نه غواړي دوی په مکمله توګه له منځه يوسي ، قومندانانو هم خپل حشر ليدلي و. اوس هغوی دسلطان د قهر او غضب څخه په ويره کې و. خو سلطان هغوی وبښل او دسزا د ورکولو پر ځای ئې د سوډانيانو پاته مات ګوډ فوځ په دهقانانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې تبدیل کړې. هغوی ته ئې ځمکې ورکړې او په کر کیله کې ئې دهغوی سره ددولت د خزانې څخه بسپنه وکړه. اوبیا ئې هغوی ته دا اجازه هم ورکړه چې دهغوی څخه چې کوم خلک غواړي دوباره په فوځ کی را ننوځي ، راننوتې شي.

د سیاسي زیرکتیا له مخې ئې سوډانیان په کار و ګمارل او د نورالدین زنګي د رالیږل شوی فوځ او خپل فوځ او همدا راز د هغو سوډانیانو څخه چې غوښتل ئې په فوځ کی خدمت وکړي یو منظم فوځ جوړ کړ. او پر صلیبیانو باندې ئې د یرغلونو کولو له پاره په پلانونو جوړولو پیل وکړ. هغه علي بن سفیان ته وویل چې هغه دې د خپلې جاسوسي شبکې او د غلچکي عملیاتو ځان ځارونکې ډلې تیارې کړي، د بله اړخه صلیبیانو هم دخپلې ځارکښۍ او تخریب کارۍ نظام ټینګول پیل کړي و.

*****(۲۳)

[مسلمانان به مسلمانان وي خو ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي (ایوبي)]

د سلطان ایوبي د وژلو پلان:(۳)

دصلاح الدین ایوبي دوخت پیښنو لیکونکو او تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې د سیف الله په نامه د یوه سړي یادونه کړې او لیکلي ئې دي چې که چېرې په نړۍ کې یوم انسان د بل انسان بندګي کړې وي نود هغوی دډلې څخه به ئې یو سیف الله و چې د سلطان ایوبي بندګي ئې کوله. دصلاح الدین ایوبي د یو ډیر نژدې دوست او معاون بهاؤالدین شدّاد په ډایرې یا (د پیښنوپه ورځ لیک)کې ، چې نن هم په عربي ژبه کې خوندي ده ،د همدې وګړي په هکله ډیر څه لیکل شوی. په دغه ډایرې کې د سیف الله یادونه په ډیره تفصیلي توګه شوی. دا سړي چې اوس ئې نوم د تاریخ په هیڅ پاڼه کې نه تر سترګو کیږي د دصلاح الدین ایوبي د مړینې وروسته نژدې اولس کاله ژوندې و ، د پیښنو لیکونکې لیکې چې هغه خپل اخري عمر(نژدې اولس کاله) په بشپړه توګه د سلطان ایوبي د قبر په منجاورۍ کې تیر کړ. هغه وصیت کړې و چې که چېرې ومري نو د سلطان ایوبي سره ئې نژدې خاورو ته وسپارئ، خو ځرنګه چې هغه د کوم ځانګړې حیثیت خاوند نه و او یو نوم ورکې انسان و نو په دې اساس ئې دمسلمانانو په عامه هدیره کې ښخ کړ، خو دهغې هدیرې شتون ډیره موده دوام ونه کړ ځکه چې هلته خلکو کلي او کورونه اباد کړل او د هدیرې نوم او نښه ئې هم له منځه یوړه.

د تاریخ له اړخه د سیف الله اهمیت دا و چې هغه د سمندر څخه اخوا د سلطان ایوبي د وژلو په نیت راغلي و، په هغه وخت کې دهغه نوم «میګنا نا(ماریوس) » و، هغه یواځې د اسلام د نامه څخه خبر و ، خو په دې نه پوهیده چې اسلام څه ډول مذهب دي. د صلیبیانو د پروپاګند په اساس هغه ډاډمن شوی و چې اسلام دکرکی اونفرت نه ډک مذهب دي او پیروان ئې «مسلمانان» د کرکی او نفرت نه ډکه ډله ، دوی په ښځو زړه ورکونکې او د انسانانو غوښې خوړونکې قوم دي ، په دې خاطر دغه "میګنانا ماریوس» به چې کله هم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان لفظ اورید نو د کرکې به ئې لاړې تو کولې. خو کله چې هغه د بې مثله او بې نمونې جرأت په ښکاره کولو سره دصلاح الدین ایوبي مخته راغې نو بیا هغه «"میګنا ناماریوس"»ووژل شو او دمړ وجود څخه ئې د سیف الله په نوم یو نوي انسان را وزیږید.

په تاریخ کې دداسې حکمرانانو کمښت نه شته چې یا خو وژل شوی یا پرې وژونکې یرغلونه شوی وي، خو صلاح الدین ایوبي دتاریخ د هغه څو شخصیتونو څخه یودې چې د وژلو هڅې ئې دښمنانو هم کړې او خپلو دوستانو هم. بلکه خپلو ئې د پردېو څخه د هغه د وژلو ډیرې هڅې تر سره کړې. دا ډیره د افسوس وړ خبره ده چې د سلطان ایوبي د ایمان نه د ډکو پیښو د یادولو تر څنګ د ایمان پلورونکو قصې هم یادېږي. په همدې خاطر به صلاح الدین ایوبي بیا بیا ویل چې «ډیر ژر به د اسلام اومسلمانانو تاریخ داسې ووینئ چې مسلمانان به مسلمانانوي خو خپل ایمان به ئې پلورلې او صلیبیان به پرې حکومت کوي.»

اونن مونږ هماغه وخت په خپلو سترګو وینو !

دسیف الله قصه دهماغه وخته څخه پیلیږي چې صلاح الدین ایوبي د صلیبیانو متحده بیړه د روم په بحیره کې و سوځوله او ډوبه ئې کړه ، دهغوی یو څو بحری جهازونه خوندي پاته شوی و ، سلطان ایوبي د روم د بحیرې په ساحل کې د خپل فوځ سره موجود و او د سمندرد څپو څخه را وتونکې صلیبیان به ئې نیول او تړل، دهغوی د ډلې څخه هغه اوه نجونې هم وې چې تفصیلي یادونه ئې مخته شویده.

هلته په مصرکې د سلطان ایوبي سوډاني فوځ بغاوت وکړ خو سلطان د هغوی بغاوت او پاڅون و ځپاوه ، هغه ته د سلطان زنګي له اړخه را لیږل شوی مرسته هم را ورسیده، اوس نو هغه د صلیبیانو د موخو او پلانونو د له منځه وړلو له پاره خپل پروګرامونه تر لاس لاندې و نیول.

د روم د بحیرې څخه اخوا د روم د ښار په څنډو کې د صلیبي مشرانو کانفرانس جوړ شو ، چې په کې اګستس پادشاه هم ګډون درلود ، ددې څخه اخوا په دې غونډه کې د ریمانډ پادشاه او د اوم لوئي (شهنشاه) ورور هم ګډون کړې و. په دې کانفرانس کې تر ټولو ډیر قهرېدلې وګړې ایملرک و، هغه د صلیبیانو د دغې متحدې بیړۍ ،چې په مصر باندې د یرغل له پاره لیږل شوی وه، ستر قومندان و . خو سلطان ایوبي پرې د ناڅاپې افت په څیر را پریوت، چې ددې ناڅاپې یرغل په واسطه ددې بیړۍ یو عسکر هم د مصر په ساحل کې په سلامتۍ سره قدم کیښنبودلای شو. ټول هغه صلیبیان چې د مصر تر ساحله پورې رسیدلي وو، دسلطان ایوبي په لاسو جنګې بندیان و ګرځیدل . دصلیبیانو په دغه کانفرانس کې د ایملرک شوندې رپیدلې، دهغه د بیړۍ ډوبیدو او سوځیدو نژدې پنځلس ورځې تیریدې ، هغه په پنځلسمه ورځ د ایټالیې ساحل ته بیرته راستون شوی و . په داسې حال کې چې د سلطان ایوبي اور توغونکو د هغې د کشتۍ بادبانونه څیرلې او سوځولې و خو هغه د ښه نصیب او قسمت خاوند و چې دهغې ملاحانو په اور باندې کنترول وموند او دهغې جهاز ئې د ډوبیدو څخه و ساته ، خو د بادبانونو پرته جهاز په سمندر کې ګډیده ، بیا توپان راغې ، دهغې د خوندي پاته کیدو ټولې لارې له منځه تللې وې ځکه چې ډیر شمیر پاته شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کشتۍ او جهازونه په هغې توپان کې،چې د سلطان ايوبي د ځواکونو د بريد ورسته را پيدا شوی و ، غرقې شوي وې. دا يوه معجزه وه چې د ايملرک جهاز په سمندر کې په ګډا و او په ډيرو غورځو پرځو تر ساحله پورې را ورسيد. ساحل ته ددې د کشتۍ په را رسيدو کې د هغې د ملاحانو پوهه اوکمال هم شامل و، ځکه هغوی د څپو په توان سره کشتۍ کنترولوله.ساحل ته د رارسيدو سره سم هغه ټولو ملاحانو او سپاهيانو ته ډيرزيات انعامونه ورکړل.

صليبي مشرانو همدلته دده انتظار کاوه ، هغوی په دې فکر او غورکې ډوب و چې چا ورته دوکه ورکړې ، ښکاره ده چې دا شک يواځې په سوډاني سالار ناجي کيداې شو ځکه دوی دهغې د ليک پر بنسټ هلته خپله متحده بحري بيړه ور ليږلې وه ، او دهغوی سره د ناجي د ليکنوالړيکو لا د پخوا څخه شتون درلود. هغوی د ناجي ددې ليک ، ليک دود د هغې د پخوانيو ليکنو سره يوځاې کړ نو شک ورته پيدا شو چې حتما څه ګړبړ شته ، هغوی قاهرې ته جاسوسان استولې و خو دهغوی له اړخه هم لا تر اوسه کوم خبر نه و را رسيدلي ، هغوی ته ددې خبرې خبر ورکونکې او ددې راز را سپړيدونکې هيڅوک نه و چې ورته ووائې چې سلطان ايوبي ناجي او دهغې سازش کونکې ډله په پټه توګه له منځه وړې دي ، او د شپې په تياره کې ئې په نوم ورکو قبرنو کې ښخ کړې دي. دا ليک پخپله د ناجي د لاس ليک و. خو د يرغل تاريخ ئې سلطان ايوبي تبديل کړې و ،د ښارکښې دا ډول مالومات له هيڅ ځابه نشواې تر لاسه کيداې.

په همغه ورځ دا کانفرانس پرته له کومومثبتو پايلو څخه پاې ته ورسيد، د ايملرک دخولې څخه يوه خبره هم نه راوتله ، هغه ماته خوړلې وه ، په غُصّه او قهر کې ډوب و ، او ستړې ستومانه هم. کانفرانس د بلې ورځې پورې وځنډول شو...... دشپې ټول پادشاهان او رئيسان د ماتې او غم په شرابو کې ډوب پراته و.

په سبا يوبل سړې هم دې غونډې ته راغې چې يواځې ريمانډ پيژنده ، هغه د ريمانډ باورې دوست او جاسوس و. هغه د يرغل په ماښام د مصر په ساحل کې پياده شوی و ، دهغې څخه لږ څه وروسته د صليبيانو بيړه راغلې وه او دابيړه دهغه د سترګو ترمخ د سلطان ايوبي د ډير لږ فوځ په بريد تباه او ډوبه شوه.

دا جاسوس همدلته دمصر په ساحل کې اوسيده او ډيرزيات مالومات ئې را ټول کړي و. ريمانډ دغه نوي کس هغو ټولو ته وروپيژانده ، نو ټول ترې سمدستې راتاو شول ، دې جاسوس ته معلومه وه چې صليبي مشرانو د سلطان ايوبي د وژلو له پاره د رابن په نوم يو جاسوس د سمندر څخه اخوا ليږلې و . او دهغې د مرستې له پاره ئې پنځه کسه نور تکړه او روزل شوی پوه جاسوسان او اوه کسه ښياسته او ښکلې روزل شوی نجونې هم استولې وې.

دې جاسوس وويل چې رابن د زخميانو سره يو ځاې د زخمي کيدو په بهانه دصلاح الدين ايوبي تر پنډ غالي پورې ورسيدلي دې د هغه پنځه کسه همدلته د تاجرانو په لباس کې شتون لري ، دهغوی د ډلې څخه کرستوفر نومې يو سړې په سلطان ايوبي باندې يو غشې هم ورويشتې و ، خو غشې خطا ولاړ. پنځه واړه کسان نيول شوی دې او هغه اوه نجونې هم همدلته بنديانې دي ، که څه هم هغوی ډيره ښه قصه جوړه کړې وه ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاطر سلطان ايوبي نجوني په خپله پناه کې واخستې او هغه پنځه کسه تاجران ئې پرېښول ، خو د ايوبي يو ډير پوه رازموندونکي چې علي بن سفيان نو مېږي په ناڅاپي توګه راغي هغه يوځل بيا ټول و نيول ، او دپنځو څخه ئې يوکس د ټولو تر مخ وواژه او د نورو څخه ئې اقرار واخست. دې جاسوس غونډې ته وويل « ما د خپل ځان په هکله ويلي و چې زه ډاکټر يم په دې خاطر سلطان ماته د زخميانو د علاج دنده را وسپارله . ماته د هماغه ځايه څخه خبر را ورسيد چې سوډانيانو بغاوت کړې و خو دسلطان ايوبي له خوا و ځپل شو. او د سوډانيانو سالاران او مشران د ايوبي په لاسو کې کنبيوتل ، اوس رابن ، څلور نورکسان او شپږ نجونې د ايوبي په بند کې دي او ايوبي تر اوسه پورې په ساحل کې دې ، هغه اومه نجلۍ چې تر ټولو ډيره هو ښياره ده بې درکه شوې ، ددې بې درکې نجلۍ نوم «موبينا ارتلاس » دې خو هلته ورته (موبي) وائي. ايوبي هم په پنډغالي کې نشته ، او د څارکنبې د شبکې مشر ئې هم هلته شتون نه لري ، زه په ډيره ستونزمنه توګه راوتلې يم ، په ډير زيات جرأت سره مې له هغه ځايه ځان را وويست او يوه ګرندۍ کشتۍ مې تر لاسه کړه ، زه دهمدې خبر د ورکولو له پاره دلته تاسو ته راغلې يم چې رابن ، دهغې جاسوسان او هغه شپږ نجونې ټول د مرګ د خطر سره مخ دي. د سرېو دومره فکر کول په کار نه دي خو د هغو نجونو په څنګول او خوندي کول ډير اړين دي. تاسو پو هيږئ چې هغوی ټولې ځوانې او په ګوته را ټولې کړل شوی ښايسته نجونې دي. دهغو هغه بدحالي چې اوس به په کې د مسلمانانو له خوا را ګيرې وي ستاسې د تصور او انګيرنې څخه پورته دي»

«مونږ به دا قرباني ورکوو » شاه اګستس وويل.

« که چېرې ماته ډاډ راکړئ چې د نجونود خلاصون له پاره به په ګډه قدم پورته کوو نو تر ټولو دمخه زه دې قربانۍ ته چمتو يم. » ريمانډ ورته وويل.« خو د خواشينۍ ځاي دې چې مسلمانان به دهغوی سره د وحشيانو په څير سلوک وکړي ، او نجونې به پر مونږ لعنت وايي ، زه به د هغوی د خوندي بيرته راستنيد په اړه خپلې هيڅ ډول هڅې ونه سپموم»

« داهم کيداې شي ، » رابرټ ورته وويل « چې مسلمانان د دې نجونو سره ښه سلوک وکړي او برعکس ئې زمونږ پر خلاف د څارکنبې له پاره په کار واچوي. په هرصورت دا زمونږ دنده ده چې هغوی ددې قيدو بند څخه ازادې کړو ، زه دهغوی د ازادۍ له پاره د خپلې نيمائې خزانې مصرفولو ته تيار يم.»

« دا نجونې يوائې په دې خاطر ارزښتناکه نه دي چې نجونې دي » جاسوس ورته وويل « هغوی روزل شوی دي، د داسې خطرناکه کار له پاره داسې په ګوتو را ټولې کړل شوی نجونې پيدا کيږې چېرته ! تاسې به په ډيره ستونزمنه توګه داسې يوه نجلۍ تياره کړئ چې هغه دې د دښمن سيمې ته ولاړه شي او خپل ځان دې دښمن ته ور حواله کړي بيا دې ددښمن د عياشۍ له پاره وسيله شي او د هغوی تر منځ دې جاسوسي او تخريب کاري پيل کړي. دداسې کار د ترسره کولو له پاره تر ټولو دمخه عزت له منځه ځی او تر څنګ ئې د ا ګواښ تل موجود وي چې کله چې هم دښمن ته مالومات تر ګوتو شي چې دا نجلۍ جاسوسه ده نو هغه ته بيا اذيت ناکه سزا ورکوي او په ډيره خرابه توګه ئې وژني..... دانجونې مونږ په ډير زيات قيمت تر لاسه کړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مو روزلي دي او بیا مو په ډیره ستونزمنه توګه هغوی ته مصري او عربي ژبې ورزده کړې ، په یوه ځل د اوه تجربه لرونکو نجونو د لاسه ورکول د عقل نه لرې خبره ده»

«ایا ته په باوري توګه ویلای شې چې نجوني به د ایوبي عسکري پنډغالی څخه ازادي او را وویستې شو؟» اګستس تري وپو ښتل.

«هو درونده مشره !» جاسوس وویلې « هغوی را ویستل کیدای شي خو ددې کار له پاره په غیر معمولی توګه د زړه ورو او تجربه لونکو وګړو اړتیا ده، دا هم کیدای شي چې هغوی رابڼ ، دهغې څلور ملګرې او دا نجوني قاهرې ته یوسي. چې بیا به ئې د هغې ځای په څخه را ویستل ډیر درانده تمامیږي ، که چېرې مونږ وخت له لاسه ورنه کړو نو مونږ هغوی په همغه عسکري پنډ غالي کې ګیرولای شو.تاسو ماته شل کسان را کړئ زه به د هغوی لارښوود و اوسم ، خو سرې باید داسې وي چې هر ډول خطر په ځان و مني او پر خپل ځان هر ډول اذیتونو ګاللو ته چمتوالي ولري.

«مونږ باید په هر قیمت چې کیږي دا نجوني بیرته را ستنې کړو » ایملرک په غُصّه وویل ، هغه څه چې د روم په بحیره کې پرهغه تیر شوی و د هغې د بدلې اخستلو احساس هغه نور لیونې کړې و . هغه د صلیبیانو د متحده بیړی او په هغې بیړی کې د سپور لښکر اعلی قومندان و او په دې هیله مصر ته تللې وه چې د مصر دسوبې پګړی به دده په سر و تړل شي. خو سلطان ایوبي هغه ته د مصر تر ساحله پورې دتللو فرصت هم ورنکړ. هغه په سوځیدونکې جهاز کې د سوځیدو څخه خوندي پاته شونو جهازئې د توپان څپو پسې واخست ، اوس چې خبرې کوي نو شونډې ئې رپیږي او دخبرو په وخت کې یا میز په سوکانو وهي او یا خپل ورون په زوره زوره په څپیړو وهي او بیا خبره کوي. هغه وویلې « زه به نجونې هم راوړم ، او سلطان ایوبي به هم وژنم. زه به همدا نجونې د مسلمانانو د سلطنت د جرړو د ویستلو له پاره استعمالوم.»

« زه د زړه له کومي ستا تائید کوم ، ایملرک پادشاه !» ریمانډ ورته وویل ،« مونږ باید دا روزل شوی نجوني دومره په اسانی له لاسه ورنه کړو ، او نه دا کار کوو ، تاسې ټولو ته ډاګیزه ده چې د شام(سورئې) په حرمونو کې زمونږ څومره نجوني ور ننوتي دي او څومره مسلمان والیان او امیران د همدې نجونو په لاسو کې لوبیږي، په بغداد کې همدې نجونو د امراو په لاسو ټول هغه وګړي چې دصلیب مخالف و له منځه وړي دي ، مونږ د مسلمانانو خلافت د ښځو او شرابو په واسطه په درې برخو ویشلي دي. په هغوی کې یو والي نه دي پاته ، هغوی په عیش او عشرت کې ډوب دي ، او لا ډوبیږي. یوائې نورالدین زنګي او صلاح الدین ایوبي دي چې که چېرې ددې دواړو څخه کوم یو هم ډیر ژوندې پاته شو نو بیا به زمونږ له پا ره د اسلام له منځه وړل اسانه نه وي ، که چېرې سلطان ایوبي د سوډانیانو بغاوت ځپلې وي نو دهغې مطلب خو داشو چې دا وګړي دهغې څه نه هم زیات خطرناک دي تر کومه پورې چې مونږ انګیره. مونږ ته اوس د جنګ د ډګر څخه اخوا د تخریب کولود محاذ پرانستل هم اړین دي ، په مسلمانانو کې د تفرقې او بې باوری د خپرولو له پاره مونږ ته دهمدې نجونو څخه دکارد اخستلو له پاره سخته اړتیاده .»

« مونږ ته د خپلو کامیابه تجربو څخه ګټه پورته کول اړین دي» د اوم لویې ورور رابرټ وویل ، » په عربو کې مونږ دمسلمانانو دکمزوریو څخه ګټه اخستې ده ، مسلمانان د ښځو ، شرابو او شتمنیو پسې ړانده دي ، د مسلمانانو د وهلو او ځپلو یوائنی لار داده چې هغوی پخپله دخپلو مسلمانانو په لاسو ووژنئ ، مسلمانانو ته د ذهني عیاشی سامان تیار کړئ نو بیا هغوی دخپل دین او ایمان څخه هم لاس په سر کیږي. بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسي د مسلمانانو ایمان په ډېره آسانۍ سره اخستلای شئ» هغه دخپلو خبرو د تائید له پاره د عربو د څو رئیسانو ، امرانو او وزیرانو نومونه واخستل چې صلیبیانو د ښځو ، شرابو او شتمنیو په واسطه اخستي و او هغوی ئې په پټه خپل دوستان ګرځولي و.

د لږ څه وخت له پاره د مسلمانانو په کمزورېو باندې خبرې وشوی اوبیا د نجونو د ازادولو په عملي اړخونو هم غور پیل شو . اخر دا پریکړه وشوه چې شل زړه ورکسان دې ددې کار د ترسره کولو له پاره تر سبا ماښام پورې و استول شي ، سمدستي ئې ځلور پنځه قومندانان را و غوښتل ، هغوی ته ئې اصل مقصد او موخې و ښوولې او ورته ئې وویل چې شل کسان باید و ټاکئ. قومندانانو د لږ څه وخت له پاره ددې موخو د تر لاسه کولو په لار کې د خطرونو په اړوند بحث وکړ، یوه قومندان وویل « مونږ لا د پخوا څخه دهمداسې یوه ځواک په تیارولو لګیا یو چې ولاړ شي او دمسلمانانو په پنډغالي کې شپیني غلچکي عملیات تر سره کړي او دهغوی په متحرک فوځ هم د شپې له اړخه غلچکي بریدونه وکړي اوهغوی ارام ته پرې نږدي داسې ځواک له پاره مونږ یو څو کسان ټاکلي هم دي.»

«خو دا وګړی باید سل په سلو کې باوري وي» اګستس وویل. « هغوی زمونږ اوستاسې له سترګو پټ خپل کارونه تر سره کوي، دا هم کیداې شي چې هغوی هیڅ هم و نه کړي او بیرته را و ګرځي او ووایي چې هغوی ډیر څه کړي او راغلي دي.»

« ته به ددې خبرې په اوېدو سره حیران شئ» یوه قومندان وویل « چې زمونږ په فوځ کې داسې سپاهیان هم شتون لري چې مونږ د زندانو څخه راویستلي دي ، دا وګړي غله ، لار وهونکي، شوکماران او داړه ماران دي ، هغوی ته ډیرې اوږدې اوږدې سزاګانې ورکړل شوی دي ، هغوی به په بندیخانو کې مړه کیده ، مونږ دهغوی سره خبرې وکړې نو هغوی په ډېر جوش او مینې سره فوځ ته راغلل ، تاسو به ددې مالوماتو په هکله هم حیران شئ چې په دغه ناکامه یرغل کې همدې مجرمو بندیانو په ډېره بهادرۍ سره څو جهازونه په ځنګ کړي دي... زه دمسلمانانو څخه د نجونو د ازادولو ددې پلان شوی یرغل له پاره درې همداسې کسان استوم.»

تاریخپوهانو لیکلي دي چې په مسلمانانو کې دعیش او عشرت میلان ورځ په ورځ مخ په زیاتیدو و، او اتحاد او یووالي ئې له منځه تلونکې. عیسایانو دمسلمانو د اخلاقي تباهۍ له پاره هغوی ته د ذهني عیاشۍ هر ډول سامان او وسایل تیار کړي و.... اوس هغوی دا هیله کوله چې مسلمانان به په یوه یرغل سره له منځه یوسي ، هماغه و چې د هغوی پر خلاف ئې په عیسائي دنیا کې د نفرت او کرکې یو توپاني پروپاګند پیل کړ. او هر چاته ئې د مسلمانانو پرخلاف په جنګ کې د ورګډیدو بلنه ورکړه ، ددې پروپاګند په ځواب کې او دمسلمانانو پر خلاف په جنګ کې دګډون له پاره دهغوی د ټولنې د هرې برخې خلک په صلیبي لښکر کې ورننوتل ، په دوی کې عیسایي ملایان (پادریان) هم شامل و، اوهغه عادي مجرمین هم ، چې د خپلو ګناهونو څخه ئې توبه کړې وه، ټولو د مسلمانانو پر خلاف وسله پورته کړه. د یو شمیر هیوادونو په بندي خانو کې هغه مجرمین چې د اوږده بند سزا ورکړل شوی وه هم په فوځ کې د ورګډیدو بلنه تر لاسه کړه ، ځکه ددې مجرمینو په اړوند عیسایانو ښه تجربه درلوده ، او دهمغې تجربې له مخې یوه قومندان د نجونو د ازادولو او د صلاح الدین ایوبي د وژلو په خاطر دهمدې بندي مجرمینو د ډلې څخه څو کسان انتخاب کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ترناوخته پورې شل ډېر زړه ور او ذهين روزل شوی وګړي را ټول کړل شو چې په دې ډله کې يوبندي « ميګنا ناماريوس» نومې هم شامل و. نوموړې د روم د جيل ځخه را ويستل شوی و.

هغه جاسوس چې د سلطان ايوبي په پنډ غالي کې ئې د ډاکټر په څير کار کاوه او اوس را تښتيدلې و ، ددې کمانډو ډلې قومندان او لارښود و ټاکل شو. دې ډلې ته دا دنده ورکړل شوی وه ، چې نجونې به د مسلمانانو د بند څخه ازادوي ، که چېرې و توانېږي چې رابن او دهغه نور څلور ملګري هم را ازاد کړای شي ډيره به ښه وي او که نه دهغوی له پاره دخپلو ځانونو په خطر کې اچولو ته اړتيا نه شته ، دهغوی بله دنده به داوي چې سلطان ايوبي به له منځه وړي ، دې ډلې ته ئې کومه روزنيزه ښوونه هم ورنه کړه. يوائې په خوله ئې ورته يو څو لارښوونې وکړې او د اړتيا وړ نظامي وسايل ئې ورته برابر کړل او په همدې ورځ ئې د ماهي نيونکو په بڼه په يوه بادباني کشتۍ کې هلته ور واستول.

*****(۲۴)

هغه وخت چې دا کشتۍ د ايټاليې د ساحل څخه روانه شوه ، نو صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت په مکمله توګه ځپولې و ، د سوډانيانو زيات شمير قومندانان يا خو وژل شوی و او يا زخمي پراته و او يا د سلطان ايوبي ددفتر ترمخه ولاړ وو. هغوی وسله پر ځمکه ايښې وه، ماتې خوړلې و او د سلطان ايوبي اطاعت ئې منلې و. هغوی د سلطان د حکم منتظر و ، سلطان دننه ناست و او خپلو سالارانو ته ئې احکام ورکول. علي بن سفيان هم هملته موجود و. په دې سوبه کې د هغه ډير زيات لاس و ،د صليبيانو په ماتې کې هم د هغې جاسوسي نظام ډير زيات کار کړې و بلکه دغه دواړه بريا وي دجاسوسي نظام برياوي وې. داسې بريښيده چې سلطان ايوبي ته يو ناڅاپي څه ور په ياد شوی وي ، علي بن سفيان ته ئې مخ واړاو او ورته ئې ويل « علي ! مونږ ته دهغه جاسوسو نجونو او دهغوی دملګرو په هکله د فکر کولو له پاره وخت هم نه دې ترلاسه شوې ، هغوی ټول تر اوسه پورې په ساحل کې په بنډ عالي کې بنديان دي ، هغوی ټول سمدستي دلته راوړئ ، مالومات ترې ترلاسه کړئ اوبيا ئې په تورو کوټو کې ور واچوئ»

«زه همدا اوس پيغام استوم» علي بن سفيان ورته وويل « هغوی ټول به دلته د ساتونکو تر منځ را وغواړم .....خو سلطانه ! شايد چې له تا څخه هغه اومه نجلۍ هيره شوی وي ، هغه د سوډانيانو دېوه قوماندان «باليان » سره وه ، دهغې نجلۍ څخه دجاسوسانودشتون اود سوډاني فوځ دبغاوت راز را څرګند شوی و، زه اوس وينم چې باليان په دغه قومندانانو کې، چې بهر ولاړ دي ، نه شته. په زخميانو کې مې هم نه دې تر سترګو شوی او په مړو کې ئې هم چا جسد نه دې کتلې ، زه شکمن يم چې هغه اومه نجلۍ چې نوم ئې فخر المصري (موبي) وايه ، دباليان سره چيرې پټه شوی ده.»

«« خپل شک رفع کړه علي !» سلطان ايوبي ورته وويل « اوس دلته له ما سره ستا شتون ته اړتيا نه شته ، که باليان ورک شوی وي نو خامخا به د روم د بحيرې په لور تللې وي ، دصليبيانو پرته هغه ته بل څوک پناه نه ورکوي ، په هر صورت هغه جاسوسان ټول په تاخانو کې ور واچوه او سمدستي د خپلې شبکې دجاسوسانو ډله تياره اود سمندر څخه ئې اخوا واستوه ،»

« ډيره اړينه خو داده چې زيات شمير جاسوسان په خپله خپل هيواد کې خپاره کړو ،» ددې مشورې ورکونکې د سلطان نور الدين زنګي له اړخه د را ليږل شوی فوځ يو سالار و ، هغه ورته وويل « مونږ ته دصليبيانو له اړخه دومره ګواښ نه شته څومره چې د خپلو مسلمانو امرينو ، رئيسانو او سازش کونکو څخه دې. خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

جاسوسان دهغوی په حرام سرایونو کې ورداخل کړئ و به وینئ چې د ډیرو زیاتو سازشونو څخه پردې پورته شي.» هغه نور هم په تفصیل سره خبره وکړه چې دا حکمرانان څه ډول او په کومو لارو د صلیبیانو په لاسو کې لوبول کیږي. سلطان زنګي به زیات وخت اندېښمند و او ویل به ئې چې «د بهر د یرغل مخه و نیسو اوکه خپل کور دخپل چراغ او په خپل لاس دسوزیدو څخه خوندي و ساتو».

صلاح الدین ایوبي دا خبرې په ډیر غور او دقت سره واوریدې او وئې ویل « که چېرې تاسې خلک چې وسله وال یاست ، دیانت لرونکي او دخپل مذهب سره مخلص واست نو د بهر یرغلونه او د کور سازشونه قوم ته هیڅ ډول زیان نه شي وررسولي ، تاسې خپلې سترګې د سرحدونو څخه لرې هغه لوري ته یوسئ ، د اسلامي سلطنت پولې نشته ، تاسې چې له کومې ورځې خپل ځانونه او د اللهﷻ دغه ستر مذهب اسلام ، په سرحدونو او پولو کې را و نغاړه نو په همغه ورځ په دې وپوهیږئ چې تاسې به په خپله په خپلې بندي خانې کې بندیان یاست.بیا به ستاسې پولې پخپله رژیږي. خپلې سترګې د روم د بحیرې څخه اخوا واړوئ ،سمندر ستاسې مخنیوی نه شي کولې ، د کور د ځراغونو څخه مه ویریږئ ، دا خو د یوه پوکی په واسطه له منځه ځي او مونږ به ددې پر ځاې د ایمان ځراغ رو ښانه کوو.»

«درونده سلطانه ! مونږ هیله لرو چې د ایمان پلورنکو مخه به تم کړاې شو.» سالار ورته وویل « مونږ نا هیلي نه یو ».

« یواځې ددوه بدیو څخه ځانونه خوندي وساتئ زما دوستانو !» سلطان ایوبي ورته وویل.« دنهیلئ اوبل ذهني عیاشئ څخه. انسان لمړې د هر څه د مخه نهیلې کیږي اوبیا د ذهني عیاشۍ په واسطه د تیښتې لاره خپله وي»

په دې وخت کې علي بن سفیان تللې و ، هغه سمدستي یو قاصد د روم دبحیرې پنډغالي ته ددې پیغام سره یو ځاې استولې و چې رابن ، دهغه څلور ملګري او نجونې ټول په آسونو او یا اوښانو سپاره اودلته دارالحکومت ته ئې د ساتونکو په ساتنه کې خوندي راواستوئ ،.....قاصد ئې اخوا و لیږه خو پخپله د خپلو شپږ اوه سپاهیانو سره د قومندان بالیان په لټون پسې را ووت ، هغه د هغو سوډاني قوماندانانو څخه چې هلته بیرون ناست و د بالیان په اړوند هم پو ښتنې کړې وې. ټولو ویلې و چې هغه مونږ ته په دې جنګ کې چېرې هم نه دې ترسترګو شوی او نه هم هغه ددې فوځ سره ، چې د روم د بحیرې په لور د سلطان په فوځ باندې د یرغل له پاره لیږل شوی و ، کتل شوی . علي بن سفیان د بالیان کور ته ولاړ خو هلته ئې د هغې ددوه زړو خدمه و څخه بل څوک ونه موندل ، هغوی ورته وویل چې د بالیان په کور کې پنځه نجونې وې ، په هغوی کې به چې دکومې یوې عمر لږ څه ډیریده هغه به ئې له دې ځایه غېبوله ، او د هغې پر ځاې به ئې ځوانه نجلۍ را وړله ، هغو خدمتګارانو وویل چې د بغاوت تر مخه هغه ته یو فرنګي نجلۍ راغلی و ه چې ډیره زیاته ښایسته او هو ښیاره وه ، بالیان دهغې غلام ګر ځیدلې و ،د بغاوت نه یوه ورځ وروسته کله چې سوډانیانو وسله پر ځمکه کښیښوده نو بالیان د شپې دشپې په آس سپور شو او په یوه بل آس هغه فرنګي نجلۍ سپره شوه ، خو ګرګنده نه شوه چې هغوی کومې لورې ته ولاړل ، دهغوی سره اوه آس سپاره نور هم ملګري و. د حرم د نجونو په اړوند هغو زړو خدمه و وویل چې هغوی ته چې څه په کور کې په لاس ورتلل وائې خستل اوپه خپلو خپلو لارو ولاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان دهغې ځاې څخه بيرته راستون شو نو يو کس چې خپل آس ئې ډير ګړندي ځغلاوه راغې او دعلي بن سفيان تر مخ و دريد . په دې آس باندې فخر المصري سپور و . را ټوپ ئې کړ او دآس څخه را ښکته شو اوپه لړزيدلې اواز ئې وويل «زه تاپسې راغلې يم ،زه هم همدغه بدبخته باليان او ددغې کافرې نجلۍ پسې ګرځيدم. زه دهغوی څخه بدله اخلم ، تر هغه چې دغه دواړه په خپلو لاس و نه وژنم ، نو ارام به نه کېنم، زه پو هيږم چې هغوی به اوس چېرې تللې وي خو دهغوی سره اوه کسه ساتونکې دي او زه ځانته يم ، هغوی د روم د بحيرې په لور تلل ، خو په عامې لاره نه ، بلکې د عامې لارې څخه لرې په درغلې بې لاريو باندې روان دي.» هغه دعلي بن سفيان په پښو لاس کښيښود او ورته ئې وويل « د خداې له پاره ماته يوا ځې څلور سپاهيان راکړه ، زه د هغوی پسې ورځم اوهغو ي له منځه ورم.»

علي بن سفيان هغه په دې وعدې سره سوړ کړ چې هغه ته به د څلورو پر ځاې شل سپاره ورکړې ، هغوی د ساحل نه اخوا دومره ژر نه شي تللاې ، ته له ماسره اوسه ، علي بن سفيان ډاډمن شوې و چې دا کرّه مالومات خو ورته تر لاسه شو چې هغوی کومې لورې ته تللي دي.

*****(۲۵)

په دې وخت کې باليان د همدې صليبې نجلۍ سره ،چې نوم ئې (موبي) ويل کيده ،دساحل په لورې د عامې لارې څخه اخوا په کږو وږو لارو باندې روان و. هغه ددې سيمې د لارو اولوړو ژورو څخه ښه خبر و ، خو هغه ته دا معلومه نه وه چې سوډاني فوځ او دهغې قوماندانانو ته صلاح الدين ايوبي عامه ښښنه کړې ده ، هغه خو له يوه اړخه د سلطان د قهر څخه په تيښته کې و اود بله اړخه هغه نه غوښتل چې د (موبي) په څير ښايسته نجلۍ له لاسه ورکړي ، هغه داسې انګيرله چې د نړۍ ښايسته نجونې يوا ځې په مصر او سوډان کې دې خوددغې ايټاليائې نجلۍ ښايست او زړه راښکونکې مخ هغه ړوند کوڼ کړې و. هغه د همدې نجلۍ په خاطر خپله رتبه ، خپل مذهب او ان تردې چې خپل هيواد پريښودو ته تيار شوی و. خو هغه ته دا نه وه څرګنده چې (موبي) اوس دهغه څخه د ځان د خلاصون په فکر کې وه ، هغه چې دکوم هدف له پاره راغلې وه هغه اوس ختم شوې و .بلکه هغه هدف له منځه تللې او تباه شوې و . خو بياهم (موبي) خپله دنده تر سره کړې وه ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره هغې د خپل جسم او عزت قرباني هم ورکړې وه. هغه اوس د خپل عمر څخه ددوه هومره زيات عمر د يوه سړي د هوس او عياشۍ وسيله ګرځيدلې وه.

باليان په دې خيالونو کې ډوب و او فکر ئې کاوه چې (موبي) له هغه سره ډيره زياته مينه لري خو (موبي) له هغه څخه نوره کرکه او نفرت کاوه ، مګر څرنګه چې هغه مجبوره وه نوپه دې خاطر ئې نه شوکولاې په يوا ځې ځان د تيښتې لار پيدا کړي. هغې د همدې مقصد له پاره باليان له ځانه سره کړې و . هغې ته د سمندر څخه دخپل ځان دخوندي تيريدو اړتيا وه. هغې دروم د بحيرې څخه اخوا تيريدل غوښتل .او يا تر رابن پورې ور رسيدل. هغه ته دا نه وه څرګنده چې رابن او دهغې نور څلور ملګري چې د تاجرانو په بڼه کې و ، وختې د سلطان ايوبي له خوا نيول شوی دي. هغه د همدې مجبوريو په اساس د باليان په لاسو کې د نانځکې په څير لوبيدله ، هغې خو ځله هغه ته ويلي و چې ګړندي ګړندي ولاړ شي او خپل پړاونه او تم ځايونه را کم کړي اوکه نه نو و به نيول شي خو باليان به هر چېرې چې ښه او شين سيوري وکوت نو دمه به ئې کوله ، هغه د شرابو ذخيره له خپله ځانه سره ګرځوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه شپه (موبي) له خپله ځانه سره دبالیان څخه د خلاصون فکر وکړ. هغې په بالیان باندې دومره شراب و څښل چې هغه ئې پرې بې سده اوبې هوشه کړ. د هغه سره هغه اوه ساتونکې هم ویده شوی و. (موبي) پوهیده چې په دوی کی یو داسې ځوان دې چې په ټولو ئې خبره اغیزلري، بالیان به هم ډیر وخت له همغه سره هره خبره کوله (موبي) هغه را ویښ کړ او لږ څه لرې ئې له ځانه سره یوړ او ورته ئې وویلې: ته ښه پوهیږې چې زه څوک یم او دلته د څه له پاره راغلې وم.ما خو تاسې خلکو ته مرسته را وړې و تر څو د صلاح الدین ایوبي په خیر د اجنبي وګړو څخه خلاصې و مومئ، خو ستاسې دا قومندان بالیان دومره عیاش انسان دې چې هغه د شرابو د څښلو وروسته بدمستیږي اوزما د وجود سره لوبې کوي، ددې پر ځای چې هغه د پوهې او تدبر په اساس د بغاوت له پاره پلان جوړ کړي او سوبه تر لاسه کړي هغه زه دخپل حرم وینځه وګرځولم او په راند

ه توګه ئې فوځ په دوه برخو وویشه، او په داسې بې پروائې سره ئې حمله وکړه چې په هماغه یوه شپه کې ستاسې دومره ستر فوځ له یوه سره له منځه ولاړ.........

«ستاسې د فوځ دماتې او ناکامۍ ټول مسئولیت ددې وګړي په غاړه دې، اوس هغه یواځې دعیاشې له پاره له ماسره ځي اوما ته وائې چې له ځانه سره ئې د سمندر هغه لورې ته بوځم، هغه ته په خپل فوځ کې رتبه ورکړم او ورسره واده وکړم. خو زه ددې وګړي څخه کرکه لرم، ما پریکړه کړې چې که چیرې زه واده هم کوم اویوڅوک له ځانه سره د سمندر اخوا خپل هیواد ته وړم اوپه خپل فوځ کې ورته رتبه ورکوم نو ماته به دداسې یوه کس انتخاب اړین وي چې زما خوښ وي، او هغه کس همدا ته ئې، ته ځوان ئې، زړه ور ئې، دعقل او پو هې خاوند ئې، دهغه وخته چې ته زما تر سترګو شوی ئې زما په زړه کې دې ځای نیولې دې، ماددې زاړه څخه و ژغوره، زه هم ستایم، د سمندر نه اخوا ځو، په فوځ کې رتبه او مال او شتمني به ستا په قدمونو کې کیږدم خو داسې به همدلته له منځه وړې، هغه ویده دې هغه ووژنه او بیا را څه چې ځو»

هغې د ساتونکې په غاړه کې لاسونه ورواچول، ساتونکې هم د هغې په ښایست کې و تړل شو هغه د لیونې په څیر نجلۍ په خپلو متو کې را ونغاړله، (موبي) په داسې جادو کولو کې هنرمنده وه. هغه چې لږ څه لرې شو یوبل ساتونکې ئې په لور ورغې او تر شا ئې یو برچه د هغه په ملا کې ور ښخه کړه، د هغې د خولې څخه د «وائې» اواز راووت او په یوه اړخ پریوت. برچه ئې د ملا څخه را وویسته او دا اواز ئې واوریده، « دې نمک حرامه ته د ژوندي پاته کیدو هیڅ حق نه شته.» د نجلۍ دخولې څخه یوه چیغه راووته ،هغه را پورته شوه او یواځې همدومره ئې وویلای شول چې تا هغه وواژه ،د هغې د شا څخه یو لاس د هغې اوږه ونیوله او ټکان ئې ورکړ او له ځانه سره ئې بوتله، هغه ئې د بالیان تر څنګ ور و غورځوله او وئې ویل « مونږ ددې سړې روزل شوی دوستان یو، زمونږ ژوند دهغه دژوند سره دې، ته زمونږ له ډلې څخه هیڅ یوهم دهغه پرخلاف بې لارې کولی نه شې هغه چې بې لارې شول هغوی خپله سزا و موندله،»

بالیان د شرابو په نشې کې مست بې هوشه پروت و.

«ایا تاسې خلکو دا فکر هم کړې دې چې تاسې چیرې روان یاست؟»(موبي) ترې وپوښتل.

«په سمندر کې د ډوبیدو په لور» یوه ځواب ورکړ. «له تاسره زمونږ هیڅ اړیکې نه شته، تر هر ځایه چې بالیان ځي، تر همغه ځایه پورې مونږ هم روان یو.» او هغه دواړه ولاړل او څملاستل.

په بله ورځ چې بالیان را پورته شو نو هغه ته ئې د شپې پیښه بیان کړه، (موبي) ورته وویل چې هغه ماته د وژلو اخطار راکړ او له ځانه سره ئې یوړم، بالیان خپلو ساتونکو ته شابسې ورکړ خو دهغوی دا خبره ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بلکل وانه وريده چې دغې نجلۍ هغه وژل شوی ساتونکې بې لارې کړې و ، او هغوی ددې نجلۍ خبرې ټولې اوريدلې وي ، هغه د (موبي) د ښايست اوشرابو په نشه کې بې هوشه شوې او ټول هر څه ترې هير شوی و . (موبي) يوځل بيا هغه ته وويل چې بايد ګړندي تګ وکړو ، خو باليان د هغې د خبرو څه پرواه نه کوله ، هغه په خپل ځان هم نه پوهيده .(موبي) اوس نه شوه ازادېداې ، هغې کتلي و چې دا خلک د خپلو نژدې دوستانو له وژلو څخه هم سرنه رغړوي.

معلومه نه ده چې علي بن سفيان په کوم فکر کې ددې خلکو تعقيب و نه کړاې شو. د بغاوت نه وروسته دحالاتو د ښه کولو له پاره هغه د سلطان ايوبي سره يوځاې ډير مصروف او مشغول شوی و.

*****(۳۲)

د ساحل دېنه غالي څخه رابن ، او دهغې د څلورو ملګرو او شپږ نجونو قافله د ساتونکو په ساتنه کې د قاهرې په لور روانه وه ، قاصد د هغوی څخه لږ څه د مخه تللې و ، بنديان په اوښانو سپاره ، او ساتونکې ئې په آسونو سپاره و. هغوی عادي تګ کاوه او دلارې په اوږدو کې به ئې پړاو اچوو. هغوی دکومې ويرې اوخطر د احساسولو پرته روان و. ځکه هلته د دښمن د برغل او ويرې ګواښ شتون نه درلود . د چا د تيښتيدو خطر هم نه محسوسيده . خو هغوی دا هير کړي و چې دا بنديان ټول روزل شوی جاسوسان دي ، هغو چې د تاجرانو په لباس کې نيول شوی و ټول په ګوته راټول شوی غشي ويشتونکې اوتيغ وهونکې فوځيان و. او نجونې يواځې نجونې نه وې چې د ښځو کمزورې ذات وګڼل شي ، دهغې نجونو جسماني زړه را ښکودنه ، اروپائي رنګ ، ځواني او د هغوی بې حيائي داسې وژونکې وسلې وې چې ډيرو سترو جابرو حکمرانانو ورته وسلې پرځمکه کيښودې.

د ساتونکودډلې قومندان يو مصري ځوان و. هغه وکتل چې دهغوی شپږو څخه يوه ئې دهغې لورې ته مخ وراړوي او ورګورې اوکله چې دا ورته ووينې نود نجلۍ په شونډو کې مسکا را پيدا کيږې. او همدې خندا هغه مصري ځوان د موم په څير ويلې کاوه. دماښام وخت و چې هغوی لمړې پړاو وکړ نو ټولومانښامې غذا و خوړله، خو دې نجلۍ ډوډۍ ته لاس هم ونه کړ ،کله چې قومندان ته خبر ورکړل شونو هغه د نجلۍ سره خبرې وکړې ، نجلۍ دهغه په ژبه هم پوهيدله او هم ئې ويلاې شوه ،د نجلۍ د سترګو نه اوښکې راغلې، هغې ورته وويل چې غوارې له ده سره په ځانته ځاې کې خبرې وکړې.

کله چې د شپې ټول ويده شول نو قومندان راپاڅيد ، هغه ، هغه انجلۍ را وينبه کړه او يوه ځانته ځاې ته ئې يوړه ،نجلۍ هغه ته وويل چې هغه مظلومه ده ، فوځيانو د يوه کور څخه را تښتولې ، اوبيا ئې په جهاز کې له ځانه سره راوړه هغه په ټوله لار د يوه منصبدرا په لاسو کې لوبيده ، د نورو نجونو په هکله هغې وويل چې دهغوی سره ئې يواځې په جهاز کې ليده کاته کړي دي ، هغوی هم ټولې را تښتول شوې نجونې دي کله چې په ناڅاپي توګه په جهازنو اورولګيد او جهازونه په اور کې را ونغښتل ، نو هغوی دغه ټولې نجونې په يوې کشتۍ کې ور واچولې اوپه سمندر کې ئې بې اسرې پرې ښودې . کشتۍ دوی تر دغه ساحله پورې راورسولې اوبيا دلته دوی د جاسوسانو په تور نيول شوی او بنديانې کړل شوی.

دا همغه قصه وه چې د تاجرانو په لباس کې هغو جاسوسانو ددې نجونو په هکله صلاح الدين ايوبي ته هم کړې وه ، د ساتونکو دډلې قومندان ته دا ډاګيزه نه وه خو هغه دا فکر کاوه چې د لمړي ځل له پاره دا ډول قصه اورې ، هغه ته خو حکم شوی و چې دا ډيرې خطرناکه جاسوساني دي ، دوی تر قاهرې پورې راورسوئ

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د سلطان په یوه پټه محکمه کې ئې محاکمي ته وړاندې کړئ، ددې حکم په اساس هغه ددې نجلۍ او یا هغو نورو نجونو سره څه مرسته نه شو کولاې ، هغه دې نجلۍ ته خپله مجبوري وویله ، هغه ته دا معلومه نه وه چې د نجلۍ په ورسره کڅوړه کې لا تراوسه پورې ډیر غشي پاته دي. نجلۍ ورته وویل ،« زه له تاڅخه هیڅ ډول بسپنه نه غواړم ، که چېرې ته غواړې چې زما سره مرسته وکړې نوزه به تا دمرستې کولو څخه منه کړم ځکه چې ته ماته دومره ګران ئې چې زه نه غواړم دخپل ځان په خاطر تا په کوم مصیبت کې واچوم. زما هیڅ غمخور نه شته ، زه دهغه نجونو سره هیڅ ډول پیژندګلوي نه لرم اوهغه خلک هم نه پیژنم چې له مونږ سره په قافله کې روان دي، ته ماته رحم زړې هم بریښې او زما په زړه هم ښه لګیږې ، په دې خاطر مې دا خبرې تا ته وکړې.»

ددومره ښایسته نجلۍ دخولې څخه دداسې خبرو په اوریدلو به کوم نارینه خپل ځان په کنترول کې و ساتي؟ دا نجلۍ مجبوره هم وه ، د شپې یواځې والې هم و ، د مصري نارینتوب را وپارید ، هغه د نجلۍ سره ددوستۍ خبرې پیل کړې ، نجلۍ اوس د محبت او میني یو بل غشي وویشت او د صلاح الدین ایوبي په کرچار ئې زهر وروشیندل ، هغې وویل « ما ستاسې والي صلاح الدین ایوبي ته خپله ټوله قصه کړې وه ،ما هیله کوله چې هغه به زما پر حال باندې رحم وکړي ، خو هغې زه په خپله خیمه کې و ساتلم ، او د شرابو دڅښلو وروسته ئې زما سره بدکاري وکړه. هغه ځناور زما وجود مات مات کړ ، د شرابو د څښلو وروسته دهغې څخه داسې ځناور جوړیږي چې د انسانیت ذره هم په کې نه پاته کیږي.»

دمصري وینه په جوش راغله او را و خوټیده ، وئې ویل « مونږ ته خو ویل شوی و چې سلطان ایوبي یو مؤمن وګړې دې ، یوه فرښته ده، د شرابو او ښځو څخه کرکه لري....»

« ګوره !ما اوس یوځل بیا هغه ته وروړي» نجلۍ ورته په ډیره مظلومانه توګه وویل « که چېرې ته باور نه کوي نود شپې له اړخه وګوره چې زه به چېرې وم. هغه ما په بندي خانه کې نه ساتي ، بلکه په خپل حرم کې مې ساتي ، زه ددې سړې څخه ویریږم.» دهمداسې زیاتو خبرو دکولو په اساس هغې نجلۍ د مصري قومندان په زړه کې د سلطان ایوبي پر خلاف کرکه او نفرت را پیدا کړل او په دې ترتیب ئې مصري په مکمله توګه په خپله ولکه کې واخست. دهغه په زړه او دماغ ئې قبضه وکړه ، مصري په دې نه پوهیده چې دا دهمدې نجونو وسله ده. نجلۍ ورته په اخر کې وویلې « که چېرې ته ماته ددې ذلیله ژوند څخه نجات راکړې نو زه به د تل له پاره ستایم او زما پلار به تا د سرو زرو په اشرفیو کې پټ کړي.» هغه ورته لاره داسې و ښووله ، «زما سره یوځاې د سمندر هغې لورې ته و تښته ، دکشتیو کمښت نه شته ، زما پلار ډیر شتمن انسان دې ، زه به له تا سره واده وکړم او زما پلار به تاته ډیر ښکلې کور او ډیره زیاته شتمني درکړي ، ته به بیا خپل تجارت کوي.»

مصري ته دا په یاد هم نه شوه چې هغه خو مسلمان دې ؟ ، هغه ورته وویل چې زه خپل مذهب نه شم پرې ایښودې ، نجلۍ د یوڅو لمحو د تیریدو وروسته ورته وویل « زه به ستا له پاره خپل مذهب پریږدم» ددې وروسته هغوی د تیښتې او واده د پروګرامونو د جوړولو په فکر کې شول ، نجلۍ هغه ته وویل « زه پر تا باندې زور نه راوړم ، ښه فکر وکړه ، زه یواځې ځان پو هول غواړم چې زما په زړه کې چې ستا له پاره کوم محبت او مینه پیدا شوی ده نو همدومره به ستا په زړه کې هم زما له پاره پیدا شوی وي او که نه ؟ که چېرې ته زما د قبلولو له پاره تیاریدې شې نو فکر وکړه او هڅه وکړه چې تر قاهرې پورې زمونږ سفر نور هم اوږود شي، که مونږ یو ځل هلته ورسیږو نو بیا ته زما بوي هم نه شې احساسولې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجلۍ موخه يواځې همدومره وه چې سفر اوږود شي او د درې ورځو پر ځاې شپږ ورځې تيرې شي. دهغې يو علت داو چې رابن اودهغې ملګري د تيښتې په هکله لارې چارې و لټوي او هغه پخپله هم په دې هڅو کې وه چې دشپې د ويده شوو ساتونکو څخه يا و تښتي او يا دهمغوي وسله را واخلي او پخپله پرې همغوي له منځه يوسي. خو دا کار ورته اوس شونې نه ښکاريده. تر اوسه خو دا لمړې پړاو و د هغې اړتيا همدا وه چې سفر اوږود شي تر څو په ډاډمنه توګه په مختلفو لارو چارو باندې فکرکولو ته وخت ولري او دعمل له پاره ئې ځان چمتو کړي. د همدې مقصد له پاره هغوی همدا نجلۍ ګمارلې وه تر څو د ساتونکو قومندان په خپلو لاسو کې واخلي، نجلۍ په خپله لمړنۍ کتنه کې دا مقصد تر لاسه کړ او مصري ته ئې دهغه دغوښتلو سره سم قيمت ورکړ. مصري ددومره لوړې رتبې سړې نه و هغه يو مامولي قومندان و، هغه ته کله په خوب کې هم دومره ښايسته نجلې نه وه په سترګو شوی. او بيا داسې ژوندۍ پيغله چې د هغې د انګيرونو څخه هم ډيره ښکلې وه. او نجلۍ اوس د هغې وينځه ګرځيدلې وه. هغه اوس خپل ځان، خپلې دندې او خپل مذهب هم هير کړې و. هغه اوس د يوې لمحې له پاره هم د نجلۍ څخه جدا کيدل نه غوښتل.

په دغه ليونتوب کې هغه د سهار په وخت لمړې حکم دا وکړ چې دسپرلۍ ځناور ډير ستړي دي په دې خاطر نن سفر نه شوکولاې، ساتونکو او د اوښانو خاوندانو په دې حکم ډيره خوښي وښوله. هغوی د محاذ د ستړتياو څخه نا ارامه شوی و او تر څنګ ئې منزل ته د رسيدو له پاره هم بيړه نه درلوده. هغوی ټوله ورځ ارام وکړ، خبرې اترې ئې کولې او دهغوی قومندان د هغې نجلۍ تر څنګ ناست بدمسته کيده. ورځ تيره شوه او شپه راغله، او کله چې ټول ويده شول نو مصري دغه نجلۍ له لاسه و نيوله او لږ لرې ولاړل، نجلۍ اوس هغه د اسمان شنو ته رسولې و.

سهار دا قافله روانه شوه، نو مصري قومندان لاره بدله کړه، هغه خپلې ډلې ته وويل چې هغه لورې ته د بل پړاو له پاره ډير ښه ځاې دي. هلته نژدې يو کلې هم شته چې چرګان او هګۍ ترې اخستلاې شو. دهغه ډله نوره هم خوښه شوه چې قومندان ئې د ساعت تيرۍ او عياشې له پاره ورته لاره هموار وي، خو په دې ډله کې دوه کسه عسکر داسې و چې د قومندان ددغه کړچار څخه خوښ نه و. هغوی هغه ته وويلې، چې له مونږ سره خطرناکه بنديان دي، دا ټول جاسوسان دي دوی بايد ډير ژر حکومت ته حواله کړو، پرته له کومه دليله د سفر دومره زيات اوږدول مناسب نه ښکاري، مصري د هغوی خولې، ددې خبرې په کولو سره چې دا زما مسئوليت دې چې ژر رسيږم او يا وروسته، ور ټپې کړې. که پو ښتنه کيږي نو له ما څخه به وي، له تاسې څوک نه پوښتي، که څه هم هغوی دواړه چپ چاپ شول خو هغوی په ځانته ځاې کې په خپلو منځو کې ددې خطرناکه کار په هکله پس پسکې او مشورې کولې.

(۲۷)*****

دماسپښين نه وروسته هغوی ته په يوه لرې ځاې کې څه ټپوسان، کارغان او نور غوښې خوړونکې مرغان، چې الوتل او کښيناستل، تر سترګو شول، دا ددې نښه وه چې هلته څه شې مردار شوې دي، دا سيمه د خاورې اوشګو دکوچنيو غونډيو څخه جوړه شوی وه. د ګڼو دښتي بوټو څخه هم ډکه وه، په تلو تلو کې هغوی په همدې غونډه ايزه سيمه کې ور ننوتل، لاره پورته تلله، دوی ته د يوه لوړ ځاې څخه يو ستر ډاګ تر سترګو شو، په همغه ځاې کې د ټپو سانو او مرغانو ښکته پورته کيدل او شور او زوږ را ته، لږ څه نور هم مخته ولاړل، نو وئې کتل چې دا د انسانانو لاشونه اومړي دي، بد بويي هم وه، دا دهغو سوډانيانو لاشونه وه چې د روم د بحيرې په ساحل د سلطان ايوبي د فوځي يرغل په پايلو کې له منځه تللي و. په دې ځاې کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي سپرو مجاهدینو د سوډاني لښکر په اخرنۍ برخه باندي یرغل کړي و او هغه فوځ ئي خپور ور کړي و ، مخته ترڅو میلوفاصلي پوري لاشونه پراته و . سوډانیانو ته د خپلو لاشونو د پورته کولو وخت هم نه و تر لاسه شوی ، د بندیانو او ساتونکو قافله روانه وه هغوی خپله لاره بدله کړه او د لاشونو د بدبوي څخه په څنګ تیر شول.

کله چي قافله له هغه ځایه تیریده نو هغوی وکتل چي د لاشونو په شاوخوا کي وسله هم لا تراوسه پوري اخوا دېخوا غورځیدلي او پرته ده ، بندیانو دا وسله وکتله ، هغوی په خپلو منځو کي خبري و کړي او رابن هغې نجلۍ ته، چي اوس ئي مصري قومندان په خپله ولکه کي اخستي و، یو څه وویل. لاشونه تر ډیره پوري خپاره پراته و ، په ښي اړخ کي د غونډیو تر منځ یوه شنه سیمه را ښکاره شو . هلته اوبه هم وي ، دا شنه سیمه همداسي پورته تلله ، نجلۍ قومندان ته اشاره وکړه ، نو هغه نژدې ورغي ، نجلۍ ورته وویل دا ځاي ډیر موزون دي همدلته پړاو وکړئ،» مصري د قافلي مخ را وګرځاوه او د همغي شني سیمي څنګ ته د اوبو د چینې سره یو ځاي ئي واړول ، شپه همدلته تیریدله.

تول د اسونو او اوښانو څخه را ښکته شول ، څناور په اوبو ور پریوتل ، د شپي د تیرولو له پاره د ښه ځاي په لټه کي شول ، ددوه غونډیو تر منځ ځاي پراخه او شین هم و ، نوهمدا ځاي ئي د شپي د تیرولو له پاره و ټاکه.

کله چي د شپي تیاره خپره شوه نو ټول ویده شول ، مصري ویښ پاته شو او دا نجلي هم ویښه وه ، هغه ته په ځانګړي توګه په همدې شپه ویښه پاته کیدل او په مصري قومندان په پوره توګه واک موندل او هغه د خپل ځان سره د آسمان په شنو کي مدهوشول و . څه وخت چي هغي د خلکو د خراټو اواز واورید نو هغه سمدستي مصری ته ورغله ، هغه هم د همدې نجلۍ په خاطر د ټولو جدا په ځانته خیمه کي اوسیده ، نجلۍ هغه له ځانه سره کړ او د غونډۍ څنګ ته ئي یوړ او دهغي ځایه څخه ئي نور هم د لري تللو غوښتنه وکړه ، مصري هم د هغي د غوښتنو غلام ګرځیدلي و ، هغه ته دا احساس هم نه و چي نن شپه نجلۍ هغه د کوم مقصد له پاره دومره لري له ځانه سره وړي ، هغه له هغي سره په څنګ څنګ کي ته ، نجلۍ هغه ددریو غونډیو څخه هم لري یوړ. هلته هغه و دریده او مصري ئي په خپلو متو کي را ونغاړه ، او بې هوشه ئي کړ.

کله چي رابن وکتل چي قومندان له خپله ځایه تللي دي او نور ساتونکي په ژور خوب ویده دي نو هغه په ملاسته ملاسته خپل یو بل ملګري را ویښ کړ اوهغه خپل بل ملګري او په دې ترتیب څلور واړه را پورته شول..... ساتونکي له دوی څخه لږ څه لري ویده و ، مصري قومندان هغه نجلۍ دومره بې پروا کړي و چي هغه به د شپي له اړخه پهره دار هم نه دراوه . تر ټولو لمړي رابن په سینه و خوئېد او د ساتونکو څخه لري ولاړ او دهغي وروسته دهغي هغه څلور نور ملګري هم په همدې تر تیب د هغه ځایه لري ولاړل. د غونډیو په اړخونو کي هغوی خپل قدمونه نور هم ګړندي کړل او خپل ځانونه ئي د سوډاني فوځ لاشونو ته ورسول. هغوی لاسونه ووهل او څلور کمانونه او د غشو خلطي ئي تر لاسه کړي ، یوه یوه برچه ئي هم را واخستله ، هغوی د همدې مقصد له پاره نجلۍ ته ویلي و چي د قومندان څخه وغواړي همدلته پړاو واچوي ، هغوی وسله راواخستله اوبیرته راغلل ، اوس نو هغوی یو ځاي او په ښه وسله سنبال هم و.

هغوی ویدو ساتونکو ته را ورسیدل ، رابن د یوه ساتونکي په سینه باندي دبرچي د وار کولو له پاره لاس پورته کړ ، پاته څلور هم د یوه یوه ساتونکي په سر ولاړ و. دا ډیر بریالي چال و . هغوی کولي شول په یوه وخت دغه څلور ساتونکي له منځه یوسي او دپاته یولسو له منځه وړل ورته هم اوس دومره ستونزمن کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بریښیده. یوائې د اوښانو خاوندان او یو مصري قومندان پاته کیدل. هغوی هم ډیر اسانه ښکار وو . کله چې رابن خپله برچه د وار کولو له پاره پورته کړه لږ څه شور غوندې ئې تر غوږو شو او یو غشې د رابن په سینه کې ور ننوت. ددې تر څنګ یو بل غشې د رابن د ملګرې په سینه کې ورښکته شو. هغوی په غورځیدو شول او هغو نورو درې کسو ملګرو ئې ورته کتل چې دا څه وشول ، په همدې وخت کې دوه نور غشې راغلل او دوه نور بندیان ئې را وپرځول ، اخری بندې د تیښتې له پاره شاته وګرځید او یو غشې ئې په اړخ کې و نښت ، دا کار دومره په چپه چپتیا سره تر سره شو ، چې دهغې ساتونکو څخه ، چې مرګ ئې په سر سپور و ، د چا سترګې هم خلاصې نه شوی.

غشې ویشتونکې مخته راغلل ، هغوی مشالونه رو ښانه کړل ، دا هغه دوه ساتونکې وو چې خپل قومندان ته ئې ویلې و چې دوی باید ژر تر ژره خپل منزل ته ورسیږي. هغوی ریښتونې او صادق و و ، هغوی ویده و چې دغه څلور واړه بندیان د هغوی د څنګ څخه تیریدل ، د هغوی څخه د یوه سترګې و غوړیدې ، هغه خپل ملګرې هم را ویښ کړ اود دې بندیانو پسې په پټه توګه شاته ولاړل. هغوی دا اراده کړې وه چې که چېرې دا بندیان د تیښتې هڅه وکړي نو هغوی به ئې د غشو په واسطه له منځه یوسي ، خو ددې دمخه هغوی غوښتل ووینې چې ددوی هدف څه دې او څه کول غواړي ؟ هغه څه چې ورته په تیاره کې تر سترګو کیدل همغه ئې لیدل ، بندیانو وسلې را واخستلې او بیرته راغلل نو دا دواړه ساتونکې هم راغلل او دغونډۍ په څنګ کې ورته پټ کښیناستل ، خو کله چې دې بندیانو د ساتونکو د وژلو له پاره خپلې برچې پورته کړې نو هغوی پرې غشې را وورول ، او بیا ئې دغه څلور واړه له منځه یوړل. هغوی خپل قومندان ته ورغږ کړ خو هغه ورک مالومیده. دهغوی د غږونو په واسطه هغه نورې نجونې را پورته شوې او پاته ساتونکې هم ، نجونو دخپلو ملګرو لاشونه وکتل ، په هر یوه لاش کې یو یو غشې ورکښیوتې و. نجونو په چپه خوله لاشونه کتل هغوی ته دا مالومه وه چې دا خلک به نن شپه څه څه کوي ، مصري قومندان هلته نه و او یوه نجلۍ هم له صحنې څخه غایبه وه.

ساتونکو ته دا معلومه نه وه چې هغه وخت چې ددې جاسوسو بندیانو په سینو کې غشې ورننوتل ، په هماغه وخت د مصري قومندان په ګیډه کې هم یو خنجر ورننوتې و. دهغې لاش دهغې دربیمې غونډۍ تر څنګ پروت و ، په دې شپه د دښتې شګې د وینو تږې معلومیدې ، مصري قومندان د خپلو ساتونکو او بندیانو څخه بې خبره دهغې نجلۍ سره تللې و او نجلۍ هغه تر لرې ځابه پورې له ځانه سره یوړ ، هغې ته دا معلومه وه چې دهغې ملګري به یوه وینه تویونکې ډرامه جوړوي ، نجلۍ مصري یوي غونډۍ ته بوت او هملته ورسره کښیناسته او په خپل محبت کې ئې مشغول کړ.

دهمدې غونډیو څخه په لږه فاصله کې بالیان او دهغې شپږو ساتونکو هم پړاو اچولې و ، د هغوی آسونه لږ څه لرې تړل شوی و. بالیان د (موبي) سره یو ځاې د یوي غونډۍ په لور تللې و دهغه په لاس کې د شرابو بوتل هم و . (موبي) هلته د کښیناستو له پاره یوه درۍ هم راخستې وه ، بالیان غوښتل د خپلو ساتونکو څخه لرې په کوم ځاې کې عیش او عشرت وکړي ، هغې درۍ خپره کړه ، هغوی لا تر اوسه ناست نه و چې د شپې په چپتیا کې ئې هلته نژدې د چا دخبرو اوازونه واوریدل ، هغه تکان وخوړ او سمدستی ئې د خبرو د اوریدو هڅه وکړه. دا اواز د یوي نجلۍ و ، بالیان او (موبي) په ډیر احتیاط سره هغې لورې ته ولاړل او د غونډۍ څنډې ته ئې وکتل ، هغه ته دوه ناست سیوري په سترګو شول ، په ډاګه څرګندېده چې یوه ښځه او

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو نر دي. (موبي) نوره هم ور نژدې شوه او په ډېر غور سره ئې دهغوی خبرې اوريدلې ، د مصري قومندان سره هغې نجلۍ داسې ځرګندې خبرې کولې چې (موبي) ته دا ډاډ پيدا شو چې دا دهغې ملګرې کومه نجلۍ ده او دا هم ورته ځرګنده شوه چې هغوی قاهرې ته ورل کيږي.

کوم حرکت او خبرې چې مصري کولې هغه بلکل ډاګيزه وي ، په هغې کې دهيڅ ډول شک ځای نه پاته کيده. (موبي) په دې پوه شوه چې مصري ددې نجلۍ د مجبوريتونو څخه په ګټې اخستلو سره هغه دخپلې عياشۍ اله جوړه وي ، (موبي) دا فکر و نه شو کړای چې شاوخوا ته که بل څوک وي او دوی وويني او يا هغې چې کومه اراده کړې وه دهغې پايلې به څه وي ، هغه لږ څه وروسته شوه او د باليان په غوږ کې ئې وويلې « دا مصري دې او زما د يوې ملګرې سره عيش کوي ، دانجلۍ بايد په څنګ کړو ، دا مصري ستا دښمن دې او نجلۍ ستا دوسته.» هغه د باليان دنور زيات را وپارولو په خاطر وويل «دا ډيره ښايسته نجلۍ ده هغه خوندي کړه او په خپل سفري حرم کې يوه بله ښکلې هم ورزياده کړه.»

باليان هم شرابو نشه کړې و ، هغه د خپل ملا بند څخه خنجر را وويست او د مصري قومندان په شا کې ئې ورننويست ،دويم ځلې يې خنجر را وويست او يو ځل بيا ئې په ډېره ګړندۍ توګه يو بل وار هم پرې وکړ. نجلۍ د مصري څخه را پورته او ازاده شوه ، (موبي) ورمنډه کړه او هغې ته ئې ورغږ کړ. هغې هم منډه کړه او (موبي) ته ور غاړې وتله. هغې ورته د رابن او نورو ملګرو په هکله هم مالومات ورکړل او دائې هم ورته وويل چې هغوی د پنځلس کسانو ساتونکو په ساتنه کې دي ، باليان منډې کړې او خپل هغه شپږ کسه ملګري ئې له ځانه سره راورل. دهغوی سره کمانونه او نور هر ډول وسلې وې ، په همدې وخت کې د مصري د ساتونکو د ډلې څخه يو کس مصري ته اوازونه کول او ورپسې ګرځيده. هغه دې لورې ته راغې خو دباليان ساتونکو په يوه غشې د هغې ژوند ورختم کړ. هغې نجلۍ تر خپل ځايه پورې دباليان او د هغې د ساتونکو د راوستلو لارښوونه کوله او دهغوی مخته مخته را تلله.

باليان ته د اخري غونډۍ شاته رڼا تر سترګو شوه. هغه د غونډۍ په سر وخوت او وئې کتل چې هلته دوه ستر ستر مشالونه روښانه دي ، دهغوی ډنډې په ځمکه کې ښخې شوی دي. باليان دخپلو ملګرو سره په تياره اړخ کې و. هغه ته د مشالونو په رڼا کې هغه پنځه نجونې ولاړې تر سترګو کيدې ، ساتونکې ئې هم ليدلې شول. دهغوی تر منځ پنځه لاشونه پراته وو چې په غشو ويشتل شوی و ، (موبي) او هغې بلې نجلۍ دوارو په سلګو سلګو ژړا پيل کړه. د (موبي) په را پارولو سره باليان خپلو ملګرو ته وويل چې دا ستاسې ښکار دې، په غشو ئې وولئ ، اوس نو دهغوی شميره هم څوارلس کسان شوی و. دا دساتونکو بد قسمتي وه چې هغوی رڼا ته و.

دباليان ملګرو په کمانونو او ليندو کې غشي کښيښول ، ټول غشي په يو ځل دکمانونو څخه ووتل ، په بل ځل بيا په کمانونو کی شپږ غشي کښيښول شول او په يوه ځل د بنديانو شپږ ساتونکي له منځه ولاړل ، پاته لا تر اوسه پورې پوه شوی هم نه و چې غشي دکومې لورې څخه راغلل. نورو شپږ غشو ، نور شپږ کسان ساتونکې له منځه يوړل ، پاته دوه و چې يو ئې په تياره کې ځان ورک کړ. دويم تنبلي وکړه او په يوه وخت د سوډانيانو ددرې غشو ښکار و ګرځيد. درې اوبښ چلونکې پاته شول چې په هغه ځای کې موجود نه و. هغوی هم په تياره کې اخوا دېخوا شول. اوس نو دمشالونو په رڼا کې د لاشونو ډېرې په سترګو کيده ، په هر لاش کې يو يو غشې و رننوتې و ، خو په يوه کې درې غشې و. (موبي) منډه کړه او د نجونو سره يو ځای شوه. په همدې وخت کې هغوی ته د ځغاستونکی آس اواز تر غوږو شو چې په يوه منډه د هغه ځايه څخه ووت.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باليان وويل چې اوس نو دلته تم کيدل مناسب نه دي، ددوی څخه يو خوندي او سلامت ولاړ. هغه دقاهرې په لور ولاړ ، سمدستي ددي ځاې څخه و کوچيږئ.

هغوی د ساتونکو اسونه را پرانستل اوخپل ځاې ته ولاړل ، هلته په رسيدو سره ئې وکتل ، چې يو آسپ د زين سره غايب شوی دې. هغه همغه پاته شوني ساتونکي له ځانه سره وړې دې. ځکه هغه خپلو آسونو ته نه شو ورتللاې ، هغه په پټه هلته ولاړ که ګوري چې اته آسونه تړلي ولاړ دي او د هغوی زينونه هم ورسره ايښې دي، هغه په يوه اس باندې زين کښيښود او په ځغاسته ئې کړ. باليان په پاته څوارلس آسونو باندې زينونه کښيښول ، سامان ئې په دوه آسونو بار کړ. پاته اسونه ئې له ځانه سره کړل او روان شول. نجونو (موبې) ته ټوله قصه وکړه چې څه پرې تير شوی و او اوس ئې چېرې رواني کړې وې، هغوی دا هم وويل چې رابن او دهغې ملګري دسوډانيانو د لاشونو څخه د وسلو د راټولولو له پاره هلته ورغلي و خو معلوم نه شوه چې هغوی څه ډول ووژل شول.

(موبې) ورته وويل « چې د ايوبي په پنډغالي کې د هغې او د رابن ليدنه کتنه هسې يوه اتفاقي خبره وه ، هغه ويلي و چې ماته داسې تر سترګو کيږي چې يسوع مسيح ته زمونږه برياليتوب منظور دې او که نه مونږ به دغسې يو ناڅاپه يو له بله سره نه وای کتلي. نن زمونږ ليدنه کتنه د توقع خلاف وه خو زه دا نه وايم چې يسوع مسيح ته زمونږ بريا منظور ده. د يسوع مسيح خدای زمونږه څخه ناخوښه معلوميږي ، مونږ چې هر کار ته لاس وراچولي ، لاس مو تش را وتلي ، د روم په بحيره کې زمونږ فوځ د ماتی سره مخ شو ، دلته د کرستيوفر او رابن په څير زړه ور خلک اودهغوی روزل شوی ملګري له منځه ولاړل ، څرګنده نه ده چې زمونږ انجام به څه وي؟»

« زما په ژوند به هيڅوک تا ته لاس هم در ونه غځوي » باليان ورته وويل « تا زما د زمريانو کمال هم و کوت».

*****(۲۸)

په هغه وخت کې چې د بنديانو قافله دسوډاني فوځ د لاشونو تر څنګ هلته په غونډيو کې تم وه ، نو په هماغه وخت کې هلته د ساحل تر څنګ د سلطان ايوبي د فوځ پنډغالي ته دري کسان رانوتي وو. هغوی يو اخې په ايټاليائې ژبه خبرې کولې ، د بڼې او لباس څخه د ايټاليا کليوال مالوميدل ، هيڅوک د هغوی په ژبه نه پو هيدل ، ، د ايټاليا د جنګي بنديانو څخه يو ښتنه وشوه هغوی وويل چې دوی له ايټاليې څخه راغلي دي اود خپلو ورکوو شوو نجونو پسې ګرځي ، دوی غواړي دلته د فوځي سالار سره ووينې ، هغوی ئې بهاؤالدين شدّاد ته يوړل ، هغه د صلاح الدين ايوبي په غياب کې د پنډغالي قومندان و. د ايټاليا يو بندې را وبلل شو چې په مصري ژبه هم ښه پو هيده ، دهغه په واسطه دهغې خلکو سره خبرې اترې وشوې ، دهغې دري کسانو څخه يو د پوخ عمر سړې و او دوه نور ځوانان ول ، درې واړو يو ډول خبره وکړه ، « د درې واړو يوه يوه ځوانه خور صليبي فوځيانو دهغوی د کورنو څخه را پورته کړې او د خپله ځانه سره ئې راوړې وې. هغوی ته چا ويلي و چې هغه نجونې د مسلمانانو په فوځي پنډ غالي کې دي ، دوی اوس د خپلو خويندو په لټه کې دلته رارسيدلي و.

دوی ته وويل شول چې دلته اوه نجونې راغلې و ې ، هغوی هم همدا ډول قصه بيان کړې وه خو هغوی ټولې جاسوسانې و ختلې ، هغوی درې واړو وويل چې زمونږ خويندې د ځارکښې سره کوم اړيکې نه لري ، مونږ غريب او مظلوم خلک يو ، يوه کشتۍ مو پيدا کړه او تر دې ځايه مو ځان را ورساوه.. څه ډول به زمونږ د

(c) ketabton.com: The Digital Library

غربيانو خوينديې د ځاركښې كولو جرأت وكړای شي ؟ مونږ ته د هغه اوه نجونو په هكله څه مالومات نه شته ، دا مالومات هم نه لرو چې هغوی څوک دي مونږ خو يواځې د خپلو خويندو په لټون پسې را وتلي يو .»

«زمونږ سره بله كومه نجلۍ نشته» شدّاد ورته وويل « همدا اوه نجونې وې چې دهغوی څخه هم يوه چېرې درغل شوې ده او پاته شپږ پرون سهار له دې ځايه څخه استول شوی دي ، كه چېرې غواړئ هغوی ووينئ نو قاهرې ته ولاړ شئ ، زمونږ سلطان ډېره زړه سواندې انسان دې هغه به تاسوته د نجونو سره دكتلو اجازه دركړي.»

«نه !» يوه وويل « زمونږ خويندې جاسوسانې نه دي ، هغه اوه نجونې به بل څوک وې ، زمونږ خويندې به په سمندر كې ډوبې شوی وې اويا به زمونږ فوځونو هغوی له ځانه سره ساتلې وې.»

بهاؤالدين شدّاد يو نيک خويه انسان و . هغه ددې كليوالو ميلمنو ډېر عزت او ښه ميلمستيا وكړه ، اوپه ډير درنښت ئې رخصت كړل ، كه چېرې هلته علي بن سفيان وائې نو هغه درې واړه ئې په دومره اسانۍ سره نه پريښول چې ولاړ شي. د هغې اطلاعاتي زيركتياو به سمدستي دا درک كړې واي چې دغه درې واړه درواغ وائې ...... هغه درې واړه ولاړل ، هيچا ته روښانه نه شوه چې هغوی چېرې ولاړل ، هغوی ولاړل او تر مانښامه پورې ئې خپل تګ جاري وساته ،د پنډغالي څخه لرې د هر ډول خطر څخه خوندې د غونډيو تر منځ ور ننوتل.هلته د همدوی په څېر نور اتلس كسان ددوی په انتظار كې ناست و. د هغوی دريو څخه چې كوم د پوخ عمر سړې و هغه پخپله "ميګنانا ماريوس» و ، دا د صليبيانو هغه كمانډو ډله وه چې د نجونو د ازادولو او د امكان په صورت كې د سلطان ايوبي د وژلو پروګرام ئې درلود . دوی درې واړو د پنډغالي څخه څه نور اړين مالومات هم ترلاسه كړي و.دا ئې هم معلومه كړې وه چې صلاح الدين ايوبي دلته نه شته او اوس په قاهر كې ميشت دې ، د شدّاد سره د خبرو كولو په وخت كې كله چې هغوی ته دا ډاګيزه شوه چې نجونې دلته نه بلكه قاهرې ته استول شوی دي ، نو هلته ورته دا هم جوته شوه چې دهغوی سره پنځه نارينه بنديان هم ملګري دي.

دا ډله په يوې ستري كشتۍ كې راغلې وه ، او خپله كشتۍ ئې د ساحل په يوه داسې ځای كې تړلې وه په كوم كې چې سمندر غر پرې كړې و او دننه ئې څپې تللې. دې خلكو اوس غوښتل د قاهرې په لور ولاړ شي ، خو سپرلۍ ورته نه ترلاسه كيدې. دغه درې واړه چې د پنډغالي څخه راتلل نو هغوی دا هم كتلي و چې د فوځ دسپرلۍ اسونه او اوښان په كومو كومو ځايو كې تړلي دي. هغوی دا هم كتلي و چې د پنډغالي څخه د سپرلۍ پټول دومره اسانه كار نه دې ، يويشت آسونه او اوښان پټول دومره اسانه كار نه و. لا تر اوسه د لمر را ختلو ته ډير وخت پاته و. هغوی په پښو روان شول ، كه چېرې هغوی ته سورلۍ پيدا شوی وې نو هغوی به د بنديانو سره په لار كې يو ځای شوی واې . اوس نو هغوی دا فكر وكړ او په پښو پياده روان شول چې قاهرې ته ولاړ شي او هملته د بنديانو د خوشې كولو په لارو غور او فكر وكړي. ټول په دې پو هيدل چې دا د ژوند او مرګ كار دې ، صليبي فوځي مشرانو او پادشاهانو هغوی ته د هغوی د برياليتوب په صورت كې چې كوم انعام ټاكلې و هغه دومره زيات و چې دهغه د ترلاسه كولو په صورت كې ئې ټول عمر د خپلو كورنيو سره يو ځای د هيڅ ډول كار كولو پرته په عيش او ارام سره ژوند تيرولاې شو.

«ميګنا ناماريوس» ئې د بندي خانې څخه راوړې و ، هغه ته د غلا او لارشوكونې په جرم دېرش كاله بند وركړل شوی و ، د هغه سره دوه نور بنديان هم و چې د يوه سزا څلورويشت كاله او دبل سزا اوه ويشت كاله ټاكل شوی وه . په هغه وختو كې بندي خانې د قصاب خانو په څير وې ، مجرم انسان ئې انسان نه ګڼه ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی څخه به ئې ډیر سخت کار اخسته او د څرونکو حیواناتو په څیر به ئې غذا ورکوله ، بندیانو به د شپې له اړخه هم ارام نه شوکولاې ، دداسې قید و بند څخه مرګ غوره و.[او په دې یویشتمه پیړۍ کې د تمدن داعیانو په افغانستان اوعراق کې دا په ډاګه کړه چې ددوی بندیخانې د پخوانیو قصاب خانو څخه ډیرې بد ترې دې ، کوم سلوک، چې د بندیانو سره د بګرام ، قندهار ، پنجشیر .... او د عراق داوبوغریب او ان د ګوانتانامو په ټاپو وزمه کې ددې انساني حقوقو د بیرغ پورته کونکو له خوا وشو ، تاریخ پرې شرمیږي او دې دا ثابته کړه چې له دوی سره د انسانیت هیڅ قدر وقیمت نه شته ، په هغه وخت کې به ئې یواځې کار ترې اخست خو نن ئې ټوله حیا و عزت ترې اخلي ....«ژباړن»] دې درې واړو ته د انعام څخه اخوا د بند اوقید دمعافۍ هم وعده شوی وه . په دې اساس ئې هغوی په صلیب د سوګند کولو وروسته همدې ډلې سره را یوځاې کړې و . کوم پادري چې له دوی څخه سوګند اخستې و هغه ورته ویلي و چې دوی چې څومره مسلمانان ووژلې شي نو دهغې لس برابره به د هغوی ګناه و بښلې شي . او که چیرې هغوی صلاح الدین ایوبي ووژني نو بیا خو به ئې د عمر ګناهونه ورته وبښل شي. او په بله نړۍ کې به د یسوع او مسیح خداې هغوی ته جنتونه ور په برخه کړي.

دا څرګنده نه ده چې د غه درې واړه بندیانو د بندیخانې د دوزخ نه د خلاصیدو په خاطر د مرګ په دغه مشن کې ورګډ شوی و او که په بلې دنیا کې د جنت د ترلاسه کولو، او یا دبل کوم انعام لالچ دلته راوستي و اویا دمسلمانانو پر خلاف ، چې کومه کرکه ددوی به زړونو کې ور اچول شوې وه دلته ددوی دراتلو سبب ګرځیدلې وه . په هر صوت دوی په خپل عزم کې کلک مالومیدل ،خو دهغوی جوش او ولولې ښوولې چې هغوی به څه څه ډول کارونه کوي ، یا به له مصره بیرته د کارونو د ترسره کولو وروسته سلامت ستنیږي او یا به خپل ځانونه همدلته د خپلو موخو په خاطر ځاروي. پاته نور اتلس کسان د فوځ څخه په ګوته را ټول کړل شوی سپاهیان و ، هغوی د سوځیدونکي جهازونو څخه خپل ځانونه په څنګ کړي و او په ډیره ستونزمنه توګه بیرته تللي و . هغوی د مسلمانانو څخه ددې ذلت ناکه ماتې د بدلې اخستل غوښتل ، د انعام لالچ هم ورسره مل و . همدا جذبه وه چې دهغې جوش او ولولو دوی د یوه نه پیژندل شوی لورې په لور روان کړي و.

دماسپښین وخت و یو آس د صلاح الدین ایوبي د دفتر مخته ودرید. د اس څخه خولې د اوبو په څیر روانې وې او سپور ئې د ستړیا له لاسه خبرې نه شواې کولې. هغه له آسه را ښکته شو نو د آس ټول جسم په ډیره سخته توګه و شړکید او پر ځمکه را پریوت او له دنیا څخه ولاړ. سپور هغه په پرلپسې توګه یوه شپه اورځ د اوبو او خوراک پرته ځغلولې و . د سلطان ایوبي ساتونکو د آس سپور سمدستې را ونیو او اوبه او خوراک ئې ورکړه او کله چې هغه د خبرو کولو وړ وګرځید نو هغه وویل چې د کوم سالار او یا قومندان سره ئې لیدنه وکړئ ، په دې وخت کې سلطان ایوبي پخپله بهر راوتلې و ، سپور هغه وکوت ، پورته شو اود سلام کولو وروسته ئې ورته وویل « دسلطان بخت دې ستروي ډیر بد خبر مې را وړې دې» سلطان ایوبي هغه له ځانه سره دننه یوړ ، او ورته ئې وویل « ژر را ته ووایه چې څه شوی دي ؟»

«بندیانې نجونې و تښتیدې ، زمونږه ټوله ډله له منځه ولاړه» هغه ورته وویل « نارینه بندیان خو مونږ ووژل ، یواځې زه ترې خوندې پاته شوم ، ماته دا معلوم نه شوه چې یرغل کونکې څوک وو ، مونږ د مشالونو په رڼاکې و او هغوی په تیاره کې . د تیارې څخه غشي راغلل او زما ټول ملګرې ئې یو په بل پسې وویشتل او وئې وژل»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د ساتونکو د ډلې هغه کس و چې په تياره کې ئې ځان غائب کړې و .او د سوډانيانو اسپ ئې را پرانستې و او را تښتيدلي و. هغه خپل اسپ د تميدو او دمې کولو پرته پر پرلپسې توګه را ځغلولي و. هغه دومره اوږود سفر د نيمائې وخت نه هم په لږه موده کې تر سره کړې و .

سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان او د فوځ يو بل نائب سالار را وبلل ، کله چې هغوی راغلل نو دې سړي ورته ټوله قصه په تفصيل سره واوروله ، هغه د پنډغالي څخه د روانيدو د وخته خپله خبره پيل کړه او دخپلې ډلې د قومندان په هکله ئې ووېل چې هغه د يوې بندۍ نجلۍ سره خپل عيش کاوه او د پاته نورو بنديانو څخه بې پروا شوی و . اوبيا هغه څه چې په لاره کې کيدل هغه ئې ټول هغوی ته واورول ، خو دا ئې ډاګيزه نه شوه کړاې چې په دوی يرغل کونکې څوک و.

سلطان ايوبي علي بن سفيان او خپل نائب سالار ته ووېل « ددې مطلب خو دا شو چې صليبي ګوريلا ډلې دلته د مصر په منځ کې هم شتون لري.»

«کيداې شي » علي بن سفيان ورته ووېل « کيداې شي چې دا صحرائي غله اوسي ، دومره ښايسته نجونې د صحرائي غلو له پاره ډيره په زړه پورې خبره ده.»

«تا ددې سړي خبره په غور سره نه ده اوريدلې » سلطان ايوبي ورته ووېل « هغه وويلې چې نارينه بنديانو د سوډاني ځيل شوی فوځ دلاشونو سره نژدې پرتې وسلې را پورته کړې وې او غوښتل ئې ساتونکې ووژني ، د ساتونکو څخه دوو هغوی د خپلو غشو په واسطه له منځه يوړل دهغې وروسته پر دوی حمله شوی ، ددې څخه دا ډاګيزه کيږي چې صليبي غلچکي ډلې د هغوی تعقيب کاوه ،»

«هغه چې هر څوک و ، دروند‌ه سلطانه !» نائب سالار ورته ووېل « هغه کار چې بايد سمدستي تر سره شي هغه دادې چې دا سپاهي د لارښونو له پاره و استول شي او لږ تر لږه شل ګړندي آسپ سواره د دې خلکو د تعقيبولو له پاره ور سره مل کړل شي، دا وروستۍ خبره ده چې دا مالوم کړو چې هغوی څوک وه ،»

« زه به خپل يو معاون هم ورسره و ليږم» علي بن سفيان ورته ووېل.

«دې عسکر ته تر هر څه دمخه غذا ورکړئ» سلطان ايوبي ووېل او زياته ئې کړه چې « پريږدۍ چې دا لږ څه ارام وکړي ، تاسو ددې سره شل کسه اسپ سواره تيار کړئ او ورسره ئې واستوئ ، که چيرې اړين ئې ګڼئ نو د زياتو سپورو د استولو په هکله هم فکر وکړئ.»

«ما چې له کومه ځايه دا آسپ را پرانسته نو هلته نور اوه اسونه هم ولاړ و » سپاهي ووېل. هلته بل داسې څوک نه و ، کيداې شي چې يرغل کونکې همدا ډله اوسي ، که چيرې دهغوی آسونه اته و نو هغوی به هم اته کسان وي.»

« د ګوريلا او غلچکي وګړو شميره هم له دې څخه ډيره نه وي » يوه نائب سالار ووېل ، « مونږ به که خداې کول هغوی په خپله ولکه کې را نيسو .»

«دا ياد ساتئ چې هغوی غلچکيان دي» سلطان ايوبي ورته ووېل « او نجونې جاسوسانې دي ، که چيرې تاسې يو جاسوس او يا غلچکي کس نيسئ نو داسې و انګيرئ چې تاسې ددښمن دوه سوه عسکر ژوندي نيولي دي. زه ددښمن د يوه جاسو س د وژلو له پاره دهغوی دوه سوه عسکر پرينبوداې شم. يوه ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیچاته زیان نه شي رسولې خو یوه جاسوسه او تخریب کاره ښځه په یواځې ځان د یوه هیواد بېړۍ ډوبولای شي، دا نجونې ډیرې زیاتې خطرناکې دي که چېرې دوی د مصر دننه خوندي پاته شي نو ستاسې ټول لښکر به بیکاره کړي ، د یوه جاسوس او یا جاسوسې د نیولو او یا د هغه / هغې د له منځه وړلو له پاره سل سپاهیان که ځار کړل شي نو بیا به هم دا سودا ډیره ارزانه وي ، که چېرې دا غلچکیان و نه نیول شي دومره پرواه نه کوي خو دا نجونې باید په هر قیمت چې وي تر لاسه شي. که اړینه شي نو د غشو په واسطه ئې له منځه یوسئ خو ژوندئ باید ولاړې نه شي.»

د یوه ساعت په وخت کې نژدې شل کسان ګړندي سپاره تیار او و استول شو.دهغوی لاربښود همدا ساتونکی و. اوقومندان ئې د علي بن سفیان یو نائب «زاهدین» و. په دې سپرو کې علي بن سفیان فخر المصري هم په ځانګړې توګه ورګډ کړې و. دا د فخر غوښتنه وه چې هغه د بالیان او (موبي) د تعقیب په خاطر ور ولیږئ ، خودا مالومات نه علي بن سفیان ته و او نه فخر المصري ته چې هغه ډله چې دوی ئې تعقیبول غواړي پخپله همدا بالیان او (موبي) او د هغوی هغه شپږ وفاداره ساتونکي دي او که بل څوک؟

له یوه اړخه دغه شل اسپ سواره روان شول چې یویشتم ئې د ډلې قومندان و ، دهغوی موخه دنجونو بیرته را نیول و اوهغوی ته چې هغوی ئې ازادې کړې وې سزا ورکول و. او د بله اړخه د صلیبیانو شل کسیزه کماندویي ډله هم را روانه وه ، دهغوی موخه هم همدا د نجونو ازادول و. خو دهغوی کمزوري داوه چې هغوی پیدل را روان و ، ددواړو ډلو څخه یوه ته هم دا ډاګیزه نه وه چې دکوم ښکار د تعقیب او رانیولو له پاره چې دوی روان دي هغه چېرې او په کوم ځای کې دي.

(۲۹)*****

د صلیبیانو کماندو ډلې دبلې ورځې د لمر تر ډوبیدو پورې څه ډیره لار وهلې وه ، او نوره هم پورته په لوړه ختله ، دا د لوړو ژورو ډکه سیمه وه ، کله چې د اخلک یوې لوړې سیمې ته ور وښتل نو هلته ئې لرې په یوه میدان کې ، چې د کجورو او څو ډوله نورو ونوبوټو څخه زرغون ښکاریده ، بې شمیره ولاړ اوبنان تر سترګو شول ، دا اوبنان چوکول کید ل او خلکو ترې بارونه ښکته کول، هلته څه لس دولس آسونه هم ولاړ و. دهغوی سواره عسکر معلومیده ، پاته نور ټول داوبنانو خاوندان و. دا یویشت صلیبیان همدلته تم شول. هغوی یوه بل ته وکتل ، د اوبنانو او اسونو شتون ورته داسې برېښېده لکه خوب چې ویني. بلکل ئې په خپلو سترګو ډاډ نه راته ، ځکه دا دهمدوی اړتیا وه. دهغوی قومندان دا ډله همدلته تم کړه ، او وئې ویل « مونږ په ریښتونی توګه او د زړه د اخلاصه په صلیب باندې لاس ایښې دې او سوګند مو پرې کړې دې ، راشئ او د صلیب کرشمې ووینئ ، دا معجزه ده معجزه ! خداې له اسمانه تاسې ته سپرلی را لیږلې دي ، ستاسو دهربوه په زړه کې چې دکومې ګناه ، یا دخپلې دندې څخه د غفلت او یا د ځان د په خنګ کولو کوم فکر وي هغه سمدستي له خپلو زړونو څخه و باسئ ، د خداې زوې ! !؟ چې دمظلومانو ملګرې او د ظالمانو دښمن دې ستاسې د مرستې له پاره له اسمانه څخه را ښکته شوی دی»

د ستړیا هغه نښې نښانې چې د هغوی پر مخونو باندې راښکاره شوې وې له منځه ولاړې ، او پر مخونو ئې روښنائې را پیدا شوه . خو هغوی لا تر اوسه پورې په دې اړخ باندې فکر نه و کړ ي ، چې ددومره بې شمیره اوبنانو او آسونو څخه به چې دبو شمیر اوښ چلونکو او فوځیانو ملکیت و څه ډول د خپلې اړتیا وړ سپرلی تر لاسه کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نژدې د سلو په شاوخوا کې د اوښانو قافله وه چې په محاذونو کې پروتو د اسلامي فوځ او مجاهدینو ته ئې خوراکی مواد لیږدول. څرنګه چې په هیواد کې دننه د دښمن د یرغل کومه خطره نه محسوسیدله نو په دې خاطر د قافلې دخوندي ساتلو له پاره کوم ځانګړې اقدام نه و شوی. یوائې لس کسه آسپ سواره ورسره دبدرګې په توګه روان وو.

مګر هلته بالیان هم د خیالي پادشاهانو په څیر په زور زور خندل او نه ئې غوښتل چې د چا خبره واوري. په کومه شپه ئې چې نجونې ازادې کړې وې ، دهغې څخه په بله شپه هغه په یوه ځاي کې تم شوې و ، هلته بالیان (موبي) ته وویل ، چې مونږ شپږ نارینه یو او تاسې اوه نجونې ، زما دغې شپږ دوستانو زما سره ډیره وفاداري کړې ده ، زه له تاسره په عیش او عشرت کې مشغول اوسم بیا هم دوی څه نه وائې ، اوس هغوی ته زه انعام ورکول غواړم ، ته ددې نجونو څخه یوه یوه ئې زما دې ساتونکو ته ور حواله کړه. او هغوی ته ووایه چې دا ستاسې د وفادارۍ تحفه ده.

«داسې نه شي کیدلاې» (موبي) په ډیرې غصې سره ورته وویل « مونږ فاحشې نه یو ، دا زما مجبوري ده چې زه له تاسره ستا دلاسو د لوبې د الې په څیر اوسیږم. دا نجونې ستا په لاسو را نیول شوی او اختستل شوی وینځې نه دي.»

« ما ته هیڅکله هم یوه شریفه او باعزته نجلۍ نه ئې ګڼلې ، » بالیان په شاهانه توګه ورته وویل ، « تاسې ټولو زمونږ له پاره د خپلو جسمونو تحفې را وړې ، معلوم نه ده چې دا نجونې به د څومره نارینه و په غېږو کې لوبیدلې وې. په دوی کې ئې یوه هم د مریم په څیر پیغله نه ده پاته شوې.»

«مونږ دخپلو دندو دپوره کولو له پاره خپل جسمونه په تحفه کې ورکوو » (موبي) ورته وویل « مونږ نارینه و ته د عیاشۍ په خاطر نه ورځو ، مونږ ته خپل قوم او خپل مذهب یوه دنده سپارلې ، ددې دندې د ترسره کولو له پاره مونږ خپل جسم ، خپل ښایست ، او خپل عصمت او عزت د وسلې په توګه استعمالوو. اوس زمونږ دنده ترسره شوې ده. اوس چې ته څه وائې ، دا عیاشې ده ، چې هیڅکله هم مونږ ته دمنلو وړ نه ده. کله چې هم مونږ په عیاشۍ کې و نښلو نو دهمغې ورځې څخه به د صلیب زوال پیل شي. صلیب به مات شي ، مونږ په دې خاطر دخپل عصمت او عزت شیشې ماتوو تر څو صلیب د ماتیدو څخه خوندي کړو .مونږ ته روزنه راکړل شوې ده چې د یوه مسلمان مشر د تباه کولو له پاره د لسو مسلمانانو سره شپې تیرول روا دي ، او دثواب کار دې ،مونږ دا د ډیر خیراو د سترثواب کار ګڼوچې د مسلمانانو یو مذهبي مشر د خپل جسم په واسطه ناپاکه کړو .»

داوښانو چلونکي بې وسلې وو ، هغوی تر اوسه پورې د غلچکي یرغلونو او کماندو عملیاتو ډګر ته نه و راغلي. یا خو د صلیبیانو دغه یو یشت کسیزه ډله لمړني کماندویان و او یا ددې ترمخه د صلاح الدین ایوبي مجاهدینو د شپیني عملیاتو هغه لړۍ ازمیښت کړې وه چې په هغې کې ډیرو لږو سپرو د غلچکي او کماندويي عملیاتو په واسطه د سوډانیانو دځواکمن فوځ اخري برخه باندې یرغلونه کول او بیرته به خوندي ځابو ته ستنیدل.

ددې « خرپ او ترپ، وار وکړه او بیرته و تښته » د جنګ دطریقې د برياو په کتلو سره سلطان ایوبي ، دګړندیو ، ذهینو او د جسماني اړخه سالمو او صحتمندو عسکرو د تیارولو حکم کړې و . او ددښمن په هیواد کې د جنګیدونکو جاسوسانو د لیږلو د پلان د تیارولو حکم ئې هم کړې و . خو صلیبیانو لا تراوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورې د شپېنې او غلچکی عملیاتو په اړوند فکر نه وکړې ، کله کله به صحرائي غلواوشوکمارو دخلکو په کاروانونو باندې یرغلونه کول او لوټول به ئې. سرکاري قافلې به تل خوندي پاته کیدې ، نو په دې خاطر د فوځونو د خوراکي موادو د غه قافله هم پرته له کومې ویرې روانه وه. ددې تر مخه هم دهمدې محاذ له پاره د خوراکی موادو دوه قافلې تیرې شوې وې او د همدې سیمي څخه تیرې شوې وې. نوپه دې خاطر د حفاظتي زیاتو اقداماتو له پاره اړتیا نه لیدل کیده.

دا قافله هم په پوره بې پروائې سره د محاذ په لور روانه وه. او د شپې له پاره ئې دغلته تم ځای جوړ کړې و. ددې ځای څخه لږ څه دمخه د قافلې له پاره ډیر سترګوابښ متوجه و. صلیبي قومندان خپله ډله په یوه ټیټ ځای کې تم کړه ، او دوه کسانو ته ئې دنده ورکړه ترڅو ولاړ شي او و ویني چې په قافلې کې څومره اوښان ، څومره آسونه ، څومره وسله وال ساتندویان دي او څه ډول خطر او ګوابښ هلته شتون لري. بیا هغوی د شپې د یرغل کولو له پاره پلان جوړ کړ. دهغوی سره د وسلو کمښت نه و ، د جذې او سرښندنې کمښت هم نه و، د هغوی هر یو سړې د خپل ځان د ځارولو له پاره تیار و.

دنیمائې شپې څخه ډیر دمخه هغه دواړه ، چې د قافلې د لیدلو له پاره تللي و ، بیرته راستانه شول. هغوی وویل «چې دقافلې سره لس کسه وسله وال سپاره دې چې په یوه ځای کې سره ویده شوی دي ، آسونه په یو بل ځای کې تبیله شوی دي ، د اوښانو چلونکې هم د بارنو څخه اخوا په ډلو ډلو ویشل شوی اوپراته دي ، په سامان کې ډیرې زیاتې بوجۍ دي ، د اوښانو د چلونکو سره هیڅ ډول وسله نه شته ، »

دا ډیر ښه مالومات و ، اوس نو دهغوی کار ستونزمن نه مالومیده.

د قافلې خلک په ډیر درانده خوب ویده شوی و. دهغې لسو عسکرو سترګې هم وازې نه شوی چې لسو تورو هغوی سره و څیرول. صلیبې ګوریلاو دا ټول کارونه دومره په پټه سره تر سره کړل چې د زیاتو اوښ وړونکو سترګی هم خلاصې نه شوی. او د چا چې سترګي پرانستل هم شوی په دې نه پوهیدل چې څه کیږی. دهر چا له خولې چې اواز وت هغه د هغه د ژوندانه اخري اواز ثابت شو. یرغل کونکو د اوښانو د خاوندانو د ویرولو له پاره چغې سورې پیل کړې. ویده هم لکه د لیونو په څیر په ویره کې را پورته شول. اوښان هم و تریدل او را پورته شول ، صلیبیانو د اوښانو د خاوندا نو عامه وژنه پیل کړه ، ډیر لږ شمیر ترې و تښتیدل. صلیبي قومندان چغې کړې او وئې ویل ، دا دمسلمانانو خوراکي مواد دي ، له منځه ئې یوسئ ، او اوښان هم له پښو و غورځوئ ،» هغوی د اوښانو په ګیډو کې خنجرونه او تورې ور ننویستلې او په کې ئې و ګرځولې ، د اوښانو په فریاد کولو شپه په لړزیدو شوه. د کماندو ډلې وکتل چې دولس اسونه دې لس د سپرو له پاره او دوه نور فالتو ، او نهه اوښان ئې سره رابیل کړل.

د لمر د راختلو سره د دې پړاو منظر ډیر ویرونکې و. بې شمیره لاشونه خواره واره پراته و. ډیر اوښان مړه شوی و. څو په مرګوني حال کې لاس او پښې وهلې. د خوراکې موادو بوجۍ شکیدلې پرتې وي ، ټول لس واړه آسونه غایب شوی و او هلته کوم ژوندې انسان نه تر سترګو کیده. د کماندو ډله لرې تللې وه ، هغوی ته د سپرلئ وسایل په لاس ورغلي وو ، اوس نو هغوی په ډیره ګړندۍ توګه د خپل ښکار تعقیب کولې شو.

(۳۰)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکار ډېر لږ نه و ، د بالیان ذهن لا د پخوا څخه د (موبي) په ښایست ، ځوانۍ او شرابو کې ورک شوی و . اوس نو دهغې تر څنګ اوه نورې ښایسته نجونې هم راغلې وې ، هغوی خطر له یاده ویستلې و ، (موبي) به هغه ته بیا بیا ویل چې دومره زیاد تم کیده ښه نه بریښي ، څومره ژر چې کیدای شي تر سمندر پورې د ورسیدو هڅه وکړه ، زمونږ پسې خلک ګرځي.« نو ددې مطلب خو دا شو چې ته د صلیب دپاینښت له پاره ما استعمالوې ،» د بالیان احساسا ت سوکه سوکه را بیدا ریدل « ایا ته غواړې چې زه د صلیب ساتونکې و اوسم.»

« ایا ته تر اوسه پورې په دې کې شک کوې ؟» (موبي) ورته وویل « تا بیا ولې د صلیب سره دوستي کړې ده؟»

« د صلاح الدین ایوبي د حکمرانۍ څخه د ازادۍ په خاطر» بالیان ځواب ورکړ او وئې ویل « «نه دصلیب د ساتنې له پاره ، زه مسلمان یم ، خو د هر څه دمخه زه یو سوداګر هم یم»

«زه تر ټولو دمخه صلیبي یم» (موبي) ورته وویل « عیسائې یم او دهغه وروسته د هغې هیواد لور یم کوم کې چې زیږیدلې یم» (موبي) دهغې لاس را واخست او په خپل لاس کې ئې ونیو او ورته ئې وویلې « اسلام خو کوم مذهب نه دې ، په دې خاطر ته خپل هیواد ته په اسلام غوره والې ورکوې. دا کمزوري ستاسې نه ده بلکه ستاسې د مذهب کمزوري ده ، ته له ما سره د سمندر څخه اخوا ولاړ شه نو زه به درته خپل مذهب و ښایم ، نوبیا به دې دغه خپل مذهب ،چې ته ئې د خپل سوداګریتوب څخه وروسته ځان پیرو ګڼې، له یاده ووځې.»

« زه په داسې مذهب باندې لعنت وایم چې خپلې لوڼې دپردیو سره دشپې د تر سره کولو له پاره هڅوي او د شرابو د څښلو عمل ته ثواب وائې ،» بالیان یو ناڅاپه را بیدار شو. او وئې ویلې « تا خپل عصمت پر ما نه دې لوټلې ، بلکه زما عصمت دې لوټلې دې ، ما ته نه ، بلکه تا له ما څخه د لوبو اله جوړه کړې وه.»

« د یوه مسلمان د ایمان د اخستلو له پاره د عصمت ورکول کوم زیات څیز نه دې» نجلۍ ورته وویلې ، « ما ستا عصمت نه دې لوټلې ، بلکه ستا ایمان مې اخستې دې ، خو اوس نه غواړم چې ولاړه شم او تا په لاره کې لویدلې پرېږدم. زه اوس تا د یوې ستړې رڼا په لور بیایم. چېرې چې ستا راتلونکې او عاقبت روښانه او ځلیدونکې تر سترګو کیږي.»

زه هغې رڼا ته نه ورځم» بالیان ورته وویل.

«ګوره بالیان !» (موبي) ورته وویل « میړه او بیا جنګي میړه هیڅکله هم د خپلې وعدې او سودا څخه نه په شا کیږي. تا زما سودا منلې ده ، ما ستا ایمان اخستې او هغه مې په شرابو کې ورډوب کړې دې او تا ته مې ستاد خوښې قیمت درکړې دې. ددومره ورځو را هیسې ستا ونیځه او بې نکاح ښځه یم ، اوس ته ددې سودا څخه په شا نه شې تللاې. اوس یوې کمزورې نجلۍ ته دوکه مه ورکوه.»

« تا ماته هغه ستره رڼا همدلته و ښووله کومه چې ته غواړې د سمندر څخه اخوا ئې ماته را وښائې.» بالیان وویل « ماته خپل را تلونکې او عاقبت د هیرو په څیر همدا اوس ځلیدونکې په سترګو کیږي.»....(موبي) د څه ویلو هڅه کوله نو بالیان ورته په قهر سره وویل « چپ شه نجلۍ ! صلاح الدین ایوبي زما دښمن کیدای شي خو زه د هغه رسول دښمن کیدای نه شم چې صلاح الدین ایوبي ئې هم په نوم باندې ځان ځاروي ، زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغې رسول په نوم باندې مصر او سوډان او هر څه خاریدو ته تیار یم. د هغې په ستر او پاک نوم باندې زه د صلاح الدین ایوبي تر مخ وسلې ایښولو ته هم تیار یم»

«ما تاته څو ځلې ویلې چې شراب لږ څښه ، » (موبي) ورته وویل « له یوې خوا شراب او له بلې خوا زما د جسم سره ټوله شپه لوبې کول او ویښ پاته کیدل ، ګوره ستا دماغ بلکل بیکاره شوی دې ، تا دا هم هیر کړې دي چې زه ستا ښځه یم.»

« زه د یوې صلیبي فاحشې خاوند کیدای نشم» دهغه نظر د شرابو پر بوتل شو، بوتل ئې را واخست او لرې ئې خطا کړ ، او را پورته شو. خپل ملګري ئې را وبلل ، هغوی هم په یوه منډه راغلل ، هغه ورته وویل «دا نجونې او دا نجلۍ هم ټول ستاسې بندیان دي دوی بیرته قاهرې ته یوځئ .»

«قاهرې ته !» یوې نجلۍ په حیرانتیا سره ترې وپو ښتل « ته اوس قاهرې ته تلل غواړې ؟»

«هو !» هغه ورته وویل « قاهره ، په دې کې د حیرانیدو څه خبره ده. تر څو پورې به په دغه شګو کې اوړو را اوړو ؟ چېرته به ځو ؟ ولاړ شئ او په آسونو زینونه کښیږدئ او هره نجلۍ د یوه یوه اسپ په شا و تړئ او سفر پیل کړئ.»

(۳۱)*****

په دښتو کې د اوښ سفر بې اوازه وي ، خو د آس د خپو اواز اوریدل کیږي. خو د اوښ پښې خدای داسې جوړې کړې دي چې ډیر کم اواز هم نه ترې را پورته کیږي ، هغه وخت چې بالیان د (موبي) سره خبرې اړولې را اړولې هغه ته دا احساس هم و نشو چې په یوه اوښ سپور د یوې کوچنۍ شګلنې غونډۍ په سر ولاړ دې او دوی او دا نورې شپږ نجونې تر سترګو لاندې څارې ، دا د صلیبي کماندو د ډلې یو سړی و . ددې ډلې قومندان یو هو ښیار سړی و. هغوی د بالیان د تم ځای څخه لږ څه اخوا دېره جوړه کړې وه. د هغوی په وهم و ګمان کې هم نه و چې دهغوی ښکار د هغوی څخه نژدې نیم میل لرې دې. هغه د فوځي پوهې څخه په کار اخستلو سره د شپې درې کسو ته دنده سپارلې وه ، چې هغوی دې په اوښانو سپاره شي او تر لرې لرې پورې دې پهره وکړي. او هر چېرې چې ورته کوم خطر او یا د کار څه خبره پیدا شي نو سمدستي دې دلته خبر راوړي. ددې کار له پاره اوښ موزون ترینه سپرلۍ وه. ځکه چې دهغې د پښو اواز نه وي ، درې واړه سپاره په مختلفو لورو باندې ولاړل ، دا ټوله سیمه د پراو اچولو او تم کیده له پاره ډیره مناسبه وه. په دې خاطر قومندان فکر کړې و چې کیدای شي دلته بل چا هم تم ځای جوړ کړې او دېره ئې اچولې وي.

یو اوښ سپور ته ړنا تر سترګو شوه نو هغه همغه لورې ته ولاړ ، دا یو کوچنې مشال و چې د بالیان په تم ځای کې روښانه شوی و. اوښ سپور مخته راغې نو د یوې غونډۍ شاته پټ شو. دا غونډۍ همدومره ستره وه چې په اوښ سپور ترې هرې لورې ته کتلې شول. په دغه تیاره غونې ړنا کې نجونې هغه ته تر سترګو شوې چې د بالیان د فوځي ډلې سره ئې خبرې کولې ، ددوی څخه لږ څه لرې یوه بله نجلۍ د یوه سړې سره په خبرو کې مشغوله ده. او ددوی نه لږ څه اخوا دهغوی اسونه مختبیله شوي و. په دې کې هغه اسونه هم و چې دوی د بندیانو د ساتونکو د وژلو وروسته تر لاسه کړي وو.

صلیبي اوښ سپور خپل اوښ را تاو کړ تر یوه ځایه خو سوکه سوکه ولاړ او بیا ئې اوښ په ځغاسته کړ. د اوښ له پاره نیم میل فاصله هیڅ شې هم نه دې. سپور خپلې ډلې باندې زیرې وکړ، چې ښکار زمونږ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

قدمونو کې دي. قومندان یوه لمحه هم له لاسه ورنکړه ، د اوښ سپور څخه ئي تفصيلات و غوښتل او فوځیانو ته ئي د پیدل تلو حکم وکړ، ځکه د آسونو د پښو د اوازونو څخه د دښمن د خبریدو خطر را پیښیده ... کله چې دا ډله دبالیان تم ځاي ته ورسیده نو هغه وخت بالیان حکم کړې و چې یوه یوه نجلۍ د آسونو په شاو باندې وتړئ ، د هغه دوستا ن حیران و او د بالیان په لور ئي کتل چې هسې نه چې دهغې دماغ خراب شوي وي، هغوی له ده سره خبري پیل کړې او په دې تر تیب وخت له لاسه ووت. بالیان په ډیره سخته توګه هغوی قانع کړاي شول ، چې هغه څه چې هغه یې کوي په پوره هوش او فکر سره ئې کوي. او بیرته قاهرې ته ستنیدو کې عافیت او مصلحت دې.

نجونو په ډیره اندېښنه هغه ته کتل ، دبالیان خلکو په آسونو باندې زینونه کښیښول او نجونې ئې و نیولې ، یو ناڅاپه پرې افت را پریوت ، بالیان په لوړ اواز سره بیا بیا وویل « مونږ وسله غورځوو ، او نجونې قاهرې ته له ځانه سره بیرته وړو . » هغه دغه یرغل کونکې د سلطان ایوبي مجاهدین ګڼل ، خو یو خنجر دهغه په زړه کې ور کښیوت او هغه ئې د تل له پاره چپ چاپ کړ. دهغې ملګرو هم د دومره زیاتو وګړو د ناڅاپې یرغل دفاع و نه شوه کړاي ، هغوی د ځانونو د جوړولو دمخه له منځه تللي و. نجونې یو ځل بیا ازادې شوې وې ، کماندو ډلې هغوی سمدستي له خپله ځانه سره یوړې ، هغوی کماندو ډله و پیژندله ، ځکه هغوی هم دهمدې ډلې جاسوسانې وې. هغوی شپه هملته وکړه او د پهرې له پاره ئې دوه ساتونکي و درول چې د تم ځاي په چاپیریال کې به ګر ځیدل را ګر ځیدل.

(۳۲)*****

تر اوسه پورې د سلطان ایوبي له اړخه را لیږل شوی سپاره دهغې ځاي څخه ، چې بندیانې نجونې د بالیان وګړو دساتونکو څخه ازادې کړې وې ، ډیر لرې وو. هغوی د شپې هم منزل کاوه او نه ئې غوښتل په دې تعقیب کې وخت له لاسه ورکړي ، لاربنود هم ورسره و هغه ته ځاي او لاره په یاد وه ، هغه دا ډله هغه ځاي ته یوړل د کومه څخه چې پرې حمله شوی وه ، یو مشال ئې روښانه کړ ، وئې کتل چې هلته د راښن او دهغې د ملګرو لاشونه پراته دي. دا ځیرول شوی او خوړل شوی و . په دې وخت کې دښتې ګیدړانو او نورو حیواناتو د هغوی لاشونه خوړل ، د سپرو په کتلو سره دا ځیرونکې و تښتیدل ، د ورځې له اړخه دوی د غوښې خوړونکو الوتونکو ښکار و ، ساتونکي خپل قومندان هغه ځاي ته یوړ د کومه ځابه چې هغه دخپلې تیښتې له پاره آس را پرانستې و ، هلته ئې د مشال په رڼا کې ځمکه و کتله ، د آسونو د قدمونو او پښو نښې تر سترګو کیدې او دهغه لورې نښې ئې هم ښوولې کومې ته چې دوی تللي و. خو دشپې له اړخه ددې نښو لیدل او تعقیبول هم ګران کار و. د وخت د ضایع کیدو او د بې لارې کیدو خطر هم و ، نو په دې اساس د شپې هملته تم شول.

د صلیبیانو ډله په خپل تم ځاي کې ویښه ناسته وه ، ډیر زیات خوښ و ، قومندان پریکړه کړې وه چې د سهار په تیاره کې به د روم د بحیرې په لور خوځیږي ، په دغه وخت کې «میګنانااماریوس» وویل چې زمونږ مقصد لا تر اوسه پورې نه دې تر لاسه شوی ، دصلاح الدین ایوبي وژل خو په خپل ځاي پاته دي ، قومندان ورته وویل چې دا هغه وخت شوني وو چې مونږ د نجونو پسې قاهرې ته تللي وائې ، اوس مونږ د قاهرې څخه ډیر لرې یو نو په دې اساس دهغې موخې د تر سره کولو کار و ځنډول شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

««دا زما دنده ده چې د مرګ پرته ئې بل هیڅ شی نه شي ختمولاې» "میګنانا ماریوس» وویل« ما د صلاح الدین ایوبي د وژلو سوګند پورته کړی ، ماته د بو ملګري او یوي نجلۍ ارتیا ده.»

«دا پریکړه به زه کوم چې مونږ باید څه وکړو » قومندان ورته وویل « ټول باید زما د حکم او امر اطاعت وکړي»

«زه د هیچا دحکم تابع نه یم» میګنا ناماریوس ورته وویل» « تاسي ټول د خداې د حکم تابع یاست»

قومندان هغه ته سترګې برګې کړي او په قهر شو ."میګنا ناماریوس» سره خپله توره وه ، هغه پورته شو او په قومندان ئې توره را وویستله ، خو ملګري ئې تر منځ شول ، (ماریوس) ورته وویل« زه د خدای یو بې لارې انسان یم ، زه د ګناه او بې انصافۍ تر منځ ځوړند یم ، ایا تاسو پو هیږئ چې زه ئې ولې په بندي ځاې کې د دېرش کالو له پاره ورغورځولی وم ؟» پنځه کاله مخته زما یوه خور چې عمر ئې شپاړس کاله و وتښتول شوه ، زه یو غریب انسان یم ، زما پلار ددې نړۍ څخه لا پخوا سترګې پټې کړې وې ،مور مې ړنده ده ، زما کوچني کوچني زامن دي ، ما به زیار او زحمت ویسته ، مزدوري به مې کوله او هغوی مې پالل ، ما په چرچ کې دیسوع مسیح را ځړول شوې بُت څو څو ځلې ماچ کړي او دا مې تري پو ښتل چې زه ولې غریب یم ؟ ما هیڅکله هم ګناه نه ده کړې ما خپل ټول عمر په ریښتونولۍ او صداقت کې تیر کړي ، زه مزدوري کوم اودخپلې کورنۍ پالنه کوم خو زما د کورنۍ ګیډه لا تراوسه پوره هم خالي ده ، زما مور به ولې خداې ړنده پیدا کوله ، ماته یسوع مسیح هیڅ ځواب را نکړ ، او کله چې زما پیغله خور و تښتول شوه نو زه چرچ ته ولاړم او د پیغلې مریم څخه مې و پوښتل چې زما د پیغلې خور په پیغلتوب تا ته ولې درد را پیدا نه شو؟ هغه خو معصومه او پاکه وه ، پر هغه باندې خداې ظلم او تیري کړي و چې هغه ته ئې ښایست ورکړې و ، ماته نه یسوع مسیح ددې ځواب راکړاې شو او نه پیغلې مریم په دې هکله څه وویل......»

«یوه ورځ راته د یوه ډیر شتمن سړي نوکر وویل چې ستا خور ددې شتمن سره په کور کې ده ، هغه یو عیاش انسان دي ، پیغلې نجونې را تښتوې څو ورځې ور سره خپله عیاشي کوي اوبیا ئې له دې ځایه بل چېرته لیږدوی ، خو دا انسان د پادشاه په دربار کې ناسته پاسته کوي ، خلک دهغه عزت کوي ، پادشاه هم هغه ته دستري رتبې توره ورکړي ، هغه په ګناهونو کې ډوب هم د خداې خوښ دې، د نړۍ قانون دهغې په لاسو کې د لوبو اله ده .....زه د هغې کورته ولاړم ، او خپله خور مې تري بیرته و غوښتله ، هغه زه په پوري وهلو او ټیل وهو دخپل محل څخه را وویستم ، زه بیا چرچ ته ولاړم ، دیسوع مسیح د بُت او د پیغلې مریم دعکس تر مخ مې و ژړل ، خداې ته مې ورغږ کړ، ماته هیچا ځواب را نکړ ، زه په چرچ کې یواځې وم ، پادري راغې ،ماته په قهر شو او زه ئې د چرچ څخه را وویستم. ،وئې ویل: ددې ځاې څخه دوه عکسونه غلا شوی دي ، ووځه ، اوکه نه پولیسو ته دې په لاس کې ورکوم.» ما تري په حیرانتیا سره و پو ښتل« ایا دا دخداې کور نه دي.؟» هغه ځواب راکړ« ته زما څخه د اجازې پرته دخدائې کور ته څنګه را ننوتې ئې ، که چېري دګناهونو معافي غواړې نو ماته راشه ، خپله ګنا بیان کړه ، زه به خداې ته وواېم چې ستا ګناهونه تاته وبښي ،ته نیغ په نیغه د خداې سره خبري نه شي کولې ، زه وځه له دې ځایه... اوزما دوستانو زه ئې په دغه توګه دخداې له کوره را وویستم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه داسې وختونه او داسې داستانونه بیانول چې په ټولو باندې چپتیا راغلې وه ،د نجونو د سترګو څخه اوښکې روانې شوی ، ددښتې د شپې چپتیا کې ددې خبرو اغېز په ټولو باندې د طلسم او جادو په څیر را خپور شوی و .

هغه وویل «ما پادرې ، د یسوع مسیح بُت ، د پیغلې مریمې انځور او هغه خدای چې ماته په چرچ کې تر سترګو نه شو ټولو ته د شک په سترګه وکتل او په همدې شک سره د چرچ نه را بیرون شوم. کله چې کورته ولاړم نو ړندې مور مې راڅخه و پوښتل ، چې زما لور دې راوړه او که نه ؟ زما ښځې له ما وپو ښتل ، زما زامنو له ما و پو ښتل ، خو زه د یوه تصویر او بُت په څیر چپ ولاړ وم. خو زما په وجود کې یو توپان راولاړ شو او زه بهر را ووتلم. زه ټوله ورځ هسې ګرځیدم را ګرځیدم ، د ماښام په وخت کې مې یو خنجر واخست ، او ددریاب په غاړه باندې زنګیدلې ګرځیدم. شپه تیاره شوه او ډیر وخت لړې یوې لورې ته ولاړم ،ماته دهغه محل رڼاوې تر سترګو شوې په کوم کې چې زما خور بندی کړل شوې وه ، زه ډیر ګړندې ولاړم او ددې محل د شا له لورې په دې محل کې و ننوتم ، زه دومره چالاکه او زیرکه انسان نه وم خو زه چالاکه و ګرځیدم ، کله چې زه د شا ددروازې څخه محل ته ورننوتم نو د محل په یوه کوټه کې شور و غوغا وه ، کیدای شي چې څه خلکو به شراب څښل ، زه په یوه کوټه کې ورننوتم نو یوه نوکر زه و درولم ، ما د هغې په سینې باندې خنجر کښیښود اودخپلې خور نوم مې واخست او ترې ومې پو ښتل چې هغه چیرې ده ، نوکر زه د دننه پاتخو له لارې پورته پورې ته یوړم اوپه یوه خونه کې ئې و ر داخل کړم او وئې ویل چې دلته ده ، زه دننه ولاړم نو زما شاته دروازه و تړل شوه ، او خونه خالي وه ......

د لږ ځنډ وروسته دروازه پرانستل شوه او یو زیات شمیر خلک دننه راغلل ، دهغوی سره توري او ډنډې وې، ما د خوني شیان را پورته کول او دهغوی په لور مې ورویشتل ، ډیر شیان مات او وران ویجاړ شول، هغوی زه و نیولم ، وئې وهلم ان تردې چې زه بې هوشه شوم. کله چې زه په هوش کې راغلم ومې کتل چې زه په ځولنو او ځنځیرونو کې تړل شوې یم ، زما پر خلاف دا الزام و چې ما ډاکه اچولې ده ،د پادشاه د یوه درباري کور مې خراب کړې دې او درې کسان مې د وژلو په نیت زخمیان کړي هم دي، زما فریاد هیڅا وانه ورید . اوماته ئې دېرش کاله د بندي پاته کیدو سزا راکړه او د بندي خانې په دوزخ کې ئې ور واچولم. اوس نژدې پنځه کاله پوره کیږی خو زه انسان نه یم پاته شوی، تاسو د بندي خانې په سختیو نه پوهیږئ ، د ورځې له اړخه درڅخه دحیواناتو په څیر کار اخلي او دشپې مو د سپیو په څیر په ځنځیرونو تړي ، ماته د امعلوم نه وه چې زما هغه ړنده مور به ژوندۍ هم وي او که مړه شوی به وي ، ماته دخپلې ښځې اوبچیانو په هکله هم مالومات نه و ، زه ئې د یو خطرناک غل په څیرساتلم اوهیڅوک ئې را ته نه را پرینښودل.....

«... ما به هر وخت فکر کاوه چې زه به ریښتونې یم که خدای ، ځکه اوریدلي مې وه چې خدای بې ګناه خلکو ته سزا نه ورکوي ، خو زه خدای په کومې ګناه کې را نیولې یم او دا سزا ئې راکړې ده ؟زما بچیانو ته په کومه ګناه سزا ورکول کیږي.... زه پوره پنځه کاله په همدې اندیښنو کې ککړ وم، څو ورځې دمخه د فوځ یو څو افسران هلته بندي خانې ته راغلل، هغوی ددې کار له پاره چې اوس مونږ ورته مؤظف شوی یو څه کسانو ته اړتیا وه ، ما خپل ځان ورته نه را مخ کاوه ، ځکه چې دا د پادشاهانو نښتې او جنګونه دي ، ما ته ټول پادشاهان یو څیر دي خو کله مې چې واوریدل چې څو نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادول دي نوزما په زړه کې زماد خپلې خور غم را تازه شو. مونږ ته ویل شوی و چې مسلمانان دکرکې وړ قوم دي ،ما دا اراده کړې چې زه به عیسائې نجونې د مسلمانانو د بند څخه ازادوم ، نو که چیرې خدای ریښتونې وي نو زما خور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې دهغه ظالم عيسائې د لاسو ښځه را ته ازاده کړي. بيا فوځي افسرانو وويل چې د يو مسلمان پادشاه دوژلو پلان هم دې نو زه ددې کار په اهميت پوه شوم او خپل ځان مې ورته را مخکښې کړ. خو شرط مې ورته دا کښېښود چې ماته دومره رقم راکړئ چې زه ئې خپلې کورنۍ ته ورکړم. هغوی د رقم د راکولو وعده وکړه او دا ئې هم وويل که چېرې د سمند ښځه اخوا له منځه ولاړئ نو ستاسې کورنيو ته به دومره زيات رقم ورکړل شي چې د ټول عمر له پاره به چاته اړ نه پاته کيږي.

هغه د خپلو ملګرو په لور اشاره وکړه او وئې ويل «دا دواړه زما سره په بندي خانې کې و ، دوی هم خپل ځانونه را وړاندې کړي دي ، له مونږه ښځه د سلګونو خبرو پو ښتنه شوې ده خو مونږ درې واړو هغوی ته ډاډ ورکړې دي چې مونږ به خپل قوم او خپل مذهب ته دوکه نه ورکوو ، ماخو په حقيقت کې د خپلې کورنۍ له پاره خپل ځان پلورلې دې د بندي خانې ښځه د وتلو تر مخه يو پادري مونږته وويل ، چې د مسلمانانو عامه وژنه د ټولو ګناهونو د ښنلو سبب کيږي. او د مسلمانانو د بند ښځه د عيسائې نجونو ازادول خو تاسو نيغ جنت ته بيائې .ما د پادري ښځه و پو ښتل ، چې خداې چېرې دې ؟ هغه چې کوم ځواب راکړ هغه زما له پاره د ډاډ وړ نه و.ما په صليب باندې لاس کښېښود او سوګند مې ياد کړ ، مونږ ئې بهر را وويستو ، زه ئې خپل کورته بوتلم ، زما کورنۍ ته هغوی ډېر ستر رقم ورکړ. زه ډاډمن شوم ، اوس نو زما دوستانو ! ما ته د خپل سوګند تر سره کول اړين برېښې ، زه غواړم ووينم چې زما خداې چېرې دې ، ايا د يوه مسلمان پادشاه په وژلو به خداې را ته تر سترګو شي.»

«ته ليونې ئې ، ليونې !»قومندان ورته وويل «تا چې څومره خبرې و کړې ماته په هغې کې د عقل لږ څه بوې هم نه راځي»

«هغه ډيرې ښې خبرې وکړې» دهغه يو ملګري وويل ، « زه به له هغه سره يو ځاې کيږم»

«ماته اوس د يوې نجلۍ اړتيا ده» "ميګنا ناماريوس» دنجونو په لور وکتل او وئې ويل « زه به د نجلۍ د ځان او عزت مسؤل يم، زه د نجلۍ پرته تر صلاح الدين ايوبي پورې نه شم رسيدلې ، د هغه وخته چې زه دلته راغلې يم په همدې فکر کې ډوب يم چې زه به دصلاح الدين ايوبي سره څنګه په يوه ځانته ځاې کې ووينم.»

(موبي) پورته شوه او دهغې سره د تللو له پاره ئې خپل هوډ و ښوده. او وئې ويل « زه له ده سره تللو ته تياره يم»

«مونږ خو تاسو په ډيره ستونزمنه توګه دهغوی ښځه ازاد کړې ياست (موبي) !» قومندان ورته وويل « زه تاسې ته د داسې خطرناک مشن د تللو اجازه نه شم درکولاې.»

« ماته دخپل عصمت د بدلې اخستل راپه غاړه دې،قومندان صيب! (موبي) ورته وويل « زه د صلاح الدين ايوبي دخوب خونې ته په اسانۍ سره ور ننوتلې شم ، ماته معلوم دې چې د يوه مسلمان رتبه چې څومره لوړه وي همغوره ډيرهغوی د ښکلو نجونوليواله او زړه بايليدونکې اوسي ، صلاح الدين ايوبي ته به دا احساس هم و نه شي چې هغه په خپل ژوند کې اخرې نجلۍ ويني.»

د ډير زيات بحث او تکرار نه وروسته "ميګنا ناماريوس» د خپل يو ملګري او (موبي) سره يو ځاې د خپلې ډلې رخصت واخست ، ټولو ورته دعاوې وکړې او خداې پاماني ئې ورته وويله. هغوی دوه اوښان له ځانه سره واخستل ، په يوه ئې (موبي) سپره کړه او په هغه بل هغه دواړه سپرې کيناستل. دهغې سره دمصر سکې

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم وي او طلائي اشرفۍ هم. دوارو سرو چوغې واغوستې ، په دې وخت کې د "میګنا ناماریوس" ږیره هم را اوږده شوې وه ، دهغه د مخ رنګ هم په بندي خانې کې د سختیو له لاسه ایټالیائي نه و پاته شوی ، دهغه په رنګ کې توروالي را څرګندېده ، په دې اساس پر هغې دا شک نه کېده چې دا اروپائي دی ، هغه ته ئې د ځان د بدلولو په خاطر کالي ورکړي و خو يو خنډ ترمخه وه چې علاج ئې نه پيدا کېده ، او هغه دا چې (ماریوس) ته د ایټالیې ژبې پرته په بله ژبه خبرې کول نه ورتلل، خو (موبې) د مصریانو په ژبه خبرې کولې ، هغه بل سړې چې له دوی سره یوځای تللې و هم دمصریانو په ژبه بلد نه و . دوی غوښتل ددې خنډ د لرې کولو کومه لاره پیدا کړي ،

هغوی یواځې یوه شپه دمخه روان شوي و ، (موبې) د لارې په ښکته پورته ښه پو هېده ، ځکه هغه د قاهرې څخه راغلې وه . (ماریوس) پر هغې باندې هم يو چوغه ورواچوله ، او دهغې سر ئې د لوپټې په څير په يوه څادر کې پټ کړ.

(۳۳)*****

د سهار په رڼائي کې د سلطان ایوبي د سپرو هغه ډله چې د تعقیب له پاره وتلې وه د آسونو د قدمونو په نښه کولو سره همغه لورې ته روانه شوه ، دلته د ډېرو آسونو د پښو نښې ليدل کيدې چې پټيداې نه شوی ، د سهار څخه د مخه د صلیبیانو ډلې نجونې له ځانه سره کړې او د ساحل په لور روان شول ، د هغوی تګ ډېر ګړندي و. دهغوی په تعاقب کې د لټونکو سفر تم کیدونکې و . ځکه چې د شپې له خوا هغوی ځمکه نه شوه کتلاې خو صلیبیانو خپل سفر جاري و ساته ، هغوی غوښتل چې په نيمه شپه کې پړاو وکړي خو هغوی په ډېره بیړه کې وو.

صلیبیان چې په نيمه شپه په کوم ځاې کې تم شوي و د سهار د لکیرو د را ښکاریدو سره سم بيا و خوځيدل ، خو دهغوی تعقیب کونکې ډله د سهار په پوره رڼائي کې د هغوی پسې و خوځیده .

"میګنانا ماریوس" د عقل څخه کار اخستې و چې هغوی پر اوښانو سفر پیل کړې و ځکه اوښان د لوږې او تندې دومره پرواه نه کوي ، د تم کیدو پرته د آسپ نه زیات سفر کوي ، په دې خاطر (ماریوس) او دهغې ډله په ګړندی توګه خپله هدف ته ور نژدې کیدل.

تر اوسه پورې د لمر پریوتو ته لا ډېر وخت و چې هغوی ته دانسانانو لاشونه تر سترګو شول ، دعلي بن سفیان نائب د بالیان لاش و پیژانده ، دهغه څهره سلامته وه ، دهغې سره نژدې دهغې د شپږو نورو ملګرو لاشونه پراته و ، د ټولو څخه کارغانو او حیواناتو غوښې شکولې وې ، سپاره حیران وول چې دا څنګه خبره ده ؟ د وینې څخه معلومیده چې ددوی د مړینې څخه ډېر وخت نه دې تیر شوی. که چېرې دوی د بغاوت په شپه مړه شوی واې نو د وینې نښه به ئې هم نه واې پاته ، یواځې هډوکي به وو. دا يوه معمه وه ، چې هیڅوک ئې په حل نه پوهیدل. ددې ځاې څخه بيا د اسونو د پښو نښې را پيدا شوی سورو خپل اسونو ورو ځغلول ، تر نیم میله پورې ولاړل ، نو د اوښانو دپښو نښې هم تر سترګو شوې ، هغوی همداسې مخته ولاړل ، د لمر د پريوتو سره بيا هم هغوی دمه ونه کړه ، اوس نو د خاورو د غونډیو لوړه ژوره سیمه پیل شوه. چې په دې کې يوه لاره د يوه سُرنګ څخه تيریده ، ددې پرته بله دتللو لار نه وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان هم په همدې لار تللي وو. او د روم د بحيرې په لور روان و .د غونډيو سيمه تر ډيره ځايه پورې خپره وه . دهغې ځاې څخه د وتلو وروسته تعقيب کونکي و دريدل ځکه چې مخته ورته پراخه شګلوړه ميدان پروت و.

کله چې دسهار په وخت روان شول نو چا وويل چې د سمندر هوا راولګيده ، سمندر هم دومره لرې نه و خو صليبيان نه تر سترګو کيدل ، په يوه ځاې کې د خوراک څښاک د پاته شونو څخه دا انګيرل کيده چې دلته دشپې يو شمير خلک تم شوي دي ، اسونه ئې هم همدلته تړلي دي ، بيا نو دا اسونه له هغه ځايه څخه روان شول ، د ځمکې په کتلو سره تعاقب کونکو خپل آسونه په ځغاسته کړل ، لمرهم په خپل سفر روان و او مخته ته ، آسونو ته ئې په يوه ځاې کې ارام ورکړ . اوبه ئې ورکړې او بيا روان شول ، د سمندر هوا هم تيزه شوی وه چې په هغې کې د سمندر بوي صاف محسو سيده ، بيا د ساحل غونډۍ تر سترګو شوې ، ځمکې دا ويل چې آسونه لرِ مخته روان دي چې شميره ئې نه معلوميږي.

د ساحل غونډۍ را نژدې کيدې ، تعاقب کو نکو ته په يوه غونډۍ باندې دوه کسان تر سترګو شول ، هغوی همدې لورې ته راکتل ، هغوی په تيزۍ سره د سمندر په لور ښکته شول ، آسپونه نورهم تيز شول ، کله چې د غونډيو په لور ورنژدې شو نو آسونه ئې و درول ، ځکه چې دلته د څو لارو څخه د غونډيو شاته تګ کيداې شو . يو کس ئې په يوې غونډۍ و خيژاوه تر څو مخته ووينې ، هغه سرې د آسپه را ښکته شو او منډه ئې کړه او په يوې غونډۍ باندې ور پورته شو . د ختلو وروسته هغه په ملاسته مخته وکتل او بيا ئې بلې لورې ته او بيرته را غې ، هغه دهماغه ځاې څخه آسپ سورو ته اشاره وکړه چې پيدل راشئ ، سپاره د آسونو څخه ښکته شول او په منډه ئې ځان هغه ځاې ته ورساوه ، تر ټولو دمخه دعلي بن سفيان نائب پورته وخوت ، هغه وکتل او بيرته ئې په منډه ځان خپلې ډلې ته را ورساوه خپل ملګري ئې خواره واره کړل او په مختلفو ځايو کې ئې ځاې په ځاې کړل.

د بله اړخه د آسپونو د شنړيدو اوازونه را تلل ، صليبيانو هملته شتون درلود .دا هغه ځاې و چې هلته سمندر غونډۍ پرې کړې وې او په هغو کې دننه را ننوتې و. دوی خپلې کشتۍ هملته تړلې وې ، هغوی د آسونو څخه ښکته شول اوپه کشتۍ کې سپريدل ، کشتۍ ډيره ستره وه نجونې په کشتۍ کې ورختلې وې ، آسونه ئې پرې ايښې و ، يو ناڅاپه پرې د غشو باران جوړ شو . دوی نه غوښتل ټول هلاک کړې ، بلکه غوښتل ئې هغوی ژوندې و نيسي ، ډيروپه کشتۍ کې ځانونه ورواچول او کشتۍ په چپو کې ور وخوځيده ، هغوی چې تر شا پاته و د غشو نښې و ګرځيدل، هغوی د کشتۍ خلکو ته ډير ننګ ورکړ او د خپلې مرستې له پاره ئې راوبلل ، خو هغوی تم نه شول ، هلته سمندر ډير ژور و ، کشتۍ په ډيره سوکه توګه تګ کاوه ، هلته په يوې اشارې سره غشي ويشتونکو په کشتۍ باندې غشي ور ويشتل ، د سمندر د چپو خوځښت و دريد . او پرې د غشو دويم باران او بيا دريم باران پيل شو ،غشي د لاشونو سره ورننبتل . اوس نو په هغوی کې هيڅ يو ژوندې نه و پاته ، کشتۍ هملته په سمندر کې په ګډا پيل وکړ ، د سمندر څپې به د ساحل په لور راتللې ،او د غونډيو سره به ئې د ټکر وروسته بيرته په شا تګ کاوه ، لږه شيبه وروسته کشتۍ بيرته ساحل ته را ورسيدله. په آسونو سپاره را ښکته شول او کشتۍ ئې را ونيوله ، وئې کتل چې هلته يواځې لاشونه دي ، نجونې هم له منځه تللي او ان تردې چې په ځينو دوه دوه غشي لګيدلي دي.

کشتۍ ئې هملته بيرته وتړله ، او د سپرو مجاهدينو دا ډله د محاذ په لور روانه شوه. پنډغالي يې هم دومره لرې نه و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(۳۴)*****

"میګنا ناماریوس» قاهرې ته په رسیدو سره په یوه سراې کې ځانته تم ځاې و نیو .ددې سراې یوه برخه د عامو او غریبو مسافرو له پاره وه او بله برخه ئې د امراو او لوړې رتبې دمسافرو له پاره ځانګړې شوې وه. په دې برخه کې شتمن تاجران هم اوسیدلاې شول د هغوی له پاره شراب او نڅیدونکې هم تیاریدل. (ماریوس) هم په دې ځانګړې برخه کې پاته شو. هغه (موبي) خپل ښځه ور وپیژنده ، اوخپل ملګرې ئې خپل باورې ملازم و ښود. د (موبي) ښکلا او ښایست د سراې په خاوندانو باندې د (ماریوس) رعب او دبدبه پیدا کړه .ځکه هر یو فکر کاوه چې داسې ښایسته او ځوانه ښځه به د کوم ښه شتمن سړې وي ! د سراې خاوندانو به دهغوی ځانګړې پاملرنه کوله ، (موبي) هم خپل ځان مسلمان ګاڼه اود صلاح الدین ایوبي دکور او دفتر په هکله ئې مالومات را ټول، دا ئې هم معلومه کړه چې سلطان ایوبي سوډانیانو ته معافي کړې ده. او سوډاني فوځ ئې له منځه وړې دې . هغې ته دامالومات هم وشو چې د سوډاني فوځ دسالارانو او قومندانانو حرم سرایونه ئې خالي کړې دي او دا هم چې هغوی ته ئې کر کیلي له پاره ز راعتي ځمکې ورکړې دي.

دا د(ماریوس) یا ډیرزیات جرأت و او یا د هغې ډیرزیات حماقت و چې په داسې حال کې چې ددې هیواد په ژبه هم نه پوهیده ،خو بیا هم د دومره خطرناکه کار د ترسره کولو له پاره راغلې و . هغه دومره ستر شخصیت ته د ورسیدو او دهغې د وژلو په هکله هم کومه روزنه نه وه تر لاسه کړې. هغه په ذهني توګه یو ناروغه انسان و خو بیاهم هغه په داسې حال کې د صلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هڅه کوله چې دهغه په شاوخوا کې د ساتونکو یوه پوره ډله موجوده وه. د هغې د ډلې خپل قومندان ورته ویلي و چې ته پاګل او احمق ئې ، تا چې څومره خبرې کړې دي په هغوکې ماته د عقل لږ څه بوې هم نه راځي ، ښکاره ده چې (ماریوس) پاګل هم و .

دا یو تاریخي حقیقت دې چې د سترو خلکو وژونکې په عمومي توګه پاګل ډوله انسانان اوسي ، که چیرې پاګل او احمق نه وي نو بیا ئې هم په ذهني توازن کې څه توپیر حتما موجود وي. د ایټالیې ددې مجرم ذهني حالت هم همداسې و ، دهغې سره یوه داسې وسله وه چې د ډال کار ئې هم ورکاوه. اوهغه وه (موبي). (موبي) نه یوازې د مصریانو په ژبه پوهیده بلکه هغې ته او دهغې هغه نورو مرو شوو نجونو ته د مصرې او عربې مسلمانانو د اوسیدو لارې چارې ، د هغوی تهذیب او تمدن ، او د نورو ټولنیزو ښکته پورته په هکله ډیره اوږده روزنه ورکړل شوې وه. هغوی د مسلمانو خلکو د روحیاتو څخه هم خبرې وي ، په اداکارۍ کې ئې هم پوره پوهه درلوده اوتر ټولو سترښه والي ئې دا و چې هغوی نارینه په ګوتو نڅول او د اړتیاو په وخت کې ئې هغوی ته د خپل ټول جسم د لوڅولو او نارینه و ته د مخکې کولو په لارو کې هم د پوره تجربې خاوندانې وي.

دا خو هیڅوک نه شي ویلاې ، چې په بنده خونه کې (موبي) ، دهغوی ملګرې او (ماریوس) څه خبرې کولې اوڅه ډول پلان ئې جوړاوه، خو داسې ثبوتونه په پخوانیو لیکونو کې تر لاسه کیږې چې دوه درې ورځې په سراې کې د اوسیدو وروسته "میګنا ناماریوس» بهر راووت نو دهغې ږیره توره سپنه وه اودهغې رنګ د سوډانیانو په څیر توروالي درلود، چې هیڅ ډول مصنو عیت په کې نه تر سترګو کیده ، هغه یوه مامولې چوغه وا غوسته او په سرئې یو مامولې رومال او لونګۍ و تړله ، (موبي) هم د سرنه تر پښو پورې په بُرکه ډوله لباس کې پټه وه ، دهغې پر مخ باندې یو باریکه نقاب داسې را ځړول شوی و چې شونډې او زنه ئې پټوله ، خو تندې او مخ ئې لوڅ ول ، دهغې په تندې باندې تور وریښمین ویښتان را پراته و ، دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملګرې په معمولي لباس کې او اوداسې ترې معلومیده چې ریښتیائې هم نوکر دې. دسراې نه بهر دوه د ډیر ښه نسل آسونه ولاړو و. دا آسونه دسراې خاوندانوو (ماریوس) ته د کرائې په مقابل کې را غوښتي و. ځکه هغه ویلي و چې هغه د خپلې ښځې سره د سیل کولو په لور درومي. (ماریوس) او(موبي) دواړه په اسونو سپاره شول اوکله چې اسونه روان شول نو دهغوی ملګري دنوکرانو په څیر ورپسې وروسته وروسته منډې وهلې.

صلاح الدین ایوبي خپل ټول نائبین کښینولي و او د سوډانیانو په اړوند ئې احکام ورکول، هغه غوښتل دا کار ډیر ژر پائې ته ورسیږي، ځکه هغه پریکړه کړې وه چې د سلطان زنګي له اړخه را استولي فوځونه، د مصر د نوي فوځ او وفاداره سوډانیانو سره یوځاې کړي او یو نوي فوځ ترې جوړ او په بیت المقدس باندې ئې د یرغل له پاره چمتو کړي، د روم د بحیرې د ماتې وروسته ، په داسې حال کې چې سلطان زنګي فرینکو ته د هغه په هیودا کې هم ماتې ورکړې وه ، تر یوه اوږده وخته پورې صلیبیانو ته د بیرته ځان جوړولو کار شونې نه و، دهغوی دخپلو زخمونو د جوړیدو تر مخه سلطان ایوبي بیت المقدس په خپلو لاسو کې د را وړلو پروګرام درلود ، ددې دمخه هغه غوښتل سوډانیان د ځمکو په کر کیله کې مشغول کړي او دبیا بغاوت خطر دتل له پاره له منځه یوسي.

دنوي فوځ منظمول او د زرګونو سوډانیانو دځمکو په ابادیو کې مشغولول څه اسانه کار نه و ، په دې دواړو کارونو کې ډیره ویره وه ، ځکه د سلطان ایوبي په فوځ او انتظامیه کې داسې ستر افسران موجودوو چې هغوی سلطان ایوبي د مصر د واکمن په څیر د لیدلو زغم نه درلود ، د سوډانیانو د فوځ په ماتیدو سره هم دسلطان ایوبي پر خلاف دا ویره را پیدا کول کیده ،ځکه د هغې فوځ یو څو اعلی منصبداران لا تر اوسه هم ژوندي و. هغوی د سلطان اطاعت منلې و خو دعلی بن سفیان انتلیجنس ښوول چې د بغاوت ایرې لا تر اوسه په خپل ځان کې د اور سکروټې لري.

د جاسوسي شبکو را پورداهم و چې دې باغي مشرانو ته د خپلې ماتې په هکله دومره افسوس نه وه لکه څومره غم و هَمّ ئې چې د صلیبیانو دماتې او شکست په هکله کاوه، ځکه دهغې بغاوت د له منځ وړلو وروسته هم صلیبیانو څخه مرسته غوښتل کیداې شو او داسې فوځي افسران هم وه چې هغوی د سوډاني فوځ د ماتی او دهغوی په له منځه وړلو ډیر خواشیني و ځکه هغوی په دې هیله ناست وو چې سلطان ایوبي به ډیر ژر یا ووژل شي اویا به و تښتي. او ځواک به بیرته دوی ته تر لاسه شي. دا د ایمان پلورونکو ډله وه ، خو دسلطان ایوبي ایمان ټینګ و ، هغه د مخالفینو څخه خبرو خو بیا ئې هم د هغوی پر خلاف ّهیڅ ډول قدم وا نه خست. دهغوی سره ئې د نرمۍ ، میني اوخلوص نه کار اخست ، په هیڅ غونډه کې ئې دهغوی پر خلاف یوه خبره هم ونه کړه او کله به چې هغه خپل فوځ ته ویناکوله نو داسې الفاظ به ئې هیڅکله هم نه کارول « چې زه به خپلو مخالفینو ته ددې مخالفت خوند و ښایم اویا..... ، » کله ئې ګواښونکې او یا طنزیه الفا ظ هم نه دې اسعمال کړي ، البته داسې الفاظ به ئې ډیر له خولې را وتل لکه « چې که چیرې کوم ملګرې د ایمان دخرڅلاو په حال کې ووینئ نو د هغه مخه و نیسئ ، او هغه ته را په یادکړئ چې هغه مسلمان دې او دهغه سره د مسلمانانو په څیر سلوک وکړئ تر څو ددښمن د اغیز څخه ازاد واوسي ،» خو په پټه به ئې ځان د مخالفینو د کړو وړو څخه د خپلو جاسوسي شبکو له لارې خبراوه. د علي بن سفیان شبکې ددې کار تر سره کولو له پاره ډیرې زیاتې مصروفی وې او سلطان ایوبي ته ئې تر ځمکې لاندې اطلاعات را رسول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو ددې شبکې دندې او مسؤلیتونه نور هم زیات شوي و. د ساتونکو او اوښ وړونکو د عامي وژنې خبر هم قاهرې ته را رسیدلې و ، ددې تر مخه د جاسوسانو هغه ډله چې نجونې هم په کې وي دناما لومو وګړو په واسطه د ساتونکو د لاسو څخه ازادې کړل شوې وې ، دې دوو پېښو دا ډاګېزه کړې وه چې په هیواد کې صلیبي جاسوسان او غلچکي یرغلکونکې شتون لري ، او دا هم را څرګندېده چې هغوی ته ددې ځای د اوسیدونکو پناه او ملاتړ ور په برخه دې. خو تر اوسه پورې هغه اطلاع نه وه راغلې چې غلچکي یرغلکونکي او نجونې په هماغه وخت کی له منځه ولاړل چې په کشتۍ کې سوریدل او د سمندر اخوا تګ ته ئې ځان جوړاوه ، د یرغل کونکو د یرغل د مخنیوي له پاره ئې د فوځ دوه ډلې په ټوله سیمه کې د ګشت له پاره تیر مابنام استولې وې او د اینټیلي جنس نظام ئې نور هم پراخه کړې و.

سلطان ایوبي لږ څه اندېښمن هم و ، چې هغه د کوم مقصد له پاره مصر ته راغلې و او هغه د اسلامي سلطنت د استحکام او ټینګښت او پراختیا له پاره څه خه ډول پلانونه له ځانه سره جوړ کړي و خو د هغې پر خلاف د ځمکې څخه د لاندې او د ځمکې پر سر داسې توپان را پورته شو چې دهغې پلانونه ئې سره و لړزول ، هغه ته اندېښنه وه چې د مسلمان توره د مسلمان په څټ سپره وه. دایمان پلورنکو لیلام لګیدلې دې ، اسلامي سلطنت او خلافت هم د سازشونو په جال کې را نغښتې او د سازش کونکو د کار اله تري جوړه شوې ، ښځې او شتمنۍ د عربو ځمکې سره لړزولې دې ، سلطان ایوبي ددې هر څه څخه بې خبره نه و چې دهغه د وژلو سازشونه کیږي خوهیڅکله ئې هم په دې هکله اندېښنه ونه ښوله ، ویل به ئې چې زما روح د الله په واک کې دې ، دهغې مبارک ذات ته چې کله هم زما وجود د ځمکې پر مخ بیکاره ثابت شي نو مابه هم د ځمکې له سر څخه واخلې ، په دې اساس هغه د خپل ځان له پاره د خپله اړخه د ساتنې دومره فکر نه کاوه ، دا خو دهغې د فوځي نظم له اړخه د ساتندویانو کړنلاره وه چې دهغې په شاوخوا کې به تل د ساتونکو ډلې او د انټیلیجنس وګړي موجود و. اوپخپله علي بن سفیان هم په دې هکله ډیر سخت متوجه و. او دا د هغه دنده هم وه ، او بل دا چې هغه سلطان ایوبي که بیغمبر نه ګڼه نو خپل پیر او مرشد خو ئې ضرور ګڼه.

په دې ورځ سلطان ایوبي خپلو معاونینو ته احکامات او لارښوونې ورکولې چې دوه آسونه د هغې د ساتونکو په پوله و دریدل د ساتونکو قومندان هغوی سره و درول ، سپاره دواړه "میګنا ناماریوس» او (موبي) وو. هغوی د آسونو څخه را ښکته شول نو د آسونو قیضې د هغوی هغه ملګرې و نیولې ، (موبي) قومندان ته وویلې چې هغې خپل پلار له ځانه سره راوړې ، غواړې د سلطان ایوبي سره ووینې ، قومندان د (ماریوس) سره خبرې وکړې او د لیدنې کتنې د سبب له پاره ئې تري وپوښتل ، (ماریوس) ځان داسې بې خبره کړ لکه د سره ئې چې دهغې خبره اوریدلې نه وي ، هغه په دې ژبه هم نه پوهیده ، (موبي) هم خپل نوم یو مسلمان نوم وښود. هغه قومندان ته وویلې چې « ددې سره خبرې کول بې کاره دي دا ګونګې دې او کوڼ هم..... د لیدنې کتنې دموخې په هکله به مونږ سلطان یا بل کوم ستر افسر ته وواېو.»

علي بن سفیان بهر ګرځیده ، هغه (ماریوس) او (موبي) و کتل نو د هغوی لورې ته راغې ، هغه سلام علیکم وویل ، نو (موبي) ورته وعلیکم السلام ووایه ، قومندان هغه ته وویل چې دوی غواړې د سلطان سره ووینې ، علي بن سفیان د (ماریوس) څخه د لیدنې کتنې د علت په اړوند و پوښتل نو (موبي) ورته وویل چې دا زما پلار دې ، کوڼ او ګونګ دې ، علي بن سفیان ورته وویل چې سلطان خو اوس ډیر زیات مصروف دې ، کله چې فارغه شي نو د لیدنې وخت به تري واخستل شي ، هغه ورته وویل « که تاسې د لیدنې موخې را ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وواياست كيداې شي چې ستاسې كار د سلطان سره د ليدنې پرته تر سره شي ، سلطان د وړو وړو شكايتونو له پاره وخت نه شې ويستلاې ، اړونده ځانګه پخپله شكايت اوري او رفع كوي ئې..»

«ايا سلطان ايوبي د اسلام د يوې مظلومې لور د فرياد د اوريدو له پاره هم وخت نه شې ويستلاې ؟» (موبي) ترې وپوښتل: « هغه څه چې زه ئې ويل غواړم نو زه به ئې همغه ته وايم.»

«ماته د ويلو تر مخه تاسې له سلطان سره نه شئ كتلې » علي بن سفيان ورته وويل « زه به تر سلطانه پورې ستاسې فرياد ور ورسوم ، كه هغه اړين وګڼل نو تاسې به دننه را وغواړي» علي بن سفيان هغوی دواړه دننه خپلې دكار خونې ته يوړل.

(موبي) د شمالې سيمو د يوه كلي نوم واخست او وئې ويل « دوه كاله كيږی چې سوډاني فوځ د هغه ځايه څخه تير شوی دې ، زه هم د نجونو سره د دې فوځ دكتلو له پاره بيرون را وتلې وم ، يو قومندان خپل آسپ را وګرځاوه او راغې او زما د نوم پوښتنه ئې وكړه ، كله چې ماورته خپل نوم و ښود نو هغه زما پلار راو غوښت ، هغه ئې لږ اخوا كړ او په غوږ كې ئې ورته څه وويل ، يو چا قومندان ته وويل چې دا ګونګې او كوڼ هم دې ، قومندان چغې كړې ، د ماښام وروسته څلور كسه سوډاني فوځيان زمونږ كورته راغلل، او زه ئې په زور سره پورته كړم او قومندان ته ئې ور حواله كړم. د هغه قومندان نوم باليان دې ، هغه زه له خپله ځانه سره راوړم او په خپل حرم كې ئې و ساتلم ، د هغې سره څلور نورې نجونې هم وې ما هغه ته وويل چې له ما سره واده وكړه خو هغه زه د واده پرته خپله ښځه كړې وم. دوه كاله هغه زه له ځانه سره و ساتلم ، كله چې سوډاني فوځ بغاوت وكړ نو باليان هم ولاړ ، دا مالومات نه شته چې هغه به بندي وي او كه مړ. ستاسې فوځ د هغې كورته راغې او وئې ويل چې تاسې ټولې نجونې ازادې ياست.....

زه خپل كور ته ولاړم ، زما پلار غوښتل ما له چاسره واده كړي نو ټولو زما د واده څخه انكار وكړ. ويل ئې چې دا د حرم ځنډل شوی وينځه ده ، هلته د خلكو تر منځ زما ژوند ستونزمن شوی دې ، مونږ په سراې كې اوسو ، اوريدلي مې دي چې سلطان سوډانيانو ته زمكی اوكورونه وركوي ، زه اوس د باليان وينځه او يا ښځه ،هر څه مي چې ګڼئ ، راغلي يم چې ماته هم ځمكه اوكور را كړئ تر څو زه د هغې ځاې څخه كوچ وكړم او دلته ميشت شم او كه نه زه به ځان ووژنم اويا به له كوره و تښتم او د فاحشو په ډله كې به ورګډه شم.»

« كه چيرې تاسې ته ځمكه د سلطان نه پرته تر لاسه شي نو بيا تاسې د سلطان د كتلو څه اړتيا لرئ.؟»علي بن سفيان ورنه وپوښتل.

«هو !» (موبي) ورته وويل «بيا به هم د كتلو اړتيا وي ، دې ته تاسو عقيدت او احترام هم ويلې شئ ، زه غواړم سلطان ته دا ووايم چې د هغې په سلطنت كې ښځه د لوبو يوه اله ګرځيدلې ده ، د شتمنو او حاكمانو په كورنيو كې دواده رواج له منځه تللې دې ، د خداې له پاره د ښځو د عصمت ساتنه وكړئ او خوندي ئې كړئ ، سلطان ته زما په دې خبرو به زما زړه ته سكون پيدا شي.»

(ماريوس) ددې ټولو خبرو په جريان كې داسې چپ ناست ولكه د هغې په غوږو چې هيڅ خبره نه وي لګيدلي. علي بن سفيان (موبي) ته وويل چې سلطان په يوې غونډه كې ناست دې د هغې غونډې د خلاصيدو وروسته به ترې د وخت د اخستلو له پاره غوښتنه وكړو. هغه د ډير ځنډ وروسته راغې او وئې ويل چې هغه د سلطان څخه د اجازې د اخستلو له پاره ورځي. هغه د سلطان ايوبي كمرې ته ورغې او د لږ څه ځنډ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغي او (موبي) ته ئې وويل چې خپل پلار دې د سلطان دفتر ته يوسه ، هغه ورته د سلطان ايوبي كمره ورو ښووله ، كمرې ته د ورننوتلو تر مخه دواړو بهر لورې ته وكتل ، هغوى غوښتل چې د سلطان ايوبي د وژلو وروسته د تيښتې او وتلو لاره په نښه كړي.

(۳۵)*****

په كمره كې سلطان ځانته و ، هغه دا دواړه كښينول ، او د(موبي) څخه ئې و پوښتل ، « ايا ستاپلار د موره ګونګى او كوڼ پيدا شوى دې ؟»

«هو درونده سلطانه !»(موبي) ځواب وركړ ، « دا دهغې پيدايشي عيب دې» سلطان ايوبي كينه ناست ، هغه په كمره كې ګرځيده را ګرځيده ، او وئې ويل « ما ستاسې غوښتنه اوشكايت واوريد ، زه له تاسې سره پوره همدردي لرم ، زه به تاسې ته هم همدلته ځمكه دركړم او كور به هم درته جوړ كړم ، ما اوريدلې دې چې تاسې ماته نور هم څه ويل غواړئ»

«ستا بخت دې الله نور هم ستر كړي !»(موبي) ورته وويل « تا ته به ويل شوى وي چې له ماسره هيڅوك هم واده كولو ته تيار نه دي ، خلك ماته د حرم وينځه ،فاحشته او بد چلنه ښځه وائې، او زما پلار ته وايي چې هغه خپله لور پلورلې ده . ته خو به ماته ځمكه او كور را كړې خو زه يوه ميړه ته اړتيا لرم ، چې زما د عزت ساتوندوى وي.....» او بيائې په ماته ژبه زياته كړه « زه دداسې خبرې كولو جرأت نه شم كولې خو دخپلې مور غوښتنه تاسې ته وړاندې كوم چې كه چېرې ته ما له ځانه سره نه شې واده كولې نو په خپل حرم كې مې له ځانه سره و ساته. ته زما عمر ، زما ښايست او زما جسم ته وګوره ، ايا زه ستا له پاره وړ نه يم.؟» ددې خبرې كولو سره هغې د (ماريوس) په اوږه لاس كښيښود اوبل لاس ئې په خپلې سينې باندې او د سلطان ايوبي په لور ئې اشاره وكړه ، دا اشاره د مخكې څخه پلان شوى وه ، (ماريوس) دواړه لاسونه جوړه كړه او د سلطان ايوبي په لور ئې ور اوږده كړه او بيا ئې د (موبي) لاس و نيوه د سلطان ايوبي په لور ئې ور وغځاوه لكه چې دې وائې چې زما لوره قبوله كړه.

«نجلۍ ! زه حرم سراې نه لرم » سلطان ايوبي ورته وويل « زه ددې هيوا د څخه حرم سرايونه، قحبه ځايونه او شراب ختمول غواړم ، » د خبرو كولو په وخت كې هغه د خپل جيب څخه يوه سكه را وويسته او په لاسو كې ئې پورته پورته كوله ، هغه وويل « زه غواړم د ښځو د عزت ساتونكې واوسم ، » ددې خبر ي په ويلو سره هغه ددواړه تر شا ولاړ . او سكه ئې لاندې و غورځوله ، كله چې د ټنګ اواز راغې نو (ماريوس) يو ناڅاپه شاته وكتل ، اوبيا ئې سمدستې خپل مخ بيرته راواړاوه.

صلاح الدين ايوبي په ډيره ګړندۍ توګه خپل يو فټ اوږود خنجر د خپل ملابند څخه راوويست او د دهغې څوكه ئې د (ماريوس) په غاړه كښيښوده او (موبي) ته ئې وويل « دا سړې زما په ژبه نه پو هيږي ، ده ته ووايه چې خپله وسله له لاسه وغورځوي ، كه لږڅه ځنډ ئې هم وكړ نو بيا به له دې ځابه ستاسې ددواړو لاشونه پورته كيږي.»

د(موبي) سترګې د حيرانتيا او ويرې څخه واځې شوى ، هغې په پوره اداكارۍ سره هڅه وكړه چې ووائې چې زما د پلار په ويرولو او ګواښولو غواړې پر ما باندې قبضه وكړې ؟ما خو پخپله خپل ځان تاته وړاندې كړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته چې هلته په محاذ کې زما مخ ته راوستل شوی نو ته هلته زما په ژبه نه پوهیدې» سلطان ایوبي ورته وویل او د خنجر څوکه ئې د (ماریوس) په غاړه کې ور کلکه کړه ، هغه وویل ،« ایا تا دومره ژر ددې ځاې د خلکو ژبه زده کړه ؟... ده ته وواېه چې خپله وسله سمدستي د لاسه و غورځوي.»

(موبي) په خپله ژبه (ماریوس) ته څه وویل نو هغه خپلې چُوغې ته لاس کړ او خپل خنجر ئې را وویست ، د هغه اوږودوالې هم د ایوبي هومره و . سلطان ایوبي ئې د لاسه خنجر واخست ، او خپل خنجر ئې د هغې دغاړې څخه لرې کړ او وئې ویل « پاته نورې نجونې چېرې دي ؟»

«تا زما په پیژندګلوی کې غلطي کړې ده ، » (موبي) په لړزیدلي اواز وویل « زما سره بله کومه نجلۍ نشته ، ته د کومو شپږو نجونو خبره کوې ؟»

ماته خداې سترګې را کړې دي » سلطان ایوبي ورته وویل ، « او خداې را ته ذهن هم راکړې چې په کې هغه مخونه عکاسي کیږي چې یو ځل مې کتلي وي . ستا مخ چې اوس په نیمائي نقاب کې پټ دې ما مخته هم کتلي و.....ته او ستا دغې ملګرې ته خداې داسې ناقصه ذهن ورکړې دې چې د کوم کار له پاره چې تاسې راغلې یاست تاسې د هغې وړ نه واست ، په سراې کې تاسې دواړه د ښځې او میړه په څیر هستۍ ، دلته په راتلو سره تاسې لور او پلار و ګرځیدئ ، خو تاسو هیڅ هم نه یاست ، ستاسې یو ملګرې بهر د آسپونو سره ولاړ دې هغه ستاسې نوکر نه دې ، هغه مو نیولې دې.»

دا دعلي بن سفیان کمال و ، هغه ته (موبي) ویلي و چې هغوی په سراې کې اوسیږي. هغه دوی دواړه په خپله کمره کې کښینول او پخپله راووت او په اس سپور شو او دسراې په لورې ولاړ، د سراې خاوندانو ته ئې دهغوی د څهرو په هکله وویل نو هغوی ورته وویل چې هغه خو ښځه او میړه دې او یو نوکر هم ورسره دې . هغه ته ئې دا مالومات هم ورکړ چې هغوی د بازار څخه کالي او څه نور سامانونه هم رانیولې دي چې په هغې کې د نجلۍ له پاره بُرکه شکله چوغه او پنې هم وي ، هغوی علي بن سفیان ته ویلي و چې هغوی ښځه او میړه دي ، هغه ددې څخه زیاته نوره پلټنه و نه کړه ، دهغوی د کمرې قلف ئې مات کړ او د هغوی د سامانونو تفتیش ئې وکړ. دهغې څخه ئې څو نور داسې شیان را وویستل چې دهغه په بنسټ ئې شک په ډاډ سره بدل شو. علي بن سفیان پوه شو چې د سلطان ایوبي سره دهغوی په یواځې توګه دلیدنې کتنې موخه به څه وي ؟

هغه د هغوی آسونه هم کتلي و ، چې د ښه نسل تیز ځغاستي اسونه وو . د سراې د خاوندانو څخه ئې دهغوی د اسونو په هکله هم و پوښتل نو هغوی ورته وویل چې درې واړه مسافرین په اوښانو راغلي و او دا آسونه دغه نجلۍ را غوښتي و ، د سراې خاوندانو دا هم ویلي و چې دنجلۍ خاوند ګونګې دې اونوکر ئې هم ګونګې معلومیږي. هغوی د هیچا سره هم خبرې نه کوي ، خو حقیقت کې هغوی د چا په ژبه نه پوهیدل.

علي بن سفیان بیرته راغې او وئې کتل چې غونډه پائې ته رسیدلې ، نو هغه سلطان ایوبي ته ورغې هغه ته ئې ددوی په هکله خبر ورکړ، او ټوله هغه قصه ئې ورته وکړه چې نجلۍ هغه ته اورولې وه ، اوبیا ئې د سراې دخاوندانو څخه تر لاسه شوی مالومات هم هغه ته په مخکې کښیښود ، د هغوی د سامانونو څخه چې کوم مشکوک شیان تر لاسه شوی و هغه ئې هم ورته ورو ښول ، او خپله رایه ئې داسې ورکړه چې دوی ستا د وژلو له پاره راغلی دي . غواړې له تاسره په یواځې ځان ووینې ، هغوی به دا پلان جوړ کړې وي چې تا ووژني او بیرته و تښتي ، تر څو چې خلکو ته ستا په هکله خبر ور رسول کیږي دوی به دهمدې تیزځغاستي اسونو په

(c) ketabton.com: The Digital Library

مرسته د سیمې ځنې ځانونه ویستلي او د بناره به لري تللې وي ، او دا هم کیداې شي چې دا خلک تا ددومره بنایسته نجلۍ په فکر کې کړي او په خوب ځاې کې ئې ستا و دژلو پلان جوړ کړې وي.

سلطان ایوبي په فکر کې ډوب شوی و ، وئې ویل « هغوی مه نیسئ ، ترمائې یوځل را ورسوئ»

علي بن سفیان هغوی دننه ور ولیږل او په خپله د سلطان د دروازې تر څنګ و درید ، هغه د ساتونکو دډلې قومندان را و غوښت او ورته ئې وویل « دغه دواړه آسونه د خپلو آسونو سره یو ځاې تبیله کړئ ، زینونه ئې را ښکته کړئ او دهغې سره ولاړ سړې تر نظارت لاندې و نیسئ. تالاشي ئې کړئ ، دهغې په بڼه کې به خنجر وي هغه ترې واخلئ»

دا احکام پلي کړل شول واو د"میګنانا ماریوس» ملګري و نیول شو .دهغه څخه یو خنجر تر لاسه شو او دهغوی آسونه هم ظبط کړل شو.

اوکله ئې چې هغوی د سلطان ایوبي کمرې ته ور ننویستل نو په خبرو خبرو کې سلطان دیوې سګې په غورځولو سره په دې ډاډمن شو چې دا سړې کوڼ نه دې ځکه هغه د سګې په اواز باندې سمدستې تر شا کتلي و.

صلاح الدین ایوبي نجلۍ ته وویلې « چې دې ته ووایه چې زما روح د صلیبیانو دخداې په لاسو کې نه دې ، زما دخپل اللهﷻ په لاسو کې دې.»

(موبي) پر خپله ژبه د(ماریوس) سره خبرې وکړې نو هغه متوجه شو او څه ئې وویل ، (موبي) سلطان ایوبي ته وویل چې «دا وائې چې ایا ستا خداې څه بل ځوک دې ؟ او ایا مسلمانان هم خداې مني ؟»

«دې ته ووایه چې مسلمانان پر هغه خداې عقیده او باور لري چې ریښتوني دې او دریښتوني عقیدې خلک خوښوي» سلطان ایوبي ورته وویل « ماته دا خبره چا وکړه چې تاسې دواړه زما د وژلو پسې را غلي یاست؟... زما رب ! که چېرې ستاسې خداې ریښتوني واې نو ستاسې خنجر به زه تر اوسه پورې له منځه وړې وم.زما رب ستاسې خنجر زما لاس کې راکړ» هغه د کومه ځابه یوه توره راوویستله ، اوځو نور شیان ئې هم ور وښول ، « دغه توره او دغه نور شیان ستاسې دې ، دا ستاسو سره یو ځاې د سمندر څخه د هغه لورې دلته راغلي دې ، لیکن ستاسو څخه مخته ماته رارسیدلي دې ،»

(ماریوس) د حیرانتیا څخه پورته شو ، دهغې سترګې د حیرانتیا نه بوټې را وتلي وي ، څومره خبرې چې کیدې د (موبي) له لارې کیدلې ، (ماریوس) په خبرو پیل وکړ خو یواځې په خپلې ژبې په خبرو کولو پو هیده ،د خداې په اړوند دخبرو اوریدو سره هغه وویل «دا سړې د ریښتوني عقیدې خاوند بریښي ، ما غوښتل ددې ځان واخلم او وئې وژنم ، خو اوس زما ځان دهغې په لاسو کې دې.دې ته ووایه ستا په سینه کې یو خداې دې هغه ماته را وښیه ، زه غواړم هغه خداې ووینم کوم چې ده ته دا ښولي چې دا خلک ستا د وژلو په نیت راغلي دې.»

دسلطان ایوبي سره ددومره اوږدو خبرو مهلت نه و ، که هغه غوښتلي نو دواړه ئې جلادانو ته ور حواله کولې شول ، خو هغه وکتل چې دغه سړې بې لارې شوی ښکاري ، که چېرې دا پاګل نه وي نو په ذهنی توګه خو ضرورلارورکې دې. هماغه و چې د هغوی سره ئې دوستانه خبرې پیل کړې. په همدې وخت کې علي بن

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفیان هم را ننوت ، هغه غوښتل چې د سلطان خیریت و پوښتي ، سلطان ورته په خندا کې وویل چې «هر څه درست دي علي ! ما له هغه څخه خنجر اخستي دي.» علي بن سفیان د سکون نه ډک «اه» وکړه او بیرته بهر ولاړ.

(ماریوس) وویل « مخکې له دې چې سلطان زما سر له تنې پرې کړي ، زه غواړم دخپل ژوندد قصې کولومهلت راکړل شي .» سلطان اجازه ورکړه ، (ماریوس) همغه قصه واوروله چې څو شپې د مخه ئې خپلې ډلې او قومندانانو ته په هغه دښته کې اورولې وه ، ټکي په ټکي ئې همغه سلطان ایوبي ته واوروله ، اوس نو هغه په صلیب د عیسې د راځوړند شوی بُت ، د پیغلې مریم د انځور ، او د پادریانو دهغه خداې نه چې دپادریانو د اجازې پرته ورسره خبرې نه شي کیداې ، نوره هم په ډیره کلکه توګه بیزاري ښکاره کړه ، اووئې ویل « د مړینې تر مخه ماته د خداې یو څرک یوځل را وښایاست، زما خدا ي زما کوچنیان د لوږې ووژل ، زما مور ئې رنده کړې ده ، زما خور ئې د شرابي وحشیانو په بندي ځاي کې ور اچولې ده ، او زه ئې دپرش کاله په بندي خانه کې ور و غورځولم.زه چې دهغې ځاېه څخه راووتلم نو د مرګ په خوله کې را پریوتم.

« سلطانه ! زما ژوند ستا په لاسو کې دي.ماته هغه ریښتونې خداې را و ښایاست ، زه به هغه ته فریاد وکړم او دهغې څخه به انصاف و غواړم.»

ستا ځان زما په لاسو کې نه دي» سلطان ایوبي ورته وویل « زما دخداې په لاس کې دي ، که چېرې زما په لاسو کې واي، نو تر اوسه به تاسې زما د جلاد د توري لاندې واست ، زه به تاته هغه ریښتونې خداې در و ښایم چې ستا د سر د پرې کولو څخه ما منه کوي. خو تاته به په هغه ریښتونې خداې باندې عقیده پیدا کول وي.او که نه خداې به ستا فریاد وا نه وري ، اونه به ته انصاف ومومې » سلطان ایوبي د هغې خنجر هغه ته بیرته ور واچاوه ، او په خپله ولاړ او دهغه په لور ئې شا کړه او (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې زه خپل ځان تا ته سپارم ، دا خنجر زما په شا کې ښخ کړه»

(ماریوس) خنجر په لاس کې و نیوه ، هغه ته ئې وکتل ، دسلطان ایوبي په ملا ئې سترګې ولګیدې ، پورته شو او دسلطان تر مخه ولاړ ، هغه ته ئې دسر نه تر پښو پورې وکتل ، دسلطان ایوبي د جلالي شخصیت اغېز و یا د سلطان د سترګو ځلیدا وه چې هغه ته ئې ریښتونې خداې تر سترګو کړ.دهغه لاس و رپیده هغه خپل خنجر دسلطان ایوبي په قدمونو کې کېښېنود ، په د واړو زنګونو کښیناست اودسلطان لاس ئې ماچ کړ او په زور زور سره ئې و ژړل ، (موبي) ته ئې وویل « دې ته ووایه چې یا خو دا پخپله خداې دي او یا داچې خداې ئې په سینې کې ورننویستې دي ، دې ته ووایه چې ماته خپل خداې را و ښیه .»

سلطان ایوبي هغه راپورته کړ او د خپلې سینې سره ئې یوځاي کړ او په خپلو لاسو ئې د هغې اوښکې پاکې کړې.

هغه ښویدلې انسان و ، دهغه په زړه کې د مسلمانانو پر خلاف نفرت او کرکه وه ، او د اسلام پر خلاف د زهرو څخه ډک و . بیا حالاتو هغه د خپل مذهب څخه بې زاره کړ ، دا یو قسم لیونتوب و ، یوه تنده وه چې هغه ئې دداسې یو خطرناک کار د ترسره کولو په لور روان کړې و .سلطان ایوبي هغه بې ګناه ګاڼه ، خو هغه ئې ازاد هم پرې نښود. بلکه د خپل ځان سره ئې وساته ، (موبي) خو روزل شوی را استول شوی وه او را تښتیدلې جاسوسه وه ، دا هغه اومه نجلۍ وه چې د صلیبیانو پیغام ئې سوډانیانو ته ورساوه ، او هغوی ئې بغاوت ته تیار کړل ، ، هغه د هیواد دښمنه وه ، اسلامی قانون هغه په هیڅ صورت نه شوه ښښلاي ، سلطان هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

اودهغې ملګرې علي بن سفيان ته وروسپارل، د تفتيش په وخت کې دوارو په خپل جرم اقرار وکړ. او دا ئې هم وويل چې دخوراکې موادو قافله هم همدوی لوټلې وه اونجونې هم همدوی ازادې کړې وي او داچې ټول ساتونکې ئې له منځه وړې و. او باليان او دهغې ملګری هم همدوی وژلي و.

دا پلټنه درې ورځې روانه وه په دې وخت کې د (ماريوس) ذهن روښانه شوی و، يوځل هغه د سلطان ايوبي څخه پوښتلي و «ايا تا دا نجلۍ مسلمانه کړې او په خپل حرم کې دې ور ننويستې ده؟»

«نن ماښام به ددې پوښتنې ځواب درکوم» سلطان ايوبي ځواب ورکړ. دماښام په وخت سلطان ايوبي (ماريوس) له ځانه سره يوځاې کړ او لرې ئې تر يوه ځابه پورې يوي سيمې ته يوړ، د لرګي دوه تښتې پرتې وې پر هغوی سپين څادرونه غوړيدلې و، سلطان ايوبي څادرونه له يوې خوا څخه پورته کړل او (ماريوس) ته ئې و ښول، دهغې د مخ رنګ بدل شو، دهغه تر مخه د (موبي) لاش پروت و، اوپه بلې تختې باندې دهغه د ملګري لاش، سلطان ايوبي د (موبي) په سر لاس کښيښود او ورو سته ئې کش کړ. د هغې ګردن د وجود څخه جدا و، هغه (ماريوس) ته وويل،«ما نه شوکولاې دا وښيم، تا دا له ځانه سره راوړې وه، چې زه دهغې په ښايست او جسم باندې زړه له لاسه ورکړم. خو ما ته دهغې جسم د يوې ذرې په اندازه هم ښه نه لګيده، خو اوس را ته ښه ښکاري، اوس چې ددې جسم څخه دومره ښايسته شکل او صورت لرې شوی دې، ماته دا ډير ښکلې ښکاري، الله ج دې ددې ګناهونه معاف کړي.

«سلطانه!» (ماريوس) ترې و پوښتل «تاماته ولې عفوه وکړه»

«په دې خاطر چې ته زما د وژلو په نيت راغلې وې» سلطان ايوبي ورته ځواب ورکړ. «خو دا نجلۍ زما د قوم د کړچار د ختمولو له پاره راغلې وه، او ستا دا ملګرې هم د همداسې يو پلان له مخې د ډيرو وګړو قاتل و ګرځيد، او تا زما د وينو په تويلو سره د خداې کتل غوښتل.»

څو ورځې وروسته د (ميګنا نا ماريوس) څخه سيف الله جوړ شو چې بيا د سلطان ايوبي په ساتونکې ډله کې ورګډ شو اوکله چې سلطان ايوبي له نړۍ سترګې پټې کړې نو بيا همدې سيف الله خپل اخري اولس کلونه د صلاح الدين ايوبي د قبر تر څنګ تير کړل، خو نن هيڅا ته معلومه نه ده چې د سيف الله قبر چيرې دی.

(۳۶)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان جنرالان د صلیبي جاسوسي شبکې په لومو کې

دویمه میرمن........(۴)

دقاهرې د ښار څخه دوه نیم میله لرې پرته دښته ،چې له یوې اړخه د شګلوړه غونډیو اود نورو دریو اړخونو څخه ان تر اُفقه پورې شګو پوځلې وه ، د انسانانو د سمندر لاندې ډوبه پرته وه. دا د سلونو زرو انسانانو هجوم و، په دوی کې اوښ سپاره هم و او آسپ سپاره هم ، یو زیات شمیر خلک په خرو هم سپاره راغلي ول ، خو د هغو خلکو شمیره تر ټولو ډیره وه چې هیڅ سپرلۍ ئې نه درلوده. دغه بې شمیره هجوم د څلورو پنځو ورځو څخه را په دېخوا دې دښته کې را ټولیده ، د خلکو ګڼې ګونې د قاهرې د بازارونو ښایسته والې نور هم ورزیات کړې و. سرایونه ټول دخلکو ډک و. دا خلک د لرې لرې ځایو څخه د سرکار ددې اعلان نه وروسته راغلي و چې ویل ئې ، پنځه شپږ ورځې وروسته به دهمدې شګلوړه دښتې په څنډو کې د مصري فوځ د آسونو د ځغاستې ، د آسونو او د اوښانو د سپرو د غشو د ویشتولو مقابلې ترسره کیږې او نور زیات شمیر جنګې کمالونو به ښوول کیږې. ډنډوره چې دا اعلان هم کاوه چې هغه شمیر غیر فوځي خلک هم په دې مظاهرو کې ګډون کولاې شي چې په توري وهلو ، د آس په ځغلولو اود غشي په ویشتلو کې د مقابلې توان ولري.

دا اعلان د صلاح الدین ایوبي له اړخه کیده ، هغه ددې اعلان څخه دوه موخې درلودې یو داچې خلکو ته په فوځ کې د استخدام کیدو په لور رغبت ورکړې اوبل دا چې ،هغه خلک چې له فوځي اړخه سلطان کمزورې ګڼي دهغوی شکوک له منځه ولاړ شي. کله چې سلطان ته د اخبر ورورسید چې خلک شپږ ورځې دمخه د سیل او ننداري ځاي ته را رسیدلي نو زیات خوشحاله شو. خو علي بن سفیان اندېښمن بریښیده ، هغه سلطان ته هم دخپلو اندېښنو په هکله ویلي و. سلطان په ډیره خوښۍ هغه ته ویلي و « چې که چېرې د سیلانیانو شمیره تر یو لک کسانو پورې ورسیږي نو مونږ به ددې جوګه شو چې دهغوی له منځه پنځه زره زره ورعسکر ترلاسه کړو.»

«درونده امیره !»علي بن سفیان ورته وویل « زه د سیلانیانو هجوم د یو بلې زاوئې څخه هم وینم ،زما د آند په مطابق که دا هجوم تر یو لک کسانو هم ورسیږې نو په هغوی کې به حتماً زر کسه جاسوسان رانوتې وي د کلیو او بانډو څخه ښځې هم راروانې دي چې ډیرې ئې سوډانیانې دي ، دهغوی د زیاتو رنګ دومره سپینوالې لري چې عیسائې ښځې په کې په اسانۍ سره ځانونه پټولاې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا په دې ستونزې باندې ښه پو هیږم علي !» سلطان ورته وویل« خو ته پوهیږې چې ما ددې میلې اوسیل انتظام د څه له پاره کړې ؟ ته به خپله شبکه نوره هم زیرکه ، هوښیاره او فعاله کړې.»

«زه ددې میلې په هکله خوښ یم» علي بن سفیان ورته وویل « دا میله ډیره زیاته اړینه وه ، ما خپله اندېښنه ستا د اندېښنو د زیاتولو په خاطر تاته نه ده ویلې ، یوازې دا خبر مې درکړې چې دا میله دخپله ځانه سره دا ډول ګواښونه هم لري. په قاهرې کې موقتي قحبه ځایونه جوړ شوی چې ټوله شپه د ننداړچیانو څخه ډک وي. د ننداړچیانو او سیلانیانو ډیرو ئې د ښهر څخه دباندې خیمې درولي دي . زما شبکې ماته خبر راوړې دې چې په دوی کې د جوارګرو او عصمت پلورونکو خیمې هم شتون لري. سبا د میلې ورځ ده ، خو نڅونکو او سندرغاړو د همدا اوسه د ننداړچیانو شتمنۍ لوټ کړې دي .»

«کله چې میله پاې ته ورسیږي نو دا ناپاکي او غلاظت به هم د هجوم سره یو ځای له منځه ولاړ شي» سلطان ورته وویل « زه اوس نه غواړم په دوی باندې بندیز و لګوم ، دمصر دخلکو اخلاقي حالت ډیر خراب دې ، جواري او عصمت پلورنه په یوه یا دوه ورځو کې له منځه نه شي تللاې ، اوس هم ماته د لا زیاتو ننداړچیانو او سیلانیانو اړتیا ده. زه باید فوځ تیار کړم او علي ! ته پوهیږې ، چې مونږ ته د ډیر زیات فوځ اړتیا ده ، او ما د فوځي مشرانو په غونډه کې ددې خبرې پوره سپینوالې هم کړې دې .»

«ما ونه شو کولاې تا د هغې سپینوالي څخه منه کړم ، درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل « زما استخباراتي سترګو ویل چې په هغو مشرانو کې تر نیمائي ډیر زمونږ خواخوږۍ او وفاداره نه وو ، ته ډیر ښه پو هیږې چې په هغې ډله کې څه داسې هم و چې نه غواړي تا په دې مقام او ځای کې ووینې ، اوپاته نور هم د سوډانیانو پخواني دوستان اوملګري دي ، ما دهغوی د هر یوه تر شا دخپلې شبکې یو یو کس مؤظف کړې دې ، او زما خلک ما ته دهغوی د کړورو او کړ چار په هکله وخت په وخت خبر راکوي.»

«ایا د کوم یوه په هکله تر اوسه کومه خطرناکه خبره را رسیدلې ده؟» سلطان ایوبي ترې و پوښتل.

«نه» علي بن سفیان ځواب ورکړ ، « یوازې دا یوه خبره ده چې دغې خلکو خپلې رتبې او حیثیتونه له یاده ویستلي او د شپې هغه مشکوکو خیمو او ځایو ته ورځي چې موقتي قحبه ځایونه او نڅاځایونه ګرځیدلي دي. تر اوسه پورې ددوی د ډلي څخه دوو کسانو هغه نڅونکۍ نجونې خپلو کورونو ته هم ور بللي دي.... ددې څخه اخوا زما ذهن د هغه بادباني کشتیو په شاوخوا کې را څرخیږي چې لس ورځې مخته د روم د بحیرې په ساحل کې تر سترګو شوی وي.»

« ایا په هغوی کې څه خاص خبره وه ؟» سلطان ایوبي ترې و پو ښتل.

تر هغه وخته پورې د روم د بحیرې څخه فوځ بیرته را ستون شوی و ، خو په پټو او ځانګړیو ځایو کې دوه دوه کسان هملته په ساحل باندې د پهرې له پاره ګمارل شوی و ، علي بن سفیان د ماهي نیونکو او کوچیانو په بڼه کې په ساحل باندې د استخباراتو د شبکې څو کسان ټاکلي و ، هغه دا کار په دې خاطر کړې و چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

صليبيان په ناڅاپي توګه يرغل و نه کړي او بل دا چې ددې لارې د صليبيانو جاسوسان را دا خل نشي. خو د ساحل غاړه ډيره اوږده او پراخه وه ، په ځاې ځاې غونډۍ او لوړې ژورې هم وې. په دې اساس ټول ساحل په يوه وخت کې تر څارنې لاندې نه شو راتللاې. لس ورځې تيرې شوې وې چې دهغه ځاېه څخه ، چېرې چې سمندر د غونډيو تر منځ را ننوځي ، دوه باداني کشتۍ دوتلو په حال کې کتل شوى دي. داسې بريښي چې هغوى د شپې هلته راغلي وې.

د هغوى د بيرته تګ په کتلو سره د سلطان دوه سپاهيانو خپل اسونه د هماغه ځاې په لور ور ورځغلول ، خو څه ئې تر لاسه نه شو کړاې، هلته د انسان بوي هم نه احساسيده ، او کشتۍ هم په سمندر کې تر لرې لرې پورې تللې وې ، د کشتيو د بادبانو د جوړښت څخه ځرګنديده چې دا د مصر د ماهي نيونکو کشتۍ نه دي ،او د سمندر د هغې لورې دلته راغلي دي. سپاره لږ څه اخوا دېخوا په دښته کې و ګرځيدل خو هيڅ ئې په ستر ګو نه شول. هغوى قاهرې ته خبر ورکړې و چې د ساحل تر څنګ دوه شکمنې کشتۍ تر ستر ګو شوى دي، د علي بن سفيان له پاره دا شوني نه وه چې په شګلوړه ځمکه کې دا ومومي چې د کشتيو څخه څوک او يا څه را ښکته کړل شوى دي. ځکه هغه ته د خبر په ورسيدو هم درې ورځې تيرې شوې وې.

علي بن سفيان د سلطان ايوبي ددې پو ښتنې ځواب چې په هغې کشتيو کې کومه ځانګړې خبره وه ، دا سپيناوي وکړ او وئې ويل « مونږ د يوې يونيمې مياشتې راهيسې د ميلې اعلانونه پيل کړي دي ، په دومره موده کې خو د اروپا مرکز ته هم خبر ور رسيږي او دهغه ځاېه څخه جاسوسان را تللې شي ، زه تر ډيره ځاېه پورې شکمن يم چې د نندارچيانو سره به صليبي جاسوسان هم ميلې ته راغلي وي ، په قاهر کې اوس نجونې په موقتي توګه نه بلکه په تل پاتې توګه پلورل کيږي. سلطان دا درک کولاې شي چې دهغوى را نيونکې خلک د معمولي حثيثت خاوندان نه دي ، بلکه په دغه را نيونکو کې د قاهرې تاجران ، زمونږ د انتظامي يوشمير غړي او د فوځ لوړپوړي مشران هم ګډون لري. په پلورونکو نجونو کې به په ډاډمنه توګه د صليبيانو دجاسوسي شبکې روزل شوى نجونې هم ورګډې وي .»

سلطان ايوبي په دغه اطلاعاتو باندې څه اندېښنه و نه ښووله ، د روم په بحيره کې صليبيانو ته د ماتې د ورکولو څخه نژدې يو کال تيريده ، علي بن سفيان د سمندر هغې لورې ته هم دجاسوسي شبکې جال غوړولې و. خو ډير باوري نه بريښيده ، دلته قاهرې ته په همدې وختو کې خبر رارسيدلې و چې صليبيانو په مصر کې د ځارکښې او تخريب کارۍ له پاره خپل روزل شوى وګړي ګمارلي دي ،مګر تر اوسه پورې دا نه وه ډاګيزه شوى چې د مصر په اړوند هغوى څه پلانونه لري ، د بغداد او دمشق نه په راغلو اطلاعاتو کې ويل کيده چې صليبيان به ډير فشار همله راوړي. ځکه هغوى لا د پخوا څخه په سوريه «شام» کې مسلمان امرأ او رئيسان په شرابو کې ډوب کړي و ، خو د سلطان زنګي په شتون کې صليبيانو تر اوسه پورې هلته د نيغ په نيغه د ټکر کولو همت نه شو کولاې. خو کله چې صلاح الدين ايوبي دهغوى ستره جنګي بيړۍ د روم په بحيره کې د ټول فوځ سره يوځاې غرقه کړه نو تر څنګ ئې عربو هم د سلطان زنګي په مشرۍ د صليبيانو په هيواد يرغل وروست او د هغوى څخه ئې جزيه واخسته او سولې ته ئې مجبور کړل. په دې جنګ کې زيات شمير صليبيان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سلطان زنګي په ولکه کې د بنديانو په خير راغلي و ، چې په دې ډله کې دهغوی يو شمير سالاران او لوړ پوړي چارواکي هم موجود وو. سلطان زنګي دا بنديان له ځانه سره وساتل ، ځکه چې صليبيانو د مسلمانانو جنګي بنديان شهيدا ن کړي و. ددې نه اخوا صليبيان په وعده باندې هم نه دريدل او تل به ئې وعدې ماتولې.

که څه هم سلطان ايوبي په دې ډاډمن و چې له هغه اړخه سلطان زنګي د اسلامې امت ساتنه کوي خو بيا ئې هم د خپل فوځ جوړښت ته دوام ورکړ تر څو د صليبي ځواکونو څخه دفلسطين سيمه بيرته واخلي ، او تر څنګ ئې د عربو ځمکه د کفارو د شر څخه د تل له پاره و ژغوري. همدا راز هغه غوښتل د مصر دفاعي سيستم نور هم ورکلک کړي ،خو هغه ته په يوه ځل دحملې کولو او دفاع کولو دواړو له پاره د ډير زيات فوځ اړتيا وه. په مصر کې په فوځ کې دخلکو د را ننوتلو او د فوځي خدمت له پاره د خلکو استخدام کولو پروسه (Process)د سلطان له آنده ډيره کمزورې وه. ددې يو علت دا هم کيداې شو چې د سوډانيانو فوځ له منځه تللې و او دهغې پاته شونو قومندانانو او منصبدارانو په کليو او بانډو کې د سلطان پر خلاف سخت منفي تبليغات پيل کړي و. ددې فوځ ډير کم شميرچارواکو د سلطان سره د وفادارئ تړون کړې و او بيرته په فوځ کې شامل شوی و. سلطان ايوبي و توانيد چې دغه لږه شميره مصری فوځيان او د سلطان زنګي له اړخه راليږل شوی فوځيان، ټول سره د يوه منظم فوځ په شکل کې راټول کړي. د مصر خلکو تر اوسه پورې دا فوځ نه و کتلې ، او نه ئې سلطان ايوبي ليدلې و. سلطان ايوبي ددې ميلې د اعلان سره سم خپلو فوځي او نورو لاس لاندې قومندانانو ته لارښوونه کړې وه چې هغوی دې دبهر څخه د راغلو ميلمنو سره ووينې ، او د مينې او محبت له لارې دې دهغوی باور تر لاسه کړي اوهغوی ته دې دا ډاګيزه کړي چې دا هر څه ددوی خپل دي او زمونږ د ټولو موخې دادي چې د خدایج او د هغې د رسول ص د نظام پولې تر لرې لرې پورې و غځوو او هيواد ددې صليبي فتنې څخه د تل له پاره پاک کړو.

د ميلې څخه يوه ورځ دمخه علي بن سفيان ، سلطان ايوبي د عيسايي جاسوسانودنفوذ د خطر څخه خبر کړې و . هغه ورته وويل « درونده اميره !زه د جاسوسانو څخه ويره نه لرم. په حقيقت مونږ ته ګوانښ د خپلو کليمه ويونکو ورونو څخه دې چې غواړې د کفارو دغه تر ځمکې لاندې عمليات بريا ته ورسوي. که چېرې دهغوی ايمان کلک وې نو بيا خو د صليبيانو د جاسوسانو ټول لښکر هم پر مونږ نه شي بريالې کيداې. دميلې د نندارچيانو تر منځ چې کومې نځونکې نجونې تر سترګو کيږي دا ټولې دصليبيانو د جال لومې دې چې د يو شمير بې ايمانه مسلمانانو د رانيولو له پاره ئې خپرې کړې خو بيا هم زمونږ شبکې ټولې فعاله او شپه او ورځ د خپلو اطلاعاتو په راټولو کې مشغولې دي»

«خپلو کسانو ته وواياست چې هيڅ يو جاسوس و نه وژني ،»سلطان ايوبي ورته وويل ،«ژوندي ئې را ونيسئ، ځکه جاسوس د دښمن سترګې او غوږونه وي ، خو مونږ ته ژبه ده. هغوی تاسې ته د هغوخلکو رازونه وائې چې دلته ئې را استولې دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دميلې سهار را وخوت ،هغه ميدان ډير پراخه او خپور و، د ميدان په درې واړو اړخونو کې دننداړچيانو هجوم و. خو هغې لورې ته چې د شکو غونډۍ پرتې وې چاته د ورتللو اجازه نه وه ، د جنګ ډول ووهل شو او د آسونو د پښو اوازونه داسې را پورته شول لکه ستر سيلاب چې را روان وي ، ګرد او دوړې د اسمان په لور ختلې ، دا د دوه زرو څخه د زياتو سپاهيانو آسونه و ، لمړۍ آس سپور ميدان ته را ننوت ، دا په خپله صلاح الدين ايوبي و . دهغه دواړو خواو ته بيرغچيان و. وروسته ورپسې دسپرو ډله را روانه وه ، په آسونو باندې ګلداره ځادرونه غوړول شوي و. د هر سپور په لاسو کې برچه وه ، د هرې برچې په څرکيدونکې څوکې د رنګينو ټوټو يو کوچنۍ جنډه را ځړيده ، د هر سپور په ملا باندې يوه توره را ځړول شوې وه ، آسونه په ډيرې دبدبې سره را روان ول، دسپرو غاړې پورته او سينې ئې خپرې وې ، دهغوی پر مخونو باندې يو جلالي اغيز و ، داسې معلوميدل چې دوی د ننداړچيانو د هجوم څخه پورته او اعلې و ستر نور خلک دي ، دهغوی دغه شان او شوکت د ننداړچيانو تر منځ چپتيا او دفوځې ډلې رعب را پيدا کړ.

ننداړچيان د نيمې دايرې په شکل کې ودريدل ، دهغوی شاته نور ننداړچيان په خپلو آسونو سپاره ناست و او بيا د هغوی تر شا اوښ سپاره ننداړ چيان ول ، ان تردې چې په يوه يوه آس او يوه يوه اوښ تر دوو او يا درې درې کسانو پورې ناست ول. ددوی تر مخه په يوځای کې شاميانې لګيدلې وې ، په دې ځای کې چوکۍ ايښول شوې وې ، چې د سترو رتبو خاوندان پرې ناست ول، په دې ناستو خلکو کې تاجران هم وو او دسلطان د حکومت افسران او د ښار اوسيدونکې معزيزين هم. په دوی کې د قاهرې د مساجدو امامانو ته هم دناستې ځاې ورکړل شوی و. امامان تر ټولو مخته ناست وو. ځکه چې سلطان ايوبي دمذهبي مشرانو او علماؤ ډير زيات احترام او عزت کاوه. ان تردې چې دهغوی د اجازې پرته کيناسته هم نه. په دې ډله کې د سلطان هغه افسران هم ناست وول چې په انتظاميه کې و خو اصل اړيکې ئې د فوځ سره و. سلطان هغوی ته په ځانګړې توګه ويلې و چې ددې مشرانو سره کښيني او دهغوی سره ددوستۍ اړيکې پيدا کړي ، په دې ډله کې «خادم الدين البرق» نومې وګړې هم و. دا د علي بن سفيان نه وروسته دويم کس و چې دسلطان ايوبي د پټو پلانونو او دمملکت او فوځ د هر راز څخه خبرو. دهغه کار همداسې و او دهغه رتبه د سالار په اندازه وه. د جنګ پلانونه او نقشې ټولې دهمغه سره وې ، دهغه عمر نژدې څلويښت کاله پوره کيده. هغه د عربو د نارينتوب د ښايست او جلال يو پيکر و. هغه د ځواکمن جسم خاوند او د روڼ مخ خاوند و.

د البرق سره يوه نجلۍ ناسته وه. ډيره زياته ښکلې او ښايسته وه ، ځوانه هم وه. د نجلۍ سره يو سړې هم ناست و چې عمر به ئې شپيته کالو ته رسيده ، هغه د رنګ او لبا س له اړخه يو ستر تاجر معلوميده ، البرق څو ځله دهغې نجلۍ په لور کتلې و، يوځل نجلۍ هم دهغه په لورې وکتل او ورته مسکۍ شوه. بيا ئې دهغه زوړ سړې په لور وکتل نو دهغې مسکا له منځه ولاړه.

آسونه د ننداړچيانو له مخه تير شول او د اوښانو نوبت را ورسيد ، اوښانئې هم د آسونو په څير په ګلداره ځادرونو پو ښلې و.دهر سپور په لاسو کې يوه اوږده نيزه وه، او دهرې نيزې د څوکې څخه لږ لاندې دوه رنګين بيرغونه را ځړول شوي و، په هوا کې ددې بيرغونو رپيدل اوپړکيدل ډير ښه بريښيدل اوټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

نندارچیان ئې ځانته متوجه کړي و. د هر سپور په اوږو یو کمانو را ځوړنده وه او د اوښ په زین د پاسه د غشو رنګینی خلطې پرتې وي. د سپرو شان څه بل شان و ، د آس سپرو په څیر اوښ سپرو هم مخ ته کتل ، ان تر دې چې خپلې سترګې ئې هم ښې یا کیڼ لورې ته نه اړولې را اړولې. دا اوښان د هماغه اوښانو په څیر وو چې یو شمیر نندارچیان پرې د نندارې له پاره ناست و. خودفوځې روزنې ، فوځې چال اودفوځې سپرو لاندې هغوی څه دېلې نرې اوښان معلومیده.

البرق په خپل ځنګ کې ناستې نجلۍ ته یو ځل بیا وکتل ، اوس نو نجلۍ هم دهغې په سترګو کې سترګې ور و نومبلې ، دهغې په سترګو کې داسې جادو و چې البرق په خپل ځان کې هغه د برق د ټکان غوندې محسوس کړ.

دنجلۍ په شونډو باندې د حیا او شرم خندا راښکاره شوه ، خو کله به ئې چې په خپل ځنګ کې ناست بوډا ته وکتل نو خندا به ئې په کرکې او نفرت بدله شوه. البرق یوه ښځه هم درلوده ، چې څلور اولادونه ئې ترې پیدا شوی و. کیدای شي په دې وخت کې هغه خپله ښځه له یاده ویستلې وي ، هغه د نجلۍ سره دومره نژدې ناست و چې دنجلۍ وربښمین نقاب به د هوا دڅپو په واسطه دهغه په سینې لګیده ، هغه یو ځل دا نقاب په لاس باندې پورې واهه ، نو نجلۍ په شرمیدلې توګه ترې معذرت و غوښت ، البرق ورته و خندل خو په خوله ئې څه و نه ویل.

داوښانو پسې پیاده فوځ را روان و ، په هغوی کې د غشي ویشتونکو او تیغ وهونکو ډلې شاملې وي ، دهغوی یو ډول تګ ، یو ډول وسله او یو ډول لباس په نندارچیانو همغه ډول اغیز و کړ لکه څنګه چې دسلطان ایوبي راتګ هغوی تر خپل اغیز لاندې راوړي وو. د سپاهیانو په مخونو باندې خوښې او ځلا وه ،او ډیر زیات ډاډه تر سترګو کیدل. دا ټول فوځ نه و ، یواځې منتخب ټولې و. دهغوی شاته منجنیقونه و چې توانمنده آسونو راکشول، د منجنیق دهر دلګي تر شا د آسونو ګاډۍ وې چې په کې ستړې ستړې تیږې ، یو ډول ختین لوښې او نور اړوند شیان بار کړل شوی و، په دوی کې د تیلو په څیر کومه ماده هم ایښول شوی و چې د منجنیقونو په واسطه غوځارول کیده. هر چیرې به چې دا لوښي غورځیده هلته به په څو ټوټو باندې ویشل کیده او اور اخستونکې ماده به ئې تر لرې لرې ځایو پورې شیندله ، او کله به چې اور لګونکي غشي وروړسیدل نو ټولو ځایو به اور اخسته.

دسلطان ایوبي په قیادت کې دغه سپاره او پیاده دلګې ، د نیمې دایرې په شکل کې ښکته پورته شول او په ډیره ګړندۍ توګه د نندار چیانو له منځه تر لرې پورې ولاړل ، سلطان ایوبي د لارې څخه بیرته راستون شو ، د هغه د اس تر مخه د بیرغچیانو آسونه ، ښې ، کیڼ او شاته د ساتونکو آسونه او دهغوی وروسته د نائب سالارانو اسونه را روان وو. سلطان خپل آس و دراوه ، را ټوپ ئې کړ او نندارچیانو ته ئې په هوا کې د خپل لاس په خوځولو سره سلام کاوه او شامیانې ته دکښیناستو له پاره ور ننوت. هلته ناست ټول خلک پورته شول ، سلطان ایوبي ټولو ته سلام وکړ او په خپل ځای کښیناست.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپاره او پياده دلگي ټول مخته ولاړل او د غونډيو شاته ئي ځاي و نيو ،ميدان خالي شو ، يو آس سپور دخپل آس په ځغاسته هلته را ورسيد ، دهغه په يو لاس کې د آس قيضه او په بل لاس کې ئې د اوبن رسۍ وه. اوبن هم د آس د منډې سره سم په منډه وهلو سره ځغليده. دميدان په منځ کې آس سپور په خپل آس و دريد ،او د آس قيضه ئي پريښوده ، او ټوپ ئي کړ د اوبن په شا کښيناست. اوبيا ئي دهغې ځخه لاندي پر ځمکه ور ټوپ کړ. څوقدمه ئې د اوبن او آس سره منډه ووهله اوبيا ئي ورټوپ کړاو په آس سپور شو ، د آس او اوبن په منډه کې هيڅ توپير نه تر سترگو کيده. يو ځل بيا هغه دآس د شا څخه د اوبن شا ته ور ټوپ کړ ، هغه ډير مخته ولاړ او غائب شو.

خادم الدين البرق لږ څه ښي لوري ته ښکته شو دهغې دخولې او د نجلۍ د سر تر منځ دوه درې انچه فاصله پاته شوې وه. نجلۍ هغه وکوت ، البرق ورته وخندل ، نجلۍ و شرميدله ، هغه بوډا دا دواړه په همدې حال کې و کتل. دهغه په هغې زړې ټنډې باندې غونچې نورې هم زياتې شوې.

يو ناڅاپه د غونډيو له منځه هغه د سطلونو په څير دخاورو جوړ شوي لوښي چې د آسونو په گاډيو کې بار شوي و ، پورته و غورځول شو او بيرته په ميدا ن کې را پريوتل، لوښي به مات شو او تيل به ترې هر لوري ته و شيندل شول لږو ډير سل داسې لوښي ميدان کې را پريوتل او دهغوی څخه را وتلي ماده به نژدې په سل متره مربع ځمکه کې خپره شوی وي ، په يوي غونډۍ باندې شپږ کسه غشي ويشتونکي را پيدا شول ، هغوی اوربلونکي غشي را وويشتل او په هغه ماده باندې، چې د ماتو لوښو په واسطه خپره شوی وه ، اور بل ولگيد ، دغشو د ويشتلو سره سم ټوله سيمه يوه شعله و گرځيده ، چې لوړوالي ئې د اس تر گيډې پورې او خپور والي ئې نژدې سل مترو ته رسيده .په همدې وخت کې ځلور آس سپرو خپل اسونه په پوره تيزۍ سره را وځغلول ، شعلو ته په را رسيدو هغوی آسونه و نه درول ،او نه ئې د آسونو دځغاستې چټکتيا را کمه کړه. ټول په همغه شعلو کې ور ننوتل ، نندارچيان حيران و چې هغوی به ټول په اور کې لولپه شي خو هغوی په دومره پراخه اور کې هماغسې په ځغاسته تر سترگو کيدل ، اخر هغوی ټول د اور څخه سلامت ووتل. ننداړ چيانو د چک چکوکولو په واسطه هغوی ته شاباسي ووايه ، دننداړ چيانو شور او ځوږ دومره زيات وو چې تابه ويل آسمان چوي. هلته ددوو سپرو په ښه اور لږيدلي و. دواړه د ځغليدونکو آسونو څخه په شگو کې را پريوتل او لږ څه په دې شگو کې ور غښتل ،او په دې ترتيب ئي د خپلو ښه اور مړ کړ.

البرق د دې ټولې شورو غوغا او د آس سپرو دکمالاتو د کتلو څخه سترگې اړولې وي او د نجلۍ په لور متوجه و. نجلۍ به هم کله کله دهغې لوري ته کتل او د لږې مسکا وروسته به ئې د هغه زوړ بوډا په لور وکتل. هغه زوړ پورته شو او هيڅوک پوه نه شو چې ولې د هغه ځايه څخه ولاړ. نجلۍ هغه د تللو په وخت کې تر سترگو لاندې څاره. البرق ته دا معلومه وه چې نجلۍ د همغه زوړ سره راغلې وه. هغه د نجلۍ څخه و پوښتل « ستا پلار چيرې ولاړ.»

«دا زما پلار نه دې» نجلۍ ځواب ورکړ « زما ميړه دې»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«میرہ !» البرق ترې په حیرانتیا سره و پوښتل « ایا دا واده ستا دمور پلار په خوښه شوی دې او که ستاپه خوښه ؟»

«نه ! هغه زه اخستې یم ،» نجلۍ ورته په غمجنه لهجه ځواب ورکړ.

«هغه چېرته ولاړ ؟» البرق ترې و پوښتل.

«هغه خفه شو او ولاړ.» نجلۍ ځواب ورکړ « هغه ته شک پیدا شو چې زه تا ته د مینې په سترګو ګورم.»

«ایا ته رښتیا هم زما سره مینه لرې ؟»البرق ترې په روماني او عاشقانه بڼه و پو ښتل.

دنجلۍ په شونډو دحیا او شرم خندا راغله ،او په ډیر نرم اواز ئې وویل « زه ددغه بوډا ښځه نوره تنګه یم ، که چېرې چا زه دهغه ښځه خلاصه نه کړم نو زه به ځان ووژنم»

هلته په میدان کې پیاده اوسپرو فوځیانو حیرانونکی کمالونه ښوول او د حرب وضرب مظاهرې ئې کولې ، نندارچیانو داسې جنګی مظاهرې کله هم نه وي کتلي هغوی یواځې سوډاني فوځ کتلې و چې د خزانې د لوټولو له پاره ترې سپین فیلان جوړ شوی و. دهغوی قومندان به دپادشاهانو په څیر بهر را ووت ، د هغوی سره به که د فوځ کومه ډله وه نو هغه به د باندېو او کلیو له پاره مصیبت ګرځیدل ، ان تردې چې دخلکو مالونه به ئې لوټول او حیوانات به ئې را پرانستل او له ځانه سره به ئې بوتلل.که د چا سره به ئې هم دښه نسل آس او یا اوښ وکوت نو په زور به ئې ترې اخیست. د خلکو په زړونو کې دا خبره ناسته وه چې فوځ یواځې او یواځې په رعایاو باندې د ظلم او تیرې په خاطر ساتل کیږي. خو د سلطان فوځ بلکل بل منګه و. یوخو هغه فوځ و چې د نندارچیانو مخته ئې مظاهرې ښوولې او پاته نور فوځ د سلطان د لار ښوونې په مطابق د خلکو تر منځ خپور شوی و.تر څو هغوی د خلکو سره یوځای شی او دهغوی تر منځ دا انګیرنه را پیدا کړې چې فوځیان ستاسې ورونه دي او هم ستاسې ښځه دي ، د بداخلاقه او بد تمیزه سپاهیانو له پاره ډیره سخته سزا ټاکل شوی وه.

خادم الدین البرق چې دسلطان ایوبي د جنګي مشورتي شبکې مشر او دهغه د راز ملګرې و دسلطان د لارښوني اود میلې د شور و غوغا ځخه ئې بلکل اړیکې پرې شوی و. د نجلۍ ځخه یو جادو جوړ او دهغې عقل اوذهن ئې په خپلو لاسو کې اخستې و. هغه په نجلۍ باندې خپل زړه له لاسه ورکړ. او نجلۍ هم هغه قبول کړې و. دې کار دواړو لوریو ته ځه اسانتیاوې راپیدا کړې.کله چې البرق ورته په کوم ځانته ځای کې د لیدلو کتلو له پاره وویل نو نجلۍ سمدستي ورته وویل چې هغه خو اخستل شوی وینځه ده او هغه بوډا تر څارنې لاندې نیولې ده. هغه هیڅکله هم هغه له خپلو سترګو نه باسي ، نجلۍ دا هم وویل چې د بوډا په کور کې څلور نورې ښځې هم شته ،..... البرق خپله رتبه له یاده ویستلې وه د عشق کونکې ځوان په څیر ئې د لیدنو کتنو له پاره دهغو ځایونو نومونه واخستل چې هلته د اواره ، بدکرچاره او بداخلاقه انسانانو پرته بل هیڅوک نه ورځې. دالبرق له اړخه د لیدنې د ځایو په اخستل شوو نومونو کې یو ځای ددې نجلۍ خوښ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شو. دا ښاره بهر د پخوانۍ زمانې یوه کنډروه ، البرق د نجلۍ سره دا وعده وکړه چې هغه به ئې دهغه بوډا څخه د ازادولو هڅه وکړي.

(۳۸)*****

دربیمه شپه البرق له کوره ووت، هغه به تل د کوره د حاکمانو په څیر په دبدبه کې را بیرون کیده ، خو په دې شپه هغه د غله په څیر په پټه د کوره ووت ، اخوا دېخوا ئې وکتل ، او په یوه لورې باندې روان شو. د قاهرې ښارکې چپه چپتیاوه، د فوځې میلې د پایې ته د رسیدو څخه دوه ورځې تیرې شوې وې. د بیرون څخه را غلې نندارچیان ټول بیرته خپلو خپلو ځایو ته ستانه شوی و ، دسرکارې حکم په اساس موقتې قحبه ځاېونه بند کړل شوی و ، د علي بن سفیان شبکې اوس په دې کې مصروف وې چې په ډاګه کړې چې د بهر څخه راغلې څومره شمیر نجونې او نور مشکوک خلک اوس هم په ښار او یا شاوخوا سیمو کې شتون لري ، دمیلې موخې پوره شوې وې ، یواځې په دوه ورځو کې څلور زره ځوانان په فوځې خدمت کې اخستل شوی و او دنورو استخدام کول روان وو.

البرق د ښاره څخه بیرون ولاړ ، او دهغې کنډرې په لور روان و چېرې چې ئې د نجلۍ سره دکتلو وعده کړې وه. د دښتې د ګیدړانو او حیواناتو پرته نور ټول اسمان په ژور خوب ویده و. نجلۍ البرق ته ویلې و چې هغه دهغه زاړه وګړې اخستل شوی وینځه او دهغې تر ځارنې لاندې بندی ده. خو بیا هم البرق په دې هیله هلته ور روان و چې نجلۍ به ضرور راځې ، دشونې خطرونو دمخنیوې او د ځان د خوندې ساتلو په خاطر ئې یو خنجر هم له ځانه سره اخستې و .

ښځه په خپله داسې یو جادو دې چې که چېرې یو ځل په چا وشې نو هغه بیا دهیچا پروا نه کوي ، عقل او پوهه له هغه سره خداې پامانی کوي. البرق د پاخه عمر سړې و . خو اوس دهغه څخه یو ناپوهه زلمې جوړ شوی و . هغه ته په دغه تیاره کنډره کې یوه سیورې تر سترګو شو. دا سیورې د سر نه تر پښو پورې په ځادر کې پټ و او د کنډرې په تورتم کې ورجذب شوې و. هغه هم ګړندې ګړندې ګامونه واخستل او کنډرې ته ئې ځان ور ورساوه. د لویدلې دېوال د لارې هغه دننه ورننوت ، مختهٔ ئې یوه تیاره خونه راغله ، د چت څخه د کومې سترې الوتونکې د وزرنو پړپړاړ را پیدا شو. البرق د هوا تیزه څپه احساس کړه او یو نا ځاپه ئې پرمخ باندې یوه کلکه څپیړه وخوړه. ددې سره یوځاې ئې د «چې چې» اوازونه ترغوږو شول ، هغه داسې و پوهیده چې دا کوم لویې الوتونکې مونږک (شو پرک) دې. چې دهغې پنجو ددې خوله شکولې وه ، کښیناست او په پښو ښویدو سره یې ځان د خونې څخه بیرون وویست. مخکې یې حویلۍ وه او دحویلۍ شاوخوا ته برنډه را تاوه وه ، البرق دا فکر هم ونه کړ چې یوه اخستل شوی نجلۍ چې تل تر ځارنې لاندې وي څنګه کولاې شي دې کنډر ته راشي ، خو په برنډې کې د یو چا د قدمونو سوکه اواز هغه متوجه کړچې دلته څوک شتون لري. هغه دخپل ملابند څخه خنجر راوویست او په لاس کې ئې و نیوه ، دهغه په سر همغه شوپرکان الوتل را الوتل، د هغوی د وزرونو د پړپړ اواز ویرونکې غوندې و. البرق سوکه اواز وکړ -- « اصفه»--نجلۍ هغه ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپل همدا نوم ورښوولې و. او په میله کې ئې دا هم ورته ویلي و چې هغه په څه ډول په دغه زوږ سړې پلورل شوی ده.

«ته راغلې ئې ؟» هغه د اصفې اواز وارید. هغه دبرنډې څخه په منډه را غله، او د البرق سره ورغاړې وتله، وې ویل« ستا په خاطر مې خپل ځان په ستر خطر کې اچولې او دلته راغلې یم، زه باید ډیره ژر بیرته ستنه شم. زاړه ته مې په شرابو کې سفوف ورکړې تر څو رابیدار نه شې»

«ایا ته هغه ته په شرابو کې زهر نه شې ورکولې ؟» البرق ترې و پوښتل.

« ما کله څوک نه دي وژلي.» آصفې ورته وویل « ما کله هم دا فکر نه و کړې چې په دې توګه به د یو پردې سړې سره د لیدلو له پاره دغه ویریدونکې کنډرې ته راځم.

البرق هغه د لاسه و نیوله، یو ناڅاپه د هغه شاته برنډه روښانه شوه. دهغې خونې څخه چې البرق تیرشوی و دوه مشالونه راووتل، چې شعلې ئې ډیر روښې او تیزې وې، البرق آصفه شا ته کړه او په لاس کې ئې خنجر ونیو، ایا دا په دې کنډرو کې اوسیدونکې بدې ارواح ګانې دې ؟ او یا د نجلۍ په تعقیب پسې دهغې خاوند راغلې دې ؟-- البرق لا تر اوسه په همدې فکرونو اوپوښتنو کې ډوب و چې یو اواز و غرېده، « دواړه ووژنئ»

مشالونه را نژدې شول، دهغې په رڼاو کې البرق او آصفې ته څلور کسان تر سترګو شول، د یوه په لاس کې برچه او د نورو په لاسو کې توري وې. هغوی مشالونه په ځمکه کې ښخ کړل، د کنډر انګړ روښانه شوی و، څلور واړه کسانو د وړو لیوانو په څیر د البرق په چاپیر کې په ګرځیدا شول، آصفه د هغه تر شا وه. د برنډې څخه یو بل اواز راغې، «تر لاسه شول؟ ژوندي ئې مه پریږدئ» دا د نجلۍ د هغه زوړ میړه اواز و.

آصفه د البرق وروسته وروسته تلله، هغې د قهر او حقارت نه په ډک اواز هغه زاړه ته وویلې --« مخته راشه او ما ووژنه، زه پر تا لعنت وایم، زه په خپله خوښه دلته راغلې یم.»

څلور واړه وسله وال کسان د هغوی چاپیر ولاړ وو، د برچې خاوندانو سوکه سوکه خپلې برچې د آصفې په لور ور اوږدې کړې او دهغې څوکې ئې دهغې د وجود سره یوځاې کړې او ورته ئې وویل، « د مړینې دمخه د برچې څوکې ووینه، خو ستا نه مخته به دا وګړې ستا تر مخه په ټرپ ټرپ سره و مرې دکوم په خاطر چې ته دلته راغلې ئې.»

آصفې ورټوپ کړ او برچې ئې و نیولې، او هغوی ئې تیل وهل او برچې ئې په خپل واک کې واخستې، آصفه د البرق څخه لرې شوه او چلینج ئې ورکړ او وئې ویل --« راشئ، مخته راشئ، زه وینم چې تاسې به له ما دمخه دا سړې څه ډول ووژنئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

البرق خپل خنجر را مخته کړ او د هغې تر مخه شو – خو نجلۍ په همغه چا وار وکړ چې برچه ئې ترې اخستې وه. هغه سړې شاته و تښتید ، او نورو ملګرو ئې په البرق باندې د یرغل کولو پر ځاې یواځې خپل ځایونه بدل را بدل کړل ، هغوی کولاې شول البرق په ډیره اسانۍ سره له منځه یوسي خو هغوی حمله کول نه غوښتل ، د آصفي چلینج لا پخپل ځاې پاته و ، هغې به وار کاوه خو وار به ئې خطا کیده ، البرق په یوه کس په خنجر حمله وکړه نو دوه کسان د هغې شاته راغلل ، آصفه په یوه ټوپ دهغې شاته شوه دهغې په لاس کې اوږده برچه وه چې د توري مقابله ئې پرې کولاې شوه ، خنجر د توري په پرتله هیڅ دې ، زوړ سړې یوي ډډې ته ولاړ دې او خپل کسان را پاروي ، لږ څه وروسته هغه په آصفې او البرق باندې برید وکړ. خو اصفه په البرق باندې ور پریوته ، البرق به هم ځان د توري د وار څخه په څنګ کاوه او د خپل خنجر په واسطه به ئې د وار کولو هڅې کولې ، خو ډیره په زړه پورې داوه چې د نجلۍ په دومره حملو کې د هغوی یو کس هم زخمي شوی نه و. د زاړه ملګرو د تیغ وهلو کمال هم و ښوده ، خو البرق او آصفې ته معمولې زخم هم پیدا نه شو ان تردې چې په دې دومره غورځو پرځو کې ګریدلې هم نه و. په همدې وخت کې زاړه وویل « صبر وکړئ»--او جنګ و درید .

زه نه غواړم چې داسې یوه بې وفا نجلۍ په کور کې و ساتم. زاړه وویل « ماته دا نه وه معلو م چې دا دومره زړه وره او بهادره ده ، که چېرې زه دا په زور سره کورته یوسم هم ، نو ویریږم چې ما به ووژني.»

«زه به تاته ددې پوره قیمت درکړم » البرق ورته وویل «وایه ، تا دا په څومره را نیولې ده»

زاړه خپل لاس ور اوږود کړ او د البرق سره ئې لاس ورکړ او وئې ویل «له ما سره ددولت کمښت نه شته ، زه دا نجلۍ تاته دربښم ، هغه له تا سره دومره مینه لري چې ستا په خاطر د خپلو ټولو په مقابل کې و جنګیده ، زه دا نجلۍ په دې خاطر هم تا ته در حواله کوم چې دا د جنګجویانو د نسل څخه ده ، زه یو تاجر او سودا ګر یم ،او داستاپه خیر د کوم جنګجو په کور کې ښه ښکاریږي. دریم علت ئې دادې چې ته د سلطان ایوبي د حکومت حاکم ئې او زه د سلطان وفاداره او مرید یم. زه تا نه خفه کوم. ولاړ شه ، ما هغې ته طلاق ورکړل او هغه مې تا ته حلاله کړه ، .... ځئ دوستانو ! دوی ځانته پریږدئ .» هغوی خپل مشالونه واخستل او ولاړل.

د ډیرې حیرانتیا څخه د البرق تر پښو لاندې ځمکه و ښویده ، هغه نه پوهیده چې دا څه وشول ، هغه دا کار دهغه زاړه فریب و ګاڼه ، هغه ته دا ګوانښ تر سترګو کیده چې دا خلک به لاره کې کمین نیسې او دوی دواړه به له منځه وړي ، د آصفې په لاس کې برچه وه هغه هم ترې البرق واخسته ، او د لږ څه وخت وروسته دوی هم ددې کنډرې څخه ووتل. هغوی خپل شاوخوا او ګردچاپیره و کتل اود ګړندېو ګړندېو ګامونو په اخستلو سره ئې د خپل کور په لور مخه کړه. که لږ شانته اواز به ئې هم واورید سمدستی به دریده او مخ به ئې اړاو ، په دې توره تیاره کې به ئې هرې لورې ته د کتلو هڅه کوله ، خو کله چې په ښار کې ور ننوتل نو لږ څه ارام ئې احساس کړ.آصفه و دریده او خپل لاس ئې د البر ق په غاړه کې ور واچاوه او ورڅخه ئې و پوښتل.« ته پرما باندې باوري ئې اوکه نه ؟» البرق هغه د سیني سره یوځاې کړه. هغه دومره زیات د خپلو احساساتو د غلبې

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاندې راغلي و چې خبره ئې هم و نه شوه کولاې. نجلۍ هغه بې پيسو او بې قيمته اخيستې و. هغه ته اوس دا مالومات وشو چې نجلۍ په کوم ليونتوب سره دهغه سره مينه لري او څومره بهادره او زړه وره ده. په حقيقت کې هغه د نجلۍ په ښايست باندې ځاريده. دهغه خپله ښځه دهغه هم عمره وه، د آصفې په کتلو سره هغه محسوس کړه چې نوره هغه ښځه دهغې دکار نه ده. په هغه وخت کې به چې کله هم ښځې پلورل کيدې نو دکور ښځې هيڅ حيثيت نه درلود ، په يوه وخت کې څلور ښځې خو هر نارينه د خپل ځان حق ګاڼه ، خو د شتمنيو خاوندانو به دڅلور و ښځونه علاوه دوه درې ښکلې او ښايسته نجونې د نکاح پرته هم ساتلې. مسلمان حاکمان او امران د ښځو له لاسه تباه شوی دي ، د هغوی تر منځ دا هم رواج و چې د يوه سړي ښځې به دخاوند د خو شحالولو په خاطرد ښايسته نجونو لټه کوله او خپلو مړنو ته به ئې هغوی د تحفې په څير وړاندې کولې.

البرق چې کله آصفه له خپله ځانه سره يوځاې کورته را ننويستله، نو د کور ټول لوې او واړه بيده و. سهار چې کله دهغې ښځې د خپل ميړه په پالنګ باندې دومره ښکلې نجلۍ وکتله، نو هغې ته دا احساس هم ونه شو چې دهغې په سر مصيبت را پريوتې دې. بلکه هغه خوشحاله شوه چې دهغې ښايسته ميړه ته دومره ښکلې نجلۍ تر لاسه شوی ده. دهغې په راتلو سره دده له سره لږڅه بار کم شوی و. د البرق حيثيت داسې و چې هغه داسې يوه ښځه او يا يوه وينځه له ځانه سره ساتلاې شوه.

صلاح الدين ايوبي غوښتل مسلمانان د ښځو څخه او ښځې د مسلمانانو څخه ازادې کړي ، هغه غوښتل چې ديوه خاوند او يوې ښځې حکم جاري کړي. خو لا تراوسه هغه نه غوښتل چې هر امير او هر حاکم د خپل ځان دښمن وګرځوي ، ځکه دهغوی هر يوه ئې خو خو نجونې په خپلو کورونو کې ساتلې وې ، د ښځو اخستونکې هم همدا خلک و. دهمدوی په کومک سره به ښځې په عامو بازارونو کې ليلام کيدلې ، د ښځو د تښتولو پيښې به را منځ ته کيدې. خلک به پرې وژل کيدل ، او وينې به په کې تويدې ، او دا د امراو او حاکمانو د ښځو د بندګۍ پايلې وې چې عيسايانو او يهوديانو د نجونو په واسطه د اسلامي سلطنت په جرړو کې زهر ور غورځولې و. ددې نه علاوه سلطان ايوبي دې احساس هم اندېښمن کړې و چې يو وخت همدا ښځې د نارينه و سره اوږه په اوږه د کفارو پر خلاف جنګيدلې او په جهاد کې د نارينه و له پاره نيمائې ځواک همدوی جوړاوه خو نن دوی د نارينه و د تفريح او عياشۍ وسيله ګرځيدلې دي ، ددې زيان يواځې دا نه شو چې د ولس نيمائې ځواک له منځه ولاړ بلکه د ښځو څخه داسې يوه نشه اې توکې جوړ شو چې د ولس اوقوم نارينتوب ئې له منځه يوړ.

سلطان ايوبي غوښتل د ښځو عظمت اوستروالې بيرته په ځاې کړي. هغه يو پلان تر لاس لاندې و نيو چې دهغې له مخې ئې ناواده شوی نجونې په فوځ کې استخدام کول غوښتل ، ددې امر لاندې حرم سرايونه هم خالی کيداې شو خوداسې احکام هغه هغه وخت نافذولې شول چې دسلطنت خلافت يا امارت دهغه په لاس کې وې. دا ډيره ستونزمنه خبره وه. د هغه په دښمنانو کې دپردېو پر ځاې د خپلو شمير ډير زيات و. او هغه په دې پوهيده چې په قوم کې د ايمان پلورونکو شميره ورځ په ورځ زياتيږي. هغه په دې نه پوهيده چې دهغې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راز يو ملګرې او د حکومت د رازونو ساتونکې ، خادم الدين البرق ، هم يوه ځوانه ښکلې نجلۍ خپل انګړ ته را ننويستې ده . او دا نجلۍ دهغه په اعصابو باندې دا سې سپره ده چې هغه ئې او س د سلطنت د دندو د اجرا کولو څخه هم بې پروا کړې دې.

په فوځي ميله کې د مصر خلک د سلطان ايوبي د ځواکمنۍ څخه اغيزمن شوی نه و بلکه د هغه فوځ ئې د مصر اسلامې فوځ و انګيره او دهمغې څخه ئې اغيز واخست. پخپله سلطان ايوبي تقريرکونکې حاکم نه و. خو په هغې ورځ ئې دخلکو دومره ستری ټولنې ته خپله وينا کول اړين وګڼل ، هغه وويل چې دا فوځ د قوم دعصمتونو ساتونکې او د اسلام پاسبان دي ، هغه د صليبيانو موخې په پوره تفصيل سره بيان کړې او مصريانو ته ئې وويل ، چې په عربو کې د مسلمانو امراو په عيش او عشرت کې ډوبيدو صليبيانو ته دا فرصت ورکړ چې دلته هم د مسلمانانو ژوند او ارام له منځه يوسي . هغوی د مسلمانانو قافلې لوټوي ، د مسلمانانو نجونې تښتوي اوبې ابرو کوي يې اوبيا ئې پلوري......سلطان ايوبي خلک د قومې جذبې څخه خبر کړل او ورته ئې ويل ، چې تاسې په فوځ کې را ننوځئ اودخپلو لوڼو د عصمت او د اسلام د عظمت ساتنه وکړئ.د سلطان په وينا کې جوش او جذبه وه ، او دومره اغيز په کې و چې په خلکو کې ئې ګونګوسې را پيدا کړل . او دهمغې ورځې څخه را په دېخوا ځوانانو په فوځې خدمت کې د ګډون له پاره خپل ځانونه را مخته کړل.

تر لسو ورځو پورې فوځ ته د نوو راتلونکو شميره تر شپږو زرو پورې ورسيده ، چې په دې ډله کې لږو ډيرو يو نيم زر ځوانانو خپل اوښان هم له ځانه سره راوړې و او تر زرو پورې ځوانانو خپل آسونه اوقچرې هم راوړې وې . سلطان هغوی ته د ځناورو بدله هملته ورکړه او په فوځ کې ئې دهغوی د روزنې کار پيل کړ.

دميلې څخه درې مياشتې وروسته:

د سلطان په فوځ کې درې ډوله جرائمو زيادښت و موند. غلا ، جوارې او د شپې ناسوبتوب. دا جرائم ددې له مخې هم په هغوی کې شتون درلود خو دومره زيات نه . د فوځې ميلې وروسته دا جرائم د وبا د ناروغتيا په څير خپاره شول ، ددې درې واړو بنسټ جوارې (قمار) وه. غلا هم د همغې پورې تړلې وه ، يو سپاهې به دبل څخه يو څه راپټول او بازار کې به ئې پلورل ، خو يوه شپه د فوځ درې آسونه ورک شول ، د سپرو او سپاهيانو شميره پوره وه ، هيڅوک ناسوبه هم نه و، که چيرې دا زيان کم وګڼل شي نو بله ورځ به لس آسونه غلا کړل شي ، راپور تر لوړ پوړو چارواکو پورې ورسيد . هغوی فوځيانو ته ګوانښ وکړ او د سزا څخه ئې وويرول ، د خدای څخه ئې وويرول خو بيا هم په دې جرائمو کې زيادښت راته .

يوه شپه يو سپاهې و نيول شو. هغه د کومه ځاېه څخه پنډغالې ته را ستنيده ، دد ې څخه مخته شپو کې به ناسوب سپاهيان پټ په پټه د ساتونکو څخه وتل او بيرته به خوندې را ستنيدل. خو دا سپاهې نيغ په نيغه را روان و . ساتونکې وکوت اوهغه ته ئې د دريدو اواز ورکړ. سپاهې ودريد او پر ځمکه را پريووت ، ساتونکې و کتل چې هغه په وينو ککړ دې ، را پورته ئې کړ او خپل منصبدار ته ئې يوړ دهغې په زخمونو يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملهم پټې کښېښولې خو هغه ژوندې پاته نه شو . د مړينې د مخه يې ويلي و چې هغه خپل يو بل ملګرې سپاهي وژلې ،او د هغه لاش ئې د پنډ غالي څخه نژدې نيم ميل لرې په يوه خيمه کې اچولې.د هغه دوينا له مخې هلته درې خيمې وي ، دا خلک کوچيان و دهغوی سره ښايسته او ښکلې نجونې وې ، هغوی به دا نجونې فوځياتو ته ورښولې ، د شپې به سپاهيان هلته ورتلل ،او ددوی په بلنه به نورو هم دخپلې عياشۍ په لور هلته مخه کوله.

دا کوچيان ډوله خلک يواځې عصمت پلورونکی نه و ، بلکه دهغوی هرې ښځې به خپل فوځي ملګرې ته دا ډاډ ورکاوه چې « هغه د هغه په مينه اومحبت باندې ځان ځاروي ، او له هغه سره به واده کوي » خو وروستيو څېړنو وښووله ، چې هغوی د سپاهيانو ترمنځ رقابت را پيدا کړې و ، او د همدې رقابت پايلې وې چې دغه دواړه سپاهيان د کوچې ډوله عصمت پلورونکو په خيمې کې لاس او ګريوان شوی و ، يو ووژل شو او بل زخمي بيرته راستون شو او د راپورد ورکولو وروسته ومړ.

دبل سپاهي د لاش د راوستلو له پاره ئې هلته عسکر ورواستول ، د هغوی سره دهغوی دلګې مشر هم و ، هغه زخمي عسکر ورته د هغه ځاي لاره او ادرس ورښوولې و ، هلته په ور رسيدو سره ئې وکتل چې د سپاهي لاش پروت دې خو خيمې نه شته ، هلته نښو نښانو دا ښووله چې خيمې ددې ځابه څخه ويستل شوی دي ، د شپې له خوا د هغوی پلټنه شونې نه وه ، دسپاهي لاش ئې را پورته کړ او رائې وست ، سلطان ايوبي ته هم ددې پيښې را پور ورکړل شو . او دا هم ورته وويل شو چې په فوځ کې جرائم زياتيږي ،او درې آسونه هم غلا شوی دي. سلطان ايوبي سمدستي علي بن سفيان را وغوښت او ورته ئې وويلي چې هغه دې د سپاهيانو په لباس کې دخپلې شبکې خلک په فوځ کې ورننه باسي او دا دې ډاګيزه کړي چې ولې په فوځ کې جرائم زياتيږي ، په دې لړ کې سلطان ايوبي البرق ته هم همدا ډول يو حکم وکړ.

د سلطان ددې «ولې» ځواب په ښار کې شتون درلود. تر هغه ځابه چې د علي بن سفيان د شبکې د غړو ور رسيدل شونې ول ، هغوی هلته ځانونه ور ورسول ، هلته يو ډير ستر کلي ډوله کور و ، هلته د مصريانو يو کور نه بلکه زياتې کورنۍ اوسيدلې ، په ښار کې ددې کور او د هغې د اوسيدونکو ډير زيات عزت کيده ، ځکه چې دلته به خيرات ويشل کيده ، بې وزلو ته به مالي بسپنه ورکول کيده ، په فوځې ميله کې ددې کورنۍ غړو سلطان ايوبي ته د هغې د فوځ په خاطر د اشرفيو دوه کڅوړې ورکړې و ې. دا د سوداګرو کورنۍ وه . مصر ته د سلطان ايوبي د راتلو ترمخه به دا ځاي دسوډاني فوځ د لوړو رتبو د خاوندانو او د انتظاميې د غړو او د حاکمانو ميلمستون و، سلطان ايوبي سوډانيان له منځه يوړل ، نو دا کورنۍ د سلطنت سره وفاداره پاته شوه اوپه دې توګه د سلطان ايوبي وفاداره هم شول.

په هغه ورځ چې سلطان ايوبي البرق او علي بن سفيان ته حکم ورکړ چې هغوی دې په فوځ کې د جرائمو د وبا د خپريدو علتونه معلوم کړي نو دهغې څخه يوه شپه مخته ددې کور په يوه خونه کې لس دولس کسان ناست و ، د شرابو پيالې څرخيدلې ، خونې ته يو زوړ سړې را ننوت ، دهغه د راننوتلو سره سم ټول خلک و

(c) ketabton.com: The Digital Library

دريدل ، دهغه سره يوه ډيره ښکلې نجلۍ هم ملګرې وه چې نيمائې مخ ئې په نقاب کې پټ شوی و ، خوني ته د راننوتلو سره سم هغوی دخونې دړه بنده کړه ، نجلۍ نقاب لرې کړ او د هغه زاړه تر څنګ کښيناسته ،

« پرون د مصر اميرته خبرورکړل شوی چې په فوځ کې جواري او بدکاري ډيرښت موندلې» زاړه وويل « زمونږه اوسنۍ ناسته ډيره مهمه ده ، امير د فوځ په منځ کې د استخباراتو د شبکې غړي په فوځي لباس کې ور داخل کړي دي ، مونږ بايد د استخباراتو دا کار ناکامه کړو ، همدا راز يو نوي رارسيدلې خبر ډير زيات هيله پيداکونکې دي ،او هغه داچې دوه مصري عسکرو د يوې ښځې په سر په خپلو منځو کې نښته کړې اويو بل ئې سره وژلې دي.دا زمونږ د برياو لمړې پړاو دې»

« په درې مياشتو کې يوائې يو مسلمان سپاهي بل وژلې او په خپله هم وژل شوې دې» يوه سړې د هغه زاړه خبره غوڅه کړه او ترې وئې پوښتل « د برياو دا بهير ډير سست دې ، بريا هغې ته وائې چې د سلطان ايوبي يونائب سالار پخپله خپل سالار ووژني.»

«زه بريا هغه ته وايم چې يو سالار يا نائب سالار پخپله صلاح الدين ايوبي ووژني ،» زاړه ورته وويل « ما ته معلومه ده چې که زرکسه سپاهيان هم ووژل شي نو بيا هم کوم ځانګړې توپير نه ترې را پيدا کيږي ، مونږ خو د ايوبي د وژلو پلان په سر کې لرو ، تاسې ټولو ته به د تيرکال دواړه پيښې په ياد وي ، چې په ساحل کې په سلطان ايوبي باندې غشې ور وويشتل شو خو خطا ولاړ، د روم څخه خلک راغلل هغوی هم ناکامه شول او ټول له منځه ولاړل او دهغوی دډلې څخه يو بدبخته لا مسلمان هم شو.ددې ټولو څخه څه مقصد اخستلای شو؟ يوائې دا چې د سلطان وژل دومره اسانه کار نه دي لکه څومره ئې چې زمونږ يو شمير خلک ګڼي ، دا هم کيدای شي چې ايوبي ووژل شي خو دهغه ځای ناستې دهغه څخه نور هم سخت مسلمان وي ، په دې خاطر دا تګلاره ډيره غوره ده چې د هغوی فوځونه په داسې ښکلې لار د تباهۍ کندې ته ور وغورځوئ په کومې لار چې د صليب پالونکو د بغداد او دمشق مسلمان حکمرانان او امران ور روان کړي دي.

« د صليب دپالونکو او سوډانيانو د ماتې نژدې يو کال تير شو » يوه ورته وويل « تاسې په دغه يوه کال کې څه کړي دي ؟...

درونده ! ته په ډيره اوږده لاره روان ئې. ددوه کسانو وژل ډير اړين دي ، لمړې ايوبي او دويم علي بن سفيان»

« که چيرې علي بن سفيان له منځه يوسو نو ايوبي به ړوند او کوڼ شي» يوه ورته اواز کړ.

«ما هغه سترګې تر لاسه کړي دې چې د سلطان ايوبي د سينې هر راز کتلای شي ، » زاړه ورته وويل ، او دهغې نجلۍ په شا ئې لاس را کش کړ چې تر څنګ ئې ناسته وه. زاړه وويل« دا دي هغه سترګې–ووينئ ، ووينئ چې په دې سترګو کې څه ډول جادو شتون لري ، تاسو ټولو به د صلاح الدين ايوبي د يوه حاکم خادم الدين البرق نوم اوريدلې وي ، او ستاسې څخه به ځينو هغه کتلې هم وي ، يوائې دوه کسان دي چې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

صلاح الدين ايوبي د سينې رازونه کتلاې شي ، يو علي او بل البرق. د علي بن سفيان وژل به هسې ناپوهي وي ، ما چې په کومه توګه په البرق قبضه کړې ده نو په همدې ترتيب به ئې په علي هم وکړم.»

«ايا البرق ستا په قبضه کې راغلې دې؟» يوه ترې و پو ښتل.

«هو !» زاړه د نجلۍ په وريښمي ويښتانو لاس را ښکود او وئې ويل «ما هغه په دغه زنځيرونو کې ښکيل کړې دې. ماتاسو ټول د يو څو نورو خبرو تر څنګ ددې زيرې په خاطر هم رابللي واست. مونږ بايد ډيره ژر خپله ناسته پائې ته ورسوو ، ځکه زمونږ د ټولو په يوه ځاې کې ناسته او را ټوليدل دمصلحت نه لرې دي.تاسې ټول به دا نجلۍ و پيژنئ، زه هيله مند نه وم چې دا به په دومره زيرکتيا او استاذۍ سره دا ډرامه مخته بوځي ، دا د خپل عمر له اړخه هم خامه ده ، زه د تير يوه کال راهيسې د همداسې يوې موقع په لټه کې وم چې علي بن سفيان يا البرق او يا دواړه په دې جال کې را ونخلووم ، خو ما ورسره هيچرې هم ونه کتل ځکه مانه غوښتل چې هغوی ما و پيژني ، له بله اړخه سلطان ټول فوځي حکام د ښاره بيرون ساتي ، خو کله چې هغه د فوځي ميلې اعلان وکړ ، او ماته ډاګيزه شوه چې هغه خپل فوځي قومندانان، سالاران او نور لوړ پوړو چارواکو ته لاربښونه کړې چې هغوی دې په دې ميله کې د ښاريانو تر منځ کښيني او دهغوی تر منځ دې د فوځ رعب نه ،بلکه باور پيدا کړي ، ماته علي بن سفيان هيچرې هم تر سترګو نه شو ، ما دا نجلۍ هم له ځانه سره هلته وړې وه. البرق را ته تر سترګو شو دهغه تر څنګ دوه کرسۍ خالي وې ، ما نجلۍ دهمغې تر څنګ په خالي چوکۍ کې کښينوله ، هغه ته مې د نهو لسو مياشتو راهيسې همدا استادي ښووله ، زه ئې خپل زوړ ميړه او خپل ځان ئې پلورل شوی مظلومه نجلۍ و ښوولم ، او د البرق په څير مؤمن ئې په خپلې ښکلا کې را و نغاړه ، د ليدلو کتلو ځاې و ټاکل شو ، ما هغې ته وويلې چې هلته په کنډر کې به کوم ډول ډرامه لو بوي ، نجلۍ کنډر ته ولاړه ، زه هم هلته د څلورو نور کسانو سره هملته ناستوم. دهغې ډلې څخه دوه کسان اوس همدلته شتون لري اوپاته دوه نور ئې تاسې نه پيژنئ ، هغوی هم زمونږ د ډلې وګړی دي.

دې نجلۍ البرق ته ثابته کړه چې هغه پرې خپل ځان ځاروي ، زمونږ څلورو واړو ملګرو په البرق او دې نجلۍ باندې د تورو او نيزو حملې وکړې ، پر هغوی ئې د برچې درانه وارونه وکړل او دا ډرامه دومره ښه ترتيب شوې وه چې درېښتوني حال څخه ئې لږ څه توپير هم نه درلود. دهغې بې عقله په ذهن کې داهم را نه غلل چې د تورو اوبرچو دومره ګذارونو وشول خو څوک په کې ګريدلي هم نه و. ما ددې خبرې په ويلو سره دا لوبه پائې ته ورسوله ، چې دا نجلۍ دومره بهادره ده چې دبوه زړه ور او بهادر تر څنګ ښه ښکاري ، ما پرې خپله خوښي و ښووله او هغه مې البرق ته ورحواله کړه»

ما هغه ته خپل نوم آصفه ور ښوولې دې» نجلۍ وويل --«زه حيرانه يم چې ددومره يوخ عمر حاکم په دومره اسانۍ سره زما په جال کې څنګه ژر را ونښت ، ما اوس هغه د شرابو سره عادې کړې دې ، پخوا ترددې هغه هيڅکله هم شراب نه وڅښلي ، لمړی ښځه ئې هم په هماغه کور کې اوسيږي ، کوچنيان هم لري خو داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

بریښي چې هغوی ئې ټول له یاده ویستلي وي ،-- نجلۍ غونډې ته ټول تفصیل بیان کړ ، چې هغې د کومو کومو لارو څخه د سلطان ایوبي ددغه ځانګړی باوري مشاور عقل په خپل موټي کې نیولي دې.»

«په دغه تیرو دريو میاشتو کې دغې نجلۍ ماته د صلاح الدین ایوبي ډیر مهم او ارزښتناکه رازونه را رسولي دي ،» زاړه وویل « سلطان ایوبي ډیر زیات فوځ روزي. دهغوی د ډلي څخه به تر نیمائي په مصر کې پریږدي. اوپاته نیمائي به د خپلې قومندې لاندې دعیسائي پادشاهانو پر خلاف د جنګ له پاره له ځانه سره وړي ، دهغې سترګې په بیت المقدس باندې لګیږی. خو هغه راز چې دې نجلۍ د البرق څخه را خیستي دې هغه دادې چې سلطان به تر ټولو دمخه خپل مسلمان حکمرانان او د سیمو حاکمانو یو له بله سره را نژدې کوي ، دهغوی یووالي دصلیب پالونکو دومره لرې کړي دي لکه څنګه چې البرق مونږ په خپل موټي کې اخستي دي.

«نو ایا مونږ دا ومنو چې البرق اوس زمونږ د ډلي غړي دي ؟» یوه سړي تړې و پو ښتل.

«نه !» زاړه ځواب ورکړ، « هغه په ریښتوني توګه د ایوبي وفاداره دې ، خو اوس هغه همغومره د نجلۍ وفاداره هم دي، دانجلۍ د سلطان ، قوم او د اسلام د وفادارۍ خبره همداسې کوي چې البرق هغه د قوم ځان ځارونکې لور ګنې، ددې نجلۍ دښایست او ځوانۍ د جادو اغیز جدا شي دې. مونږ نه شو کولاې البرق دخپلو ځانو سره را یوځاي کړو. او دې ته به اړتیاڅه وي ؟ هغه خو په مکمله توګه زمونږ په لاسو کې لوبیږي»

«سلطان ایوبي دنور څه کولو اراده لري ؟» ددې ډلي یوه غړي تړې و پوښتل.

« دهغه په ذهن کې ستر او خپور اسلامي سلطنت دې.» زاړه ورته وویل « هغه غواړي د صلیب په سلطنت کې د اسلام بیرغ پورته کړي او دهمدې له پاره خپل پلانونه جوړوي ، زمونږ د هغو جاسوسانو بې کاره کولو او نیولو په خاطر ، چې د سمندر دهغې لورې څخه راغلي دي ، سلطان ایوبي د علي بن سفیان تر څارنې لاندې یوي ستري شبکې ته دنده سپارلې ده ، د البرق څخه د ترلاسه شوو مالوماتو له مخې هغه د سرتیرو یو ځانګړې لښکر تیار کړې تر څو هغوی صلیبي هیوادونو ته ولیږي اوهلته تړې د څارکښۍ او تخریب کارۍ کار واخلي ، دې فوځ ته ئې روزنه هم پیل کړې ده. د سلطان ایوبي منصوبې او پلانونه ډیر خطرناکه دي ، دهمدې پلانونو د پلې کولو له پاره هغه د فوځي میلي تر نامه لاندې لو به جوړه کړه،او نژدې شپږزره کسان ئې فوځ کې استخدام کړل ، او دا لړۍ لا تر اوسه پورې روانه ده ، په دې خلکو کې سوډانیان هم شتون لري ، ماته چې له پورته څخه څه لارښووني شوی دي ، هغه همدا دي چې د ایوبي په فوځ کې د بدکارۍ ناروغتیا خپره کړئ ، اودهغې طریقه داده چې دهغوی په زړونو کې دښځو سره د محبت او د جوارۍ سره مینه ورزیاته کړئ.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

زاړه وویل چې هغه دفوځي میلي څخه سمدستي وروسته په فوځ کې د خلکو د ورننویستلو کار پیل کړې دې. او هغوی هم په ډېره ښه توګه په فوځ کې جواري رواج او خپره کړېده، جواري او ښځه دواړه داسې شیان دي چې انسان د غلا او وژلو پورې را کاږي.

هغه دویمه طریقه داوښووله ، چې عصمت پلورونکو ښځوته د ښې روزنې د ورکولو وروسته ئې هغوی د فوځي پنډ غالي په شاوخوا کې پرې ایښې دي ، خو هغوی هیڅکله هم دا نه وائې چې هغوی ځان پلورونکې دي. هغوی د سلطان سپاهیان د بدکاری سره دعادي کولو تر څنګ دهغوی تر منځ رقابت هم را پیدا کړې دي. زاړه ورته زیاته کړه « دهغوی بریا تیره ورځ مخته راغله ، هلته چې دوه سپاهیان په یوه وخت د یوي ښځې خیمې ته ورغلل، دواړه په خپلو منځو کې ونښتل اویو بل ئې ډیر سخت زخمي کړ، یو دخیمې په منځ کې ومړ او د بل په هکله مالومات راغلي چې هغه پنډغالي ته په ور رسیدو سره هملته و مړ....دا راپور تر سلطان ایوبي پورې ور رسیدلي دي. هغه علي بن سفیان او البرق ته حکم کړې چې د فوځیانو تر منځ خپل استخباراتي کسانو ته دنده ورکړي او دا معلومه کړي چې جواري ، غلا ، زنا او بدکاري ولې ورځ په ورځ ډیرښت مومي ، په دې خاطر تاسې ټول د ټولو هغو ښځو څخه چې په دې کار کې مصروفې دي غوښتنه وکړئ چې فوځي پنډغالو ته نژدې را نشي.

په دې غونډه کې دا هم وویل شول چې د آصفې اصلی نوم بل څه دي ، هره پنځمه او شپږمه ورځ دغه زاړه ته هغه رازونه او اطلاعات را رسوي چې د البرق څخه ئې تر لاسه کوي ، کومه شپه چې د هغې د را وتلو پروګرام وي نو هغه البرق ته په شرابو کې یو ځانګړې ډول سفوف ورګډوي او ورکوي ئې. دهغې د اغیز له مخې هغه ان تر سهاره پورې خپلې سترګې نه شي پرانستلاې ، په غونډه کې دا هم ډاګیزه شوه چې د مصر په زیاتو کلیو ، بانډو او ښارونو کې قحبه ځاېونه ، او د جواری مرکزونه جوړ کړل شوی دي ، چې ښه پایلې ئې را تر مخه کیږي. روزل شوی نجونې او ښځې د لوړو لوړو کورنیو ځوانان د بد کاری په لور را اړوي ، اوس دا هڅه باید وکړل شي چې په مسلمانو نجونو کې هم د بې حیائې او بدکارې میلان را پیدا شي.

دا غونډه چې د جاسوسانو ډیره پټه غونډه وه ، پائې ته ورسیده ، هغوی ټول یو ځاې بهر ته را ونه وتل ، بهر به یو سړې ولاړ نو بل به څو دقیقې وروسته دهغې پسې راوت ، زوړ هم ولاړ ، یوازې آصفه او یو بل سړې پاته شول ، آصفې په نقاب کې خپل مخ پټ کړ او دهماغه پاته شوی سړې سره روانه شوه.

*****(۳۹)

البرق آصفه په یو راز کې پرې ایښې وه ، هغه تر اوسه پورې چاته نه وویلي چې هغه دویم واده هم کړې دې ، که څه هم دویم واده کول کومه د عیب خبره هم نه وه خو هغه ویریده چې دوستان به ورسره ټوکې ټکالې وکړي او ورته به وایي چې دومره وخت دې د یوي ښځې سره تیر کړ او اخر دې د ځلوینښت کلنۍ په عمر کې د یوي ځواني نجلۍ سره واده وکړ ، خو دا راز تر ډیره وخته پورې راز پاته نه شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په ښار او د فوځي پنډغالي په چاپيريال کې د خپلې څارکښنې د شبکې جال خپور کړی و. هغه ته دا خبرونه را رسيدل چې د فوځي ميلې د تر سره کولو وروسته په ښار کې د جوارۍ او بدکارۍ ځاپونه ورځ په ورځ زياتيږي. يوه ورځ د شبکې يوه غړي علي بن سفيان ته دا راپور هم ورکړ چې په تيرو درې مياشتو کې هغه څلور ځله کتلي چې د خادم الدين البرق د کوره ښځه ، د شپې هغه وخت چې ټول په خواږه خوب پراته وي ، يوه ښځه چې په تورڅادر کې ئې ځان را نغاړلې وي را وځي ، هغه چې لږه لرې ولاړه شي نو يو سړی ورسره يوځای کيږي ، اطلاعاتي مامور وويل چې دوه ځله ئې همداسې کتلي خو دريم ځل د هغې ښځې پسې وروسته ولاړ هغه ددې سړي سره يوځای يوه کورته ورننوته ، او د څه ډير ځنډ وروسته بيرته را ووته او د همغه سړي سره بيرته را ستنه شوه.

هغه مامور دا هم وويل چې هغه همدا ښځه تيره شپه هم دکوره د وتلو سره سم تر تعقيب لاندې و نيوله ، هماغه کورته ورننوته ، مامور وائي چې هغه په خپله د هغه کور څخه لرې په يوه ځای کې پټ کښيناست ، د لږ څه ځنډ وروسته دوی را ووتل او د ښار په لوري رهي شول او هلته په يو ستر کور کې ورننوتل ، د ډير وخت د تيريدو وروسته د همدې کور څخه د يو يو کس په راوتلو سره نژدې يولس کسان له هغه ځايه را ووتل. او په اخره کې همدا ښځه د يوه سړي سره هم را ووتله ، مامور هم د تياري څخه په ګټې اخستلو سره دوی تر تعقيب لاندې و نيول. د البرق د کوره څخه لږ څه لرې هغه سړي بلې لوري ته ولاړ او ښځه د البرق په کور کې ورننوتله.

د اطلاعاتو دغه مامور د البرق په خير د يوه مسؤل اولوړ پوړي چارواکې په هکله دداسې خبرې کولو جرأت هم نه شو کولای ، خو د علي بن سفيان لارښوونې او احکام ډير سخت و ، هغه د خپلې شبکې ، غړو ، خبر راوړونکو او ټولو جاسوسانو ته ويلي و چې که چيرې د سلطان ايوبي په کوم حرکت باندې هم شکمن شي نود هغې په هکله دې هم ورته را پور ورکړي ، په دې هکله دې د هيچا د رتبې او سترواليې لحاظ نه کوي ، هر چيرې ئې چې هر ډول شک تر سترګو شي ، که څه هم ډير معمولي او لږ وي بايد علي بن سفيان ته ئې تفصيل ورکړل شي ، دا د جاسوسې روزنې د سبق يوه برخه وه ځکه د څارکښنې د شبکې بريالیتوب د همداسې حرکتونو او خبرو په بنسټ ، چې ډير خلک ئې بې معنا ګڼي او له نظره ئې غورځوي ،تر لاسه کيږي
.

هغه څه چې د اطلاعاتو دې مامور څلور ځله مشاهده کړي و ، هغه د علي بن سفيان له پاره ډير ارزښتناکه و. هغه د البرق ښځه ډيره ښه پيژندله ، هغه داسې ښځه نه وه چې د شپې د ې د کوم پردي سړي سره چيرې ولاړه شي. د البرق کومه ځوانه لور هم نه وه. او دا هم چاته نه وه ځرګنده چې البرق د يوې بلې ځوانې نجلۍ سره واده کړې دې. هغه په دې خبرې ډير فکر وکړ ، هغه ته دا فکر هم را پيدا شو چې البرق د هغه نژدې دوست هم دې اودا د هغې حق دې چې که چيرې د هغې د دوست په کور کې کوم لاندې باندې وي نو د هغې پوښتنه وکړي. خو هغه فکر چې د هغې په ذهن کې را پيدا کيده هغه دا و چې په ښار کې د مشکوکو ښځو سيلاب راغلی دی ، هسې نه چې البرق هم د کومې بدکارې ښځې په چکر کې لويدلی وي؟ د هغه په ذهن کې يو فکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

را پيدا شو ، هغه د خپلې شبکې يوه ښځه د سوالګرې په لباس کې د البرق کور ته واستوله تر څو هغوی ته ووايي چې خاوند ئې مړ شوی او ځامن ئې بيکاره او خپل سري دي نو په دې خاطر ستاسې څخه د اعانت او بسپنې هيله لري.

د پلان په مطابق دا ښځه هغه وخت د البرق کور ته ولاړه چې هغه پخپله په کور کې نه و . د بل پلان په مطابق هغه په ټول کور کې و ګرځيده او آصفه ئې تر سترګو شوه . دې ښځې د البرق د لمړنۍ ښځې سره و کتل او ورته ئې خپل «فرياد » وړاندې کړ او ورته ئې وويل چې هغه دې البرق ته ددې په هکله سپارښتنه وکړي. په خبرو خبرو کې ئې ترې و پو ښتل ستا لور واده شوی او که لا تر اوسه هم پيغله ده ؟ هغه ځواب واوريد چې دا زما لور نه ده ، دا زما د ميړه دويمه ښځه ده ،درې مياشتې کيږي چې واده ئې ورسره کړې دې.»

علي بن سفيان ته دا خبره حيرانونکې وه . دهغه په زړه کې دا شک پيدا شو چې دشپې دکوره وتونکې د هغې همدا دويمه ښځه ده ، علي د يوې بلې ښځې په لاس د البرق لمړنۍ ښځې ته پيغام واستاوه چې هغه غواړي بهر ورسره په کوم ځاي کې ځانته وويني. خوالبرق بايد په دې خبره پو ه نه شي. هغه ورته په پيغام کې دا هم ويلي و چې دهغوی دکور په هکله په يوه ډيره مهمه خبره باندې ور سره غږيږي . علي ، دالبرق د دفتری مصروفياتو د په نظر کې نيولو په اساس ، د هغې ښځې ته د ليدلو کتلو له پاره ځاي او وخت هم ور په ګوته کړ. ....هغه راغله ، علي بن سفيان دې ښځې ته دزړه له کومې ډير زيات عزت او احترام درلود ، هغه د البرق ښځې ته وويل ، چې هغه ته دا معلومه شوی چې البرق دويم واده کړې دې ، ښځې ځواب ورکړ « د خداي شکر دې چې هغه دويم واده کړې دې –ځلورم او پنځم نه دې»

په خبرو خبرو کې علي بن سفيان ترې و پوښتل « هغه څنګه ښځه ده ؟»

«ډيره ښکلې او ښايسته ده» ښځې ځواب ورکړ.

«شريفه او نيک خويه هم ده ؟» علي بن سفيان ترې و پوښتل ، « ته خو پرې څه شک و شبه نه لرې ؟» تر ډيره وخته پورې هغه په فکر کې ډوبه وه ، علي ترې وپوښتل « که چيرې زه ووايم چې هغه کله کله د شپې له خوا بهر را وځي نو ته خوبه ئې په بده نه اخلې ؟»

هغه په خندا شوه او وئې ويل« زه په خپله اند ښمنه يم چې دا خبره چاته وکړم ، زما خاوند اوس د هغې غلام ګرځيدلی دی ، له ماسره خو د سره خبرې هم نه کوي ، که چيرې زه د خاوند سره ددې نجلۍ په هکله خبرې وکړم نو ويريږم چې له کوره به مې وکاږي ، هغه به داسې وانګيري چې زه د کينې اوحسد له لوري دا خبرې کوم. دا نجلۍ پاکه نه ده ، پخوا زمونږ په کور کې د شرابو بوی هم نه و ،خو اوس هلته دشرابو منګي خالي کيږي.»

«شراب ؟» علي بن سفيان ټکان وخوړ او وئې ويلې « البرق شراب څښل هم پيل کړې دې ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه يوائې دا چې ښنبې ئې » ښځې ئې ورته وويل « بلکه بدمسته او مدهوشه کيږي هم ، ما ځلور ځله دا نجلې د کوره د بهر تللو په حال کې کتلې او ليدلې مې دي چې هغه د ډير ځنډ وروسته بيرته راستنه شوې. ما دا هم کتلې چې کومه شپه چې نجلۍ بهر ته وځي نو په هغه شپه البرق بې هوشه پروت وي او سهار ډير ناوخته را پورته کيږي. نجلۍ بدمعاشه ده او د هغه سره چل ول کوي اودوکه ورکوي.»

«نجلۍ بدمعاشه نه ده ،»علي بن سفيان ورته وويل « هغه جاسوسه ده ، جاسوسه ، هغه البرق ته نه بلکه ټول قوم او ولس ته دوکه ورکوي.»

«جاسوسه !» ښځې ترې په حيرانتيا سره و پوښتل ،« جاسوسه اوبيا زما په کور کې !» پورته شوه او غاښونه ئې و چيچل او وئې ويل « ته پوهيږې چې زه د يوه شهيد لور يم ، البرق سم مسلمان و او خپل ژوند ئې د اسلام په لاره کې وقف کړې و . زه خپل اولادونه د جهاد له پاره روزم ، او ته وائې چې زما د اولادونو پلار د يوې جاسوسې سره واده کړې او دهغې په ولکه کې راغلې دې. زه د خپلو اولادونو پلار قربانولې شم خو خپل قوم، وطن او اسلام له منځه تللو ته نه پريږدم ، زه به دا دواړه له تيغه تير کړم.»

علي بن سفيان په ډيره ستونزمنه توګه د هغې احساسات ساړه کړل او هغې ته ئې وويلې چې تر اوسه پورې دا بايد کرّه کړو چې دا نجلۍ جاسوسه ده او دا بايد هم تر ځارنې لاندې و لرو چې البرق هم ددې جاسوسې کړېو غړې ګرځيدلې دې او يا داچې هغه يوائې د شرابو په ورکولو سره استعمالوي. هغې ښځې ته ئې دا هم وويلې چې جاسوسان څوک نه وژني بلکه را نيسي ئې ، او ورځخه د شبکې د نورو غړو په هکله پو ښتنې کيږي. علي بن سفيان هغه ته څه لارښوونې وکړې اوورته ئې وويل چې د نجلۍ هر خوځښت بايد تر ځارنې لاندې وساتې.....

دا ښځه ولاړه اوداسې څرګنديده چې دعلي بن سفيان لارښونې به په ساړه فکر سره پلې کړې ، خو د هغې د تګ او انداز څخه داسې معلوميده چې هغه په هر وخت کې له کنتروله وتلاې شي. هغه د حرم سراې او حويلې ښځه نه وه ، بلکه دخپل خاوند وفاداره ماندينه وه اوپه هيواد او ملت باندې ځاريدونکې دقوم لور وه.

(۴۰)*****

خادم الدين البرق او علي بن سفيان نه يوائې د کار ملګرې و و ، بلکه پخپلو منځوکې خواږه دوستان هم و. دواړه د يوه عمر خاوندان و ، يو ځاې ئې د عيسايانو د لښکرو په مقابل کې د اسلامې سلطنت د ازادۍ له پاره په جنګونه کې برخه اخستې وه ، دواړه د سلطان ايوبې پخواني ملګرې و . خو ددومره خوږې دوستۍ تر څنګ البرق خپل دويم واده د علي بن سفيان څخه پټ ساتلې و . کله چې علي ته دا خبر را په ډاګه شو نو هغه د البرق سره په دې هکله کومه خبره و نه کړه ، هغه دهغې دښځې له لارې د هغې د کور ددغې معمّې د حل لاره پيدا کول غوښتل ، هغه دالبرق دکور او دهغې تر منځ په هغه واټن کې د خپلې شبکې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارکونکوپه شمیره کې ډیرښت راوست چې د البرق دویمې ښځې په کې تګ راتګ کاوه ، د البرق د لمړۍ ښځې سره چې علي خبرې کړې وې دهغه څخه تر اوسه پورې دوه ورځې تیرې شوی وي ، خو نجلۍ بهر نه راوتله ، جاسوسان به ټوله ټوله شپه بیدار اوسیدل .

دریمه شپه ، د نیمائې شپې څخه لږ څه د مخه په داسې حال کې چې علي بن سفیان په خواږه خوب ویده و علي د نورو حاکمانو او امرانو پر خلاف ، خپلو کارکونکو ته ویلي و چې هر وخت چې وغواړي هغه را بیداره ولي شي ، هغه د هغو چارواکو څخه توپیر درلود چې هیڅاته هم د خپل ارام په وخت کې د اخلال کولو اجازه نه ورکوي. په دې شپه دعلي یوه ملازم علي را بیدار کړ.او ورته ئې وویلې « عمر راغلي او لږ څه ویریدلې غوندې ښکاري» علي بن سفیان دلیندۍ څخه د وتلي غشي په څیر د خوني څخه راووت او په یو څو ګړندیو ګامونو کې ئې ځان حجرې ته ورساوه ، هلته د هغه د شبکې یو کس ولاړ و، علي ته ئې وویل « ملازمینو ته وواياست چې ورمنډې کړي ، لس دولس سپاره سمدستي را وغواړۍ ، خپل آس هم ډیر ژر تیار کړه ، بیا تاته وایم چې څه شوی دي ؟»

علي بن سفیان خپل ملازم و استاوه تر څو دریارلس څوارلس کسه وسله وال سپاره تیارکړي او ددې آس هم ورته تیار کړي ، خو د عمر څخه ئې و پو ښتل «وایه څه خبره ده ؟»

عمر او آذر دوه کسه استخباراتي غړي د آصفي د تعقیب له پاره مامور شوی و ، علي بن سفیان ورته حکم کړي و چې کله چې نجلۍ د کوره څخه وځي نو سمدستي دې ته خبر ورکړئ ، خو دا ځل عمر ډیره خطرناکه اطلاع راوړې وه ، هغه ورته وویل چې لږ څه دمخه د البرق دکوره په تور څادر کې د سرنه تر پښو پټه ښځه را ووتله او نژدې په لږه فاصله کې د البرق له کوره بله همداسې ښځه په همداسې لباس کې را ووتله ، هغه په منډه منډه د هغې لمړنۍ ښځې پسې ولاړه ، کله چې هغه لمړنۍ شکمنه شوه نو ودریده. مونږ دواړه پټ ناست و ، او هیڅا نه وکتلي ، تعقیب مو هم په پټه کاوه ، معلوم نه ده چې ددواړو ښځو تر منځ څه وویل شو ، دهغوی څخه یوې خپل لاسونه و پړکول ، هلته د نژدې ځابه څخه یو سړې را ووت ، هغه هڅه وکړه چې دا وروسته تلونکې ښځه و نیسي ، ښځې پر هغې باندې د کومې وسلې وار وکړ ، وسله دشپې په تیاره کې نه تر سترګو کیده ، هغه سړي هم په همدې ښځه باندې د کومې وسلې وار وکړ.

هغه ښځه چې لمړۍ راغلې وه دهغې اواز مو واوریده چې وئې ویل « دا پورته کړئ اوویسئ یې» بلې ښځې پرې وار وکړ ، دهغې دخولې څخه چیغې ووتې ، هغې ښځې پرې یو بل وار وکړ او دخپله ځانه ئې دهغه سړي وار دفع هم کړ. دواړه ښځې زخمي شوی دي ، عمر علي بن سفیان ته د اطلاع ورکولو وروسته منډه کړه او وئې ویل آذر هملته پټ ناست دي. هغه دا معلوموله چې دا خلک چیرې ځي ،

علي بن سفیان دداسې هنګامي حالت له پاره د ګړندیو او تجربه لرونکو کسانو یوه ډله تیاره کړې وه ، دوی به تل د خپلو اسونو سره نیژدې بیده کیدل، د آسونو زینونه او وسلې به ئې له ځانه سره ساتلې ، هغوی ته دا روزنه ورکړل شوی وه چې د شپې د اړتیا په وخت کې هغوی باید په څو دقیقو کې خپل ځانونه تیار کړي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ضرورت ځاي ته ځانونه ورسوي ، هغوی دومره تيز ول ، چې څه وخت چې ملازم ددې ډلې قومندان ته خبر ورکړ چې ځوارلس کسان تيار کړي نو علي بن سفيان د کاليو تر بدلولو او د هغه د خپل آس دتيارولو تر وخته پورې هغوی هملته حاضر ومونډل ،

دعلي بن سفيان په قيادت اود عمر په لار ښوونه دا ډله د پيښې ځاي ته ور ورسيده ، ددوه سپرو سره مشالونه و ، هلته دوه لاشونه پراته و ، علي بن سفيان له‌آسه را ښکته شو او وئې کتل ، يو د البرق لمړنۍ ښځه وه ، اوبل آذر و د عمر ملګرې. دواړه تر اوسه پورې ژوندي و او په وينو کې ډوب. آذر وويل چې هغوی د البرق لمړنۍ ښځه د زخمي کيدو وروسته و غورځوله ، نو زه ورته راغلم او را پورته مې کړه چې ناڅاپه د شا لخوا چا زه په خنجر باندې ووهلم ، ما ځان کنترول نه شو کړاي او پريوتم ، حمله کونکې و تښتيد. آذر وويل چې هغه بله ښځه د البرق کورته نه ده تللې بلکه هغه لورې ته ولاړه چې پخوا پرې تلله ، عمر ته دهغه کور معلوم و.

علي بن سفيان دوه سپرو ته حکم وکړ چې دغه دواړه زخميان سمدستي جراح ته ورسوي او د وينې د دريدو هڅه ئې وکړي ، پاته سپاره هغه د عمر په لار ښوونه دهغې ځاې په لور ور و خوځول چېرې چې آصفه مختته هم څو ځلې تلونکې کتل شوي وه ،دا د پخوانيو وختونو يو ستر کور و . او تر څنګ ئې نور کورونه هم و . د انګړ څخه د آسونو د شړنهار اوازونه تر غوږو شول ، علي خپل سپاره دکور ددواړو خوا څخه شاته و استول ، دوه سپاره ئې د کور تر مخه و درول ، او ورته ئې وويل چې هر څوک چې دکوره بهر را وځي و ئې نيسئ ، اوکه چا د تيښتې هڅه وکړه نو په غشو ئې په ګونډو کړئ.

سپاره هم د شاوخوا ګرځيدو نه‌وروسته د انګړ په‌لورې ورتاو شول ، په‌دې وخت کې د ځغاستونکو اسونو دپښو اواز واوريدل شو. علي بن سفيان يوه سپور ته‌وويل « په منډه ولاړ شه او خپل قومندان ته دې‌ووايه چې دا کور محاصره کړي او دننه‌ور ننوځي ، دننه‌ټول وګړی ئې و نيسئ .» سپور د پنډغالي په‌لور ولاړ علي بن سفيان په‌لوړ اواز سره خپلو کسانو ته‌حکم وکړ ، « پونده ورکړئ او تعقيب ئې کړئ ، او يو پر بل باندې نظر ساتئ ، » او هغه خپل آس ته لغته ورکړه ، دا د آسونو د تبيلې څخه په ګوته را ټول کړل شوی آسونه و . اودهغې سپرو د سلطان ايوبې څخه څو ځله انعامونه اخستي و . تښتيدونکې هم شاهسواره معلوميدل ، دهغوی د آسونو د پښو اوازونو په ډاګه کوله چې د ښه نسل ، تيز ځغليدونکې اسونه دي ،دا د ښار سيمه وه او کورونو د آسونو دځغاستې تر مخ خنډونه را پيدا کول ، کوځې وې چې آس په کې نه شو ځغليداې ، خو بيا ددې څخه اخوا پراخه ډاګ و .

په تياره کې آسونه نه تر سترګو کيدل ، يوائې دهغوی د پښو په اوازونو باندې تعقيب کيده ، خو کله چې هغوی پراخه ډاګ ته شول نو بيائې پټيدل شوني نه و . هغوی د افق په لور د سيورو په شکل تر سترګو کيدل. هغوی څلور وو او نژدې سل متره فاصله ئې پيدا کړې وه. هغوی يو له بله سره څنګ تر څنګ تلل ، دعلي بن سفيان په حکم دوه سپرو په هماغه رفتار سره خپل آسونه ور و ځغلول او دغشو وارونه ئې پرې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړل ، کیداې شي غشي خطا شوی وي ، تښتیدونکی د پوهې او عقل خاوندان معلومیدل کله به چې غشي دهغوی له منځه تیریدل نو هغوی به هم آسونه یو له بله سره جلا کول. خو هغوی یو ځاې روان ول. د علي بن سفیان ډله هم ډیره ګړندۍ وه ، فاصله هم را کمیده ، خو مخته دکجورو یو ګڼ ځنګل راغي هلته د هغوی آسونه دا سې سره وویشل شو چې دوه ئې د ځنګل کیڼ لورې او پاته دوه ئې د ځنګل ښي لورې ته ولاړل. دا ځاې لږ څه هسک و ، آسونه پورته ولاړل او له نظره ورک شول.

تعاقب کونکې چې کله هغه لوړ ځاې ته وختل نو هغوی ته چې کوم ځغلیدونکي سیوري تر سترګو شول داسې معلومیدل چې هغوی یو له بله څخه ډیر لرې شوی وي. اوبیا هغوی دومره لرې لرې شول چې دهر یوه مخه اولاره بدله شوه. علي بن سفیان و پو هیده چې هغوی غواړي زمونږ سپاره په خپلو منځو کې سره وویشي او خپاره ئې کړي ، علي په لوړ اواز سره وویلې ، د هر سپور پسې ډلې ډلې شئ ، یو بل ته سره ووایاست او آسونو ته لغته ورکړئ ، فاصلې کمې کړئ او په لیندیو کې غشي کیږدئ ،»

سپاره سره وویشل شو ،ټولو خپلې لیندئ را واخستې او غشي ئې په کې کښیښول ، او د هر آس پسې یوې یوې ډلې ځغاسته پیل کړه. دهغوی د آسونو رفتار نور هم زیات شو. د پښو داوازونو په شور وشر کې د لیندیو څخه د غشو د وتلو اوازونه هم تر غوږو کیدل ، یوه وویل چې یو مې وویشت او آس ئې د کنترول ووت، » هلته دعلي بن سفیان سره چې دوه سپاره و هغوی هم په یوه وخت کې غشي وویشتل ، په تیاره کې د غشي د خطا کیدو خطر زیات و ، او غشي خطا کیدل هم ، خو بیا هم هغوی یو بل آس په نښه کړ، دا اس دکنتروله ووت او بیرته شاته راغي ، یو سپور هغه په غاړه په برچې باندې وواهه، اویوه بل هغه په برچه باندې په ګیډه کې وواهه خو آس ځواکمن و او و نه لوید . دوی هڅه کوله چې سپاره ژوندي را ونیسي ، دعلي سره یو سپور خپل لاس ور وغځاوه ترڅو یو سپور پرې د متو څخه را ونیسي ، ځکه دهغه لاندې اس هم زخمي شوې و ،لږه شیبه وروسته دا آس ودرید ،په آس باندې یو سرې سپورو او یوه ښځه. ښځه د سړي څخه مخته ناسته وه. داسې معلومیده چې ښځه بې هوشه شوی وي.

د صحرا په دې تیاره شپه کې اوس د بل کوم اس د پښو اواز نه تر غوږو کیده ، یواځې د سپرو خبرې او د آسونو د عادي تګ اوازونه را تلل ، سپرو یوه بل ته اوازونه کول ، دهغوی د اوازونو څخه داسې معلومیده چې هغوی ټول تښتیدونکی نیولي دي. علي بن سفیان ټول سره را ټول کړ ل ، تښتیدونکې ئې ونیول ، دهغوی دوه آسونه زخمیان شوی و ، هغه دواړه ئې د مړینې په خاطر هملته په صحرا کې پریښول ، تښتیدونکې ټول ټال پنځه کسان و ، څلور نارینه او یوه ښځه ، ښځه را غورځیدلې وه ، د تښتیدونکو څخه یوه وویل،«تاسې چې له مونږه سره څه غواړئ وئې کړئ ، خو دا نجلۍ زخمي ده مونږ هیله لرو چې تاسې به هغې ته کوم زیان ونه رسوئ ،» د یوه آس د زین سره مشال تړلې و. هغه ئې را پرانسته او روښانه ئې کړ، ښځه ئې وکتله ، ډیره ښایسته او ځوانه وه ، کالي ئې په وینو سره و ، دهغې پر غاړه ، اوږې ته نژدې د خنجر د ور ننوتلو یوژور زخم و ، دهغې څخه دومره وینه تللې وه چې د ښځې رنګ ئې د سپین لاش په څیر ګرځولې و ، سترګې ئې پټې وي ، علي بن سفیان دهغې په زخم کې یوه ټوټه ور ننویسته ، اود پاسه ئې په یوه بله ټوټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

باندې و تړه ، او هغه ئې په يوه آس باندې وا چوله او سپور ته ئې وويل چې په بيړه ئې جراح ته ورسوئ. هلته د ژر والي او بيړې پو ښتنه هم نه پيدا کيده ، هغوی د ښاره څخه څو ميله لرې وتلي و. په دې بنديانو کې يو زوړ سړې هم موجود و.

کله چې داقافله قاهرې ته رسيدله نو دسهارسپينې ليکي را خپرې شوې وې ، سلطان ته هم د شپې دپيښې په هکله خبر ورکړل شوې و ، علي بن سفيان شفاخانې ته ولاړ او جراحانو د دغې ښځې په ټپونو باندې د ملهماو پټيو په پورې کولو لاس پورې کړ. هغوی هڅه کوله چې هغه په هوش کې راوړي ، سپرو هغه پرته له کومه ځنډه شفاخانې ته را رسولې وه ، دالبرق لمړنۍ ښځه او آذر اوس په هوش کې راغلي و ،خو روغتيائي حالت ئې ښه نه بريښيده . سلطان ايوبي هم هملته شفاخانې ته ور رسيدلي و هغه علي بن سفيان ځانته کړاو ورته ئې وويل ،«زه له ډيره وخته را هيسې دلته يم ، ما د البرق د راغونښتلو له پاره يو سړې هلته ور استولې ، خو هغه ما ته ډيره عجيبه خبره کړې ، هغه وائي چې البرق په هوش کې نه دې ، د هغې په خونه کې د شرابو پيالې او صراحئ پرتې دي ، ايا هغه د شرابو څښل هم پيل کړې دي ؟ هغه ته دومره هوش هم نه شته چې دهغې ښځه د کوره بهر زخمي پرته ده ، ما تر اوسه پورې د هغه د ښځې سره خبرې نه دي کړې ، ډاکټرانو د هغې سره خبرې کول منه کړې دي.»

«دهغه يوه نه چې دوه ښځې ټپي شوی دي» علي بن سفيان ورته وويل « دغه نجلۍ چې مونږ همدا اوس په دښته کې ونيوله او را مو وسته د البرق دويمه ښځه ده ، پريږده چې لږ څه د خبرو جوګه شي ، مونږ ډير غټ ښکار را نيولي دي.»

البرق د لمر د راختلو وروسته را بيداره شو ، د ملازم د خبر سره سم ئې په منډو ځان را ورساوه ، د هغه دواړه ښځې زخمي پرتې وي ، هغه ته څلور واړه جاسوسان ور وښوول شول ، هغه دهغه زاړه جاسوس په کتلو سره حيران پاته شو ، ځکه هغه سړې البرق د آصفې پخوانې ميړه انګيره ، سلطان ايوبي دا قضيه په خپلو لاسو کې واخسته ،ځکه دا دجاسوسانو د يوي سترې ډلې معامله وه چې دهغې يوه باوري ملګرې ، چې د فوځ ټول رازونه او را تلونکي پلانونه ورته معلوم و ،هم په کې ککړ شوې و .

کله چې زخميان د خبرو کولو او دبيان د ورکولو جوګه شول ، نو خپله کيسه ئې داسې وکړه چې د البرق لمړنۍ ښځې ته چې کله علي بن سفيان وويل چې دهغه د خاوند دويمه ښځه دشکمن کړچار خاونده ده او جاسوسه معلوميږي نو هغه د ډيرې سختې غُصّې په حال کې کورته ستنه شوه. هغه غوښتل خپل ميړه او آصفه دواړه د تيغه تير کړي ، خو علي بن سفيان هغې ته ويلي و چې جاسوسان ژوندي نيول کيږي تر څو دهغوی څخه د نورو پټو رازونو په هکله پوښتنې ګرويزنې وشي ،او د ډلې نور ملګرې ئې را پيدا کړل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه خپل ځان تر کنترول لاندي راوست ، او آصفه ئي تر کلکي ځارني لاندي و نیوله ، هغي دشپي له اړخه ویده کیدل هم پریښودل ، هغي دموقع اوفرصت نه په کتني سره د آصفي او دهغي د میړه د خوب دخوني په دړه کي یو کو چني سوري هم وویست ، د شپي به هغي دهمدي سوري له لاري آصفه کتله ، دوه شپي په پر لپسي توګه هغي همدا وکتل چي ښځه البرق ته شراب ورکوي او خپل ځان په مکمله توګه هغه ته لوڅوي ، دي ښځي به البرق ته د سلطان ایوبي خبري په داسي شکل سره کولي لکه چي هغه ئي پیر او مرشد وي ، صلیبیانو ته به ئي بدي ردي ویلي ، او هماغه خبري به ئي کولي چي د سلطان ایوبي په جنګي پلانونو کي به شاملي وي. البرق به هغي ته ویلي چي سلطان څه کول غواړي او څه ډول فکر کوي ؟

دالبرق لمړنۍ ښځي دوه شپي همدا ډرامه کتله ،او دهغوی همدا ډول خبري اتري ئي تر غوږو کیدي ، دریمه شپه هغي یوه داسي ډرامه جوړه کړه چي د البرق لمړنۍ ښځي ئي په پوره بې صبرۍ سره انتظار کاوه ، آصفي البرق ته شراب ورکول پیل کړه ، او دهغه څخه ئي بلکل حیوان جوړ کړ ، آصفي دواړه پیالي را پورته کړي او په دي خبري کولو سره ، چي نور راوړم ، دخوني څخه بهر شوه. کله چي هغه بیرته راغله نو وئي کتل چي په پیالو کي شراب همغسي پراته دي ، هغي یوه پیاله البرق ته ورکړه ، او بله ئي په خپله دخولي سره ولګوله ،ددي وروسته هغي ډیر زیات لوڅ حرکتونه وکړل ، او البرق بي سده پریوت ، اصفي کالي واغوستل ، او البرق ته ئي سوکه سوکه اوازونه وکړل ، خو هغه د خبرو وتلي و ، بیا ئي هغه و خوځاوه ،او دهغه د سترګو دخلاصون هڅه ئي وکړه خو دهغه سترګي خلاصي نه شوی. هغي د البرق دشرابو په پیاله کي هغه وخت څه داسي څیز ورګډ کړي و کوم وخت چي هغه بلي خوني ته ولاړه او غږ ئي کړ چي نور راوړم.

آصفي کالي وا غوستل ، دپاسه ئي پري تور ځادر داسي وا چاوه چي د سر نه تر پښو پوري په کي پټه شوه ، شپه نیمائي کیدو ته نژدي وه ، روښنائي ئي مړه کړه. اوبیرون را ووتله ،دآصفي دي کړچار لمړنۍ ښځه سور اور و ګرځوله ، خپل خنجر ئي را واخست ، خپل ځادر ئي له ځانه چاپیره کړ ،کله چي د خوني څخه بهر را وتله نو وئي کتل چي اصفه د یوي ملازمي سره پسیږي ، ددي څخه دا معلومه شوه چي دا ملازمه هم هغي له ځانه سره یو ځاي کړي ده. آصفه بهر راووتله ، او ملازمه خپلي خونی ته ولاړه ، لمړنۍ ښځه هم د لوي دروازي څخه بهر راووتله ، هغه ډیره ګړندۍ تلله ، او د آصفي تعقیب ئي کاوه ، هغه د اصفي د قدمونو په غږ پسي روانه وه. هغي غوښتل دا معلومه کړي چي هغه چیري ځي ، کیداي شي اصفي د هغي د قدمونو اواز اوریدلي وي ، هغه ودریده ، لمړنۍ ښځي په تیاره کي ښه نشواي لیداي ، هغه آصفي ته ور نژدي شوه او هملته و دریده ، یو دبل سره په ناڅاپي توګه د مخ کیدو په اساس لمړنۍ ښځه دا پریکړه و نشوه کولاي چي څه وکړي.

خو بي له ځنډه ئي وپوښتل چي «آصفي چیري ځي ؟»

لمړنۍ ښځي دا احساس هم نه کړه چي د اصفي د خوندیتوب په خاطر دهغي سره یو ساتونکي په پټه توګه د هغي تر څنګ روان دي ،آصفي یو لاس په بل وواهه او د البرق لمړنۍ ښځي ته ئي په خندا کي وویل --« ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما تر شا راغلې ئې ، يا بل چېرې روانه ئې ؟» په همدې وخت کې چا دغه لمرنۍ ښځه د متو څخه و نيوله خو هغې په يوه ټکان سره خپل ځان د نيونکى څخه وژغوره ، هغې په منډه خپل خنجر را وويست ، دهغې تر مخه يو سړې ولاړ و ، ښځې پر هغې وار وکړ خو هغه په ځنګ شو ، خو سړې پرې داسې وار وکړ چې دهغه خنجر دښځې په يوه اړخ کې و لګيد ، کله چې هغه سړې وکتل چې له دې سره هم خنجر دې نو ځان ئې وروسته کړ . لمرنۍ ښځې په آصفې باندې حمله وکړه او خپل خنجر ئې دهغې د اوږې او غاړې تر منځ ور ننويست ، هغې ښځې په زوره چيغه کړه ، هغه سړې يوځل بيا په دغه لمرنۍ ښځې باندې وار وکړ او دا بله ئې د غورځيدو څخه و ژغورله. کله چې لمرنۍ په دويمې باندې بيا وار کاوه نوهغه سړې دهغې ښځې لاس په خپل لاس کې ونيو او پرې نه ښوده چې په آصفې باندې خنجر ور ونښلي.

آصفه پريوتې وه او د البرق لمرنۍ ښځې هم ژور ټپ اخستې و ، چې دتشي څخه تر ګيډې پورې رسيده. هغه سړې اصفه پورته کړه او چېرې ئې يوړه ، د علي بن سفيان دوه جاسوسانو دا ټوله لوبه د يوه پټ ځاېه ننداره کوله ، هغوی په دې نه پوهيدل چې دا دويمه ښځه به څوک وي ، عمر دهغه سړې پسې وروسته وروسته ولاړ چې آصفه ئې له ځانه سره اخستې وه، هغه هماغه ځاې ته ولاړل چېرته به چې پخوا تلل ، عمر دهمغه ځاېه څخه نيغ علي بن سفيان ته د خبر ورکولو له پاره را ستون شو ، آذر ولاړ او دهمدې زخمي ښځې تر ځنګ کښيناست ، خو د شا له خوا پرې چا د خنجر درې پر لپسې وارونه وکړل او حمله کونکې دهغې ځاېه خپلې پښې سپکې کړې. آذر هم هملته بې هوشه پريوت ،

مانښام د البرق د لمرنۍ ښځې او د آذر روغتيائي حالت مخ په خرابيدو شول ، جراحانو او ډاکټرانو ډيرې هڅې وکړې خو هغوی ژوندې پاته نه شول ، د البرق ښځې علي بن سفيان ته ويلې و «چې ره خپل خاوند ځارولي شم ، خو د مذهب ،قوم ، او هيواد ځارول نه شم زغملي ،» او هغې دخپل قوم اومذهب په نوم ځان ځار کړ.

دسلطان ايوبي په حکم باندې خادم الدين البرق په زندان کې و لويد ، هغه د ډاډ ورکولو ټولې هڅې و ازمايلې او وئې ويل چې دا جرم ورڅخه په ناپوهۍ کې تر سره شوې ، هغه د هغو جاسوسانو په لاسو کې د لوبې اله ګرځيدلې وه. خو دا ځرګنده شوې وه چې هغه دحکومت او فوځ رازونه د شرابو او ښکلې نجلۍ په نشې کې دښمن ته سپارلي دي ، سلطان ايوبي د وژلو جرم ښبلاې شو. د شرابو د څښلو او د ښمن ته د راز ورکولو جرم ئې نه شو ښبلاې؟

په دې ورځ ئې د آصفې څخه کوم بيان وا نه شو خستلاې ، پر هغې د ټپ اغيز دومره نه و لکه د ويرې او خوف اغيز چې پرې و . هغه جاسوسه ښځه وه ، هغې ته د شهزادګيو په بڼه کې د شهزادګانو څخه د راز د اخستلو روزنه ورکړل شوې وه. هغې کله هم دا فکر نه وکړې چې دداسې يوه حال سره به مخ کيږې. هغه ډيره زياته له دې ويريده ، چې هغه د مسلمانانو بندۍ ده اومسلمانان به ئې ډيره خرابه کړې. هغه ته داو يره هم تر سترګو کيده چې مسلمانان به دهغې د ټپونو علاج و نه کړې ، هغې دخپلې دغه ويرې په هکله هر هغه چاته ويل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اړخ ته به ورتلل ، هغې به د یوه ویریدلې کوچنې په څیر ژړل ، علي بن سفیان هغه ته ډیره زیاته ډاډ ګیرنه ورکړه ، او ورته ئې وویل چې له دې سره به همغسې سلوک کیږي لکه د یوې مسلمانې تېټې شوی ښځې سره چې کیږي. خو هغې یو غږ کاوه چې غواړې د سلطان ایوبي سره ووینې ، او دهغې دا غوښتنه تر سلطان ایوبي پورې ور ورسیدله ، سلطان ایوبي ورغې او دهغې پر سر ئې لاس کښیښود او ورته ئې وویل ، چې نوموړې ورته په اوسنې زخمې حال کې لکه دلور په څیر ښکارې.

«ما اوریدلې دي چې سلطان ایوبي د توري نه بلکه د زړه پادشاه دې» آصفې ورته په ژړغونې توګه وویل« دومره ستر پادشاه چې د عیسایانو ټول پادشاهان ئې دماتې ورکولو له پاره سره یو شوی دي ، که یوې مجبورې ښځې ته دوکه ورکوې نو دهغه د شان سره به ښه ښکاره نه شي ،.... دې خلکو ته ووایه چې ماته سمدستې زهر را کړې ، زه په داسې حال کې هیڅ ډول اذیت نه شم زغملاې.»

« که ووائې نو زه به هر وخت ستا پوښتنې ته راشم » سلطان ایوبي ورته وویل ، « زه تا ته دوکه هم نه درکوم ، آذیت هم نه درکوم خو ته به هم وعده کوې چې ماته به دوکه نه راکوې، ستا روغتیا نوره هم ښه کیږي ، ډاکټران راته ډاډ را کړې چې ستا روغتیائې حالت مخ په ښه کیدو دې،که چېرې تاته مو اذیت درکولاې نو مونږ به په همدې حال کې په زندان کې ور اچولې وائې. ستا په زخم به مومالګې ور شیندلې ، او تا به په چېغو چېغو سره په خپل جرم باندې اقرار کړې واې او د خپلو ملګرو ، اړوندو کسانو او ډلې څخه به دې پرده پورته کړې واې، خو مونږ د یوې ښځې سره داسې سلوک نه کوو . د البرق ښځه مړه شوی خو مونږ ستا د ژوندې پاته کیدو پوره پوره هڅه کوو.»

«که زه ښه شم نو تاسې به له ماسره څه ډول سلوک وکړئ؟» هغې ترې و پو ښتل ،

« دلته به کوم نارینه تا ته په هغه سترګو و نه وینې چې ته یوه ځوانه اوښکلې ښایسته پیغله ئې » سلطان ایوبي ورته وویلې ،« ته دا اندېښنه له زړه څخه و کاږه ، ستا سره به همغسې سلوک کیږي چې اسلامې قانون ئې اجازه راکوې.»

د هغه کور تلاشي هم وشوه چېرې به چې آصفه د راپور ورکولو په خاطر ور تلله ، هغه د هیچا کور نه و ، د جاسوسانو د ناستې ځاې و . هملته دننه د آسونو د دریدو ځاې و . دوی هملته پنځه نور کسان هم نیولې و.هغوی پنځو او هغو نورو څلور چې د تعقیب په وخت کې نیول شوی و ټولو په خپل جرم باندې داعتراف کولو څخه ډډه وکړه ، اخر ئې هغوی هغه تا خانې ته یوړه چېرې چې تیرو هم خبرې کولې ، هغه زاړه دا ومنله چې هغه د انجلې د یوې دانې په څیر د البرق په ستونی کې ورځاې کړې وه، او بیائې ټوله هغه ډرامه چې د البرق را ښښلولو له پاره ئې لوبولې وه بیان کړه.نورو هم د ډیرو رازونو څخه پردې پورته کړې. او دهغې کور راز ئې هم بربنډ کړ کوم ته چې د ښار خلک په ډېر درنښت ګورې. په دې کور کې ئې ډیرې نجونې ساتلې وې چې ددوو موخو د تر لاسه کولو له پاره ئې استعمالولې . اول د ځارکښنې له پاره او دویم د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانو د لوړو کورنیو د ځوانانو د اخلاقو دخرابولو په خاطر ، دا کور د جاسوسانو او تخریب کارانو له پاره لویه هډه وه.

هغې جاسوسانو دا هم وویلې چې دسلطان ایوبي په فوځ کې هغوی خپل خلک ورننویستي دي او همغوی د فوځ تر منځ د جوارۍ کولو عادت را پیدا کړې دي. هغوی د بیلل شوی قمار په خاطر یو دبل پیسې پټوي او غلاوې کوي ، هغوی په ښارونو کې د پنځه سوو ښځه ډیرې فاحشې ښځې خپرې کړې دي. دهغوی دنده دا ده چې ځوانان په خپلو لومو کې را ونښلوي او د عیاشۍ په لار و ئې روان کړي. د جوارۍ پټ مرکزونه هم پرانستل شوی دي ، دې خلکو دا هم وویل چې همدا اوس هم هغه سوډانیان چې د فوځ څخه ویستل شوی دي ، د سلطان پر خلاف را پارول کیږی، تر ټولو مهمه خبره دا وه چې هغوی د شپږو داسې لوړ پوړو مسلمانانو نومونه واخستل چې د سلطان ایوبي په حکومت کې ئې ډیر مهم ځایونه درلودل، خو دسلطان پر خلاف ئې کار کاوه ،اصفه یوه عیسائې پیغله وه چې اصلي نوم ئې «فلیمنګو» و ، هغه په اصل کې یوناني نژاده وه، او هغې ته د دبارلس کالو د عمر را په دې خوا روزنه ورکول کیده. هغې ته د مصریانو ژبه ورزده کړل شوې وه. اود هغې په څیر په سلونو نجونې د مسلمانانو سیمو ته دهمدې موخو له پاره په پټه توګه استول شوی دي.

دې ښځې هم څه پټ نه کړل ، پنځلس ورځې وروسته دهغې ټپونه جوړ شوی و. خو کله چې ورته وویل شول چې هغې ته دمرګ سزا ورکول کیږي نو هغې وویل « زه په خوشحالۍ سره دا سزا منم ، ما د صلیب مشن پوره کړې دې»---او هغه جلاد ته وروسپارل شوه.

نورو ته لا تر اوسه پورې اړتیا وه ، دهغوی له اړخه په ویل شوو نښو نښانو څونور کسان هم و نیول شول ، چې یو څو ئې مسلمانان هم ول ، هغوی ټولو ته د مرګ سزا واورول شوه، خو البرق ته د سلو لښتو سزا ورکړل شوه مګر هغه و نه شوه زغملای او همهلته ومړ. دهغې کوچنیان د سلطان ایوبي له خوا تر روزنې لاندې ونیول شول، هغوی ته ئې ددولتي خزانې څخه خدمت ګاران ورکړل ، هغوی د البرق بچیان نه و بلکې د یوې مجاهدې بچیان و او دهغوی مور په مذهب ، هیواد ، قوم او ولس ځان شهید کړې و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دخلافت مانۍ یا د بدکارۍ هډه

د خلیفه د معشوقې "اُمّ عراره" تښتول او د خلافت بحران (۵)

د(۱۱۷۱) زیږدیزکال د جون د میاشتې د ګرمۍ سوځنده ورځ وه چې د العاضد خلیفه پیغام وړونکي صلاح الدین ایوبي ته دا خبر راوړ چې خلیفه خپل ځان ته ورغوښتې دې.دې خبر په سلطان ایوبي ښه اغیز و نه کړ او قاصد ته ئې وویل چې « خلیفه ته د سلام او درښت وروسته ووایه چې که چېرې ډیر اړین کار وي نو زه حاضر یم چې هلته درشم ، خو اوس هیڅ فرصت نه لرم ، هغه ته دا هم ووایه چې هغه دندې چې زما تر مخ د اجراء له پاره پرتې دي ، دهغه تر سره کول د حضور په دربار کې د حاضریدو څخه ډیرې اړینې دي»

قاصد ولاړ او سلطان ایوبي په خپله خونه کې نا قراره اوښت را اوښت. دا د فاطمي خلافت دوران و او په مصر کې ددې خلافت خلیفه العاضد و ، په هغه وخت کې به خلیفه پادشاه ګڼل کیده ، د جمعې د لمانځه په خطبو کې به خطیبانو د خدایﷻ او دهغې د رسولﷺ وروسته په هر جومات کې د خلیفه نوم اخست. د عیش او عشرت پرته ددې خلکو تر مخ بل کار هم نه و .که چېرې د نور الدین زنګي او سلطان ایوبي په څیر شخصیتونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته نه وای، او یا دوی دواړه هم د نورو وزیرانو او امرانو په څیر غوړه مالي او ایمان پلورنکي وای ،نو دهغې وخت خلفاؤ به اسلامي سلطنت لا د پخوا څخه پلورلې وای ، العاضد هم د همداسې خلفاؤ څخه یو و .
کله چې سلطان ایوبي مصرته د والي په څیر راغې ،نو په همغه لمړیو کې خلیفه ځوځوځله هغه خپل ځان ته ور وغوښت ، خو سلطان په دې پو هیده چې خلیفه یواځې په دې خاطر دې هلته ورغواړي چې هغه ته دا په یاد کړي چې سلطان هغه نه ، بلکه پخپله خلیفه دي. هغه د سلطان ایوبي ډیر درنښت کاوه ، هغه به ئې له خپله ځانه سره کښیناوه ، خو دهغې دخبرو لهجه او وینا به امرانه وه. هغه چې کله هم سلطان ایوبي ځانته رابللې پرته له کومې موخې ئې بیرته رخصتاوه. د روم په بحیره کې د صلیبیانو لښکرو ته د ماتې ورکولو او د سوډاني فوځ د بغاوت او پاڅون د ټکولو وروسته به سلطان ایوبي خلیفه ته خپل ورتګ ځنډني کاوه.

سلطان ایوبي به چې کوم شان و شوکت او دبدبه د خلیفه په دربار کې کتله نو دهغه په سینې کې به ئې د اور لمبې را پورته کولې ، د خلیفه په محل کې د زرو او جواهرو داسې یو دریاب و چې د خوراک ښناک لوښې ئې هم په خپلې غیږ کې را نیولې و. د خوراک ښناک څخه علاوه د شرابو صراحې او پیالې هم د زرو ، جواهرو او هیرو څخه جوړې شوې وې.د هغه حرم سراې به تل د ښکلو نجونو څخه ډک و. په دوی کې ګڼ شمیر مراکشي ، مصري ، سوډاني او ترکې نجونو شتون درلود او تر څنګ ئې هلته یو شمیر عیسایي او یهودي نجونې هم ځاې په ځاې شوې وې. دا دهغه قوم خلیفه (خلیفة المسلمین) و چې باید ټولې نړۍ ته ئې د الله ج پیغام وررسولې وای ، همدا راز هغه د کفارو د یو ستر جنګي ځواک سره مخ و . د همدې خلیفه یو څو نورو خبرو هم سلطان ایوبي ته د زړه رنځ پیدا کړې و ، په هغو کې یو داوه چې د خلیفه ځانګړې ساتونکې ډله د سوډاني حبشیانو او قبایلو څخه جوړه شوې وه چې دهغوی وفاداري ډیره شکمنه انګیرل کیده. او بل دا چې د خلیفه په دربار کې د سوډان د باغي او شړل شوی فوځ قومندانان او نائب سالاران را ټول او د ځانګړې اهمیت خاوندان ګڼل کیده.

د صلاح الدین ایوبي د لاربښوونې په اساس علي بن سفیان دخلافت په ماڼۍ کې د نوکرانو او نورو کارکونکو په لباس کې خپل استخباراتي وګړې هم ور ننویستي و. ددې تر څنګ هغه د حرم سراې ددوو کارکونکو ښځو باور هم تر لاسه کړې واو هغوی ته ئې اړینې دندې سپارلې وې. دهمدې استخباراتي شبکې د راپورونو په بنسټ خلیفه تر ډیره ځایه د همدې سوډاني قومندانانو تر اغیز لاندې و. په دې وخت کې دخلیفه عمر هم نژدې شپیته یا پنځه شپیته کاله و خو د ښکلو اوښایسته نجونو په محفل کې به خوشحاله اوسیده ، دهغه د همدې کمزورتیا څخه به د صلاح الدین ایوبي مخالفینو ګټه اخسته ، د (۱۱۷۱) زیږدیز کال په دویمه یا دریمه میاشت د خلیفه په حرم سراې کې یوه بله ښکلې اوښایسته نجلۍ هم ور زیاته کړل شوې وه. د حرم د استخباراتي شبکو اړوندو ښځینه غړو علي بن سفیان ته خبر ورکړ چې حرم ته درې څلور کسان په عربي بڼه کې راغلي واو دغه نجلۍ ئې له ځانه سره راوړې وه ، دهغوی سره زیات شمیر تحفې هم وې، نجلۍ ئې هم د تحفې په څیر دلته راوړې وه چې د ("أمّ عراره») یا د عراره د مور په نامه ئې یاده کړې ، په هغې کې یو ښه والې دا و چې خلیفه العاضد ئې دخپل جادو تر اغیز لاندې راوستې و ،ډیره هوښیاره ، زیرکه او چالاکه نجلۍ وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي د خلافت ددې ټولو خرافاتو په هکله پوره مالومات درلود ، خو په حکومت ئې دومره زور نه درلود چې د خلیفه ددې عیاشیو او فساد دپای ته د رسولو پر خلاف کوم قدم پورته کړي ، دده نه مخته هر امیر او والي به د خلیفه تر مخه ټیټیده ، ځکه د مصر خاوره د پاڅونو او بغاوتونو ځمکه ګڼل کیده. هلته خو اسلامي خلافت شتون درلود خو د اسلام بیرغ لاندې را پریوتې و. فوځ به د اسلامي سلطنت و ، خو د محلي حکومتونو ټول امورات به د سوډاني فوځ د سالارانو په لاسو کې و ، چې دهغوی ټول اړیکې د صلیبیانو سره و ، دا همغوي شوني کړه چې عیسیان او صلیبیان په قاهره او سکندریه کې میشت شي. په هغوی کې جاسوسان هم ول، که څه هم صلاح الدین ایوبي خو سوډاني فوځ په خپله لار روان کړي و مګرلا تراوسه ئې یو څو جنرالانو شتون درلود او ددوی شتون هر وخت د خطر زنګ واهه ،ځکه هغوی اوس د خلافت په مانۍ کې ډیر زیات اغیز پیدا کړي و.

سلطان ایوبي په دې خاطر د خلافت د عیاشۍ هډې ته لاس نه وروړ چې یو شمیر خلک د خلافت په هکله ډیر احساساتي او یو څه نورئې ډیر سخت ملاتړي ول. په دې ډلو کې د غوره مالو خلکو ډیرکې و ، په دې ډیرکیو کې یو شمیر لوړپوړي چارواکي هم ول چې د مصر د امارت د نیولو په فکر کې ډوب و. خو دا مرتبه یواځې صلاح الدین ایوبي ته ورکړل شوی وه. سلطان ایوبي په دغه حالاتو کې ، چې له یوه اړخه هیواد د جاسوسانو او وطن پلورونکو غدارانو څخه ډک و او د بله اړخه د صلیبیانو د ځوابي یرغل ګواښ هم په خپل ځاې شتون درلود ، نه غوښتل دغه لوړپوړي او کم پوړي چارواکي ، چې دخلافت په دربار کې پالل شوی و ، د خپل ځان دښمنان و ګرځوي. خو د(۱۱۷۱) زیږدیز کال د جون د میاشتې په یوې سوځونکې ورځ ، کله چې صلاح الدین ایوبي د خلیفه له خوا دربار ته ور وبلل شو او هغه هتله د ورتګ څخه ډه ډه وکړه نو خپل دروازه چې ته ئې وویل چې «علي بن سفیان ، بهاوالدین شدّاد ، عیسی الهکاری او الناصر ماته ډیر ژر را واستوه».

*****(۴۲)

دا څلور واړه د سلطان ایوبي نژدې ملاتړي او باوري مشاورین ول ، سلطان ایوبي هغوی ته وویلي « همدا اوس اوس د خلیفه قاصد راغلی و ترڅو زه د هغه د کتلو له پاره هلته ولاړ شم ، خو ما هلته د تللو څخه ډه ډه وکړه ، ماتاسو ددې خبرې څخه د خبرولو او همدا راز ستاسو د مشورو د اخستلو په خاطر دلته را بللي یاست ، او دا باید درته په ډاګه کړم چې زه د جمعې د لمانځه دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کول غواړم.

«دا کار به د وخته ډیر دمخه وي» شدّاد ورته وویلي « خلک خلیفه د خپل پیغمبر په څیر پیژني ، په دې اساس به د خلکو آند زمونږ پر خلاف شي.»

«تراوسه خو ئې خلک د پیغمبر په څیر پیژني ،» سلطان ایوبي ورته وویل « د لږ څه وخت په تیریدو سره به هغه د خداې په څیر هم و مني ، هغه ته د خدایي او پیغمبرۍ مرتبه ورکونکې همدا مونږ پخپله یو چې په خطبې کې ئې نوم د الله ج او پیغمبر ص وروسته یادوو ، څنګه عیسی فقیه ستا انګیرنه څه ډول ده ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه همدا ستا نظر تائیدوم ، » عیسی الهکاري فقیه ورته په ځواب کې وویل « هیڅ مسلمان به په خطبې کې د کوم انسان نوم اخستل و نه زغمي ، او بیاداسې انسان چې په شرابو ، ښځو او هر ډول نورو ګناهونو کې را نغښتې وي. دا ځانته خبره ده چې د پیړیو پیړیو را هیسې خلفاؤ ته د پیغمبرانو مرتبه ورکړل شوې ده. څرنګه چې زه د ښاري او مذهبي امورو دننده په غاړه لرم ، په دې خاطر دا نه شم ویلای، چې د سیاسي او نظامي اړخه به ستا د پریکړې په هکله څه ډول عکس العمل و ښوول شي. »

«عکس العمل به ډیر سخت و ي» بهاؤالدین شدّاد ورته وویل « او زمونږ پر خلاف به وي ، خو ددې سره سره بیا هم زه دا مشوره درکوم چې دې بدعت یا(په دین کې نوښت) ته باید د پای ټکې کښیښول شي. او یا خلیفه په سمه لار روان شي او د ربښتوني مسلمان په حیث د خلکو مخته راشي چې ماته دا کار شونې نه ښکاري»

«زما څخه به ډیر د خلکو په رایه او آند بل څوک ښه وپوهیږي ؟»علي بن سفیان، چې د استخباراتي شبکې رئیس و او په ټول هیواد کې ئې د همدې شبکې جال خپور کړې و ، ورته وویل « عامو وګړو ترا وسه د خلیفه شکل او صورت هم نه دې کتلي ، هغوی د العاضد نوم نه ، بلکه د سلطان ایوبي نوم پیژني ، زما د ادارې د غړو خبر لوځو ماته خبر را کړې چې ستا د امارت په دوه کلنی دوره کې دخلکو داسې اړتیاوې پوره شوی دي چې دهغوی د پوره کولو په هکله هغوی کله فکر هم نه کاوه. پخوا تر دې په ښارونو کې داسې مطب یا(د بوټو څخه د جوړو شوو دارو ګانو ډاکټر) نه و چې ناروغان ورشي او علاج ئې وکړل شي. د معمولي معمولي ناروغتیاو په پیښیدو سره به خلک د مرګ سره مخکیدل ، اوس سرکاري شفاخانې جوړې شوی دي ،مدرسې او مکتبونه هم پرانستل شوی دي ،د تاجرانو او دوکاندارانو د لوټولو تیرې هم پاې ته رسیدلي دې. جرایم هم را کم شوی ، او اوس خلک خپل شکایتونه او عرایض تاته نیغ په نیغه را رسوي ، ستا د راتګ تر مخه به، خلکو د دولتي مامورینو او عسکري وګړو څخه ویره احساسوله ، اوس ورته تا دهغوی حقوق ور ښوولي دي ،او هغوی هم خپل ځانونه د همدې هیواد او ملت غړي ګڼي ، هغوی ته خو دخلافت له اړخه د ظلم ، تیري او نا انصافۍ پرته نور څه نه و تر سترګو شوی، خو تا ورته عدل ، انصاف او عزت ور وبانښه ، زه په ډاډمن زړه سره ویلاې شم چې قوم به دخلافت پر ځاې د امارت پریکړې و مني.»

« ما به قوم او ولس ته د هغوی عزت او وقار ، یا عدل او انصاف ورکړې وي او یا نه ، »سلطان ایوبي ورته وویل « اویا به مې هغوی ته دهغوی حقوق ورکړي وي او یا نه ، زه نه پو هیږم ، خو زه نه غواړم چې ولس او قوم ته یو ډیر عبث او بې ګټې تګلاره پریږدم ، زه خپل قوم او ولس ته شرک او کفر پریښول نه غواړم ، په دې خاطر اړینه ده چې په دین کې دا نوښتونه(بدعتونه)، چې دمذهب برخه ګرځیدلي ، مات او د کثافاتو په ټوکرۍ کې ئې ور و غورځوو. که چیرې همدا رواج ژوندې پاته شي نو دا به هم شوني وي چې سبا بله ورځ زه هم خپل نوم په خطبې کې ور ځاې کړم. د ډیوې څخه ډیوه بلیږي ، خو زه غواړم دا ډیوه، چې د شرک رڼا خپروي، مړه کړم. تاسې پو هیږئ چې دخلافت قصر اوس د بدکارۍ هډه ګرځیدلې ده ،او خلیفه هغه شپه هم په شرابو او د حرم په ښایسته وکې بدمسته و په کومه شپه چې سوډاني فوځ پر مونږ برید کړې و. که چیرې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه وخت کې زما چال دناکامۍ سره مخ شوی واې نو د مصر څخه به د اسلام بیرغ د تل له پاره راپرېوتې واې ، هغه وخت چې د الله ج سپاهیان اود حق د لارې مجاهدین شهیدا ن کیدل ، په هغه وخت کې هم خلیفه په شرابو کې بد مسته و . ما د خپلې راسپارل شوې دندې په مطابق او د خلیفه د احکامو په اساس هغه ته ددې خبر ورکولو په خاطر ورغلم تر څو و پو هیږي چې په سلطنت ئې څه ډول یو ستر توپان راغلې دې ، او زمونږ مجاهد فوځ په کومې بهادرۍ سره د هغې توپان څپې و ځپلې ، خو هغه د مست سنډا په څیر سر ښکته کړ او وئې ویل « شاباش—مونږ ډیر خوښ شو ، مونږ به ستا پلارته د ځانګړې قاصد په لاسو د مبارکۍ پیغام او انعامونه ور ولیږو » خو ما ورته وویل چې « اې د مسلمانانو خلیفه !ما خپله دنده تر سره کړې، ما خپله دنده د خپل پلار د خوښۍ په خاطر نه ، بلکه د الله ج او دهغې د رسول ص د خوښۍ په خاطر تر سره کړې ده.»

هغه عمر تیرې خلیفه وویل « صلاح الدینه ! ته تر اوسه کوچنې ئې ،خو کار دې د ستر خلکو تر سره کړې دې......»

هغه له ماسره داسې خبرې وکړې لکه زه ئې چې غلام او د خپل حکم تابع ګڼلې وم ، دا بې دینه انسان د مسلمانانو د خزانې له پاره د سپین فیل په څیر ګرځیدلې دې ،» په همدې وخت کې سلطان ایوبي یو لیک را وویست او ټولو خلکو ته ئې ور وښود او وئې ویل « شیږ اوه ورځې کیږي چې سلطان زنګي ماته د اپیغام را استولې دې او لیکلې ئې دي چې خلافت په درې برخو ویشل شوی دې د بغداد د مرکزي خلاف اغیز په خپلو دوارو لاس لاندې خلفاؤ باندې له منځه تللې دې ، ته دې ته متوجه اوسه چې د مصر خلیفه خپلواکه حاکم و نه ګرځي ، هغه د سوډانیانو او صلیبیانو سره هم د خپلې واکمنۍ په خاطر د سازشونو څخه دریغ نه کوي. زه اوس په همدې فکر کې یم چې خلافت یواځې په بغداد کې پاته شي او دا نور لاس لاندې خلفاء له منځه ولاړ شي ، خو زه ویریږم چې دې خلکو به زمونږ پر خلاف سازشونه کړې وي که چیرې تاسې د مصر دخلیفه پادشاهي د هغې په همغه حرم کې سره را و نغاړئ ، نو زه به تاسې ته فوځې او مالي کومک درکړم. په دې لاره کې محتاط قدم اخستلو ته اړتیا ده ،ځکه چې دمصر کورنې حالات کړکیچن دي ، په مصر کې به یو پاځون بل هم کیږي ، په دې اساس سوډانیان د کلکې څارنې لاندې و ساتئ .»

سلطان ایوبي لیک ولوست ،او وئې ویل « په دې کې هیڅ شک نه شته چې خلافت اوس پخپله سپین فیل ګرځیدلې دې. ایا تاسې نه وینئ ؟،کله چې خلیفه العاضد د تفریح او سیل په خاطر بیرون را وځي نو تر نیمائې زیات فوځ دهغې د خوندې ساتنې په خاطر هرې لورې ته خپریږي ؟ خلک مجبورول کیږي چې د خلیفه تر مخه قالینې او ښایسته ځادرونه خپاره او هوار کړي ،د خلیفه ساتونکې ډله د خلیفه تر مخه خلکو ته اخطارونه ورکوي او محبوروي ئې ،ترڅو دهغوی ځوانې ښځئ اوښایسته نجونې په خلیفه باندې د ګُلونو پاڼې و شیندي، دهغې په دغسې دورو باندې د ولس او قوم امانتونه او خزانې داسې شیندل کیږی چې بیا د اسلامي سلطنت د دفاع او پراختیا له پاره او د قوم او ولس د نیکبختۍ او هوسائې له پاره هیڅ نه پاته کیږي. ددې ترخنګ مونږ باید په دې اړخ هم غور وکړو او مصري خلکو ته ، او همدا راز ددې ځاې اوسیدونکو عیسایانو او نور غیر مسلمانو ډلو ټپلو ته دا ثابت کړو چې اسلام د شهنشاهیت مذهب نه دې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دعربو د دښتو ، څرونکو ، دهقانانو او .....ريښتونو پاکو خلکو مذهب دي او دا مذهب انسان ته د انسانيت هغه درجه ورکوي چي الله ج ته ډيره ارزښتناکه ده»

«دا هم شوني ده چې د خليفه پرخلاف قدم پورته کول به ستا پر خلاف ددې بهتان له پاره لار پرانځي چې ته غواړې د خليفه پر ځاى پخپله حاکم و ګرځې.» شدّاد ورته وويل « تل د ريښتيا مخالفت شوى او کيږي» سلطان ايوبي ورته وويل « نن د درواغو او باطل ريښې په دې خاطر کلکې دي چې د مخالفت او مخالفانه کړنو څخه خلک ويريږي او د ريښتيا ويل ئې پرى ايښې دي ، د حق او ريښتيا اواز په سينو کې پټ پاته شوې دي ،د شاهانه دور او شهنشاهيّت غلط کړنچار د خلکو په زړونو کې هغه وقار او عزت ته د پاي ټکې اېښى دې چې د قوم او ولس له پاره د امتياز نښه ګڼل کيده. عوام ورې ساتل کيږي اوپر هغوى باندې په زور سره خپله حکمراني چلول او هغوى د غلامۍ په ځنځيرونو کې تړل کيږي په داسې حال کې چې زمونږ رسول اکرم ص د غلامۍ ځنځيرونه لا د پخوا څخه ټوټې ټوټې کړي دي. زمونږ پادشاهانو قوم او ولس د ذلت او خوارۍ هغې کندې ته وړې چې دغه پادشاهان د خپلو عياشيو په خاطر د صليبيانو سره دوستانه اړيکې پالي ، دهغوى څخه نقدې کومکونه غواړي او صليبيان سوکه سوکه په اسلامي سلطنت باندې تسلط پيدا کوي...... شدّاده ! تا د مخالفت خبره وکړه ، خو مونږ ته د مخالفت څخه ويره نه ده په کار.»

«ډير درونده او محترم اميره !» د سلطان ايوبي نائب سالار الناصر ورته وويل « مونږ د مخالفت څخه ويره نه لرو ، تاسې مونږ د جنګ په ډګر کې ازميښت کړي يو ، مونږ په هغه وخت کې هم نه يو ويريدلي چې د سختې محاصرې په حال کې هم ددښمن په خلاف جنګيدلو ،مونږ د لوږې او تندې په حال کې هم جنګيدلي يو ، مونږ د صليبيانو توپان په همغه وخت کې هم په شا تمبولې و چې زمونږ شميره ډيره کمه وه ، خو زه تا ته همستا يوه خبره يادول غواړم ، تا يو ځل ويلې و ، چې که چېرې يرغل او بريد د بهر څخه وي مونږ کولاي شو هغه د لږ شمير مجاهدينو په واسطه هم په شا و تمبوو ،خو هغه بريد او يرغل چې د کور دننه را پيدا کيږي او حمله کونکې د خپلې کورنۍ او قوم وګړي وي نو مونږ يو ځل فکر کوو او حيران پاته کيږو او له ځانه سره وايو : چې اى ذوالجلال و الاکرام ربه !دا څه پيښ شول، درونده اميره ! کله چې د يوه هيواد حاکم په خپله دهغه هيواد دښمن و ګرځي نو ستا توره به ستا د توري په پوخ کې تړپيږي خو د بيرون را ويستلو جوګه به نه وي.»

«الناصره !تا ښه خبره وکړه» سلطان ايوبي ورته وويل«زما توره همدا اوس هم په تيکې کې تړپيږي ، دا نه غواړي د خپلو حکامو په مقابل کې بيرون را ووځي ، زما په زړه کې تل د خپلو حاکمانو له پاره درنښت شتون لري.د يوه هيواد حکمران د هغه هيواد د عزت او وقار نښه ګڼل کيږي ، خو تاسې ټول فکر و کړئ چې زمونږ په حکمرانانو کې څومره عزت او څومره وقار پاته شوې دې ، زه يوائې د خليفه العاضد په هکله نه ګړيږم ، دعلى بن سفيان څخه و پوښتئ ، دهغې شبکه په موصل ، حلب ، دمشق ، مکه او مدينه منوره کې فعاله ده او کوم خبرونه او را پورونه چې هغوى راوړي هغه ددې ګواهى ورکوي چې دخلافت د عياشۍ او

(c) ketabton.com: The Digital Library

تعیش پالنې په اساس ، هر چېرې چې کوم امیر یا حاکم شتون لري ، هغه د همغه ځای خپل واکې حاکم ګرځېدلې دې ، اسلامي سلطنت په ټوټو ټوټو ویشل شوې دې ، د خلافت مرکز دومره کمزورې شوې دې چې دهغې له مخې امران او حاکمان د خپلو ذاتي سیاستونو په لوبو کې را نغښتي دي ، زه ددې ټولو ګواښونو څخه بې خبره نه یم ،او دا هم را ته څرګنده ده چې کله هم مونږ د قوم او ولس دا خوره وره شیرازه بیرته را یو ځای کوو نو دا به نوره هم د خپریدو هڅه کوي ،زمونږ تر مخ به د ستونزو غرونه و دریږي ، خو زه ویره نه لرم ، او زه دا شونې ګڼم چې تاسې به هم دداسې حالاتو څخه و نه ویرېږئ ، زه به ستاسو د مشورو احترام کوم ، خو زه به د خلیفه په بلنه هغه وخت هلته ورځم چې کوم اړین کار شتون ولري ، خو په اوسني وخت کې زه د خطبې څخه د خلیفه نوم او یاد باسم.»

ټولو د سلطان ایوبي ددې کار ملاتړ او تائید وکړ ، او هغه ته ئې دخپله اړخه دپوره بسپنې او هر ډول ځان ځارنې په ورکولو سره ډاډ ورکړ.

په دغه وخت کې خلیفه العاضد په یوه ځانګړې خونه کې ناست و چې قاصد ورته وویل چې صلاح الدین ایوبي ورته ویلي چې که چېرې کوم اړین او ضروري کار وي نو زه را تلای شم او که نه زه پخپله ډیر مشغول یم. خلیفه د قهره سور اور وګرځید ، هغه قاصد ته وویل چې رجب راته را ولیږه، رجب د خلیفه د ساتونکې ډلې قومندان و .د نائب سالار رتبه ئې درلوده او د مصر د فوځ لوړ پوړې چارواکې و ، هغه ته ئې د خلیفه د ساتونکو د ډلې قومنداني ور سپارلې وه. هغه د خلیفه د ساتونکو په ډله کې په ګوتو را ټول کړي سوډانیان اخستي وو ، هغه د سلطان ایوبي د مخالفینو څخه او د خلیفه د غوره مالو څخه یو تکړه چارواکې و.

په دغه وخت کې چې قاصد د صلاح الدین ایوبي ځواب خلیفه ته وړاندې کاوه نو د خلیفه په ځانګړې خونه کې "اُمّ عراره» هم ناسته وه ، هغې خلیفه ته وویلې «صلاح الدین ایوبي ستا نوکر دې –تا هغه دومره و نازاوه چې اوس دې په سر را خیژي ، ولې هغه دکاره نه ګوښه کوې ؟ او یا ولې کوم سپاهي نه وراستوې چې لاس ترلې ئې ستا دربار ته راولي ؟»

«په دې خاطر چې دداسې کار کولو پایلې به ډیرې ښې نه وي ،» خلیفه د قهر او غُصّې نه په ډک اواز سره وویل.« دهغه د لاس لاندې یو ځواکمن فوځ دې ، شونې ده چې هغه به زما پر خلاف فوځ په کار واچوي.» په همدې وخت کې رجب را ننوت ، هغه ښکته شو او فرشي سلام ئې وکړ. العاضد ورته د قهره په لړزیدلي اواز وویل ، « زه د همغه لمړیو څخه په دې پو هیدم ، چې دا کمبخته خپل سرې او سرکښه انسان دې ،...دا صلاح الدین ایوبي یادوم.....ما هغه را بللې و نو هغه د را تللو څخه په دې خاطر ډه ډه کړې چې که چېرې کو م ضروري او اړین کاروي نو را ځم او که نه ستا هلته درغوښتل ماته کومه مانا نه لري ، ځکه زما تر مخه ډیره کارونه دي چې باید تر سره ئې کړم.»

په غُصّې غُصّې سره په خبرو کولو کې د هغې ټوخې را وپارید او په خپل زړه ئې لاس کیښود ، رنګ ئې ژیړ شو ، او په یوه ډیر کمزوري اواز ئې وویل « هغه بدبخته ته دا احساس هم نشته ، چې زه یو رنځور انسان یم ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه به یوه ورځ ما له منځه یوسي ، زما له پاره غُصّه کیدل زیانمن دي ، ما د خپلې روغتیا غم شپیلي، او هغه ته خپل کارونه مهم دي.»

«تا هغه د څه له پاره را بللې و ؟» رجب تریږو پو ښتل --«ماته حکم وکړئ» ما هغه په دې خاطر رابللې و چې هغه ته دا احساس را پیدا شي چې دهغې پر سر یو حاکم هم شته» خلیفه په داسې حال کې چې په خپل زړه ئې لاس ایښی و په لړزیدلي اواز وویل « همدا تا راته ویلي و چې صلاح الدین خپل واکه او خپل سرې شوې دې ، زه هغه بیا بیا دلته را بولم او هغه ته حکم کوم تر څو هغه خپلې پښې لاندې کیږدي ، دا اړینه نه ده چې دکوم ضروري کار په خاطر دې هغه زه دلته را وبولم»

«أمّ عراره» د شرابو پیاله د خلیفه په شونډو کیښوله او ورته ئې وویل --«سل ځله مې درته ویلي چې په غُصّه کیږه مه ، ستا د زړه او اعصابو له پاره غُصّه زیانمنه ده .» هغې د یوه طلاې دبلې څخه نسواري رنګ څه سفوف را وویستل او د خلیفه په خوله کې ئې ورواچول او د اوبو ګیلاس ئې ور په خوله کړ. خلیفه دهغې په خورو ورو وریښمینو زلفو باندې لاس را ښکود او ورته ئې وویلې --«که ته نه وائې نو خداې خبر چې زما به څه حال و ، دهر چا سترګې زما په شتمنۍ او رتبې نښتی دې ، زما یوه ښځه هم داسې نه شته چې زما سره ځانګړې مینه ولري ، یوازې ته زما له پاره اسماني فرښته ئې.» هغه نجلۍ نوره هم له ځانه سره را نژدې کړه او خپل لاسونه ئې د هغې د ملا څخه را تاو کړل.

«اې د مسلمانانو خلیفه !» رجب ورته وویل -«ته ډیر نرم زړه او نیک خویه انسان ئې ، همدا لامل دې چې سلطان ایوبي ستا تر مخه داسې ناز کوي. دا به ستا له یاده وتلې وي چې هغه د عربي نسل څخه نه دې ، هغه ستا د نسل څخه هم نه دې ، هغه په ختېه کُرد دې. زه حیران یم چې هغه ته دومره لویه رتبه چا ورکړې ده ؟که په هغه کې کوم کمال وي نو هغه دادې چې هغه ښه عسکر دې ،د جنګ د ډګر استاد دې. هم په جنګ پوهیږي او هم په جنګولو . خو دا صفت دومره مهم نه دې چې هغه ته دې د مصر امارت ور وسپارل شي..... هغه د سوډان دومره ستر او دومره تجربه لرونکې فوځ داسې ژر له منځه یوړ لکه یو کوچنی چې یوه د لوبو اله ماتوي ، تاسې لږ څه فکر وکړئ، چې هغه وخت چې دلته د سوډاني اوسیدونکو یو ځواکمن فوځ و ، د ناجي او اوروش په څیر سالاران ئې درلودل ، نو خلکو ستا د سپیو تر مخ هم سجدې کولې. د سوډاني لښکرو سالاران به ستا په دهلیزنو کې ولاړ ول ، خو اوس خبره دې ځاې ته را ورسیده چې ته خپل یو لاس لاندې کس را بولې نو هغه ستاسې مخ ته د راتلو څخه ډه ډه کوي.»

«رجبه !» خلیفه په ناڅاپي توګه و غورید او وئې ویل --«ته یو مجرم ئې !»

د رجب رنګ تک ژیړ شو ، "أمّ عراره» هم په یوه ټکان سره د خلیفه څخه ځان بیل کړ. خو العاضد یو ځل بیا هغه د مړونده و نیوله او دخپله ځانه سره ئې را نژدې کړه او ورته ئې په ډیره مینه وویل--« ایا ما تاسې و ویرولئ ؟ ما غوښتل رجب ته دا ووایم چې هغه ماته اوس ددوه کاله د تیریدو وروسته دا وائې چې زمونږ پخواني فوځ او د هغې سالاران نیک خلک وو ، او دصلاح الدین ایوبي پر لاسو جوړ شوي فوځ دخلافت له

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاره ښه شګون نه لري، څنګه رجبه ! ایا داسې نه ده ؟ ته په دې خبره د پخوا څخه پوهیدې ؟ ولي اوس چپ ئې ؟اوس چې د مصر امیر خپلې ریښې ټینګې کړې دي ماته وائې چې هغه د خلافت باغي او سرکښه دې ؟»

«زه د حضور د قهر او غضب نه امان غواړم» رجب په ویریدلي اواز سره وویل --« سلطان ایوبي د بغداد د خلافت له اړخه ټاکل شوې و ، او دا کار به هم ستاسې په مشوره تر سره شوې وي زه د خلافت د ټاکنې پر خلاف د خبرو کولو جرأت نه لرم. خو نن د مصر د امیر خپل سرۍ او ستاسې په روغتیا مې د هغې د اغیز له مخې مجبوراً خپله خوله پرانسته ، زه د ډیره وخته را هیسې دا وینم چې صلاح الدین ایوبي څو څو ځله د حضور د امر نه سرغړونه کړې ده او دا زما دنده ده چې زه تا له خطرونو او ګواښونو څخه خبر او دهغوی د پایلو څخه دې خوندي و ساتم.»

په دې وخت کې "اُمّ عراره» د خلیفه د مخ سره خپل مخ ور یوځاي کړې و او دهغه په ګوتو کې ئې خپلې ګوتې ور ننویستې وې او د کوچنیانو په څیر ئې ورسره لوبې کولې ، یو نا څاپه ئې د خلیفه د مخ په غومبرې باندې لاس کیښود او ترې وئې پوښتل چې « ایاطبیعت دې لږڅه را ښه شوې دې ؟»

خلیفه هم د هغې د زنې لاندې لاس کړ او ورته ئې وویل چې --« دوایي دومره اغیز نه وکړې لکه څومره چې ستا مینې او محبت پرما و کړ. تاته الله ج هغسې ښایست او جذبه در کړې چې زما د هر رګ له پاره اکسیر دې» هغه د اُمّ عراره سر په خپلې سینې باندې کیښود او ورته ئې وویل -«د قیامت په ورځ چې ما جنت ته لیږدوي ،نوزه به خداې ته ووایم چې زه بله حوره نه غواړم ماته یواځې "اُمّ عراره» را کړه.»

«"اُمّ عراره» یواځې ښایسته نه ده » رجب ورته وویل -« بلکه ډیره هو ښیاره او ذهینه هم ده ، د حضور حرم سراې د سازشونو مرکز ګرځیدلې دې خو دهغې په را تللو سره ټول را ولکه شوی دي، اوس هیڅوک دا جرأت نه شي کولاې چې کومه ښځه د کومې ښځې پر خلاف او یا د خلافت د مانۍ کوم کارکونکې څه خرابي را پیدا کړي.»

رجب د صلاح الدین ایوبي په هکله خبرې کولې ، "اُمّ عراره» ورته وویلې « ددې خبرې په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته درنه او درناکه سزا ورکړه.»

« تا څه ویل رجبه ؟» خلیفه متوجه شو او وئې وپو ښتل.

« ما غوښتل عرض کړم چې ما ددې ویرې څخه خپله ژبه بنده کړې وه چې تاسې ته به د مصر د امیر پر خلاف کومه خبره کول د زغم وړ نه وي» -رجب ورته وویل --« شونې ده چې صلاح الدین ایوبي به یو وړ سالار وي»

« زه د هغې په همدې صفت ډیر خوښ یم چې هغه د جنګ او جګړې په ډګر کې د اسلام بیرغ راپریوتو ته نه پریږدي، » خلیفه ورته وویل --« مونږ د سلطان ایوبي په څیر سالارانو ته اړتیا لرو ، تر څو د اسلامي سلطنت وقار او عزت د جنګ او جګړې په ډګر کې هسک و ساتي ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه د خپلې سپينې سترګې او بې ادبۍ په هکله ښښنه غواړم ، د قدر وړ درونده خليفه !»--رجب ورته وويل -- « مونږ د جنګ په ډګر کې خلافت ته يو ازمېښت کړې . زه د صلاح الدين ايوبي په هکله ددې خبرې کولو جرأت کوم چې هغه د اسلامي خلافت د وقار او عزت له پاره نه بلکه د خپل وقار او عزت له پاره جنګيږي ، تاسې د فوځ د سالار څخه نيولې تر يو عام سپاهي پورې و پو ښتۍ ، صلاح الدين ايوبي هغوی ته همدا درس ورکوي چې هغوی دې د داسې اسلامي خلافت د قيام له پاره ځانونه ځار کړي چې په پولو کې را نغښتې نه وي ، په ډاګه ده چې هغه د همداسې يو سلطنت خوب ويني چې پخپله ئې پادشاه وي ، نورالدين زنګي هم دهغه ملاتړ کوي ، هغه د صلاح الدين ايوبي د ملاتړ په خاطر دوه زره سواره اود همدومره پياده عسکر و لښکر را استولې دي ، ايا هغه دا فوځ د بغداد د خليفه په اجازې سره را استولې دي ؟ او ايا د خلافت کوم نماينده په دې هکله دمشورو په خاطر ستاسې حضور ته راغلې دي ؟ له تاسې ئې دا پو ښتلي چې په مصر کې ددومره اندازې فوځ اړتيا شته او که نه؟ هر څه چې و شول د خلافت نه پورته وشول.»

«ته صحيح خبره کوي رجبه !» خليفه ورته وويل --« له ماڅخه په دې اړوند هيڅ پوښتنه نه ده شوی ، او ما ته اوس دا فکر را پيدا شوی چې د هغې اړخه راغلې دومره ستر فوځي کومک تر اوسه پورې ولې بيرته نه دې ورليږل شوی.»

«بيرته په دې خاطر نه دې ور ليږل شوی چې دا کومک په مصر باندې د خپل تسلط د ټينګښت په خاطر را ليږل شوی و او دهمدې موخې د تر سره کولو له پاره همدلته ساتل شوی دی.»--رجب ورته وويل --« هغوی ئې د مصر د پخواني فوځ سپاهيان او عسکر په دهقانۍ اود کر کيلې په دندو د مشغولولو په خاطر دلته ستانه کړي دي. ناجي ، اوروش ، کاکيش ، عبدېزدان ، ابی آوز او ددوی په څير اته کسه نور سالاران چېرې ولاړل ؟ په دې هکله به حضور کله هم فکر نه وي کړې . هغوی ټول د صلاح الدين ايوبي په لاسو په پټه توګه دخاورو لاندې کړل شول. دهغوی ګناه داوه چې هغوی د صلاح الدين ايوبي څخه ډير زيرکه سالاران ول، ددې وژلو ګناه د چا په غاړه ده ؟صلاح الدين ايوبي د حاکمانو په غونډه کې ويلي و چې د مصر خليفه هغوی ټولو ته د غدارۍ او سرکشۍ د جرم په اساس د مرګ سزا ورکړې ده.»

«دروغ، دروغ» خليفه د قهر څخه را و خوټيد او وئې ويل -« دا ټول سپين دروغ دي ، ماته صلاح الدين ايوبي ويلي و چې دا ټول غداران دي ، ما هغه ته ويلي و چې ګواهان پرې را وړه او محکمې ته ئې را کش کړه .» هغه د محکمې پرته دا پريکړه پخپله کړې چې د خلافت د مهر نه پرته بيکاره ګڼل کيږي.»-- رجب ورته وويلې « دهغوی بدقسمته سالارانو جرم دا و چې هغوی د صليبي پادشاه سره اړيکې کلک کړي وو ، دهغوی موخې څه نوری وې ، او هغه دا چې د صليبيانو سره اړيکې ټينګ کړې او د خبرو اترو له لارې د جنګ او جدل مخه و نيسي، او مونږ دخپل هيواد اوهيوادوالو د سکون ، ارامۍ او سوکالۍ په لور توجه وکولای شو . که څه هم تاته به دا د منلو وړ نه وي خو حقيقت دادې چې صليبيان مونږ خپل دښمنان نه ګڼي ، هغوی په دې خاطر زمونږ پر خلاف جنګي ځواک تيار ساتي چې د نور الدين زنګي او شيرکوه په څير د« بنسټ پالو» مسلمانانو څخه د حملې او يرغل ويره لري ، شيرکوه و مړ خو خپل ځاي ئې صلاح الدين ايوبي ته پريښود ، سلطان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایوبي د شیرکوه روزل شوی سړی دی ، هغه خپل ټول عمر د عیسائي قوم پر خلاف په جګړو کي تیر کړی او په دی تر تیب ئي د اسلام دښمنان نور هم زیات کړل،که چیری د صلاح الدین ایوبي پرځای بل کوم څوک د مصر د حاکم په څیر ټاکل شوی وای ، نو نن به عیسائي پادشاهان ستا دربار ته د میلمنو او دوستانو په څیر را تللای ، نه به وژل او داړه ماری وه او نه به دومره ستر ستر سالاران وژل کیدل او نه به نوم ورکي ښځیدل.»

«مګر رجبه !» خلیفه ورته وویل -«صلیبیانو خو د روم په بحیره کی په اسلامي لښکر یرغل کړی و ؟»

« صلاح الدین داسي حالات را پیداکړي و چي صلیبیان دخپلي دفاع په خاطر مجبور شول په حملي کي لمړیتوب وکړي .» --رجب ورته وویل -«صلاح الدین ایوبي ته مالومه وه چي د صلیبیانو له اړخه حمله کیدونکي ده ځکه چي دحملي له پاره حالات همغي راپیدا کړي و په دي خاطر هغه د حملي د مخنیوي او دفاع له پاره ځان له مخکي چمتو کړی و ، دا انسان خو فرښته نه ده چي په غیبو به پوهیده ، هغه داسي یو چال و چلاوه ، چي دهغي په لوبیدو سره په زرګونو کوچنیان یتیمان شول اوپه زرګونو ښځي کونډي کړل شوي ، دهغي په دغه ظالمانه کار باندي تاسي هغه ته زما تر مخه شاباسي ورکړ او ستاینه ئي مو وکړه، بیا هغه هغه سوډاني فوځ چي ستاسي وفادار و د جنګي تمریناتو په بهانه د شپي له خوا بهر وویست او په تیاره کي ئي پري د خپل فوځ له اړخه عملیات پیل کړل او دا ئي خپره کړه چي د ناجي فوځ بغاوت اوپاڅون کړی و. دهغه په دي کار هم تا دهغه ستاینه وکړه او شاباسي دي ورکړ. تاسي دومره نرم زړه او مخلص یاست چي تاسي دهغه چال او دوکه درک نه کړای شوه.»

په دي وخت کي "اُمّ عراره» چي دعربو د ښایست یوه نمونه وه د خلیفه العاضد سره « په ډیره معصومانه توګه » د فحش داسي حرکات پیل کړل چي په العاضد ئي دشرابو نشه نوره هم ورزیاته کړه. دهغه ذهني خرنګوالي او څنګه والي دهغي نجلۍ په لاس کي و – درجب خبرو او دلیلونو دهغه په زړه باندي پوره اغیز کړی و ، خو دهغه په زړه کي یواځي او یواځي "اُمّ عراره» وه ، هغه د رجب خبري هسي په ضمني توګه اوریدلي ، رجب په صلاح الدین ایوبي باندي ډیر شرمناکه وار وکړ هغه و ویلي « صلاح الدین ایوبي په یوي بلي دوکي او غولوني باندي لاس پوري کړی ، هغه اوس هره ځوانه او ښایسته نجلۍ چي وویني د لاسو ئي نیسي او ابرو ئي تویوي، او بیا د یو څو ورځو عیش او عشرت وروسته ئي په دي خاطر له منځه وړي چي دا جاسوسه ده.د عیسایانو پر خلاف په ولس کي د کرکي دپیداکیدو په خاطر ، هغه په فوځ او عوامو کي دا مشهوره کړي چي صلیبیان خپلي نجوني مصر ته د ځارکښۍ له پاره را استوي، ددي نه علاوه هغوی زمونږ ولس ته بدکاره او فاحشي ښځي هم را استوي تر څو د قوم د ځوان ګول اخلاق پري خراب کړي ، زه د همدي هیواد اوسیدونکي یم. څومره قحبه خانونه چي دلته شته د ټولو ښځینه لوبغاړي مصري او سوډاني ښځي دي، که چیري کومه عیسائي ښځه په کي هم وي نو هغه د چا جاسوسه نه بلکه یو بدکاره ښځه ده.»

«ماته دحرم سرای دري څلورو نجونو وویلي چي صلاح الدین ایوبي هغوی خپل کورته ورغوښتي وی او هلته ئي د هغوی عزت توي کړی دی.» "اُمّ عراره» ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه د قهره تک سور شو او وئي ویل --«زما د حرم سراې نجونې ؟ تا ماته دا خبره ولې مخکې نه کوله ؟»

«په دې خاطر چې ته رنځور ئې ، او دا ډول خبرونه ستا د صحت له پاره ښه اغیز نه لري ،» اُمّ عراره ورته وویل --« اوس هم دا خبره زما دخولې څخه بې ارادې را ووتله ، ما دا سې انتظام کړې دې چې اوس هیڅ نجلۍ د چا په وربللو د اجازې پرته نشي وتلای»

«زه به هغه همدا اوس را و غواړم او په دُرّو به ئې ووهم» خلیفه ورته وویلې -«زه به بدله اخلم»

«د بدلې د اخستلو ډیرې لارې نورې هم شته» رجب ورته وویلې ،--« په اوسني وخت کې خلک د صلاح الدین ایوبي ملاتړې دي ، هسې نه چې په داسې قدم پورته کولو سره هغوی ستا خلاف راپاڅیږي.»

«نو ایا زه خپل دا توهین او سپکاوي و زغمم؟» خلیفه ورته وویل.

« نه ! درونده خلیفه !» رجب ورته وویل « که چېرې ته ماته اجازه راکړې او زما ملاتړ وکړې نو زه به صلاح الدین ایوبي د اسې له منځه یوسم لکه څنګه چې هغه د مصر پخوانې فوځ له منځه یوړ او د هغې سالاران ئې یو په بل پسې ورک کړل.»

«ته به په څه ډول دا کار وکړای شې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.

«حشیشین به دا پلان مخته بوځي» رجب ورته وویل « خو هغوی ډیرې زیاتې پیسې غواړي»

«څومره پیسې چې هغوی غواړي هغه به زه درکړم» خلیفه ورته وویل « ته خپل پلان مخته یوسه»

*****(۴۳)

دوه ورځې وروسته د جمعې ورځ راتله ، د قاهرې دمرکزي جومات خطیب ته « عیسی الهکاري فقیه» ویلې و چې په خطبې کې دې د خلیفه نوم نه اخلي. دا خطیب د ترک د نسل څخه و چې په تاریخ کې ئې پوره نوم نه دې را خستل شوی خو د امیر العالم په نامه ئې شهرت موندلې و ، دهغه وخت داسې لیکل شوی ثبوت هم تر لاسه شوی چې دهغې له مخې خطیب امیر العالم پخپله هم څو څو ځله ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره خپله اراده ښوولې وه ، او دا د همدې د هڅو پایلې وې چې د خلیفه نوم د خطبې څخه لرې کړل شو . یو بل روایت دا هم دې چې صلاح الدین ایوبي ته پخپله همدې امیر العالم سلا ورکړې وه چې ددې بدعت د له منځه وړلو له پاره دې حکم وکړي. خو د پیښو لیکونکې ددې ټول کار تاج د عیسی الهکاري فقیه په سر ږدې. خو شونې ده چې ددې پلان په هکله عیسی الهکاري فقیه او امیرالعالم دواړو کار کړې وي خو د صلاح الدین ایوبي د وېناو څخه چې کوم شواهد تر لاسه کیږي نو دا ډاګیزه کوي چې دا زړه ور قدم صلاح الدین ایوبي پخپله پورته کړې و. په هر حال په دې کې هیڅ شک نه شته چې په هغه وخت کې ریښتوني مسلمانانو شتون درلود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خطیب امیر العالم د جمعې د ورځې په خطبې کې د خلیفه نوم وانه خست ، صلاح الدین ایوبي هم د لمانځه په منځنیو صفونو کې ناست و ، علي بن سفیان ترې لرې په یوه بل صف کې ځای نیولې و ، د سلطان ایوبي نور باوري ملګرې او سلاکاران په خلکو کې خواره واره ناست و تر څو دهغوی عکس العمل په خپلو سترګو ووینې. دعلي بن سفیان د شبکې د غړو ډیر شمیر هم دلته په لمانځه کې موجود ول، د خلیفه نوم دخطبې څخه لرې کول یو دروند کار نه بلکه د خلافت د احکامو په مطابق ډیر دروند جرم ګڼل کیده ، اوس نو دا جرم تر سره شوې و ، د لمانځه په وخت کې چې د مشرانو او لوړ پوړو چارواکو له ډلې څخه څوک په جومات کې نه و نو هغه یوازې او یوازې خلیفه العاضد و.

دلمانځه وروسته سلطان ایوبي پورته شو ، خطیب ته ورغی ، دهغه سره ئې په لاس روغبړ وکړ او دهغه چپنه ئې ماچ کړه او ورته ئې وویل « الله ج دې ستا مل او ملاتړې وي ،» خطیب امیر العالم په ځواب کې ورته وویل « ددې حکم په ورکولو سره تا په جنت کې ځانته ځای جوړ کړ» دبیرته تللو په وخت کې سلطان ایوبي د څو قدمه اخستلو وروسته بیرته و درید ، او د خطیب لور ته ولاړ او ورته ئې وویل « که چیرې ته خلیفه ځانته و بللې ، نو هغه ته د ورتللو پر ځای زما لورې ته راشه ، زه به له تا سره یو ځای ولاړ شم.»

«که چیرې امیر ئې سپین سترګی و نه ګڼي» امیرالعالم ورته وویل « نو عرض کوم چې د باطل او شرک پرخلاف عمل کول او د حق وینا که چیرې جرم وي نو بیا خو د هغې سزا زه پخپله ګالم ، زه به هیڅکله ستا څخه پناه و نه غواړم ، که خلیفه ور وبللم نو ځانته ورځم ، ما دخلیفه نوم ستا په حکم نه بلکه د خدای ج په حکم له خطبې لرې کړې دې. زه تاته ددې کار مبارکې وایم.»

له ماښامه وروسته صلاح الدین ایوبي ، علي بن سفیان ، بهاؤالدین شدّاد او څو نور سلاکاران د راپورونو د ورکولو له پاره را ټول شوی وو. د جاسوسي شبکې زیات شمیر غړې د عامو خلکو په لباسو کې د خلکو تر منځ ګرځیدل او د خلکو آند ئې ځانته مالوماوه. علي بن سفیان سلطان ایوبي ته وویل چې د هیڅ ځایه داسې کومه خبره نه ده راغلې چې چا ویلې وي چې نن په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستل شوې. دعلي بن سفیان خپلو وګړو په یو څو ځایو کې دا خبره یاده کړې وه چې نن خطیب دجمعې په خطبې کې د خلیفه نوم نه دې اخستې ،او دا خوئې ډیر بد کار وکړ. دهغوی په دې خبرو ډیر خلک حیران پاته کیدل لکه چې هغوی ته دا مالومه نه وي چې په خطبې کې د خلیفه نوم هم اخستل شوې او که نه. دهغوی له ډلې څخه ئې یو څو کسانو په ډیره بې پروائې سره وویل چې څه فرق کوي ، خلیفه خو خدای یا پیغمبر نه دې ! ددې راپورنو له مخې سلطان ایوبي ته ډاډ ورپه برخه شو چې دخلکو د هغه عکس العملونو څخه چې هغه ویرول کیده هغه په هیڅ ځای کې هم را څرګند نه شول.

سلطان صلاح الدین ایوبي په همدې وخت کې د سلطان نورالدین زنګي په نوم یو پیغام ولیکه ، په دې پیغام کې ئې هغه ته دا خبر ورکړې و چې هغه د جمعې دخطبې څخه د خلیفه نوم لرې کړې دې. دخلکو له اړخه هم ډیر ښه عکس العمل را څرګند شوی دې. په دې اساس ته د مرکزي خلافت نوم د خطبې څخه ایسته کړه. په

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې مضمون هغه يو اوږود پيغام و ليکه او خپل قاصد ئې سهار وختي هغې لورى ته واستوه ،تر څو دا پيغام نور الدين زنګي ته ور ورسوي. ددې وروسته هغه علي بن سفيان ته وويلې چې د خليفه په ماڼۍ کې دخپلې شبکې غړې متوجه کړه ، که چېرې هلته لږ څه مشکوک خوزښت هم وشي نو سمدستي دې مونږ ته خبر راکړي. سلطان ايوبي رجب لا د پخوا څخه پيژنده ، او دا هم ورته معلومه وه چې رجب د خليفه نازولې نائب سالار دې ، په دې خاطر ئې علي بن سفيان ته وويلې چې « د رجب سره يو کس د سيوري په حيث و ټاکه»

په دې شپه د خليفه د عيش او نوش په محفل کې رجب نه و ، هغه د سلطان ايوبي د وژلو په پلان باندې کار کاوه. هغه غوښتل د حشيشينو د مشر حسن بن صباح سره ووينې ، خليفه د هرې ورځې په خير د بهرنۍ نړۍ څخه بې خبره او د "أمّعراره» په طلسماتي ښايست او دهغې په نازو ادأ کې ورک و. هغه ته چا دا نه و ويلې چې نوم ئې د خطبې څخه لرې کړل شوى دې. هغه په دې خوښ و چې د صلاح الدين ايوبي د وژلو پلان تر لاس لاندې دې ، "أمّعراره» هم د هغې د سمدستي بيده کولو په خاطر هغه ته بې دريغه شراب ورکړې و او تر څنګ ئې خوب راوړونکى سفوف هم پرې څښلې و. ددې زاړه څخه د ژر خلاصون په خاطر هغې ته ددې نسخې داستعمال پرته بله لاره هم نه وه پاته. هغه ئې ويده کړ ،دخونې قنديلونه ئې مړه کړل او د خليفه دخونى څخه ووتله، هغه دخپلې هغې ځانګړې خونى په لور روانه وه چې په هغې کې به ئې د رجب سره هره شپه د زړه خواله کوله.

څنګه چې هغه خپلې خونې ته ور ننوتله ،نو چا پرې د شا لخوا کمبله ور واچوله ، هغه ئې اواز ويستلو ته هم پرې نښوده ، او دهغې خوله ئې د يوې بلې ټوټې په واسطه کلکه ور و تړله ، يو کس هغه په خپلو اوږو را واړوله او د خونې څخه ووت ، دا دوه کسان و ، چې د ماڼۍ د ټولو پټو او ښکاره لارو څخه ښه خبر وو، هغوى د شپې په تياره کې په زينو ورښتل او دچت څخه ئې يوه رسۍ را وځړوله او هغه کس چې نجلۍ ئې په اوږو اچولې وه د نجلۍ سره يوځاې لاندې را ښکته شو. دهغه وروسته هغه بل هم را کوز شو او دواړه د شپې په تيارو کې ورک شول.

لږ څه لرې څلور اسونه تيار ولاړ وو ، دوه کسان ددې آسونو تر څنګ ناست و ، هغوى خپل ملګري وکتل ، او دا ئې هم وکتل چې يوه يوه نجلۍ په شا اړولې او ګړندې ګړندې را روان دې. هغوى آسونه لږ څه نور هم را مخته کړل ، ټول په اسونو سپاره شول، يوه سپور نجلۍ خپلې مخې ته واچوله ، دهغوى د ډلې څخه يوه وويل «آسونه اوس مه ځغلوئ ، د آسونو د پښو اواز به ټول ښار را ويښ کړي» آسونه سوکه سوکه مخته تلل او دښاره ووتل.

«دا د سلطان ايوبي کار دې ؟»

«د مصر د امير پرته بل څوک داسې جرأت نه شي کولاې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغې پرته بل څوک دا کار کولې نه شي !»

دخلافت په مانۍ کې هرې لورې ته همدا شور و غوغا پورته وه چې صلاح الدین ایوبي "أمّ عراره» تښتولی ده. رجب هم بیرته راستون شوې و ، د محل او مانۍ کونج کونج ئې لټولې و، ساتونکې ډله د خپلو قومندانانو د قهر او غضب لاندې را غلي وو ، پخپله قومندان هم د سپاهیانو په څیر لړځیده ، د یوې نجلۍ تښتول معمولي خبره نه وه ، او نجلۍ هم داسې چې خلیفه د جنت دپیغلو څخه شمیرله ، دمحل د شا له لورې یوه رسۍ را ځوړنده وه ، په ځمکه هم دپښو نښې نښانې موجودې وې چې د لږ څه تګ وروسته د انسانانو دپښو نښې ورکیدې او بیا د آسونو د پښو نښې تر سترګو کیدې، ددې څخه دا ثبوت تر لاسه کیده چې نجلۍ ئې دهمدې رسۍ په واسطه لاندې ښکته کړې ده ، دا شک هم شونې و چې نجلۍ په خپله خوښه او رضا د چا سره تښتیدلې وي ، خو خلیفه دا شک شونې نه ګاڼه هغه ویل چې "أمّ عراره»په هغه باندې ځان ځارولو ته تیاره وه.

«دا د صلاح الدین ایوبي کار دې» رجب العاضد ته وویلې ، « د خلافت په مانۍ کې دهر یوه په خوله همدا خبره ده ، چې د هغه پرته بل څوک دداسې کار دکولو جرأت هم نه شي کولای .»

خو دا خبره ټولو ته رجب پخپله کړې وه ،ځکه کله چې هغه ته د "أمّ عراره» د ورکیدو خبر ور ورسید نو هغه په ټول محل کې وګرځید او دهر چا څخه ئې د نجلۍ په هکله و پوښتل او هر چا ته ئې وویل چې «دا د سلطان ایوبي کار دې» ، د خلافت د مانۍ د لوړ پوړو چارواکو څخه نیولې تر ښکته ملازمینو پورې ، ټولو همدا خبرې بیا بیا کولې ، رجب بیا همدا خبره د خلیفه العاضد په غوږو کې هم ور واچوله ، هغه د یوې لحظې د فکر کولو اړتیا هم احساس نه کړه چې دا الزام صحیح هم دې او که نه. بلکه دا اوازه دهغه په غوږونو کې لا دمخه ور اچول شوې وه او ورته ویل شوې و چې سلطان ایوبي په ښکلو ښځو او نجونو باندې ځان ورکوي. هغه ته "أمّ عراره» ویلې و چې سلطان ایوبي د حرم څلور نجونې تر اوسه پورې بې عزته کړې دي ، خلیفه په همدې وخت کې خپل ځانګړې قاصد را وباله ، او ورته ئې وویل چې د مصر د امیر په لور ولاړ شي او هغه ته ووایي چې په پټه دې نجلۍ بیرته را واستوي ، زه به تر هغې کوم قدم نه پورته کوم.

په هغه وخت کې چې خلیفه قاصد ته دا پیغام ورکاوه نو په هماغه وخت کې د قاهرې څخه لس دولس کیلو متره لرې درې اوښ سپاره د قاهرې په لور په پوره دبدبه کې را روان وو ، هغوی د مصر د فوځ کشتي ډله وه ، څرنګه چې په دې وخت کې د مصر سیاسي او امنیتي حالات ډاډمن نه و او د جاسوسانو او تخریب کارانو فعالیتونه ددې پر ځاې چې کمښت ومومي نور هم ورځ په ورځ زیاتیدل، سلطان ایوبي ته په ډیره ښه توګه دا ډاګیزه وه چې په هیواد کې د غدارۍ او بغاوت سکروټې تازه کیږي ،همدا راز دهغه سوډاني فوځ ګوابښ چې هغه له منځه وړې و لا پوره له منځه نه و تللې و. ددې فوځ قومندانان ، مسؤلین او سپاهیانو پوره تجربه لرونکې وګړي و ، او هغوی هر وخت د هیواد د سلامتۍ له پاره ګوابښ پیدا کولې شو. تر ټولو ستره خطره دا وه چې د سلطان ایوبي مخالفینو د صلیبیانو سره دوستانه اړیکې کلک کړې و ، دهغوی جاسوسانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته‌ئي پناه ورکړي‌وه ، او دهغوی له‌پاره ئي د تخريبي کارونو د کولو له‌پاره لاره برابره وله ، دهمدې خطرونو د په‌نظر کې نيولوپه اساس د دارالحکومت څخه‌لرې لرې او هرې لورې ته د فوځ ډلې ډلې خورې شوې وې. د هغوی ګشتي‌ډلې به شپه او ورځ‌او هر وخت په غرونو ، غونډيو او دښتو کې پر ګشت را وتلې تر څو د راتلونکو خطرونو د پيښيدو تر مخه مرکز ته خبر ورکړای شي.

دغه دری اوښ سپاره هم د همدې ګشتي ساتونکي‌ډلې څخه‌و چې په‌خپلې ور سپارل شوې سيمه کې ئي دخپلو دندو د ترسره‌کولو وروسته‌بيرته را ستانه‌شوی‌و. مخته د خاورو او تيږو غريزه پراخه سيمه پرته وه، هغوی په‌يوې وادي(ناو) کې تيريدل چې دېوې ښځې اواز ئي‌واوريده ، ترڅنګ ئي د نارينه‌و اوازونه هم اوريدل کيده ، ددې‌څخه دا ډاګيزه کيده چې په‌کومه‌ښځې‌یا نجلۍ باندې‌ظلم‌او تيرې کيږي ، يو اوښ سپور را کوز شو او په‌هغه غونډۍ وختو چې د بل اړخ څخه‌ئي ناری او سوری را تللې ، هغه‌په پټه و کتل چې څلور آسونه‌ولاړ دي او څلور کسان‌ورسره دي، دوی څلور واړه سوډاني حبشيان دي...ددوی سره يوه ډيره ښکلې نجلۍ هم ولاړه ده ، يو حبشي‌هغه‌په‌خپلو متو کې‌را نغښتې‌او دخپلو ملګرو ترمخ ئي درولې ، هغه‌په خپلې سيني‌لاس ايښې او وائې چې « ته‌ډيره پاکه نجلۍ ئې ، خپل ځان پخپله په ستونزو کې‌د اچولو په اساس مونږ مه ځوروه ، د دېوتا قهر به مونږ يا خو وسوځوي‌او يا به مو تيرې کړي»

«زه مسلمانه يم» -نجلۍ چيغې کړې ، ستاسې په‌دېوتاګانو باندې لعنت وايم ،ما پريږدئ او که‌نه‌زه به تاسې‌ټول د خليفه‌د سپيو ترمخ د ټوټو ټوټو غوښو په‌څير ور واچوم.»

«ته‌اوس دخليفه ملکيت نه‌ئې» يو حبشي ورته‌وويل « اوس‌نو ته‌دهغه دېوتاګانو ملکيت ئې چې په‌لاسو کې ئي د اسمان د بريښنا قهر ، د مارانو زهر او د زمريانو ځواک شتون لري ، هغه يواځې‌ته‌خوښه‌کړې ئې ، اوس نو هر څوک چې دهغوی څخه ستا د بيلتون هڅه‌وکړي نو هغه به‌د دښتې شګې په خپل ځان کې وسوځوي او ايرې به‌ئي کړي.»

يو حبشي بل ته‌وويل ،« ما تا ته‌ويلي و چې دلته مه ځنډيږئ ، خو تاسو ارام‌کول غوښتل ، هغه‌وتړۍ او خپلي‌لار ته دوام‌ورکړئ تر څو د ماښامه ترمخه خپل ځاې ته ورسيږو .»

«ايا زمونږ آسونه ستړي شوی‌نه‌و؟» حبشي ځواب ورکړ ، «ايا مونږ ټوله شپه ويښه‌تيره نه‌کړه ؟»

بل‌وويل « هغه‌بيرته و تړئ او روان شئ ، »

هغه‌نجلۍ کلکه کړه،خو يو ناڅاپه دهغه‌په ملا کې يو غشي‌ور ننوت ، هغه نجلۍ سسته‌کړه ، نجلۍ هغه ته ټيله ورکړه او د تيښتې هڅه ئي‌وکړه نو يوه بل‌حبشي هغه‌را ټينګه کړه‌او د خپله ځانه‌سره ئي را ښکوده، او د آسونو پورې ولاړ، په‌دې وخت‌کې يو بل غشي‌را غې چې‌د يوه بل سرې په غاړه کې‌و ننبت ، هغه‌سړې و غورځيد او په‌ترپيدو شو خو هغه چا چې نجلۍ ئي‌نيولې‌وه د خپل‌آس قبضه‌ئي‌کلکه کړه‌او نجلۍ ئي له ځانه‌سره په آس سپره او آس ئي د ښکته په‌لور و ځغلاوه چې ډير نژدې و ، يو بل‌حبشي هم‌پاته‌و چې‌هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم د ښکته په لور منډې کړې... دا غشي هغه اوښ سپور ویشتلي و چې په غونډۍ راختلې و ، وروسته چې هغه کوم بیان ورکړ په هغې کې هغه ویلي و چې هغه د بوتاګانو له نامه څخه و ویریده ،خوکله چې نجلۍ وویلي چې هغه مسلمانه ده او په بوتاګانو باندې لعنت استوي نو ددې ایمان هم را بیداره شو ، او کله چې نجلۍ د خلیفه نوم واخست نو هغه و پوهیده چې دا دحرم سراې کومه پیغله ګوتې ده ، دهغې لباس ، شکل او صورت دا په ډاګه کوله چې هغه معمولي څوک نه ده ، هغه تښتول کیدله ، او سوډان ته ئې د پلورلو په خاطر روانه کړې وه. ساتونکي ته دا څرګنده وه چې د لرو ورځو وروسته د سوډانیانو میله جوړیږي او په هغې کې نجونې پیرل او پلورل کیږي.

سلطان ایوبي خپل فوځ ته حکم کړې و چې د ښځو د حیا او عزت ساتندویان به وي ، که چیرې د یوې ښځې د عزت د خوندي ساتلو په خاطر د یوه درجن خلکو د وژلو وخت هم راشي نو هغوی ته اجازه ده. دې ساتونکي دغه ټولې خبرې خپلې مخې ته ایښې وې او پریکړه ئې کړې وه چې دا نجلۍ باید خوندي کړل شي ، هغه ددوه غشو په ویشتلو سره دوه حبشیان له منځه یوړل ، خو هغه دا غلطي وکړه چې دهغه نورو دواړو حبشیانو د نیولو په خاطر د غونډۍ څخه را کوز شو او په خپل اوښ سپور شو او خپلو ملګرو ته ئې وویل چې ددې انسان پلورنکو تعقیب اړین دي ، هغوی درې واړو خپل اوښان و ځغلول خو هغوی د غونډۍ څخه د راتاویدو ستر چکر وواهه ، هغوی دا فکر هم و نکړای شو چې اوښ د آس تعاقب نه شي کولاې ، په هغوی درې واړو کې غشي او لیندۍ یواځې د همدې یوه سره وې. دنورو دواړو سره توري او برچې وې.

دوی هغه ځاې ته ور ورسیدل چیرې چې ئې نجلۍ او حبشیان کتلي وو. هلته ددوه لاشونو پرته نور څه نه تر سترګو کیدل ، هغه سوډاني حبشیانو نجلۍ له ځانه سره وړې وه او دخپلو مړو ملګرو آسونه ئې هم. اوښ سپرو د هغوی په تعقیب پسې خپل اوښان ور ځغلول خو هغه سیمه د غونډیو او لوړو ژورو سیمه وه ، لاره په لوړو ژورو کې ورکیده ، تر یوه ځایه پورې هغوی د آسونو د پښو اواز اوریده خو وروسته هغه اواز هم ورک شو. اوښ سپرو هغه دواړه لاشونه په اوښانو بار کړل ، اوبیرته را ستانه شول ، هغوی په دې پوهیدل چې دا لاشونه د چا دي ، دا دعام انسان پلورونکو لاشونه هم کیداې شول ، دهغوی راوړل دومره اړین نه و خو نجلۍ دخلیفه د محل مالومیده نو په دې خاطر ئې دلاشونو له ځانه سره را وړل اړین وګڼل،تر څو دا ډاګیزه کړې چې تښتونکي څوک دي ؟

*****(۴۴)

صلاح الدین ایوبي اندیښمن و او د غُصّې په حال کې اوښت را اوښت ، په خونه کې ورسره د هغه سلاکاران او باوري مسؤلین هم ناست و. دوی دهغه دوستان هم و، ټولو سرونه ښکته اچولي ناست وو ، سلطان ایوبي به تل خپل ځان په قابو کې ساته ، هیڅکله به ئې د جذباتو څخه کار نه اخست ، خپله غُصّه به ئې پخپله تیروله ، او په خپل ذهن به ئې قابو مونده او د سوچ او فکر وروسته به ئې پریکړه کوله ، هغه په داسې حالاتو کې هم ازمیښت شوی و چیرې چې جابرو او تیري کونکو جنګجویانو هم خپلې وسلې غورځولې ، هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په محاصره کې هم جنګېدلې و او په داسې محاصره کې هم پاته شوې و چې سپاهیانو ئې زغم او حوصلې له لاسه ورکړې وې ،او په کلا کې د خوراک څښاک څه هم نه و پاته شوی ، دسپاهیانو دغشو خلطې هم تشې شوې وې ، دهغه سپاهیانو به دا انتظار کاوه چې هغه به وسله کیږدي او هغوی ته به د اذیت لرونکې مړینې څخه خلاصون ورکړي خو صلاح الدین ایوبي به نه یواځې خپله حوصله ټینګه ساتله بلکه په خپلو سپاهیانو کې به ئې هم د جنګ او قهرمانۍ نوې روح ورپوکاوه ، خو په دې ورځ سلطان ایوبي پر خپل ځان قابو نه شو موندلای ، دهغه پرمخ د غُصّې نښې هم وې ، او ویره هم همدا علت و چې ټول چُپه خوله ناست و .

نن دلمړي ځل له پاره زما ذهن زما سره ملګرتیا نه کوي» هغه وویل.

«ایا دا شونې نه ده چې ته د خلیفه دا پیغام له پامه و غورځوی؟» دهغه نائب سالار الناصر ورته وویل.

« زه په همدې هڅو کې مشغول یم» سلطان ایوبي ورته وویل ، « خو کله چې د هغه الزام څرنګوالې چې پر مائې کړې او ویلې ئې دي چې ما د حرم یوه نجلۍ را تښتولې ده ، وینم ، نو پرته له دې چې ووایم «استغفرالله - الله ماته ښښنه وکړې ، هغه زما په سپکاوي کې هیڅ کمې نه دې کړې ، پیغام بلکه اخطار ئې دخپل قاصد په خوله را استولې دی ، هغه به زه ورغوښتې واې او له ماسره به ئې مخ په مخ خبرې کړې واې»

«زه اوس هم همدا سلا درکوم چې خپله سینه سړه کړه» بهاؤالدین شدّاد ورته وویلې.

« زه دې فکر وړې یم چې ایا ریښتیا هم د حرم سراې څخه کومه نجلۍ تښتول شوې ده او که نه ؟» سلطان ایوبي وویل --« ما ته درواغ بریښي ، هغه ته به دا څرګنده شوې وې چې ما د خطبې څخه دهغه نوم ویستلې دي او دهغې په ځواب کې هغه پر ما دومره ستر الزام لګولې دي چې په اصطلاح ما دحرم کومه نجلۍ تښتولې ده ، هغه په دې ترتیب دبدلې د اخستلو هڅه کړې ،» سلطان ایوبي "عیسې الهکاري فقیه» ته مخ واړاوه او ورته ئې وویل « د مصر د ټولو جوماتونو په نوم یوه حکم نامه و لیکه چې په راتلونکې کې به په هیڅ یو جومات کې د جمعې په خطبې کې د خلیفه نوم امامان نه اخلې »

«ته هلته ورشه او د هغه سره خبرې وکړه» الناصر ورته وویل « هغه ته په ډاګیزه توګه ووایه چې خلیفه دقوم او ولس د عزت او وقار نښه ګڼل کیږي ، خو دهغه حکم نه چلیږي ، په ځانګړې توګه په داسې شرایطو کې چې ددښمن د یرغل ګواښ شتون ولري او هیواد د بهر او دننه دواړو لورو د ګواښ سره مخ وي ، زه ان تر دې ځایه پورې سلا درکولې شم چې دهغه د ساتونکې ډلې وګړي را کم کړل شي ، د سوډانیانو حبشو پر ځای دې مصري وګړی هلته وګمارل شي ، او دهغه د محل او دربار مصارف دې را کم کړل شي ، زه ددې د پایلو څخه خبر یم ، مونږ ته به مقابله کول اړینه وي. خو مونږ باید په الله ج باندې تکیه ولرو.»

«ما تل پر خپل خداې باندې تکیه او توکل کړې دې » سلطان ایوبي ورته وویل « ذوالجلال رب به ما ددې ذلت څخه هم خوندې و ساتي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دروازه چې را ننوت ، ټولو دهغه په لور و کتل ، هغه وويل چې د سارا دګشتي ډلې قومندان د خپلو درې ملګرو سره راغلي او هغوی ددوه سوډانيانو لاشونه هم له ځانه سره را وړی دي .»

ټولو د دروازه چې راننوتلو ته په ښه سترګه و نه کتل ، ځکه په دې وخت کې سلطان ايوبي د خپلو سلاکارانو سره په يوه ډېر مهمه او پټه غونډه کې مشغول و. خو سلطان دروازه چي ته وويل « هغوی دننه را وليږه » ، سلطان ايوبي خپل دروازه چي ته ويلي و چې کله هم کوم ځوک دهغه سره د ليدلو کتلو له پاره راځي نو هغه ته ئې خبر ورکړئ او که چېرې د شپې د هغه د راپورته کولو اړتيا وي نو هغه بې له ځنډه د خوبه را بيدار کړئ ، سلطان نه غوښتل کومه خبره او يا کومه ليدنه پرته له کوم عذره ځنډني کړي.

قومندان دننه راغې ، دهغه مخ په دوړو سپيره شوې او ستومانه مالوميده ، سلطان ايوبي هغه کيناوه او دروازه چي ته ئې وويل چې دهغوی له پاره دخوراک ښباک څه راوړي ، قومندان سلطان ته وويلي چې دهغه ګشتي ډلې څلور سوډاني حبشيانو څخه د يوې نجلۍ د خلاصون هڅې کړې وې دوه ئې په غشو ويشتلي او وژلې ئې دي ، او دوه نورو نجلۍ پورته کړې او تښتولې ئې ده ، قومندان ورته وويلې چې د ساتونکو د ډلې د وينا په اساس نجلۍ د کوچيانو او يا بلې عامې کورنۍ څخه نه وه ، هغه د ډيرې شتمنې کورنۍ مالوميده ، او هغې دا ويلې چې هغه د خليفه په ملکيت کې ده.

«داسې مالوميږي» سلطان ايوبي وويل --«چې ذوالجلال رب زما د ملاتړ له پاره لاس کړې دې» هغه بيرون را ووت ، په خونه کې دننه ناست ټول د هغې پسې را و خوځيدل.

بيرون پر ځمکه دوه لاشونه پراته و ، يو لاش پړمخه پروت و ، تر څنګ ئې درې سپاهيان ولاړ وو ، هغوی د مصر امير ته چې دهغوی اعلی قومندان هم و او د لمړي ځل له پاره ئې کتلې و په عسکري توګه سلام وکړ او شاته شول ،سلطان ايوبي نه يوا ځې د هغوی د سلام ځواب وړايه بلکه دهغوی سره ئې په لاس روغبړ هم وکړ او ورته ئې وويل «زما مؤمنو !دا ښکار مو چېرې ښکار کړې ؟» هغه چا چې د غونډۍ د سر څخه د غشو په ويشتلو دوه کسه را پرځولي و ، خپل سلطان ته د ټولې پيښې په هکله تفصيلي مالومات ورکړل ،

ايا دا شونې ده چې هغه نجلۍ د سلطان ساتل شوی نجلۍ(معشوقه) وي ؟» هغه د خپلو سلاکارانو څخه و پوښتل.

« مالوميږي خو همداسې » علي بن سفيان ورته وويل « د هغوی خنجرونه و ګورئ ، هغه دوه خنجرونه سلطان ايوبي ته ور وښول ، په هغه وخت کې چې هغه سپاهي د پيښې په هکله مالومات ورکاوه نو علي بن سفيان د لاشونو پلټنه وکړه ،د هغوی په تن سوډاني قبايلي لباس وو ، د کاليو دننه د هغوی ملابندونه وو چې يو يو خنجر ئې په کې پټ اينبودې و. دا د خليفه دساتونکې ډلې له پاره جوړ کړل شوی ځانګړې خنجرونه وو. د هغوی د خنجرونو په لاسو باندې د خلافت ټاپه لږيدلې وه ، علي بن سفيان وويل « که چيرې هغوی دا خنجرونه را پټ کړې نه وي ،نو بيا خو دا دواړه د خلافت د ساتونکې ډلې ساتندويان مالوميږی ، دا هم شونې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ده چې دهغوی را تښتول شوې نجلۍ هم همغه ده چې د خلیفه دحرم څخه را تښتول شوې ده او را تښتونکي ئې هماغه د خلیفه د ساتونکو دډلې وګړي دي.»

«لاشونه پورته کړئ او خلیفه ته ئې له ځانه سره یوسئ ،»سلطان ایوبي وویل « تر هر څه دمخه دا ډاډمنه کړئ چې دا په رښتیا سره د خلیفه د ساتونکو څخه دي ،» علي بن سفیان وویل او دهغې ځاېه څخه ولاړ.

ډیر وخت لا نه و تیر شوې چې د علي بن سفیان سره یوځاې دخلافت د مانۍ یو قومندان راغې ، هغه ته ئې دواړه لاشونه وروښوول ، هغه سمدستي دواړه و پیژندل اووئې ویلې چې دا دواړه د ساتونکو د ډلې وګړي دي. دوی د تیرو درې ورځو را هیسې په رخصتیو وو ، هغوی اوه ورځې رخصت درلود.

«بل کوم سپاهي هم په رخصتۍ تللې دې ؟» سلطان ایوبي ترې وپوښتل ،

« هو ! دوه نور هم دي»

«ایا هغوی هم ددوی سره یو ځاې په رخصتیو تللې و ؟»

«یو ځاې تللې و» قومندان ځواب ورکړ او یوه داسې خبره ئې ډاګیزه کړه چې ټول ئې هک پک او حیران کړل.

هغه وویلې « دوی د سوډان دداسې یوې قبیلې سره اړوند دي چې په وینه تویولو کې شهرت لري ، ددوی تر منځ د فرعونیانو د وخت یو شمیر رواجونه اوس هم شتون لري ، دا قبیله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي ، دا داسې یوه میله وي چې درې شپې او درې ورځې دوام کوي ، هغه ورځې ټاکې چې څلورمه شپه ئې سپوږمۍ پوره کیږی. میلې ته هغه خلک هم ورځي چې ددې قبیلې سره هیڅ ډول اړیکې نلري ، هغوی یوائې د خپلې عیاشۍ له پاره هلته ورځي ، په دې میله کې د نجونو د پیرلو اوپلورلو ځانګړی مارکیټ جوړیږي ، ددې میلې څخه نژدې یوه میاشت د مخه دشاو خوا خلک بلکه تر قاهرې پورې د ټولو هغه خلکو لونړ چې ځوانې او پیغلې شوی وي هوښیار او سخته څارنه ئې کوي ، هغوی خپلې لونړ بیرون وتلو ته نه پریږدې ، ان تر دې چې په دې ورځو کې کوچیان هم ددې ځاې څخه لرې لرې ځاېو ته ځي. خلک نجونې را تښتوي او دلته ئې په میله کې پلوري ، دغه څلور واړه سوډانیان هم د همدې میلې په خاطر په رخصتۍ باندې و . میله درې ورځې وروسته پیلیږي.»

«ایا ددې په اړوند دا ویلاې شې چې د خلیفه د حرم نجلۍ به هم همدوی را تښتولې وي ؟ علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه په ډاډمنه توګه څه نه شم ویلاې» قومندان ورته ځواب ورکړ او وئې ویل « خو دا ویلې شم چې په دې شپو ورځو کې ددې قبیلې خلک خپل ځانونه په خطر کې اچوي او د نجونو د تښتولو هڅې کوي او دا دومره وینه تویونکې دي چې که چیرې د کومې نجلۍ وارث د میلې ځاې ته ورشي او دخپلې نجلۍ د خلاصون او یا بیرته اخستلو هڅه وکړي نو دوی ئې په وژلو هم دریغ نه کوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نجونو په اخستونکو کې دمصر اميران ، وزيران ، او حاکمان هم شتون لري ، په دې ميلې کې موقتې قحبه ځايونه هم پرانستل کيږي او هلته د جوارۍ ، شرابو او د ښځو خوښونکې خپله شتمني شيندي. ددې جشن اخرى شپه ډيره د رازونو نه ډکه شپه وي ، په کوم ځانګړى ځاې کې ځوانه او ښايسته نجلۍ قرباني کوي ،دا هيچا ته هم نه مالوميږي چې نجلۍ چيرې او په کوم ځاې کې او په څه ډول قرباني کيږي. دا کار د هغوى يو مذهبي لاربنود چې حبشيان ئې خداى ګڼي ، تر سره کوي. دهغه سره ډير کم شمير کسان او څلور پنځه نجونې وي ، خلکو ته د نجلۍ غوڅ شوى سر او وينه ورښوول کيږي چې دهغې په کتلو سره ددې قبيلې خلک د ليونيو په څير شراب څښې او نڅاوى کوي.

***** (۴۵)

خليفه ساتونکې ډلې ته سزا ورکوله ، ټول ساتونکې ئې د سهاره څخه په سور لمر کې درولي و ،خو اوس لمر هم پريوتو ته ور نژدې کيده ،قومندانانو او نورو چارواکو ته هم نه د ډوډۍ خوړلو اجازه وه او نه اوبو څښلو. رجب به بيا بيا را ته او اعلان به ئې کاوه چې نجلۍ د ساتونکو د ملاتړ او بسپنې پرته نه شي تښتول کيداې ، هر هغه چا چې په دې کار کې کومک کړې وي هغه دې خپل ځان و ښيي او که نه تاسې ټول به همدلته د لوږې او تندې څخه هلاک کړل شئ ، که چيرې نجلۍ په خپله بيرون تللې واى نو ستاسې د ډلې څخه به يو چا ضرور کتلې وه ،.... دې ټولو اخطارونو هيڅ اغيز و نکړ ، ټولو ويل چې هغوى بې ګناه دي.

خليفه رجب ارام ته نه پريښوده ، هغه رجب ته ويلي و چې « زه د نجلۍ په هکله انديښمن نه يم ، خو په دې انديښمن يم چې څوک چې ددومره سختې پهرې څخه يوه ژوندى نجلۍ تښتولې شي نو هغه خوبيا ما هم وژلې شي. زه دې ثبوت ته اړتيا لرم چې نجلۍ رښتيا هم صلاح الدين ايوبي تښتولې ده.»

رجب هم د تښتولو دا بهتان د صلاح الدين ايوبي پر سرور تپلي و ، خو خليفه ورته ويل چې ثبوت راوړه ، خو رجب به ثبوت له کومه کړې و ، مګر اوس دهغه په ځان راغلې وه، هغه يو ځل بيا د ساتونکو د ډلې په لور ولاړ ، نور نو د غُصّې څخه سور را خوټيدلي و ، هغه هغه پخواني اخطارونه يوځل بيا هغوى ته تکرار ول غوښتل چې په دروازې ولاړ ساتونکې دروازه پرانسته او اعلان ئې وکړ چې « دمصر امير تشريف راوړې»

په لوئې دروازې د سلطان ايوبي آس ور ننوت ، دهغه تر مخه د هغه ددوه ساتونکو آسونه هم روان وو او نور اته کسان سواره وريسې تلل ، د هغه ښې لورې او کيڼ لورې هم دهغه ساتونکو پوښلې وه. دساتونکو وروسته دسلطان ايوبي سلاکاران او حاکمان هم را روان وو ، په دې ډله کې علي بن سفيان هم و ، رجب خليفه ته خبر ورکړ چې صلاح الدين ايوبي راغلي دې ، ټولو و کتل چې سلطان ايوبي دملګرې ډلې وروسته يوه دڅلور پيښو ګاډۍ هم را روانه ده چې دوه آسونو را کشوله ، په دې ګاډۍ دوه لاشونه پراته و ، غشې لا تر اوسه دهغوى په لاشونو کې همغسې ننبتي و ، ددې لاشونو سره هغه درې اوښ سپاره هم ملګرې و چې دا حبشيان ئې وژلي و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه بیرون را ووت ، سلطان ایوبي او دهغې تول سواره ملګري د خپلو آسونو څخه را ښکته شول ، سلطان ایوبي خلیفه ته همغسې احترام وړاندې کړ دکوم چې هغه وړ و . هغه ته ښکته شو ، لاس ئې ورکړ او د هغه لاسونه ئې ښکل کړل ،

«ماته ستا پیغام رارسیدلې و چې زه ستا د حرم نجلۍ بیرته راولم ،» سلطان ایوبي ورته وویل « خو ما ستا د دوه ساتونکو لاشونه له ځانه سره راوړي دي ، دا لاشونه به ما بې ګناه ثابت کړي ، او زه د حضور په خدمت کې دا ویل اړین ګنم ، چې صلاح الدین ایوبي ستا د فوځ سپاهي نه دې بلکه د هغه خلافت نمایندګي کوي چې ته هم د همغې له اړخه را لیږل شوې ئې.»

خلیفه د صلاح الدین ایوبي په فکر باندې و پو هید. دهغه د فاطمي خلافت ضمیر د ګناهونو د بار لاندې کړیکی وهلې ، هغه د سلطان ایوبي د هیبت ناکه او جلالي شخصیت تر مخ د را څرګندېدو وړ نه و . هغه د سلطان ایوبي په اوږه لاس کیښود او وئې ویل « زه تا دخپلو اولادونو څخه هم ډیر دوست ګنم ،صلاح الدینه ! دننه راشه.»

«زه تر اوسه د ملزم په حیث دلته شتون لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه باید اوس دخپل ځان پاکوالی ثابت کړم او دا وښایم چې زه د نجلۍ په تښتولو کې کوم لاس نه لرم. اللهؑزما سره بسپنه وکړه او ماته ئې دوه لاشونه را ولیږل ، دا لاشونه خبرې نه شي کولای خو دهغوی چپوالي او دهغوی په وجودونو کې ورننوتي غشي په دې ګواهي وائي چې صلاح الدین ایوبي ددې جرم ، چې د خلافت په ماڼۍ کې تر سره شوې ،مجرم نه دې. تر هغې چې زه خپل ځان بې ګناه ثابت نه کړم نو دننه به ولاړ نه شم ،» هغه د لاشونو په لور ولاړ.

خلیفه هم خجالت نیولې د هغې پسې روان شو ، لرځه اخوا دخلور خلور نیم سوه کسانو ساتونکې ډله ولاړه وه ، سلطان ایوبي دا لاشونه را پورته کړل او دهغوی تر مخ ئې کیښوول ، او په لوړ اواز ئې وویل « اته اته سپاهیان مخته راشئ او دا لاشونه وپیژنئ او ووایاست چې دا څوک دي ؟»

لمړي قومندانان او نور چارواکي را غلل ، هغوی د لاشونو په کتلو سره حیران پاته شو ، دهغوی نومونه ئې واخستل او وئې ویل « دوی زمونږ د ډلې سپاهیان دي» دهغوی وروسته نور اته عسکر راغلل هغوی هم د لاشونو د کتلو وروسته وویل چې دوی دهغوی د ډلې خلک دي. په همدې ترتیب اته اته کسان راتلل او ویل به ئې چې دا لاشونه دهغه اود هغه د ملګرو دي.

«صلاح الدینه !» خلیفه ورته وویل « ما دا ومنله چې لاشونه د خلافت د قصر د ساتونکو دي زه غواړم چې مخته واورم چې دوی چا او څه ډول هلاک کړي دي»

صلاح الدین هغه ګشتي ډلې ته چې دا دواړه ئې وژلي و وویل ، چې خپل د سترګو لیدلې حال بیان کړي ، هغوی خلیفه ته ټوله پیښه په تفصیل سره بیان کړه ، کله چې دهغوی خبرې خلاصې شوې نو سلطان ایوبي خلیفه ته وویل « نجلۍ ئې ماته نه ده راوړې ، هغه ئې د سوډاني حبشیانو میلې ته د پلورلو له پاره وروړې ده»

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلیفه نور ددریدو ورې نه و -هغه سلطان ایوبي ته وویل چې دننه خونې ته ورشي ، خو سلطان ایوبي دننه خونې ته د تللو څخه ډه ډه کوله او وئې ویل ، زه به هغه نجلۍ ژوندۍ یا مړه را پیدا کوم او بیا به ستا خونې ته حاضرې درکوم. خو اوس همدومره وایم چې د حرم سراې دداسې یوې نجلۍ تښتول چې په تحفه کې راوستل شوې وه او ستا خپله ښځه هم نه وه بلکه ساتل شوې نجلۍ وه ، ماته د یوې ذرې په اندازه هم اهمیت نه لري ، الله ماته ددې څخه ډیرې مهمې نورې دندې را سپارلې دي.»

«زه په دې اندېښمن نه یم چې یوه نجلۍ چا تښتولې ده ،»خلیفه ورته وویل « اصل اندېښنه داده چې که چېرې په همدې توګه د نجونو د تښتولو کار دوام و کړي نو په هیواد کې به د قانون حیثیت څه وي ؟»

«او زه په دې اندېښمن یم چې ټول اسلامي سلطنت لګیادې تښتول کیږي ،» سلطان ایوبي ورته وویل « ته ډیره اندېښنه مه کوه ، زما د ځارکښې شبکه به د هغې نجلۍ د را پیدا کیدو پوره پوره هڅې وکړي.»

«خلیفه سلطان ایوبي له لاسه و نیوه او لږ څه اخوا ئې بوړ او ورته ئې وویل «صلاح الدینه ! زه د ډیره وخته راپه دېخوا احساسوم چې ته زما څخه لرېوالې کوې ، زه د نجم الدین ایوب (د سلطان صلاح الدین ایوبي پلار)ډیر درنښت کوم ، خو ستا په زړه کې زما له پاره لږ احترام او عزت هم نه شته. او ماته نن وویل شو چې د مرکزې جومات امام امیر العالم دا ګستاخي کړې ده چې زما نوم ئې د خطبې څخه غورځولې دې. ماته رجب ویلې دي چې زه د ګستاخي سزا ورکولې شم ، زه له تا څخه پوښتم چې هغه خو به ستا په ملاتړ دا کار نه وي کړې ؟»

زما په ملاتړ نه بلکه زما په حکم ئې د خلیفه نوم د خطبې څخه ایسته کړې دې ، » سلطان ایوبي ورته وویل « یوازې ستا نوم نه بلکه د هرهغه خلیفه نوم ، چې ستا څخه وروسته راځې هم ، د خطبې څخه لرې کړل شوې دې.»

«ایا دا حکم د فاطمي خلافت د کمزوري کولو په خاطر ورکړل شوې دې ؟» خلیفه ترې و پوښتل.« زه شکمن یم چې دلته عباسي خلافت بیا راوړل کیږي.»

«حضور ډیر زوړ شوی دې ، »سلطان ایوبي ورته وویل « قران شراب څښل په دې خاطر حرام کړې دي چې د هغې په واسطه دماغ بې کاره کیږي.»... سلطان د لږ څه فکر کولو وروسته وویل « ما پریکړه کړې ده چې د سبا څخه به ستا د ساتونکو په ډله کې بدلونونه را ځي ، او د رجب پرځای به زه تا ته نوې قومندان ټاکم.»

«خو زه غواړم چې رجب همدلته اوسي.» خلیفه ورته وویل.

«زه د حضور څخه غوښتنه کوم چې په فوځي او عسکري امورو کې د لاس وهلو هڅه و نه کړي» سلطان ایوبي ورته وویل او د علي بن سفیان په لور متوجه شو چې د پنځه حبشي ساتونکو سره هلته را روان و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې پنځه واړو هم د همغه قبيلې سره اړيکې درلودل ، علي بن سفيان ورته وويل « ما دهغوى ټولو ځخه و پوښتل چې که چېرې دهغې قبيلې اړوند ځوک شتون ولري نو بيرون دې را ووځي ، دغه پنځه واړه د صف ځخه بيرون را ووتل ، ما ته ددوى په اړوند ددوى قومندان وويل چې دوى هم بله ورځ په رخصتۍ باندې تلونکې دي ، زه به دوى دخپل ځان سره بوځم. د نجلۍ په تښتولو کې ددوى لاس هم شونې دې.»

صلاح الدين ايوبي رجب را وباله او ورته ئې وويل « سبا به دلته بل يو قومندان را ځي ،ته به هلته زما خواته راشې ، زه غواړم تا د منجنيقو قومندان کړم» د رجب د مخ رنګ بل منګه شو .

*****(۴۲)

کله ئې چې "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دواړه حبشيان و تښتيدل او دومره لرې ولاړل چې هلته ورته د تعاقب خطره نوره نه تر سترګو کيده ،نو هغوى خپل آسونه و درول ، نجلۍ يو ځل بيا د خپلې ازادۍ له پاره لاس و پښې وهل پيل کړل ، حبشيانو هغې ته وويل چې دهغې لاس وپښې وهل بيکاره دي ، اوس که هغه ازاده هم شي نو ددې شګزار ځخه ژوندۍ نه شي و تلې ، هغوى ورته دا هم وويل چې هغوى به هيڅکله هم هغه بې عزته او بې ابرو نه کړي ، که چېرې دوى داسې کوم بد نيت درلوداې نو هغوى به له دې سره د وحشي حبشيانو په څير سلوک کړې و . "أمّ عراره» حيرانه وه چې دې وګړو تر اوسه پورې هغې ته په بدو سترګو کتلي هم نه دي ، هغوى ته دا احساس هم نه کيده چې دومره ستره ښايسته نجلۍ دهغوى په لاسو کې ده ، دهغوى د ډلې ځخه هغه يو کس چې ووژل شو دهغې تر مخه په زنګونو شوې و او غوښتنه ئې ترې کړې وه چې هغه دې هسې په هسې خپل ځان په اذيت کې نه اچوي ، "أمّ عراره»د هغوى ځخه و پوښتل چې چېرې ئې وړي،نو هغې ته ځواب ورکړل شو چې هغوى هغه د اسمان ددېوتا ملکه جوړول غواړي ، او هملته ئې دېوتا ته ور وړي.

هغوى يوځل بيا د نجلۍ په سترګو باندې توره پټۍ و تړله ، اوپه آس ئې سپره کړه. هغې هم د خپلې ازادۍ له پاره هلې ځلې پريښودې ، هغه پو هيده چې اوس داسې هلې ځلې کول عبس دي ، اسونه روان شول او "أمّ عراره» په يوه آس باندې د يوه حبشي تر مخ ناسته او ځنګيدله ، په يوځاې کې لږ ځه تم شول او دهغې په خوله کې ئې اوبه ور واچولې او اسونه يوځل بيا د خپل منزل په لور روان شول. ډېر وروسته د يخنۍ دزياتيدو په اساس هغې دا احساس کړه چې شپه پخه شوې ده ،آسونه و دريدل ، خو د پرلپسې آس سپرلۍ ددې نازکې نجلۍ وجود ټوټې ټوټې کړې و. د ويرې او هيبت له لاسه ئې دماغ کار پرې اينبې و. هغې د اسونو د دريدو سره سم ددرې ځلورو نارينه و او ځلور پنځه ښځو اوازونه واوريدل ، هغه د هغوى پر ژبه نه پوهيده ، دې حبشي ساتونکو دهغې سره په لاره کې په عربي ژبه خبرې کولې. خو ددوى خلکو لهجه عربي نه وه.

لاتر اوسه ئې د هغې د سترګو ځخه پټۍ نه وې پرانستې خودهغې ژبه هم داسې مالوميده چې ولاړه ده. هغه چا پورته کړه او په يوه نرم شي ئې کينوله ، داپالکې و ، پالکې پورته وخوت او په دې تر تيب دهغې نوې سفر پيل شو. ددې سره سم د ډول نرم او ملايم اواز هم په غږيدو شو ، تر ځنګ ئې ښځو هم سندرې ويل پيل کړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی د سندرو په معنا باندې هغه نه پوهیدله خو په دې سندرو کې د جادو اغیزو ، دا داسې اغیز و چې د "اُمّ عراره» ویره ئې نوره هم ورزیاته کړه ، خو د دې ویرې سره داسې نښې هم را پیدا شوې چې په کې خمار ، نشه او مستي را پیدا کیده ، د شپې یخنۍ په دې خمار اومستۍ کې نور هم لذت را پیدا کاوه ، "اُمّ عراره» که غوښتلې نو کولاې شول چې ددې پالکې څخه ټوپ کړې او و تښتیږی او دا خلک ئې ووژني ، خو هغه داسې جرأت و نه کړ ، هغې دا محسوسوله چې هغه د انسانانو په لاسو کې نه ده بلکه بل کوم داسې ځواک دې چې دې ئې په قبضه کې نیولې ده ، هغې اوس په خپله خوښه کوم حرکت نه شو کولاې.

هغې احساس کړې و چې دپالکې پورته کونکې خلک په زینو باندې پورته خیژي ، هغوی همداسې پورته ختل ، نژدې دېرش زینې پورته ولاړل او بیا ئې بیرته هوار تلل پیل کړل ، څو قدمه مخته ولاړل او ودریدل ، پالکې ئې پر ځمکه کیښود ، د "اُمّ عراره»د سترګو څخه ئې پټۍ پرانستې خو چا دهغې په سترګو لاسونه کیښول ، لږه شیبه وروسته د هغې لاسونو ګوتې ازادې شوی اونجلۍ هرې لورې ته رڼاوې و کتلې ، سوکه سوکه د هغې د سترګو څخه هغه لاسونه پورته شول ، ویې کتل چې هغه په داسې یوه ماڼۍ کې ده چې د زرګونو کلو پخوانۍ مالومیږې ، دایروې شکله ستنې ئې پورته لوړی شوې وې، یو پراخه سالون و چې فرش ئې په رڼاګانو کې له ورایه ځلیده ، ددېوالونو سره ډنډې لګیدلې وې او د ډنډو په سر باندې د مشالونو شعلې بلیدې ، دننه فضا داسې خوشبویه وه ، چې دهغې بوې د دې له پاره یو نوې څیز و . د دېلار سپک سپک اوازونه او د ښځو سندرې هرې لورې ته اوریدل کیدې ، دې دېلارونو او سندرو په دې سالون کې داسې انګازې را پیدا کړې وې چې د هغې له پاره ئې دخوب کتل ګرځولې و.

هغې مخته وکتل ، هلته یوه چوتره وه چې نژدې اته یا لس زینې ئې درلودې ، د چوترې د پاسه د تیږې څخه د جوړشوی بُت سر او خوله ښکاریده ، د سر لاندې کوچنۍ غاړه هم تر سترګو کیدله ، ددې بُت څهره د یوه اوږود انسان څخه هم اوږده، پلنه او سوره وره وه ، خوله ئې پرانستې وه ، دومره ستره چې که یو انسان لږ څه ښکته شي نو په کې دننه ورننوتلې شي ، دهغې په خوله کې سپین غاښونه هم ایښول شوی و، داسې بریښیده لکه چې په وازه خوله خندا کوي ، دهغې ددواړو غوږونو څخه ډنډې را وتلې وې چې په سرونو کې ئې مشالونه روښانه شوی و ، دهغې سترګې چې اوږودوالې ئې نژدې یو ګز و په ناڅاپې توګه را و ځلیدې، او روښنائې ترې را په خپریدو شوه ، د ښځو د سندرو سور بدل شو ، د دېلارونو په ساز کې جوش را پیدا شو . د تیږلوړې بُت خوله هم رو ښانه شوه ، دهغې څخه دوه کسان چې اوږدې اوږدې چپنې ئې اغوستې را ووتل ، هلته درې زینې وې ، ددې خلکو رنګونه تور او په سرونو باندې ئې د مرغانو اوږدې اوږدې او رنګ په رنګ بڼکې ترلې وې ، د بُت دخولې څخه د راوتلو وروسته یو ښې لورې ته او بل کیڼ لورې ته ودریدل.

ددې پسې سمدستي وروسته د تیږې د خولې څخه یو بل سړې هم را ووت ، هغه هم ښکته شو او بیرون راغې، هغه لږ څه عمرتیرې ښکاریده ، هغه سور رنګې چپنه په ځان کړې وه او پر سر ئې تاج درلود. یو مصنوعې مار د هغې په کیڼې اوږې باندې او بل دهغې په ښۍ اوږې باندې کینول شوی وو. ددې مارانو رنګ تک تور و. "اُمّ عراره» دویرې څخه لکه د بُت په څیر ولاړه پاته وه. دا سړې چې ددې قبیلې مذهبې لارښود یا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پروهېږ و د چوترې د زينو څخه را کيوت ، هغه سوکه سوکه "أمّ‌عراره» ته را نژدې شو او دواړه ګونډې ئې په فرش باندې و لګولې ، دنجلۍ دواړه لاسونه ئې په خپلو لاسونو کې و نيول او ښکل ئې کړل ، هغه نجلۍ ته په عربي ژبه وويل ،« ته هغه د ښه قسمت خاونده ئې ، چې زما دبوتا د ځان له پاره خوښه کړې ئې . مونږ تا ته مبارکي وايو .»

"أمّ‌عراره» را بيداره شوه ، هغه په ژړغوني اواز سره وويل « زه دبوتا ميوتا نه منم ، که چېرې تاسې دبوتاګان منئ نو زه تاسې ته همغه واسطه کوم او در څخه غوښتنه کوم چې ما پرېږدئ ، زه مو ولې دلته راوستلې يم ؟»

«دلته چې هر څوک راځي نو همدا خبره کوي» پروهېږ ورته وويلې ،« خوکله چې پر هغه دهغه مقدس ځاې راز را څرګند شي نو بيا وائي چې زه ددې ځابه تلل نه غواړم . زه پوهېږم چې ته د مسلمانانو دخليفه معشوقه ئې . خو هغه چا چې ته د خپله ځان له پاره غوره کړې ئې دهغه تر مخه د دنيا خليفه ګان او د اسمانونو ملائکې سجدې کوي ، ته جنت ته راغلې ئې ، جنت ته .»

هغه د خپلې چپنې څخه يو ګُل را وويست ، او د "أمّ‌عراره»د پوزې سره ئې يو ځاې کړ . "أمّ‌عراره»د حرم سراې شهزادګۍ وه ، او هغې داسې عطر بوي کړي و چې ددې په څير د شهزادګيو پرته ئې بل څوک په خوب کې هم نه شي بويولاې . خو ددې ګُل بوي دهغې له پاره څه بل منګه و ، دا بوي دهغې روح ته ورکيوت . دهغې د فکرونو دنيا بدله شوه ،د سترګو د ليد زاوئې ئې بدلې شوی ، پروهېږ ورته وويلې ،« دا د دبوتا تحفه ده » او هغه هغه ګُل دهغې دپوزې څخه لرې کړ .

"أمّ‌عراره» سوکه سوکه خپل لاس مخته کاوه او د پروهېږ ګُل نيونکي لاس ئې را نيوه او خپلې پوزې ته ئې را نژدې کاوه ، دګُل د بوي کولو وروسته ئې په خمار اواز سره وويلې « دا څومره ستره او زړه وړونکې تحفه ده ، دا ماته نه راکوی ؟»

«ايا تا دا تحفه و منله ؟» پروهېږ ترې و پو ښتل ، دهغه په شونډو باندې نرۍ شانته مُسکا وه .

«هو !» "أمّ‌عراره» ورته ځواب ورکړ « مادا تحفه قبوله کړې ده » هغې دا ګُل يو ځل بيا پوزی ته نژدې کړ او بوي ئې کړ ، سترګې ئې داسې پټې کړې لکه دهغې بوي چې په خپل وجود کې د جذبولو هڅه کوي .

«دبوتا هم ته قبوله کړې ئې ،» پروهېږ ځواب ورکړ او ترې وئې وپو ښتل « ته تر اوسه پورې چېرې وې ؟»

نجلۍ په فکر کې داسې ډوبه شوه لکه د کوم شيې د را يادولو هڅه چې کوي ، سر ئې و ښنډه او وئې ويلې «زه همدلته وم ،نه زه په يوه بل ځاې کې وم...... ما ته نه دې په ياد چې زه چېرې وم »

«ته دلته چا راوړې ئې ؟»

« هيڅا نه » "أمّ‌عراره» ځواب ورکړ ، « زه پخپله دلته راغلې يم »

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته په‌آس سپره دلته نه‌وې راغلې ؟»

«نه !» نجلۍ ځواب ورکړ« زه په‌هوا کې الوتونکې راغلې یم.»

«ایا په‌لاره کې ځنګلونه ، دښتې ، غرونه او .... نه‌و ؟»

«نه ، هیڅ نه‌و » نجلۍ د کوچنیانو په خیر په شوخۍ سره ځواب ورکړ ،« هرې لورې ته شنه چمنونه او ګلونه و.»

«ایا ستا په سترګو چا کومه پټۍ تړلې وه ؟»

«پټۍ ؟.... نه هیڅکه !» نجلۍ ځواب ورکړ ، « زما سترګې پرانستې وې او ما رنګ په رنګ مرغان کتل ، خوارږه مرغان.»

پروهت په لوړ اواز سره څه‌وویل–په‌دې وخت کې د "اُمّ‌عراره»د شا له‌خوا څلور نجونې راغلې ، هغوی ترې کالې وویستل، او د مور ښځه د پیدا ښت دوخت په خیر ئې لوڅه لغړه و دروله ، هغه مسکۍ شوه او وئې ویل« دبوتا به‌ما په‌همداسې حال کې خوښه کړي ؟» پروهت ورته وویل «نه ! تاته‌مونږ د دبوتا دخوښې کالي دراغوندو .» نجونو دهغې پر اوږو باندې یو لوی ځادر خپور کړ، او دهغې جسم ئې د سر نه تر پښو پورې په‌کې پټ کړ. ددې ځادر په څنډو باندې د رنګ لرونکې رسیو ټوټې تړلې وې ، ځادر ئې را مخته کړ او د رسیو ټوټې ئې سره را و تړلې ،اوس نو د ځادر څخه یوه ښکلې چوغه جوړه شوی وه. د "اُمّ‌عراره» ویښتان د وریښمو په‌خیر نرم او تور والي ته مایل و ، یوې نجلۍ د هغې ویښتان ګُمنځ کړل او دهغې په اوږو ئې را خپاره کړل ، چې ددې سره د هغې ښایست نور هم زیاد ښت وموند.

پروهت هغه‌ته په مُسکا سره وکتل او بیرته‌و ګرځید او د تیږې د هیبت ناکه څهرې په لور ورستون شو. دوه نجونو د "اُمّ‌عراره» لاسونه و نیول او د پروهت شا شا ته رواني شوی ، "اُمّ‌عراره»د شهزادګیو په‌خیر روانه وه، هغې هیڅ لورې ته‌نه‌کتل ، او نه ئې خپل چاپیریال وکوت ، دهغې په‌تګ کې یو بل شان و ، د پروهت شاته ، او لاسونه‌ئې د نجونو په‌لاسو کې په زینې باندې ورختله ، پروهت د تیږې د غره په‌خیر د څهرې په خوله کې ورننوت ، "اُمّ‌عراره» هم درې زینې پورته ولاړه او د پرو هت په‌خیر د تیږې په خوله کې ور ښکته شوه او ورننوتله ، دواړه نجونې د تیږې دخولې مخ ته‌و دریدې ، اوس نو د "اُمّ‌عراره» لاس پروهت نیولې و ، د تیږې دخولې چت دومره هسک و چې هغوی په‌کې نیغ په‌ولاړه روان ول، کله چې تر حلقه پورې ورسیدل نو هلته بیا نورې زینې وی ، د زینو څخه په ښکته کیدو سره یو تاخانه راغله ، په تاخانه کې قندیلونه روښانه شوی و، په دې خونه کې هم یو ځانګړې مهک و خو دا خونه دومره ستر ه نه وه او نه ئې چت اوچتوالې درلود. دهغې دېوالونه او چت د ونو په پاڼو پوښل شوی و، په‌فرش باندې نرمه ګیاه او د ګیاه دپاسه د ګُلانو پاڼې خپرې ورې پرتې وې. د خونې په‌یوې څنډې کې ډیره ښکلې صراحې او پیالې ایښول

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوې وې ، پروهتې د صراحي څخه دوه پيالې ډکې کړې ، يوه ئې پخپله واخسته او بله ئې "أمّ عراره" ته ورکړه دواړو خپلې پيالې دخپلو شونډو سره يو ځاې کړې او د سترګو په رپ کې ئې خالي کړې.

«دېوتا به کله راځي ؟» "أمّ عراره» و پوښتل.

«تا تر اوسه پورې هغه نه دې پيژندلې ؟» پروهتې ورته وويلې « ستا تر مخ څوک ولاړ دې ؟»

"أمّ عراره»د هغه په پښو کې کيناستله او ورته ئې وويلې « هو ! ما پيژندلې دې ،ته همغه نه ئې چې ما هلته پورته و کتلې ، تا زه قبوله کړې يم ،؟»

«هو !» پروهتې ورته وويلې « دنن ورځې څخه ته زما ناوې ئې»

***** (۴۷)

زه اوس تاته نور څه نه شم ويلې، زما پلار ماته ويلې و چې پروهتې نجونو ته ګُل بويوي چې دهغې د خوشبوي په واسطه نجلۍ بيا په ځان نه پو هيږي چې هغه څه شي و ؟د کومه ځاېه څخه راغلي وه ؟ او څه ډول راوستل شوې وه؟ ددې ګُل د بوي کولو وروسته هغه د پروهتې وينځه ګرځي او هغې ته د دنيا ډير مردار شې هم ډير ښه او پاک تر سترګو کيږي. پروهتې درې ورځې هغه همدلته په تاخانه کې له ځانه سره ساتې.»

دا څرګندونې د هغه پنځو حبشيانو څخه يوه علي بن سفيان ته کولې چې هغه دخليفه د ساتونکي ډلې څخه را ويستلې و. دا پنځه واړه د همغې قبيلې خلک و چې څلورو ئې "أمّ عراره» تښتولې وه ، علي بن سفيان هغوی د خپله ځانه سره واخستل او ورته ئې وويل « چې څنګه چې تاسې د همغې قبيلې خلک ياست چې هر درې کاله وروسته جشن جوړوي او هر وګړې ئې شپږ ورځې رخصت اخلي نو په دې اساس به تاسې ته ډاګيزه وي چې نجلۍ څه ډول تښتول شوې ده. هغوی پنځه واړو وويل چې د نجلۍ د تښتولو په هکله پوهه او مالومات نه لري. علي بن سفيان ورته دا لالچ ورکړچې که چېرې هغوی ريښتيا ووائې نو هيڅ ډول سزا به ورته ورنه کړل شي . خو بيا هم هغوی په دې هکله د خپلې بې خبرۍ څرګندونه کوله ، دا قبيله دخپلو وينه تويونکو او وحشيانه عادتونو په واسطه ډيره مشهوره وه ، هغوی د سزا څخه لږ څه هم نه ويريدل ، دغو پنځه واړو په پوره زړه ورتيا سره د حقيقت د را برسيره کولو څخه ډه ډه کوله ، اخر علي بن سفيان د هغو لار و څخه د ګټو د پورته کولو پريکړه وکړه چې تيرې ئې هم ويلي کولاې شوی.

هغوی پنځه واړه ئې جدا جدا کړل او هغه ځابونو ته ئې و ليږل چېرې چې د چا «اه» او« واه » چا نه شوه اوريدلاې ، که د پرليسې اذيت او وهلو ټکولو په واسطه به کوم ملزم مړ کيده هم ،نو څه پرواه به ئې نه وه. دا پنځه واړه سوډانيان ډير سخت ځانه مالوميدل، هغوی به ټوله شپه اذيت کيدل ، علي بن سفيان به ټوله شپه ويښ پاته کيده ، اخر ئې هغوی په هغه ازميښت کې ور وغورځول چې دهغوی له پاره اخرې لاره انګيرل کيده. د اذيت دغې طريقې کې به ډير وخت ملزمان بې هوشه کيدل ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سهار په مهال یو عمر تیري حبشي علي بن سفیان ته وویل « زه په تولو هر څه باندې پو هیږم ، خو د دېوتا له ویرې ئې نشم ویلای ، ځکه ویریږم چې دېوتا به ما پهډیر ناکاره مرګ ووژني.»

«ایا ددې څخه زیات بل ناکاره مرګ کیدای شي چې زه مو پرې وژنم ؟»علي بن سفیان ورته وویل ،« که چیرې ستاسې دېوتا ریښتوني وي نو هغه به تاسې ددې شکنجې او زوروني څخه ازاد کړې واست ؟ که د مړینې څخه ویریږئ نو مرګ دلته هم شتون لري ، ته خبره کوه زما په لاسو کې داسې یو دېوتا دې چې هغه به تا ستا له دېوتا څخه وژغوري ،»

دا سوډاني حبشي څو څو ځله بې هوشه شوی و ، هغه ته خو دېوتا نه ، بلکه مرګ په ځرګنده توګه تر سترګو کیده. علي بن سفیان د هغه ژبه را پرانسته ، هغه ئې د اذیت څخه خلاص کړ او خوراک څښاک ئې ورکړ ، او د ارام لپاره ئې ورته ځای ورکړ. هغه اقرار وکړ چې "أمّ عراره» دهغې د قبیلې څلورو کسه تښتولې ده. هغه څلور واړه په رخصتۍ تللې و ، خو هغوی د تښتولو شپه او وخت مونږ ته ښوولې و ، دغه پنځه واړه حبشیان چې اوس د علي بن سفیان په بند کې و په هغه شپه پهره درلوده ، د تښتونکو څخه دوه باید دننه راغلي وی ، هغوی ته د لویې دروازې څخه د راننوتلو له پاره لاره هواره شوی وه. او دهغوی سره د بیرته تښتیدو او تښتولو هر ډول مرسته شوې وه. هغه حبشي ورته وویل چې هغوی به هغه نجلۍ د دېوتا په قربان ځای کې قربانوي ، ددوی قبیله هر درې کاله وروسته یو جشن جوړوي خو د قربانۍ له پاره نجلۍ ددوی د خپلې قبیلې څخه نه وي ، دهغې له پاره شرط دادې چې هغه به دقبیلې بهر څوک وي ، سپین رنګه به وي ، د لوړې کچې د کورنۍ څخه به وي ، او دومره ښایسته به وي چې خلک ئې په کتلو حیران پاته شي.

«نو ددې مطلب دا شو چې هر درې کاله وروسته ستاسې قبیله د بهر څخه یو ښکلې نجلۍ را تښتوي او قربان ځای ته ئې راوړي » علي بن سفیان تری و پوښتل.

«نه دا غلطه ده» سوډاني حبشي ځواب ورکړ ، « درې کاله وروسته یواځې میله جوړیږي ، د نجلۍ قرباني د هر پنځه میلو یا هرو پنځلس کالو وروسته صورت نیسي ، خو مشهوره داسې ده چې په هر درې کالو کې یو ځل یوه نجلۍ قرباني کیږي».

هغه د خپل پلار په حواله هغه ځای په ګوته کړ چیرې چې دا قرباني صورت نیسي ، هغه پروهت د هغه دېوتا ځوی ګڼه. په هغه ځای کې چې میله جوړیده دهغه ځای څخه دوه دونیم میله لرې یوه غرنیزه سیمه وه چې په ځنګلونو کې پټه شوی وه. دا سیمه دومره پراخه او عریضه نه وه. ددې سیمې په اړوند دا مشهوره شوی وه چې دلته دېوتا اوسیږي او دهغې د خدمت له پاره پیریان او ښاپیریاني شتون لري ، خلکو په دې خاطر دا خبرې منلې چې هرې لورې ته صحرا او په هغې کې د جزیرې په څیر څه سیمه غرنیزه او شینخولې وه. چې په خپل ذات کې د قدرت د عجایباتو څخه ګڼل کیده ، او عامو خلکو ګمان کاوه چې دا به د دېوتاو د اوسیدلو ځای وي. په دې سیمه کې د فرعونیانو د وخت کنډرې لا تر اوسه پاته وي ، تر څنګ ئې یو جهیل(د اوبو ډنډ) هم و چې واړه او غټ (Crocodile)یا سترې څمځارې په کې اوسیدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د قبیلې کوم وګړي به چې دروند جرم وکړ نو هغه به ئې د پروهت په لاسو کې ورکاوه ، پروهت به هغه ژوندې همدې جهیل(د اوبو ډنډ) ته ورغورځاوه او (Crocodile)یا سترو ښمڅارو به نواله کاوه. پروهت په همدې کنډوالو کې اوسیده ، هلته د یوې سترې تیږې سر او خوله چا تراشلي وه ، چې په دې تیږه کې ددوی د ګروهې په مطابق دننه دېوتا اوسیدل ، ددېوتاو د خوښې او خوشحالۍ په خاطر به ئې هر پنځلس کالو کې یو ځل د قبیلې څخه بهر یوه ښکلې نجلۍ دلته را وستله ،او پروهت ته به ئې ور حواله کوله ، پروهت به نجلۍ ته یو ګل بوي کاوه، د ګل د بوي کولو وروسته به نجلۍ دا هیرول چې هغه څوک وه ، له کومه ځایه راغلي او چا راوستې ده؟. په دې ګل کې به ئې کوم نشه ایز ځیز ورګډاوه ، چې دهغې له مخې به هغې پروهت خپل دېوتا او خپل میړه ګاڼه ، هغې ته به د هغه ځاې ګنده او مردار شیان هم ډیر ښه او ښکلې ترسترګو کید .

د نجلۍ قرباني به هم په همدې کنډرو کې کیدله ، پرو هت به نجلۍ له خپله ځانه سره په تاخانې کې ساتله ، په دې ځاې کې نور څلور کسه نارینه او څلورکسه ښکلې نجونې هم اوسیدلې. ددوی څخه اخوا بل چاته ددننه د ورننوتلو اجازه نه وه. کله به ئې چې نجلۍ د قربانۍ ځاې ته بوتلله ، نو هغې ته به دا احساس هم نه کیده چې دهغې څټ به پرې کیږي. هغه به په فخر او خوشحالۍ سره مرګ مانه ، دهغې وجود به هلته په جهیل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)یا سترو ښمڅارو ته ور اچول کیده ، او ویښتان به ئې پرې کول او د قبیلې هر کورنۍ ته به ئې د سوغات(خوردې) په توګه ورلیږل ، دا ویښتان به مقدس ګڼل کیدل، د نجلۍ سر به ئې د وچېدو په خاطر په یوه غار کې ایښوده ، او کله به ئې چې غوښه له منځه ولاړه او یواځې کوپړۍ به ئې پاته شوه نو هغه به ئې په همدې غار کې ایښوله ، خود نجلۍ شکل او صورت به د هغې په ژوند کې چاته نه ورښول کیده.

«پنځلس کاله پوره شوی دي اوس به یو ځل بیا د نجلۍ قرباني ورکول کیږي.» دغې حبشي وویل ،«مونږ نهه کسان د مصر په فوځ کې ورګډ شوی و. څرنګه چې مونږه نه ویریدونکی او وحشي ګڼل کیدو په دې خاطر ئې مونږ د خلیفه د ساتونکې ډلې غړي غوره کړو . دوه میاشتې کیدې چې مونږ دغه نجلۍ کتلې وه ، داسې ښایسته نجلۍ کله هم مونږ ته نه وه تر سترګو شوې ، مونږ ټولو پریکړه وکړه چې دا نجلۍ به له دې ځایه تښتوو ،او د قربانۍ له پاره به ئې وړاندې کوو. زمونږ یو ملګرى چې پرون ووژل شو خپلې قبیلې ته تللې و او خپلو مشرانو ته ئې ددې نجلۍ په هکله ویلې و ، او ورته ئې ویلې و چې دا ځل به مونږ د قربانۍ له پاره نجلۍ را وړو ، په دې خاطر مونږ نجلۍ و تښتوله.»

*****(۴۸)

کله چې دا قصه صلاح الدین ایوبي واوریده نو ډیر زیات حیران پاته او په فکر کې ډوب شو، علي بن سفیان دهغه دحکم منتظرو ، سلطان ایوبي نقشه و کتله او وئې ویل « که چیرې ځاې همدا وي نو بیا خو دا زمونږ د احاطې څخه بیرون دې هغه مالومات چې تاسې د ښار دخلکو څخه تر لاسه کړي دي ، دهغو څخه دا په ډاګه کیږې چې فرعون ډیرې پیړۍ پخوا مړ شوي دي خو دهغه فرعونیت لا تر اوسه په خپل ځاې پاته دي. مونږ ته د مسلمانانو په خیر دا اړینه ده چې که چیرې مونږ تر لرې پورې نه شو تللاې نو لږ تر لږه دهغه نژدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګاونډیانو څخه خوکفر او شرک له منځه یوسو ، مالومه نه ده چي تر ننه پوري به دڅومره میندو او پلرونو پاکي او معصومي لوڼي ددې رواج ښکار شوی او ځار شوی وي ، او په دې میلې کې به تر اوسه پوري څومره پاکي او معصومي نجوني پلورل شوي وي مونږ باید د دېوتا ګانو انګیرنه له یوه سره ختمه کړو. دغه بد نامه مذهبي مشران خلکو ته د دېوتا د غلطي انګیرنې په اساس دخلکو معصومي نجوني را تښتوي او د بدکارۍ او عیاشۍ کار تري اخلي.

«زما د مخبرانو را پورونو کې دا ډاګیزه شوی ده چي هلته زمونږ د فوځ قومندانان او د مصر شتمن خلک ورځي او نجوني پیري او یا ئې د څو ورځو له پاره په کرایه اخلي.» علي بن سفیان ورته وویل « د کړچار د تباهۍ نه اخوا دا ګواښ هم شتون لري چې د سوډانیانو دلرې کړل شوی فوځ عسکر به دې میلې ته په ګڼ شمیر ورځي ، د سوډاني فوځ پخواني فوځیانو سره یو ځای زمونږ د فوځ ور ګډیدل او دهغوی سره په دې جشن کې برخه اخستل مناسبه نه بریښي ، دا ډول ګډې تفریحګانې د هیواد له پاره ګټوري نه ثابتیږي.» علي بن سفیان لږ څه په وارخطائي سره وویل « او نجلۍ د قربانۍ څخه دمخه خوندي کول او خلیفه ته د هغې ورسپارل په دې خاطر هم اړین دي چې هغه ته دا مالومه شي چې هغه د تښتوني الزام چې هغه پر تا باندې لګولي و څومره بې بنسټه او درواغ و.»

«علي ! زه دهغې څه پرواه نه لرم ،»سلطان ایوبي ورته وویل « زه دخپل ځان په لور نه وینم ، ما چي څوک هر څومره سپک ګڼي بیا به هم زه د اسلام عظمت او پرمختګ له یاده و نه باسم ، زما ذات هیڅ نه دې ، او ته هم دا په یاد ساته علي ! دخپل ذات څخه توجه واړه وه ،او د سلطنت د ټینګښت اود خپل ولس د سوکالۍ په لور متوجه اوسه ، پخوا به د اسلام دعظمت امین خلیفه و خو د وخت په تیریدو سره خلیفه په خپل ذات کې ډوب شو او د خپل نفس ښکار و ګرځید ، اوس زمونږ خلافت د اسلام ډیره ستره کمزوري ګرځیدلې ده. صلیبیان زمونږ همدا کمزورتیا زمونږ پر خلاف استعمالوي ، که چیري ته غواړې خپلې دندې په بریالیتوب سره تر سره کړې نو بیا دخپل ذات ، شخصیت او نفس د پاللو څخه لاس واخله ،.... هغه الزام چې خلیفه پر ما لګولې دي ، هغه ما په ډیره ستونزمنه توګه وزغمه ، ما کولې شو چې د هغې ځواب په هماغه وخت کې ورکړم، خو زما ځواب به هم دومره اغیزمن نه و ، او بیا به زه دخلیفه سره په شخصي سیاسي لوبه کې را ننبتې وم ، ماته همدا خطره تر سترګو کیدله ، چې په اسلامي ملت به داسې یو وخت راځي چې د خپلو حکمرانانو ، د ذاتي سیاسي لوبو ، خپل نفس پالنې ، په نورو باندې د خپل ستر والي د ښوولو او د ځواک په هوس کې به له منځه ځي.»

«دبې ادبۍ بښنه غواړم درونده امیره !» علي بن سفیان ورته وویل ، « که چیرې ته غواړې دا نجلۍ د قربانۍ څخه خوندي پاته شي نو امر وکړه ، وخت ډیر کم دې ، بله ورځ میله پیلیږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فوځ ته سمدستي دا حکم ورسوئ چې په دې میله کې هیڅ فوځي ته دګډون کولو اجازه نه شته.» سلطان ایوبي خپل یو سالار راو غوښت او ورته ئې وویل «د حکم سرغړونکي ته به د هغې د رتبې او مرتبې څخه د لرې کولو تر څنګ د عوامو تر مخ پنځوس لښتې سزا هم ورکول کیږي»

ددې حکم د صادرولو وروسته په پلان باندې کار پیل شو. سلطان ایوبي لا د پخوا څخه اړوند مسؤلین را بللي و. هغه ټولو ته ویلي و چې زمونږ موخې دادې چې دا طلسم مات کړو ، دا د فرعونیت اخري ځاې مالومیږي.... اول هغه لورې ته د فوځ لیږل تر بحث لاندې راغلل ، خو هغه په دې خاطر د بحث نه ولویدل چې دا کار به د هغې قبیلې خلک دخپل ځان پرخلاف فوځي برید وګڼې، که جګړه وشي نو زیات شمیر بې ګناه خلک به، د کوچنیانو او ښځو په ګډون ، په کې و مري ، دا وړاندېز هم وشو چې همدا حبشي د لاړښود په څیر له ځانه سره واخلي او هلته ، چې دغه نجلۍ په کې قرباني کیږي ، ناځاپي یرغل کونکی ډلې و استوي ، سلطان ایوبي هلته د عسکرو سره د هغه حبشي لیږل اړین و نه ګڼل ځکه د هغې څخه د دوکې ورکولو خطر شوني و. تر دې بحثه پورې د سلطان ایوبي په حکم د ناځاپي حمله کونکواو د شپې د برید کونکو یوه ځواکمنه ډله تیاره کړل شوی وه. دا د ځان ځارونکو سرتیرو مجاهدینو ډله وه چې د جذبې له اړخه دومره پاخه شوی و چې دداسې دندو تر سره کولو له پاره ئې تلل خپل فخر ګاڼه ، هغوی چې اوس د کومې دندې د ترسره کولو له پاره استول کیدل نو دهغې څخه ددوی بیرته ژوندي راتلل شوني نه ښکاریدل.

دنائب سالار الناصر اوعلي بن سفیان د سلاګانو له مخې دا پریکړه و شوه چې یواځې دولس ګوریلایان(غلچکی برید کونکې) به دغره په هغه ځاې کې ور ننوځي چې پروهت په کې اوسیږی ، او دنجلۍ د قربانۍ ځاې هم دې.

دحبشي د ورکړل شوی مالوماتو په بنسټ په دغه شپه په میله کې ډیره ګڼه ګوڼه ئې ، ځکه چې هغه د میلې اخري شپه وي ، دقبیلې دخلکو پرته بل چاته دا مالومه نه وي چې نجلۍ قربانیږي ، داسې مالومیده چې هغه په دې نه پوهیده چې د قربانۍ ځاې چیرې دې ، ددې مالوماتو په رڼا کې دا پریکړه و شوه چې پنځه سوه عسکر به د میلې د کتونکو په بڼه کې په تورو او نورو اړوند وسلو سمبال ، په هغه شپه په میله کې شتون ولري ، دهغوی له ډلې څخه به ددوه سوو سره غشې او لیندۍ وي ، په هغه وخت کې د دې وسایلو په ګرځولو او درلودلو بندیز نه و. د ګوریلا ئې ډلې په ذهنونو کې ئې په ښه توګه دهغه ځاې نقشه انځور کړه، خو هغوی ته وویل شو چې مخامخ او نیغ په نیغه به برید نه کوي ، بلکه د ګوریلاو په څیر به په غرنۍ سیمه کې ور ننوځي، ساتونکي به په پټه خوله له منځه وړي او اصل ځاې ته په رسیدو سره به هغه وخت برید کوي چې نجلۍ دقربانۍ ځاې ته ور وړي ، ددې د مخه د یرغل زیان به داوي چې نجلۍ به همعلته په تاخانه کې له منځه یوړل شي او یا به بل چیرې پټه کړل شي.

دا ډاګیزه شوی وه چې قرباني په نیمائې شپه کې ، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کیږي ، پنځه سوه نور سپاهیان د قربانۍ د ځاې تر څنګ د غرونو په چار چاپیر کې ځاې په ځاې کیدل، او د ګوریلایانو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داحتمالي ناکامۍ په‌صورت کې او یا د هغوی د دندو په تر سره کولو کې د ستونزو د راپیداکیدو په‌وخت کې دوی ته لار ښوونه شوې وه چې هغوی دې د ننبې په‌توګه یو اور بلونکې غشې هوا ته و توغوي ، ددې غشې د رڼا په‌کتلو سره به‌دا پنځه‌سوه کسان خپل برید پیلوي.

په‌دې‌وخت کې دولس کسه سر تیري و ټاکل شول ، او دنور الدین زنګي د هغه فوځ څخه چې دوه‌کاله مخته هغه د صلاح الدین ایوبي د مرستې په‌خاطر را استولې و پنځه‌سوه ذهین او زړه‌ور عسکر او قومندانان و ټاکل شول ، دوی له‌عربو څخه‌راغلي و ، دوی لا تر اوسه پورې د مصر او سوډان د سیاسي لوبو او عقایدو تر اغیز لاندې نه‌وراغلي ، دوی یواځې پر اسلام پو هیدل او همدا ددوی عقیده او ګروهه وه. هغوی به‌دهرې هغه‌عقیدې پر خلاف را پورته‌کیدل چې غیر اسلامي به‌ورته ښکاریده ، هغوی ته‌ویل شوی و چې هغوی د یوي باطلې عقیدې پر خلاف جنګ ته روان دي ، او شونې ده چې دوی ته د خپلې شمیرې څخه د زیاتو مخالفینو سره د مقابلې کول ورپه‌غاړه شي ، جنګ او جګړه هم وینې تویونکې وي او دا هم شونې ده چې دهغوی تر مخ څوک دمقاومت توان هم و نه‌لري ، او ټول کار د جنګ او جګړې کولو پرته تر سره شي. هغوی ته د ټول پلان په‌هکله خبر ورکړل شو. او دهغوی په‌ذهنونو کې غریزه سیمه ، د هغې سیمې دغرونو لوړوالې ، چې دومره زیات نه‌بریښیده ، او په هغې کې دننه د قربان ځاې په‌هکله ټول مالومات ورکړل شول، هغه‌دولس سر تیرومجاهدینو ته هم همدا انګیرنه ورکړل شوه ، هغوی لا د پخوا څخه سخت روزل شوی وو ، په غرونو ختل ، په‌شګلوړه دښتو کې منډې وهل ، لوږه ، تنده د اوښ په څیر زغمل... دهغوی له‌پاره ستونزمن نه‌و.

لا تراوسه‌د قربانۍ شپې ته شپږ ورځې پاته‌وی ، درې شپې او درې‌ورځې سرتیرو اوپنځه‌سوه فوځیانو ته روزنه ورکړل شوه ، څلورمه‌ورځ ئې سر تیري په‌اوښانو سپاره و استول ، هغه‌ځاې د اوښانو په‌عادي سفر یوه ورځ او نیمه شپه لرې پروت و ، اوښ چلونکو ته‌حکم شوې و چې سر تیري د غریزې سیمې څخه‌لرې چېرې ښکته‌کړي او دوی بیرته را ستانه‌شي ، همدا راز ئې پنځه‌سوه نور عسکر د نندارچیانو په‌بڼه‌کې، ددوه‌دوه او څلورو څلورو په ټولیو کې په‌آسونو او‌اوښانوسپاره واستول ، هغوی ته‌ویل شوی و چې خپل ځناور به‌له ځانه سره ساتي ، دهغوی سره د هغوی قومندان هم په هماغه‌بڼه‌کې روان شوی و.

(۴۹)*****

دمیلې اخري شپه‌وه –

سپوږمۍ دخپل سټروالي په اخري پړاو کې وه ،د صحرافضا د شیشې په څیر شفافه وه ، په میلې کې د انسانانو د هجوم او ګڼې ګوڼې شمیره شونې نه‌وه ، په څو ځایو کې نیمې لوڅې نجونې نڅیدلې او په‌ځینې نورو ځایو کې د سندرغاړو اوهغوی ته د راټولو شو خلکو ډلې ټپلې را ټولې شوې وې. خو تر ټولو زیات خلک د هغې چوترې تر خوا را ټول شوی و چېرې چې نجونې لیلامېدلې. یوه یوه نجلۍ به ئې چوترې ته را وستله او هلته به ئې د اخستونکو د نظره تیروله ، پیرونکو به د هغوی مخ ، صورت ، غاښونه ، ویښتان او ټول وجود د سرنه تر پښو پورې له‌نظره تیراوه ،او بیا به ئې پرې بولې پیل کولې ، هلته‌جوارې هم روانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وه اود شرابو څښل په اخري پړاو کې و. هلته يوائځې شي چې شتون نه درلود هغه قانون و او بس. د هر څه ازادي وه د لرې لرې ځايو څخه د راغليو خلکو خيمې په شاوخوا کې ښخې شوې وې ، نندارچيان د مذهب او اخلاقو د بنديزونو څخه ازاد وو، هغوی ته مالومه نه وه چې دهغوی دخيمو څخه لرې د غرونو په غيږ کې يوه ښايسته او ښکلې پيغله د حلاليدو تياري نيسي ، او هلته يو انسان له ځانه دبوتا جوړ کړې ، هغوی همدومره پوهيدل چې ددې غرونو تر منځ ژوره سيمه د دبوتاګانو پايتخت دې. هلته پيريان او ديوان پهره ورکوي ،او کوم انسان هلته د ورتللو جرأت هم نه شي کولاې.

هغوی ته دا هم نه و مالوم ،چې دهغوی تر منځ د الله ج پنځه سوه مجاهدين ورننوتي دي. او نور دولس کسه سرتيري مجاهدين د دبوتاګانو په چاپيريال کې ور داخل شوی دي ،.. د صلاح الدين ايوبي دولسو کسو سرتيرو ته ورښول شوی و چې په غرونو کې د ورننوتلو لارې دکومه ځايه څخه پيل کيږې خو هغوی دهغې لارو څخه هلته نه شو ورننوتلاي ، ځکه هلته دهغوی ساتونکي ولاړ ول، هغوی بايد د يوې ډير ستونزمنې لارې څخه هلته ورننوځي ، هغوی ته دا هم ويل شوی و چې د غرونو په شاو خوا کې هيڅ انسان شتون نه لري، خو دا خبره غلطه وه او هغه حبشي علی بن سفيان ته په دې هکله غلط مالومات ورکړي و ، ځکه هلته انسانانو شتون درلود. د غرونو ددې سيمې اوږدوالي او پلنوالي د يوه ميل څخه هم لږ و ، څرنګه چې هغوی روزل شوی سرتيري و نو هغوی خواره واره اوپه احتياط سره مخته تلل ، يوه سرتيري ته په ناڅاپي توګه د يوې ونې تر شنګ خوځنده سيوري تر سترګو شو . سرتيري په پټه پټه او په خويدو سره د هغې پسې ولاړ ، ورنژدې شو او ناڅاپي بريد ئې پرې وکړ، دهغې څټ ئې را تاو کړ او په خپلو متو کې ئې را ونغاړه او خنجر ئې ورته د زړه په سر کيښود او ترې وئې پو ښتل چې ته دلته څه کوې او دلته څه ډول پهرې ولاړې دي.؟

هغه حبشي و او سرتيري په عربي ژبه خبرې کولې چې حبشي پرې نه پو هيده ، په همدې وخت کې يو بل مجاهد راغې هغه هم خپل خنجر د حبشي په سينې کيښود هغه ترې په اشارو سره و پوښتل نو حبشي هم په اشارو سره ځواب ورکړ چې داسې ترې څرګنديده چې دلته ساتونکي شتون لري ، سرتيرو ددې حبشي شارګ ور پرې کړ او سرتيري نور هم محتاط مخته ولاړل ، د هغوی تر مخه يو ځنګل را غې، ددې نه لږ اخوا غرونه و. خو ځنګلونو او غرونو تياره جوړه کړې وه ، هغوی په غره باندې يو له بله څخه په لږ څه لرېوالی سره پورته و ختل.

هلته دننه په هغه سيمه کې چې نجلۍ ئې پروهت ته په لاس کړې وه څه نورې خبرې روانې وی ، د تيرې د څهرې تر مخه يوه قالينه غوړيدلې وه ، په هغې باندې يوه تيزه او تيره توره ايښول شوی وه ، توري ته نژدې يو لوي لوښې هم پروت و ، په قالينه باندې ګُلونه خواره شوی و، چې تر شنګ ئې اور لمبې وهلې ، دڅوترې څلورو خواو ته قنديلونه او مشالونه روښانه کړل شوی و چې څلور نجونې ئې په رڼا کې ګرځيدې. د هغوی لباس يواځې دوه دوه پاڼې وې او نور وجودونه ئې لوڅ لغړ و. ددوی سره يوځاې څلور حبشيان هم تر سترګو کيدل چې د سرنه تر پښو پورې په سپينو څادرونو کې را نغښتي ول، "أمّ عراره» په تاخانه کې د پروهت سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشغوله وه. پروهڼ دهغې د ويښتانو سره لوبې کولې ، او هغې په مخمور اواز ويلې « زه د انګوک مور يم او ته د انګوک پلار. زما زامن به د مصر او سوډان پادشاهان جوړيږي ، زما وينه پر هغوی و ښبيئ ، او زما اوږده اوږده طلاي ويښتان دهغوی په کورونو کې کيږدئ ، ته ولي زما څخه لرې کيږې ، ماته را نژدې شه ، » خو پروهڼ دهغې په جسم باندې د تيلو په ځير کوم شي مښوده.

په غالب ګمان چې انګوک دهغې قبيلې نوم و ، او يوه عربي نجلۍ د نشو په مستيو کې ددې قبيلې مور او د پروهڼ ښځه ګرځيدلې وه، هغه د قربانۍ له پاره تياره شوې وه. او پروهڼ هم اخرې رسومات پر ځاې کول.

دولس سر تيرې د شپې د چڼجيو په ځير په سينو باندې پورته په غرونو ور ختل، کيوتل او پرځيدل. دا ډيره ستونزمنه سيمه وه ، د سيمې ډير بوټې اغزي لرونکي و ، سپوږمې هم سر ته را پورته شوې وه ، چې د ونو په مينځ کې ئې هم د روښنائي ځرکونه را پيدا کړي و ، د رڼا په همدې لړو ځرکونو کې هغوی ته يو بل حبشي هم تر سترګو شو چې په يوه لاس کې ئې برچه او په بل لاس کې ئې ډال نيولې و ، دا هم د دېوتاګانو د پايتخت ساتونکې و. په چپه خوله دهغې له منځه وړل اړين و ، هغه په يوداسې ځاې ولاړ و چې د شا له خوا پرې بريد شونې نه و ، او دمخ په مخ مقابلې کول مناسب نه برېښيدل ، يو سرتيرې هلته د بوټو په يوه ګڼه کې پټ کيناست او بل د هغې تر مخه يوه تيږه ور واچوله ، د تيږې په خويدو سره اواز را پيدا شو ، حبشي سمدستي متوجه شو او همغې لوري ته ولاړ. څنګه چې هغه په بوټو کې د پټ شوی سر تيرې مخ ته راغې نو د هغې څټ د ځواکمنو متو په منځ کې را تاو کړل شو. او يو خنجر ئې په زړه کې ور ښخ کړل شو. سرتيرې تر ځه وخته پورې همله پاته شول او بيا ئې په احتياط سره مخته قدم کيښود.

"أمّ عراره» د قربانۍ له پاره تياره شوې وه ، پروهڼ د اخرې ځل له پاره هغه د خپلې سينې سره يو ځاې کړه، او هغه ئې له لاسه و نيوله او د زينو په لور ئې روانه کړله ، بهر منتظرو نجونو او نارينه و ته د تيږې د بُت دخولې څخه رڼاګانې تر سترګو شوې ، نو هغوی د بُت د خولې تر مخه په سجدې پريوتې، پروهڼ په خپله ژبه يو اعلان وکړ او د بُت دخولې څخه لاندې را ښکته شو ، "أمّ عراره» دهغې سره يو ځاې وه. هغه ئې هغې ښايسته کړل شوی قالينې ته يوړه ، نر او ښځې دهغې په چار چاپير کې و دريدې ، "أمّ عراره» په عربي ژبه وويل « زه د انګوک د لوڼو اوزامنو له پاره خپل څټ پريکول غواړم ، زه د هغوی د ګناهونو کفاره ورکول غواړم ، زما څټ پرې کړئ ، زما سر د انګوک دېوتا په قدمونو کې کيږدئ ، دېوتا به زما په دې سر د مصر او سوډان دپادشاهيو تاج کيږدې.» څلور واړه نجونې او نارينه يو ځل بيا په سجده پريوتل ، پروهڼ "أمّ عراره» په قالين په دواړو زنګونو باندې کينوله ، د هغې سر ئې مخته ټيټ کړ او هغه توره ئې را پورته کړه چې دهغې پترۍ د پوره لاس په اندازه اوږده وه.

يو سرتيرې چې تر ټولو دمخه و، ودريد ، هغه په غوږو کې په خپل ځان پسې بل سر تيرې ته هم د دريدو وويل، دغره د لوړوالي څخه هغوی ته چوتره او د تيږې سر تر سترګو کيدل ،... وئې کتل چې په چوتره يوه نجلۍ په دوه زنګونو باندې کينول شوې ده ، او سرئې مخته ټيټ کړل شوی دې ، سپينې سپوږمۍ ، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشالونو او د قندېلونو رڼاو شپه په رڼا ورځ اړولې وه ، د نجلۍ سره د ولاړ سړي په لاس کې توره وه . په دواړو زنګونو ناسته نجلۍ لوڅه لغړه وه ، دهغې د جسم رنګ دا ډاګیزه کوله چې دا د حبشي قبیلې نجلۍ نه ده ، سرتیري لږ څه لرې هم و اوپه لوړه هم. دهغه ځابه د غشي د خطا کیدو خطر موجود و خو هغوی چې په کوم غره باندې ولاړ و نو دهغې تر مخه د غره لمن نه وه بلکه ددېوال په څير ځاې و چې ښکته کیدل تر ې شوني نه ښکاریدل.

هغوی و پوهیدل چې نجلۍ قربانیږي ، او دهغې د په څنګ کولو له پاره دومره لږ وخت دې چې که چېرې دوی هلته ور وانه لوځي نو دهغې په څنګ کول شونی نه دي ،هغوی د غره دسر څخه لاندې وکتل نو جهیل(د اوبو ډنډ) ورته تر سترګو شو ، هغوی ته ویل شوی و چې په دې جهیل(د اوبو ډنډ) کې (Crocodile)یا سترې ځمځارې اوسیږي.

وئې کتل چې ښې لورې ته دغره لمن شته ، خو هغه هم ددېوال شکل درلود ، هلته بوټي او ونې وی ، هغوی یو دبل لاس و نیوه او د هغې ځابه څخه را ښکته شول دهغوی د ډلې څخه اخري سر تیري په ناڅاپي توګه مخته وکتل چې د سپوږمۍ په رڼا کې ورته یو حبشي تر سترګو شو . چې په یوه لاس کې ئې ډال او په بل کې ئې برچه نیولې وه ، هغه خپله برچه د توغولو له پاره تیاره نیولې وه ،خو په سر تیرو باندې د سپوږمۍ رڼا نه لګیدله ، حبشي تر اوسه پورې په شک کې و ، اخري سرتیري په لیندۍ کې یو غشي کیښود د شپې په چپتیا کې د غشي د توغیدو اواز اوریدل کیده خو غشي د حبشي په شارګ باندې و لګید او هغه دهغې ځابه په سرګونډالو لاندې راپریوت، سرتیري دغره د لمن څخه را ښکته کیدل خو د لویدلو خطر ئې هر ه ګړۍ زیاتیده.

*****(۵۰)

پروهت د توري منځ د "اُمّ عراره» په ښې جوړ کړ او توره ئې پورته کړه ، نارینه و او ښځو د سجدې څخه سرونه پورته کړل او په دواړو زنګونو شول او یوه ډیره د سوزه ډکه سندره ئې په ټیټ اوزا پیل کړه ، دا یوه انګازه شانته وه چې ددې دنیا سره ئې هیڅ ډول اړیکې نه درلودل ، دغرونو په منځ کې په دغه وادي کې یو داسې طلسم خپور شوې و چې بیرون هر انسان ته ئې دا ډاډ ورکولې شو چې دا د انسانانو نه بلکه د دېوتاګانو ځاې ځیګې دې...

پروهت توره پورته کړه ، اوس نو د یوې ساه اخستو په اندازه وخت و ، څنګه چې توره لاندې را ښکته کیده د پروهت په تشي کې یو غشي ور ښخ شو .لا تراوسه دهغه د توري لاس لاندې نه و راښکته شوې چې درې نور غشي یو په بل پسې دهغې په اړخونو کې و ر ښخ شول ، نجونو چیغې کړې ، نارینه و چاته اوازونه پیل کړل ، په دې وخت کې د غشو یو بله دوره پیل شوه، چې دوه نارینه ئې دپښو وغورځول ، نجونو د هغې بُت د خولې په لور منډې کړې ، خو "اُمّ عراره»د خپل چاپیریال څخه او هم د خلکو د وژلو او وینو تویولو څخه بې خبره ټیټ سرې ناسته وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرتيري په ډېره ګړندۍ توګه مخته راغلل ، په چوترې را وختل او يوه ئې "أمّ عراره» را پورته کړه ،هغه تر اوسه پورې په نښې کې ډوبه وه ، يو سرتيري خپله کورتۍ را وويستله او هغه ئې پرې پټه کړه ، دوی لا دهغه ځای نه وه تللي چې دولس دېارلس حبشيان برچې او ډال په لاس هلته را ورسيدل ، سرتيري خواره شول ، دهغوی څلور کسانو سره غشي او ليندۍ وې ، هغوی غشي وويشتل ، پاته سرتيري يوې لورې ته پټ شول ، او کله چې حبشيان مخته راغلل ، نو دشا له اړخه ئې پرې بريد وکړ. يو غشي ويشتونکې د ليندۍ څخه رڼاکونکې غشي و توغاوه ، کله چې غشي پورته ولاړ نو هلته ئې هغه رڼا ، چې د غشي د رفتار په واسطه کمه شوی وه ، ددريدو سره سم زياته شوه اوغشي بيرته د ځمکې لورې ته را ستون شو.

دميلې جوش وخروش لا تر اوسه پورې کم شوې نه و. د نندارچيانو څخه نژدې پنځه سوه کسان را بيل شول او دهغې غرنۍ سيمې په لور ئې کتل چې يو شعله ورته په کې تر سترګو شوې وه ، هغوی په خپلو اوښانو او اسونو باندې سپاره شول ، د هغوی قومندان هم ورسره و ، لمړۍ هغوی سوکه سوکه را تلل ،تر څو چاته شک پيدا نه شي. خو لږ چې لرې شول نو خپلو اسونو او اوښانو ته ئې لغتې ورکړې او په ځغاسته ئې کړل ، ننداړچيان دميلې په شرابو ، جوارۍ او د نجونو په عصمت پلورلو اوبې عزته کولو کې دومره ډوب وو ، چې چاته هيڅ ددې ګمان هم و نه شو چې د هغوی په دبوتاګانو باندې کوم اسماني افت را نازل شوې دې.

سرتيرومجاهدينو ددې خطرې له مخې اوربلونکې غشي هوا ته توغولي و چې د حبشيانو شميره به زياته وي خو کله چې فوځ هلته ورسيد يواځې ددولس دېارلس حبشيانو مړي او د مجاهدينو دوو کسو شهيدانو جسدونه هلته پراته و. هغوی په برچو باندې شهيدا ن شوی و ، قومندانانو دهغه ځای څخه کتنه وکړه ، د تيرې په خوله کې ورننوتل ، او تاخانې ته ورسيدل ، هغه شيان چې هلته دهغوی لاسوته ورغلل،هغه ئې له ځانه سره را واخستل ، په هغې کې يو ګُل هم و چې د ټوټې څخه جوړ شوی و. د احکامو په مطابق فوځ بايد هملته په غرونو کې پټ پاته شوی واې ، سرتيرو "أمّ عراره» په آس سپره کړه او دقاهرې په لور روان شول.

سهار راوخوت:

د ميلې جم وجوش پای ته رسيدلې و ، ډېر ننداړچيان دزياتو شرابو د څښلو په واسطه تر اوسه پورې بې هوشه پراته و ، دکانداړانو د تللو په خاطر خپل سامانونه سره را ټولول ، د نجونو اخستونکو هم نور د تللو تکل کاوه ، په صحرا کې د تلونکو خلکو قطارونه جوړ شوی و. د ميلې د ځای سره نژدې چې کوم کلي و دهغې ځای خلکو په ډېره بې صبرۍ سره د شپې د قربان شوې نجلۍ د وينبتانو انتظار کاوه ، ددې قبيلې خلک چې د لرې لرې کليو اوسيدونکي و دغرنيزي سيمې څخه لرې ولاړ وو او د دبوتاګانو د ځای په لور ئې سترګې نښلولې وی. دهغوی زړو او سپين سرو به هغوی ته ويلې چې اوس به پروهت راشي او ددبوتاګانو دخوشحالۍ پيغام به راوړي ،او دهغوی تر منځ به وينبتان وويشي ، خو تر اوسه پورې هيڅوک نه و راغلي ، ددبوتاګانو د اوسيدو په ځای باندې چپه چپتا خپره شوې وه ، دغې منتظر هجوم ته دا څرګنده نه وه ، چې هلته اوس فوځ ځای په ځای شوی او اوس به دهغه ځای به ددبوتاګانو پيغام نه راځي..... ورځ په تيريدو شوه ،د

(c) ketabton.com: The Digital Library

قبيلې کومو ځوانانو چې د قرباني کومې خبرې اوريدلې وې ، هغوی ته شک پيدا شو چې دا ټول درواغ دي ، ورځ تيره شوه ، لمر دهمدې غرونو تر شا پريوت ، په چا کې دومره جرأت نه و چې هلته تللای وای او کتلای وائې چې پروهڅ ولې را نه غې.

*****(۵۱)

« طبيب را وبولئ !» سلطان ايوبي ووويل ، « په انجلۍ د نشې اغيز دې»

"أمّ عراره» دهغه تر مخه ناسته وه او ويل ئې « زه د انګوک مور يم ،ته څوک ئې ؟ ته خو دبوتا نه ئې ، زما ميړه څه شو؟ زما سر پرې کړئ او دبوتا ته ئې ورکړئ ، ما پر خپلو زامنو قربان کړئ » هغه همدا خبره په پرلپسې توګه کوله ، خو اوس پرې خوبوړې حالت راغلې و. دهغه سر لاندې زنګيده.

طبيب د راتلو سره سم د هغه حالت درک کړ، او څه دواې ئې ورکړه ، د لږ ځنډ وروسته دهغې سترګې ورغلې، هغه ئې څملوله ، او په خواږه خوب ويده شوه ، سلطان ايوبي ته دپيښې تفصيلې مالومات ورکړل شول ، او راپور ورکړل شو چې هلته په هغه غريزه سيمه کې څه پيښ شول او څه تر لاسه شول ، هغه خپلو نائب سالارانو هر يو الناصر او بهاؤالدين شدّاد ته حکم وکړ چې پنځه سوه سواره له ځانه سره واخلي ، د اړتيا وړ سامانونه هم له ځانه سره يوسي او هغه بُت له منځه يوسي ، خو هغه ځاې بايد دفوځ په محاصره کې اوسي ،د حملې اويرغل په وخت کې مقابله وکړئ ، که چيرې هغه خلک تسليم شي او د جګړې نه لاس واخلي نو هغوی ته هغه ځاې ور وښئې او په مينه او محبت سره ئې پوه کړئ چې دا (دبوتاګان) يواځې يو فريب او دوکه وه.

شدّاد په خپله (ډايرې) ورځپيښې کتابچه کې چې په عربي ژبه ئې ليکلې ده، دا پيښه داسې بيان کړې چې «هغه د پنځه سوه سورو سره هلته ور ورسيد ، د هغوی لاربښود د هغه فوځ قومندان و چې د پخوا څخه هلته ميشت شوی و. په سلګونو حبشي سوډانيان هلته لرې لرې ولاړ ول، دهغوی څخه ځينې په اسونو او اوښانو سپاره وو ، او دخپلو ځانو سره ئې برچې، ډالونه ، غشې ، ليندئ او توري هم را خستې وی ، مونږ خپل ټول سپاره کسان دهغه غره شاوخوا ته داسې و درول چې دهغوی مخونه دبهر په لورې او دهغوی په ليندېو کې غشې ورکړل شوی و ، هغوی چې غشې او ليندۍ نه درلودې هغوی په برچو مسلح شوی و، د وينې تويونکې جګړې خطر شتون درلود . زه د الناصر سره دننه ولاړم ، د بُت د کتلو سره سم مې هغه ته ووېل چې دا دفرعونيانو يادګار دې. هلته دحبشيانو لاشونه خواره واره پراته و ، په هر ځاې کې و ګرځيدو را وګرځيدو ، هلته د غرونو تر منځ يوه کنډر وه ، چې د فرعون د وختونو يو ښکلې مانۍ مالوميده ، دهغه په دېوالونو دهغه وخت ليکل انځور شوی و چې الفاظ ئې د انځورونو په څير ښکل شوی و، هيڅ شک نه پاته کيده چې دا دې د فرعون ځاې ځيرې نه وي ،.... هلته د دېوار په څير د غره په لمنه کې يو جهيل(د اوبو ډنډ) و، دجهيل(د اوبود ډنډ) په منځ کې ستر ستر (Crocodile)يا سترې څمڅاری خوځيدلې ، دجهيل اوبو د غره لمنه دننه ور پرې کړې وه او دغره په منځ کې ور ننوتې و د اوبو د پاسه د غره چت و، دا ډير ويرونکې ځاې و ، زمونږ په کتلو سره ډير (Crocodile)يا سترې څمڅاری د اوبو غاړې ته راغلې او مونږ ته ئې سترګې و نيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سپاهيانو ته وويل ، د حبشيانو لاشونه په دې جهيل کې ور واچوئ ، دوی ورېې دي ، هغوی لاشونه را ښکودلو سره را وړل ، اوپه جهيل(د اوبو ډنډ) کې ئې ور واچول ، د (Crocodile)يا سترو ځمځارو د شميرې اندازه نه کيدله ، هغه د يوه پوره فوځ په څير وو ، د لاشونو سرونه داوبو په سر خو وجودونه ئې لاندې په اوبو کې د غره د لاندې برخې په لور کشيدل، د پروهټ لاش ئې هم راوړ، هغه نور انسانان (Crocodile)يا سترو ځمځارو ته ور اچول ، خو اوس مونږ هغه پخپله په جهيل(د اوبو ډنډ) کې ور وغورځاوه ،... دوه سپاهيانو ځلور سوډاني نجونې راوړې ، هغوی چېرې پټې شوې وې خو لوټې لغړې وې ، يواځې د ملا سره ئې يوه پانه شاته او يوه مختته ترلې وه ، ما او الناصر خپل مخونه ترې واړول ، سپاهيانو ته مو وويل چې هغوی ته څه ور واغوندې او پټې ئې کړئ ، کله چې دهغوی جسمونه په کاليو کې را ونغاړل شول نو ومو کتل چې هغوی ښه ښکلې وی، ژړلې ئې ،ويريدلې ، زمونږ ژباړن ته ئې دهغې ځاې ټول حال احوال په خپله ژبه تيرکړ چې ډير شرمناکه و ، مسلمان بايد په ښځو باندې دغه ډول تيرې و نه زغمي ، ښځه که خپله وي او که د بل چا ، کافره وي او که مسلمانه ، اسلا م هغه ته لور ويلې دي ، دهغو ځلورو نجونو احوال دا ډاګيزه کوله چې هغوی فرعون په خدايې منلې و ، او دهغوی قبيلې انسان ته خدای وايه.

دا ډير ښکلې ځاې و ، ټوله دښته ئې شنه وه ، هلته دننه د اوبو يو چېنه وه چې دهغې د اوبو څخه دغه جهيل(د اوبو ډنډ) جوړ شوې و ، ښکلې او دنګې ونې په کې ولاړې وې چې يخ سيورې ئې درلود. د فرعونيانو څخه ئې دکوم يوه دا ځاې خوښ شوې و ،او ځانته ئې ترې د تفريح کولو ځاې جوړ کړې و او د خپلې خدائې د ثبوت له پاره ئې دا تيږلوړه بُت جوړ کړې و. هغه خپل ځانته تاخانه دعيش او عشرت په خاطر جوړه کړې وه ، خو آسمان څه بل رنګ ښوده ، لمر دهغه ځايه څخه بل ځاې ته تللې و ، د فرعونيانو ستوري مات شوی و خو په مصر کې نور باطل مذهبونه را پيدا شوی و. بلاخره د حق کليمه را پورته شوه ،او مصريانو د (لا اله الله) کليمه وا وريدله ، او د الله په وړاندې روڼ مخي شول ، خو هيڅوک په دې نه پو هيدل چې باطل لا تر اوسه په دې غرونو کې ژوندې پاته دې ، الحمدلله مونږ د ستر ذات په کومک هدايت و موند او د باطل دا انځور مو هم د بيخه وويست او دا شګلوړه او غريزه سيمه مو د باطل څخه پاکه کړه.»

(۵۲) *****

«دا ځاې مو د سپرو په محاصره کې واخست او د فوځ مجاهدو ځوانانو د تيرې دغه هيبت لرونکې بُت ټوټې ټوټې کړ. چوتره ئې هم لاندې را وغورځوله ، تاخانه د خاورو او تيږو څخه ډکه شوه ، بيرون په سلګونو حبشيان حيران او په ويره کې ولاړ وو ، او کتل ئې چې ددوی په دېوتاګانو باندې څه وشول ؟ ، اوس نو ټول را وغوښتل شو او دننه يوړل شول او ورته وښول شو چې دلته هيڅ نه و ، ځلور واړه نجونې هغوی ته ور وسپارل شوی ، دهغوی ځلورو واړو پلرونو او ورونو همله شتون درلود ، هغوی هر يوه خپله خپله لور له ځانه سره يوځاې کړه ، هغوی ته دا وويل شول چې دلته يو بدکاره انسان اوسيده هغه مو (Crocodile)يا سترو ځمځارو ته ورحواله کړ. هغه په سلګونو راټول شوی منتظر حبشيان ټول کينول او دهغوی په ژبه ورته وعظ او نصيحت وکړل شو، هغوی ټول چپ ول ، هغوی ته د اسلام په لور بلنه ورکړل شوه ، هغوی بيا هم چپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپ پاته و ، کله کله به دا شک کیده چې دهغوی په سترګو کې ویني را بهیږي ، هغوی ته دا ټکي د اخطار په څیر واورول شول ،«چې که چیرې تاسي ریښتني خدای لیدل غواړئ ، نومونږ به ئې درته و ښایو ، خو که چیرې تاسي همدا ځای چیرې چې تاسي ناست یاست د خپلو درواغجنو خدایانو کور ګڼئ نو مونږ به دا غرونه هم ریزه ریزه او د شګو په ډیری بدل کړو ، بیا به تاسي ووینئ چې کوم خدای ریښتوني دي»

هلته په قاهره کې "أمّ عراره» په هوش راغلی وه ، هغې هم خپله قصه بیان کړې وه ، هغې به کله ویل چې هغې کوم خوب کتلي دي خو هغې ته ټولې خبرې په یاد راغلې وی ، هغې وویل چې پروهټ به هغه شپه او ورځ بې ابرو کوله ، او څو څو ځله به ئې هغه ګُل دهغې پوزی ته بوي کاوه ، "أمّ عراره» ته وویل شول چې که چیرې سرتیري مجاهدین په وخت نه وائي در رسیدلي نو ستا څټ به هغه پرې کړې و ، سر به دې په غار کې او وجود به دې د (Crocodile)یا سترو ځمځارو په خیټه کې پروت وه ، دغه نازکه او ښکلې نجلۍ د ویرې و لړزیده ، د سترګو ئې اوښکې را رواني شوی ، هغې د سلطان ایوبي لاس ښکل کړ او ورته ئې وویل «ماته الله ج د ګناهونو سزا راکړې ده ، زه پر خپلو ګناهونو اعتراف کول غواړم ، د خداي په خاطر ما ته پناه راکړه ، » دهغې ذهني حالت ډیر خراب بریښیده.

هغې د شام د یوه شتمن تاجر نوم واخست اووئې ویل چې دهغه لور ده ، دا یو مسلمان تاجر و ،هغه د شام د امراو سره دوستانه اړیکې درلودل ، په هغه وخت کې به امیر د یوه یوه ښار یا دېوي یوي ټوټې ځمکې حکمران و چې دمرکزي امارت تابع به و ،او مرکزي امارت به د مرکزي وزارت او مرکزي خلافت تابع و، دا امراء د لسمي پیړۍ را هیسې په پوره عیاشې کې ډوب شوی و ، د سترو او شتمنو تاجرانو سره به ئې د دوستۍ اړیکې ټینګول ، دهغوی سره به ئې ګډ تجارت هم کاوه او رشوت به ئې هم د همغوي په لاس اخست، دهغوی حرم سرایونه به د ښکلو نجونو څخه تل ډک و او د شرابو میلې به په کې لګیدلې.

"أمّ عراره»د همداسې یوه تاجر لور وه چې دخپل پلار سره به د دولس دیارلس کالو په عمر دامراو ماښیو ته د نڅا او سندرو محفلونو ته ورتلله ، پلار ئې کتله چې لور ئې ډیره ښکلې ده په دې خاطر ئې هغه د کوچنیوالي څخه د امراو په محفلونو کې د عادې کولو په خاطر راوړه ، "أمّ عراره» وائي چې د څوارلس کالو په عمر وه چې د امراو زړونه ورته را مات شول ، دهغوی له ډلې څخه دوو ئې هغې ته ډیرې قیمتي تحفې ورکړې اوپه دې ترتیب هغه د ګناهونو په نړۍ کې ورډوبه کړل شوه.

په شپاړس کلنۍ کې هغه د پلار د اجازی پرته د یوه امیر معشوقه و ګرځیده ، خو په خپل کور کې به اوسیدله، هغه په شتمنیوکې را پورته شوې وه ، د شرم و حیا نوم ئې هم نه پیژانده ، دوه دري کاله وروسته هغه د پلار د لاسو څخه ووتله ، او په پوره ازادۍ سره ئې ددوه نورو امراو سره هم جنسي اړیکې پیدا کړل ، هغې په ښکلا ، غوړه مالۍ ، او نارینه په دوو ګوتو د ګډولو په امورو کې نوم و ګاټه. د تیرو شپږو کالو راهیسې هغې ته یو بل ډول روزنه هم ورکول کیده ، دا د دري امراءو د سازش پایلې وی چې پلار ئې هم په

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې شریک و . مخته بیا په دې سازش کې یو صلیبي هم را ګډ شو. دې امراؤ پخپله د خپلواکه حاکمانو دجوړیدو خوبونه کتل ، او دا کار د صلیبیانو د بسپنې پرته شونې نه و .

"أمّ عراره» ئې د نورالدین زنګي او خلافت تر منځ د فساد دپیدا کولو له پاره هم استعمال کړې وه ، صلیبیانو دهغې سره په دې دنده کې درې نورې عیسایي نجونې هم ور یو ځای کړې وې ،او په دې ترتیب ئې د ځمکې لاندې یو جال خپور کړې و.

کله چې دوی و کتل چې په مصر کې د صلاح الدین ایوبي په نامه یو ځوان نوم پیدا کړې دې او هغه داسې دوه مهم کارونه هم تر سره کړي دي چې دهغې په واسطه هغه د مصر وزیر او امیر نه بلکه پادشاه ئې ګرځولې دې ،نو "أمّ عراره» ئې خلیفه العاضد ته د تحفې په توګه و استوله ، هغه ته دا دنده ورسپارل شوې وه ، چې دخلیفه العاضد په زړه کې د صلاح الدین ایوبي سره دښمني را و ټوکوي ، او پخواني سوډاني فوځ چې یو څو عسکري منصبداران ئې لا تر اوسه پورې په فوځ کې پاته دي العاضد ته را نژدې کړي او سوډانیان دې یو بل پاڅون ته و هڅوي ، هغې ته بله دنده دا ورسپارل شوې وه ، چې خلیفه العاضد دې ته وهڅوي چې کله چې سوډانیان پاڅون او بغاوت وکړي نو هغوی ته دې وسلې او سامانونه ور ولیږي اوکه شوني وه نو دصلاح الدین ایوبي د فوځ یوه برخه دې هم د هغه پرخلاف بغاوت ته و هڅوي او د سوډانیانو ملګري دې ئې کړي ، که خلیفه نور څه و نه شو کولاې ، نوخپله ساتونکې ډله دې سوډانیانو ته ور حواله کړي او پخپله دې د صلاح الدین ایوبي تر څنګ پناه واخلي او هغه ته دې ووائي چې دهغه ساتونکي باغیان شوی دي. لنډه داچې د صلاح الدین ایوبي پر خلاف داسې محاذ جوړول و چې هغه پرې د مصر نه تیښتې ته مجبور کړي اوخپل پاته عمر په نوم ورکۍ کې تیر کړي.

"أمّ عراره» سلطان ایوبي ته وویل چې هغه د یوه مسلما ن په کور کې پیدا شوی ده خو پلار ئې ورته د مسلمانانو د ربړنو او جړو د ویستلو روزنه ورکړې ، د اسلامي سلطنت امراؤ دخپلو دښمنانو سره په یو لاس کیدو سره دخپل سلطنت د تباه کولو هڅې پیل کړي دي.

دې نجلۍ د خلیفه العاضد دماغ او زړه په خپله ولکه کې واخست ،او هغه ئې د سلطان ایوبي پر خلاف را وپاراوه ، رجب هم په دې سازشي کړۍ کې شریک و ، رجب دوه نور فوځي مشران له ځانه سره یو ځای کړي و، رجب په دې لړ کې دا کار وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې ئې د مصریانو پر ځای سوډانیان ور ننویستل ، کله چې "أمّ عراره» خلیفه ته را وستل شوه، لا تر اوسه ئې دوه دونیمي میاشتې نه وې تیرې شوې ، چې د خلافت په ماڼۍ ئې پوره ولکه و مونده ،او دخلیفه د حرم سراې ملکه و ګرځیده ، هغه دا خبره هم ډاګیزه کړه چې خلیفه غواړي سلطان ایوبي له منځه یوسي ، چې په دې لړ کې رجب د حشیشینو د ملاتړ د تر لاسه کولو له پاره دهغوی سره په خبرو کې مشغول دي.

دا هسې یوه اتفاقي خبره وه ،چې سلطان ایوبي د خلیفه د بیکاره وجود او دهغې د عیش او عشرت نه په تنګ راغلي و او دهغه پر خلاف ئې پاڅون پیل کړې و، او دا هم اتفاقي خبره ده چې "أمّ عراره» همغې خلکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

تښتولې وه چې د سلطان ایوبي پر خلاف ئې جګړه کول غوښتل ، او دا خو یو ډیر ښه اتفاق و چې سلطان ایوبي د رجب څخه د ساتونکو د ډلې قومنداني اخستې وه ، او هلته ئې دخپلې خوښې یو قومندان ټاکلې و. خو دې ټولو اتفاقاتو دحالاتو ځپې د سلطان ایوبي پرخلاف را ګرمې کړې او پخپله سلطان ایوبي ته ئې خطر را پیدا کړ. سلطان "أمّ عراره»په خپله پناه کې واخسته ، نجلۍ په خپلو پخوانیو کړنو ډیره زیاته پښیمانتیا ښوله ، او د خپلو ګناهونو کفاره ورکول ئې غوښتل ، قدرت هغه ته یو لړزه ورکړه او دهغې دماغ ئې درست کړ ، سلطان ایوبي په پوره ډاډ سره په دې فکر پیل کړ چې هغه حکام چې په دې ټول جال کې ورګډ شوی دهغوی سره څه ډول سلوک وکړي.

بله ورځ الناصر او بهاؤالدین شدّاد د فرعونیانو اخرې ښېې له منځه یوړې او بیرته د فوځ سره یوځای را ستانه شول.

***** (۵۳)

اته ورځې وروسته:

د شپې اخري برخه وه ،د سلطان ایوبي په را ویښیدو کې لږڅه وخت و ، خو هغه ملازم را ویښ کړ او ورته ئې وویل چې الناصر ، علي بن سفیان او دوه نور نائب سالاران راغلي دي ، سلطان ټوپ کړ او را پورته شو ، او د لیدنې خونې ته ورغې ، ددې مسؤلینو سره د هغو دلګیو قومندان هم و چې د ښاره ئې بیرون ګشت کاوه ، سلطان ایوبي ته وویل شول چې لږ تر لږه شپږ زره سوډاني ، چې په کې د لرې کړل شوی فوځ وګړي هم شامل دي او دهغې وحشي قبیلې وګړي هم ، چې د عقیدې ښېې ښباني ئې له منځه وړل شوې وې د مصر په پولو کې را ننوتې او په یوه ځای کې ئې پړاو اچولې دي ، دې قومندان د هوښیار تیا نه کار اخستې و چې په عام لباس کې ئې دوه اوښ سپاره هلته ور استولي و تر څو مالوم کړي چې ددې لښکر موخې څه دي، دې اوښ سپرو خپل ځانونه مسافرین ور پیژندلي و ،هغوی ته دا مالومه شوه چې دا لښکر په قاهرې باندې د برید او یرغل په خاطر و روان دي ، اوښ سپرو د لښکر دمشرانو سره یو ځای شول او د صلاح الدین ایوبي پر خلاف ئې خبرې پیل کړې او ورته ئې ډاډ ورکړ چې دوی به زیات شمیر خلک په دې لښکر کې د شاملیدو په خاطر راوړي ، ددې خبرو وروسته هغوی رخصت واخست ، ددوی د اطلاع په مطابق دا لښکر د اخوا دېخوا نورو ځایو څخه د خلکو د راتلو منتظر و او په راتلونکې بله ورځ ئې د هغه ځایه کوچ کاوه.

سلطان ایوبي لمړې دا حکم وکړ چې دخلیفه په ساتونکې ډله کې یواځې پنځوس کسان او یو قومندان پریږدئ او پاته نور ټول عسکري قشلې ته راوړئ ، که چیرې خلیفه احتجاج وکړي نو ورته وواياست چې دا زما حکم دي ، سلطان ایوبي علي بن سفیان ته وویل چې دخپلې شبکې لږ تر لږه سل کسان چې په سوډاني ژبه و پو هیږي د سوډاني باغیانو په لباس کې ددې قومندان سره سمدستي هلته ورولیږئ ، قومندان ته ئې وویل چې دا سل کسان دهغو دوو اوښ سپرو سره یوځای د سوډانیانو په لښکر کې ورګډ کړئ ،دا دوه اوښ سپاره به هغوی ته ووائي چې هغوی د وعدې سره سم دادې کومک راوړي دي ، دهغوی له پاره هدایات دادي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې هغوی به د لښکر د مخته کېدو په هکله مالومات را رسوي ، او هم به دا خبر راوړي چې د شپې په وخت ددې لښکر حیوانات او خوراک څښاک چېرې وي، سلطان ایوبي الناصر ته وویلې چې ګړندي اس سواره او دکوچنیو منجنیقونو دلګې تیار کړي.

«ما فکر کاوه چې مونږ به مخامخ او نیغ په نیغه ټکر کوو او سوډانیان به له ښاره لرې په کوم ځای کې له منځه وړو » الناصر ورته وویلې.

«نه !» سلطان ایوبي ورته وویل ،« الناصره ! په یاد ساته چې که ددښمن شمېره ستاسې د شمېره څخه لږ هم وي نو بیا هم د نیغ په نیغه ټکر څخه ځان ساتئ ، د شپې له اړخه سرتیري مجاهدین استعمال کړئ ،تر څو هغوی د شپې غلچکي یرغلونه پیل کړي ، دښمن د اړخونو څخه ، د شا څخه ... اود هرې لورې څخه تر فشار لاندې راوړي ،او د ترپ او خرپ د عملیاتو وروسته خپلې پښې سپکې کړي. تر څنګ ئې د دښمن د خوراک څښاک لارې بندې کړئ، څناور ئې له منځه یوسئ ، او په دې ترتیب دښمن وار خطا کړئ ،د هغوی ډلې سره وویشئ ، هغوی ته د مخته د راتلو فرصت مه ورکوئ ، هغوی ښې او کیڼ لورې ته په خپرېدو مجبور کړئ ، که چېرې مخامخ ټکر اخستل غواړئ نو بیا دا له یاده مه باسئ چې دا صحرا ده ، د هر څه دمخه د اوبو په ځایو باندې ولکه پیدا کړئ ، د لمر ګرمي اود هوا ځپې د دښمن پر خلاف کړئ ، هغوی مجبور کړئ چې ستاسې د خوښې ډګر ته راشي ، زه به تاسې ته عملي درس درکړم. زه به ددې لښکر د ا غوښتنه پوره کېدو ته پرېنږدم چې هغوی دې قاهرې پورې را ورسیږي. او یا دې زما فوځ دهغوی سره مخامخ جګړه وکړي.» هغه علي بن سفیان ته وویل « ته چې د خپلې شبکې کوم سل کسان په هغه فوځ کې د ګډون له پاره ور استوې ، هغوی ته ووایه چې هغوی دې په سوډانیانو کې دا افواه خپره کړي چې په شپږ اوه ورځو کې صلاح الدین ایوبي په بیت المقدس باندې حمله کونکي دی په دې خاطر په کار ده چې په قاهرې باندې برید دهغه په غیاب کې تر سره شي.

په همدې توګه زیات شمېر هدایات او احکام ئې صادر کړل او هغوی ته ئې وویل چې هغه به سر له نن څخه په قاهره کې نه وي موجود . هغه هغوی ته د قاهرې څخه ډېر لرې ځاې ور په ګوته کړ. هغه غوښتل خپل نظامي دفتر ددښمن تر څنګ جوړ کړي تر څو جګړه تر خپل نظارت لاندې تر سره کړي. ټولو د لیدنې په همدې خونه کې د سهار لمونځونه ادآ کړل ، او د سلطان ایوبي په احکامو ئې عمل پیل کړ.

سلطان ایوبي دفوځې او جنګې تیاریو له پاره خپلې خونې ته ولاړ.

***** (۵۴)

د سوډانیانو په لښکرو کې ورځ په ورځ زیادښت را ته ، دوه کاله پخوا د هغوی یو بغاوت ناکامه شوی و.او د بل بغاوت اوپاڅون له پاره ئې کار پیل کړې و ، صلیبیانو ورسره د نظامي او مالي کومکونو وعده کړې وه او د سلطان ایوبي د راپرځولو له پاره ئې د جاسوسانو یو زیات شمېر مصر ته ورننوستې و .

د سوډانیانو یرغل به یو ورځ نه یو ورځ کېده، خو اوس په ناځاپې توګه راغې ، علت ئې دا و چې سلطان ایوبي د یوې سوډاني قبیلې یو مذهبي مشر باندې فوځې برید کړې و ، اودهغوی د دبوتاګانو ځاې ئې له منځه وړې و. دا څه معمولې کار نه و ، په مصر کې د سلطان ایوبي مخالفینو دهغه ددې اقدام څخه پوره ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کړه ،او د سوډاني فوځ لرې کړل شوی ټول باغي قومندانان ئې یو له بله سره را یوځاې کړل ، هغوی ټولو یوځل په خوزښت پیل وکړ ، په دوی کې مصري مسلمانان هم و ، هغوی ددې سوډاني قبیلې مذهبي جذبات نور هم را وپارول او هغوی ته ئې وویلې چې د هغوی مذهب ریښتوني دې او که چېرې هغوی د سلطان ایوبي پر خلاف پا څون وکړي نو دهغوی دپوتا به د خپل توهین د بدلې د اخستلو له پاره ددوی سره کومک وکړي، هغوی په پنځه شپږو ورځو کې لښکر را ټول کړ او په قاهره ئې د یرغل کولو له پاره ځانونه چمتو کړل ، څه وخت چې داخوا دېخوا خلکو او قبیلو ته دا خبر ورسید ، هغوی هم په دې لښکر کې شاملیدو ته تیاریدل.

کله چې ددوه اونۍ سپرو سره یوځاې هغه سل وسله وال کسان په دې لښکر کې ورګډ شول نو دا لښکر د پولې څخه دې غاړې ته راغلي و، اوپه یوه ځاې کې ئې پړاو اچولې و، سلطان ایوبي دشپې شپې هلته دومرنژدې ورغې چې ددې لښکر د نقل وحرکت په هکله ژر خبریداې شو. هغه سل کسانو د لښکر مشرانو ته وویلې چې سلطان ایوبي تر څو ورځو پورې د فلسطین په لور خوځیږي ، د لښکر مشران ډیر خوښ شول هغوی دا پړاو دوه ورځې نور هم اوږود کړ. بله شپه سلطان ایوبي ته ددې لښکر په هکله لمړې خبر راورسید.

په وریسې شپه هغه پنځوس سواره او پنځه منجنیقونه هلته ور واستول چې اور بلونکې مادې باندې سنبال شوی و، هر منجنیق یوه آس کشاوه ، نیمه شپه ، هغه وخت چې سوډاني لښکر په درانه خوب بیده و مجاهدینو دهغوی د خوراک په ذخیرې باندې د اور ګولې ورو توغولې او وروسته ورپسې اور بلونکې غشې ورو توغول شول ، صحنه ټوله د اور د شعلو نه ډکه شوه ، په لښکر کې سخته بده ورځ را پیدا شوه ، منجنیقونه ئې سمدستې بیرته را ولیږل ، دغه پنځوس کسه مجاهدین په څلورو ډلو وویشل شول ، دوی خپل آسونه ور وځغلول او د لښکر د اړخ خلک ئې د خپلو برچو او نیزو په واسطه له منځه یوړل او د شپې شپې ئې ځانونه خوندي ځاېو ته ورسول ، لښکریانو ته د ځانو د راټولولو فرصت په لاس نه ورته ، هلته چې د اور په لمبو کې دهغوی د خوراک ذخیره سوځیدله نو په هغه ځاې کې آسونه او اوښان هم و تریدل او وتښتیدل، په همدې وخت کې د سلطان ایوبي سواره یوځل بیا را پیدا شول او غشي ویشتل ئې پیل کړل، او بیرته ولاړل ، هغوی بیرته بیا را ونه ګرځیدل.

په بله ورځ خبر را ورسید چې د سوډانیانو لږترلږه څلور سوه کسان د اور په لمبو کې ، د آسونو او اوښانو د تریدو او د ګوریلا مجاهدینو د حملو په واسطه له منځه تللې دي ، دهغوی د خوراک ټوله ذخیره سوځیدلې وه ، او د غشو ذخیرې ئې هم له منځه تللې وي ، باغي لښکر دهغې ځابه کوچ وکړ او دشپې په یوه داسې ځاې کې ئې پړاو وکړ چې شاوخوا ته ئې خاورینې غونډۍ پرتې وي . په دې ځاې کې هغوی ته د شپینې عملیاتو خطر نه و، دهغوی صحرائې ګشتي ډلو هم تر لرې لرې ځاېو پورې تګ را تګ کاوه ، خو د مجاهدینو لخوا یو ځل بیا پرې برید و شو . دا برید هم د تیرې شپې د برید په څیر و ، د لښکر مشرانو ته دا مالومه هم نه وه چې دهغوی دوه ګشتي ډلې د سلطان ایوبي د مجاهدینو تر ولکې لاندې راغلي او له منځه تللې وې ، غشي ویشتونکو د خاورینو غونډیو څخه اور بلونکي غشي ویشتل او بیرته پټیدل ، دا شپینې عملیات ان د سهار د رڼا د را پیدا کیدو پورې روان و. په دې عملیاتو کې هم سوډاني باغیانو او ددښمن لښکرو ته د تیرې شپې څخه زیات زیان ور اوښتې و.

ماښام علي بن سفیان سلطان ایوبي ته د خپلې شبکې د غړو دا راپور اوراوه ، چې سبا ورځ به سوډاني فوځ په داسې توګه راوړاندې کیږي چې دشپینې عملیاتو د ډلو په هکله مالومات پیدا او دهغوی د ختمولو هڅې وکړي ، سلطان ایوبي سره نژدې یو شمیر فوځیان و ، هغوی د شپې له اړخه یرغل و نکړ ، هغوی ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومه وه چې دښمن رابيدار شوې ، په بله ورځ هغه څلورسوه فوځيان د سوډاني لښکر کينږ اړخ ته نژدې نيم ميل لرې ور وليږل ، او څلور سوه نور ئې د هغوی ښي اړخ ته. هغوی ته ئې دا هدايت ورکړ چې هغوی دې مخته ځي ، دواړه ډلې د سوډانيانو د لښکر د اړخونو څخه تيری شوې نو سوډانيانو د دې خطر له مخې خپل اړخونه و غوځول چې دا ډلې به د اړخونو څخه او يا د شا له خوا پر دوی يرغل وکړي ، د سلطان ايوبي د هدايت په مطابق دهغوی قومندانانو خپلې ډلې دهغوی څخه لرې نورې هم لرې کړې ، سوډانيان په دوکه کې و لويدل ، هغوی خپل لښکر ښي او کينږ اړخ دواړو لورو ته و غوځولې. ناڅاپه د سلطان ايوبي پنځه سوه سپاره د غونډيو د پټو ځايو څخه را ووتل او د سوډانيانو په منځ باندې ئې بريد وکړ. دلته د هغوی اعلي قومندان هم موجود و . د آس سپرو مجاهدينو دا حمله ډيره ګرندۍ ، تيزه او سخته وه ، په ټول لښکر کې شورو غوغا ګډه شوه ،د اړخونو څخه هم پياده عسکرو غشي توغول پيل کړل ، اوپه دې ترتيب نژدې دېارلس سوه مجاهدينو د دښمن شپږزره فوځ د تيښتې او ماتې سره مخامخ کړ، داسې ماتې چې صحرا د مړو د لاشونو څخه ډکه شوه ، او يو زيات شمير سوډانيان بنديان هم شول او څه په تيښته بريالي شول ، ويل کيږي چې د تښتيدونکو شميره لږه وه.

دا د سوډانيانو دويم بغاوت اوپاځون و، چې سلطان ايوبي د همغوي په وينو کې ورډوب کړ. اوس نو سلطان ايوبي د ډپلوماسۍ څخه کار وانخست ، هغه د جنګي بنديانو څخه مالومات تر لاسه کړل ، دهغوی ټول هغه قومندانان او حاکمان چې په بغاوت کې ئې ګډون درلود په بندي خانو کې واچول، د تخريب کونکو نښې ئې هم را پيدا کړې ، هغوی ته ئې د مرګ سزا ورکړه ،د رجب په شير سالاران ئې په عمري بنديخانه کې ور واچول ، سلطا ن ايوبي په دې ډير حيران و چې يو شمير داسې حکام هم په دې سازش کې شريک ول چې سلطان هغوی ځانته وفاداره ګڼل، هغه خپلو باورې ملګرو اوسالارانو ته وويل چې دمصر ددفاع اودسلطنت د ټينګښت له پاره په سوډان باندې يرغل او دهغې هيواد ولکه کول ډير اړين دي.

هغه خليفه العاضد څخه د هغه ساتونکې ډله بيرته را وسته اوهغه ئې له کاره ګوښه کړ. او اعلان ئې وکړ چې اوس به مصر د عباسي خلافت تر کنټرول لاندې وي ، او دا هم چې د خلافت مرکز به بغداد وي ، سلطان ايوبي "أمّ عراره»د اته ساتونکو سره يوځاې نورالدين زنګي ته د ورحواله کولو په لور ور واستوله.

***** (۵۵)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان به يوائې په نوم مسلمان پاته وي ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائې را پيداشي،او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې و رنګول شي(سلطان ايوبي)

هغه نجلۍ چې له فلسطينه راغلې وه:(۲)

سلطان صلاح الدين ايوبي په خپلې خونې کې ګرځيده او د «اه» نه په ډک فرياد سره ئې وويل « قوم او ولس يو کيدای شي او يو کيږي هم ،مګر دا حکام او امراء دي چې د قوم او ولس يووالي له منځه وړي او ياخو دخپله ځانه جوړ شوی هغه قايدين دي چې غواړي ددې يووالي په له منځه تللو سره اميران ، وزيران او يا حاکمان و ګرځي. تا وکتل ! علي ! چې دمصر دخلکو په ژبو باندې زمونږ پر خلاف هيڅ ډول شکايت نه شته ، غداري او وران کاري يوائې لوړې پوړي چارواکي کوي ، دغه لوړ پوړي او شتمن خلک زما سره شخصي دښمني نه لري خو زه هغوی ته په دې خاطر ښه نه ښکارم چې زه په هغه ځای کې ناست يم چې هغوی ئې خوبونه کتل.»

د سلطان ايوبي خبري علي بن سفيان او بهاؤالدين شداد دواړو اوريدلې، دوی دواړه هملته دسلطان سره په خونه کې ناست و. وخت د سپتمبر د لمړي اونۍ يو مابنام و ، د جون او جولاې په مياشتو کې صلاح الدين ايوبي د سوډانيانو بغاوت ځپلې و او دهغې سمدستي وروسته ئې العاضد د خلافت د مقام څخه ګوښه کړې و. او دهغه مخته ئې هم د سوډانيانو يو پاځون دخپلو غوره جنګي تاکتيکونو سره مات او دهغوی ستر لښکرئې له منځه وړې و. خو په هغه وخت کې ئې بغاوت کونکي کوم قومندان ، عسکر او يا کوم قايد ته سزا

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه وه ورکړې ، د ډپلوماسۍ څخه ئې کار اخستې و ، او په دې ترتيب د هغه جنګي تاکتيک او ډيپلوماسۍ دواړو ډير ښه اغيز پيدا کړې و. اوس چې سوډانيانو يو ځل بيا سر راپورته کړې و نو سلطان ايوبي د تل له پاره ددې سر د ټيټولو او ځپلو په خاطر، تر هر څه لمړي د جګړې په ډګر کې د سوډانيانو د لاشونو انبارونه جوړکړل او بيا ئې چې څوک هم نيول نو هغو ته ئې د هغو د رتبې او مقام د په نظر کې نيولو پرته سخته سزا ورکړه. د هغوی ډير ئې د جلادانو په لاسو کې ورکړ ل ، او پاته خلکو ته ئې اوږدې سزا ګانې واورولې او په زندانو کې ئې ور واچول ، او پاتې د هيواده وويستل او د سوډان په لور ئې و شړل.

«نن دوه مياشتې تيرې شوی دي» سلطان ايوبي وويل « ما لا تر اوسه د سلطنت د پرمخ بيولو او د قوم د سوکالۍ په لورهيڅ ډول توجه نه ده کړې ، مجرمان راوستل کيږي او زه د ډير فکر او غور وروسته هغوی ته د مرګ سزا ورکوم ، که څه هم زړه مې داسې رنځيږي لکه عامه وژنه چې تر سره کوم، ځکه زما په لاس ګڼ شمير مسلمانان ووژل شول»

«درونده اميره !بهاؤالدين شداد ورته وويلې «که يو کافر او يو مسلمان د يو ډول جرم مرتکب شي نو ډيره سزا بايد مسلمان ته ورکړل شي ،ځکه چې هغه ته د الله ج ددين رڼا وررسيدلې ده خو بيا ئې هم ګناه ته لاس ور اچولې دي ،کافر خو په عقل هم ړوند وي او په مذهب هم. ته ددې غم مه کوه ، چې تا مسلمانانو ته سزا ورکړې د ه ، هغوی غداران و، د اسلامي سلطنت باغيان و او د اسلام نوم ئې د خاورو سره دخاورې کولو له پاره دکفارو سره يووالې او اتحاد کړې و.»

« شداده ! زه په دې غمجن يم» سلطان ايوبي ورته وويل « چې زه مصر ته د حکمرا ن په څير نه وم راغلې ، که چيرې ماد حکومت کولو شوق درلوداې نو د مصر اوسني روان حالات زما ددې غوښتنې د پوره کولو له پاره تيار و. هغوی چې يواځې د امارت د مقام سره علاقه لري نو هغوی بيا د سازشي ذهن حاکمان خوښوي ، هغوی قوم او ولس ته د څه ورکولو پرته په زړه پورې بلکه درواغجن انځورونه ښکاره کوي. په خپلو شخصي کار کونکو کې شيطان صفته وګړې ټاکي ، او د لاس لاندې حاکمانو ته د شهزادګانو درجه ورکوي او په خپله خپل ځان شهنشاه جوړوي. زه وايم چې له ماڅخه دا مقام واخلئ ، خو له ماسره به وعده کوئ چې زما په لار کې به هيڅ ډول خنډونه نه را پيدا کوئ ، زه چې د کومو موخو په خاطر له کوره را وتلې يم ، ما د هغو د پوره کولو له پاره پريږدئ ، نورالدين زنګي د زرګونو وګړو په ځان ځارنې سره او دمجاهدينو په سرو وينو د نيل ددرياب څخه په تيريدو سره د مصر او شام يو والې و ساته ، زه د دې يو او متحد سلطنت پراخيدل غواړم، سوډان په مصر کې راګډول غواړم ، او فلسطين د صليبيانو د لاسو ازادول مې ارزو ده ، غواړم صليبيان د اروپا کومې منځنۍ برخې ته په رسيدو سره په ګونډو کړم. زما دا فتوحات او سوبې زما دخپلې حکمرانۍ په خاطر نه دي بلکه د الله ج د حکمرانۍ د تر لاسه کولو په خاطر دي. خو اوس مصر زما له پاره دلدل ګرځيدلې دي ، داسې کونج نه شته چې د هغې څخه د غدارۍ ، بغاوت ، پاڅون او سازش خبر نه راځي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ددې ټولو پلانونو تر شا صليبيان دي » علي بن سفيان ورته وويل « زه حيران يم چې هغوی په څه ډول ناروا لارو خپلې پيغلې نجونې روزي او زمونږ پر خلاف ئي استعمالوي ، په داسې حال کې چې د هغو نجونو ښايست او ژبه پخپله يو طلسم او جادو دي»

« دژبې وار د توري څخه ډير سخت او ډير ژور وي »سلطان ايوبي ورته وويل « هغه عقل چې ستاسې کمزورتيا احساسولې شي علي ! هغه د خپلې ژبې څخه په داسې انداز اوپه داسې موقع سره داسې الفاظ را باسي چې ته به پخپله خپله توره په تيکي کې ننه باسې اود دښمن په قدمونو کې به ئې کيږدې ، دصليبيانو سره دوه ډوله وسله ده ، الفاظ او حيواني جذبه ، هغوی په انساني جذبې د غالبيدو په خاطر خپلې ځوانې او ښايسته نجونې استعمالوي ، ان تردې چې هغوی د مسلمانو امراو د زړونو څخه مذهب هم ويستلې دې»

«درونده اميره ! دا يواځې حکام نه دي» علي بن سفيان ورته وويل « د مصر په عامو وګړو کې ئي هم بدکاري او فساد عام کړې دې ، دا دصليبيانو کمال دې ، دشتمنو مسلمانو وګړو په کورونو کې هم بې حيائي او فحاشي پيل شوی ده.»

«همدا خو تر ټولو ستره خطره ده» سلطان ايوبي ورته وويل « زه د صليبيانو د ټول لښکر مقابله کولې شم او کړې مې هم ده ، خو زه ويريږم چې دصليبيانو دا يرغل به تم نه شم کړاې ، اوکله چې زما سترګې را تلونکې ته ويني نو زما وجود و لړزيږي ، ځکه مسلمان يواځې په نوم مسلمان پاته دې ، په هغوی کې به د صليبيانو په څير بې حيائي را پيدا کيږي ، او دهغوی تهذيب او تمدن به د صليبيانو په رنګ کې رنګول شوې وي. زه د مسلمانانو په کمزورتياو پو هيږم ، مسلمان خپل دښمن نه پيژني ،او دهغوی په خپور کړل شوی جال کې پخپله ورننبلي. ما ته د صليبيانو کمزورتياوي هم معلومې دي ، که څه هم هغوی د مسلمانانو پر خلاف يو لاس شوی دي، خو دهغوی زړونه يو له بله جدا دي ، فرانسويان او جرمنيان يو دبل پرخلاف دي ، انګليسان اوايټالويان يو بل نه خوښوي ، خو هغوی مسلمانان د يوه ګډ دښمن په څير پيژني او پر خلاف ئي يو لاس شوی دي ، پخپله د هغوی تر منځ ستري ستري دښمنئ شتون لري ، دهغوی پادشاه آګستس دوه مخې پادشاه دې ، اوپاته نور ئي هم همداسې درواخله ، خو هغوی مسلمان حکمرانان د ښځو د ښايست او د زرو او جواهراتو په ورښولو سره ړانده کړي دي ، که چيرې مسلمان حکمرانان يو لاسي شي نو صليبيان به په څو ورځو کې پخپلو منځو کې خواره واره شي ،... اوس د فاطمي خلافت په له منځه وړلو سره زما دښمنان نور هم ډير شول ، په داسې حال کې چې فاطمي دخپل مقام د خوندي ساتلو په خاطر د صليبيانو او سوډانيانو سره زمونږ پر خلاف سودا کوله.»

«دهغه شاعر ته پرون د مرګ سزا ورکړل شوه» سلطان ايوبي ورته وويل « د عمارة اليمني شاعرئ زما پر زړه هم ډير زيات اغيز کړې و ، خو هغې دخپلو الفاظو او اواز په سرو سکروټو داسلام د درمند د سوزولو هڅې کولې »

(c) ketabton.com: The Digital Library

عمارة اليمني دهغه وخت ډير مشهور شاعر و، په هغه وخت کې اودهغې وخت څخه د مخه به هم خلکو شاعرانو ته د پيرانو او پيغمبرانو په څير درجه او مرتبه ورکوله.شاعرانو به د خپلو اشعارو او اواز په واسطه په فوځ کې د جذباتو يو نوي روح ور پو کاوه ، او همدا درجه هغه مسلمان شاعر ته هم ور په برخه شوی وه. هغه چې په ولس کې ځانته کوم ځاي پيدا کړې و د هغه ،هغه داسې استعمالول پيل کړل چې له يوه اړخه به هغه په خلکو کې د جهاد جذبه راپاروله خو تر څنګ به ئې د فاطمي خلافت دعظمت اوستروالي ويره دخلکو په زړونو کې کينوله. فاطمی خلافت د هغه دومره ملاتړ کاوه چې بلاخره ئې د همغې ملاتړ له مخې د سلطان ايوبي پرخلاف په زهرو خپرولو هم پيل وکړ.دهغه اخری اشعار داو چې «ای د فاطمی خلافت سره د مينې په خاطر زما ملامتونکو ! پر ما لعنت وکړئ ، زه تاسې پخپل ځان د لعنت ورکنم ،...د فاطمي ماڼيو په ورانو ويجاړو اوښکې توی کړئ ، په هغې کې اوسيدونکو ته زما پيغام يوسئ چې هغه زخم چې ماته ستاسې په خاطر را رسيدلي هغه هيڅکله هم دجوړيدو وړنه دې.»

دهغه په کور په ناڅاپي توګه يرغل وروړل شوی و ، هلته ليکلي ثبوت تر لاسه شوی چې هغه يواځې او يواځې د فاطمي خلافت منونکي او دصليبيانو تنخوا خور دي ، صليبيانو هغه ته په همدې خاطر تنخوا ورکوله چې هغه دې دمصريانو په زړونو کې فاطمي خلافت حاکم کړي ،د سلطان ايوبي پر خلاف کرکه او نفرت خپور کړي او ..... په دې خاطر ورته د مرګ سزا ورکړل شوه.

« د يوه قوم او او لس شاعر چې ددښمن تنخوا خور وي نو دهغې قوم مقدر به ذلت او رسوائي وي ،»سلطان ايوبي وويل.

دروازه چې دننه راغی او وئې ويل چې دمعزول خليفه العاضد قاصد راغلې دې ، دسلطان ايوبي د تندي نښې نوري هم ژورې شوی ، او ويې ويل « دخلافت پرته دا بوډا زما څخه نور څه غوښتلي شي ؟» دروازه چې ته ئې وويل « هغه دننه را وليږه »

د العاضد قاصد دننه راغې او وئې ويل « دخليفه سلام درته وړاندې کوم»

«هغه نور خليفه نه دې » سلطان ايوبي ورته وويل « دوه مياشتې وشوی چې هغه له کاره ګوښه شوی او په خپلي ماڼۍ کې بندي دې»»

« بښنه غواړم درونده اميره !» قاصد وويل «د عادت له مخې مې دخولې څخه ووتل ، العاضد د سلامه وروسته ويلې دي چې[ناروغتيا په بستره باندې پريستلي يم ، پورته کيدل را ته شوني نه دي ، غواړم له تاسره ووينم ، که چېرې محترم امير دلته تشريف راوړي نو پر ما به ئې احسان وي.»]

سلطان ايوبي په ناقرارۍ سره خپل لاس په ورانه وواهه او وئې ويل « هغه ما هلته غواړي ، ځکه چې هغه اوس هم خپل ځان خليفه ګڼي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه د مصر اميره !» قاصد ورته وويلې « د هغې روغتيائې حالت ډير خراب دې د محل طبيب دهغه په هکله خطر احساسوي ، دا دهغه پخوانۍ ناروغتيا ده چې د غم او غصې په وخت کې ډيرښت مومي او اوس خو د را پورته کيدو څخه هم وتلې دې.» قاصد لږ څه په وارخطائې سره وويل « هغه دا هم ويلې دي چې ته که يوائې راشې ، درې څلور د راز خبرې دي ، چې د نورو ترمخ ئې نه شم درته کولې.»

«هغه ته د سلام وروسته ووايه چې صلاح الدين ايوبي د راز په ټولو خبرو خبر دې» ايوبي ورته وويل « اوس دې د راز خبرې د الله ج سره کوه ، الله ج دې درته بښنه وکړي»

قاصد ناهيلې ولاړ، سلطان ايوبي دروازه چې راو غوښت او ورته ئې وويلې چې طبيب را وبولې ، هغه بهاؤالدين شداد اوعلي بن سفيان دواړو ته وويل « هغه زه په ځانته ځان ورغوښتې يم ، ايا په دې کې به دهغه کوم چال نه وي ، ايا زما اند ښنه به غلطه وي چې غواړي زما کار په محل کې تمام کړي ، هغه غواړي پرما وار وکړي ، او دا دهغې خپل حق دې.»

« تا ډير ښه وکړل چې ورنه غلې ،» شداد ورته وويل اوعلي بن سفيان ئې هم تائيد وکړ.

طبيب راغې اوسلطان ايوبي ورته وويل « ته العاضد ته ورشه ، زه پوهيږم چې هغه له ډيرې مودې راهيسې ناروغ دې ، داسې بريښې چې دهغه خپل طبيب نور نهيلې شوی دې. ته ولاړ شه هغه ووينه اوعلاج ئې وکړه. دا هم کيدای شي چې هغه ناروغ نه وي ، په هرصورت ماته اطلاع راکړه.»

*****(۵۷)

پخواني خليفه العاضد ته په همدې محل کې، چې دهغه دخلافت مرکز و ، د اوسيدو اجازه ورکړل شوی وه، هغه ددې محل څخه ځانته يو مثالي جنت جوړ کړې و، د هغه د حرم هره لويشت د ښايسته او ښکلو نجونو څخه ډکه وه ، د وينځو يو هجوم به تل شتون درلود ، د سلونو ساتونکو ډلې به خپلې دندې ترسره کولې ، فوځي او عسکري منصبداران به تل د حاضرۍ له پاره په قطارونو کې ولاړ ول، خو دسلطان ايوبي انقلاب ددې محل او مانۍ دنيا بدله کړه ، خليفه اوس هغه پخواني خليفه نه و ، خو په محل کې دعيش اوعشرت ټول وسايل لکه دپخوا په څير پاته و، د فوځي قومندنانو ساتونکې ډلې ئې له دې ځايه څخه لرې کړې وې خو د ساتونکو يوه کوچنۍ ډله لا تر اوسه هم هملته موجوده وه ، هغوی د العاضد ساتونکي نه و بلکه پر هغه ولاړ پهره داران و ، څرنګه چې دخلافت محل د سازشونو مرکز و نو په دې خاطر ئې هلته پهره درولې وه ، العاضد اوس په خپل محل کې تر څارنې لاندې و، هغه عمر خوړلې هم او د زړه په ناروغتيا ککړ هم. هغه د خلافت څخه د ګوښه کولو غم ، دعمرزياتوالي اود شرابو او عيش او عشرت ....ټول هغه څه و چې هغه ئې په بستره باندې را پرځولې و.

په څو ورځو کې هغه د لاش په څير و ګرځيد ، دهغه د خدمت کولو په خاطر به دوه نيم عمر خوړلې ښځې اويو نارينه تل د هغه په خونه کې موجود و ، العاضد به چې کله سترګې پرانستلې نو همدوی به ئې کتل ، خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دهغوی په کتلو سره به ئې سمدستي خپلې سترګې بيرته پټولې ، دمحل طبيب ورته دوا ورکړې وه ، دوه ځوانې نجونې دهغه خونې ته را ننوتې دا د هغه د محل ښايستو ، دهغوی څخه يوې ئې د خليفه لاس په خپل لاس کې و نيو او په هغه ور تيته شوه او دهغه د روغتيا حال ئې و پو ښته ،او بلې د العاضد مخ په دواړو لاسو کې ونيوه او د هغې د روغتيا له پاره ئې دعا وکړه ، دواړو نجونو يوې بلې ته په سترګو کې و کتل ، نو يوې ئې وويل ،«ته ارام وکړه ، مونږ نه غواړو تا نا ارامه کړو » بلې ورته وويل « مونږ هر وخت ددې تر څنګ خونې کې اوسيږو ، مونږ ته غږ راکوه » او دواړه د خليفه دخونې څخه بيرون ولاړې.

العاضد زړيږوي کاوه او خپل اړخ ئې بدل کړ او دخپل څنګ نيم عمر تيرو ښځو ته ئې وويل ،«دا دواړه نجونې زما د روغتيا د مالومولو له پاره نه وې را غلې ،دوی ددې له پاره راغلې وې چې زه به کله مرم، زه پوهيږم چې هغوی څنګه اوس له ما سره خپله دوستي ټينګه کړې ده . دا د غوښې خوړونکو کجيرانو په څير دي ، زما دمړينې انتظار کوي ، د هغوی سترګې زما په مال او دولت باندې ښخې دي ، دلته ستاسې ددرې واړو اخوا زما بل کوم غمخور نه شته ؟.... هيڅوک نشته ، هيڅوک هم نه شته ، دا د فاطمي خلافت چغې وهونکې څه شول ؟ چېرته ولاړل ؟ هغه خپل لاس په زړه کيښود او اړخ ئې بدل کړ. هغه په ډير تکليف کې و.

په همدې وخت کې قاصد راغې او ورته ئې وويل « دمصر امير د راتلو څخه ډډه کړې ده »

« اوه ! بد نصيبه صلاح الدينه !» العاضد په زړيرويجنه لهجه وويل « زما د مړينې تر مخه خو به يوځل دلته راغلې وی» ددغه خبر ټکان دهغه تکليف نور هم ورزيات کړ. هغه په ډير کمزوري اواز سره وويل « اوس خو به زما وينځې هم زما په را بللو دلته را نشي، د مصر امير به ولې راځي....ماته د خپلو ګناهونو سزا راکول کيږي. زما د وينې اړيکې هم پرې کړل شوی دي ، دهغوی څوک هم زما خوا ته را نه غلل ، هغوی به زما جنازې ته را ځي ، او هر هغه څه چې په محل کې تر ګوتو کوي اخلي به ئې.»

هغه تر يوه وخته پورې زړيروي کول او اوښت را اوښت ، دواړه خدمت کونکې ښځې حيرانه ولاړې وې او دهغه خبرې ئې اوريدلې ، دهغوی سره خليفه ته دډاډ او تسلې ورکولو او دهغه دحوصلې د زيادښت له پاره هيڅ الفاظ نه و ، هغوی باندې ويرې خپل اغيز کړې و او داسې بريښيدې چې هغوی د هغه خدای د قهر او غضب څخه په ويره کې وې چې د پادشاه څخه ګدا او د امير څخه فقير جوړوي.

دواړو يو ناڅاپي ددروازې په لورې و کتل ، هلته يو سپين ږيری سړی ولاړ و ، هغه پښه نيولې دننه را ننوت ، او د العاضد په نبض ئې لاس کيښود ،« اسلام عليکم ، زه د مصر د امير ځانګړې طبيب يم ، هغه زه ستا دعلاج له پاره را استولې يم .»

«ايا د مصر امير دومره مروت هم نه درلوده چې را غلې وې اوزه ئې کتلې وې ؟ العاضد ورته وويل « هغه زما په را بللو هم را نه غې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دهغه په اړوند زه څه نه شم ویلای» طبیب ورته وویلې ،«هغه زه ستا دعلاج په خاطر را استولې یم ، زه به ددې ویلو جرأت وکړم. چې ددومره سترې پیښې وروسته ، چې هلته ستره جګړه وشوه او په زرګونو انسانان په کې له منځه ولاړل ، د مصر امیر شاید دلته نه وي راغلی ، خو هغه ته ستا د روغتیا په هکله اندېښنه حتماً وه ، که چېرې داسې نه واې نو هغه به زه ستا دعلاج له پاره نه واې را لیږلې ، په اوسني وخت کې ته داسې کومه خبره په خپل ذهن کې مه راوړه چې ستا زړه ته پرې تکلیف ور رسیږي ، او که نه علاج به دې شونې نه وي»

«زما علاج وشو » العاضد ورته وویل « زما یو پیغام په غور سره واوره او صلاح الدین ایوبي ته ئې ټکې په ټکې ور ورسوه ، زما د نبض نه لاس پورته کړه ، زه اوس دنړۍ د حکمت او ستا ددوایو څخه بې نیازه شوې یم. طبیبه ! واوره ! سلطان ایوبي ته ووایه چې زه ستا دښمن نه وم خو زه ستا ددښمنانو په جال کې را نښتې وم ، دا چې دا بدقسمتي زما وه او که د صلاح الدین ، خو زه د خپلو ګناهونو اعتراف داسې وخت کوم چې زه شاید د یوه ساعت میلمه واوسم ،...صلاح الدین ایوبي ته وواياست ، چې زما په زړه کې تل ستا له پاره محبت و او هم ستا محبت سره یو ځاې له نړۍ رخصت اخلم ، زما جرم دادې چې ما د زرو ، جواهراتو او حکمرانۍ محبت هم په خپل زړه کې پیدا کړې و چې را څخه پر اسلام باندې غالب شوې و ، اوس نو ټولې نشې له منځه ولاړې ، هغه وینځې هم زما د مړینې منتظر دي چې زما په اشارو به نڅیدلې ، زما په دربار کې لوڅې لغړې نجونې هم اوس ما ته دکرکې او نفرت په سترګو ګوري ، ... د انسان تر ټولو ستره غلطي داده چې د انسانانو په خبرو کې را ونښلي او خداې له یاده و باسي ، او دا ئې له یاده ووځې چې دهمغه خدای په لور سفر کوي چېرې چې یو انسان د بل انسان د ګناهونو بار نه شي پورته کولې ، هغه بدبختو له ما څخه خداې جوړ کړ خو اوس چې د ریښتوني خداې بلونکې راغلې دي نو ما ته هم حقیقت را ښکاره شو بدې.....»

« ما دخپل ځان د خلاصون له پاره همدا لاره غوره کړې چې زه په خپلو ګناهونو اعتراف وکړم. او صلاح الدین ایوبي دداسې خطرو څخه خبرول غواړم ، چې دهغې څخه به هغه ته پوره مالومات نه وي ور په برخه. هغه ته ووایه چې زما د ساتونکې ډلې پخواني قومندان ژوندې دي ، او په سوډان کې چېرې پټ شوی دي،

هغه د تللو په وخت کې ما ته ویلي و چې د فاطمي خلافت د بیرته را ژوندي کولو له پاره به هغه د سوډانیانو اود باوري مصریانو څخه یو فوځ تیاروي او د صلیبیانو څخه به مالي او نظامي بسپنې غواړي ..... صلاح الدین ایوبي ته ووایه چې هغه دې د ساتونکو د ډلې ځارنه وکړي او بیرون دې ځانته نه وځي ،د شپې له اړخه دې د ډیر احتیاطه کار واخلي ، ځکه چې رجب د فدائیانو سره یو ځاې د هغه د قتل او وژلو پلان تیار کړې دي. هغه ته ووایه چې مصر ستا له پاره د اور خوټونکې غره په څیر دې ، هغوی چې ته ډیر دوستان ګڼې هغوی هم ستا دښمنان دي ، هغوی ستا د غولولو له پاره ستا د اواز سره خپل اواز یوځاې کوي او د ستر اسلامي سلطنت د جوړیدو شعار ورکوي په هغوی کې هم د صلیبیانو روزل شوی ماران شتون لري....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستا د دفاع په شبکې کې د فيض الفاطمی په نامه يو ستر حاکم هم شتون لري خو ته هغه نه پيژنې ځکه هغه هم ستا د مخالفينو په صف کې ولاړ دي ، هغه د رجب ښي لاس دي ، يواځې د ترکانو ، شاميانو او نورو عربي نژاد قومندانانو او سپاهيانو ځخه پرته پر بل چا باندې باور او اعتماد و نه کړې ، يواځې همدوی ستا وفاداره او د اسلام ساتونکې فوځ دي ، په مصري فوځ کې باوري خلک هم شته او بې باوره هم. هغه وخت چې تا په سوډاني فوځ باندې بريد وکړ ، ته نه پوهيدې چې ستا ددوو دلګيو قومندانانو ستا د جنګي تاکتيک د ناکامولو له پاره ستا په هداياتو باندې بل منګه عمل کول غوښتل ، خودا ستا د ترک او عربو سپاهيانو او مجاهدينو جذبه او احساس و چې هغوی د خپلو قومندانانو د حکم د انتظار کولو پرته په سوډانيانو باندې د قهر او غضب په څير را نازل شول او که نه دوی دواړو قومندانانو پلان درلود چې د جنګ لورې بدل او تا ناکامه او نامراده کړي»

د العاضد اواز به د هغه په ستوني کې دريده اوبيا به ئې پيل کاوه ، يو ځل دوه طبيب هغه د خبرو کولو ځخه منه کړ خو هغه د خپل لاس په اشاره هغه ددې خبرې ځخه منه کاوه ، د هغه پر مخ د اسې خولې را ماتې شوی لکه چا چې پرې اوبه شيندلې وي ، دواړو ښځو د هغه د مخ خولې وچولې ، خو خولې د اوبو د چينې په څير پرې را روانې وی. هغه په همدې ترتيب د فوځ او ولسې څو نورو حاکمانو نومونه هم واخستل چې د سلطان ايوبي پر خلاف په سازشونو کې مشغول وو ، په دوی کې يو تر ټولو زيات خطرناک کس يو فدايي و چې د هغه دنده پټ په پټه وژل و ، هغه په دې فن کې ډير ماهر و . العاضد هغه ته په مصر کې د صليبيانو د اثر ورسوخ په هکله هم تفصيلې مالومات ورکړل او ورته ئې وويل « دوی ته مسلمان مه وايه ، دوی خپل ايمانونه پلورلي دي ،.... صلاح الدين ايوبي ته ووايه چې الله ج دې تا بريالي کړي ، خو دا په ياد ساته چې يو خو هغه خلک دي چې په پټه تا ته دوکه درکوي ، اوبل هغه خلک دي چې په غوږه مالی سره تا ته دخدايه وروسته دويمه درجه درکوي ، دوی د هغو خلکو ځخه زيات خطرناکه دي چې په پټه دوکه درکوي .... هغه ته ووايه چې کله چې دښمنان و ځپوي اوبيا په ډاډ سره د حکومت په مقام کيناستي ، نو زما په څير درځخه ددواړو جهانونو پادشاه جوړ نه شي ، پادشاهي يواځې او يواځی د الله ج له پاره ده ، په همدې مصرکې د فرعونيانو پخوانې ورانې ويجاړی ووينه ،بيا زما انجام ته وګوره ، او خپل ځان د اسې خراب انجام ځخه خوندي وساته.....

دهغه ژبه نوره هم درنه شوه ، اوپر مخ ئې د خفګان نښې ورکې او په ځاې ئې د ارامی اوسکون نښې را پيدا شوی ، هغه د خبرو کولو هڅه وکړه خو اواز ئې په ستوني کې بند شو ، سر يې يوی لورې ته و غورځيد او د تل له پاره چپ شو. دا پيښه د (۱۱۷۱) زيږديز کال د سپتمبر د مياشتې ده ، طبيب سلطان ايوبي ته ځواب واستاوه ، او په محل کې د خليفه د مړينې خبر لکه د اور په څير خپور شو ، د محل د هيڅ يوه کونج ځخه د ژړا غږ خو پرېږده چې د چاد پوزی د تريوېدو خبر هم را پورته نه شو . يواځې دهغه دوو خدمت کونکو ښځود سترګو ځخه اوښکې تللې ،چې تر اخره پورې ئې په خونه کې ورسره شتون درلود...

سلطان ايوبي د يوڅو نورو دولتي لوړپوړو چارواکو سره محل ته راغي ، وئې کتل چې هلته د محل په مختلفو ځايونو کې څه فعاليتونه روان دي ، هغه ته شک پيدا شو او د ساتونکې ډلې قومندان ئې را وغوښت

(c) ketabton.com: The Digital Library

او حکم ئې ورته وکړ چې دمحل په ټولو خونو کې و ګرځیږي او ټول نارینه او ښځې د کوټو څخه بیرون را وباسئ او په انګړ کې ئې کینوي ، او حکم یې ووکړ چې هیڅوک بیرون تللو ته پرې نږدئ، هیڅاته ، که څه هم ډیره زیاته اړتیا ولري ، هم دتبیلي څخه د آس د پرانستلو اجازه ورنه کړئ ، سلطان ایوبي په ټول محل باندې د ولکې کولو حکم وکړ. هغه ته دا ډیره حیرانونکې وه چې وئې کتل چې العاضد چې ځانته ئې پادشاه وایه اویواځې د شرابو او ښځو سره په مستیوکې ئې ژوند تیراوه ، اوس ئې په مړي باندې د ژړا خو پریږده چې د خفګان کولو هم څوک نه شته په داسې حال کې چې ټول محل د ښځو او نرو څخه ډک و.

طبیب سلطان ایوبي له ځانه سره ځانته کړ ، او هغه ته ئې د العاضد اخري خبرې ټکې په ټکې بیان کړې ، هغه ورته خپل آند داسې څرګند کړ چې « دهغه د ژوند په اخري ګړیو کې تاته په کار و چې دهغې بلنه دې منلې وې او ورته راغلې وې. سلطان ایوبي هغه ته وویل چې هغه ددې خطر د په نظر کې نیولو په اساس را نه غې چې په هغه زما باور نه و پاته ، او بل علت ئې داو چې هغه د ایمان پلورونکو څخه کرکه کوله ،خو اوس چې د طبیب په خوله د العاضد پیغام ورته ورسید نو سلطان ایوبي سخت پښیمانه شوې و ، هغه ډیر زیات نا قراره و او وئې ویل « که چیرې زه راغلې وائې نو دهغه دخولې څخه به مې د راز څه نورې خبرې هم را ویستلې واې ، هسې نه چې کوم راز ئې له ځانه سره په سینه کې وړې وي»

بې شمیره تاریخپوهانو په خپلو لیکنو کې لیکلې دي چې العاضد ډیر زیات عیاش او بې لارې انسان و ، هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د هر ډول سازش ملاتړ هم کړې و خو دهغه زړه د سلطان ایوبي د محبت نه ډک هم و . دوه تاریخپوهانو دا هم لیکلې دي چې که چیرې سلطان ایوبي د العاضد په ورغوښتلو هلته ور غلې وای نو العاضد به هغه ته ډیرې نورې پټې خبرې هم ښوولاې واې.

په هرحال تاریخ دا ثابتوي چې د العاضد په ورغوښتلو کې هیڅ ډول فریب او دوکه نه وه. هغه د خپل روح د نجات او خلاصون په خاطر ، او دسلطان ایوبي سره د محبت له مخې د خپلو ګناهونو د ښښنې همدا لار خپله کړې وه. تر ډیرې مودې پورې سلطان ایوبي په دې غم کې ځوریده چې د العاضد د ژوند د اخري خبرو څخه بې برخې پاته شوې و . د همغې د خبرو په بنسټ ټول هغه الزامات چې خلیفه د یو شمیر وګړو په هکله په ګوته کړي و صحیح ثابت شول.

سلطان ایوبي د هغو ټولو خلکو نومونه علي بن سفیان ته ورکړل او حکم ئې ورته وکړ چې د هغوی ټولو څارنه وکړي خو د هغوی څخه هیڅوک هم د ثبوت او ګوهۍ پرته و نه نیسي ، داسې لارې خپلې کړي چې دهغوی له مخې ملزمان تور لاس و نیول شي ، هسې نه چې د کوم چا سره بې انصافي او تیرې وشي. ددې احکامو په ورکولو سره هغه د خلیفه د مړي دجنازې او ښخولو د مراسو له پاره انتظامات پیل کړل او په همدې مابنام ئې العاضد د مسلمانانو په عامې هدیره کې خاور ته وسپاره. سلطان ایوبي ټول محل و لټاوه ، دهغه څخه ډیره زیاته طلا ، جواهرات او نور ډیر قیمتي او ارزښتناکه تحفې تر لاسه شوې ، سلطان ایوبي ددې دومره زیاتو شیانو او قیمتي تحفو په کتلو حیران پاته و. هغه د حرم ټولې ښځې او ځوانې نجونې علي بن سفیان ته ورحواله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او حکم ئې ورته وکړ چې دا مالومه کړي چې څوک د کوم ځايه او دکومه راغلي دي، دهغوی د ډلې څخه چې څوک هم خپلو کورونو ته ورتلل غواړي نو هغوی په خپله ساتنه کې هلته خوندي ورسوئ او هغه چې غیرمسلمان او فرنګیاني دي نو دهغوی په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړئ چې هغوی دکومو ځايو څخه راغلي او چا راوستي دي او کومه کومه ئې شکمنه ده ، شکمنې ازادې نه کړئ بلکه مالومات ترې تر لاسه کړئ ،

سلطان ایوبي د خلیفه العاضد دمحل څخه تر لاسه شوې مال او شتمنې هغو روزنیزو ادارو ، دېنې مدرسو او شفاخانو باندې وويشله چې نوې نوې په مصر کې پرانستل شوې وې.

*****(۵۸)

العاضد د مړینې دمخه د خپلې ساتونکې ډلې دسالار رجب په هکله ويلي و چې هغه په سوډانیانو کې پټ شوی او غواړي د هغه ځايه څخه د سلطان ایوبي پر خلاف فوځ تیار کړي او دا چې هغه به د صلیبیانو څخه هم مرسته غواړي ، علي بن سفیان شپږ داسې سر تیري و ټاکل چې جنګیدونکې جاسوسان و او قومندان ئې رجب دپخوا څخه ډیر ښه پیژانده ،هغوی ئې د تاجرانو په بڼه کې سوډان ته واستول او دا حکم يې ورته و کړ چې که شوني وي نو هغه دې ژوندې ونیسي او که نه هملته دې ئې ووژني.

هغه وخت چې دا ډله سوډان ته روانیده نو هغه وخت رجب په سوډان کې نه و بلکه دفلسطین په یوې مشهورې او مستحکمې کلا ، شوبک ، کې اوسیده، دا وخت فلسطین د صلیبیانو په ولکه کې و ، او هغوی دا ځاې خپل مرکز ګرځولې و ، د همدې ځايه ئې مسلمانان ډیر زورول ، د مسلمانانو ژوند ئې را تنګ کړې و ، مسلمانان له دې ځايه هره ورځ کورنۍ کورنۍ تښتیدل، هلته د هیڅ مسلمان عزت خوندي نه و. صلیبیانو به کله کله د غلو په څیر داړې غورځولې ، د مسلمانانو قافلې به ئې لو ټلې او بیرته به فلسطین ته راستنیدل ، هغوی به نجونې هم تښتولې همدا علت وه چې سلطان ایوبي تر ټولو دمخه په فلسطین کې میشت صلیبیان د تیغه تیرول غوښتل ، تر څو د مسلمانانو مال او ابرو خوندي پاته شي ، ددې نه اخوا یو ستر علت دا هم و چې د مسلمانانو په لمړۍ قبله باندې صلیبیان حاکم و . خو د مسلمانود امراؤ دا حال و چې هغوی د صلیبیانو سره ددوستۍ اړیکې کلکو ل او ځان ئې پرې خوندي ساته ، رجب پخپله هم یو مسلمان عسکري منصبدار و ، خو هغه د سلطان ایوبي پر خلاف د کومک د ترلاسه کولو له پاره دصلیبیانو څنګ ته ورغلي و.

صلیبیانو د رجب د عزت په خاطر هلته په عسکري کلا کې د نڅا او شرابو محفل ګرم کړې و، رجب دا احساس هم و نکړ چې ووینې چې د لوڅو لغړو نڅونکو ډیرې ئې مسلماناني هغه نجونې دي چې صلیبیانو په کوچنی والي کې تښتولی او بیائې د نڅا روزنه ورکړې ده ، هغه خپلې لونې دکافرو په محفل کې نڅیدونکې کتلې او دهغوی د لاسو ئې شراب په خوله کول ، د رجب سره دوه نور مسلمان قومندانان هم وو، هغوی ټوله شپه په شرابو او فساد کې مست و ، او سهار د صلیبیانو سره دخبرو اترو له پاره کیناستل ، په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غونډه کې دصليبيانو مشهور پادشاه «ګائې لوزينان »او قومندان« کونارډ » هم شتون درلود. ددوی څخه اخوا يو څو نور عيسائې فوځي قومندانان هم وو. هغوی ته د شپې له اړخه رجب ويلې و چې سلطان ايوبي د سوډانيانو دقبيلې عبادتځاې له منځه وړي او دهغوی مذهبي مشر پروهت ئې هلاک کړې دې ، دسلطان ايوبي پر خلاف سوډانيانو بريد وکړ خو د صلاح الدين ايوبي په لاسو د ماتې سره مخ شول ، سلطان ايوبي د خليفه العاضد خلافت هم له منځه يوړ او دهغه پر ځاې ئې عباسي خلافت جوړ کړ. خو په مصر کې به هيڅ خليفه نه اوسيږي. رجب هغوی ته وويل چې ددې مطلب دادې چې سلطان ايوبي به پخپله د مصر خپله واکه حکمران و ګرځي. رجب د صليبيانو دې غونډې ته وويلې چې هغه ددوی څخه د نظامي او مالي مرستې د تر لاسه کولو له پاره راغلې دې او غواړي له دې ځايه سوډان ته ولاړ شي او هلته يو فوځ تيار کړي. هغه په مصر کې د حالاتو د خرابولو او د ګډوډيو د راوستلو له پاره ئې هم د صليبيانو څخه د کومک غوښتنه وکړه.

«ز مونږ تر مخه اوس د مسئلې دوه اړخه دي چې بايد پاملرنه ورته وشي» کونارډ وويلې ،« د هغې حبشي قبيلې په مذهبي چارو کې چې صلاح الدين ايوبي په ډيره ظالمانه توګه مداخله کړې ده بايد د انتقام او بدلې د اخستلو له پاره را و پارول شی. ددې تر څنګ څومره مذهبونه او عقيدې چې په سوډان کې شتون لري د هغوی پيروان بايد د صلاح الدين ايوبي پرخلاف وسله وال کړل شي او هغوی ته وويل شي چې دا مسلمان پادشاه د خلکو عبادتځايونه او دهغوی د ديوتا بُت ځايونه هرچيری چې ويني ورانوي ئې. مخکې له دې چې هغه په بلې کومې عقيدې باندې يرغل وکړي هغه په مصر کې له منځه ولاړ شي. په دې توګه دخلکو مذهبي جذبات را وپارول شي او هغوی په مصر باندې د يرغل له پاره په اسانۍ سره تيار کړل شي»

«مونږ د مصر مسلمانان هم د صلاح الدين ايوبي پرخلاف درولې شو » يوه صليبي قومندان وويل ،« که چيرې محترم رجب باندې بده و نه لګيږي نو زه به د همغې د ګټې خبره وکړم ،د مسلمانانو تر منځ دمذهبي ليونتوب د راپارولو له پاره پخپله مسلمان د مسلمان په لاسو وژل څه ستونزمنه خبره نه ده ، لکه څنګه چې زمونږ يو شمير پادريانو خپل ځانونه د ګرجو حاکمان ګرځولې دي او خپل ځانونه ئې د انسان او خداې تر منځ درولې دي ، بلکل په همدې توګه په اسلام کې هم يوشمير امامانو په جوماتونو ولکه کړې اوخپل ځانونه ئې دخداې نماينده ټاکلې دي ، زمونږ سره شتمني شته ، چې دهغې په ځواک سره مونږ مسلمان ملايان تيارولې او د مصر په جوماتونو کې ئې کښينولې شو. زمونږ تر څنګ داسې عيساې پادريان هم شتون لري چې د اسلام اوقران څخه په ښه توګه خبر دي ، چې مونږ هغوی د مسلمانو امامانو په شکل کې استعمالولې شو.»

دصلاح الدين ايوبي پرخلاف په کوم جومات کې خبرې کولو ته اړتيا نه شته دهمدې ملايانو په ژبه مونږ په عوامو کې داسې توهم پالنه پيدا کولې شو چې دهغوی په زړونو کې د صلاح الدين ايوبي هغه عظمت له منځه ولاړ شي چې هغه په کې پيدا کړې دې.»

«دا پلان خو سمدستی پيلول په کار دي» رجب ورته وويل « سلطان ايوبي په مصر کې مدرسې جوړې کړې دي، په دې مدرسو کې ځوانانو ته دمذهب صحيح لاره ور ښوول کيږي ، په داسې حال کې چې پخوا داسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کومه مدرسې هلته شتون نه درلود. خلکو به په جوماتونو کې خطبو ته غوږ ایښووه ، چې په هغو کې به د خلیفه ډیره زیاته ستاینه کیدله ، خو صلاح الدین د خطبو څخه د خلیفه نوم هم وویست ، که چیرې په عامو وګړو کې د علم او پوهې رڼا زیاته شي او ذهني بیداري په کې را پیدا شي نو بیا خو به زمونږ کار نور هم ستونزمن شي ، تاسې پوهیږئ چې دحکومت د ټینګښت له پاره خلک باید په ذهني او فکري توګه وروسته پاته او په جسماني توګه اړ او محتاج و ساتل شي.

«درونده رجبه !» یو صلیبي قومندان ورته په خندا کې وویل «تا ته دخپل هیواد په هکله هم دومره پوهه نه شته ، چې هلته د ځمکې لاندې ځومره کار روان دي ، مونږ دا کار دهمغې ورځې څخه پیل کړې و په کومې چې صلاح الدین ایوبي زمونږ بحري بیړه په روم کې ډوبه کړه، مونږ په ډاګیزه تخریب کارۍ باندې باور نه لرو ، خو مونږ ذهنونه تخریبوو ، لږڅه غور وکړه درونده رجبه ! دوه کاله پخوا په قاهره کې ځومره قحبه ځایونو شتون درلود؟ او اوس ولاړ شه ووینه چې ځومره شتون لري ؟ ایا په هغوکې ډیر زیات زیاتوالې نه دې راغلې ؟ ایا په شتمنو مسلمانو کورنیو کې د نجونو اوهلکانو ترمنځ د نیوکې وړ معشوقي نه دي پیل شوی ؟کومې عیسوي نجونې چې مونږ هلته ور استولې دي هغوی د مسلمانو نجونو په لباس کې د مسلمانو نارینه و ترمنځ د رقابت د پیداکولو او وینې تویولو کارونه نه دي ترسره کړي ؟مونږ په قاهره کې ډیره په زړه پورې جواري پیل کړې ده ، همدا اوس دهغې ځاې په دوه جوماتونو کې زمونږ له اړخه استول شوی امامان ناست دي ، هغوی په ډیره ښه لاره د اسلام اصلي شکل بدلوي ، هغوی د جهاد معنا بدلوي ، مونږ هلته د عالمانو او فاضلانو په لباس کې هم یو شمیر وګړی ګمارلي دي ، چې مسلمانان د جنګ او جګړې پر خلاف تیاروي ، هغوی د دوست او دښمن انګیرنه هم بدلوي ، زه په ذاتي توګه دا توقع لرم چې مسلمانان به تر څو کلونو پورې په همدې ذهني څرنګوالی کې ورننوځي په کوم کې چې به هغوی ځانته په ډیر فخر سره مسلمان وائې خو دهغوی په ذهنونو او دهغوی په تهذیب او کلتور به دصلیب اغیز سیپوروي»

«د صلاح الدین ایوبي د څارکښۍ نظام ډیر فعاله دې» رجب ورته وویلې ، « که چیرې دهغې د څارکښۍ د شبکې مسؤل علي بن سفیان ووژل شي نو صلاح الدین ایوبي به ړوند او کوڼ شي.»

«ددې مقصد خو دا شو چې ته پخپله هیڅ هم نه شې کولې ،»کونارډ ورته وویلې «ته یو حاکم هم له منځه نه شې وړلاې ، که چیرې ته د عقل له اړخه دومره کمزورې ئې ، نو ته خو به بیا زمونږ وګړي هم د هغوی په لاسو کې ورکړې او پرې به ئې ووژني ، او زمونږه شتمني به هم بیکاره او له منځه یوسي»

«دا کار به زه پخپله ترسره کړم» رجب ورته وویل «ما د فدائیانو سره په دې هکله خبرې کړې دي ، هغوی خو دصلاح الدین ایوبي د وژلو له پاره هم تیار دي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې د سوډان له پولو څخه د مصر په پولو باندې بد امني را پيدا کولو ته دوام ورکړئ ،»کونارډ ورته وويلي «د هيواد دننه به مونږ ذهني او نورو هر ډول تخريبي کارونو ته دوام ورکړو ، دبله اړخه هلته په عربو کې يو څو امراء زمونږ په لاس کې کيوتي دي ، دهغوی څخه يو شمير مونږ دومره بې واکه کړي دي چې مونږ ته جزيه را کوي. مونږ کوچنی کوچنی حملې کوو او دهغوی په لړه لړه ځمکه باندې ولکه کوو او مخته ځو. تاسې د سوډان له اړخه هم همدا لوبه ولوبوئ ، په مسلمانانو کې يو اځې همدا دوه وګړي پاته شوی دي چې يو ئې نور الدين زنګي او بل ئې صلاح الدين ايوبي دي ، ددوی د له منځه وړلو سره سم به د اسلامي نړۍ لمر په ډوبيدو شي ، په دې شرط چې تاسې خلک ثابت قدمه اوسئ ، ددې خبرې اړتيا به نه وي چې مصر به همستا وي.»

ددې ډول بنستيزو خبرو اترو وروسته ، تر ډيره پورې ددې پلان په عملي لارو چارو باندې بحث او څيړنه و شوه ، بالاخره رجب ته درې ډيرې ښايسته او چالاکه نجونې او په زرګونو طلائي سکې ورکړل شوې. هغه ته په قاهره کې ددوه کسانو ادرسونه هم ورکړل شو. دهغوی څخه يوه ته ددې نجونو ور رسول ډير زيات اړين ول ، ددې دواړو وګړو څخه ئې يو دسلطان ايوبي د جنګې او دفاعي څانګې رئيس فيض الفاطمي و ، رجب ته دا ونه ويل شول چې نجونې به څه ډول استعمالوي ، هغه ته همدومره وويل شول چې د فيض الفاطمی سره ئې اړيکې شته دي ، هغه پوهيږي چې نجونې څه ډول استعمال کړل شي ،همدا راز نجونو ته هم څرګنده ده چې هغوی بايد څه وکړي ، دې درې واړو نجونو عربی او مصري ژبه په ډيره ښه توګه ويلاې شوه.

په همدې ورځ ئې دغه درې واړه نجونې او لس کسه ساتونکې د رجب سره کړل او رخصت ئې کړل. هغوی دهر څه د مخه د سوډان هغه غرنۍ سيمې ته تلل چېرې چې دنجلۍ قرباني ورکول کيده ، او چېرې چې د سلطان ايوبي سر تيرو مجاهدينو ام عراره د حبشيانو څخه ازاده کړې وه او د هغوی مذهبي مشر پروهت ئې وژلې و ، او د فرعون د وختونو مانۍ ئې په خرابو بدلې کړې وې. رجب د سوډانيانو د ماتې او د العاضد دخلافت نه دګوښه کيدلو وروسته تښتيدلې و او په همدې ځاې کې پټ شوې و ، او بيا ئې همدا ځاې دخپلو فعاليتونو مرکز ګرځولې و. هغه په خپل شاوخوا کې د حبشيانو همغه قبيله را ټوله کړې وه چې پروهت ئې د سلطان ايوبي د مجاهدينو په لاس هلاک شوې و، دې خلکو تر اوسه پورې هم دا ځاې د بوتاګانو ځاې ځيګې ګڼه ، او د غرونو منځ ته نه ورتلل، هلته يو اځې څلور زاړه حبشيانو تګ راتګ کاوه ، دهغوی له ډلې څخه يو د دوی مذهبي مشر و ،او خپل ځان ئې د وژل شوی پروهت ځاې ناستې ګڼه ، هغه ځانته نور درې کسان د ساتونکو په توګه ټاکلې و چې دهغه سره به د غرونو منځ ته ورتلل ، رجب هم د همدې کوچنۍ سيمې يو بل کونج ځانته د کورګې په څير ټاکلې و، هغه د تيښتې وروسته دغه ځاې خپل پټ ځاې ګرځولې و، اوبيا په مصر کې ميشت د کوم صليبي جاسوس په مرسته تر فلسطينه پورې تللې و.

(٢٠)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حبشيانو دا قبيله چې انګوک نوميده ، ډيره په ويره کې وه ، يو خو د هغوی ددېوتا قرباني پوره کړل شوی نه وه. او بل داچې دهغوی مذهبي مشر پروهت ووژل شو. او دريم دا چې دهغوی د دېوتا بُت ، او ځاې له يوې مخې په کنډوالو بدل شوې و. او څلورم مصيبت پرې دا نازل شوې و چې دقبيلې په سلګونو ځوانان د خپلو دېوتاګانو د سپکاوي د بدلې د اخستلو په خاطر دسلطان ايوبي د مجاهدېنو په مقابله کې د ماتې وروسته وژل شوی و. ددې قبيلې په هر کور کې غم او وير ګډ و. دهغوی څخه يو شمير خلکو دا فکر هم کاوه چې شونې ده چې هغه چا چې دهغوی دېوتا له منځه وړې هغه به دهغه نه ستر دېوتا وي ، د وژل شوی پروهت ځاي ناستي چې کله د خپلې قبيلې دخلکو دا حال وکوت نو لمړی خو ئې دا وويل چې ددېوتا سترې څمڅاری وړې دي د هغوی ګيډې ډکې کړئ ، حبشيانو يو څو وزي د سترو څمڅارود خوراک له پاره پروهت ته ور وليږلې ، يو کس ددې قربانۍ له پاره خپل اوښ هم پروهت ته ورکړ ، څو ورځې په پرلپسې توګه دا ځناور سترو څمڅارو ته په ډنډ کې ور اچول کيدل ، خو د قبيلې څخه ويره لرې نه شوه.

يو شپه نوي پروهت د قبيلې خلک د غره تر څنګ را ټول کړل او ورته ئې وويل چې هغه تر دېوتا ګانو پورې د وررسيدو لارې پيدا کړې دي ، خو دېوتاګانو دا اشاره ورکړې ده چې څرنګه چې نجلۍ په خپل وخت قرباني شوی نه ده نو په دې خاطر په قبيلې باندې داسې ستر مصيبت راغلې دې ، دېوتاګانو ويلې دي چې اوس به په يوه وخت کې ددوه نجونو قرباني ورکوئ نو مصيبت به درڅخه لرې کړل شي او که نه دېوتاګان به ټوله قبيله ارامۍ ته پرې نه ږدي ، پروهت دا هم وويل چې نجونې به د انګوک د قبيلې څخه نه وي ، هغوی بايد سپين رنګه وي..... ددې خبرې په ويلو سره د قبيلې زيات شمير زړه ور او جنګجو وګړي را پورته شول او وئې ويل چې هغوی به د مصر څخه دوه مسلمانې او يا فرنګي نجونې د قربانۍ له پاره را تښتوي.

هلته رجب د فلسطين څخه ددرې صليبي نجونو او لس کسه ساتونکو سره يوځاې دې لورې ته را روان و . دهغوی سفر ډير اوږود او ستومانه ونکې و ، هغه د سلطان ايوبي دفوځ تښتيدلې سالار او باغي عسکر و. هغه ته دا مالومه وه چې د مصر په پولو به سلطان دګشتي پهرو انتظام کړې وي ، په دې خاطر هغه خپله قافله په يوې اوږدې لار روانه کړې وه ، دهغې په قافلې کې درې اوښان و چې اوبه ، خورا ک او د صليبيانو لخوا ورکړل شوی ډير سامانونه پرې بار و ،پاته وګړي ټول په اسونو سپاره و ، د څو ورځو د فاصلې د طې کولو نه وروسته هغوی د دېوتاګانود اوسيدو غرني ځاې ته را ورسيدل، ددې څخه يواځې يوه ورځ د مخه دقبيلې پروهت ويلې و چې ددوه سپن پوسته نجونو ، چې سوډاني نه وي ، قرباني کول اړينه ده ، تر ټولو دمخه رجب د پروهت سره وکتل ، پروهت ورسره درې سپين پوسته اوډيرې ښايسته نجونې و کتلې ،نو دهغه سترګې د خوښۍ څخه وځليدې ،دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې وی ، هغه د رجب څخه د نجونو په هکله وپوښتل، نو رجب ورته وويل چې هغوی ئې د يوه ځانګړې موخې د تر سره کولو له پاره له ځانه سره راوړې دي.

رجب دا نجونې د غرونو تر منځ داسې يوې سيمې ته يوړې چې ډيره شنه او شادابه وه. داسېمه ددرې اړخونو څخه په غرونو کې را ګيره شوی وه. رجب هلته د پخوا څخه خيمي ښخې کړې وی. نجونې بايد په ډيره پټه توګه او د ډيرو پټو لارو له لورې هغه چاته ورحواله شوی واې چې صليبيانو ئې په هکله مالومات ورکړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

و. هلته د نجونو د میشت کیدو له پاره تولې اسانتیاوې شته وې ، رجب ورته د شرابو انتظام هم کړې و ، هغه په بریالیتوب سره د سفر پای ته رسیده او خپل ځای ته په امن د را رسیدو په خوشحالۍ کې جشن جوړ کړ. صلیبي ساتونکو ته ئې هم ښه ډیر شراب ورکړل ،اونجونو پرې هم خپله تنده ماته کړه.

د نیمې شپې وروسته ،کله چې ساتونکي او دهغه خپل هغه نور ملګري چې د پخوا څخه هلته شته و تول په خوارړه خوب بیده شول ، نو رجب یوه نجلۍ له لاسه و نیوله اوخپلې خیمې ته ئې له ځانه سره یوړه، نجلۍ دهغه په نیت و پوهیده ، هغې رجب ته وویل، « زه فاحشه نه یم ، زه دلته د صلیب د فرض او دندې د اداء کولو په خاطر را غلې یم زه له تاسره شراب څښلې شم خو بدي درسره نه شم کولاې.»

رجب په خندا کې هغه دخپلې خیمې لورې ته کشوله خو نجلۍ ترې خپل متې خلاص کړ، کله چې رجب لاس ور اوږود کړ نو نجلۍ ترې خپلو نورو ملګرو نجونو ته و تښتیدله ، هغوی دوارړه هم بیرون راووتلې ، هغوی هڅه وکړه تر څو رجب و پوهوي ،چې دا نجونې غلطې او فاحشې و نه ګڼي،

رجب په غصه شو او ورته ئې وویل « زه پو هیږم چې تاسې څومره پاکې یاست ، بې حیائې او فحاشت خو ستاسې دنده ده»

« دا دنده مونږ هغه ځای کې استعمالوو چېرې چې زمونږ د فرض د تر سره کولو له پاره دهغې د استعمال اړتیا وي»نجلې ورته وویلې « مونږ د عیاشۍ په خاطر عیاشی نه کوو.»

رجب نه غوښتل چې دهغوی په کومه خبره باندې ځان و پوهوي ، بلاخره نجونو ورته وویلې « زمونږ سره خوا کې لس کسه ساتونکې دي ، هغوی زمونږ د ساتنې په خاطر دلته راغلې دي ، سبا هغوی بیرته ستنیږي ، که چېرې مونږ د هغوی اړتیا احساس کړه نو مونږ به هغوی همدلته له ځانه سره تم کړو ، او یا به پخپله له دې ځایه څخه بیرته ولاړې شو.»

رجب چپ پاته شو ، خو دهغه عزم دا ښووله چې هغه به دا نجونې و نه بښي ، هغه شپه تیره شوه ، بله ورځ کله چې رجب دفلسطین څخه راوړې ساتونکې له خپله ځانه رخصت کړل ،...نو هغه ورځ هم تیره شوه ، دماښام په وخت کې کله چې رجب د نجونو تر خوا ناست و او خبرې ئې ورسره کولې نو په دې وخت کې پروهتې د خپلو څلورو حبشیانو سره راغې او په سوډاني ژبه ئې رجب ته وویلې « زمونږ دبوتا له مونږه خفه شوې دې هغه ددوه فرنګې یا مسلمانو نجونو قرباني غوښتې ده ، دا نجونې د قربانۍ له پاره مناسبې دي ، ددوی څخه دوه نجونې مونږ ته راحواله کړه.»

په رجب باندې سر و څرخید ، او ځواب ئې ورکړ ،«دا نجونې د قربانۍ له پاره نه دي ، مونږ ددوی څخه ډیر ستر کار اخستل غوارړو ، او دهمدوی په لاسو غوارړو ستاسو د بوتاګانو دښمنان له منځه یوسو.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ته درواغ وائې» پروهڅ ورته وويلې «تا دا نجونې دلته د تفريح له پاره را وړې دي ، خو مونږ به دهغوی څخه دوه نجونې قربانوو.»

رجب ورته د هرې لورې دليلونه وويل خو پروهڅ هيڅ دليل ته غاړه نه ايښوده ، دهغه په ذهن باندې دبوتا سپورو ، هغه پورته شو او ددوه نجونو په سرونو ئې ببيا بيا لاس راښکوده او وئې ويل «دا دواړه د دبوتا له پاره دي ، د انګوک خلاصون ددې نجونو په لاسو کې دې» دائې وويل او ولاړ ، ببيا ودريدل او رجب ته ئې وويل . « د نجونو سره يو ځای ددې ځای په د تيښتې هڅه و نه کړې ، ته بايد په دې پوه شې چې مونږ به ډير ژر تا راپيدا کړو.»

نجونې په سوډاني ژبه نه پو هيدلې ، حبشي پروهڅ دهغوی په سرونو لاس را ښکود ، خو رجب ئې اندېښمن وکوت ، درجب څخه ئې و پوښتل چې دا حبشي څه ويل غوښتل ؟ رجب هغوی ته په څرګنده توګه وويل ، چې هغه دوی دواړه د قربانۍ له پاره غواړي ، د نجونو د بلې پو ښتنې په ځواب کی هغه ورته وويل چې هغه غواړي ستاسې سرونه پرې کړي او د وچېدو له پاره ئې کيږدي ، اوستاسې جسم د اوبو ډنډ ته ور واچوي تر څو هلته ئې سترې څمڅارې وخوري ، دنجونو رنګونه و تښتيدل ، هغوی رجب ته وويل چې هغه د هغوی د خوندي کولو په خاطر څه فکر کړې دې ، رجب ځواب ورکړ ،« ما هغه ته دهغه دپوهولو په خاطر زيات شمير دليلونه وړاندې کړل خو هغه په يوه هم د پوهيدو هڅه و نه کړه . زه د همدې خلکو په رحم وکرم پورې تړلې يم. زه غواړم دوی له خپله ځانه سره ملګري کړم ، دوی زما په فوځ کې د يو ځای کيده له پاره تيار دي ، خو په خپله ګروهه دومره پاخه اوکلک دي چې غواړي تر هر څه لمړۍ خپل دبوتاګان خوشحاله کړي ، ببيا به زما خبره اوري ،»

د رجب د خبرو او دهغې د لهجې څخه نجونو ته شک را پيدا شو چې هغه به ددې توان و نه لري چې هغوی خوندي کړي ،او يا به دهغوی د خوشحالولو په خاطر ددوی د خوندي کولو هڅه و نه کړي، ځکه هغوی تيره شپه د رجب د نيت يو څرک هم کتلې و ، د همغه نيت د په نظر کې نيولو په اساس هغوی نا هيلې شوې وې، رجب هغوی ته په رسمي توګه هم ډاډ ورنکړای شو چې هغوی به خوندي کړای شي ، نجونې بيرته خيمې ته ستنې شوی اوپه را پيدا شوی حالاتو ئې غور او څيړنه پيل کړه ، او دې پايلو ته ورسيدې چې هغوی دلته نه د رجب د عياشۍ وسيله کيدو ته او نه د حبشيانو پردبوتاګانو د ځانو دقربانولو له پاره راغلې دي ، هغوی نه غواړې هسې په هسې بې مقصده و مري ، هغوی ددې ځای په د تيښتې اراده وکړه . خو تښتيدل او تر فلسطينه پورې په خيريت سره رسيدل څه اسانه کار نه و . خو ددې اخوا بله چاره هم نه وه ، دا نجونې يوائې ښايسته او زړه وړونکې نه وی بلکه د آس دځغلولو او عسکري زده کړو روزنه هم ورکړل شوی وه تر څو د اړتياو په وخت کې خپل ځانونه خوندي کړای شي ، هغوی پريکړه وکړه چې له دې ځای به تښتي اوفلسطين ته به ځانونه بيرته رسوي ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شپه په خير سره تيره شوه ، بله شپه نجونو هرې لورې ته وکتل چې د شپې آسونه چېرې تبيله کيږي ، اودا چې دهغه ځايه څخه دوتلو لار کومه ده. حبشي پروهڼ د ورځې له اړخه يو ځل بيا راغې او درجب سره د خبرو کولو وروسته بيرته ولاړ ، نجونو د رجب څخه و پوښتل چې هغه څه وويل ؟ هغه ورته وويل چې هغه سبا شپه تاسي له دې ځايه څخه غواړي يوسي ، هغه ماته اخطار راکړ چې که چېرې زه د هغوی تر مخ کوم خنډ پيدا کړم نو هغوی به ما ووژني او سترو ځمخارو ته به مې په هغه ډنډ کې ورواچوي ، نجونو هغه ته د خپلې تيښتې د پلان په هکله څه و نه ويل ، ځکه هغوی د رجب په نيت باندې شکمنې شوې وې، هغوی ډيرې زياتی ذهينې نجونې وی ، هغوی د رجب سره داسې خبرې پيل کړې اوداسې خبرې ئې دهغې دخولې څخه را وويستې چې دهغې له مخې هغوی ته دا په ډاګه کيدله چې هغه د هغوی د په څنګ کولو پر ځاې د حبشيانو خوشحالي غواړي ،تر څو حبشيان دې هملته له ځانه سره پټ و ساتي او د سلطان ايوبي پرخلاف ورسره د يوه ځواکمن فوځ په جوړولو کې مرسته وکړي. نجونو ته دا شک هم پيدا شو چې رجب به دداسې يوه قيمت په ورکولو سره دهغوی دخوندي کولو هڅه وکړي چې هغه ته ئې ورکول اړين نه برينښي.

ټوله ورځ په همدې کشمکش کې تيره شوه ، رجب ته هيڅ ډول شک پيدا نه شو چې نجونې به و تښتيږي ، هغه هغه وخت هم شکمن نه شو چې نجونو هغه ته وويل چې په داسې جهنمی دښته کې دداسې شنې سيمې شتون پخپله د قدرت يو عجوبه ده. راځه او پر مونږ ددې سيمې لږ څه سيل وکړه. رجب هغوی ته د سيمې د ښوولو او سيل کولو په خاطر دهغوی په ګرځولو باندې پيل وکړ. مخته هغه ويرونکی جهيل (ډنډ) راغې چې د هغه په څنډو باندې پنځه ويرونکې سترې ځمخاری ناستې وې. د ډنډ اوبه ډيرې بد بويه او خرابې وی ، يوی نجلۍ وويلې چې داسې برينښي چې د غره په دننه کې کومه د اوبو چينه را خوټيږي ، کله چې ټولو د غره په دننه کې وکتل نو د يوې نجلې د خولې څخه چېغې ووتې ، اوبو د غره په منځ کې يو ستر غار جوړ کړې و ، رجب ورته وويل ،«دا هغه سترې ځمخاری دي چې د خوراک له پاره ئې دلته د مجرمانو او دقربانۍ کړل شوو نجونو لاشونه وراچول کيږي» دداسې ويرونکې منظر په کتلو سره د نجونو د تيښتې روحيه نوره هم زياته پخه شوه. هغوی د سيل په بهانه د تيښتې لارې په نښه کړې او داسې نرمه ځمکه ئې و کتله چې د اسونو د نعلونو اواز ترې نه را پورته کيده ، دهغوی د سيل او ګرځيدو د غوښتنې څخه همدا موخې هغوی تر لاسه کول غوښتل.

د بله اړخه هلته حبشي پروهڼ د خپلې قبيلې په يوه نژدې کلي کې ناست و او خلکو ته ئې زيرې ورکاوه چې د قربانۍ له پاره نجونې پيدا شوی دي اوقرباني به د نن څخه څلور شپې وروسته، کله چې سپوږمۍ مکمله شي ، تر سره کيږي. هغه ورته وويل چې قرباني به د ددېوتاګانو د اوسيدو په ځاې کې او د عبادت ځاې په کنډرو کې تر سره کيږي. ددې وروسته به دا عبادتځاې مونږ په خپله جوړوو. اوکله چې ددې عبادتځاې جوړښت پاې ته ورسيږی نو مونږ به دهغه قوم څخه ، چې زمونږ د دېوتاګانو سپکاوی ئې کړې دې ، دبدلې د اخستلو تياری نيسو.

*****(۲۱)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نژدې نيمائې شپه تيره شوې وه ، په رجب او دهغه په ملګرو نجونو دخپل ځانګړي فن له مخې دومره زيات شراب څښلي و ، چې د هغوی د بيرته را ويښيدو خطره ئې له منځه وړې وه، هغوی بې هوشه پراته و، نجونو دخپل سفر له پاره سامانونه سره را ټول کړي او ترلي و، په درې اسونو ئې زينونه کيښودي و ، په آسونو سپرې شوې او په همغه نرمه ځمکه ئې آسونه ور پريښول چې هغوی دورځې له اړخه کتلې وه ، ددې سيمې په يوه برخه کې څلور کسه حبشيانو شتون درلود خو هغوی هم ويده شوی و ځکه هغوی په دې پوهيدل چې ددې ځاي څخه څوک د تيښتې هڅه نه شي کولې ، او که هڅه هم وکړي نو د صحرا په دې لويه لاره کې به ئې له منځه يوسي ، خو نجونې دهغه شنې ، زړه وړونکې خو ويرونکې بنديخانې څخه وتلې وی ، هغوی د همغې لارې څخه غوښتل فلسطين ته ستنې شي په کومې چې د رجب له خوا راوستل شوې وې، هغوی ډيرې هوښيارې او د ښه عسکري روزنې څخه برخمنې وی خو هغوی په دې نه پو هيدې چې په صحراو کې دومره دوکې اوفريبونه شتون لري ، چې د پوهانو عقل هم ړندوي ، ددومره اوږد صحرائې سفر له پاره خلک دقافلو په شکل کې روانيږي ، او د خپله ځانه سره د صحرا دهر مصيبت دمقابلې له پاره اړين سامانونه او وسايل را اخلي.

دشپې له اړخه د صحرا هوا يخه وه ،درې واړو نجونو تر يوه ځايه پورې آسونه سوکه سوکه بوړل او بيائې په ځغاسته کړل ،د څه ډيرې لارې د تللو وروسته هغوی يو ځل بيا د آسونو دتګ رفتار راکم کړ اوپاته شپه ئې آسونه په همدې کم رفتار سره مخته بوړل ،کله چې سهار شو او لمر پورته وخوت نو دنجونو شاوخوا شګلوړه غونډۍ تر سترګو شوی ددې تر مخه د خاورو ستر ستر او هسک غرونه په مخ کې پراته و. دوتلو هيڅ لاره ترې نه تر سترګو کيدله ، هغوی د لمر څخه دخپلې لارې د تللو اندازه واخسته ،او د غونډيو په منځ کې ور ننوتې ، آسونه ئې تندې اخستي و ، دهر آس دپاسه د اوبو يوه يوه کوچنۍ مشکيزه ايښې وه ، چې د يوې ورځې له پاره ئې هم بسنه نه کوله ، ددې له پاره چې آسونو ته اوبه ورکړاې شي نو نجونې دخرما دبوټو دځنګل په لټون کې شوی. لمر همداسې سر ته را پورته کيده ، او د صحرا څخه دوزخ جوړيده ،خو د خرماد بوټو دځنګل کوم نښه نښانه نه تر سترګو کيده.

رجب اودهغه ملګري د لمر د راختلو وروسته هم را ويښ نه شول ،هغوی د بې هوشۍ په خوب ويده شوی و ، پروهېڅ دخپلو درې نورو حبشي ملګرو سره را غې ، هغه تر ټولو لمړۍ د نجونو خيمې ته ولاړ ، وئې کتل چې خيمه تشه پرته ده ، هغه رجب را پورته کړ او ورته ئې وويل « هغه دواړه نجونې ماته را وسپاره ،» رجب و بريد او را پورته شو او د پروهېڅ د قايلولو هڅه ئې پيل کړه او ورنه ئې غوښتنه وکړه چې دا نجونې ضايع نه کړي. هغه ورته ټوله خبره په تفصيل سره وکړه چې ددې نجونو څخه کوم ډول کار بايد واخستل شي. خو پروهېڅ دهغه يوه خبره هم ونه منله ، رجب غوښتل خپل ملګري هم را پورته کړي خو حبشيانو هغه و نيو ، پروهېڅ ورڅخه و پوښتل « نجونې چيرې دي ؟»

رجب د هماغه ځايه نجونو ته ور غږ کړ خو کوم ځواب ئې تر لاسه نه شو کړاې ، هلته خيمې ته ورغې وئې کتل ، بيا ئې اخوا دېخوا مخ واړاوه ، خو هغه ته نجونې په هيڅ ځاي کې تر سترګو نه شوی ، ناڅاپه ئې د آسونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زینونو ته وکتل، ګوري چې درې زینونه غائب دي ، په اسونو ئې ځغلنده نظر وکړ او وئې کتل چې درې آسونه هم په تبیله کې نه شته ، رجب پروهڅ ته وویلې « هغوی ستاسې له ویرې تښتیدلې دي ،تاسو زما د ډیر سترکار نجونې له ما څخه په تیښته مجبور کړی .»

« هغو ته به تا د تیښتې ویلې وی» پروهڅ ورته وویلې او خپلو درې واړو حبشیانو ته ئې د رجب په هکله وویلې « دا هلته یوسئ او وئې تړئ ، هغه یوځل بیا د انګوک دبوتا ناراضه کړې دي ، ښه سپاره را وبولئ او د نجونو د نیولو پسې ئې ورو ځغلوئ ، هغوی لرې نه شې تللای »

درجب د ټولو عذرونو او زاریو سره سره بیا هم حبشیانو هغه له ځانه سره یوړ او له یوې ونې سره ئې داسې وتاړه چې لاسونه ئې تر شا تړل شوی و. دهغه د ویدو ملګرو وسلې ئې را واخستې او بیا ئې هغوی هم سره را وبښ کړل او اخطار ئې ورکړ چې که چیرې ددې ځایه و خوځیږې نو هلاک به کړل شې .... لږه شیبه وروسته شپږ آس سپاره او اوښ سپاره را حاضر شول او د نجونو د نیولو له پاره واستول شول ، خو د نجونو نیول اوس دومره ساده او اسانه خبره نه وه. ځکه چې د تیښتې او تعاقب تر منځه نژدې لس دولس ساعته فاصلې شتون درلود. حبشي سپرو ته دا اسانتاوې تر لاسه وې چې هغوی د صحرا په رازونو ښه پو هیدل ،او بل دا چې ټول نارینه و ،هر ډول سختئ او ستونزی ئې تیرولاې شوی. په مخته تللو کې هغوی ددې ستونزو سره مخ شول چې هوا په لګیدو شوه او دې هوا د شګو په الوزولو باندې د نجونو د آسونو پښو نښې له منځه وړې وی خو بیا هم هغوی د اندازې له مخې خپل سفر ته دوام ورکړ.

ددرې څلور ساعتونو د تللو وروسته ، هغوی ته د یوې لورې څخه د اسمان پر افق باندې پورته سره شانتی هوا تر سترګو شوه چې پورته ختله او مخته روانه وه. سواره وویریدل اویو بل ته ئې وکتل ، اسونه او اوښان ئې بیرته شاته را وګرځول اوپه ځغاسته ئې کړل ، دا د صحرا هغه توپان و چې د شګو ستری ستری غونډۍ ئې د شګو د ذرو په څیر له ځانه سره الوزولې ، که کوم انسان یا ځناور به په هر ځاې کې ولاړ او یا تم شوی و نو دهغه د جسم سره به دریدې او هغه به ئې ژوندې په شګو کې ښخاوه ، او په هغه به ئې ستره غونډۍ جوړوله ، هلته ددې توپان څخه د خوندې پاته کیدو له پاره بله کومه ستره او کلکه غونډۍ نه تر سترګو کیدله. هغوی وتښتیدل او غوښتل ئې چې بیرته خپلې غرنۍ سیمې ته ځانونه و رسوې خو هغه هم ډیره لرې پاته شوی وه ...... اوس نو هغوی ته دا توپان را رسیدلې و ، دهغې ځاې ونو هم د توپان د ځواک توان نه درلود او چېغې ئې وهلې ، د جهیل (ډنډ) سترې څمڅاری هم هلته د غار دننه ورننوتلې او ځانونه ئې خوندې کړل. پروهڅ په یوځاې کې خپلې ګونډې ښخې کړې وې او خپل لاسونه ئې په هوا کې پورته کړي و اوپه زوره زوره به ئې پر څمکه بیا بیا وهل ،او په لوړ اواز به ئې ویل « اې د انګوک دبوتا ! خپل قهر و زغمه ، مونږ به ډیر ژر دوه ډیرې ښایسته نجونې ستا په قدمونو کې قربان کړو .» هغه دا توپان د دبوتا قهر ګاڼه ، که څه هم صحرا او دا ډول توپانونه تل یو دبل سره مل وې خو دا ډول سخت او توند توپان به کله کله را پیدا کیده ، نجونې هم په همدې توپان کې را ګیر شوې وې، دهغوی له پاره هیڅ پناه ځاې او یا د وتلو لاره نه وه پاته. که څه هم هغوی د حبشیانو د خطرې د ځاې څخه ډیرې لرې وتلې وی خو د صحرا په داسې یوې خطرې کې را

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګیرې شوي وې چې د هغوی له پاره مرګونی ثابتیداې شوه ، پر هغوی باندې يو بل مصيبت دا راغي چې د شګو دتوپان او د هغې د اوازونو د ويرې درې واړه اسونه د هغوی د کنترول نه پرته ،په خپل سر خوشې شوی و .دا اسونه تر ډېره ځایه پورې يو ځاې يو له بل سره ځغليدل، ددې يوه ګټه دا شوه چې د شګو په توپان کې د ژوندې ښخيدو ويره له منځه تللې وه ، خو دا مالومه نه وه چې دا بې واګو اسونه به چېرې ځانونه رسوي ، اوهغه ځاې به بيا د اصلې لارې څخه څومره لرې وي ، په نجونو کې دومره توان نه و پاته چې آسونو په خپل واک کې واخلي او په اسونو کې هم نور ددې توان نه و پاته چې ددې څخه زياته ګړندۍ منډه ووهي ، هغوی تندې اختې و او د نيمې شپې را هيسې په پر لپسې توګه روان او په ځغاسته و.

سترتيا او تندې اسونه بې حاله کړې و ، يو اس د ځغاستې په وخت کې سر په تاړاک را و غورځيد اوپه هغې سپره نجلۍ داسې را و غورځيدله چې آس دوباره پورته شو خو بيرته را پريوت او نجلۍ يې د ځان لاندې کړه، هغه مړه کيدونکې وه ، لږڅه مخته ولاړل اودبوه بل آس د زين پتۍ را پرانستل شوه او زين په يوه لورې و خويده ،پر هغې سپور هم همغې لورې ته پريوت خو پښه ئې په رکاب کې و نښته ، اس نجلۍ په ځمکه کشوله ، او کله چې دريېمې نجلۍ د هغه سره د مرستې له پاره لاس ور اوږود کړ نو د هغې مرسته ئې و نه شوه کړاې ځکه د هغې خپل اس بې واکه شوی و ، هغې د خپلې ملګرې اواز اوريده خو سوکه سوکه د هغې اوازونه هم خپ شول او هغې د نجلۍ لاش کوت چې پر ځمکه ئې اس د ځان پسې را کاږي ، پر هغې هم ويره کيناسته ، هغه چې هر څومره زړه وره وه خو بيا هم ښځينه وه ، په زوره زوره ئې و ژړل ، هغه د پرانستل شوی زين اس و دريد ، خو دريېمې نجلۍ خپل اس و نه شو درولاې ، هغې شاته وکتل خو په توپان کې څه ورته تر سترګو نه شول ، اوپه دې پوه نه شوه چې پر هغه آس باندې څه و شول ، دهغه سپرلۍ خو لا د پخوا څخه له منځه تللې وه .

دريېمه نجلۍ يواځې پاته شوې وه ، هغې د آس د رکابونو څخه خپلې پښې لږ څه شاته کړې ، دهغې د ويرې دا حال و چې هغې د آس قيضه پرې ايښې وه او لاسونه ئې د اسمان په لورې پورته کړې و او په ستونې خيرولو سره ئې خداې را باله ، «زما ستره ربه ! د اسمانونو ربه ! زما ګناهونه را وبښه ، زه ګناهګاره يم ، زما هر وينښته ګناهګار دي ، زه د ګناه کولو له پاره راغلې وم ، زه په ګناهونو کې روزل شوې يم ، اې زما ربه ! زه په هغه وخت کې هم کوچنۍ وم چې غټانو زه د ګناه په لارې روانه کړم ، هغوی ماته د ګناهونو درس را زده کړ او په همغې کې ئې را ځوانه کړم ، او را ته ئې وويل چې ورځه او نارينه دخپل جسم او خپل ښايست په واسطه بې لارې کړه . دهغوی په لاسو نور انسانان ووژنه ، درواغ ووايه ، دوکه اوفريب ورکړه ، او بدکاره او فاحشه وګرځه، هغوی ماته ويلي و چې دا د صليب فرض دي که ته ئې پوره کړې نو جنت ته به ولاړه شې.»
هغې دليونو په څير چيغې وهلي او دهغې د آس رفتار را کميده ، هغې په زار اوقطار سره ژړل او خپل خداې ته ئې ويل « ستا هر مذهب چې رينښتوني وي ، ماته د همغې مذهب معجزه را ښکاره کړه.»

دهغې عقيده متزلزله شوی وه ، د ګناهونو احساس دهغې پر ذهن باندې ولکه موندلې وه ، د مړينې ويرې دهغې د ياده ويستلې و چې هغه د کوم مذهب خاونده ده . هغې ته خپله تيره شوی په ګناهونو کې ډوبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکاريده ، اوپه زړه کې ئې دا احساس را پاريده چې هغه د نارينه و د استعمال يو شې دې او هغه د هغوى د فريب او دوكې له پاره استعماليږي ، خو اوس سزا يواځې هغې ته ورکول کيږي.

په هغې بې هوشي اغيز کړې و خو دا اغيز ډير ژر له منځه ولاړ ، هغې په ژړا ژړا کې خپل ويښتان را ونيول او سرئې راښکته کړ او په لوړ اوازئې وويل ،«زما مرسته وکړه ، اى زما ربه ! زه نه غواړم اوس و مرم.» ددې دعاو سره سم هغه ته په ياد شول چې هغه يوه يتيمه نجلۍ وه ، د مرګ تر مخه انسان تل د تيرې شوى زمانې لورې ته ور ګرځي ،او دا د انساني فطرت يو قدرتي عکس العمل دې ، دې ځوانې نجلۍ هم خپلې ماضې ته دپناه د ور ورلو هڅه کوله ، خو هلته ئې هم څه نه موندل ، نه مور وه ، نه پلار او ورور، نه خور وه او نه بل کوم خپلوان ، هغه ته يواځې همدومره را ياد شول چې هغه د صليبيانو په لاسو پالل شوې ده اوپه هغه لاره ئې روانه کړه چې په هغې باندې هغه يوه ښکلې دوکه او فريب و ګرځيد. هغې اوس هم د خپله ځانه کرکه کوله ، خو اوس ئې ښېنه غوښتله ، خلاصون ئې غوښته ، هغه يوځل بيا بې هوشې و نيوله ، دهغې د آس تګ دومره سوکه شوى و چې هغه په ډيره سختۍ سره قدم اخسته ، ددې تر څنګ توپان هم دريدلې و او نجلۍ خپل هوش هم له لاسه ورکړې و.

*****(۲۲)

سلطان ايوبي دخپل هيواد د پولو د ساتلو له پاره په هرې پولې ساتونکې درولې و ، د سوډان سره په ښتې پولې ئې هم د ګشتې پهرې انتظام کړې و د هغوى له ډلې څخه د درې دلګيو قشله دسوډان دعسکرې مرکزونو او دمصر په پولو کې نژدې څلور پنځه ميله دننه پرته وه. ددې عسکرې قشلې خيمې داسې ښخې کړل شوې وې چې د توپانو څخه د خوندې کيدو خورا ډاډمن ځاې ګڼل کيده ، خو دې توپان دهغوى خيمې هم له بيخه نړولې وې ، تر څنګ ئې د آسونو او اوښانو سنبالول هم ستونزمن شوى و. کله چې توپان و دريد نو سپاهيان اونورکارکونکې ټول د خيمو او نورو سامانونو په بيرته جوړولو کې و نښتل ، ددې درې واړو عسکرې قشلو قومندان يو ترک نژادې احمد کمال نوميده ، هغه يو ښايسته شکله او تنومنده انسان و ، هغه هم د توپان د تم کيدو سره يوځاې بيرون راووت او د ځناورو او د نورو سامانونو په ليدنه کتنه بوخت شو. اوس نو فضا هم د ګرد او خاورو څخه پاکه شوى وه ، يوسپاهي يوې لورې ته اشاره وکړه او ورته ئې وويل «قومندانه ! هغه اس او دهغې سپور خو زمونږ د ډلې څخه نه دي ؟»

« مونږ لا تر اوسه پورې نجونې په فوځ کې نه دي را ګډې کړې» احمدکمال ځواب ورکړ « هغه خو نجلۍ ښکاري ، ويښتان ئې خواره واره دې ، چې د ورايه تر ستر ګو کيږى.»

هغه د هماغه سپاهي سره يوځاې هغه لورې ته ورمنډې کړې ، يو آس ټيټ سر ډير سوکه سوکه روان و ، کله چې هغې ته د ګياه بوي په پوزې شو نو سمدستي د تبيلې په لور رهي شو ، په اس باندې يوه نجلۍ داسې سپره وه چې دهغې متې د آس د غاړې په اخوا دېخوا باندې غوځيدلې وى او نجلۍ پخپله مخې لورې ته د آس په غاړه پرته وه ، د نجلۍ ويښتان خواره مخته را پريوتې و ، د احمد کمال تر ورسيدو پورې هغه آس د

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورو اسونو تبيلي ته ستون شوي و او د ګياه په خوړلو ئې پيل کړي و ، احمد کمال د نجلۍ پښې د رکابونو څخه وويستې او دآسه ئې کوزه کړه او په خپلو لاسو کې ئې پورته کړه . سپاهي ته ئې وويل «ژوندۍ ده او فرنګۍ مالوميږي ، دهغې آس ته هم اوبه ورکړئ .» هغه دا نجلۍ خپلې خيمې ته يوړه ، دنجلۍ وينبتان د شګو له لاسه يو له بله سره سليښت شوي و . احمد کمال د هغې په خوله باندې اوبه ور وشيندلې اوبيا ئې په خوله کې د اوبو څاڅکي ور واچول .

نجلۍ خپلې سترګې پرانستې ، څو لمحې ئې احمد کمال ته په حيرانتيا سره کتل ، اوناڅاپه را پورته شوه او کيناستله ،د احمدکمال رنګ ئې تور وکوت او په انګليسي ژبه ئې تري و پوښتل ،« ايا زه په فلسطين کې يم ؟» احمد کمال ورته سر و خوځاوه او د هغې د پوهولو هڅه ئې وکړه چې هغه په دې ژبه نه پوهيږي ، نو نجلۍ په عربي ژبه بيا تري و پو ښتل چې « ته څوک ئې ؟ او زه چېرې يم ؟ »

«زه د اسلامي فوځ يو مامولي قومندان يم» احمد کمال ورته ځواب ورکړ .«او ته اوس په مصر کې ئې »

د نجلۍ سترګې د اوښکو ډکې شوې او دومره وويريدله چې تا به ويل چې اوس به بيا بې هوشه کيږي . خو احمد کما ل ورته وويل « مه ويريږه ، خپل ځان کنترول کړه .» هغه دهغې په سر باندې دشفقت او مهربانۍ لاس را ښکود او ورته ئې وويل « زه پوهيږم چې ته فرنګۍ ئې ، ته زما ميلمنه ئې ، د ويريدو هيڅ علت نه شته .» هغه يو سپاهي را وباله او د نجلۍ له پاره ئې اوبه او خوراک را و غوښتل .

نجلۍ ور ټوپ کړ او داوبو پياله ئې پورته کړه او په ډيره بې صبرۍ سره ئې دهغې په ښنلو پيل وکړ . احمد کمال دهغې د خولې څخه پياله لرې کړه او ورته ئې وويل « سوکه ، لمړي غذا وخوره او بيا اوبه و ښنه .» نجلۍ د غوښې يوه ټوټه راپورته کړه او بيا ئې په خوراک پيل وکړ او اوبه ئې پسې و ښنلې ، نو په مخ کې ئې رڼا را پيدا شوه .

احمد کمال هلته يو تشه خيمه ښخه کړې وه . چې هغه تري د غسل د ځاي کار اخست ، هلته د اوبو کمښت نه و ، دا خيمه ځاي د خرما دېوه ځنګل سره يوځاي و ، احمد کمال نجلۍ د خوراک ښناک وروسته دغسل خيمې ته ور ننويسته او پرده ئې و ترله، نجلۍ خو غسل وکړ خو ډيره ويريده ، ځکه چې هغه دخپل دښمن په پناه ځاي کې ننبتې وه ،او هغه ددې دښمن څخه د ښه سلوک هيله نه درلوده ، هغه ته دکوچنيوالي څخه دا په ذهن کې ور کينول شوي و چې مسلمانان وحشي دي او د ښځو له پاره هغوی د ځيرونکو حيواناتو په څير دي . ددې ويرې تر څنګ پر هغې د حبشيانو ، د سترو څمڅارو او صحرائي شګلوړه توپان ويره هم پرته وه . دخپلو دوه ملګرو داسې ويرونکې مړينه چې د انسان وينبتان را ولاړوي ، هم ئې په ذهن کې را څرخيده . هغې د غسل کولو په وخت کې ډيره زياته دا محسوسوله چې هغه د خپل داسې ناپاک وجود د مينځولو هڅه کوي چې ددنيا اوبه ئې نه شي پاکولې ، هغې دغه ټول حالات تر سترګو لاندې و نيول او مجبوراً ئې خپل ځان د حالاتو بهير ته ورحواله کړ . احمد کمال و کتل چې د داسې ښايسته او زړه وړونکې صورت نجلۍ مامولې نجلۍ نه شي کيداې ، دمصر دې برخې ته داسې فرنګۍ نجلۍ څنګه را تلاې شي ؟ هغه د نجلۍ څخه و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښتل نو نجلۍ ورته وويل چې هغه دقافلې څخه وروسته پاته او جدا شوى ده. په توپان کې ئې آس بې واکه شو ، خو احمدکمال دداسې ځواب څخه ډاډمن کيداى نه شو. هغه ترې درې څلور نورې پو ښتنې هم وکړې نو د نجلۍ شونډې په رپيدو شوى ، احمدکمال ورته وويلې که چېرې تا دا ويلې واى چې ته را تښتول شوې وې او توپان تا ته نجات درکړ نو شايد چې دا دليل دې منل شوى واى ، تاته درواغ ويل هم نه درځي»

په دې وخت کې هغه سپاهي چې د احمد کمال سره يوځاى و د خيمې پرده پورته کړه اويو کڅوړه او يوه مشکيزه ئې هغه ته ورحواله کړه ،او ويې ويل چې دا شيان د نجلۍ د آس د زين سره تړل شوى و . کله چې احمد کمال غوښتل داکڅوړه پرانځي نو نجلۍ وويريدله او په کڅوړې ئې لاس کيښود ، دهغې د مخ رنګ بدل شو احمد کمال کڅوړه همغې ته ورکړه او ورته ئې وويل چې واخله او پخپله ئې پرانيزه.

داسې مالوميده لکه د نجلۍ ژبه چې بنده شوې وې، هغې د کوچنيانو په څير کڅوړه شاته کړه خو احمد کمال ورته وويل چې داسې خو نه شي کيداى چې زه تاته ووايم چې څه او ددې ځابه ولاړه شه ، زه هيڅ حق نه لرم چې تا تم کړم خو يوه داسې نجلۍ چې د ابادېو څخه لرې په يواځې ځان په آس سپره د بې هوشۍ په حال کې و موندل شي نوبيا خو هغه زه يواځې نه شم پريښولاى ، دا زما انساني دنده ده ، ماته خپل ځاى را وښايه، زه به تا د خپلو سپاهيانو په ساتنه کې هلته خوندي و استوم. او که ځاى دې نه را ښئې ،نو بيا تا د شکمنې نجلۍ په توګه خپل مرکز قاهرې ته استوم ځکه ته نه مصري ئې او نه سوډاني.

دنجلۍ د سترګو اوښکې را رواني شوى هغه چې دکومو مصيبتونو څخه راخلاصه شوى وه نو دهغې ويره او دهشت لا تر اوسه پر هغې باندې حاکم و ، هغه کڅوړه د احمد کمال مخې ته ور واچوله، احمد کمال چې پرانستنه نو په هغې کې څه خرما او څه نور واړه او غټ شيان پراته و ، او يوه کڅوړه په کې هم وه چې د طلاو سرو زرو سکې او د طلا يو کوچنې زنځير د يوه صليب سره يو ځاى پراته و. احمدکمال ددې څخه همدومره و پو هيده چې نجلۍ عيسوي ده ، هغه ته غالباً چې مالومه نه وه چې هر هغه صليبي چې د مسلمانانو پر خلاف په عيسائې لښکر کې شامليږي نو هغوى په يوه صليب باندې سوګند يادوى او يو کوچنې شانته صليب د تل له پاره له ځانه سره ګرځوي ، خو احمد کمال ورته وويل چې زما د پو ښتنو ځواب په دې کڅوړه کې نه و.

«که زه دا ټول سره زر تاته درکړم نو بيا به زما سره مرسته وکړې ؟» نجلۍ ترې و پوښتل.

«څنګه مرسته ؟»

« ما فلسطين ته ورسوه » نجلۍ ترې و غوښتل « او له ما څخه نوره پوښتنه مه کوه »

« تر فلسطينه پورې به دې هم ورسوم او پو ښتنه به هم کوم»

« که چېرې له ما څخه هيڅ شې پټ نه کړې نو دهغې به ځانته انعام درکړم ،»

« هغه څه دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«آس به تا ته درکړم» نجلۍ ځواب ورکړ.«او تر درې ورځو پورې ما خپله وینځه وګڼه»

احمدکمال پخوا هیڅکله هم په لاسو کې دومره زیات سره زر نه و پورته کړي ، او نه ئې داسې حیرانونکی ښایست او صورت تر سترګو شوی و ، هغه خپلې مخې ته ځلیدونکې طلاو کتل او بیا ئې د نجلۍ د وریښمو په څیر وینښتانو ته وکتل چې د سرو زرو د تارونو په څیر ځلیدل بیا ئې دهغې سترګو ته وکتل ، چې یو طلسماتي څرک په کې و، داسې څرک چې پادشاهان ئې یو د بله سره دښمنان ګرځول ، هغه یوتوانمند ځوان او قومندان و ،اودهغو ټولو دلګیو قومندان و چې په پوله باندې ئې پهره کوله ، دهغه څخه دپوښتنې ګرویزنی هیڅوک نه و ، خوهغه داټولې طلاې سکې اوصلیب په کڅوړه کې ور واچول اوکڅوړه ئې د نجلۍ په لاسو کې ورکړه ،

«ولې ؟» نجلۍ ترې و پو ښتل «ایا د ا قیمت ډیر کم دي ؟»

« ډیر کم» احمد کمال ورته وویل « د ایمان قیمت د خدایه پرته بل څوک نه شي ورکولاې» نجلۍ غوښتل څه ووائې خو احمد کمال هغه خبرو ته پرې نښوده ، او ورته ئې وویل « زه خپل فرض او خپل ایمان نه شم پلورلاې، نن ټول مصر زما په ډاډ باندې په ډاډمن خوب ویده دي ، درې میاشتې وشوی چې سوډانیانو په مصر باندې د یرغل کولو هڅې کړې وی ، که چېرې زه دلته نه واې او یا ما دهغوی په لاسو خپل ایمان پلورلې واې نو دا لښکر به قاهرې ته ورننوتې و او ډیره تباهي به ئې کړې وه ، خو ته ماته د هغې لښکر څخه ډیره خطرناکه ښکاریږې ، ایا ته جاسوسه نه ئې ؟»

«نه هیڅکله !»

« ته همدومره ووایه چې ته دې توپان دکوم ظالم له لاسه خلاصه کړې ئې او یا ته د توپان څخه څنګه خوندې را وتلې ئې ؟» نجلۍ ډیر بې معنا غوندې ځواب ورکړ ،نو احمد کمال ورته وویل « ماته اوس ستا په هکله ددې مالوماتو کومه اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې او د کومه ځایه راغلې ئې ، زه به سبا سهار تا د قاهرې په لور واستوم ، هلته زموږد جاسوسۍ یوه محکمه ده ، هغه پو هیږی او ته پوهیږې. ما به خپله دنده اداء کړې وي»

« که چېرې اجازه وي نو زه اوس ارام کولې شم »نجلۍ ورته وویل و « سهار چې ما د قاهرې په لور استوی نوشاید چې زه ستا د پوښتنو ځواب ووایم»

نجلۍ تیره ټوله شپه بیداره تیره کړې وه او د ورځې ئې هم داسې ویرونکې سفر کړې و چې د ځملاستو سره سم بیده شوه. احمدکمال وکتل چې هغه په خوب کې بړبړیږې او په نا ارامۍ سره خپل سر اخواد یخوا وهي ، داسې ترې را ښکندېده چې په خوب کې ژاړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال خپلو ملګرو ته وویل چې یوه فرنګي نجلۍ مو نیولې او سبا سهار به ئې قاهرې ته استوم ، د هغه ملګري دهغه د کړچار سره بلد و. هیچا هم داسې کوم شک نه شو کولې چې هغه دا نجلۍ د بدنیتۍ په خاطر په خیمه کې له ځانه سره اچولې ده. کله چې هغه د نجلۍ آس وکوت نو حیران پاته شو چې آس ئې د اعلې نسل ځخه دې ، او کله ئې چې دهغه زین و کوت نو بیا خو شک له منځه ولاړ ، د زین لاندې د مصر د فوځ نښه وه. دا آس د احمد کمال د فوځ خپل آس مالومیده.

حبشیانو د توپان له کبله د نجونو تعاقب پرې اینبې و ، هغوی بیرته ژوندي ستانه شوي و، پروهټ هم پریکړه اعلان کړې وه چې نجونې په توپان کې له منځه تللې دي ، په دې خاطر دهغوی پسې ځوک استول بیکاره دي ، وخت هم ډیر تیر شوی و خو په رجب باندې افت نازلیدونکې و. دهغه ځخه حبشیانو همدا یوه پوښتنه بیا بیا کوله ، چې نجونې چېرې دي ؟ اوهغه به قسمونه خوړل چې هغه ته دهغوی په هکله هیڅ مالومات نه شته ، حبشیانو ورته اذیت ورکول پیل کړي و، د توري په ځوکو ئې دهغه وجود زخمي کړې و اوخپلې پوښتنې به ئې ترې بیا بیا تکرارولې ، حبشیانو دهغه ملګري هم د ونو د تنو پورې تړلي و او دهغوی سره ئې هم همداسې ظالمانه سلوک کاوه ، رجب ته خدای د خپل قوم ، خپل ولس اوخپل هیواد سره د غدارۍ سزا ورکوله ، هغوی ئې د شپې له مخې هم نه پرانستل.نور نو دهغوی جسمونه سره را وخوړیدل.

نجلۍ د احمد کمال په خیمه کې ویده شوی وه، هغه د لمر د را ختلو تر مخه یوځل راپورته شوی وه ، احمدکمال ورته خواړه ورکړل او دهغې وروسته بیرته په درانه خوب ویده شوه ، دهغې ځخه دوه درې قدمه لرې احمد کمال ویده و. شپه تیریدله ، په خیمې کې ډیوه بلیده ، ناڅاپه نجلۍ چیغې کړې ، د احمد کمال سترګې و غوړیدې و ئې کتل چې نجلۍ ناسته ده او جسم ئې لړزیږي ، ویریدلې ده ، احمد کمال ورنژدې شو ، نجلۍ ډیرژر د هغه سره ځان وریو ځاې کړ اوپه ژړا کې ئې ورته وویلې «دهغوی ځخه مې و ساته ، دوی غواړي ما سترو ځمڅارو ته ورواچوي ، او زما سر له تنې پرې کړي.»

«ځوک ؟»

« هغه و حشي حبشیان» نجلۍ په ویریدونکي لهجې سره وویل ، « هغوی دلته راغلي و »

احمدکمال ته د حبشیانو د قربانۍ په اړه مالومات و ، هغه ته شک را پیدا شو چې شوني وه چې دا نجلۍ ئې د قربانۍ له پاره هلته بوتلله ، هغه د نجلۍ ځخه و پوښتل نو نجلۍ خپل لاس د احمد کمال په غاړه کې ور واچاوه ،او ورته ئې وویل « ما مه پوښته ، یو خوب مې کوت» خو احمد کمال ورته کتل چې هغه ډیره زیاته ویریدلې مالومیده ، هغه ورته تسلي ورکړه ،او ډاډ ئې ورکړ چې دلته به دهغې د وړلو له پاره هیڅوک نه راځي. نجلۍ ورته وویل « چې زه نه شوم ویده کیداې ، ته زما سره خبرې نه کوی ، زه یواځې وینښه نه شم کیناستې ، زه لیونۍ کیږم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد کمال ورته وویل « زه به له تاسره وېنې پاته شم .» هغه د نجلۍ په سر لاس را ښکود او ورته ئې وويل « تر هغې چې دلته له مونږ سره ئې نو تا ته به د ويريدو احساس هم ونه شي .» هغه خپله دا خبره په عملي توګه هم ثابته کړه ، هغه د نجلۍ څخه د حبشيانو په اړه او يا په همدې را بطه هيڅ خبره و نه پو ښتله، هغې ته ئې د ترکيې او مصر قصې کولې ، نجلۍ د هغې تر څنګ ناسته وه ،د احمد کمال لهجه ډيره خوږه وه ، هغه د نجلۍ ويره لرې کړه اونجلۍ يو ځل بيا ويده شوه.

کله چې د نجلۍ سترګې پرانستل شوې نوسهار راختلې و ، وئې کتل چې احمد په لمانځه ولاړ دې هغې هغه همداسې کوت ، کله چې احمد کمال د دعاو له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې ئې و تړلې نو نجلۍ د هغې به مخ باندې سترګې و ر و نښلولې ، کله چې احمد کمال ددعا څخه فارغ شو نو نجلۍ تريې و پو ښتل « تا له خدايه څه و غوښتل ؟»

«د بدبو په مقابله کې همت او توان !»احمد کمال ځواب ورکړ.

«تا د خدای څخه کله هم سره زر او ښکلې ښځه هم غوښتې دي»

«دا دواړه شيان ماته خدای د غوښتو پرته را په برخه کړي دي.»احمد کمال ځواب ورکړ.« خو زما پر هغوی باندې هيڅ حق نه شته ، شايد چې خدای به زما څخه امتحان اخستل غوښتل.»

«ايا تا ته داډاډ در په برخه شوی چې خدای به تاته د بدی په مقابله کې همت او توان درکړي ؟»

« ايا تا و نه کتل ؟» احمدکمال ځواب ورکړ « ستا سرو زرو او ستا ښايست زه دخپلې لارې څخه بې لارې نه کړای شوم، دا زما خپله هڅه او دخدای له خوا همت او توان دي چې ماته ئې راپه برخه کړ.»

«ايا خدای ګناهونه ښني ؟» نجلۍ تريې و پوښتل.

هو ! زمونږ خدای ګناهونه ښښي .» احمد کمال ځواب ورکړ ، « خو شرط دادې چې بيا به ګنا ه نه کوي .»

نجلۍ سر ټيټ کړ ، کله چې احمد کمال دهغې سلګۍ واوريدې نو دهغې مخ ئې را پورته کړ وئې کتل چې هغه ژاړي ، نجلۍ د احمد کمال لاس و نيوه ، او هغه ئې ځو ځو ځله ښکل کړ خو احمد کمال تري خپل لاس را ښکود ، نجلۍ ورته وويلې ،«نن به مونږ جدا کيږو ، ته ما قاهري ته ليږدوی ، زه به اوس ازاد يږم نه ، زما زړه ما مجبوروي چې تاته ووايم چې زه څوک يم او له کومه ځايه را ليږل شوی يم، بيا به زه تا ته ووايم چې اوس زه څوک يم. ؟»

« زمونږ د تللو وخت راغلې» احمد کمال ورته وويل « زه پخپله له تاسره هلته ځم. زه دومره نازکه او خطرناکه دنده بل چاته نه شم سپارلې»

« ايا نه غواړې چې واورې زه څوک يم او له کومه ځايه راغلې يم ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«پورته شه » احمد کمال ورته وويل « دا اوريدل زما کار نه دي » او هغه د خيمې څخه بيرون را ووت.

(۲۳)*****

لږه شيبه وروسته شپږ آسونه د قاهرې په لور روان شول ، په يوه احمد کمال سپور و او دهغې پسې په بل آس باندې نجلۍ سپره وه ، او دهغوی پسې د ساتونکو څلور اسونه يو د بل تر څنګ روان وو ددې تولو تر شا په يوه اوښ باندې د دې شپږو کسانو خوراک څښاک او د سفر نور اړوند سامانونه بار کړل شوي و . تر قاهرې پورې لږو زيات شپږدېرش ساعته سفر و ، نجلۍ دوه ځلې هڅه وکړه چې خپل آس د هغه د اس سره يو ځای کړي ، خو دواړه ځلې احمد کمال ورته وويل چې خپل آس وروسته د ساتونکو د ډلې سره يو ځای کړه . ددې سفر په دوران کې ددې پرته هغه د نجلۍ سره بله خبره هم و نه کړه . د لمر د لويدلو وروسته احمد کمال ديراو له پاره قافله تم کړه .

احمد کمال د شپې يو ځل بيا نجلۍ ته په خپله خيمه کې ځای ورکړ خو رڼا ئې روښانه پريښوده ، هغه په خواړه خوب ويده شوی و ، کله ئې چې سترګې خلاصې شوی نو چا ئې په تندي لاس را کشاوه ، هغه نجلۍ د خپل ځان تر خوا و کتله ، د نجلۍ لاس دهغه په تندي باندې و ، احمد کمال په ډيره تيزۍ سره را پورته شو او کيناست ، وئې کتل چې د نجلۍ د سترګو څخه اوښکې را رواني دي ، هغه د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې و نيو او ښکل ئې کړ او د کوچنيانو په څير په ډکه خوله په ژړا پيل وکړ . احمدکمال ورته کتل ، نجلۍ خپلې اوښکې وچې کړې او وئې ويل « زه ستا دښمنه يم، ستاسې هيواد ته د ځارکښۍ له پاره او ستاسې د لوړ پوړو حاکمانو په خپلو منځو کې د جنګولو او د صلاح الدين ايوبي د وژلو دپلان سره د فلسطين نه دلته راغلې يم، خو اوس زما د زړه څخه دښمني وتلې ده ،»

«دا ولې ؟» احمد کمال ترې و پوښتل « ته خو ډيره بې زړه نجلۍ و ختې ، ته دخپل قوم او ولس سره غداري کوې ،تاسو خو چې را ځوړند هم شئ وائې چې په صليب باندې ځاريږو !»

«ددې علت واوره » هغې ورته وويل « ته لمړی نارينه ئې چې زما ښايست او زما ځوانې دې د کرکې وړ شې و ګڼلې او هيسته ته دې پريښود..... او که نه څه خپل او څه پردي ، ټولو زه يوه د لوبو نانځکه ګڼلم ، او ما هم د ژوندان هدف همدا شيان ګڼل چې د نارينه و سره لوبې کول هغوی ته دوکه ورکول او خپل عيش کول ، زما روزنه هم دهمدې هدف له پاره چې تاسې ورته بې حيائې اوفحاشي وائې شوی وه . خود ا بې حيائې زما له پاره يو هنر دې ، يوه وسله ده ، زه په دې نه پوهيږم چې مذهب څه شې دې ، او يا داچې دخدای احکام څه دي؟ يوائې د صليب په هکله ماته د کوچنيوالي څخه دا په ذهن کې کينول شوي و چې دا دخدای له اړخه ورکړل شوی نښه ده اودا چې دا د عيسايت د عظمت علامه ده ، او دا چې عيسايت په ټوله نړۍ د حکومت کولو حق لري ، او دا چې مسلمانان د صليب دښمنان دي که چېرې ژوندي پاته کيدل وي نو دصليب په قدمونو کې ژوند تير کړئ ،..... ما دغه څو خبرې د مذهب بنسټيز اصول ګڼل ، ماته د مسلمانانو د جرړو او ريښو د پرې کولو روزنه راکړل شوی وه او هغه مې هم خپله مذهبي دنده ګڼله ،.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ایا ته خپل یو سالار (رجب) پیژني ؟» نجلۍ ترې و پوښتل ،

«هغه د خلیفه د ساتونکې ډلې سالار و » احمدکمال ورته وویل « هغه هم د سوډانیانو په برید او سازش کې شریک و ،»

«اوس چېرې دې ؟»

مالومه نه ده » احمد کمال ورته وویل « ماته یو اخې دا حکم شوی دې چې رجب د فوځ تنبتیدلې عسکر دې ، هر چېرې چې تر سترگو شي هغه و نیسئ او که و تښتي نو په غشو ئې وولئ او وئې وژنئ ،»

«زه به درته ووایم چې هغه چېرې دې ؟» نجلۍ ورته وویلې « هغه په سوډان کې د حبشیانو سره دې ، هلته یوه ډیره شیرازه ځمکه ده ، هلته حبشیان نجونې د دیوتاگانو تر مخه قرباني کوي ، رجب اوس هملته دې ، زه پوهیږم چې هغه د فوځ یو تښتیدلې افسر دې ، مونږ درې نجونې دهغه سره یوځاې دفلسطین څخه را غلي وو.»

«هغه پاته دوه چېرې دي ؟»

نجلۍ یو سوړ اسویلي وکړ او وئې ویل «هغوی مړې شوی دي ، د همغوي مړینې زه بدله کړې یم ،»

نجلۍ احمد کمال ته یوه اوږده قصه واوروله ، او دا ئې ورته وویل چې څه ډول د فلسطین څخه د رجب سره یوځاې راغلی وه ، څه ډول حبشیانو دهغوی څخه ددوه نجونو د داخستلو او هغوی د دیوتا تر مخه د قرباني کولو له پاره په زور اخستل غوښتل ، رجب هغوی و نه شوی ساتلاې ، بیا څه ډول دهغه ځاېه را وتښتیدې اوبیا په لاره کې هغه دوه نورې څه ډول د توپان قرباني شوی اوبیا ئې ورته وویل « ما خپل ځان یو شهزادگۍ گڼله ، ما دپادشاهانو په زړونو حکمراني کړې ده ، خو هیڅکله مې هم دا فکر نه و کړی چې خدای هم شته او مړینه هم. زه ئې په گناهونو کې ډوبه کړې وم ، او زه هم همداسې په کې ور غرقیدم ، هغه ډوبیدل هم ډیر دخونده ډک و. خو ماته هغه سترې ځمځاری را و ښول شوی چې دهغوی تر مخه د حلالو کړل شوو نجونو جسمونه ور اچول کیدل ، دا سترې ځمځاری اوس د اوبو په څنډه ویدې پرتې وې ، دهغوی د ویرونکو جسمونو په کتلو زما وجود و لړزید . هغوی زما دغه جسم چې د پادشاهانو سرونه ئې ځانته ښکته کړي و ، دهغې سترو ځمځارو د خوراک له پاره ورغورځاوه ، کله چې ما هغه تور ، بدشکله، حبشیان وکتل چې زما د جسم څخه زما د سر دپرې کولو له پاره راغلي و نو د مرگ د وزرونو پرکار زما تر غوږو کیده ، زما د وجود هر رگ را بیداریده ، زما له وجوده ماته وویل شوه ، د خپل ښایست او زړه وړونکې شکل اوصورت دا حال دې اوس ووینه ،... مونږ خپل سرونه په لاس کې نیولي و او دکوره وتلي و ، مونږ ئې په دې خاطر د رجب سره یوځاې د فلسطین څخه هلته ور واستولو چې دا شخص به زمونږ ساتنه کوي خو هغه هم ما ته لاس واچاوه.....

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ د هغه ځابه را و تښتیدو ، په توپان کې اسونه خپلواکه شول ، او و تښتیدل ، مونږ په صحرا کې کوم پناه ځای نه شو موندلای ، مونږ د توپان او آسونو په رحم وکرم پورې تړلی و. لمړی یوه نجلۍ و غورزیده ، ما و کتله چې هغه د اس لاندې شوه ، بیا دویمه نجلۍ د آس څخه را پریوته خو په رکاب کې ئې د پښې د نښتولو په اساس ، آس نژدې دوه دوه نیم میلو پورې له ځانه سره کشوله ، دهغې چیغې زما زړه سره شکوي ، زه اوس هم د هغې چیغې اورم ، او تر هغې چې ژوندۍ اوسم دهغې چیغې به زما پر غوږو کې وي ، اوبیا هغه نجلۍ لاش و ګرځید. زما آس هم دهغې سره یوځای را ځغلیده ، خو زما په واک کې نه و. خو د هغې نجلۍ لاش دهغې د اس سره یوځای له مانه وروسته پاته شول ، زه اوس یواځې وم ، ماته خدای دهغه دوه نجونو د له منځه وړلو په واسطه و ښوول چې زما انجام به څه ډول وي ، هغوی زما څخه هم ډیرې ښایسته او چالاکه وي ، په هغوی کې د ښایست غرور هم و ، هغوی هم پادشاهان په خپلو ګوتو نڅول، خو په داسې ویریدونکې مرګ له منځه ولاړې چې څوک پرې خبر هم نه شول. اوس هغوی د شګو په نوم ورکې قبرونو کې ښخې شوی دي. زه ځانته پاته شوی یم د توپان غرار زما له پاره د مرګ خندا و ګرځیده ، ما دخپل سر د پاسه ، مخته ، شاته ، ښي او کیڼ لورې ته ، دبد روحو ، پیریانو او نورو بلاګانو خنداګانې اوریدې ، زه هسې بې عقله او ناپوهه نجلۍ نه یم ، زما دماغ روښانه دي خو زه پوه شوم چې خدای ماته زما د ګناهونو سزا راکوي ، داسې ویرونکی مرګ او داسې تباه کونکې توپان ، چې تاسې به هم لیدلې وي ، ماته خدای را په یاد شو ، ما خپل خدای په لوړ اواز را وباله ، اوپه ژړا ژړا مې ترې دخپلو ګناهونو بښنه و غوښته ، اوبیا زه بې هوشه شوم....

« اوکله چې بیداره شوم نو ومی کتل چې زه ستاسو په لاسو کې یم، ستا د تور رنګ په کتلو سره زه خوشحاله شوم او و مې وویل چې ته به اروپائې ئې او زه به په فلسطین کې یم ، دهمدې دوکې له مخې مې له تا څخه په خپله ژبه و پو ښتل ، چې ایا زه په فلسطین کې یم ؟ کله چې زه پوه شوم چې زه د مسلمانانو په ولکه کې یم ، نوزما زړه یو ځل بیا ډوب شو ځکه زه د توپان څخه خوندي شوم خو زه د دښمن په ولکه کې راغلې وم، ماته د مسلمانانو په هکله ویل شوي وچې هغوی د ښځو سره د وحشي ځیرونکو په څیر سلوک کوي ، خو تا له ما سره هغه ډول سلوک وکړ چې ماته ئې هیڅ هیله نه وه ، تا زما طلا او زما ښایسته وجود دواړه تکر کړل او هسې شیان دې وګڼل ، زه دومره ویریدلې وم چې ویل به مې چې هر څوک را ته تر لاسه شي ، خو ماته پناه راکړې او ما د خپلې سینی سره و لګوي ، خو ستا په اړوند ما ته تر اوسه پورې دا ډاډ نه و تر لاسه شوی چې ستا کړچار پاک دې ، ما دا هیله درلوده چې ته به د شپې له اړخه ماته زیان را ورسوی ، ما په خوب کې هم دهغه سترو ځمځارو ، توپان او هغه حبشیانو دهشت او ویره کتله ، زه د ویرې راپورته شوم نو تا زه له سینې سره و لګولم، اود کوچنیانو په څیردې ماته قصې کول پیل کړې او زما ویره دې ورکه کړه ، او کله چې شپه تیره شوه نوما د را ویښیدو سره سم ته د خدای په وړاندې په سجدې کولو و کتې ، کله چې تا د دعا له پاره لاسونه پورته کړل او سترګې دې پټې کړې نو په هغه وخت کې ستا پر مخ باندې خوښې ، ارامي او رڼا وه ، زه شکمنه شوم چې ته انسان نه کومه فرښته ئې ، ځکه هیڅ انسان د طلاو او زما په څیر د ښایسته نجلۍ څخه ځان خوندي ساتلې نه شي ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستا په مخ باندې سکون او خوښي کتلې وه ، اودې سکون زه و ژړولم ،ما غوښتل له تا څخه و پوښتم چې تا ته دا سکون چا در کړی دی ، ستا وجود پر ما دومره اغیز و شینده ، چې ما ستا په خیر د یوه انسان دوکه کول ډیره ستر ګناه وګڼله ، ما غوښتل تا ته داووایم چې زه به تا ته په خپل اړوند هره خبره ډاګیزه کړم، خو دهغې په بدل کې ماته هغه کړچار اوسکون را کړه او زما د زړه څخه هغه دهشت لرې کړه چې ماته هر وخت اذیت راکوي خو تا زما خبره وانه وریده ،ځکه چې تا ته خپله دنده تر سره کول تر هر څه ښه مالومیدل.»

هغې د احمد دواړه لاسونه و نیول اوورته ئې وویل « ته به اوس هم دا یو فریب او دوکه ګڼې ، خو زما د زړه خبره واوره ، زه به له تا څخه جدا نه شم ، ما پرون تا ته د ګناه په لور بلنه درکړې وه او درته می ویلي و چې ما خپله وینځه و ګڼه ، خو اوس به زه ټول عمر ستا په قدمونو کې په ناسته تیروم.ما خپله وینځه و ګرځوه او دهغې په بدل کې هغه سکون ماته راکړه چې د لمانځه د اداء کولو په وخت ستا پر مخ باندې ما کتلې و.»

«زه به هیڅکله هم تا ته ونه وایم چې تا ماته دوکه راکوي » احمد کمال ورته وویل « زما مجبوري داده چې زه خپل قوم او ولس او خپل فوځ ته دوکه نشم ورکولای ، ته زما سره دهغوی امانت ئې ، او زه په دې امانت کې خیانت نه شم کولای ، هغه سلوک چې ما له تاسره کړې هغه زما په دندوکې شامل دې ، او دا دنده به هغه وخت پای ته ورسیږي چې زه تا اړوندې محکمی ته وسپارم ، او هغوی ماته حکم وکړي چې احمد کماله ته بیرته دخپلې دندې د اجراء له پاره ستون شه.»

هغه هغې ته دوکه نه ورکوله ، خو نجلۍ په ژړا کې ورته وویل « کله چې ستا سې حاکم ماته د مرګ سزا راکوي نو بیا ته زما لاس و نیسه ، اوس مې همدا یوه غوښتنه ده ، زه تا ته داسې خبره نه کوم چې ما فلسطین ته یوسه ،زه ستا د دندې د اجرا په لار کې خنډ نه پیدا کوم ، خوماته همدومره ووایه، چې ما ستا مینه منلې ده. زه تا ته داهم نه وایم چې ما خپله ښځه کړه ، ځکه چې زه یوه ناپاکه نجلۍ یم ، زما روزونکو زه د تیرې په څیر کړې یم ، زه په دې هم پو هیدم چې انسان څخه تیره نه شي جوړیداې اوهغه به یوه ورځ نه یوه ورځ مجبوریږي چې له چا څخه و پوښتي چې سمه لار کومه یوه ده»

شپه تیریدله اودوی دواړو خبرې کولې، احمد کمال ترې و پوښتل « دوی زمونږ هیوادته ستاسې په څیرد نجونو د رالیږلو څخه څه کارونه اخلي ؟»

«ډیر زیات کارونه ترې اخلي.» نجلۍ ځواب ورکړ ،« یو شمیر د مسلمانو امراؤ په حرم سرایو کې دمسلمانې په لباس کې ور ننه باسي اوهلته بیا هغوی دخپلې روزنې په اساس په دې امراؤ او حکمرانانو باندې غلبه پیدا کوي ، په هغوی باندې د صلیبیانو دخوښې وګړي ټاکي ، هر هغه حاکم چې د صلیبیانو خلاف وي دهغوی پر خلاف عمل کوي ، مسلمانې نجونې دومره چالاکه نه وي ، هغوی په خپل ښایسته والي باندې مغروره وي ، هغوی د حرم سرایو له پاره ټاکل کیږي خو یو عیسایي یا یهودي نجلۍ هغه له کاره باسي او خپله غلامه ئې ګرځوي ، تر دې وخته پورې د اسلامي حکومت د امیرانو او وزیرانو او د کلاو دخاوندانو تر نیمائې زیاتې پریکړې زمونږ دقوم په حق کې کیږي ، ....د نجونویوه بله ډله هم شته ،دا نجونې په اسلامی

(c) ketabton.com: The Digital Library

نومونو دمسلمانانو سره ودونه کوي ، دهغوی کار دادې چې د شتمنو کورنيو د نجونو دماغ او کړچار ور خراب کړي ، دهغوی ځوانان په بدو لار سر کړي ، او دشريفو کورنيو د نجونو اوهلکانو تر منځه معاشقی پيدا کړي ، او زماپه خير نجونې پټ په پټه ستا په خير حاکمانو ته ورځي چې بيا هغوی زمونږ په لاسوکې لوبيږي ، هغو حاکمانو ته د طلائي سکو په شکل کې بدله ور کول کيږي ، هغوی زمونږ په خير د نجونو خوندي ساتنه په همدې توګه کوي تر څو هيڅ ډول شک پرې و نه کړل شي ، دا نجونې دلوړپوړو چارواکو تر منځ غلطې انګيرنې او رقابت را پيدا کوي اودصلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي پرخلاف تبليغات کوي. زه ئې هم ددوه نورو نجونو سره يوځای د رجب تر ځنګ دهمدې کارونو له پاره را استولې وم»

هغې د صليبيانو دپټو رازونو څخه پردې پورته کولې او دمسلمانانو د ايمان پلورلو قصې ئې ورته اوروليې او احمدکمال ورته غوږ ايښي و.

(۲۴)*****

په دويمه ورځ د لمر دپريوتو نه ډير دمخه دا قافله قاهرې ته ورسيده ، احمد کمال علي بن سفيان ته ورغی او ددې نجلی په هکله ئې ټول راپور په تفصيل سره ورکړ. اونجلۍ ئې همغې ته ور وسپارله ، هغه ورته دا هم وويل چې رجب د همغه حبشيانو په لاس کې دی او هغه د هغې ځابه څخه ،چې حبشيان په کې نجونې خپلو دبوتاګانو ته قرباني کوي ، خپله نظامي هډه جوړه کړې ده. احمد کمال دا هم ورته وويل که چيرې هغه ته حکم ورکړل شي نو رجب به مړ يا ژوندي راوړي ، علي بن سفيان داسې کوم حکم ورنه کړ ، ځکه چې دهغې مقصد د تر لاسه کولو له پاره د هغه سره روزل شويو سپاهيانو شتون درلود. احمدکمال ورته هغه لاره و ښووله ، چې دهغې په واسطه تر رجبه پورې رسيدل اسانه و ، هغه ته دا لاره د نجلۍ له خوا د ورښول شوو خبرو څخه وروسته په فکر کې راغلې وه ، علي بن سفيان لا د پخوا څخه يوه ډله سوډان ته استولې وه ، هغه دنجلۍ څخه د تحقيق دمخه څلور کسه تکړه قومندانان را و بلل ، او هغوی ئې احمدکمال ته ور حواله کړل او ورته ئې وويل ، چې د احمدکمال د ورښوول شوی لارې مطابق دې دېر ژر د سوډان په لورې ولاړ شي. او د رجب د راوستلو هڅه دې وکړي ، هغه احمد کمال د بيرته ستيندو تر مخه د ارام کولو له پاره ارام سرای ته و استاوه، اونجلۍ ئې د خپله ځانه سره هملته تم کړه.

کله ئې چې د نجلۍ څخه لمړنۍ پوښتنه وکړه نو هغې ورته وويل چې که احمد کمال زما تر مخ ناست وي نو زه به د ټولو پوښتنو ځوابونه ووايم، او که نه ژبه به هم خلاصه نه کړم که څه هم ما د جلاد په لاسو کې ورکړئ.»

علي بن سفيان احمد کمال را وغوښت او د نجلۍ تر مخه ئې کيناوه ، نجلۍ مسکۍ شوه او په وينا ئې پيل وکړ. هغې هيڅ هم پټ نه کړل ، خو وئې ويل چې که چيرې ماته سزا راکوئ نو زما يوه اخري غوښتنه ومنئ، او هغه داچې زه د احمد کمال په لاسو مړينه غواړم .» هغې په تفصيل سره دا خبره وکړه چې هغه اوس ولې د احمد کمال مريده ګرځيدلې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان نجلۍ په بنديخانه کې د اچولو پر ځاې احمد کمال ته ورحواله کړه ، او پخپله د سلطان ايوبي څنګ ته ورغې ، هغې ته نجلۍ ټول هر څه ويلي و. هغې ويلي و چې « ستا باوري فيض الفاطمي زمونږ دښمن دې ، دا نجونې ټولې د همغې څنګ ته را تللې ،» د سلطان ايوبي سمدستي عکس العمل داو چې « هغه درواغ وائي او تاسې بې لارې کوي. فيض الفاطمي داسې انسان نه دې»

« درونده اميره !تا له ياده وويستل چې هغه فاطمي دې ؟» علي بن سفيان ورته وويل « شايد چې تا دا هم هير کړې وي چې دفاطميانو او فدائيانو تر منځ ژور اړيکې شتون لري ، دا خلک په هيڅ صورت ستا وفاداره کيداې نه شي.»

سلطان ايوبي په ډير ژور فکر کې ډوب شوی و. هغه غالباً په دې فکر کې و چې په چا باندې باور وکړي. د لږ څه ځنډ وروسته ئې وويل ،« علي ! زه تاته دا اجازه نه درکوم چې ته فيض الفاطمی و نيسې ، داسې کومه لاره جوړه کړه چې هغه د جرم دکولو په وخت کې ونيول شي ، زه غواړم هغه په همداسې موقع کې و نيول شي او دا موقع پيدا کول ستا کار دې ، هغه د جنګ او دفاع د څانګې په خير د حساسې اداري حاکم دې. د سلطنت ټول جنګي او دفاعي رازونه د هغه سره دي ، ماته ډير ژر دا سې ثبوت پيدا کول اړين دې چې هغه به په داسې يوه ستر جرم کې ککړ وي او که نه.

علي بن سفيان دهمدې کارونو پوه و. او خداې ورته دماغ هم د همدې کارونو له پاره ورکړې و. هغه د لږ څه فکر وروسته يوه لاره پيدا کړه او سلطان ايوبي ته ئې وويل « هغه نجلۍ چې دکومو مراحلو څخه تيره شوی او راغلې ده دهغې ويرې دهغې پر ذهن باندې ډير اغيز کړې دې ، او هغه د احمد کمال له پاره جذباتي شوی ده ځکه چې هغه وکړې هغه د دهشت او ويرې څخه خوندي کړې وه ، او د هغې سره ئې داسې سلوک کړې و چې دهغې پرته ئې خبرې هم نشواې کولې ، زه هيله من يم چې همدا نجلۍ به استعمال کړم.»

« هڅه وکړه او وګوره » سلطان ايوبي ورته وويل « خو دا په ياد ساته چې زه د ځرګندو ثبوتونو او شهادتونو پرته تاته اجازه نه شم درکولاې چې فيض الفاطمي و نيسې ، زه تر اوسه پورې په دې ډاډمن نه يم چې هغه دې د دښمن په لاس کې و لوبيږي.»

علي بن سفيان نجلۍ ته ورغې او هغې ته ئې خپله موخه بيان کړه ، نجلۍ ورته وويلې « که احمد کمال ووائي نو زه به په اور کې هم ور ودانګم ،» احمد کمال ورته وويل « لکه څنګه چې حکم کيږي همغسې وکړه. او ددوی په خبره ځان پوه کړه.»

«ما ته به ددې کار څه انعام راکړل شي ؟» نجلۍ و پوښتل.

ته به په خوندي توګه د فلسطين د شوبک تر کلا پورې ور ورسول شې» علي بن سفيان ورته وويل ،« او دلته به ته په پوره عزت سره و ساتل شې ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه !» نجلۍ ورته وويل.«دا خو ډېر لږ انعام دي ، ماته زما د غوښتنې سره سم انعام راکړئ ، زه اسلام قبلوم او احمد کمال به زما سره واده کوي»

احمد کمال په صافه توګه ددې خبرې څخه انکار وکړ. علي بن سفيان هغه بيرون وويست ، احمد کمال ورته وويل «چې بې شکه دا به اسلام و مني خو زه به بيا هم هغه د اسلام دښمنه ګڼم،» خو علي بن سفيان ورته وويل «دهيواد او ولس د سلامتيا په خاطر به ته دا قرباني ورکوې» احمد کمال بلاخره دهغه خبره و منله ، او دننه ولاړ او نجلۍ ته ئې وويل چې «څرنګه چې زه تر اوسه پورې تا بې باوره ګڼم نو په دې خاطر مې له تاسره د واده کولو څخه ډډه کړې ده ، خو که چېرې ته ثابته کړې چې ستا په زړه کې زما د مذهب له پاره دقربانۍ جذبه شته نو بيا به زه ټول عمر ستا غلام و اوسم.»

نجلۍ علي بن سفيان ته وويل «ووايه چې زه اوس څه وکړم؟ اوزه به دا هم ووينم چې مسلمانان څومره په خپله وعده باندې ولاړ خلک دي ، زمايوشرط به داوي چې احمد کمال به له ماسره يوځاې وي»

علي بن سفيان دهغه همدا شرط هم و مانه ، او خپل يو کس ئې را وباله او د احمد کمال اونجلۍ له پاره ئې د اوسيدو د انتظام له پاره حکم وکړ. هغه دروازه و تړله او نجلۍ ته ئې د احمد کمال په شتون کې دهغې دندې وروښودلې.

*****(۲۵)

د علي بن سفيان سرتيري په دريمه ورځ د حبشيانو هغه مقدس ځاې ته ور ورسيدل دکومه ځايه چې دا نجونې را تښتيدلې وې ، او چېرې چې اوس رجب د حبشيانو په قيد کې و . دوی شپږ کسان و چې ټول په اوښانو سپاره و ، هغوی خپل کالي بدل نه کړل ، هغوی د مصري فوځ په بڼه کې و دهغوی سره توري ، برچې ، غشي او ليندۍ هم وي ، هغوی ته احمدکمال دنجونو حال بيان کړې و او د همغې په مطابق علي بن سفيان هغوی ته لاره ښوولې وه ، هغوی په دې غرنۍ سيمه کې دننه ورغلل، دې غرونو هلته د يوې ټينګې کلا شکل خپل کړې و. مالومه نه وه چې يوه برچه له کومه راغله او ددوی تر مخ پر ځمکه کې ور ننوتله ، ددې مطلب دا و چې تم شئ.تاسې په محاصره کې ياست ، هغوی و دريدل او حبشي پروهت ورته مخته راغې ، چې خپل درې کسه حبش ملګرې ئې له ځانه سره درلودل ، حبشي هغوی ته اخطار ورکړ چې هغوی اوس د حبشيانو د پټ ناستو خلکو د غشو لاندې دي ، که چېرې دوی کوم غلط حرکت وکړ نو ددوی څخه به يو هم ژوندې ولاړ نه شي.

هغوی ټولو خپلې وسلې حبشيانو ته ورکړې او دخپلو اوښانو څخه لاندې را کوز شول ، د هغوی مشر د حبشي پروهت سره لاس ورکړ او ورته ئې وويل «مونږ ستاسې دوستان يو د محبت په خاطر دلته راغلي يو ، او ستاسې محبت به له ځانه سره وړو ،.... ايا تاسې دهغه درې نجونو قرباني کړېده ؟

مونږ د هيڅ نجلۍ قرباني نه ده کړې» پروهت په غضب سره ورته وويل. «تاسې ولې پوښتنه کوئ ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«مونږ د مصر د فوځ باغیان یو » د ډلې مشر ورته ځواب ورکړ « مونږ ستاسي دهغه فوځ سپاهیان یو چې دمسلمانانو څخه به ستاسو دد یوتاګانو د سپکاوي بدله اخلي ، مونږ ته ستاسو خلکو ویلي و چې هغوی ته ماته په دې خاطر ورکړل شوه چې هغوی د نجونو قرباني نه وه ورکړې ، مونږ د رجب سره و مونږ هغه ته ویلي و چې مونږ به دري فرنګي نجونې را تښتوو او دلته به ئې را رسوو ، او د بوې پر ځاې به دري واړه قرباني کوو. او د دیوتا سترو څمځارو ته به ئې ور غورځوو ، مونږ د ډیره لرې څخه درې نجونې په یوه بهانه را وتښتولې او هغوی مو رجب ته ورحواله کړې ، هغه هغوی له ځانه سره دلته راوړې وی ، اوس مونږ ددې په خاطر را غلو چې د نجونو قرباني شوی هم ده او که نه ؟»

حبشي پروهت په دوکه کې و لوید ، هغه ورته وویل « رجب زمونږ سره ډیره بې ایماني کړې ده ، هغه نجونې له ځانه سره راوړې وی خو دهغه نیت خراب شوی واو بیرته ئې نجونې ددې ځا یه څخه تیښتې ته مجبورې کړې ، خو مونږ هغه پرې نه ښوده چې و تښتیږي. هغه ته مو پوره سزا ورکړې ده ، خونجونې زمونږ له لاسو وتلې دي. ایا تاسو یوځل بیا ددوه همداسې نجونو د راوستلو مرسته کولاې شئ ؟ ددیوتا ګانو قهر ورځ په ورځ ډیر زیاتیږي.»

«مونږ به ضرور ددې تیاري وکړو » قاید ورته وویلې، « تر لږو ورځو پورې به مونږ دوه نورې نجونې دلته راوړو ،مونږ تر رجبه پورې یوسئ ، مونږ به د هغه څخه و پوښتو چې نجونې څه شوی؟»

حبشي پروهت ټول له ځانه سره یوړل ، هلته په یو ځاې کې د خاورو څخه جوړ شوی یو لوښې ایښول شوی و چې د همداسې یوه بل لوښي په واسطه پټ کړل شوی و ، پروهت پورتنی لوښې پورته کړ او په هغې لاندي لوښي کې ئې لاس ور ښکته کړ خوکله ئې چې لاس بیرون را وویست نو په لاس کې ئې د رجب سر و ، دهغې مخ او شکل بلکل سلامت و ، سترګې ئې نیم خلاصه وی اوخوله ئې بنده و ه. دهغې سر ئې د هغې دجسم څخه غوځ کړې و دهغه څخه اوبه څڅیدلې ، دا کومه دوائې وه چې حبشیانو په کې د رجب سر ایښودې و ، تر څو خراب نه شي پروهت ورته وویلې « دهغه جسم مو په سترو څمځارو وخوړ ، او دهغه ملګري مو ژوندي په هغه ډنډ کې سترو څمځارو ته ور حواله کړل ، ځکه سترې څمځاری د ډیره وخته را هیسې وږی وی.

« که چیري تاسې دا سر ماته را کړئ نو مونږ به ئې ټولو ملګرو ته و ښایو» یوه ورته وویل « او هغوی ته به ووایو چې هر هغه څوک چې د انګوک د دیوتاګانو سپکاوی و کړي نو انجام به ئې همداسې وي.»

«تاسې دا سر په دې شرط له دې ځایه وړاې شئ چې سبا د لمر دپریوتو دمخه ئې بیرته دلته راورسوئ.» پروهت ورته وویلې « دا د انګوک د دیوتا ملکیت دې ، که چیرې بیرته ئې را نه وړئ نو بیا به ستاسو سرونه له جسم څخه جدا کړل شي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دريیمه ورځ د رجب سر د سلطان ايوبي په قدمونو کې پروت و او سلطان ايوبی په يوه ژور سوچ کې ډوب ناست و.

دهمدې شپې پيښه ده --- احمد کمال او نجلۍ دهغې خونې په برنډې کې ويده و چې د هغوی د اوسيدو له پاره هغوی ته ورکړل شوی وه، په دې ځای کې اوس هغوی نژدې شپږ ورځې تيرې کړې وی، په دې وخت کې به نجلۍ احمد کمال ته ويل چې هغه سمدستي مسلمانيدو ته تياره ده، او احمد کمال دې ور سره واده وکړي، مګر احمدکمال يواځې همدا يو ځواب ورکاوه « ته تر هر څه لمړۍ خپله دنده تر سره کړه » نجلۍ دوه درې ځله ددې انديښنه ښکاره کړې وه چې دوکه به ورسره وکړل شي، احمد کمال هغه تر اوسه دخپله ځانه دېو لاس لرې کينولو هڅه کوله، تر دې وخته پورې د نجلۍ د زړه څخه هغه ويره هم تللې وه، او اوس هغه په پوره عقل او فکر سره خپله خبره کولای شوه.

په دې شپه هغه او احمد کمال په برنډې کې ويده شوي و، بيرون يوسپاهي د هغوی په ساتنه ولاړ و، دنيمې شپې څخه لږ دمخه ساتونکې د هغه ځای د شاوخوا ګرځيدو په خاطر سوکه سوکه ولاړ نو يو چا دشا له اړخه دهغه ګردن په بازوګانو کې و نيوه ،او سمدستي ئې دهغه پر خولې باندې ټوټه کينښوده، دهغه لاس او پښې ئې په رسيو باندې کلکې و تړلې، دا څلور کسان و د کور دروازه د دننه څخه بنده وه، يو کس ددېوار سره شا يو ځای کړه او ودريد اوبل دهغه په اوږو باندې و خوت او ددېوال څخه ئې اخوا ټوپ کړ. هغه له دننه څخه دروازه پرانستله، هغه پاته درې کسان هم دننه ور ننوتل، دهغوی څخه يو چې تر ټولو زيات ځواکمن و دنجلۍ په خوله باندې ټوټه کينښوده، د نجلۍ تر را وينښيدو پورې هغه نجلۍ تر فشار لاندې و نيوه اوبيا ئې را پورته کړه او په اوږو ئې را واړوله، درې نورو کسانو احمد کمال په رسيو کې و تاړه او په خوله ئې ددې ټوټه و تړله اوپه خپل کټ ئې همغسې تړلې پريښود. هغه ته د دفاع له پاره هيڅ وخت نه و تر لاسه شوی، بيرون وتلو سره سم هغوی نجلۍ په کمبله کې را ونغاړله، چې که څوک ئې ووينې نو دا ګمان و نه کړي چې هغوی نجلۍ په اوږه را اړولې ده.

د ښاره دباندې د فرعونيانو د وخت ورانې ويجاړې کنډرې وی دهغوی په اړه به خلکو ډيرې ويرونکې خبرې کولې، او ويل به ئې چې په کنډرو کې يو ستر غر دې ددې غره په سوري کولو سره هلته ډيرې زياتې خونې جوړې کړل شوی دي او بيا ددې هر يې خونې لاندې نورې خونې شتون لري هلته همغه څوک د تللو جرأت کوي چې دهغې د لارو څخه ښه خبر او د بيرته راوتلو لارې ور ته مالومه وي. د ډيرې مودې را هيسې چا هغې کنډروته د ورننوتلو جرأت نه کاوه، ويل کيده چې هلته دننه د پيريانو او دېوانو ځای ځيګې دي. او هلته د مارانو شتون خو اړين و، دمارانو له ويرې به څوک ددې کنډرو دمخې تيريدل هم نه. په هر صورت ددې ځای په هکله ډير ويرونکي ويرونکي خبرونه خپاره شوي و. خو ددې هر څه سره سره بيا هم هغه څلور کسان چې دا نجلۍ يې را تښتولې وه په همدې کنډرو کې ور ننوتل، او داخل هم داسې شول لکه ددوی خپل کور چې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دغه غار شکله خونو ته د غلام ځاېو او تورو تیارو کوڅو څخه د کوم خنډ پرته تیرشول ، مخته د مشالونو رڼاګانې وی دهغوی د قدمونو د شور سره به شوپرکونه الوتل ، او په ځمکه به یو شمیره ځمکني خزنده ګانو ځانونه خوندي کول ،... هغوی د غره په منځ کې یوې جوړې شوی خونې ته ورننوتل ، هلته یو کس مشال په لاس ولاړ و او هغه بیا ددوی تر مخ مخ روان شو . مخته زینې وی چې لاندې کوزیدلې ، هغوی ټول لاندې ښکته شول او په یوه اړخ کې یوې پراخې خونې ته ور داخل شول. هلته په فرش باندې بستره غوړیدلې وه. چې تر څنګ ئې یو ښکلې درۍ هم وه . خونه ښایسته کړل شوی وه، نجلۍ ئې په بستره وا چوله او د هغې د خولې څخه ئې ټوټه لرې کړه، نجلۍ په غصې سره وویل« ولې مو زما سره داسې سلوک وکړ ؟زه به و مرم خو هیڅوک به ځانته نژدې پرې نږدم»

« که چېرې ته مو دهغه ځایه نه وائې راپورته کړې نو سبا سهار به ته جلاد ته ور حوال کړل شوې وې» یوه سړې و رته وویل. « زما نوم فیض الفاطمي دې ، ته ما ته راتللې ، هغه پاته دوه نورې څه شوی ؟ته څه ډول ځانته و نیول شوی ؟ رجب چېرې دې ؟»

نجلۍ ډاډمنه شوه اووئې ویل « زه د خدای شکر کوم چې هغه زه د ډیرو سترو سترو مصیبتونو څخه خوندي کړې یم ، اوس خپل ځای ته را ورسیدلم» هغه فیض الفاطمی ته د رجب ، حبشیانو ، توپان او ددوه نجونو د مړینې او داحمد کمال په لاسوکې د ورتللو ټول داستان په تفصیل سره بیان کړ . فیض الفاطمي هغه ته تسلي ورکړه او هغه څلورو کسانو ته ئې چې دا نجلۍ ئې دلته راوړې وه د سروزرو شپږ شپږ ټوټې ورکړې اوهغوی ته ئې وویل « تاسې اوس په خپلو ځاېو باندې و دریږئ ، زه لږ وروسته ځم ، دا نجلۍ به دوه درې ورځې همدلته اوسیږي زه به هم دشپې له اړخه دلته راځم ، کله چې بیرون دهغې لټون پائې ته ورسیږي نو بیا به ئې ددې ځایه څخه یوسم.»

هغه څلور واړه کسان ولاړل ، او د کنډرې په داسې ځاېو کې کیناستل چې بیرون ترې څارنه کیدای شوه ،د فیض الفاطمي سره دلته یواځې یو کس پاته شو اوهغه هم د مصري فوځ قومندان و. فیض الفاطمي په خپلې بریا باندې ډیر خوښ و خو د هغه دوه نجونو مړینې خفه کړې و . هغه ته تر اوسه پورې د رجب دانجام په هکله مالومات نه و . هغه وویل « د هغه ځایه د رجب را ویستل اړین دي ، هغه د علي بن سفیان او صلاح الدین ایوبي د وژلو څه انتظام کړې دې خو ما ته ئې تر اوسه مالومات نه دې راکړې ، غالباً چې هغه به د فدائیانو سره معامله کړې وي ، ددې دواړو وژل اوس ډیر زیات اړین دي ، اوس باید مونږ کومه نوې منصوبه جوړه کړو . زه به د نورو ملګرو سره خبرې کوم او تا ته به ئې سبا سهار ووایم. اوس ته ارام وکړه ، زه به بیرته ولاړ شم»

«ایا صلاح الدین ایوبي پر تا باور لري ؟» نجلۍ ترې وپو ښتل.

«ډیر زیات ، دومره زیات چې د خپلو ذاتی خبرو په هکله هم له مانه مشوره اخلي ، » فیض الفاطمی ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما ته ثرګنده شوې ده چې پهلوړ پوړو چارواکو کې د صلاح الدين ايوبي د وفادارو شميره ډيره ده.» نجلۍ ورتهوويل «او دا چې فوځ هم دهغهوفاداره دي.»

«دا صحيح ده ، » هلته ناست يو قومندان ځواب ورکړ « د هغه د ځارکښنۍ محکمه ډيره هوښياره ده هر چېرې چې څوک سر را وچتوي هغهپهنښه کوي او لهمنځهئې وړي ، پهلوړو پوړو چارواکو کې دوه نور هم شته چې د صلاح الدين ايوبي پر خلاف کار کوي ، د هغوی نومونهبه محترم فيض الفاطمي تاتهووائي.

فيض الفاطمي ورتهدوه نومونه واخستل اوپهمسکا سره ئې نجلۍ تهوويل ، « تا تهبه په لوړه سطحه کار کول په مخ کې وي ، يواځې ددوه کسانو تر منځ ټکر پيدا کول دي او دوه نورو کسانو تهزهر وکول دي ، او دا کار تهپه اسانۍ سره کولاې شي ، خو اوس دا ستونزه را پيدا شوې ده ، چې مونږ تا کوم محفل ته نشو استولاې ، تهبه د حجاب لرونکي مسلماني نجونې پهڅير کار کوې ، او کهنهو بهنيول شي. شوني ده چې زه تا بيرته فلسطين تهواستوم، او بلهکومهنجلۍ را وغواړم چې هيڅوک ئې و نه پيژني ، زما ډله ډيره ذهينه او فعاله ده، دا د سالارانو ځخهد ټيټې رتبې د خلکو ډله ده ، دغه څلور کسان چې تهئې دومره پهزړه ورتيا دلتهرا وړي ئې دهمغې ډلې خلک دي ، مونږ د ايوبي پهفوځ کې بې اطميناني خپره کړې ده ، قوم او فوځ يو لهبله لرې کول اودهغوی تر منځ يو دبل پر خلاف کرکه را پارول اړين دي ، پهدې وخت کې حالات داداي چې شامي او ترکې عسکر پهمصري خلکو کې دخپلښهسلوک ، کړچار او جنګيدو لهمخې ډير زيات محبوب او مقبول دي او هغوی ته خلک د عزت په سترګو ګوري ، سوډانيانو تهد ماتې د ورکولو وروسته هغوی ددې ځاې د اوسيدونکو پهزړونو کې ځانو تهد عزت ځاې پيدا کړې دي. مونږ تهاړينهده چې دفوځ دا د عزت مقام زخمي کړو . سالاران او د فوځ نور حکام بايد رسوا رسوا کړو ، ددې پرتهمونږ د صليبيانو او سوډانيانو سره هيڅ مرستهنهشوکولاې، د بيرون يرغل بهناکامهوي ، فوځ بههغوی کاميابيدو ته پرې نهږدي. قوم به هم د فوځ تر څنګ و دريږي ، کهپههغهوخت کې لهيوه لورې سوډانيان او لهبلې لورې صليبيان پهيوه وخت کې يرغل وکړي نو قوم او فوځ بهيو شي او د قاهرې ځخهبهداسې يوه کلا جوړه کړي چې بيا بهئې سوبه شونې نه وي.د قاهرې د سوبې لهپاره بهمونږ ځمکه هواروو ، دخلکو پهذهنونوکې بهوهم ، او انديښنې ور ځاې کوو ، او د ځوانانو کړچار کې به جنس پالنه او اوارګې را پيدا کول وي.»

«ماتهخو ويل شوي چې دا کار د تيرو دوو کالو را پدېخوا روان دې » نجلۍ ترې و پوښتل.

« څه خاصې برياوې مو پهبرخه شوي هم دي»فيض الفاطمي ورتهوويل « پهبدکارۍ کې ډيربښت راغلي ،خو هلتهصلاح الدين ايوبي لهيوه اړخه مدرسې پرانستې دي او د بله اړخه ئې په جوماتو نه کې د جمعې د خطبې ځخهد خليفهنوم هم لرې کړې دې ، او ځوانانو تهئې عسکري روزنه ورکول پيل کړې دي.

*****(٢٧)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره لاهمدې ځاې ته رسيدلې وه چې دهغو څلور کسانو څخه يوئې راغې او فيض الفاطمی ته ئې وويل « اوس بيرون مه وځه ، ډير ګړ بړ دې.»

فيض الفاطمې وويريد. دهمغه سرې سره بيرون ولاړ ، په يوه لوړ ځاې کې پټ و دريد او وئې کتل ، دنيمائې شپې سپوږمۍ ټول چاپيريال روښانه کړې و. هغه وويل ، تاسې لکه چې ډيره بې احتياطی کړېده ، دوی خو فوځيان مالوميږي ، د هغوی سره آسونه هم شته ، تاسې څلورو اړخونو ته ووينئ ،چې زه د کومې لارې څخه بيرون وتلاې شم.»

« ما کتلې دي ،» هغه سړې ځواب ورکړ ،« داسې تر سترګو کيږی چې مونږپه مکملې محاصرې کې يو ، ته همله ته ولاړ شه ، مشالونه مړه کړئ ، او دهغه ځاې د وتلو غلطې و نه کړئ ، هلته هيڅوک هم نه شې در رسيدلاې ،»

فيض الفاطمې په همغه کنډرو کې غائب شو ، او دا کس چې ساتنه ئې کوله د هغه لوړ ځاې راښکته شو د دننه تللو پر ځاې د دېوال سره يوځاې سوکه سوکه بيرون ووت ، هلته بيرون شاوخوا پنځوس پياده فوځيان وو ، اوشل پنځه ويشت په آسونو سپاره وو. هغوی دا ټوله کنډره محاصره کړې وه. دا ساتونکې هغوی ته ورغې او د يوه فوځي څخه ئې وپو ښتل ، «علي بن سفيان چيرې دې ؟»کله چې هغه ورته وښوول شو نو هغه هم ورمنډه کړه ، دهغې ډلې قومنداني علي بن سفيان په خپله کوله ،دهغه سره احمد کمال هم و ، ساتونکې ورته وويل « دننه کومه داسې خطره نه شته ، له تاسې سره دوه کسان هم بسنه کوي ، زما پسې راځئ » دا ساتونکې د هغو څلورو کسانو څخه يو و چې نجلۍ ئې تښتولې وه ،

على بن سفيان دوه مشالونه رڼا کړل ، احمد کمال او نور څلور عسکر ئې له ځانه سره ملګري کړل ، او دهغې ساتونکې سره يو ځاې کنډرې ته ور ننوتل. هغوی وکتل چې يو سړې دکومې لورې څخه راغې او په منډه باندې دننه ورننوت ، لاړښود علي بن سفيان ته وويلې « دا دهغوی سړې دې او ددننه خلکو دخبرولو له پاره هلته ورغې ، تاسو لږ څه ګړندي شئ ،»

هغوی ټولو منډې کړې که چيرې دا خلک د لاړښود پرته وائې نو په هغه کړو وږو کې به بند پاته و اويا به له ويرې بيرته را ستانه شوي واي ، هغوی دخپل لاړ ښود سره يوځاې په ډيره ګړندې توګه مخته روان و، خو د يوه بله اړخه يوبل سړې په منډه راغې ، دوی دهغې همدومره اواز واوريد چې زه هغې لورې ته ځم ، تاسو ژر ژر راشئ ، داسړې ددې لاړښود ملګرې و.

هغه هغې غرنۍ خونې ته ورسيد چې زينې ئې لاندې تللې وې ، هلته د لاندې څخه دوی ته اوازونه را تلل « له مونږه سره دوکه شوې ده ، دا دواړه د هغوی سړې دي ،» بيا د تورو د ټکر اوازونه واوريدل شو او دا اواز هم راغې « چې هغه هم ختم کړه چې ګواهې ورنکړي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان د احمد کمال سره يوځاې د مشال لرونکو په ملتيا په منډو منډو لاندې ورکيوت ، کله چې هغې کوټې ته ور ننوتل نو هلته د وينو سيلاب روان و . نجلۍ په ګيډه باندې دواړه لاسونه ايښي ناسته وه . دفيض الفاطمی سره چې کوم قومندان و هغه او يو بل کس د فيض الفاطمي او يوه ساتونکی سره په جنګ اخته و . علي بن سفيان فيض الفاطمی ته اخطار ورکړ ، خو کله چې فيض الفاطمي د خپل ځان پر خلاف ډيرې توري په هوا کې پورته وکتلې ، نو توره ئې و غورځوله ، احمد کمال منډه واخسته او نجلۍ ئې را و نيوله ، دهغه ګيډه څيرلې شوی وه ، احمد کمال د بسترې څخه څادر را پورته کړ او د نجلۍ په کيډه کې ئې ور ننويست ، او علی بن سفيان ته ئې وويل « که ماته اجازه وي نو زه به هغه بيرون يوسم ؟» علي بن سفيان ورته اجازه ورکړه ، احمد کمال نجلۍ په خپلو متو کې را واخسته ، هغه ډيره په تکليف کې وه ، خو بيا ئې هم په خندا کې احمد کمال ته وويل .« ما خپل فرض پوره کړل او ستاسو مجرم مو و نيو .»

فيض الفاطمي او د نجلۍ تښتونکې څلور کسانو څخه دوه ئې ونيول شول ، پاته دوه کسان او يو قومندان چې د فيض الفاطمي سره ملګري و هغوی د علی بن سفيان کسان و ، دا يوه ډرامه وه چې دفيض الفاطمی د بالفعل نيولو له پاره جوړه شوی وه . نجلۍ پوره پوره مرسته وکړه خو هغه زخمي شوله ،دا ډرامه داسې تياره کړل شوی وه چې د نجلۍ دخولې څخه ئې هغه پټ الفاظ مالوم کړل چې دهغوی ډلې يو بل ته د ورسيدو په خاطر استعمالول ، نجلۍ دا هم ويلي و چې هغه ته تر فيض الفاطمي پورې ورتګ و. علي بن سفيان خپل درې ذهينه جاسوسان استعمال کړل چې يو په کې قومندا ن هم و . هغوی ته ئې دا پټ الفاظ وويل ، او ورته ئې وويل چې هغوی دې د فيض الفاطمي پورې ځانونه ور ورسوي ، او هغه ته دې ووائي چې ددريو څخه يوه نجلۍ دلته رارسيدلې ده، خو هغه په هغه کور کې تر نظر لاندې ده ، چې دهغې ځايه ئې بيرون ويستل اسانه کار دې ، هغوی ته دا هم ويل شوي و چې فيض الفاطمي ته د رجب د درواغو پيغام ورکړئ چې دا نجلۍ په څنګ کړئ او خپلې کړنې نورې هم ګړندی کړئ.

دې جاسوسانو په دريو ورځو کې دننه دننه فيض الفاطمی پورې ځانونه ور ورسول ، او هغه ته ئې دا ثابته کړه چې دوی د هغه د ځمکې د لاندې ګروپ وګړې دي. فيض الفاطمي ته دا خطره هم وه چې څرنګه چې نجلۍ تر څارنې لاندې ده نو په دې خاطر به د لږ څه تکليف په ورکولو ووائي چې هغه هم دهغوی سره ملګرې دې. فيض الفاطمی ته خپله ساتنه هم اړينه وه ، په دې خاطر هغه د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړ. په دې پلان کې هغه دا قومندان هم له ځانه سره ملګرې کړ . هغه سړي ته د علي بن سفيان ددوو نورو ورليږل شو کسانو په مرسته دا کار ورسپارل شوی و چې هغوی به نجلۍ پورته کوي او کنډرو ته بې ور رسوي ، همدا کنډرې هغه د يوه وخته راهيسې خپل پټ مرکز ګرځولې و. کله چې پلان جوړ شو نو علي بن سفيان ته دهغې خبر ورکړل شو.هلته احمد کمال او نجلۍ ته ويل شوي و چې تاسې به پنځه شپږ ورځې هملته په برنډه کې ويده کيږئ ، او د شپې به نجلۍ تښتول کيږي په دې وخت کې به تاسو مزاحمت نه کوئ ، دکور تر مخه يو سپاهي تل پهره ورکوله ، په هغه شپه چې څوک په پهرې ولاړ و هغه سپاهي نه و بلکه د علی بن سفيان دمحکمی يو جاسوس و ، هغه ته مالومه وه چې د شپې به پرې بريد کيږي او داورته هم مالومه وه چې بريد به څوک کوي او څه ډول

(c) ketabton.com: The Digital Library

به وي ، برید کونکې پخپله هم د هغه ملګرى او دعلي بن سفيان دمحكمى غړى و ، كه چېرې د فيض الفاطمي د ډلې څوک وي نو بیا خو ئې هغه په خنجر سره هلاکولې شو.

په دې شپه فيض الفاطمى او هغه قومندان دواړه کنډرې ته تللي و ، په هماغه ټاکلي وخت پر پهره دار باندې برید و شو . اونور ددېواله ور واوښتل ، په دې وخت کې احمد کمال ويښ پروت و هغه وکتل چې نجلۍ ئې پورته کړه ، خو خپلې سترګې ئې ترلې وي اوپروت و . هغه هغه وخت لاس و پښې وهل پيل کړل چې هغه په رسیو کې ترل شوى و ، نجلۍ ئې کنډرو ته ورسوله ، دا ډرامه په دې خاطر و لوبول شوه چې فيض الفاطمى د نجلۍ د تښتولو پلان جوړ کړې و ، اوپه هغه کې ئې خپل دوه کسان ور شامل کړي و . هغه ته دا ښکاره کول و چې دا دریښتیاو تښتول دي ، چې په کې هيڅ ډول دوکه او فريب نه شته. ان تر اخري وخته پورې هغه ته کوم شک را پيدا نه شو. د تيښتې وروسته علي بن سفيان د ساتونکي او احمد كمال رسئ را پرانستې دهغوى لاس او پښې ئې خلاصې کړې ، هلته پياده اوسواره هم تيار و ، د لږڅه ځنډ وروسته هغوى هم د کنډرو په لور روان شو او کنډر ئې په محاصره کې واخسته.

دوى تر ټولو د مخه د علي بن سفيان يوه سړي وکتل او همغه ولاړ او هلته ئې فيض الفاطمي ته خبر ورکړ ، هغه ئې بيرون راوست او محاصره ئې ورته وښودله ، اودا مشوره ئې ورته ورکړه چې همغې کمرې ته بيرته ولاړ شي ، هغه ئې بيرته و ليږه او پخپله همدا سړې بيرون را ووت اوعلي بن سفيان او احمدکمال ئې له ځانه سره کړل او دننه ور ننوتل ، دا دهغه سړې پوهه او درايت و چې فيض الفاطمي ئې بيرته همغې کمرې ته وليږه ځکه که چېرې هغه د کنډرو په نورو ورانو ويجاړو کې ځان وهلې وى نوبيا به ئې نيول دومره اسانه نه و. کنډرې ډيرې پراخه او خورې ورې وى ، او دننه تياره هم وه ،او دېوچاتعاقب کول ددې خطر را ولاړوه چې هسې نه چې خپل کسان په کې ووژل شي. بلكل په هماغه اخرى وختو کې فيض الفاطمى خبر شو چې قومندان او هغه دوه نور کسان دده ملګرى نه دي بلکه هغه ئې په دوکې او فريب سره دلته راوړې دي. دنجلۍ څخه دا غلطي وشوه چې د هغې دخولې څخه داسې الفا ظ راووتل چې دهغې څخه دا په ډاګه كيدله چې هغه هم په دې دوکې کې شریکه ده .دفيض الفاطمي دوه ملګري چې هغه ته ور ورسيدل ،نود دوکې څخه پرده پورته شوه ، او جګړه پیل شوه. فيض الفاطمي دنجلۍ په ګيډه کې د توري نوکه ور ننويسته او دهغې ګيډه ئې پرې و څیرله ، هغه نجلۍ په دې خاطر وژله چې دده پر خلاف دشاهدۍ له پاره ژوندۍ پاته نه شي.

فيض الفاطمي او دهغه نور ملګري ئې په بنديخانه کې ور واچول ،علي بن سفيان هغوى په يوائې يوائې ځاېو کې کینول او هر یوه ته ئې د رجب سر و روښوده ، او ورته ئې وويل « دخپل دوست انجام مو ووينئ ، كه چېرې تاسې ددې هيله لرئ چې تاسې ته به سمدستي سزا درکړل شي نو دا خيال د ذهنونو څخه وکاږئ ، تر هغې چې خپله ټوله ډله مونږ ته را و نه ښاياست ، نو تاسو به په همداسې شکنجو کې و ساتم ، نه به را نه ژوند وکړئ اونه به مو مرګ ته پرېږدم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنجلۍ حالت ښه نه و ، طبيبانو او جراحانو د هغې د خوندي پاته کولو هرډول هڅې کولې ، خو د غوڅو شوو کلمو هيڅ علاج نه کيده ، هغه بياهم ډاډه وه او داسې مالوميده چې هغې ته د ګيډې ددې خطرناکه زخم هيڅ پرواه نه وي، دهغې يواځې يوه غوښتنه وه چې احمد کمال دې له ماسره دلته ناست وي ، سلطان ايوبي هم دهغې د پوښتنې له پاره راغې ، احمدکمال چې خپل سالاراو دمصر د فوځ اعلی قومندان وکوت نو د تعظيم له پاره و درېد خو نجلۍ هغه له لاسه و نيوه او له ځانه سره ئې کيناوه ، خو احمد کمال د سلطان ايوبي په شتون کې نه شو کيناستلې ، اخر سلطان هغه ته د نجلۍ سره د کيناستو اجازه ورکړه ، سلطان ايوبي د نجلۍ په سر د شفقت لاس را ښکود اوپه ډيره مينه ئې دهغې د روغتيا د حال پوښتنه وکړه.

دربيمه شپه احمد کمال د نجلۍ سر ته ناست و نو نجلۍ ترې په يوه ځانګړې لهجې سره و پو ښتل ،« احمده ! تا خو له ماسره واده کړې دې که نه ؟....ما خو خپله وعده پوره کړه ، تا هم خپله وعده پوره کړېده ؟ خدای به زما ګناهونه ماته ببښلې وي ،»

دهغې ژبه غټه شوه ، هغې د احمد کمال لاس په خپلو دواړو لاسو کې کلک و نيوه ، خو کلکوالی بيرته په سستوالي باندې بدل شو ، احمدکمال سمدستی کليمه وويله، او نجلۍ ئې په خداې و سپارله ، په بله ورځ د سلطان ايوبي د حکم په مطابق هغه ئې دمسلمانانو په هديره کې خاورو ته وسپارله ،

فيض الفاطمي او دهغې ملګرو يواځې دوه ورځې اذيتونه وګالل ، او د خپلې ډلې ټول وګړی ئې په ګوته ګوته و ښول ، هغوی هم و نيول شول.

مراکشي پيښې ليکونکې «اسد الاسدي» د سلطان ايوبي دوخت د يوه کاتب په حواله ليکلې دې ، کله چې سلطان ايوبي د فيض الفاطمي دمرګ په سزا باندې لاسليک کاوه نو سلطان په زوره زوره و ژړل.

*****(۲۸)

د يوه قوم تهذيب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبيا د فوځ حملې ته اړتيا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسيږی ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه يوسئ نو په هغوی کې د جنسي جذباتو اور تازه کړئ(صليبي قومندان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کله چې عیسائي پادري دمسلمانانو امام وګرځید:(۷)

دا د (۱۱۷۱) زیږدیز کال پیښه ده:

په قاهره کې یو جومات و، خو دومره لوی نه و چې خلک په کې دجُمعې لمونځ وکړي او دومره کوچنې هم نه و چې د ورځې لمونځ کونکو ته ځای ورنکړای شي. دا د قاهرې په هغه سیمه کې پروت و چې د ښار سره نژدې بلکه د ښار بیرونۍ سیمه وه، ددې سیمې اوسیدونکې د منځنۍ او یا دهغې څخه د کمې درجې خلک و. هغوی مذهب ته خورا زیات درنښت دلود، خودا دهغوی بد نصیبي وه چې د ښوونې او روزنې څخه لرې او بې برخې پاته شوی و. هغوی به د جذباتي او زړه وړونکو ویناو څخه ډیر ژر اغیزمن کیدل، او هغه به ئې ډیرې ژر منلې. صلاح الدین ایوبي چې کله مصر ته راغې او ددې ځای څخه ئې نوی فوځ تیار کړ، نو په هغې فوځ کې ددې ځای دکورنیو زیات وګړي ور شامل شوی و، دې کار دوه علتونه درلودل، یو داچې دا د معاش یوائنۍ ښه ذریعه وه، ځکه سلطان ایوبي د فوځ په معاشاتو کې په زړه پورې زیاتوالې را وستې و، او تر څنګ ئې عسکرو ته هم زیاتې اسانتیاوی ورکړل شوې وې. او بله علت ئې داو چې دې خلکو جهاد خپله دیني فریضه ګڼله، هغوی د اسلام په نامه ځان او مال قربانولو ته تیار و، او په دې وختو کې ددې جذبې او احساس ژوندي ساتل ډیر اړین ګڼل کیده. په سرکاري توګه هغوی ته ویل شوي و چې صلیبې نړۍ د اسلامې یو هانو اوعالمانو نوم او نښې د ورکولو له پاره هر ډول حربې په کار اچوي.

د تیرو شپږو اوو میاشتو را هیسې دا نوم ورکې جومات ډیر مشهور شوی و او د شهرت علت ئې هم د مسجد نوی امام و. هغه به هره ورځ د ماخستن د لمانځه وروسته درس ورکاوه. مخکینې امام یوائې درې ورځې مخته په داسې یوې ناروغۍ ککړ شو او ومړ چې هیڅ حکیم او معالج ئې پیژنه و نه شوه کړای، هغه به دکیدې د درد او د ګلمو د سوځیدو نه شکایت کاوه، او دهمدې شکایت څخه هغه و مړ. هغه یو عام مولوي و چې یوائې د جَمعې لمونځ به ئې ورکاوه، د هغه د مړینې نه یوه ورځ وروسته د سره او سپین مخ او سرې ږیرې خاوند یو مولوي را پیدا شو او پخپله ئې خلکو ته دامامت د دندې د تر سره کولو وړاندیز وکړ. دهغه وړاندیز خلکو و مانه، هغه چېرې په کومې چونړه کې اوسیده، دوه ښځې ئې دلودې. هغه خلکو ته وویلې چې هغه د علم لیواله او د مذهب په سمندر کې لامبو وهي، هغه د خلکو د څه ورکړې او نذرانې منلو ته په ښه سترګو نه ګوري، دهغه اړتیاوی یوائې دادې چې هغه ته یو پراخه او ښه شانته کور تر لاسه شي، تر څو دخپلو دوو ښځو سره په عزت او حیا کې ژوند وکړي.

خلکو ورته هملته د جومات تر څنګ یو ځای خالي کړ چې څو خونې ئې درلودې، خلکو و لیدل چې هغه د خپلو دوو ښځو سره دې کور ته را غې، ښځې ئې په تورو «بورکو» کې د سر نه تر پښو پورې پټې وې، ان تردې چې دهغوی لاسونه هم نه تر سترګو کیدل، او بوټان ئې هم په بورکو کې را پټ شوي و. خلکو ورته د ژوند د اړتیاو وړ سامانونه ورکړل او هملته ئې اباد کړل که څه هم خلک دهغه د ظاهرې شخصیت د لیدلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځخه ډیر زیات اغیزمن شوي و ، خود هغه د اواز د خوږلني جادو هغوی بلکل دده مریدان و ګرځول . کله چې ددې جومات ځخه هغه لمړې اذان وکړ نو هلته په سیمه کې د اذان په اوریدونکو کې چپتیا شانته را پیدا شوه. دېو پاک ترنم په څیر ئې په ځمکه او اسمان کې یوه لړزه را پیدا کړې وه ، دا داسې یو طلسم و چې هغه وګړي ئې هم جومات ته د لمانځه له پاره را ښکل چې په کورو کې به ئې لمونځ ادا ءکاوه او یا خوبه ئې بلکل لمونځ نه کاوه ، په هماغه شپه هغه لمونځکونکو ته خپل لمړی درس ورکړ او هغوی ته ئې وویل چې پس له دې به هغه هره شپه همدلته درس ورکوي. په پنځه شپږو میاشتو کې هغه ددې سیمي وګړي خپل پیروان کړل ، پخوا په دې جومات کې د جُمعي لمونځ نه اداء کیده ، دغه امام چې په اصل کې یو عالم و د جُمعي لمونځ اداء کول هم پیل کړل ،

د شپږ اوه میاشتو وروسته ددې جومات او عالم شهرت تر ډیرو ډیرو ځایو پورې ورسید. ان تر دې چې د ښاره به هم یوشمیر خلک دهغه درس ته را تلل. هغه چې د اسلام په کومو ډیرو بنسټیزو اصولو باندې زور راوړ هغه عبادت او خپل منځي مینه وه. هغه به د جګړې ، جنګ او جدل پر خلاف درس ورکاوه ، هغه د خلکو په ذهنونو کې دا خبره پخه کینولي وه چې انسان خپل تقدیر پخپله نه شي جوړولاې ، هر څه چې دې هغه د خدای په لاسو کې دي ، انسان د یوه کمزوري چینجي په څیر دې. ددې عالم بیان اودرس ډر اغیزناکه وه . هغه به قران په لاس کې را اخیست او خپله هره خبره به ئې د قران په یوه آیت نه یوه آیت باندې ثابتوله. هغه به د صلاح الدین ایوبي هم ډیر صفت کاوه ، او زیات وخت به ئې ویل چې دا د مصر د خلکو د خوښۍ ځاې دې چې ددې هیواد امارت د اسلام د یو سرورکونکي سپیڅلي مجاهد په لاسو کې دې. هغه به د جهاد د فلسفې او مفهوم په هکله هم خبرې کولې ، که څه هم دهغه دا خبرې د خلکو له پاره نوې وې خو خلکو به بیاهم دکوم دلیل پرته د سر په سترګو منلې.

یوه شپه د ماسختن د لمانځه وروسته هغه خپل درس پیل کړ نو یو سړې را پورته شو او پوښتنه ئې ترې وکړه «درونده عالمه ! اللّٰهﷻ دې ستا د علم رڼا ان تر پیریانو او دهغه د نورو هغو مخلوقاتو پورې هم ور ورسوي چې مونږ ته نه تر سترګو کیږي ، زه د خپلو اتو نورور ملګرو سره د ډیر لرې ځاېه دلته راغلې یم ، مونږ ستا د درس او علم اوریدلې و ځکه ستا خواته را غلو . که چیرې بې ادبي نه وي او د عالي مقام د خفګان سبب و نه ګرځي نو مونږ ته د جهاد په اړه لږ څه ووایه. مونږ په شک کې یو ځکه خلکو ویلې دي چې مونږ ته د جهاد مطلب غلط ښوول کیږي.»

اوه اته نور اوازونه هم را پورته شول « چې مونږ هم دا درس نه دې اوریدلې»

یوه وویل «دا د وخت اواز دې چې زمونږ په غوږونو کې ئې په غلطه توګه ورځاې کړې دې. مونږ غواړو په دې هکله صحیح خبره واورو.»

عالم ورته وویلې --« دا د قران اواز دې چې هیڅوک ئې نه شي بدلولاې ، دا زما دنده ده چې د قران دا صحیح اواز زر کرته تکرار کړم تر څو هر هر غوږ ته ورسیږي ،..... د جهاد ځخه مقصد دا نه دې چې د نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځمکو د نیولو په خاطر دهغوی ځپونه ووهل شي ، د جهاد مطلب وژنه او داړه ماري هم نه ده او نه وینه تویول او تباهي را وستل دي.» هغه د قران یو آیت ولوست او دهغې تفسیر ئې داسې بیان کړ «دا زما علم او پوهه نه ده د الله ج فرمان دي چې تاسې به د بدۍ او ګناه پر خلاف جنګیږئ ، او همدې ته جهاد ویل کیږي او دا ډول جهاد پر مونږ ټولو فرض شوی دي.—ایا تاسې نه دي اوریدلي چې اسلام د توري په زور نه دي راغلي بلکه د میني او محبت په واسطه خپور شوی دي؟ د جهاد مسئله وروسته را پیدا او ومروړل شوه ، دا هغه چا مروړلې ده چې د پادشاهۍ غوښتونکی دي ، عیسایان هم د نورو د هیوادونو د ولکه کولو او په خپلو سلطنتونو کې ئې د راګډولو له پاره جنګ او جګړې مقدس او پاک جنګ ګڼي اومسلمانان هم همدی د وژلو ، چوړولو او تباه کولو کار ته جهاد وایي ،دا یوازې د پادشاهیو د جوړولو او د خپل واک د ټینګښت یو ډرامه ده ، خلک د مذهب په نوم راپاروي او جنګوي ئې اوپه دې ترتیب دخپلو پادشاهیو بنسټونه ورکلکوي.»

«نو ایاد مصر امیر صلاح الدین ایوبي مونږ په غلطه لار وړي او جنګوي مو.» همغه کس چې دجهاد د صحیح مطلب د پوښتلو جرأت ئې کړې یو ځل بیا و پوښتل؟

«نه هیڅکله !» عالم ځواب ورکړ. « په صلاح الدین ایوبي دې د الله ج رحمت وي ، هغه ته چې مشرانو څه ویلي دي نو هغه د یوه ریښتوني مسلمان په څیر په ډیر ښه نیت سره په همغې عمل کوي. دهغه په زړه کې ئې د عیسایانو له پاره نفرت اوکرکه کرلې ده اوهغه د همغې په مطابق عمل کوي ، لږ څه غور و فکر وکړئ ، چې دعیسایانو او مسلمانانو تر منځ تو پیر څه دي؟ دواړه د یوه ګډ نبي خاوندان دي خو مخته راتلو سره په کې لږ څه اختلافات را ولاړ شول. سیدنا عیسي ع د وروړګلوي او میني پیغام راوړې و ، او زمونږ رسول ص هم د محبت پیغام راوړي ، نو بیا دا توري او ذرّې له کومه را پیدا شوې؟ دا شیان د هغو خلکو په لاسو را پیدا شول چې دخداې په دې پاکه خاوره ، چې پرې یوازې دهمغه حکمراني ده ، خپل حکومت اوحکمراني جوړول غواړي اود خدای بندګان خپل غلامان ګرځوي.....زه به د مصر د امیر په دربار کې حاضریږم او د هغه په خدمت کې به د جهاد د فلسفې اصلي موخې بیان کړم ، د مصر امیر صلاح الدین ایوبي پخپله، د ناپوهۍ او جهالت پرخلاف ډیر صحیح جهاد پیل کړې دې او تر څنګ ئې د خطبې څخه دخلیفه د نوم په لرې کولو سره ډیر ستر جهاد تر سره کړې دي ، هغه د مدرسو د جوړولو جهاد هم پیل کړې دې خو په مدرسو کې ئې دا خرابوالي را وستي دي چې هلته دمذهب او ټولنیزو روزنو تر څنګ نظامي روزني هم ورکولې کیږي ، کوچنیانو ته د خداې په نوم د غارت او لوټولو درس ورکول کیږي ، هغوی ته د توري داستعمال او غشي ویشتلو درس هم ورکول کیږي ، نوکله چې تاسې خپلو کوچنیانو ته توره، کمان ، غشي او لیندی په لاس کې ورکړئ نو هغه ته به دا هم وایېئ چې په دې باندې به څوک وژنئ ، ښکاره ده چې تاسې به ورته څه انسانان په ګوته کوئ او ورته به وایاست چې دا ستاسې دښمن دي ،هغه له منځه یوسئ»

د عالم په اواز کې داسې اغیز و او په دلایلو کې ئې دومره راښکود و چې اوریدونکې ئې د جادو په څیر تر خپلې ولکې لاندې راوړي و.—هغه وویل « خپل کوچنیان ددوزخ له اوره په څنګ کړئ ، او که نه د هغوی سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

به تاسې هم دوزخ ته ځئ ، ځکه چې دا تاسې یاست چې خپل کوچنیان په غلطو لارو باندې روزئ ، تاسې به ستاسې پادشاه او سالار جنت ته یو نه سي ، هغه دینې عالم او امام به مو ورې چې په لاسو کې ئې د مذهب اوعلم رښا نیولې وي ، لکه څنګه چې تاسې په دنیا کې دهغه پسې روان یاست نو دقیامت په ورځ به هم هغه تاسې د خپل ځان پسې وروسته جنت ته ننباسي. د قیامت په ورځ به هغه لاسونه چې د انسان په وینو سره شوي وي، د ټول عمر د لمونځونو او ټولو ښو کړچارونو سره یو ځای دوزخ کې ور اچول کیږي. یوه بله خبره هم واورئ او هغه دا چې: تاسې خپل زکاتونه بیت المال ته ورکوئ او بیت المال د وخت د حاکم ملکیت دی ، په داسې حال کې چې زکات دغریبو او نادارو خلکو حق دی او د وخت حاکم نادار اوغریب نه وي نو په دې اساس ستاسې زکات چې بیت المال ته ځي په هغې دجنګ جګړې له پاره آسونه او وسلې اخستل کیږي اوبیا پرې انسانا ن وژل کیږي. په دې اساس دهغه فرض د اداء کولو په خاطر چې تاسې غواړئ جنت ته ولاړ شئ د همغې فرض په اداء کولو ستاسې ځای دوزخ ګرځي ، په دې خاطر خپل زکاتونه بیت المال ته مه ورکوئ.»

عالم موضوع بدله کړه او وئې ویل «ډیرې داسې خبرې دې چې عوام پرې نه پوهیږی او که پوهیږي هم نو ځوک نه شته چې هغوی ته ئې ورو ښئې، ایا تاسو نه وینئ چې ستاسو تر منځ یو حیواني جذبه شتون لري؟ ایا تاسې د ښځو له پاره اړتیا نه محسوسوئ؟ اوایا همدا جذبه نه ده چې تاسې د بدکارۍ په لور را کاږي ؟... دا جذبه په خپله خدای پیدا کړې ده ،دا د کوم انسان له اړخه را پیدا شوی نه ده.تاسو ددې جذبې تسکین کولای شئ ، په همدې خاطر خدای تاسې ته حکم کړې دی چې په یوه وخت په خپلو کورونو کې څلور څلور ښځې ساتلای شئ ، او که چیرې تاسې غریب یاست او یوه ښځه هم نه شئ کولای ، نو بیا کومې یوې ښځې ته څه ورکړئ او خپله دا حیواني جذبه ، چې خدای په تاسې کې پیدا کړې ده ،پرې تسکین کړئ. ځکه پخپله انسان هم دهمدې جذبې پیدا ابینت دی ، خو د بدۍ څخه ځان و ژغورئ ، یوه یوه ، دوه دوه ، درې درې او څلور څلور ښځې په کورنو کې و ساتئ ، داښځې او خپلې لوڼې په کورونو کې پټې و ساتئ ، زه وینم چې ځوانو نجونو ته هم عسکري روزنه ورکول کیږي ، هغوی ته هم د آس سپرلي او د اوښ ځغاسته وروښوول کیږي. د نجونو په مدرسو کې هغوی ته د زخمیانو ملهم پټۍ کول او دهغوی د خوندې ساتلو درس ورکول کیږي تر څو هغوی د جنګ په ډګر کې د زخمیانو څخه لیدنه وکړای شي او که اړتیا ورته پیدا شي نو په جګړو کې ورګډې کړل شي..... دا یو بدعت دی ، خپلې لوڼې ددې بدعت نه وساتئ ، دا خبرې خپلو هغو دوستانو او ګاونډیانو ته هم ورسوئ چې جومات ته نه راځي ، د خدای په کارونو او احکامو کې ګوتې مه وهئ ، دا ډیره ستره ګناه ده.»

(۲۸)*****

کله چې عالم درس پای ته ورساوه نو اوریدو نکي چې زیات شمیر ئې په جومات کې د ځای د نشتوالي په خاطر بیرون د جومات د دېوالونو تر څنګ ولاړ و را پورته شول اوعالم ته ئې در خصتیدو په خاطر لاسونه ورکړل او بیرته ستانه شول. یو شمیر خو داسې و چې دهغه لاسونه ئې هم ښکل کړل ، او د ځان د تیتولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مصافحه خو هر يوه وکړه. خلک ټول يو يو د هغه ځابه ووتل ، يواځې دوه کسان دعالم ترمخ ناست پاته شول. ددوی څخه يو هغه کس و چې دجهاد په هکله ئې پوښتنه کړې وه ، دې سړې يوه اوږده چوغه اغوستې وه ، يوه کوچنۍ شانته لونګۍ ئې په سر وه او دهغې د پاسه ئې يو ګلداره دستمال اچولی و.هغه اوږده توره ږيره او اوږده بريت درلودل ،د لباس له اړخه هغه دمنځنۍ طبقې ځوک ښکاريده ، دهغه په يوه سترګه شين رنګه ټوټه تړلې وه ، چې دې تړلو دهغه يوه سترګه پټه کړې وه. د عالم د پوښتنې په اساس هغه ورته وويلي چې دهغې يوه سترګه خرابه شوې ده ، د هغه بل کس لباس هم ماموليي شانته و. هغه هم اوږده او ګڼه ږيره درلوده ، اوس نو په جومات کې د عالم سره همدا دوه کسان پاته شوي و. ددوی سره نور شپږ کسان هم و چې د جهاد ددرس د زده کولو له پاره راغلي و. هغوی بيرون د جومات د دروازې تر څنګ ولاړ وو. شونې وه چې هغوی به د خپلو ملګرو انتظار کاوه.

«ولې ستاسې شک لا تر اوسه هم نه دې رفع شوی؟» عالم په خندا ترې وپوښتل.

«زه فکر کوم شک به رفع شوی وي» په سترګه پټی اينبي کس ورته وويلي.

«مونږ شايد همستا په لټه کې يو ، مونږ ټول مصر ولټاوه خو مونږ ته د جومات نښې نښانې او ځای ځيرې غلط ښوول شوی و.»

«ولې په نيمائې مصر کې تاسې ته زما څخه بهتر او ښه عالم تر سترګو نه شو ؟»

« نه ! مونږ يواځې ستا لټون کاوه ،» هغه سړي ځواب ورکړ.« ايا مونږ صحيح ځای ته را غلی يو ؟ ستا درس خو مونږ ته و ښووله چې مونږ يواځې ستا لټون کاوه »

عالم بيرون لورې ته وکتل او په ډيره بې پروائې سره ئې وويل ،« معلومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟»

«باران به کيږي » دپټۍ خاوند وويل.

«اسمان خو بلکل صاف دې»عالم ورته وويل.

«مونږ به د وريځو غرونو را وړو » په سترګې د شنې پټې خاوند ورته وويل.

عالم و خندل او په راز سره ئې ترې و پوښتل له کومه ځابه راغلي ياست.

« مونږ د يوې مياشتې را هيسې په سکندريه کې يو » هغه سړي ورته ځواب وواېه ،« او ددې ترمخه په (شوبک) کې و »

«مسلمان ياست»»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«فدائیان» د ترلې سترګې خاوند ورته وويل.«اوس مو مسلمان و ګڼه» او د خپل ملګري سره ئې په زوره وخندل. «زه تا ددې فن استاذ ګڼم ،» هغه بل سړي هم عالم ته وويل ،«ماته دا ډاډ نه کيده چې دا ته ئې ، ته ناکاميدلې نه شې.»

«او کاميابي هم اسانه کار نه دې » امام ورته وويل « تاسو به صلاح الدين ايوبي نه پيژنئ ، بې شکه چې ما د ټولو خلکو په زړه کې د جهاد او جنس په اړه د اسلامي نظرياتو پر خلاف شکوک را پيدا کړي دي ، خو هغه مدرسې چې صلاح الدين ايوبي پرانستې هغه به زمونږ برياوى مونږ ته په اسانۍ سره شوني نه کړي .» هغه ترې وپوښتل «تا ولې زما څخه و پوښتل چې زه د جهاد په هکله درس ورکړم ؟»

«مونږ ته په (شوبک) کې ويل شوي و چې ستا دپيژندګلوى تر ټولو ستره نښه همدا ده .» دترلې سترګې خاوند ورته وويل.« دغه ټول الفاظ چې تا په درس کې وويل مونږ ته همدا ويل شوي و ، مونږ ته دا هم ويل شوي و چې ته به د جهاد وروسته د جنسي جذبي خبره هم کوى ، تا خپل درس په ډير ذوق سره ياد کړي دي.»

«زما څه نوم دې؟» عالم ترې و پوښتل ؟

« ايا مونږ په ازميښت کې اچوي ؟ او امتحان را څخه اخلي ؟» هغه سړي ځواب ورکړ ،« ايا ستا پر مونږ شک دې ؟ مونږ يو بل ته نوم نه بلکې نښې نښاني وايو »

«تاسو د څه له پاره راغلي ياست ؟» عالم ترې وپوښتل.

«فدائي د څه کار له پاره راځي !» هغه د ترلې سترګې خاوند ځواب ورکړ.

«تاسې ئې ولې زما خواته را ليږلي ياست ؟» عالم ترې و پوښتل.

« د يوې [اوښى] له پاره» هغه سړي ځواب ورکړ ،« له تاسره دوه دي ، مونږ به ئې تا ته نه وائې را ليږلي خو تا ته به دا خبر را رسيدلې وي چې د صلاح الدين يو نائب سالار د سوډانيانو سره د (شوبک) څخه ددرې اوښو سره ليږل شوى و ، دهغوى څخه يوه زمونږ د مقصد له پاره وه ، خو مالومه نه شوه چې پر هغوى څه وشول ، هغوى درې واړه له منځه ولاړې ، درجب کوپړى او يوه تر ټولو ښکلې اوښايسته اوښه صلاح الدين ايوبي ته را ورسيدل ، او هغه هم له منځه ولاړه.»

«هو !» عالم د افسوس نه په ډک اواز سره وويل.« مونږ ته ډير ستر زيان را ورسيد.د صلاح الدين ايوبي يو ډير ستر او کارکونکې سالار چې زمونږ په ولکه کې و د جلاد له توري تير شو....ځئ چې دننه ولاړ شو ....دا ځاې خوندي نه دې.»

هغوى دواړه د عالم سره پورته شول ، او بيرون را ووتل ، بيرون شپږ کسان ولاړ و خو ځانونه ئې په تياره کې خواره کړل.

*****(۲۹)

اوس نو هغوی دعالم په کور کې ور ننوتې و ، صاف اوپاک کور و ،څو خونې ئې درلودې ، ددوه درې خونو څخه په تیریدو سره هغوی یوې داسې خونې ته ور ورسیدل چې پر ځمکه خو وه خو د ځمکې لاندې مالومیده ، دهغې تر مخه څه هرزل برزل سامانونه پراته و ، د باهر څخه ئې دروازه تړلې وه او دا ترې ډاګیزه کیده چې د ډیرې مودې را هیسې نه ده پرانستل شوی او په راتلونکې کې به هم پرانستل نه شي ، دهغې په یوه اړخ کې کړکۍ وه ، هغه ته ئې لاس ور وړ اوهغه پرانستل شوه ، عالم دننه ولاړ ، او وریسې دا دوه نورکسان هم ورننوتل ، دننه خونه ډیره ښایسته جوړه کړل شوی وه. ددېوال تر څنګ یو طلائې جوړ شوی صلیب ځلیده ، دهغه یوې لورې ته د سیدنا عیسې (ع) انځور اوبل اړخ ته ئې د بي بي مریمې (ع) انځور ځړول شوی و.«دا زما ګرجا هم ده او پناه ځاې مې هم»

« د خطرې په وخت کې دې څه انتظام کړې دې؟» هغه یوه کس ترې په راز سره و پوښتل. « تا ته په کار نه و چې صلیب او دا انځورنه داسې ښکاره را څوړند کړې»

«تردې ځایه د چا د راتللو خطره نه شته» عالم ځواب ورکړ او په مسکا کې ئې وویل: «مسلمانان ډیر ساده او احساساتي قوم دې او په احساساتی ویناو او راپارونکو دلایلو باندې ځان ځاروې. جنس د انسان تر ټولو لویه کمزوري ده ، زه په دې خلکو کې دا کمزوري راپاروم، هغوی ته دا درس ورکوم چې څلور ودونه فرض دي ، او سوکه سوکه ئې د بدکارۍ په لاره باندې روانه وم. دمذهب تر نامه لاندې په ټولو مسلمانانو کې بدې هم را ټوکولې شم او نیکې هم. په لاس کې چې قران و نیسې او خبره وکړې نو دا خلک په ډیرو احمقانه خبرو هم ډاډ کوې او درواغ هم ریښتیا ګڼې، زما تجربه ډیره بریالۍ ده. مونږ ته زمونږ په خیر د یوې ډلې پیدا کولو ته اړتیا ده چې په جوماتونو کې کینې اوقران مجید په لاسو کې و نیسې او دهغې خلکو د جهاد احساسات او کړچار ووژنې ، زه د ښځې په اړه د هغوی آند بدلوم ، صلاح الدین ایوبي هم د ښځو عسکري روزنه پیل کړې ده، زه هغوی ته وایم چې ښځې په کورنو کې بندي وساتئ ، زه غواړم په دې ترتیب ددې قوم نیمائې ابادي بیکاره کړم.»

«د فوځ پر خلاف کرکه او نفرت پیدا کول ډیر اړین دي » هغه د سترګې د پټې خاوند ملګري ورته وویل: صلاح الدین ایوبي همدا کمال کړې دې چې قوم او فوځ ئې سره یو کړې دې. که هغه همدا اوس اعلان وکړي چې د بیت المقدس سوبې ته روان یو نو دمصر ټوله ابادي به ورسره یو ځاې ولاړه شي.»

« خو هغه دا سې اعلان کولې نه شي»عالم ورته وویل -« هغه پوه او عالم دې ، هغه احساساتي خلک نه خوښووې. هغه یواځې یو روزل شوی سپاهي په سل ناروزل شوو احساساتي خلکو باندې غوره ګڼي ، هغه په پوچو نارو د قوم د احساساتو سره لوبې کول نه غواړي ، هغه د حقیقت خبره کوې. دا زمونږ کار دې چې دا قوم د حقیقت او روزنې څخه لرې و ساتو ، او احساساتي ئې کړو. تر څو په دې قوم کې د شعور په ځاې جوش را پیدا شي ، هغه جوش چې په کې عقل او پوهه نه وي او ددښمن په لمرې غشي باندې له منځه ولاړ شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(c) ketabton.com: The Digital Library

مونږ په دوی کې یو اځې جوش پریږدو ،تاسو واوریدل چې زه په خپل درس کې دصلاح الدین ایوبي ډیر زیاته ستاینه کوم.»

«دا خبرې اترې به وروسته کوو » هغه سړي ځواب ورکړ ،« هغه دواړه اوښی را وښایه ، اودا راته ووایه چې مونږ دلته څه وخت او څه ډول پناه اخستلای شو. اودلته بل څوک زمونږ د ډلې څخه هم شته او که نه.

«نه !» عالم ځواب ورکړ «دلته بل داسې څوک نه شته»

اوس نو دهغوی تر منځ هیڅ ډول شک اوشبه نه وه پاته ، هغوی د همغه پټو الفاظو په واسطه یو بل سره پیژندلي و ، عالم د خوني څخه را ووت ،کله چې بیرته را ستون شو نو ورسره دوه ډیرې ښایسته او ښکلې نجونې هم ملګرې وی ، ددوی په هکله دې عالم خلکو ته ویلې و چې دوی دواړه ئې ښځې دي ،هغه به دوی د سر نه تر پښو پورې په بورکو کې پټې را وستلې ، خو اوس ددې دواړو سرو تر مخ هغوی لوڅې لغړې راغلې. عالم هغوی دې دواړو سړیو ته ور وپیژندلې ، او د الماری څخه ئې دشرابو بوتل را وویست ، یوی نجلۍ ګیلاسونه راوړل او شراب ئې په ګیلاسونو کې واچول ،هغوی دواړو سړیو شرابو ته لاس هم یو نه وړ. «لمړۍ د کار خبره وکړه» هغه د سترګې د پټې خاوند ورته وویلې.

« مونږ باید دوه کسه ووژنو ؟» هغه بل ورته وویل «صلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان ، خو مونږ مجبور یو ،ځکه مونږ هغه دواړه نه دي کتلي ، مونږ ته هغه دواړه کسان را وښایاست. ایا تا هغوی لیدلي دي؟»

«دومره مې کتلي دي چې هغوی دواړه ان په تیاره کې هم پیژندلي شم.» عالم ورته وویل.«کوم کار چې ما پیل کړي دي دهغه له پاره دا اړینه ده چې دواړه په ښه توګه و پیژنم ، علي بن سفیان خو دومره ذهین او چالاکه دې چې دلته د خپل جاسوس د را لیږلو پر ځای پخپله هم را تلائ شي خو که هغه کالي او ښه بدله هم کړي او بیا زما مخې ته راشي نو بیا به ئې هم زه و پیژنم.»

«او دصلاح الدین ایوبي په هکله څه فکر کوی؟»په سترګې د پټې خاوند ورته وویلې.

« هغه هم ډیر ښه پیژنم» عالم ځواب ورکړ.

هغه په سترګې دپټې خاوند خپل لاسونه تر زنې لاندې کړل ، ږیره ئې پرې و نیوله او را کش ئې کړه ، دهغې اوږده ږیره او اوږده بریت د هغه د مخ څخه را جدا شول ، وروسته ترې کوچنۍ شانته ږیره را ښکاره شوه چې په ډیر ښه ترتیب سره جوړه شوی وه ، بریت ئې هم تراشلي و . دا اوږده ږیره او بریت دواړه مصنوعي اینبول شوي و چې اوس ئې په لاسو کې نیولي و ، هغه د خپلې سترګې څخه پټۍ لرې کړه او ایسته ئې و غورځوله ، عالم چې په کوم ځای کې و هملته د بُت په څیر پاته شو ، دهغه سترګې پراخې شوی او خوله ئې وازه پاته شوه. دواړه نجونې هم حیراني دریاني ودریدې ، کله یوه سړي ته ویني چې خپل ځان ئې بدل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړې او کله خپل عالم ته چې رنګ ئې د مړي د لاش په څير ګرځيدلې و . دعالم دخولې څخه د سختې ويرې په حال دا خبره را ووتله چې «صلاح الدين ايوبي ؟»

«هو دوسته ! » هغه ته ئې ځواب ورکړ .« زه صلاح الدين ايوبي يم ، ستا شهرت مې اوريدلې و او ستا د درس اوريدو ته راغلې وم .»صلاح الدين ايوبي دخپل ملګري ږيره هم په لاس راکش کړه او هغه هم د مخ څخه جدا شوه ، هغه عالم ته وويل « دابه هم پيژنې ؟»

«ډير ښه ئې پيژنم» عالم په ناکامه لهجه ورته وويل « علي بن سفيان !»

دعلي بن سفيان په زنه يو څو ويښتان و ، عالم او نجونې يو نا څاپه د الماری په لور ولاړې او دهغې څخه ئې چاقو ډوله توري را وويستې خو کله چې بيرته را وګرځيدل نو دهغوی توري ټيټې شوی ځکه په همدې وخت کې صلاح الدين ايوبي او علي بن سفيان هم دخپلو چوغو څخه همدا ډول توري را ويستلې وي، که څه هم نجونو ته د توري د وهلو روزنه ورکړل شوی وه خو هغوی د دوه تجربه لرونکو توري وهونکو مقابله و نه شواې کولاې، پر هغوی باندې توري کيښول شوی ، علي بن سفيان بيرون را ووت ، او د سترګو په رپ کې هغه شپږ کسان چې بيرون ولاړ و دهمدې ډول تورو سره يوځاې د کړکې له لارې را ننوتل.

په بله ورځ ددې مسجد تر مخه د خلکو هجوم راټول شوی و. په هغوی کې يوڅو سرکاري کسان هم و چې خلک به ئې بيا بيا د عالم هغه خونې ته وروړل چې د سيدنا عيسي او بي بي مريم انځورونه په کې را ځړول شوی و. خلکو ته د شرابو بو تلونه هم ور وښول شول هلته مؤظفو کسانو خلکو ته ددې عالم اصليت ور ښکاره کاوه او دجهاد دهغه آند په هکله ئې وضاحت کاوه چې هغه ئې خلکو ته درس ورکاوه.

*****(۷۰)

دسلطان ايوبي په لار ښونه علي بن سفيان په ټول هيواد کې د جاسوسانو يو جال و غړاوه ،ځکه دا ثابته شوی وه چې په هيواد کې او په ځانګړې توګه قاهره کې صليبيانوزيات شمير جاسوسان او تخريب کاران را ليږلي او ځاې په ځاې کړي ئې دي ، هغه تر ځمکې لاندې پروګرام چې صليبيانو د مسلمانانو د له منځه وړلو له پاره پيل کړې و هغه سلطان ايوبي ته ډير زيات د اندېښنې وړ و . کله چې هغه ته علي بن سفيان دا خبر ورکړ چې د يوه جومات امام هره شپه درس ورکوي او د اسلامي افکارو او عقايد د رنګ او مفهوم دبدلولو هڅه کوي نو سلطان ايوبي سمدستي دا حکم ورکړ چې دا عالم و نيسئ ، هغه ويلي و « علي ! د مذهبونو په نوم ډلې ټپلې جوړيدل پيل شوي دي ، دا امام به هم د کومې ډلې څخه وي او دا هم کيداې شي چې هغه د قران خپل تفسير بيان کړي ، زه په مذهب کې مداخله نه کوم ، زه حاکم يم عالم نه يم خو که چيرې ته پوهيږی چې هغه کوم تخريب کار دې نو د نيولو تر مخه ئې په هکله پوره پوره مالومات تر لاسه کړه .د امام درجه زما څخه ډيره پورته ده.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

علي بن سفيان په خپله دې مسجد ته د درس د اوريدو له پاره نه و ورغلي ځکه هغه شکمن و چې که دا امام په ريښتيا هم د دښمن له اړخه رالېږل شوی تخريب کارو ي نوو به ئې پېژني ، هغه دخپلې شبکې ډېر پوه او ذهين وګړي هلته ور استولي و. هغوی لس دولس ځله هلته درس کې ګډون کړې و . او هغه درس چې هغوی اوريده نو هغه به ئې ټکې په ټکې علي بن سفيان ته اوراوه ، اخر يوه شپه دغه «صليبي» عالم د جهاد په هکله درس ورکړ. او هغه تأويل ئې وړاندې کړ چې وروسته بيا صلاح الدين ايوبي پخپله هم واوريد . کله چې دهغې د شبکې غړو دا درس علي بن سفيان ته واوراوه نوبيا په دې کې هيڅ ډول شک نه پاته کيده چې هغه جاسوس دې. علي بن سفيان سلطان ايوبي ته وويل او دا سلا ئې ورکړه چې که چېرې دا وګړې د صليبيانو جاسوس او تخريب کار نه وي هم نيول ئې اړين دي ، ځکه هغه د جهاد په هکله داسې خبرې کوي چې يوا ځې دښمنان ئې وړاندې کولاې شي او يا هغوی چې خپل ذهن ئې له لاسه ورکړې وي.

سلطان ايوبي دا راپور په ډېر غور سره واوريده او وئې ويل چې په هر صورت دا د مذهب ، دامام او جومات معامله ده. هغه دا پريکړه وکړه چې هغه به دعلي بن سفيان سره يوځاې په مختلفې بڼې او د بڼې په بدلون سره ددې امام درس ته ورځي او اوري به ئې ، او هملته به پريکړه کوي چې دهغه اصليت او نيت څه دې ! د جهاد سره يوځاې د حيواني احساساتو يادول دسلطان ايوبي وېښتان ودرول ، هغه د علي بن سفيان سره مشوره وکړه او خپل ځانونو ته ئې داسې کالې تيار کړل چې د پېژندګلوی څخه ووت او په همغو کې جومات ته ورغلل.

علي بن سفيان دځارکښۍ د امورو ماهر و او هغه سلطان ايوبي ته د خپلې يوي بلې بريا په هکله هم ويلي و او هغه دا چې که څه هم هغه صليبي نجلۍ چې فيض الفاطمي ئې تور لاسې نيولې و او د احمدکمال ترنامه لاندې د يوه قومندان په خاطر د مسلمانيدو او د هغه سره د واده کولو هيله ئې درلوده وفات شوه ، خوهغې داسې پټ الفاظ او اشارې هغه ته ښوولې و ي چې صليبي جاسوسانو د يوه بل د پېژندلو له پاره استعمالولې ، دهغې په همدې ورښوول شوو اشارو باندې څو مسلمانان چې دصليبيانو له پاره ئې د زرو ، جواهراتو او ښايسته نجونو د ترلاسه کولو په خاطر کار کاوه هم نيول شوي و. هغوی هم علی بن سفيان ته په بندي ځايو کې ددې خبرو تصديق کړې و چې همدا اشارې او الفا ظ استعمال شوي هم دي ، اشارې داوی چې جاسوسان چې د لمرې ځل له پاره له يوه بل سره ويني ،او يو د بل داډ ځانته ترلاسه کوي نو دهغوی څخه يو د آسمان په لور سر پورته کوي او وايي به چې « مالومه نه ده چې موسم به څه ډول وي ؟» هغه دا خبره په ډېره بې پروائي سره کوي لکه چا ته چې په ناڅاپي توګه موسم په ياد راغلي وي. بل به ووائې « باران به وريږي» نو هغه ته ځواب ورکول کيږي چې « اسمان صاف دې »نو هغه بل به ووائې چې « مونږ به وريځې را وړو » او په قهقه خندا باندې به خاندي ، ددې ډول خندا اړتيا په دې خاطر وه چې که چېرې دا خبرې بل څوک واوري او يا هغه بل سړې ددوی د ډلې څخه نه وي چې دا درک کړي چې دا خو هسې يو ټوکه وه. علي بن سفيان ته ويل شوی چې دا پټه مکالمه هغه وخت بدلون موندلاې شي چې کله دا را څرګنده شي ، بله خبره

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې علي ته مالومه شوې وه، هغه دا چې جاسوسان يو بل ته خپل نوم نه ښئي، دهغوی مرکز د فلسطين يو ښار (شوبک) و. دا د صليبيانو د څارکښنې مرکز و.

دهمدې څرګندونو په پايلو کې سلطان ايوبي او علي بن سفيان دخپلو ځانوبڼه بدله کړه او جومات ته ولاړل، هغوی د جهاد د درس غوښتنه وکړه، نو عالم دهغوی غوښتنه پوره کړه، بيا هغوی دهغه سره يوا ځې پاته شول او دغې پټو ښو نښانو د عالم د راز پرده پورته کړه. هغه وروسته بيا بيان ورکړ چې هغه دومره خام جاسوس نه و چې هغه دې د پردېو خلکو تر مخ خپل ځان بربنډ کړي، هغه په هغه پټو الفاظو کې را ونښت، ځکه دا مکالمه هر يوه جاسوس ته هم مالومه نه وه. دا د جاسوسانو د لوړپوړو وګړو مکالمه ده. دهغوی څخه را ښکته هيڅ جاسوس په دې پټو الفاظو نه پوهيږي، ددې مکالمې نه وروسته د قهقه خندا په ځانګړې توګه د يادولو وړ وه ځکه دهغې پرته يو بل ته خپل راز نه شو ويلای. سلطان ايوبي قهقه خندا وکړه، هغه د خپله ځانه سره شپږ سرتيري هم وړي و چې د اړتيا په وخت کې ئې مرسته وکولای شي.

علي بن سفيان دا جاسوس او دهغې سره دوه نجونې په خپلې تاخانې کې ور واچولې، او د هر څه دمخه هغه سيمې ته د پلټنې له پاره ولاړتر څو پيدا کړي چې دې وګړي په دې جومات څنګه ولکه و موندله، او ددې دمخه چې هغه په کومه جونپړې کې اوسيده، هغه ورته چا ورکړې وه. دهغې ځاې مختلفو خلکو چې کوم بيانونه ورکړل دهغې څخه دا ډاګيزه شوه چې دا شخص د خپلو دوو ښځو سره يوځاې دلته راغلي و، لمړې د يوه سړې په کور کې ميلمه شو، خوکله چې خلکو و کتل چې دا خو عالم فاضل انسان دې نو هغوی ورته خپله جونپړه ورکړه، دلته په دې جومات کې د ډيرې مودې را هيسې يو امام اوسيده، او دې به هم هلته دلمانځه له پاره و رته، دا شخص دهغه امام مريد و ګرځيد، پنځلس شپاړس ورځې وروسته دهغه امام په ګيډه او کلمو کې درد پيدا شو، د هغه دا درد دومره په توندۍ سره ډيرښت وموند چې درې ورځې وروسته امام بيا جومات ته د راتلو څخه ووت، حکيمان او طبيبان دهغه کور ته ورغلل او هر ډول دوائيانې ئې ورکړې خو په هماغه دربيمه ورځ هغه ومړ. دهغې وروسته دې عالم دخلکو سره خبرې وکړې او جومات ئې په خپله ولکه کې واخست. هغه په خلکو کې دومره اغيز پيدا کړ چې خلک دهغه منونکې شول او هغه ته ئې د هغه د اړتياو په مطابق کور ورکړ.

د علي بن سفيان د پوښتنې په اساس خلکو هغه ته وويل چې هغه څو څو ځله هغه پخوانې امام ته غذا له ځانه سره راوړله، علي بن سفيان وپوهيده چې هغه امام ته دې سړې زهر ورکړې دي، او هغه ئې دخپلې مخې څخه لرې کړې او په مسجد ئې ولکه پيدا کړې ده. ددې جاسوس دکور د تالاشۍ په وخت کې زيات شمير وسلې چې په مختلفو ځايو کې ئې پټې کړې وې، تر لاسه شوې. دهغه له کوره د زهرو يو بوتل هم وموندل شو. دوی هغه زهر يوه سپي ته ور واچول نو هغه سپي هم درې ورځې ناقراره وه او په دربيمه ورځ له منځه ولاړ.

علي بن سفيان خپلې پلټنې د سلطان ايوبي تر مخ کيښولې، نو سلطان ورته وويلې چې « درې واړه بې خوبه کړئ او ښه ئې وويروئ، خو زه به هغوی جلاد ته ورحواله نه کړم، او په بند کې به ئې هم تر ډيره و نه ساتم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«بیا به نو ته څه پرې وکړې؟»علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«زه به هغوی په پوره عزت سره بیرته واستوم ،»علي بن سفیان په ډېره حیرانتیا سره د سلطان ایوبي خولې ته کتل ، سلطان ایوبي ورته وویل «زه غواړم یوه جواري وکړم ، علي ! اوس زما نه څه مه پوښته ، زه فکر کوم چې دا لوبه و لوبوم او که نه.» هغه د لږې وقفې وروسته وویل : سبا د ماسپښین د ډوډۍ وروسته نائب سالاران ، سلاکاران ، او د لوړپوړو چارواکو دهرې ځانګې څخه یو یو کس زما ځاې ته له ځانه سره راوړه ،خو ستا شتون ډیر زیات اړین دې»

*****(۷۱)

علي بن سفیان په دې شپه د لمرې ځل له پاره ددې عالم څخه پوښتنې ګرویزنې کړې وی ،خوهغه ډیر سخت انسان وخوت ، هغه وویل « علي بن سفیانه ! زما خبره په غور او دقت سره واوره ، مونږ دواړه د یوه ډګر سپاهیان یو. که چیرې ته زما په هیواد کې کله و نیول شې نو ته به یوه شې چې خپل هیواد او خپل ولس ته دوکه نه ورکوی.؟ته زما څخه هم همداسې هیله و لره ، ماته مالومه ده چې زما انجام به څه ډول وي ؟ که چیرې زه هغه ټولې خبرې هم تاته ووایم چې ته ئې له ما څخه پوښتې ، نو بیا به هم تاسې ما و نه بښې ، زه به په همدې تاخانې کې مرم ،دا که د جلاد په لاسو وي او یا د کوم سخت اذیت لمخې ، نو بیا به زه ولې خپل قوم او ولس ته دوکه ورکوم ؟»

« زه هیله لرم چې ته به خپله اراده بدله کړې.» علي بن سفیان ورته وویل « ایا ته دهغه دوو نجونو د عزت د خوندې ساتلو غوښتونکې نه ئې او هغه څه چې زه ئې وپوښتم ته ئې ځواب راکړې ؟»

« څه ډول عزت ؟» هغه ځواب ورکړ. « دهغوی سره یواځې ښایست او ناز و نخرې پاته دې او یا هغه استاذې ورسره ده چې دهغې له مخې هغوی تیرې هم ویلې کولې شې. هغوی سره د عزت تر نامه لاندې څه شې شته نه دې. هغوی ته همدا ورزده کول کیږی چې دخپل عزت نه لاس په سر شئ ، مونږ خپل ځان او عزت ډیر لږې غورځوو اوبیا راځو ، تاسو چې دهغه نجونو سره څه ډول سلوک کول غواړئ وئې کړئ ، هغوی زما تر مخه ذلیله کړئ ، بیا به هم زه تاسې ته څه و نه وایم ،او نجونې به هم تاسې ته څه و نه وائي.»

« مونږ جاسوسو نجونو ته د مرګ سزا ورکوو خو هغوی ذلیله کوو نه ،»علي بن سفیان ورته وویلې ، « زمونږ مذهب ښځو ته داذیت د ورکولو اجازه نه ورکوي»

« زما دوسته !» جاسوس ورته وویلې « که ته د مینې حربه استعمال کړې او که د اذیت حربه ، خو زمونږ څخه یوبه هم خپل هغه ملګرې ، چې ستاسې دسلطنت دجرړو په پرې کولو لګیا دې ، تاسې ته په نښه نه کړو .تاسې د نجونو سره د ښه سلوک وعده کړې ده دهغې په بدل کې زه تاته همدومره ویلاې شم چې دا زما او ستا شخصې جنګ نه دې ، دا د صلیب او ستورې او سپوږمۍ تر منځ جنګ دې. زه د هغه مامولې جاسوسانو له ډلې څخه نه یم ، چې دهغه ځاې خبرونه دلته وړې راوړې ، او ستاسې د راتلونکو پروګرامونو په هکله

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومات تر لاسه کوي. په دې ځانګه کې زه تر ټولو لوړ پوړ لرم ، زه عالم یم دخپل مذهب مطالعه مې هم همدومره ژوره کړې ده لکه څومره مې چې ستاسې دمذهب کړې ده. د قران او انجیل ژورتیا ته مې ځان رسولې دې ، زه اقرار کوم چې ستاسې مذهب ساده او غوره دې. دا د هر انسان مذهب دې ځکه په دې کې کوم پیچ وتاو او ښکته پورته نه شته.او د مقبولیت علت ئې هم همدا دې ، خو زه تاته دا هم ویل غواړم چې ستاسې دښمنانو ستاسې د مذهب اصلیت له منځه وړې دې ،تر څو دهغې مقبولیت له منځه ولاړ شي. یهودیانو دمسلمانو علماو په لباس کې په هغې کې بې بنسټه روایات ورګډ کړي دي ، اسلام د توهماتو خلاف و خو په دې وخت کې تر ټولو زیات توهم پالونکې قوم د مسلمانانو قوم دې ، ما د لمر او سپوږمې د کسوف و خسوف په وخت کې کتلي چې مسلمانانو نذراني ورکولې او سجدې ئې کولې ، او په دې ډول نور ډیر بدعتونه ستاسې په مذهب کې ور شامل کړل شویدي......

«مونږ د ډیرې اوږدې زمانې څخه ستاسې د نظریاتود اصل په اړولو کې مشغول یو ، ځکه مونږ پو هیږو چې به نړۍ کې یواځې دوه مذهبه پاته کیږي ، یو عیسایت او بل اسلام. او دا دواړه به تر هغې پورې په خپلمنځې شخړو کې را ښنتي وي تر څو چې ددواړو څخه یو له منځه ولاړ نشي. هیڅ مذهب د تورو او غشو په واسطه له منځه نه شي تللې ، او نه کوم مذهب دتبلیغ په واسطه له منځه تللای شي ، ددې همدا یوه لاره ده چې ما خپله کړې ده. زه تاته دا وایم چې په دې کارونو کې زه یواځې نه یم ، پوره یو ډلې ستاسې په نظریاتو باندې یرغل کړې دې.»

علي بن سفیان د هغه تر مخه ولاړ و او د هغه خبرې ئې په پوره غور سره اوریدلې ، هغه ددې عالم جاسوس په پښو کې بیړۍ اوپه لاسو کې ځولنې ور اچولې وې ، دهغه اراده خو داوه چې دا جاسوس هم د نورو جاسوسانو په څیر د اذیت د داسې مراحلو څخه تیر کړي چې بلاخره خپل رازونه ټول را وسپړي ، خو هغه د قیدخانې یو ملازم را وباله ، او دهغه بیړۍ او ځولنې ئې ترې پرانستې ،هغه ته ئې ډوډۍ او اوبه راوغوښتلې ، هغه ورته وویل «زما دې سلوک ته د شک په سترګه مه ګوره ، مونږ د عالمانو درنښت کوو ، که هغه دهر مذهب څخه وي ، زه به له تاڅخه هیڅ هم و نه پوښتم ، هر څه دې چې خوښه وي او ویل ئې غواړې وئې ویه .»

« اوزه ستا قدر کوم علي !» جاسوس عالم ورته وویلې، « ما ستا ډیره ستاینه اوریدلې ده ، په تاکې دخپل فن او هنر کمال هم شته او جذبه او حرارت هم. ستا له پاره به ددې نه نور ستر اعزاز څه وي چې صلیبي پادشاه غواړی تا ووژني ، ددې مطلب دادې چې ته دصلاح الدین ایوبي او نورالدین زنګي سره یو شان قیمت لرې.... زه تاته وایم چې ما دخپل علم په واسطه دا تر لاسه کړې دي چې د یوه قوم تهذیب او تمدن او مذهب ورخراب کړه نوبیا د فوځ حملې ته اړتیا اوجنګ و جګړې ته توبت نه رسیږي ، که غواړئ چې کوم قوم له منځه یوسئ نو په هغوی کې د جنسي احساساتو اور تازه کړئ، که داڼ دې نه راځې نو دخپلو مسلمانو حکمرانانو حال مو ووینئ ، ستاسې رسول ص ویلې دې چې نفس ووژنئ چې همدا د تباهۍ جرړه ده. ستاسې قوم ترکومه ځایه په دې وینا باندې عمل کړې دې. د رسول ص ترژوندانه پورې یهودیانو د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو ښايسته‌و نجونو په‌واسطه ستاسې قوم په‌غلطو لارو روان کړ.نن ستاسې قوم‌د نفس غلام ګرځيدلې دې ، ستاسې ښځه‌د هربوه لاس‌ته چې مال او دولت راځي نو هغه د هر ځه‌دمخه خپل حرم سراې د ښځو او نجونو ځخه‌ډکوي ، هر مسلمان ، که ځه‌هم غريب‌وي خو ځلور ښځې له ځانه سره ساتل غواړي، يهودېانو د مولويانو په‌لباسو کې ستاسو په‌آند کې جنسيت وراچولې دې.که چېرې مسلمان دخپل رسول په لارښونو باندې عمل کونکې اوسي نو زه دا په ډاډمنه توګه ويلاې شم چې نن به ددنيا د ځلور ځخه درې برخې مسلمانان وو ، خو اوس حال دادې چې د ځلورو ځخه درې برخې مسلمانان يواځې په‌نوم مسلمانان دي ، اوستاسې سلطنت ورځ په‌ورځ را غونډيږي او رژيږي ، ته‌نه‌پو هيږې چې‌دا دهمغې حملې بايلې دي چې زما په‌خير عالمانو ستاسو په‌مذهب ، تهذيب او تمدن باندې کړې ده.

« زما دوسته ، دا حملې به‌رواني‌وي ، زه وړاند وينه کولاې شم چې‌يوه ورځ به‌اسلام په‌دې‌دنيا کې نه‌وي ، او که‌وي‌هم ، نو د يوي له منځه تللې او خرابې نظرئې په شکل کې به‌وي.پيروان به‌ئې په جنسې لذتونو کې مست‌وي ، هرځوک صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي نه شي کيدلاې ، هغوی به‌نن سبا لکه‌د نورو په خير له‌ دې نړۍ ځخه سترګې پټوي ، خو دهغوی وروسته چې ځوک را ځي هغه به‌مونږ په‌نفس پالنې کې ککړو ، ما به‌ووژنې خو زما مهم نه‌شئ وژلاې، د انسانانو د وژلو په‌واسطه مقاصد له‌منځه‌نه‌ځي ، زماپر ځاې به‌بل ځوک را شي ، مونږ اسلام يا ختموو او يا ئې خپل غلام ګرځوو ،... که‌ته‌غواړې‌ما جلاد ته‌ورحواله کوې‌نو کولې‌مې شې ، زه‌نور ځه‌درته نه‌وايم.»

علي‌بن سفيان دهغه‌ځخه نور هيڅ‌هم و نه‌پوښتل ، هغه‌شايد‌دخپلې دندې په فکر کې‌وه چې ځومره سخته او ځومره نازکه ده ،دغه‌صليبي تخريب کار چې ځه‌وويل ټول ريښتيا و . هغه‌کتل چې په قوم کې د اخلاقي تباهيو جراثيم را خواره شوی دي ،د عربو امران او وزيران په مکمله‌توګه ددغه جراثيمو په واسطه تباه شوی دي ، صلاح الدين ايوبي‌د جنګ په‌ډګر کې‌صليبيانو ته‌ماتې‌ورکړه او د اسلامي سلطنت دپراخولو په خوبونو کې‌ډوب دې خو صليبيانو دداسې اړخ ځخه يرغل راوستې چې‌دهغه‌مخه‌نيول د سلطان ايوبي د وس نه‌وتلې‌خبره ده.... علي‌بن سفيان دا عالم جاسوس په خونه‌کې بند کړ او دهغو خونو ترمخ و دريد چې نجونې په‌کې قيد وي ، هغه‌يوه خونه‌پرانسته او دننه‌ورننوت ، نجلۍ په‌فرش ناسته وه، دده په کتلو سره را پورته‌شوه، علي هغې‌ته‌وکتل ، او د ځه‌ويلو پرته ترې‌بيرون ووت.

*****(۷۲)

بله‌ورځ د غرمې د ډوډۍ د خوړلو وروسته د فوځ او انتظاميې ټول‌مهم مسؤلين په‌هغه‌خونه کې سره‌راټول شوي‌و چېرې چې صلاح الدين ايوبي هغوی ته‌احکامات ورکول اولارښوونې ئې‌ورته‌کولې ، هغوی ټولو ته دا مالومه شوی وه چې يو جاسوس ددوه نجونو سره نيول شوی دې. هغوی په خپلو منځو کې په همدې موضوع خبرې اترې‌کولې ، سلطان ايوبي راغې او ټول ئې داسې ژور له سترګو تيرکړل لکه‌ځوک چې د چا تالاشي اخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زما درنو ملګرو !» هغه وويل «تاسي به اوريدلي وي چي مونږ په يوه جومات کي يو صليبي نيولي دی چي هلته ئي د هغه ځای د اوسيدونکو خلکو امامت کاوه ، » هغه په تفصيل سره وويل چي هغه په څه ډول او څنګه ونيول شو او بيا ئي ټولي هغه خبري واورلي چي هغه جاسوس علي بن سفيان ته په بندي خاني کي کړي وی. علي بن سفيان دا ټولي خبري سلطان اويوبي ته رسولي وی.

صلاح الدين ايوبي وويل « ما تاسي د لته د نصيحت داوريدلو له پاره نه ياست را بللي ، چي در ته ووايم چي د جاسوسانو او تخريب کارانو څخه ځانونه په ځنګ کړئ، زه تاسو ته دا هم نه وايم چي د اسلام ددښمنانو سره دوستي کونکي دوزخ ته ځي ، زه يوائي دا ويل غواړم چي د کفارو سره دوستي کونکي ته به دا ځای دوزخ وګرځول شي ، زه اوس هيڅ غدار ته د مرګ سزا نه ورکوم ، مرګ دخلاصون لار ده ، ما اوس د يوه غدار له پاره دا سزا ټاکلي ده چي دهغه په غاړه کي به رسۍ اچوو اويوه تخته دهغه مخته او يوه شاته ننبلوو او هره ورځ ئي په بازارونو کي ګرځوو او په چوکونو کي ئي دروو چي په تختيو به ليکل شوي وي« زه غدار يم» ، هغه به هره ورځ سهار اوماښام په همداسي ځايو کي درول کيږي تر څو هغه د لوږي او تندي له لاسه پخپله و مري او دهغه لاش د ښاره بيرون و غورځول شي . دهغه خپلوانو ته به ددي اجازه نه وي چي د هغه جنازه وکړي او يا ئي خاورو ته و سپاري.....

«خو زما خوږو دوستانو ! زمونږ ددي کار څخه دښمن ته کوم زيان نه رسيږي ، هغوی به يو بل غدار را پيدا کوي. تر هغي چي د هغوی سره د ښځو د بی حيائي او زر و جواهرات په زياته پيمانه شتون ولري او زمونږ سره د ايمان کمښت وي نو هغوی به زمونږ په منځ کي غداران اخلي ، ايا دا ستاسي دغيرت له پاره چيلنج نه دي؟ چي ستاسي دښمن ستاسي په جومات کي ناست وي ستاسي قران په لاس کي اخلي او ستاسي د رسول ص فرمان مسخ کوي ؟ په دي اړخ هم غور وکړئ چي هغه نجوني چي صليبيان د ځارکښۍ او زمونږ د ولس د کرچار د خرابولو له پاره را ليږي نو دهغوی له ډلي څخه ډيری ئي د مسلمانانو لوڼي دي ، دا هغه نجوني دي چي کفارو دمسلمانانو دقافلو څخه تښتولي دي او بيا ئي ورته د بدکارۍ د شرمناکه روزني ورکولو ورسته د جاسوسۍ له پاره را ليږلي دي ، فلسطين د کفارو په ولکه کي دي ، هلته چي په مسلمانانو کوم تيري او ظلم کيږي ، هغه په لنډه توګه دادي چي صليبيان دهغوی کورونه لوټوي ، که چيري هغوی شکايت وکړي نو په بنديخانو کي ئي اچوي ، د هغوی تنکي بچيان د هغوی څخه اخلي او پټوي ئي ، په دي کوچنيانو کي چي کوم يو ئي ډير ښايسته او په زړه پوري وي دهغوی د ذهنونو څخه د قوميت او مذهب فکر باسي ، او هغوی ته دبي حيائي درس او روزنه ورکوي تر څو پري د نارينه و څخه د خپلو موخو د پوره کولو له پاره کار واخلي. هغوی د مسلمانانو سيمو ته د ځارکښۍ او تخريب کارۍ له پاره استوي ، په دي ډلو کي دهغوی خپلي نجوني هم وي . چي په کي د حيا ، حجاب اوعصمت هيڅ ارزښت نه وي ، هغوی د مسلمانانو لوڼي هم د فحاشت او بدکارۍ له پاره استعمالوي.....

«دهغه وخته راهيسي چي هغوی په فلسطين ولکه کړي ده او تر ټولو ستر انقلاب ئي چي هلته راوستي هغه دادي چي هغوی په مسلمانانو باندي د ژوند ساحه را تنګه کړي ده ، هغوی ئي په عامه توګه ووژل ،دهغوی

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورونه ئې تالا کړل ،د هغوی د جوماتونو څخه ئې گرجی،دعیساییانو عبادت ځایونه او د آسونو د تبیلو ځایونه جوړ کړل ، دمسلمانانو نجونې ئې و تښتولې او هغوی ئې په قحبه ځایو او فحش ځایو کې کینولی ، هغوی چې ډیري ښایسته وی هغوی ئې د تخریب کارۍ او بدکارۍ له پاره وروزلې او زمونږ د امیرانو او وزیرانو په قصرونو کې ئې را ننویستلې ، اوهم زمونږ پر خلاف ئې استعمال کړې. هغوی دمسلمانو کورنیو دکوچنیانو په غاړو کې صلیب را ځوړند کړ. هغه مسلمانان چې د فلسطین څخه را و تښتیدل او زمونږ خواته د پنا اخستلو په خاطر جوپې جوپې راتلل هغوی ئې پهلارو کې شهیدا ن کړل ، په لویو لارو ئې زمونږ د لوڼو او خویندوعزت واخست.

زما د کلیمي ورنو ! دا لړۍ پاې ته نه ده رسیدلې ، اوس هم روانه ده ، دصلیبیانو موخې دادي چې د اسلام کوم نوم اخستونکې پاته نه شي. اومسلماني نجونې عیسائي نسل و زیږوي ، پرمونږ تږلو الله ج لعنت وائې، چې مونږ خپل هغه مسلمان ورونه او د هغوی کوچنیان له یاده و کاږو چې همدا اوس د ذلت او مظلومیت شپې او ورځې تیروي . ددې نه ستره ګناه به نوره څه وي چې مونږ هغه شهیدان هم له یاده و باسو چې د صلیبیانو د بربریت ښکار گرځیدلي دي..... زه تاسې ته د کوم حکم د کولو نه د مخه ستاسې څخه پوښتم چې ددې حالاتو په وړاندې مونږ څه ډول دریځ باید غوره کړو ، ستاسې تر منځ تجربه لرونکې فوځیان هم شته او دانتظامیې حاکمان هم.»

یو عمر خوړلې قومندان پورته شو او وئې ویل « د مصر امیره !مونږ ته به ستا د حکم اړتیا څه وي ، دا خو د الله ج حکم دې چې که ستاسې په گاونډ کې په مسلمانانو باندې ظلم او تیرې کیږی او دهغې ځای مسلمانان د الله ج د مرستې له پاره چغې وهي نو دا پر مونږ فرض گرځي چې په هغه هیواد باندې یرغل یوسو او خپلو مسلمانو ورونو ته دهغوی د تیری څخه نجات ورکړو ، مونږ ته په کاردې چې په فلسطین باندې فوځې برید وکړو.»

د نائب سالارۍ د رتبې خاوند یو کس پورته شو او په ډیرې جذبې سره ئې وویل «پر کفارو د فوځې برید تر مخه د هغه مسلمانو امراو او حاکمانو پر خلاف فوځي برید کول اړین دي چې په پټه د کفارو لاس ور تینگوي ، دا مونږ ته ډیره د شرم خبره ده چې زمونږ په لیکو کې غداران هم شتون لري ، د فیض الفاطمی د مرتبې سړې هم غدار کیداې شي نو بیا خو په ورو خلکو باندې څه باور. د یوه مسلماني لور د عزت د تویولو د بدلې په خاطر که ټول قوم له منځه ولاړ شي بیا هم لږ دي. خو دلته اوس زمونږ د مکمل نسل ابرو تویږي ، او مونږ په دې فکر کوو چې مونږ ته څه کول په کار دي. صلیبیانو زمونږ کوچنیان د بدکارۍ له پاره تیارکړې ، او پخپله پر مونږ د هغوی سره بدکاري کوي. درونده امیره !که زه ډیر جذباتې شوی نه وم نو زه دوړاندېز کولو اجازه غواړم چې مونږ ته د فلسطین ولکه کول اړین دي ،ځکه چې صلیبیانو زمونږ لمړنی قبله اوس د بدکارۍ مرکز گرځولې دي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو بل کس را پورته شو خو سلطان ايوبي هغه د لاس په اشارې سره بيرته کينوه ، او وئې ويل « ما غوښتل همداسې واورم ، ستاسې څخه چې څوک ماته نژدې اوسيږي هغوی په دې خبر دي چې زما لمړی هدف فلسطين دې. ما د مصر د امارت د دندې د سنبالولو سره سم په فلسطين بريد کول غوښتل ، خو اوس ددوه کالو څخه ډيره موده تيريږي چې ايمان پلورونکو زه په مصر کې داسې مشغول کړې يم لکه زه چې په کوم دلدل کې را ښتبې اوسم. لږ څه په دې تيرو دوو کالو باندې غور و فکر وکړئ نو درته به ډاګه به شي چې تاسو همدلته د صليبي تخريب کارانو په خلاف په جګړه کې را ښتبې ياست ، زمونږ پر خلاف د سوډانيانو را پارول هم زمونږ دخلکو څخه و ، د سوډاني حبشيانو له لورې په مصر باندې د يرغل کولو له پاره پارونکې خلک هم زمونږ سالاران او قومندانان و او دهمدې قومي خزانې څخه ئې ، چې د ولس پيسې په کې دي او د الله ج په نوم ذکات په کې را ټول شوی ، تنخوا ګانې اخستلې ، ما په دې هيله دا دوه کاله تيرکړل چې زه جاسوسان ، هغوی ته پناه ورکونکې او دهغوی ملاتړ کونکې او ايمان پلورونکې له منځه يوسم او په فلسطين باندې په ډاډمنه توګه بريد وکولای شم. خو زه دې پايلو ته ورسيدم چې د تخريب کاری دا لړی له منځه تلونکې نه ده ، مونږ بايد هغه چينه بنده کړو چې د اسلام دښمني خړوبه وي او نوی نوی را ټوکوي ، مونږ به خپله صليبانو ته دا فرصت ورکوو چې هغوی دې زمونږ په ليکو کې غداران را پيدا کړي......

«ما تاسې نن دلته په دې خاطر را بللې ياست چې زه اوس پر فلسطين په بريد کولو کې ډير ځنډ نه شم کولې ، د فوځ جنګې تمرينات او روزنه زياته کړئ ، مجاهدينو ته د اوږدې محاصرې روزنه ورکړئ ، زه په ترکانو او شامي عسکرو باندې پوره باور لرم ، په مصريانو او وفاداره سوډانيانو کې جذبه نوره کلکولو ته اړتيا ده ، دهغوی په زړنو کې ددښمن پر خلاف قهر او غضب را وپاروئ ، اودا کار په هغه وخت کې شونې دې چې په هغوی کې غيرت را پيدا کړئ ، اوهغوی ته وواياست چې دا همستاسې لوڼې او خويندې دي چې د صليب ښکار ګرځيدلي دي ،... دلته چې د انتظامي امورو کوم وګړي شتون لري دهغوی دنده او مسؤليت دادې چې هغوی د جوماتونو امامانو ته ووائې چې خلکو ته د جهاد اهميت اوفرضيت و ښئی، او په نوي را ځوان شوو هلکانو کې د عسکري روزنې له پاره فکر را پيدا کړي ، هر هغه امام يا خطيب چې اسلامي نظريات په غلطه توګه دخلکو ترمخ ږدي ، سمدستي ئې له امامته ګوښه کړئ ، که چيرې کړچار صحيح وي نو هيڅ ډول هڅې به څوک بې لارې نه کړي ، ذهنونه فارغ مه پريږدئ ، پرانستې ئې مه پريږدئ ، او که نه دښمن به ئې استعمالوي ،... د فوځونو د کوچ احکامات به تاسې ته ډير ژر در ورسيږي. الله ج دې ستاسې حامي او ناصر وي.»

*****(۷۳)

اوه ورځې تيرې شوی–

جاسوس عالم او دغه دوه نجونې سلطان ايوبي ځانته د کتلو له پاره وروبللې ، کله ئې چې هغوی را وستلې نو سلطان ايوبي ورته وويل چې دوی په هغه بله خونه کې کينوئ، دهغوی په پښو کې بيړی او په لاسونو کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځيرونه وو. په هغه خونه کې ئې چې هغوی کينول هغه د سلطان ايوبي د ځانګړې خونې سره نښتې وه ، ددې دواړو خونو ترمنځ يوه دروازه وه ، ددروازی يوه دړه پرانستې وه ، سلطان ايوبي په خپله خونه کې ګرځيده ،او په دې ګرځيدو ګرځيدو کې وويل ،« ما په (کرک) باندې د سمدستي بريد پرکړه کړې ده »

(کرک) په فلسطين کې دېوي کلا په څير سيمه وه، هلته مشهوره سيمه (شوبک) نوميده ، دا هم يوه ډيره مستحکمه کلا وه ، (شوبک) د صليبيانو مرکز و ، صليبي پادشاه او دهغه قومندانان به ډير وخت هملته په (شوبک) کې سره را ټوليدل ، دا د صليبيانو د ځارکښنی مرکز هم و ، او په همدې ځانګه کې به خلکو ته روزنه ورکول کيده. دسلطان ايوبي په فوځ کې او د هغه په انتظاميه کې دا په ډاډ سره ويل کيده چې سلطان ايوبي به تر ټولو دمخه په (شوبک) باندې بريد کوي. ځکه همغه ځای د ډير اهميت وړ ښکاريده ، او دا ويل کيده چې که چېرې دا ټينګه کلا ووهل شي نو بيا د صليبيانو دملا تير له منځه ځي. خو سلطان ايوبي به ويل چې زه لمړی په (کرک) بريد کوم ، داځای د (شوبک) نه وروسته ددويم اهميت وړ ځای ګڼل کيده ، يو نائب سالار ورته وويل « درونده اميره ! ستا حکم د سر په سترګو ، خو زما ناقصه رايه داده چې لمړی په (شوبک) باندې بايد بريد وکړل شي. ددښمن مرکزي قومنده له منځه وړل تر هر څه اړين دي. که مونږ (شوبک) په ولکه کې راوست ،نو بيا خو د (کرک) ولکه کول ګران کار نه دي. او که چېرې مونږ خپل توان په (کرک) باندې ضايع کړو نو بيا به د (شوبک) ولکه کول شوني نه وي »

په هغه بله خونه کې دا جاسوسان ناست و ، دروازه هم نيمائې پرانستې وه ، دسلطان ايوبي د خونې خبرې دلته ډيرې پاکې اوريدل کيدې ، دعالم جاسوس غوږونه و دريدل ، هغه سوکه سوکه دروازې ته ورنژدې شو ،په همدې وخت کې سلطان ايوبي ويل « زه غواړم چې درجه په درجه وړاندې ولاړ شم ، (کرک) د (شوبک) په نسبت تر ټولو اسانه ښکار دي ، زه غواړم په هغې ځاې کې د ولکې وروسته خپله نظامي هډه جوړه کړم ، مرسته را غواړم او فوځ ته د څه مودې د ارام وروسته په پوره چمتوالي سره په (شوبک) دبريد حکم کوم ، زمونږ د جاسوسانو په مطابق ددې سيمې دفاع دومره ټينګه ده چې مونږ بايد هغه ځاې تر اوږدې محاصرې پورې له ځانه سره و ساتو . زما له آنده په (کرک) به زمونږ ډير ځواک ضايع نه شي ، مونږ ته تر ټولو لمړی هلته يوه نظامي هډه او عسکري تمځاې ته اړتيا ده ، او د لوژيستکې موادو د رارسيدلو داسې ځاې چې دهغې ځای به مونږ ته سمدستي مرسته را ورسيږي.

عالم جاسوس د دروازې تر څنګ ناست و او خبرې ئې اوريدلې. دواړه نجونې ئې هم تر څنګ ناستې وې ، علي بن سفيان هم ددې راز په اوريدو څه توجه ونه کړه ، شونې وه چې سلطان ايوبي او علي بن سفيان په دې خاطر احتياط نه وي کړې چې جاسوسان بيرته (شوبک) ته تللاې نه شي ځکه هغوی په عمري بند محکوميږی او يا به ئې جلاد سرونه پرې کوي ،

عالم جاسوس نجونو ته په غوږو کې وويل « کاش زمونږ څخه کوم يو ددې ځاې څخه وتلې شواې، اودصلاح الدين ايوبي ددې ارادې او پلان اطلاع مو (شوبک) او (کرک) ته ور رسولې واې ، دا څومره ارزښتناکه راز

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ، که چېرې دا راز دمخه هلته ور ورسيږي نو د مسلمانانو فوځ به(کرک) ته د ورسيدو دمخه په لارو کې د جنګ جګړو په واسطه له منځه ولاړ شي او دهغوی يرغل به د(کرک) څخه ډېر لرې د ماتې سره مخ شي او حالات به بدلون و مومي.

«مونږ بايد دا هر څه په پوره راز سره عملي کړو »سلطان ايوبي په خونه کې د ګرځيدو په وخت کې وويل « که چېرې صليبيانو ته زمونږ د حملې خبر دوخته مخته ور ورسيږي نوبيا خو مونږ (کرک) ته نه شو ورسيدلاي ، هغوی به مونږ په لاره کې مصروف کړي ، او زمونږ له پاره دا خورا خطرناکه ده ځکه زمونږ فوځ د صليبيانو د فوځ څخه ډير کم دي. دصليبيانو د سپرو نه علاوه دهغوی آسونه او وسلې هم زمونږه څخه ډيرې ښې دي ، هغوی د اوسپنې خولۍ او اوسپنيز واسکټونه لري او په ځان زره هم را اچوي ، دهغوی دهمدې تاکتيک په واسطه زمونږ غشي ويشتونکي بيکاره شوي دي ، زه غواړم چې صليبيان په بې خبرۍ کې را ګير کړم تر څو هغوی ته په پراخه ډګر کې دجګړې کولو موقع په لاس ور نشي، که چېرې هغوی په پراخه ډګر کې و جنګيږي نو زمونږ تر شا به زمونږ د موادو د را رسيدو لارې پر مونږ و تړي ، اوپايلې به ئې ماتې او په شا تګ نه اخوا نور څه نه وي. زه به هماغه لاره خپلوم ، چې د جاريب د غونډيو څخه تيريږي ، دا ډيره ستره او پراخه سيمه ده ، خو ماته يوائې دا خطر تر سترګو کيږي چې که چېرې صليبيان په لاره کې راشي او وجنګيږي نو بيا بايد مونږ د ماتې له پاره چمتو و اوسو.»

« ددې علاج دادې چې فوځ په درې ځلورو برخو باندې وويشل شي او د شپې له اړخه کوچ وکړل شي ، د ورځې له اړخه کوم خوزښت ونه شي.» علي بن سفيان ورته وويل « په لاره کې چې هر چېرې کوم ا جنبي انسان يا قافله تر سترګو شي هغوی له ځانه سره وساتۍ او (کرک) ته تر رسيدو پورې ئې له ځانه سره ملګري کړئ، د څارکښنې پر خلاف همداسې اقدام مناسب ګڼل کيږي.»

په دغه وخت کې چې جاسوس عالم او دې دواړو نجونو د سلطان ايوبي د خولې څخه دومره مهمې او ارزښتناکه مالوماتي خبرې اوريدلې نو هلته د(شوبک) په کلا کې د صليبيانو د مهمو شخصيتونو او قومندانانو تر منځ يو کانفرنس جوړ شوی و ، هغوی اندېښمن و دهغوی تر منځ د حاتم الاکبر په نامه يو مصرې مسلمان هم ناست و ، هغه ته دا خبرونه په تفصيل سره اورول شوي و چې خليفه العاضد د ګوښه کيدو نه وروسته مړ شوی دې. اومصر اوس د بغداد دخليفه تر نيغې ولکې لاندې اداره کيږي. دصليبيانو وفاداره نائب سالار رحب هم په پټه توګه له منځه تللې دې ، او هغه درې نجونې چې هغه له شوبکه وړې وی هغوی هم له منځه تللي دي ، اودصليبيانو يو بل وفادار مسلمان فوځي حاکم فيض الفاطمي هم د جلاد په لاسو مړ شوی دې ، اوس نو حاتم الاکبر هغوی ته دا بل بد خبر اوراوه ، چې هغه جاسوس عالم چې ددوو نجونو سره قاهرې ته استول شوی و هغه په همغه وخت کې د نجونو سره يوځاې و نيول شو چې خپله دنده ئې په بريالیتوب سره تر سره کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ددې خبرې ثبوت دې چې د سلطان ایوبي د څارکښې نظام ډېر هوښیار او فعاله دې»کونارډ ورته وویلې ،«کونارډ د صلیبیانو یو مشهور حکمران او فوځي قومندان و ، هغه وویلې: دهغه ځاېه دهغو نجونو ازادول خو شوني نه دي ، ډیرې ښې او دکار نجونې زمونږ له لاسو ضایع کیږي.»

« دصلیب په خاطر به مونږ دا ډول قرباني ورکولو ته اړیو .» د صلیبیانو یو بل پادشاه او فوځي قومندان «ګی اف لوزینان» وویل ،« مونږ به هم مړه کیږو ، زمونږ کوم کسان چې نیول شوی دي هغوی له یاده وباسئ اودهغوی پر ځاې نور خلک ور واستوئ ، دا دوه نجونې مو له کومه را وړې وی ؟» هغه وپوښتل « او هغه درې نورې انجونې څوک وی چې درجب سره ووژل شوی ؟»

« په هغوی کې دوه عیسایانې وی» دهغوی د جاسوسی شبکې مشر ځواب ورکړ.« دواړه ایټالویانې وی ، او درې مسلمانې وی ، هغوی په کوچنی والي کې را تښتول شوې وې، ډیرې ښکلې وی او د ځوانۍ تر وخته پورې هغوی ته په یاد نه و چې هغوی مسلمانې وی ، هغوی ته د کوچنیوالي څخه په دې فن کې روزنه ورکړل شوی وه، په دې اساس داشک پرې نه شي کیداې چې هغوی مسلمانې وی او له مونږه سره به ئې دوکه کړې وي.»

« څه پرې که مسلمانې هم وی ؟» کونارډ وویل او د حاتم الاکبر په لورې ئې په اشارې کولو سره وویل « زمونږ ګران دوست حاتم هم مسلمان دي ، ایا هغه ته دخپل مذهب خیال نه شته ؟» هغه د شرابو ګیلاس د حاتم په لاسو کې ورکړ او ورته ئې وویلې « حاتم پوهیږي چې صلاح الدین ایوبي غواړي مصر د غلامۍ په زنځیرونو کې را ونغاړي ، او هغه د اسلام په نوم دا لوبه پیل کړې. مونږ ته په کار دي چې مصردهغه له لاسو ازاد کړو او هغه لاره داده چې صلاح الدین ایوبي ته په مصر کې د ارام کولو وخت په لاس ور نه شي.»

حاتم الاکبر دصلیبیانو دلاس په شرابو کې مست دهغوی دهرې خبرې د تائید له پاره سر خوراو. هغه وویل:

« زه به اوس هلته داسې انتظام وکړم چې ستاسې هیڅوک هلته و نه نیول شي.

« که چیرې مونږ په مصر کې دا دځمکې لاندې عملیات نه کولې نو تر اوسه پورې به صلاح الدین ایوبي پر مونږ خپل فوځي یرغل لا د پخوا څخه تر سره کړې و.» یو صلیبي قومندان وویل. « دا زمونږ بریا ده چې مونږ دهغه ځواک دهغه دخپلو خلکو په واسطه له منځه وړو »

«ایا دهغه او دهغه د څارکښې دشبکې د مشر علي بن سفیان د له منځه وړلو له پاره کوم انتظام نه شي کیداې ؟»کونارډ وپوښتل.

«څو څو ځله شوی دې» د څارکښې د شبکې مشر ئې وویل « خو بریا مو نه ده په برخه شوی ، د ناکامۍ لامل ئې دادې چې دواړه د تیرې په څیر انسانان دي ، نه شراب څښي او نه د ښځو سره سروکار لري ، په دې خاطر هغو ته په شرابو کې څه نه شي ورکول کیداې ، او نه ئې دښځو په واسطه وژلې شو. خو اوس د کامیابېدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیلي زیاتې دي ځکه د ایوبي په ساتونکوکې څلور کسان د فدائیانو دي ،ما هغوی په ډېره چالاکۍ سره هلته ورننویستي دي ، کله چې هم فرصت ورته پیدا شي نو یا خو به دواړه او یا به ئې یو له منځه یوسي»

« ایا دلته هم د ایوبي له لورې را استول شوي جاسوسان شتون لري ؟» (لوزینان) وپوښتل .

«په ډاډ سره چې وي به ! »د ځارکښۍ د شبکې مشر ئې ځواب ورکړ.« دهغې وخته راهیسې چې مونږ په مصرکې اوبیا په شام کې تخریب کاري پیل کړې ده نو صلاح الدین ایوبي هم خپل جاسوسان دلته را استولي دي ، دهغوی له ډلې څخه ئې دوه مونږ نیولي دي ،هغوی په اذیت ورکولو سره مړه شول خو دخپل بل درېیمګړي نښه نښانه ئې مونږ ته و نه ویلې.»

«دهغوی بریاوې تر کومه حده پورې دي ؟»

« تر ډېره حده پورې»یو بل ځواب ورکړ. « هغه اور چې په (کرک) کې زمونږ د خوراکي اونظامي موادو ذخیرو ته اچول شوی و اوپه کې تر نیمائې زیاتې ذخیرې او یولس آسونه و سوځیدل هغه ټول د ایوبي د تخریب کارۍ اوجاسوسي نظام د کړونو پایلې دي ، زه تاسې ته دا هم ویلای شم چې زمونږ د جنګي څرنګوالي او څومره والي څخه صلاح الدین ایوبي ته پوره پوره مالومات ر سیږي ، دهغوی جاسوسان د ستاینې وړ دي چې خپل ځانونه هر ډول خطرونو ته مخته کوي اوپه پوره ریښتونولۍ سره خپلې دندې تر سره کوي.»

د هغوی تر منځ تر ډیره پورې په همدې موضوع خبرې اترې روانې وې چې په مصر او شام کې دا تخریبي کارونه نور څه ډول زیات او تباه کونکي کړل شي ، حاتم الاکبر هغوی ته دصلاح الدین ایوبي د حکومت کمزورې اړخونه او قوي اړخونه ورښول ، اخر پریکړه و شوه چې حاتم الاکبر ته څو وسله وال کسان او دوه درې نجونې ورکول شي.

په دې وخت کې سلطان ایوبي خپلو دوو نائبیونو او علي بن سفیان ته د خپلو راتلونکو پروګرامونو په هکله مالومات ورکول ، او دا ئې ورته ویل چې هغه په (کرک) باندې د یرغل له پاره تیارې نیسي ، هغه د نن نه شل ورځې وروسته د برید ورځ یاده کړه چې په همغې ورځ هغه فوځ ته د کوچ کولو پروګرام هم ورکړې و. دا ټول پروګرام هغه جاسوس عالم او دهغې دوه نجونو ملګرو چې تر څنګ خونه کې ئې د سلطان ایوبي سره د کتلو انتظار کاوه په ښه توګه اوریده ، جاسوس عالم یوځل بیا د نجونو سره د افسوس څرګندونه کوله چې یو ډیر مهم راز ورته مالوم شوی خو تر (شوبکه) پورې ئې نه شي رسولې ، یوی نجلۍ ورته وویلې« زه به هڅه وکړم چې صلاح الدین ایوبي ما خوښه کړي ، که چېرې د ډیر لږ وخت له پاره هم هغه ما له ځانه سره یوائې و ساتي ، نوزه به ترې دخلاصون لاره پیدا کړم . زه هیله لرم چې زه به دهغې په عقل ولکه وکړای شم»

« مالومه نه ده چې هغه مونږ دڅه له پاره دلته رابللي یو ؟» جاسوس عالم وویل «تاسو دواړه په یاد ولرئ چې که چېرې هغه تاسو یوائې یوائې وروغواړي نو دواړه دا هڅه وکړئ چې دهغه څخه حیوان جوړ کړئ ، او

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې هغه شراب و ښبي نوبيا تاسو پخپله پو هيږئ چې پر هغه څومره و ښبې چې هغه بې هوشه کړي ، نو بيا دهغې وروسته د تيښتې په لارو چارو تاسو پخپله ښه پو هيږئ، بيا تاسو په دې هم پوهيږئ چې دتيښتې وروسته چېرې او چاته ولاړې شئ، دهغه کور د جومات مخته پروت دې.»

«زه پوهيږم » يوې نجلۍ ورته ويلي « مهدي ابادان»

«هو !» عالم ورته وويل « که چېرې تاسې تر مهدي پورې و رسيږئ نو بيا به هغه تاسو ان تر (شوبکه) پورې و رسوي ، او پاته زه شوم ، زما د تيښتې له پاره خو هيڅ لار نه تر سترګو کيږي. تاسو خو د ايوبي جنګې منصوبه او پلان واوريد ، د فوځ د کوچ تاريخ په ياد ساتئ ، لاره هم درڅخه هيره نه شي. کوچ به د شپې له اړخه وي د ورځې له اړخه به دهغې فوځ هيڅ ډول خوزښت نه کوي ، يرغل به (کرک) باندې کيږي ، زه هيله من يم چې دا اطلاع به پخوا د وخت نه هلته ور ورسوئ تر څو زمونږ فوځ د ايوبي د فوځ لارې بندی کړي او ايوبي پخپله هم د همداسې حال څخه په ويره کې دې. (شوبک) ته په ور رسيدو سره دا په ځانګړې توګه ياده کړئ چې ايوبي په همواره ځمکه جګړه کول نه غواړي ، ځکه چې دهغه د فوځ شميره لږه ده.»

د سلطان ايوبي د خوني څخه داسې اوازونه راغلل لکه چې غونډه پای ته رسيدلې وي ، اونائبين بيرون روان دي. جاسوس عالم او دواړه نجونې سمدستې دهغه ځايه څخه بيرته هغه ځای ته چې دوی په کې کېنول شوی وو ورغلل ، د عالم د ښوولو په اساس هغوی ټولو خپل سرونه په ځنګونو کې داسې کيښول چې تا به ويلې چې هيڅ ئې نه دې اوريدلې او نه د خپل چاپيريال څخه خبر دې چې څه تيريږي. هغوی ته اوس په همدې خونه کې د قدمونو اواز تر غوږو شو خو بيا هم هغوی هغه لوري ته و نه کتل ، عالم هغه وخت پورته وکتل چې چائې په اوږه باندې لاس کيښود او ورته ئې وويل « پورته شه–او زما سره را ځه» دا علي بن سفيان و ، علي نجونې هم له ځانه سره يوړې او هغوی ټول ئې د سلطان ايوبي کمرې ته ورننويستل.

« زه ستاد علم او ستاد ذهانت ستاينه کوم» سلطان ايوبي جاسوس عالم ته وويل او حکم ئې وکړ « ددوی زنځيرونه خلاص کړئ ،...تاسې درې واړه کښينئ» علي بن سفيان بيرون را ووت ، سلطان ايوبي دغه عالم ته وويل « ته دا علم په کوم شيطاني کار کې استعمالوې ، ددې په ځای چې ته دلته راشې او دخپل مذهب له پاره تبليغ وکړې نوما به د زړه له کومې ستا درنښت کړې و چې ته دخپل مذهب او دخپل نبي خدمت کوې ، ايا ستاسې په مذهب کې دا روا دي چې ته د بل مذهب په عبادت ځای کې دهغوی په مذهب کې درواغ ورګډ کړې؟ ايا ستا په زړه کې د مقدس صليب ، دسيدنا عيسي ع او دپيغلې مريم ع ته همدا درنښت دي چې د درواغو او دابليسيت په څير ستره ګناه کوئ او هغه هم خپل عبادت ګڼئ؟»

«دا درواغ زمونږ په فرايضو کې شامل دي » عالم ورته وويل « هر څه چې ما کړي هغه مې د مقدس صليب په خاطر کړي دي.»

« ته وائې چې ما د انجيل او قران ژوره مطالعه کړې ده » سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، ايا دهغو دواړو څخه په يوه کتاب کې هم انسانانو ته د دې اجازه ورکړل شوې ده چې دا ډول نوی پيغلې شوی نجونې د بدکارۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

لارو رواني کړئ. پردېو نارینه و ته ئې ور واستوئ اوخپل مقصد پرې تر لاسه کړئ ؟ ایا انجیل تاسې ته داویلي دي چې دصلیب په خاطر د خپل قوم دلونړو عصمت اوپاکي نورو نارینه و ته ور حواله کړئ ؟ ایا تاسې کومه مسلمانه نجلۍ د قران او اسلام په نامه کتلې چې خپل عصمت ئې نورو ته ور حواله کړې وي؟»

«زه خو اسلام د عیسایت دښمن ګڼم ،» جاسوس عالم ورته وویل –« ماته چې هر زهر تر لاسه کیږي د اسلام په رګونو کې به ئې ور ځاې کړم»

« ته کولې شې ددې خوږو زهرو په واسطه د یوڅو مسلمانانو کرچار خراب کړې» سلطان ایوبي ورته وویل.« خو تاسې ددې لارې اسلام ته زیان نه شئ ور رسولې» هغه نجونو ته مخ واړاو ه او ورته ئې وویل «تاسې د چا دکورنیو لونړې یاست ؟ تاسو ته دا مالومه ده ؟ که خپل اصلیت پیژنئ نو ماته ئې ووایاست.» دواړه چپ ناستې وې سلطان ایوبي وویل ، « تاسې خپل پاکوالې له منځه وړې ، اوس هم تاسې د کوم با عزته کور ډیرې درنې ښځې ګرځیداې شئ ،؟»

« زه غواړم د احترام وړ ښځه و ګرځم » یوې ورته وویل. « ایا ته ما قبلوی؟ اوکه نه نو ماته یو باعزته خاوند پیدا کړه ، زه اسلام منم او د ګناهونو څخه توبه باسم »

سلطان ایوبي وخندل او د لږ څه فکر کولو وروسته ئې وویل « زه نه غواړم چې ددې عالم علم د جلاد توري په واسطه په وینو کې ډوب شي اوزه دا هم نه غواړم چې ستاسې دداوړو ځواني اوښایست په قید خانې کې له منځه ولاړ شي.... واوره نجلۍ ! که چیرې ته رښتیا هم د ګناهونو څخه توبه کول غواړې نو زه تا خپل هیواد ته لیږم ،خو هغه هیواد ستا نه دي ، هغه هم زمونږه دي ، زه به یوه ورځ نه یوه ورځ خپل هیواد ستاسې د پادشاهانو څخه بیرته اخلم ، ته ولاړه شه او د چا درنه ښځه و ګرځه،... زه تاسې دړې واړه پریږدم»

دړې واړو داسې ټکان و خوړ لکه چا چې په کې ستنه ننویستي وي ، په همدې وخت کې علي بن سفیان د اهنګر سره یو ځاې خوني ته را ننوت. ددړې واړو زنځیرونه ئې مات کړل ، سلطان ورته وویل « علي ! ما دوی پرې ایښې دي ،» د علي بن سفیان عکس العمل هم همغسې و ، هغه تر ډیره وخته پورې د سلطان ایوبي خولې ته کتل، سلطان ورته وویل « دوی ته درې اوښان ورکړه او څلور کسه وسله وال ساتونکې هم ورسره ولیږه. داسې آس سپاره چې ډیر ذهینه او وړ کسان وي تر څو دوی په خپله ساتنه کې د (شوبک) تر کلا پورې ورسوي اوبیرته را ستانه شي ، د لارې له پاره خوراک څښاک هم ورکړه ، اوهمدا نن ئې و لیږه.» هغه عالم ته وویل « هلته په ور رسیدو سره دا غلطه انګیرنه خپره نه کړې چې صلاح الدین ایوبي جاسوسانو ته ښننه کوي ، زه هغوی د داني په څیر ټکوم او د ټوټه ټوټه کولو وروسته ئې غورځوم.تاسې په دې خاطر پریږدم چې ته عالم ئې ،تاته فرصت درکول کیږي چې د علم روښانه اړخ ووینه ، ستا خلاصون په همدې کې دي.»

(۷۴)*****

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمرلا تر اوسه پورې نه و پریوتې ، چې هغوی ئې په اوښانو سپاره کړل او د څلورو ساتونکو سره یوځاې ئې هغې لورې ته و استول ، ساتونکې په ځانګړې ډول ټاکل شوي و. دې ټاکنې دوه علتونه درلودل. یودا چې په لاره کې دغلو خطرو ، اوبل داچې هغوی دصلیبي قومندانانو تر مخ ورتلل ، هغوی ښه ځوانان و او د هغوی سورلې هم د ښه او غوره نسل د آسونو څخه ا خستل شوي وه. خو ټول حیران و چې سلطان ایوبي دا فیاضي ولې وکړه. د هغه شیوه ددښمن ښنل نه و ، کله چې علي بن سفیان ترې و پوښتل نو هغه ورته همدومره وویل « علي ! ما تاته ویلي و چې زه یوه جواري کوم، که چېرې ما بیلوده نو یواځې همدومره زیان به را ورسیږي چې ما به پخوا پورته کړې وي اوهغه دا چې ددښمن درې جاسوسان به زما له لاسه وتلې وي ، ددې څخه زیات بل کوم زیان ترې نه ترسترګو کیږي ،» خو کله چې علي بن سفیان ددې جوارۍ کولو له پاره وضاحت وغوښت نو سلطان ایوبي ورته وویل چې په خپل وخت به ئې درته ووایم»

هلته نور ټول ډیر خفه و خو یواځې پرینبول شوی کسان د خوشحالۍ نه په کالیو کې نه ځایدل. خوشحالي یواځې په خوشې کیدو کې نه وه ، اصل خوشحالي ئې په هغه راز کې وه چې دخپله ځانه سره ئې وړ. هغوی د قاهرې د ښاره څخه لرې وتلي و، دهغوی اوښان څنګ په څنګ تلل ، دوه ساتونکې مخته روان و ، او دوه وروسته ، عالم ساتونکو ته ویلي و چې هغه هم د هغوی په ژبه پوهیږي ، دغه څلورو واړو دخپلې ژبې پرته په بلې ژبې نه پوهیدل ، عالم او نجونو دهغوی په ژبه په روانۍ سره خبرې کولې شوی. دا ژبه هغوی ته په ځانګړې توګه ښوول شوی وه ،

عالم نجونو ته په خپله ژبه وویل ،« د یسوع مسیح خداې معجزه و ښووله ،ددې نه دا په ډاګه کیږي چې هغه زمونږ سره مینه لري ، او زمونږ سوبه ورته منظور ده ، همدا دریښتوني مذهب نښه ده ، دصلاح الدین ایوبي او علي بن سفیان په څیر پوه خلک خداې له عقله داسې پړانده کړل چې ډیر زیات خطرناکه راز ئې زمونږ تر غوږونو را ورساوه ،مونږ به خپل فوځ ته دهغوی ټوله منصوبه وړاندې کوو ، او زمونږ فوځ به ایوبي لښکر هملته په صحرا کې محاصره او له منځه به ئې یوسي ، هغوی ته به د (کرک) پورې د ورسیدو مهلت هم تر لاسه نه شي. زه هیله لرم چې زمونږ قومندانان به جنګ تر حملې پورې را محدود نه کړي ، هغوی به خامخا په مصر باندې ور خیژي ، مصر به د فوځ څخه خالي وي او دا سوبه به ډیره اسانه وي . «ته عالم ئې او تجر به لرونکې هم» یوې نجلۍ ورته وویلې ،« مګر هغه څه ته چې ته معجزه وائې په هغې کې ماته یوخطر ترسترګو کیږي..... خطره دا څلور ساتونکې دي ، هسې نه چې مخته تللو سره هغوی مونږ ووژني او دوی بیرته ستانه شي. صلاح الدین ایوبي زمونږ سره ټوکې کړې دي ، هغه مونږ جلاد ته د ورحواله کولو پر ځاې دې خلکو ته ورحواله کړي یو. دوی به مونږ د زړه له خلاصه خرابې کړي او بیا به مو له منځه یوسي.»

« اومونږ بې وسلې یو » عالم ورته په داسې لهجې سره وویل لکه دهغه له زړه څخه چې هغه څو لحظې مخته خوشحالي و تلې وي. هغه ورته وویل « تا چې څه وویل هغه درست ثابتیداې شي ، هیڅ حکمران دخپل دښمن جاسوسان هسې په هسې نه ښنې او بیا مسلمانان دومره جنس پاله دي چې ستاسې په څیر ښایسته نجونې خو بلکل پریږدي نه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« مونږ ته د شپې له اړخه بیدار پاته کیدلو ته اړتیا ده .» هغې بلې نجلۍ وویل ، که چېرې دوی د شپې له اړخه ویده شي نو دوی باید د همدوی په دې خپلو وسلو ووژل شي. لږ څه همت او جرأت ته اړتیا ده.»

« مونږ به دا همت کوو » عالم ورته وویل « دا کارکه همدا نن شپه تر سره کړو نو ښه به وي ، تر سهاره به مونږ تر ډیره لرې ځاېه پورې ورسیږو .»

دوه ساتونکي مخته او دوه وروسته په خپلو خبرو کې مصروف روان دي ، دهغوی د تللو څخه دا را په ډاګه کیدله ، لکه هغوی ته چې دسره مالومه نه وي چې دوه ډیرې ښایسته نجونې دهغوی په ولکه کې دي ، لمر پریوتو ته ورنژدې و ، یوه عالم ته وویل چې اوس مونږ تم کیږو نه ، د شپې اوله برخه سفر کوو ،.... هغوی تلل او د صحرا شپه نوره تیاره کیدله ، عالم او نجونو خپل اوښان را نژدې کړل تر څو د ساتونکو د وژلو پلان جوړ کړي ، ډیره لرې یوه شادابه او شنه سیمه مخ ته راغله ، ساتونکي تم شول او همدلته ئې پړاو واچاوه ، هغوی دخوراک څښاک له پاره جاسوسانو ته سامانونه ورکړل اوبیائې د ویده کیدو چمتوالې ونیو ، جاسوس وکتل چې درې ساتونکي ویده شوي دي ، اویو ګرځیده را ګرځیده ، ساتونکي څه تکارو وا ورید او هملته ئې ورمنډه کړه اوهغه ځاې یې په ښه توګه تر سترګو تیر کړ او بیرته راستون شو .

نژدې دوه ساعته تیر شوي و ، هغه خپل یو بل ملګري را پورته کړ او په خپله دهغه په ځاې ویده شو. هغه چې را ویښ شوی و هغه د پړاو په چاپیریال کې ګرځیده راګرځیده ، کله به د ځناورو په لور ورته او هغه به ئې کتل او کله به ئې ویده انسانان له نظره تیرول ، عالم نجونو ته وویل ،« مونږ نه شو بریالي کیداې ، دا کمبخته همداسې په پهره ولاړ دې، هر څه چې کیږي ، کیږي به ، ویدې شئ» او هغوی ټول ویده شول.

شپه تیره شوه ، خو سهار لا تر اوسه پورې تیاره غوني و، چې ساتونکو هغوی را پورته کړل او دروانیدوحکم ئې ورته وکړ. لږه شیبه وروسته هغوی یوځل بیا په هماغه ډول سفر پیل کړ چې تیره ورځ ئې درلوده ، درې اوښان څنګ په څنګ ، دوه ساتونکي مخته او دوه شاته ، هغوی یو ځل بیا د نجونو څخه بې پروا شول ، هغوی داسې کومه خبره هم ونه کړه چې داسې شک ترې را ولاړ شوې وي چې دا خلک بداخلاقه او یا بدمعاشان دي ، لمر پورته را خوت او دا قافله په غونډیو کې ور ننوتله ، دخاورو او شګو غرونه د منحنى شکله دېوالونو په څیر ولاړ و . په هغو کې لارې وی او د غرونو سیورې پرې را پروت و . نجونې وویریدې ، ویره د هغوی په مخونو باندې ځرګندېده ، دهغوی له آنده دا ځاې د جرم ، وژنې او ...له پاره مناسب ځاې و. خو ساتونکو دهغوی په لور سترګې هم نه وراړولې.

« هغوی ته وواپه چې زمونږ سره خبرې وکړې» یوې نجلۍ عالم ته وویل.« د هغوی چپوالې او بې پروائې ما ویروي ، هغوی ته وواپه چې که مونږ وژني نو سمدستې دې مو ووژني ، مونږ د دې زیات دمرګ انتظار نه شو کولې .»

(c) ketabton.com: The Digital Library

عالم چپه خوله‌و. هغه د نجونو سره هیڅ ډول مرسته‌نه‌شواې کولې، دوی درې واړه دهغو ساتونکو په‌رحم‌و کرم پورې تړلې و...... لمر سرته راوخوت، نو دوی د هغو غونډیو په‌یوه داسې ځاې کې تم‌شول چېرې چې د شګو غرونه‌و او دې غرونو دا ځاې لږ سیوري کړې و. په‌همدې سیوري کې دوی لږ څه دمه وکړه، د خوراک په‌وخت کې عالم د ساتونکو څخه و پوښتل، «تاسې ولې زمونږ سره خبرې نه کوئ؟»

« هغه خبرې چې زمونږ په‌دندو کې شاملې نه‌دې ، مونږ ئې نه‌کوو » د ساتونکو قومندان ځواب ورکړ.« که چېرې تاسې کومه‌خاصه‌خبره لرئ نو مونږ ئې اورو او ځواب درکوو.»

«ایا تاسې ته‌دا مالومه‌ده چې مونږ څوک یو؟» عالم‌ورنه ویوښتل.

«تاسې درې واړه جاسوسان یاست» ساتونکې ځواب ورکړ.« دا نجونې بدکاره دې دا دهغو د استعمال له پاره دې چې تاسې خلک ئې زمونږ پر خلاف استعمالوئ.تاسې ته مالومه‌ده چې د مصر امیر صلاح الدین ایوبي ، الله ج دې دهغې په‌نیکو ارادو کې خیروبرکت وا چوي ، تاسې ولې وبښلئ ؟ مونږ ته‌حکم شوی چې تاسې تر (شوبک) کلا پورې ور سوو او بیرته راستانه شو، تاسې له مونږه سره امانت یاست ،..تا ولې زما څخه دا پوښتنه وکړه؟»

« زړه مې غوښتل له‌تاسې سره خبرې وکړم» عالم ځواب ورکړ ،«دومره اوږود سفر د بې پروائې او پردېتوب سره کول ډیر ستونزمن تمامیږي ، زمونږه سره په‌دې سفر کې خبرې کوئ اومخته ځئ ،»

«مونږ د سفر ملګري یو ،» ساتونکي ورته‌وویل ، «خو زمونږ لارې جدا دې ، دوه ورځې وروسته به‌مونږ یو له بله سره جدا شو.»

جاسوس عالم د ساتونکي په‌خبرو باندې ځان کوڼ کړ لکه‌هیڅ ئې چې نه وي اوریدلې او لږې په‌کتلو شو لکه‌څه شې چې وینې. هغه د صحرا څخه‌ښه خبرو ،د صحرا د خطرونو څخه‌ښه‌خبر و ، دهغه سترګې د حیرانتیا څخه او یا د ویرې څخه‌نورې بوتې راوتلې ، ساتونکي هغه‌لورې ته ، چې عالم ورته‌کتل ، هم وکتل د ساتونکي سترګې هم را ووتې ، هلته لږ څه‌وړاندې په‌دوه سوه‌ګزه فاصله‌کې دوه په‌اوښانو سپاره هلته‌د غونډۍ په‌سرولاړ وو. د سپرو په‌سرونو او مخونو باندې پګړۍ را تاوی شوې وې ، د اوښانو پښې نه تر سترګو کیدلې ، هغوی د غونډۍ د څوکې شاته و. دې سپرو په‌پټه خوله د ساتونکو او جاسوسانو قافله تر نظر لاندې نیولې وه، د هغوی انداز او لباس ښوول چې دوی څوک دې.

« پوهیږې چې دا څوک دې ؟د ساتونکو قومندان د عالم‌نه‌وپو ښتل.

«صحرایي غله ،» عالم ځواب ورکړ ،«خودا مالومه‌نه‌ده چې ټول ټال به‌څو کسان وي.

« و به‌ګورو » ساتونکي ورته‌وویل ، هغه‌خپل یوبل ملګري ته‌وویل«زماسره را ځه.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی دواړه په آسونو سواره شول او د غلو په لور ورو خوځیدل ، دهغوی سره د تورو تر څنګ برچې هم وی، اوبن سپرو چې دوی دخپل ځان په لور را تلونکي وکتل نو اوښان ئې ښکته کړل او له سترګو ورک شول. دوه نور ساتونکي چې وروسته پاته شوي و هم په نژدې غونډۍ باندې وختل ، عالم نجونو ته وویل ، « زه فکر کوم ستا اندېښنه صحیح ثابتیږي ، دا غله نه دي دا دصلاح الدین ایوبي له اړخه را لیږل شوی وګړي مالومیږی ، اوکه نه دا ساتونکي به په دومره زړه ورتیا سره دهغوی پسې نه تللاې ، ایوبي غواړي تاسې دواړه ډیرې ذلیه او رسوا کړي ، ماته خو مرګ لیکلې دې ، خو تاسې ته به ډیره ویرونکې سزا درکول شي.»

« ددې مطلب دادې چې مونږ ازادې نه یو .» یوې نجلې و پوښتل ، « مونږ تر اوسه پورې بندیانې یو ،»

« همداسې مالومیږي» هغې بلې نجلۍ وویل.

هغه دواړه ساتونکي بیرته راستانه شول ، دهغوی ملګري او جاسوسان ترې راټول شول. د ساتونکو قومندان چې (حدېد) نومیده هغوی ته وویل « دا صحرائي غله دي ، مونږ هغوی سره وکتل اوبیرته راستانه شو، دهغوی شمیره نه مالومیږي ، دغه دواړه چې مونږ ته ئې سترګې نیولې وی وائې چې د سهار راهیسې زمونږ تر شا را روان دي ، هغوی ماته وویل چې تاسې د فوځ کسان یاست او مسلمانان یاست ، خودا نجونې مسلمانې نه دي دغه دواړه نجونې مونږ ته را وسپارئ ، مونږ تاسې ته نور ه ستونزه نه پیدا کوو ، ما هغوی ته وویلې چې دا نجونې چې د هر مذهب پورې اړونده وي ، زمونږ سره امانت دي ، زمونږ په ژوند ئې تاسې ته نه شو درسپارلې ، هغوی غوښتل مونږ قانع کړي ترڅو خپل ځانونه ضایع نه کړو ، ما هغوی ته وویلې چې تر هر څه د مخه به زمونږ ځانونه ضایع کیږي بیا نجونې له ځانه سره وړی شئ .» هغه د عالم او نجونو څخه وپوښتل چې « ایا تاسې کومه وسله استعمالولې شئ؟»

« دې نجونو ته د هرډول وسلې د استعمال روزنه ورکړل شوی ده» عالم ورته وویل « له تاسې سره برچې دي ، توري هم شته او غشې او لیندۍ هم ، ددې څخه یو یو وسله مونږ ته را کړئ ،»

«اوس نه» (حدېد) ورته وویل « زه د وخته مخکی تاسې ته وسله نه شم درکولې ، که چیرې دغلو سره ټکر را مخته شو نو بیا به ئې در کړم ،..... مونږ باید ددې سیمې څخه بې له ځنډه ولاړ شو ، که دهغوسره د آسونو او اوښانو جګړه و نښته نودا سیمه مناسبه نه ده ، د آسونو د جګړې له پاره دا ډیر خراب ځاې دې.»

دوی سمدستې ددې ځایه څخه روان شول ، ساتونکو لیندۍ په خپلو لاسو کې و نیولې ، او دغشو خلطې ئې را پرانستې ، (حدېد) د ټولو تر مخ و ، ملګري ئې ورته وویل ،« حدېده ! دې جاسوسانو ته وسله ورکول مناسبه نه ده ، هغوی زمونږ دښمنان دي ، کیداې شي چې د غلو سره یوځاې شي او پر مونږ را باندې کړي او ومو وژني»

عالم نجونو ته ویل « ددې خلکو نیت مونږ ته صحیح نه ښکاري ، هغوی مونږ ته د وسلې د راکولو نه ډه ډه وکړه ، غله ددوی خپل کسان دي ، دوی به تاسې دواړه هغوی ته ور وسپاري اوما به ووژني.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو یو په بل باندې باور نه درلود، اوپه دواړو باندې د غلو ویره سپره وه، (حدېد) هغه ساتونکو ته ویلي و چې که کوم نقاب پوش درته ترسترګو شي نو ماته د وینا پرته پرې غشی وتوغوئ، دهغوی سره به ټکر خامخا کیږی، خو کتل په کار دي چې چېرې به کیږي او څه وخت به کیږي،.... هغوی په ډېره ګړندۍ توګه مخته روان و، آسونو او اوښانو ته اوبه او ګیاه ورکول کیده، په دې خاطر پرې د ډېرې سترتیا اغیز نه لیدل کیده، دغونډیو داسیمه تر ډېره پورې غځیدلې وه، په څو ځایو کې دا قافله د غونډیو په منځ کې هم را تلله، (حدېد) په دې ویریده چې غله د غونډیو دلوړو څخه غشي را ونه وروي، هغه د آسونو دځغلولو حکم وکړ، اوجاسوسانو ته ئې وویل چې هغوی دې هم خپل اوښان د آسونو د رفتار سره یوځاي کړي او دغونډیو سرو ته دې نظر کوي.

هغوی ددې سیمې څخه ووتل، هیڅ غل تر سترګو نه شو. لمر په پریوتو شو، یو ځل دوه اوښان ددوی په لور د راتللو په حال کې تر سترګو شول، خو قافله همغسې روانه وه، په لاره کې په یوه ځای کې اوبه مخته راغلې، دوی خپلو ځناورو ته اوبه ورکړې، پخپله ئې هم اوبه و څښلې او مخته روان شول، لمر همداسې ښکته روان و ان تر دې چې د افق شاته پټ شو. کله چې ماښام تیاره شوه نو (حدېد) قافله تم کړه او وئې ویل «دا ځاي د جنګ له پاره موذون دي، ځکه چې شاوخوا کوم خنډ نه تر سترګو کیږي.» هغه د آسونو څخه زینونه پرانه نستل، تر څو د اړتیا په وخت کې آسونه چمتو وي، اوښان ئې کینول، د خوراک څښاک وروسته (حدېد) نجونې دساتونکو تر منځ ویده کړې، او ورته ئې وویل چې هوښیارې اوسئ ساتونکو ته ئې وویل چې هغوی دې خپلې لیندۍ تیارې وساتي، ویده کیږي دې نه، ځملاستي دې وي، هغه ډاډمن و چې دشپې له اړخه به غله برید کوي.

*****(۷۵)

شپه نیمائي تیره شوی وه، صحرا ډېره د سکون او اطمئنان نه ډکه او چپ چاپ وه، خو د نیمې شپې نه وروسته یو نا ځاپه د هغوی تر مخه تور سیوري د بوتانو په څیر راښکاره شول او بیا دې سیورو منډې او ځغاستې پیل کړې. د اوښانو د قدمونو ټپ ټوپ اوریدل کیده، او ځمکه لړځیدله، د اوښانو شمیره دلسو څخه ډېره مالومیده چې یو یو سپورئې درلود، هغوی غوښتل ساتونکې او ورسره بندیان په هسې اخوا دېخوا منډو تررو باندې و ویروي، ددوه درې ځلې تاو را تاوکیدو نه وروسته د غلو دډلې یوه وویل «نجونې مونږ ته را وسپارئ، نو مونږ به ستاسې څخه د نورڅه د اخستلو پرته بیرته ستانه شو»

دهغه په ځواب کې (حدېد) په ملاسته ملاسته یو غشې ورو توغوه، د غشي په لړیدو یو سخت اواز را غې، هغه بل ساتونکي هم په ملاسته ملاسته یو غشې د غلو په لور ور ویشت، دوه اوښانو بړ بړې وهل پیل کړل او بې واکه شول. (حدېد) نجونو ته وویل «تښتئ مه، زمونږ سره و اوسئ»

د اوښ سپرو څخه ئې کوم یوه وویلي «ور ولویږئ پرې، هیڅ یو هم ژوندي پرې نه ږدئ، او نجونې ترې پورته کړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صحرا شپه دومره روښانه وي چې که چېرې سپوږمۍ نه وي نو بيا هم تر لرې لرې پورې د سترګو ليد رسيږي. اوښ سپاره د اوښانو څخه را کوز شول او د تورو او برچو جنګ و ښنت، ددواړو ډلو تر منځ جګړې د صحرا زړه چاوه، هيڅ يو ته د بل په هکله هوش او فکر نه و، (حديد) او نورو ساتونکو نجونې داسې په خپل منځ کې را ايساري کړې وې چې د ساتونکو شاوی د نجونو په لور او مخ ئې د دښمن سره په جګړه کې و، نجونو څو ځله وويل چې مونږ ته څه راکړئ، (حديد) ورته وويل «زما توره زما د تيکي څخه راوباسه،» هغه پخپله په برچې سره په جګړه بوخت و، يوې نجلۍ د هغې د تيکي څخه توره راوويستله، او ددواړو ساتونکو له منځه ووتله، خو (حديد) ورباندې غږ کړ چې زمونږ څخه جدا کيږه مه، د غلو زيات فشار په نجونو باندې و، خو د جاسوس عالم غږ نه تر غوږو کيده.

دا جګړه تر ډيره وخته پورې روانه وه، خلکو په خپريدو پيل وکړ، ساتونکو يو بل ته اوازونه کول، او بيا دهغوی اوازونه خپ شول، د جګړې شور او زوګ هم له منځه ولاړ، (حديد) خپلو ملګرو ته و رغږ کړ خو هيچا ځواب ورنکړ، هغه د يوی نجلۍ اواز واوريد، هغه ورته چيغې وهلی، دهغې د اواز سره سم د يوه آس د ځغاستې اواز تر غوږو شو، (حديد) و پو هيد چې کوم غل نجلۍ د اوښ پر ځای د ساتونکي په آس باندې اچولی او تښتوي ئې. هغه منډه کړه او تر يوه آس ئې ځان ور ورساوه، په هغه زين همغسې تړلې و، په اس سپور شو او په ځغاسته ئې کړ، هغه د تښتونکو د آس د پښو په اواز باندې دهغوی تعاقب کاوه، خو دبلې نجلۍ په هکله هغه ته جوته نه وه چې هغه چېرې او په څه حال کې ده، هغه آس څومره چې ځغلولې شو و ئې ځغلاوه، په صحرا کې کوم خنډ هم نه و او نه کوم لښتې او ناو و چې د آس تر مخ خنډ شي، آس په هوا کې الوت، مخکنې آس هم د ښه نسل څخه و يوائښې توپير دا و چې په هغې آس دوه کسه سپاره و.

نژدې د يوه ميل په فاصله (حديد) ته د هغه لمړي آس سيورې تر سترګو شو، هغه ورپسې همغسې ګړندې روان و اوفاصله رو رو کميده، (حديد) و کتل چې دهغه پسې هم يو اس را روان دې، شونې و چې سپور ئې کوم ساتونکې وي او يا کوم غل. هغه شاته و کتل، وروسته آس را نژدې شوی و، (حديد) ترې وپوښتل «څوک ئې ؟» هغه ته ځواب تر لاسه نه شو. هغه خپل تګ ته دوام ورکړ، او د خپل اس د نور ګړندې کيدو هڅه ئې وکړه، مخته آس نيغ روان و، داسې مالوميده چې دهغې واګې د نجلۍ په لاس کې راغلې وی، ځکه (حديد) کتل چې اس کله ښي لورې ته او کله کيڼ لورې ته کږيږي او رفتار ئې هم را کميږي،..... هغه ور ورسيد، برچه ورسره وه، هغه په مخکنې سپور د برچې وار وکړ، خو اس يوې لورې ته شو سپور په څنګ شو خو برچه په اس ولګيده، (حديد) اس ودراوه او را و ګرځيد، مخکې سپور هم د خپل آس د را ګرځولو هڅه وکړه، خو نجلۍ چې دهغه تر مخ ناسته وه د اس واګې اخوا دېخوا کولې او د اس مخ ئې را ګرځيدو ته نه پريښوده، (حديد) نجلۍ ته ور غږ کړ نو نجلۍ نوره هم زړه وره شوه،

سپور نجلۍ له ځانه سره د آس څخه را ښکته کړه او آس ئې خپل ډال و ګرځاوه، (حديد) خپل آس چورلاوه او دهرې لورې به ئې چې وار کاوه نو غل به نجلۍ له ځانه سره بلې لورې ته کړه او اس به ئې ډال کړ. اخر (حديد) د خپل آسه را کوز شو، (حديد) هغه ته چېلنج ورکړ او ورته ئې وويل «نجلۍ نشې وړلاې» يوه غل نجلۍ په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولکه کې واخستله اوبل د(حدېد) سره جنګ پیل کړ ، د نجلۍ سره اوس توره هم نه وه ، بل غل هم نجلۍ پرې نبوده ، اوپر(حدېد) باندې ور پرېوت ، (حدېد) نجلۍ ته ورغږ کړ او ورته ئې وویل « ته په آس کینه او د (شوبک) په لور ولاړه شه ، زه به دا دواړه پرې نږدم چې له تاپسې درشي.» خو نجلۍ هملته ولاړه وه ،

(حدېد) په پوره میړانې سره ددواړه مقابله وکړه ، غلو ورته بیا بیا وویل ، « ددې نجلۍ له پاره خپل ځان له لاسه مه ورکوه ، » او (حدېد) ورته هر ځل همدا ځواب ورکاوه « اول به زما ځان ځي اوبیا به نجلۍ له ځانه سره یوسئ ، » او هغه څو ځله نجلۍ ته وویلې « ته دلته ولې ولاړه ئې ، تښته، ددې ځایه تښته.» اخر نجلۍ ورته وویلې « هیڅکله به تا پرې نه ږدم» (حدېد) زخمي شو اویو ځل ئې بیا نجلۍ ته وویلې « زه زخمي شوی یم ،زما د مرګ نه دمخه ددې ځایه ځان وکاږه ، »

یو غل د نجلۍ په لور ولاړ (حدېد) ته فرصت تر لاسه شو او په یو برچه ئې دهغې تشی سوری کړ ، خو په همدې وخت کې دهغه بل غل توري د (حدېد) اوږه پرې کړې وه ، نجلۍ یو غل لویدونکې وکوت ،منډه ئې کړه او دهغې توره ئې راواخسته او د شا له اړخه ئې هغه بل غل کې ور ننویستله ، هغه نیغ شو خو د (حدېد) برچې هغه نیغبدو ته پرې نښود او د هغه په سینه ئې داسې وار وکړ چې هغه ئې پرې را وپرزاوه ، خو دهغې سره سم (حدېد) هم د دریدو وړ نه و. نجلۍ هغه ته لاس ورکړ ، نو هغه ورته وویل « ته خو به نښه ئې ؟ ما پریږده ، په آس کینه او سمدستې د (شوبک) په لور روانه شه ، الله ج به تا په خیریت سره هلته ورسوي ، (شوبک) اوس دومره لرې نه دې ، خپلو ملګرو ته ورشه ، داسې بریښي چې هلته به هیڅ یو ژوندې نه وي پاته.»

«په کومو کومو ځایو زخمي شوی ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل.

«نجلۍ ! ما خپل مرګ ته پریږده ،» (حدېد) ورته وویلې « ته ولاړه شه ، د خدای له پاره زما دنده ته پخپله پوره کړه ، هسې نه چې بل کوم قزاق (صحرائې غل) دکوم ځایه راپیدا شي»

د نجلۍ غلط فهمي او شکوک اوس بلکل له منځه تللې و ، هغه په دې پوه شوی وه چې دې وکړې دهغې په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، نو هغې دتللو ، او دهغې د ځانته پریښولو ، څخه په ځرګنده ډه ډه وکړه ، منډه ئې واخسته او د آس د زین سره ئې تړلې د اوبو بتک را پرانسته ، اود(حدېد) پر خوله ئې ورکیښود. هغه ته ئې اوبه ورکړې او بتک ئې بیرته د اس د زین سره و تړه ، او دهغه څخه ئې بیا و پوښتل چې زخم دې په کومو کومو ځایو کې خوړلې دې ، (حدېد) ورته خپل زخمي ځایونه و ښول ، نو هغې د خپلو کالبو څخه ټوټې و شکولې ، په اوبو کې ئې لمدې کړې او د (حدېد) په زخمونو ئې و تړلې ، دوی ته ددې کار روزنه ورکړل شوې وه. هغه (حدېد) ته لاس ورکړ او هغه ئې ودراوه او تر آسه پورې ئې یوړ، په ډیره ستونزمنه توګه ئې په اس کینوه ، په خپله په یوه بل آس کیناسته ، نو (حدېد) ورته وویل « زه په اس باندې ځانته نشم کیناستلې» هلته درې اسونه و ، نجلۍ د عقل اوپوهې څخه کار واخیست ، چې د آسونو پریښول ئې مناسب و نه ګڼل ، دهغو

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه نورو آسونو واګې ئې هم د یوه اس په زین پورې و نښلولې اوپخپله د(حدېد) پسې سپره شوه. هغې د(حدېد) ملا د خپلې سینې سره یوځای کړه ، او دهغه سرئې پر خپلې اوږی باندې کېښود .

« د (شوبک) لور را ښوولې شي ؟» نجلۍ تړې و پوښتل.

(حدېد) د اسمان په لوړ وکتل ستورې ئې و لیدل ، او یوې لورې ته ئې اشاره وکړه او وئې ویل.« په هغې لورې ولاړه شه ، » بیا هغه ورته وویل «زه کیدای شي ژوندې پاته نه شم ، زما وینه روانه ده ، په هرځای کې چې زما روح ووځي ، نو همدلته مې خاورو ته وسپاره ، او که چېرې تا زما په نیت باندې کوم شک درلود نو هغه له زړه و کاږه او ماته ښښنه وکړه. ما په راسپارل شوې امانت کې خیانت نه دی کړی. خدای دې تا ژوندۍ اوسلامته تر خپله ځایه ورسوي.»

آس روان و او شپه نوره په تیریدو وه.

*****(٧٢)

سهار راوخوت او(حدېد) همغسې د نیمې بې هوشۍ په حال کې و ، هڅه ئې کوله خپل ځان په هوش کې راوړي ، وینه ئې دریدلې وه ، خو د ډیرې زیاتې وینې د بهیدو په اساس ئې وجود تک ژیړ او مړژواندې ګرځیدلې و ، نجلۍ هغه دخرماو په یوکوچني ځنګل کې را ښکته کړ ، اوبه ئې ورکړې او د آسونو سره د خوراک څښناک څه شیان تړل شوي و هغه ئې را پرانستل او (حدېد) ته ئې لږ څه غذا هم ورکړه ، د خوراک وروسته دهغه ذهن لږ څه را ژوندې شانته شو. هغه ته دا فکر پیدا شو چې لمړۍ دا د هغو نجونو ساتونکې و خو اوس دهغې بندي دې نجلۍ هغه څملاوه.

«(شوبک) لرې نه دې شاید د یوې ورځې مزل نور هم وي ، ته یو آس واخله او په منډه منډه ولاړه شه ، ژر به ورسیږې ، زما که وجود ښه و بیرته ستنیږم» حدېد ورته وویل.

« ته بیرته ژندې نه شې تللای» نجلۍ ورته وویلې ، که چېرې د همدې ځایه بیرته ستنیږې نو ما هم له ځانه سره یوسه ، تا زه ځانته نه یم پرې ایښې ، نوزه به تا څنګه ځانته پرېږدم ،»

« زه نارینه یم » (حدېد) ورته وویلې ،« زما زړه دا نه مني چې یوه نجلې دې زما ساتنه وکړي ، ددې نه غوره داده چې زه و مرم.»

« زه د هغو مامولي نجونو څخه نه یم چې په کورو کې لوست او زده کړه کوي ، » نجلۍ ورته وویلې ،« او هغه چې د نارینه د ساتنې پرته یو قدم هم نه شي ایښولای ، ما یو فوځي نارینه وګڼه ، توپیر یوا ځې په دې کې دې چې زما وسله ، زما ښایست ، زما ځواني او زما غوږه ژبه ده. زه هم ستا په څیر ستونزې ګاللې شم ، زه تر (شوبکه) پورې پیدل هم رسیدلای شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«زه ستا د احساساتو قدر کوم .» (حدېد) ورته وويل « دي غلو مونږ دواړه خومره يو له بله سره را نژدې کړي يو ، خومونږ يو دبل دښمنان يو ، تاسي هڅه کوئ زمونږ دهيواد بنسټونه له منځه يوسئ ، خو يوه ورځ به زه ستا په هيواد باندې د بريد له پاره راځم.»

« خو اوس زما دوستي قبوله کړه » نجلۍ ورته وويلې « ددښمنۍ خبرې هغه وخت کوه چې رو غيتائې حالت دې ښه شي او بيرته خپل هيواد ته ستون شې .» هغې د(حدېد) د ورمېږ لاندې لاس کړ او را پورته ئې کړ. اوس (حدېد) پورته کيداې شو . هغه پورته شو او تر اسه پورې ولاړ، نجلۍ دهغه پښه راپورته کړه او په رکاب کې ئې کيښوده او اوږه ئې ورکړه او په اس ئې سپور کړ. نجلۍ هم په هماغې آس باندې سپريدل غوښتل ،خو (حدېد) خپل لاس ور اوږود کړ او منه ئې کړه او ورته ئې وويل « اوس ته په هغه بل آس باندې سپره شه، زه به ځانته سپرلي وکړم .»

« خو ددې سره سره به بيا هم زه له تاسره په هماغه اس باندې کينم .» نجلۍ ورته وويلې « او تا به د خپل ځان سره يوځاې کړم»

د (حدېد) د ضد سره سره بيا هم هغه نجلۍ په هماغه اس سپره شوه ، او کله چې ئې خپل يو لاس دهغه په سينې باندې کيښود ، نو (حدېد) پرې نښوده او ورته ئې وويل « ما پريږده چې په خپل توان سره کينم.» خو نجلۍ هغه په زوره ځانته راکش کړ، او دهغه سر ئې په خپله اوږه باندې کيښود ، او د(حدېد) شخه ئې و پوښتل ، « زه پو هيږم چې ته ما يوه بدکاره نجلۍ ګڼې اوزما څخه لرې والي کوی»

« نه هيڅکله ، »(حدېد) ورته وويل « زه تا يواځې نجلۍ ګڼم او د خپله ځانه دې دلرې کيدو هڅه کوم ، که چيرې ستا سره د نژدېکيدو هيله مې درلوداې نو دوه شپې ته د ډيرې بې وسۍ په حال کې زما سره قيد وې ، ما کولې شول تا خپله وينځه و ګرځوم ، خوما په خپل ځان باندې د شيطان غلبه پرې نښوله ، اوس راته داسې احساسيږي چې زه په خپل امانت کې خيانت کوم ، زما په وجود کې د ګناه احساس را پيدا کيږي.»

«ته خو تيره نه ئې ؟» نجلۍ ور څخه وپوښتل. « زه خو چې هر نارينه کتلي يم ، نو په وږو سترګو سره ئې را ته کتلي دي ، ما خو همدومره قيمت سره ستاسې د قوم ددوه مومنانو ايمان اخستې و .»

« څومره قيمت ؟» (حدېد) ترې و پوښتل.

«يواځې همدومره چې هغوی مې تر خپله څنګه کينول ،اوسرونه مې ئې په خپلې اوږې ايښودي و .»

« دهغوی سره بلکل ايمان وه نه ، » (حدېد) ورته وويل.

« هر څه چې ورسره و ،» نجلۍ ورته وويلې ، « هغه مې دهغوی څخه واخستل ، او دهغې پر ځاې مې دهغوی په زړونو کې دهغوی دخپل قوم پر خلاف غدارې ورواچوله .»

« هغوی څوک و ؟» (حدېد) ورڅخه و پوښتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« اوس ئې درته نه شم ويلاي» نجلۍ ځواب ورکړ ، « لکه څنګه چې ته په خپله دنده کې کلک ئې نو په همدې توګه ماته هم خپله دنده ارزښت لري»

(حدېد) چپ پاته شو ، هغه د نجلۍ د جسم حرارت او نرۍ شانته بوي احساساوه ، دنجلۍ وينښتان هم د هغه په مخ را لويدلي و . په هغه پرکالي راغله او آس روان و ، ډير لرې د هغه سترګې خلاصي شوی لمر هم تر سره راغلې و ، هغه وويل « آس تيز کړه ، زه هيله لرم چې مونږ به د لمر د لويدلو تر مخه تر (شوبکه) پورې ورسيږو» نجلۍ خپل آس نور هم تيز کړ او صحرا په ګړندۍ توګه دهغوی تر شا پاته کيدله.

*****(۷۷)

لمر پريوتې و او د(شوبک) دکلا په هغه خونه کې چې صليبي حاکمانو او قومندانانو به په کې غونډې کولې ، اوس هم د حاکمانو تر منځ غونډه روانه وه ، په دې غونډه کې هغه جاسوس عالم هم ناست و اوويلي ئې چې «زه دا په ډاډ سره نه شم ويلاي چې د هغو دواړو نجونو برخليک څه ډول شو ، ما دهغوی د خوندي کولو خو پريږده چې د هغوی د کتلو هڅه هم نه ده کړې ، ځکه چې د هغوی څخه دا راز چې له ماسره و او تاسو ته مې بايد را رسولې واې ،ډير ارزښت درلوده . لکه څنګه چې ما تاسو ته ويلي دي چې غلو داړه وا چوله نو ما دوخته په ګټې اخستلو سره ځان يوی لورې ته کړ او تر يوه آسه پورې مې ځان ورساوه ، يو خو زما ازادول يوه معجزه وه ، اوبله معجزه دا چې ددومره ويني تويونکی جګړې څخه سلامت را ووتم. هيڅوک هم زما پسې را نه غې.

زه فکر کوم چې هغوی غله او داړه ماران نه و ،د سلطان ايوبي را ليږل شوي وګړي و ،زه دا نه شم ويلاي چې هغه مونږ درې واړو ته ولې پخپله سزا را نکړه ، او د نجونو د خرابولو دا لار ئې ولې خپله کړه ، دا يوه ډرامه وه . نجونې به اوس دهماغه خلکو په ولکه کې وي او هر ډول اذيتونه به ګالي ، »

« ايا مونږ د هغوی د ازادولو کومه لار نه شو پيدا کولي و؟»يوصليبي حاکم وويلي ،« دا ځان ځارنه خو به ورکول کيږي ، زمونږ سره د نجونو کمښت نه شته ، زمونږ دا طريقه ډيره کاميابه ښکاري ، او دهمدې لرې ساتل په کار دي ، نورې نجونې تياری کړئ ،.... ټول راغلي دي ، اوس نو هغه راز ووايه چې تا له ځانه سره راوړې دي.

جاسوس عالم هغو ته ويلي و چې هغه څنګه او څه ډول د قاهرې له يوه جوماته و نيول شو. په قيدخانې کې دهغه سره او د هغه ملګرو نجونوسره هغوی څه ډول سلوک وکړ . اوڅه ډول دسلطان ايوبي له اړخه د هيلو پر خلاف ازاد کړل شو . هغه دا هم وويل چې داراز دوی دسلطان ايوبي څخه څه ډول تر لاسه کړې دي . هغه د وخت او تاريخ په يادولو سره وويل ،«صلاح الدين ايوبي به په دغه ورځ خپل فوځونو ته د کوچ امر کوي ، په (کرک) باندې يرغل کوي ، که څه هم دهغه نائب سالارانو ويلي چې لمړی بايد (شوبک) و نيول شي ځکه چې دا ډيره ټينګه کلا ده ، خوصلاح الدين ايوبي به نه غوښتل په (شوبک) باندې خپل ځواکونه له لاسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکړي ، هغه (کرک) کمزوري ګانه او لمړی ئې ددې ځاې د نیولو له پاره حکم وکړ ځکه هغه غوښتل هغه ځاې دخپل فوځ له پاره د نظامي او د خوراکی موادو مرکز و ګرځوي، اوبیا به د همدې ځاېه د رارسیدلو مرستو او وسایلوورورسته په (شوبک) باندې برید کوي ، هغه په ځانګړي توګه دا وویل چې هغوی غواړي مونږ په بې خبری کې تر یرغل لاندې راوړي ، ددې علت هغه دا وایه چې زمونږ سره آسونه هم دښه نسل څخه دي او له مونږه سره ذره او خول هم شته ، هغه په څرګندو ټکو کې وویل ، چې که چیرې صلیبي فوځ هغه په لاره کې و دراوه نو بیا به ورته د ماتې څخه نور څه په مخ کې نه وي. هغه په پراخه ډګر کې د جګړې څخه ویره ښووله ، » جاسوس عالم ټولې هغه خبرې وکړې چې هغه دسلطان ایوبي له خولې اوریدلې وی.

ددومره قیمتي او ارزښتناکه راز په اوریدلو سره ، نجوني د ټولو هیرې شوی ، او په همدې مسئله ئې بحث او خیرنه پیل کړه ، هغوی دې پایلو ته رسیدل چې سلطان ایوبي په غیر مامولي توګه یو تکړه او ذهین جنګجو دي ، هغه چې په (کرک) د برید کولو کوم پلان جوړ کړې دې ،د هغې څخه دهغه دجنګي پوهې څرګندونه کیږي ، په لاره کې دهغه د جنګ د نه کولوپریکړه هم د هغې د پوهې ثبوت دي.ځکه هغه نه غواړي خپل توان په لاره کې له لاسه ورکړي. دا د یسوع او مسیح د خداې ځانګړی فضل دي چې مونږ ته دهغه ددې پلان په هکله مالومات تر لاسه شول. اوکه نه هغه د (کرک) د نیولو وروسته د (شوبک) په څیر مضبوط مرکز ته ستر خطر پیدا کولې شو...... هغوی د وخت د د لاسه ورکولو پرته د سلطان ایوبي د پلان په مطابق د خپلو فوځونو د نقل وحرکت او د دفاع په پلان جوړولو پیل وکړ. او په پلان کې ئې دا خبرې را مخته کړې:

--د صلیبي ځواکونو د مرکزي قومندې ځاې به همدا د (شوبک) کلاوي ، دسامانونو د رارسیدو ځاې به هم همدا وي اوهمدلته به ذخیرې جوړیږي او جنګ به دهمدې(شوبک) څخه کنترولوو.

--د (کرک) کلابندي به نوره هم مضبوطه کړو ، څه نور فوځ هم (کرک) ته ور واستوئ ،

--ایوبي به د (کرک) څخه لرې په کومه سخته سیمه کې تم کړل شي ، ددې موخې د تر لاسه کولو له پاره زیات شمیر فوځ هلته ور واستوئ ، په دې فوځ کې به آس سپاره او اوښ سپاره تر ټولو زیات وي. هڅه وکړئ چې د ایوبي فوځ په محاصره کې را ګیر کړئ ، د اوبو په چینو باندې تر هر څه دمخه ولکه وکړئ ،»

په دې اقداماتو سمدستي د عمل کولو حکم نافذ کړل شو. هر یو خوشحاله و ځکه دا لمړی ځل و چې دسلطان ایوبي کوم جنګي راز دوخته مخکې دوی ته مالوم شوی و اوکه نه هغه به تل صلیبیان تش لاسونه را ګیرول ، خو په دې به د حیرانتیا څرګندوني هم کیدلې ، چې دسلطان ایوبي په څیر د یو انسان څخه دا ډول سهوه څنګه کیداې شي چې دا جاسوسان ، چې د پریښولو په هکله ئې هغه له ځانه سره پریکړه کړې وه ، په یوې بلې خوني کې کینوي اوبیا داسې نازکه خبرې په زوره زوره د خپلو سالارانو سره کوي چې جاسوسان ئې واوري، او دې پخپله د ماتې سره مخامخ کولې شي. هغو یو کار دا هم وکړ چې د فرانسې فوځ چې له دې ځاېه څخه ډیر لرې پروت و دا پیغام ور ولیږه ، چې دفلانکی ورځ نه تر مخه هغې ځاې ته ځان ور ورسوئ چې د نور الدین زنګي له اړخه را لیږل شوی کومک سلطان ایوبي ته را و نه رسیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې وخت کې يو صليبي افسر را ننوت ، او د انټليجنس د مشر په غوږو کې يو څه وويل. هغه مشر دا خبره ټولو ته وکړه چې دهغو دوو نجونو څخه يوه ئې چې د غلو په ولکه کې وه ، همدا اوس اوس را ورسيده ، اطلاع راغلې چې دهغې سره يو مسلمان ساتونکې هم دې. جاسوس عالم تر ټولو دمخه د کمرې څخه ووت ، او وريسې نور خلک هم. نجلۍ (حديد) همملته په برنډه کې څملولې و او په خپله هم هملته ناسته وه، د آس دې اوړده او ستومانه کونکې سفر د (حديد) زخمونه راپرانستې و، دهغه وينه چې سهار بنده شوي وه ، يوځل بيا روانه شوه ،او بې هوشي پرې را غله ، صليبي قومندانانو د (حديد) په لور هيڅ توجه و نه کړه ، ځکه چې هغوی ته ويل شوي و چې دغلو حمله يو ډرامه وه ، هغوی نجلۍ د لاسو و نيوله ،او خونې ته د ورننوتلو حکم ئې ورته وکړ. هغه ډيره ارزښتناکه نجلۍ وه ، خو هغې تر هغه وخته پورې د دننه تللو پروګرام شاته کړ تر څو چې د (حديد) ملهم پټۍ نه وې شوې .

د انټليجنس مشر [هرمن] جرمنې و ، هغه نجلۍ لږ څه اخوا يوړه او ورته ئې وويل «ته غواړې د مار د بچې ملهم پټۍ وکړې ، دا خوستا قسمت ښه و چې ته خوندې را ورسيدې ، او که نه دې خيرونکو به ته د هغو نورو وحشيانو په لاسو کې ورکړې وې چې د غلو په بڼه کې تاسې پسې راغلي و.»

«دا درواغ دي » نجلۍ ورته په سخته ژبه وويلې ،« اول خو مونږ هم په همدې شک کې و ، خو دې انسان زما ټول شکونه لرې کړل ، هغه دوه غله هلاک کړل اوزه ئې ترې خوندي راوستم» هغې هرمن ته ټوله پيښه بيان کړه ، او دا ئې هم ورته وويل چې دې انسان ماته بيا بيا ويل چې ماهمدلته پريږده چې ومرم اوته خپلې پښې وکاږه ، »

دصليبيانو په زړنوکې دمسلمانانو پرخلاف دومره نفرت اوکرکه وه چې ددې دومره افسرانو څخه ئې يو هم و نه ويل چې دهغه زخمي ملهم پټۍ وکړئ ، ان د جاسو س عالم پورې هيچا ورته توجه ونه کړه. نجلۍ دهغوی سره دننه ننوتلو ته چمتو نه وه ، اخر يو چا وويل چې زخمي دننه خوني ته يوسئ اوسمدستي ئې ملهم پټۍ وکړئ ، هغه ئې خوني ته بوت اونجلۍ دخپلو افسرانو سره روانه شوه. هغې ته ئې وويل چې ووايي چې څه ډول ژوندۍ پاته شوې ده. هغې دپيښې ټول تفصيل بيان کړ ، په دې وخت کې هغې ته هملته خوراک اوشراب راغلل ،خو هغې وويل « که چېرې زخمی ته مو خوراک ښناک ورکړې وي نو بيائې زه هم خورم ، زه به هغه يوځل ووينم .» هغه هلته د ورتللو له پاره پورته شوه.

« (لوزينا) و دريږه ! » هرمن په پوره دبدبې سره پرې ورغبږ کړ.« ته يوځل بيا د صليب د احکاماتو خلاف ورځي کوې ، لمړۍ مو درته د را ننوتلو وويل ، نو تا د زخمي تر پورته کيدو پورې ډډه وکړه ، اوس ته د اجازې پرته او په پوره سپين سترګۍ سره بيرون وځې ، دا ټول د صليبي فوځ ستر چاروا کي دي ، اودلته دوه صليبي حکمرانان هم شتون لري ، پوهيږې چې ددې حکم د نه منلو سزا څه شې دې ؟.... لس کاله قيد . اوکله چې بيا ته دحکم نه منل ددښمن د يوه مامولي مامور له پاره کوې نو بيا تاته دمرګ سزا هم درکول کيداې شي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« ایا صلیبي حکمرانان او قومندانان دغه انسان ته ددې بدله نه شي ورکولې چي یوه تجربه لرونکي جاسوسه ئې ، دخپل ځا ن په قیمت خوندي کړې ده ؟ نجلۍ ورته وویلي « زه پوهیږم چي هغه زما ددښمن د فوځ منصبدار دې ، خوزه به هغه ته هغه وخت دښمن ووایم چي کله هغه خپل فوځ ته بیرته ستون شي.»

«دښمن په هر حال کي او په هر ځاي کي دښمن وي » یو صلیبي قومندان پرې چیغې کړې او وئې ویل « څومره مسلمانان مونږ په فلسطین کي ژوندي پری ایښي دي ؟ مونږ ولې دهغوی نسل له منځه یوړ ؟ په دې خاطر نه چي هغوی زمونږ دښمنان دي بلکه په دې خاطر چي هغوی زمونږ د مذهب دښمنان دي ، په دنیا به دصلیب حکمراني وي ، یو زخمی مسلمان زمونږ له پاره هیڅ حیثیت نه لري. کښینه !»

نجلۍ کیناسته اوسترګې ئې د اوښکو ډکې شوی.

*****(۷۸)

بل سهار د (شوبک) په سیمه کي څه بل ډول خوزښتونه روان وو ، دا عسکري ډوله خوزښتونه و. د (شوبک) دسیمي وګړي د دې خوزښتونو څخه بې پروا په خپلو خپلو کارونو کي مشغول و ، دکلا څخه فوځیانو په وتلو پیل کړې و ، سامانونه هم له یوه ځایه بل ته وړل کیدل ، د بهر څخه د راغلي فوځ دخیمو د ښخولو له پاره سملاسي ځایونه خالي کیدل ، د لوژیستکي موادو د راټولولو له پاره د اوښانو لیکې جوړې شوې وې ، په دې عسکري مرکز کي منډې ترړې رواني وی ، دا ټول چمتو والي د صلاح الدین ایوبي د شونې حملې د مخنیوي له پاره کیده ، اوپه هغو احکاماتو عمل کول پیل شوي و چي تیره شپه دپلان په مطابق ورکړل شوي و. هر یو فوځي افسر په دې منډو ترړو کي مصروف و او تر څنګ یو څو کسه افسران (کرک) ته هم ور روان شوی و.

یوا ځي یوه نجلۍ وه چي ددې ټولو منډو ترړو څخه بې پروا ناسته وه. اودا همغه نجلۍ وه چي زخمي (حدېد) ئې له ځانه سره را وستې و. دهغې افسر هرمن هغه د (لوزینا) په نامه یادوله ، هغه ته د شپې له اړخه د کانفرانس د خونې څخه نژدې نیمه شپه فراغت په برخه شو. هغې د څارکښۍ د ځانګړي شبکې سره اړیکې درلودل ، په دې خاطر په کانفرنس کي هغې ته اړتیا وه ، دهغې څخه د قاهرې د هغه وګړو په هکله را پورونه اخستل و چي نوموړې به هلته ور تلله ، د نیمي شپې وروسته د خوب او د آس د سپرلۍ د ستړتیا څخه هغه نوره په ځان نه پوهیدله ، د کانفرانس نه وروسته یوه افسر هغې ته وویلې و ،« هغه مو ډاکټر ته وسپاره ،ته دهغه په هکله ډیره اندېښنه مه کوه ، ستا دنده داسې ده چي داسې احساسات ئې بري ته نه پریږدې.» او دهغې د خپلې ځانګې ستر افسر هرمن هغې ته ویلې و ،« که چېرې نن شپه زه دلته نه وای نو (کونارډ) او (ګې آف لوزینان) په خیر پادشاهان هیڅوک نه بښي ، هغوی به ته په قید کي ور اچولې وی ، اوس ستا د ساتونکي غم مو خوړلې دې او تا ته دا حکم کیږي چي پس له دې به ته دهغه سره نه وینی.»

«ولې ؟»(لوزینا) ترې په حیرانتیا او نهیلۍ سره و پوښتل.« ایا زه به دهغه ممنویت هم و نه شم کړای ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« نه هيڅکله !» هرمن ورته وويلې « ځکه چې هغه د دښمن فوځي دي ، اوته دخپلې شبکې مسئوليت درک کولاې شې ، مونږ تا ته دهغه سره د بيا ليدلو کتلو اجازه نه شو درکولاې ، اوهمدا ستا د فن او فرض غوښتنه هم ده ، زه دا وينم چې ستا دهغه سره احساساتي اړيکې ټينګ شوی دي او تا ته ددښمن سره داسې احساساتي اړيکې ټينګول نه دي په کار.»

« ماته همدومره ډاډ راکړئ ، چې دهغې علاج به کيږی» (لوزينا) ورته وويل « اوهغه به سم سلامت بيرته واستول شي.»

«(لوزينا) !» هرمن په قهرېدلي اواز سره وويل « زه تاته ډاډ درکوم چې چې ستا دا غوښتنه به پوره کړل شي. خو واوره ، ته د ډير خطرناک او حساسه دندې د اجراء څخه بيرته را ستنه شوی يې. سفر دې هم د خطرونو نه ډک و ، تا ته د ارام له پاره لس ورځې رخصت درکول کيږي. مکمل ارام به کوی»

دا خبرې د شپې شوې وې، هغه خپلې خوني ته ولاړه ، د جاسوسو نجونو د اوسيدو ځاې د مرکزي دفتر نه ډير لرې په بل ځاې کې و ، دهغې په څير دستري درجې جاسوسې ته به ئې د اوسيدو ډيرې ښې اسانتياوي برابرولې ،په ډيرو ښو او ښايسته خونو کې به ئې د شهزادګيو په څير ساتلې.او هرډول عياشي ورته ميسره وه . دهغوی دندې داسې وی چې هغوی به ئې مسلمانو هيوادونو ته استولې ، هلته به ئې د ګيريدو په وخت کې هر ډول ذلت ، سپکاوی او ستونزې ګاللې ، مرګ او يا مرګوني سزا ئې مقدر و. ددې دندې غوښتنه داوه چې نجونو ته د نړۍ هره اسانتيا ، برابره کړل شي. (لوزينا) خپلې خوني ته د رسيدو سره سم ويده شوی وه ، بله ورځ د هغې جسم د ستړتيا له لاسه ماتيده ، هغې نه غوښتل را پورته شي ، خو هغه راپورته شوه ، سهار ناشته ئې وکړه او بيرون ووتله ، دهغې د ښک سره اوسيدونکې نجوني راغلې هغوی غوښتل دهغې څخه د قاهرې خبرې واوري ، خو هغې ورته په ډيره لنډه توګه يو خبره دوه وکړې او د شفاخانې په لور روانه شوه .

*****(۷۹)

هغه ډيره لړه تللې وه چې ورسره ئې يوه ملګرې نجلۍ چې د راز ملګرې ئې هم وه يوځاې شوه او ترې وئې پوښتل ،« لوزي چېرې ځې ؟ تو خو ډيره اندېښمنه ئې ، دا د ستړتيا اغيز دي ، او که بله کومه ځانګړې پيښه در پيښه شوی ده ؟ ايا رخصتي نه ده درکړل شوی ؟»

« رخصتي راکړل شوی ده » هغې ځواب ورکړ ،« يوه ځانګړې پيښه شوی ده چې زه ئې ډيره اند ښمنه کړې يم.» هغه د خپلې ملګرې سره د يوي وني د سيورې لاندې کيناسته او ټول هر څه چې ورپيښ شوي و ورته ئې بيان کړل ، او هغه اخطارونه چې خپلو لوړ پوړو افسرانو ورکړي و هغه ئې هم ورته بيا ن کړل او ورته ئې وويل چې « زه غواړم د(حديد) سره ووينم ، زه ويريږم چې دهغه به علاج نه وي شوی ،او د ښاره به ئې بيرون ويستلې وي او يا به ئې د مرګه پورې په کومه کوټه کې ور غورځولې وي»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« تاته خو ويل شوي چې ته ئې د هغه سره د ليدلو کتلو څخه منه کړې ئې ،» ملګرې ئې ورته مشوره ورکړه چې « دا خطر په ځان مه اخله ، که چېرې تا ګير کړي‌نو بيا پو هيږې چې سزا به ئې څه وي ؟»

« دهغه وکړې له پاره زه د مرګ سزا اخستلو ته هم چمتو يم .» (لوزينا) ورته وويل .« ماتا ته وويل چې هغه زما په خاطر خپل ځان په خطر کې واچاوه ، او که نه زما ځان ته خو ګواښ نه و ، که غلو زه له ځانه سره بوتلې هم واى‌نو يو څو ورځې به ئې خرابه کړې واې او بيا به‌ئې کوم امير کبير باندې پلورلې واى،خو (حدېد) زما ددې انجام څخه ښه خبر و ، هغه زما د عزت په خاطر خپل ځان د ستر ګواښ سره مخ کړ . غلو هغه ته ويلي و چې نجوني مونږ ته راکړه او تاسو دخپل کار پسې ځئ ، هغه په دې هم پوهيده چې زه پاکه نجلۍ نه يم ، خو هغه زه امانت و ګڼلم .»

« ته دهغه له پاره احساساتي او جذباتي شوى ئې » ملګرې ئې ورته وويل .

«هو » (لوزينا) ځواب ورکړ . ما دهرمن تر مخه خپل جذبات ښکاره نه شو کړاې خواوس خپل زړه ستا تر مخه ږدم ، ته هم زما ملګرې ئې او د ښځې زړه لرې ، زمونږ ژوند څه شې دې ؟ مونږ يوه ښکلې توره او خواږه زهر يو . زمونږ وجود دنارينه و د تفريح اوفريب له پاره استعماليږي ، ما پخوا ددې خبرو په هکله هيڅکله هم فکر نه وکړې ، خپل وجود مې د جذباتو څخه خالي احساساوه ، خو ددې سړي جسم چې ما د خپل جسم سره يوځاې کړ‌نو زما په وجود کې هغه ټول احساسات ، چې ما فکر کاوه په ما کې نشته ، را وپاريدل . زه په لمړي ځل د مور ، خور ، لور ، او د يو چا محبوبه ګرځيدلې يم ، کيداې شي‌دا د همغې اغيزوي ، چې ما خپل ځان پخپله د پادشاهانو په زړونو د يوي حکمراني شهزادګۍ په څير ګاڼه .....

« ماته ئې دومره لارې او طريقې ښوولې دې چې دهغې په واسطه ډير ستر اوظالم حکمرانان هم په خپلو دوو ګوتو نڅولې شم ، خو غلو زه يوه پلورونکې څيز و ګڼلم ، زه ئې دومره را ښکته کړم ، چېرې چې زما په څير نجونې هره شپه پلورل کيږې اويا د کوم مسلمان امر او حاکم په لاسو کې ورکول کيږې اوهغوى ئې د حرم سرابو وينځې جوړوي . دغه سړې چې‌نوم ئې (حدېد) دې زه ددې سطحې نه را پورته کړم . ددې د مخه هم زه دهغه په قيد کې وم ، هغه هغه وخت هم زه ددې وړ و نه ګڼلم چې ما دخپلې ساعت تيرۍ اله و ګرځوي ، اوهغه داسې کولې هم شول هغه زه له سترګو غورځولې وم ، اوبيا کله چې هغه زما دعزت دخوندې ساتلو له پاره خپل وجود زخمي زخمي کړ ، نو زه بې واکه شوم او هغه مې په خپلې غيږ کې راونيو او دخپلې سينې سره مې يوځاې کړ . اوبيرته هغې سطحې ته را غلم د کومې څخه چې زه غورځول شوى وم. ما ته د صلاح الدين ايوبي خبرې هم را په ياد شوى ، هغه ماته ويلي و چې ته ولې دکوم عزتمنده سړې سره واده نه کوى ؟ ما په خپل زړه کې ويلې و چې د ا مسلمان څومره بې عقله دې ، خو زه اوس احساسوم چې زمونږ دښمن مونږ ته څومره ستره خبره کړې وه... زه تاته دا په زغرده وايم چې زه اوس جاسوسي نه کوم ، هغه سبق ئې چې زما په مغزو کې د کوچنيوالي څخه اچولي دې ، هغه د صحرا ويريدونکې شپې ، د غلو ويرې او د (حدېد) د جسم حرارت او دهغې د وينې بوي زما څخه لرې کړې دې.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« که چېرې تا دومره اورېدې خبرې هم نه واې کړې زه پوه شوی وم چې ته اوس څه احساسوې؟» دهغې سهيلې ورته وويلې ،« خو ددې حقيقت نه دې خبرول اړين ګڼم ، هغه به ددې ځاېه ځې او ته به ورسره نه شې تللاې، که چېرې هغه دلته په ستونزو کې هم وي نو حکم دې چې ته دهغه سره نه شې کتلې ، که چېرې و نيول شوی نو دخپله ځانه سره به هغه هم له منځه يوسې.»

« ته زما سره مرسته وکړه ،«(لوزينا) ورځخه غوښتنه وکړه ،«دا را ته ډاګيزه کړه چې هغه چېرې دې ، اودا چې هغه جوړ شوی او صحتمند شوی او که نه ، نو زما زړه ته به ارام را پيدا شي.»

« هو کې !» سهيلې ئې ورته وويل.زه دا کار کولې شم ، ته بيرته خپلې خونې ته ولاړه شه ،»

هغه خپلې خونې ته بيرته ولاړه اوسهيلې ئې بلې کومې لورې ته روانه شوه.

*****(۸۰)

په قاهره کې هم د فوځې خوزښتونو نښې را برسيره کيدې ، فوځ ته جنګې تمرينات ورکول کيدل ، يو څو دلګې ئې جدا کړې و. هغوی ته ئې د شپينې غلچکې عملياتو ښوونه کوله اودا چې په لږې شميرې سره د دښمن په زياتو فوځونو باندې بريدونه کول ، او د [ترپ او د خرپ] تمرينات ئې ورکول. دا تمرينات په دې ترتيب سره روان و چې دشپې له اړخه به هم فوځې دلګې د عسکرې تم ځاېو څخه بيرون استول کيده. سلطان ايوبې په خپله ددې تمريناتو سره زياته علاقه درلوده ، هغه به هره څلورمه او پنځمه ورځ اعلی قومندانانو ته او ان تر دلګيو تر قومندانانو پورې لکچرونه ورکول او هغوی ته به ئې د نقشو او انځورونو په مرسته ، جنګې لوبې ښوولې ، هغه ددې روزنې بنسټيز اصول دا ډول کيښول چې:

- دکم شمير په واسطه زيات شمير دښمن ته زيان رسول ، او د وسلې څخه زيات د عقل اوفکر استمالول ،
- د مخ د مخه جګړې نه ځان ساتل ، مخامخ بريد نه کول ، د لس دولس کسانو دغلچکې عملياتو په واسطه دښمن ته زيا ت زيان رسول.

ددې نه اخوا ددښمن کومه کلا يا ښار تر اوږدې محاصرې لاندې د نيولو لارې چارې او يا د کلا ګانو په دېوالونو کې ئې د نقب(سوري) وهلو درس هم ورکاوه. هغه د ټولو اوښانو ، کچرو او آسونو څخه ليدنه کړې وه ، کمزوري او يا عمر خوړلې ځناور يې ورځخه جدا کړې و، د بريد وخت او ورځ ټاکل شوی وه ، هغه منصوبه چې سلطان ايوبې د فلسطين د سوبې له پاره جوړه کړې وه ، دهغې په لمړۍ مرحلې کې په کاميابۍ سره دداخليدو چمتوالې په پوره توان سره روان و. دبله اړخه په لاره کې دتم ځاېو په هکله هم فکر کيده.

ددواړو فوځونو چمتوالې داسې و لکه چې يو بل به د تل له پاره له منځه وړې او نابوده وي به ئې. د صليبيانو د چمتوالې دايره د (شوبک) نه تر (کرک) پورې او ان د مصر تر پولو پورې روانه وه ، هغوی په دغه پراخه دايره کې د سلطان ايوبې له پاره داسې ځندۍ برابروله ، چې دهغې څخه ئې د تل له پاره د وتلو

(c) ketabton.com: The Digital Library

امکان ورکیده ، دهغوی چمتوالي دسلطان ایوبي دهغه پلان او مالوماتو په اساس و چې هغوی ته د وخته مخته وررسیدلې و.

ددې پراخه تیاریو په منځ کې هلته په(شوبک) کې یوه بله لوبه هم روانه وه ، خو دې لوبې د جنګ سره هیڅ ډول اړیکی نه درلودل بلکه د جذباتو او احساساتو سره ئې اړیکي تړل شوي و.(لوزینا) په خپله خونه کې پرته وه او د (حدید) له پاره ناقراره وه، او سهیلۍ ئې ددوه ورځو را په دېخوا د (حدید) لټون کاوه ، هغه د افسرانو په روغتون کې نه و ، او نه د سپاهیانو په روغتون کې تر سترګو کیداې شو ، هغه جاسوسه نجلۍ وه ، سترو سترو افسرانو د هغې عزت کاوه ، هلته د (لوزینا) په ګډون هرې جاسوسې نجلۍ ته همدا مقام ور په برخه و. خو ددې سره سره بیا هم به چې دغه نجلۍ د هر چا څخه ددې پوښتنه کوله چې د (لوزینا) سره چې کوم زخمي را غلې و هغه اوس چېرې دې؟ نو هغې ته به همدا یو ځواب ورکول کیده « ما خو هغه نه دې کتلې» ، په درېیمه ورځ یو افسر ورته په غوږو کې وویل چې دهغې لږ څه علاج کړل شوی دې اودهغې وروسته دمسلمانانو پنډغالي ته لیږدول شوی دې،

کله چې سهیلۍ دا خبر (لوزینا) ته ورکړ نو په هغې باندې بې هوشي را غله ،«دمسلمانانو پنډ غالي !؟» دا یو ویرونکې ځاې و، په هغه ځاې کې د پخوانیو جنګونو مسلمان بندیان لا تر اوسه پورې پراته و او هغه مسلمانان هم چې صلیبیانو د کوم جرم پرته په اشغالي سیمو کې نیولې و.

دا مسلمانان به ډیر وخت د هغه قافلو څخه نیول کیدل چې صلیبیانو به لوټولې ، د ا پنډغالي بندیخانه نه وه، او نه د جنګي بندیانو پنډ غالي و، دا یو بیګار پنډغالي و ، چې د اسې سخته پهره پرې نه وه ولاړه ، ددې بدنصیبه بندیانو کوم ریکارډ هم شتون نه درلود. ددې خلکو څخه ئې حیوانات جوړ کړي و ، هر چېرې به چې اړتیا پیښیده ددوی څخه به ئې د اړتیا وړ وګړي هلته وروړل اوکار به ئې پرې کاوه ، خو خوراک څښاک به ئې همدومره ورکاوه چې دهغې په واسطه ژوندي پاته شي ، هغوی په خیموکې اوسیدل ، په دوی کې به چې څوک ناروغ شو نو د هغه علاج به هغه وخت کیده چې ناروغتیا به ئې مامولي وه ، که چېرې ناروغتیا به زیاتیدله ، نو بیا به ئې هغه ته زهر ورکول او له منځه به ئې وړ، دا دبدنصیبه مسلمانانو یوه ډله وه ، چې یواځې ددې جرم سزا ئې تیروله چې مسلمانان دي ، سلطان ایوبي ته دهغه جاسوسانو ددې پنډغالي په هکله خبر ورکړې و ،

(حدید) ئې هم همدې پنډغالي ته ور لیږلې و ، او د (لوزینا) له پاره حکم شوی و چې دهغې سره به نه ویني، هرمن ته شک پیدا شوی و چې دا یوه جذباتي ترون دې خو(لوزینا) دهغه حکم نه و منلې ، کله چې هغې واوریدل چې(حدید) د مسلمانانو په پنډغالي کې دې ،نو هغې خپلې سهیلۍ ته وویلې چې هغه به (حدید) ازادوي ، سهیلۍ دهغې د احساساتي حال په کتلو سره دمرستې وعده وکړه او دواړو پلان جوړ کړ.

دوی دواړه هماغه وخت په ښار کې دیوه شخصي ډاکتر سره وکتل ، هغه ته ئې وویل چې هغه یو زخمي راوړې چې علاج به ئې په دې شرط کوي چې دهغه په اړه به هیچاته هم نه وائې. ډاکټر ترې د دې علت و

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوښته ، نو(لوزينا) ورته وويلې « هغه يو غريب شاتنه مسلمان دي چې زما دکورنۍ ډير خدمت ئي کړي دي. هغه چېرې په کومه جګړه کې زخمی شويدې ، دهغه په جيب کې څه نه شته نو په دې خاطر ئې ډاکتر علاج نه کوي ، څرنګه چې دلته ټول ډاکتران عيسايان دي نو په دې خاطر دمسلمان علاج د اجرت پرته نه کوي ، او بل علت ئې دادې چې که چېرې د ښار ښاروال ته داخبره ور ورسيږي چې ددې مسلمانانو تر منځ جنګ جګړه شوی ده نو بيا همدا بهانه کوي او د مسلمانانو پنډغالي ته ئې ليږي ، هغوی خو بهانه غواړي ، زه دهغې دخدمت بدله ورکول غواړم ،چې هغه زما د کورنۍ سره کړې ، زه هغه دشپې له اړخه راوړم ووايه چې ستا به څومره اجرت کيږي. زه به د راز ساتنې اجرت هم درکوم.

په دې وخت کې ډاکتر هغه د سر نه تر پښو پورې کتله ، (لوزينا) هغه ته دا ونه ويل چې هغه څوک ده ، همدا ئې ورته وويل چې هغه د يوې عزتمندې کورنۍ لور ده ، د نجلۍ دښايست په کتلو سره ډاکتر چې کوم اجرت غوښته هغه ئې په ژبه نه راوست ، (لوزينا) ددې ډګر او فن ماهره وه ، هغه د نارينه و په سترګو پو هيدله ، هغې خپل فن استعمال کړ نو ډاکتر د موم په څير ويلې شو ، (لوزينا) دسرو زرو څلور سکې دهغه مخته کيښودې ، اوکله چې ډاکتر د هغه لاس په خپل لاس کې ونيوه نو وئې ويل ، چې ستا څخه زياته بله قيمتي سکه نه شته ، نو(لوزينا) ورته په خپلې ماهرانه خندا کې وويل« ته چې څومره قيمت غواړې درکوم ئې ، خو زما کار اول وکړه.»

ډا کتر په دې پوه شو چې معامله خطرناکه او د رازه ډکه مالوميږي ، خو د (لوزينا) په کتلو سره ئې د ا خطره قبوله کړه ، او وئې ويل « راوړه ئې ، همدا نن شپه ، يا سبا شپه ، کله چې ئې راوړې راوړه ئې ، که زه ويده شوی وم را ويښ مې کړه ،» هغه په يوه لاس کې د طلا سکې اوپه بل لاس کې ئې د (لوزينا) لاس و نيوه.

*****(٨١)

ددې کار د تر سره کولو تر ټولو زياته اوخطرناکه مرحله د (حدبد) د پنډغالي څخه د رواستلو مسئله وه ، او داچې هغه څه ډول د پنډغالي څخه را وويستل شي ، هلته د شپې دومره کلکه پهره نه وه ، او علت ئې داو چې په هغو بدنصيبه بنديانو کې د تيښتې توان هم نه وپاته ، سهار به ئې د لمر خاته نه مخته هغوی د مشقت کولو له پاره وړل ، او د لمر د پريوتو نه وروسته به ئې بيرته را وړل ، ددوی ټوله شميره يو نيم زر کسان برابريدل ، د(لوزينا) ملګرې د پنډغالي په اړوند څه مالومات تر لاسه کړي و ، چې په هغې کې يو دا هم و چې زخمي اوناروغ بنديان يو عادي کلينيک ته هره ورځ ور استوي ، چې يواځې يو کس ساتونکې ورسره وي ، په بله ورځ (لوزينا) د خپلې سهيلۍ سره هغه ځاې ته ورغله چې ناروغ بنديان ئې را وړل ، هغوی ډير انتظار و نه کړ، د پنځه ويشت دېرش ناروغانو يوه ډله ئې چې ډير سوکه سوکه راتلل ،دهغوی ساتونکې په لاس کې کوتک نيولې و او د حيواناتو په څير ئې پرې چغې وهلې او هغوی چې لږ څه سوکه تلل په ډنډو ئې وهل او ټيله کول به ئې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړه نجوني مخته ورغلي هغوى خپل ځانونه داسې و نيول لکه ځوک چې سيل کوي ، کله چې د ناروغانو ډله دهغوى سره نژدې تيريدله نو هغوى هر يوه ته کتل ، ناڅاپه (لوزينا) ټکان وخوړ ، (حدېد) هغه ته په غضبناکه سترګو کتل ، هغه چغې نه شوى وهلې ، دهغه دمخ څخه هغه نور اوروښنائي تللې وه چې (لوزينا) د زخمې کيدو تر مخه کتلې وه ، د (حدېد) اوريې را پريوتې وي ، او کالې ئې په وينه ککړ ، وينه ئې وچه شوى وه. د (لوزينا) په سترګو کې اوښکې را غلې ، خو د (حدېد) په سترګو کې کرکه او نفرت ، هغه مخ واړاوه ،... دا د ناروغانو ډله مخته ولاړه ، نو(لوزينا) و د هغې ملګرې د ساتونکې سره داسې خبرې پيل کړې چې په کې دهغه مسلمانو ناروغانو له پاره کرکه او نفرت و. هغوى د ژبې په جادو باندې ساتونکې د خپل ځان غلام کړ او ورته ئې وويل چې هغوى غواړي په ټوکو مسخرو سره ددې مسلمانو بنديانو سره خبرې اترې وکړي.

هلته په کلينيک کې نور ناروغان هم وو، ډير هجوم مالوميده ، بنديان ئې يوې لورې ته کينول ، (لوزينا) هغوى ته نژدې ورغله ، او ملګرې ئې ساتونکې په خبرو کړ. (حدېد) د يوال ته تکيه وکړه او کيناست ، دهغه د روغتيا حالت ښه نه و ، (لوزينا) د سترګو په اشارو سره هغه راو باله ، کله چې هغه ورته نژدې شو ، نو(لوزينا) ورته په کلاره وويلې « ماته حکم شوى چې له تاسره هيڅکله هم و نه وينم ، کينه ، مونږ به دا نه څرګندوو چې مونږ خبرې کوو.

« زه پر تا او ستا په حکم کونکې باندې لعنت وايم » (حدېد) ورته په کمزوري مګر غضبناکه اواز سره وويل، « ما ته د کومې بدلې د اخستلو له پاره دغلو څخه نه ئې خوندي کړې ، هغه زما دنده وه ، ايا تاسې د يوه دندې د اجراکونکې سره همدا ډول سلوک کوئ ؟»

« چې شه حدېده !(لوزينا) ورته په غبرګوني اواز وويل « داخبرې به بيا کيږي ،ماته ووايه چې ته دشپې په کوم ځاې کې ويده کيږي ، نن شپه به تا له هغه ځايه راباسم .»

(حدېد) نه غوښتل د هغې سره خبرې وکړي ، (لوزينا) هغه ته د اوښکو په تويولوپه ډير سخته توګه قناعت ورکړ چې هغه ورته دوکه اوفريب نه ورکوي ، (حدېد) ورته وويل چې په هغه ځاې کې چې هغه ويده کيږي دهغه ځايه راوتل ګران کار نه دې ، خو چې را ووځې نو هغه به ځې چيرې ؟... هغوى ډير ژر د تيښتې پلان جوړ کړ.

*****(۸۲)

د مسلمانانو پنځ غالي په داسې درانه خوب بيده و لکه دمړو هديره . ساتونکې هم ويده شوى و. ددې ځايه تر اوسه پورې څوک تښتيدلې هم نه و. اوکه تښتيدلې هم وائې نو چيرې به ته. ددې نه علاوه ساتونکو ته دا هم ډاګيزه وه چې که چيرې کوم يو و تښتې هم ،نو څوک ئې پوښتنه کوي ،

دشپې لمړۍ برخه پاې ته رسيدلې وه ،چې دبوى پخوانۍشکيدلې خيمې څخه يو کس دګيډې په خويدو سره بيرون را ووت ، او تر هغه ځايه پورې ولاړ چې د ساتونکې سترګې پرې نه لګيدې ، مخکې هغه ته په

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیاره کې هم د کجورو ونې په سترګو شوی ، مخته ورته یو سیورې د سرنه تر پښو پورې پټ تر سترګو شو ، خویدونکې راپورته شو او دکجورو د تنو پورې ئې ځان ورساوه ، هغه (حدېد) و او (لوزینا) دهغه انتظار کاوه.

« تیز تلاې شې؟» (لوزینا) ترې و پوښتل.

«هڅه به وکړم» (حدېد) ځواب ورکړ.

دپنډغالي څخه پوره لرې تللې و مخته پراخه نا اباده سیمه پرته وه ، ستونزه داوه چې (حدېد) تللاې نه شو. (لوزینا) ورته لاس ورکاوه تر څو ګړندي ګامونه واخستلاې شي هغه ته ئې په لاره کې وویل چې هغې ته څه ډول اخطارونه او حکمونه ورکول شوي دي. هغې د (حدېد) غلط فهمي لرې کړه ، مخته د ښار کوڅې راغلې اوبیا د ډاکټر کور هم راورسید ، درې څلور ځلې ټک ټک نه وروسته ډاکټر بیرون راووت ، او (حدېد) ئې سمدستي دننه یوړ. د (حدېد) زخم ئې پرانست او وئې کوت ، نو وئې ویل چې لږ تر لږه شل ورځې به دده علاج کیږي. ددې خبرې په اوریدو سره د(لوزینا) مخته یو ستونزه را غله ، او هغه داوه چې ددومره ورځو له پاره به (حدېد) په کوم ځاې کې پټوي ، بیګار پنډغالي ته ئې هم بیرته نه وروست ، دهغې عقل ځواب ورکاوه. ډاکټر دهغه علاج پیل کړې و ، نو ورته ئې وویل چې دې ته د ډیرې قوي او ښه غذا اړتیا ده.

(لوزینا) هغه په خپله خبره کې واخست او ورته ئې وویل چې په کوم ځاې کې چې دې اوسي نو هلته ورته ښه غذا نه ورکول کیږي ،ته دا له ځانه سره همدلته وساته ، او هر هغه څه چې دده له پاره ګټه ور دي هغه ورکړه ، ته چې له ما څخه څومره اجرت غواړې همغومره درکو م.

ډاکټر چې کوم اجرت غوښته هغه ډیر زیات و ، (لوزینا) ترې د راکمولو غوښتنه وکړه نو ډاکټر ورته وویلې ،« ته پر ما ډیر خطرناکه کار تر سره کوې ، زه پو هیږم چې دا شخص مو دمسلمانانو د پنډغالي څخه راوړې دې. اودا د مصر د فوځ سپاهي دې ، ته له دې سره څه اړیکې لرې ؟ ته چې ما ته زماد غوښتلو سره سم اجرت راکوې نو ستا دا راز به هم زما له کوره بیرون نه وځي.

« ماته منظور ده » (لوزینا) ورته وویلې ، اوډاکټره دا هم واوره چې که دا راز فاش شو نو ته به هم ژوندې پاته نه شې.

ډاکټر (حدېد) په یوه خالي کوټه کې څملاوه ، اوهغه ته ئې وویل چې ته به د علاج پورې همدلته اوسې ، هغه ورته شیدې او میوه راوړه ، او(لوزینا) ئې یوې بلې کمرې ته یوړه ،.... بله ورځ (لوزینا) او دهغې سهیلې د پنډغالي جاسوسي وکړه ، کلینیک ته ولاړې ، ناروغ قیدیان هلته وروړل ، دواړو نجونو د ساتونکې سره خبرې اترې وکړې ، اود خپل خصوصي فن له مخې ئې دا ډاګیزه کړه چې د(حدېد) په ورکیدو سره په پنډغالي کې کوم بدلون نه دې راغلې اونه کومه هنګامه پیدا شوې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځې تیریدې ، او څرنګه چې ډاکټر دخپلې خوښې قیمت اخسته نو په دېخاطر هغه (حدېد) هملته له ځانه سره پټ ساتلې و، دهغه علاج ئې په پوره توجه سره کاوه او قوي غذا ئې هم ورکوله، (لوزینا) به هر ماښام هلته ورتلله ، څه وخت به د (حدېد) سره کیناستله او ډیر وخت به ئې د ډاکټر په خونه کې تیراوه ، په همدې جریان کې شل ورځې تیرې شوې ، د (حدېد) زخمونه هم را ټول شوي و ،روغتیائې حالت ئې بلکل ډاډمن و ، (لوزینا) ډاکټر ته وویل. چې هغه به سبا شپه څه وخت (حدېد) له دې ځایه څخه باسي.

بله ورځ هغې خپله سهیلۍ بیا استعمال کړه ، د یوې کمې رتبې افسر چې تل به دهغې دسهیلۍ ترشا د تنګولو له پاره د هغې پسې ته ، په یوه چل را ګیر کړ. افسر ئې په یوه کوټه کې بند کړ او (لوزینا) ترې عسکري کالي و کنبل او (حدېد) ته ئې ور واغوستل ، د آس انتظام هم ستونزمن کار نه و ، هغه ئې هم وکړ ، دا انتظام ئې په دې خاطر وکړ چې د ښار چار چاپیر لوي خاورین دېوال و اوځلور دروازې ئې درلودې ، چې د شپې له مخې به تړل کیدې ، په هغې ورځو کې به د ورځې له اړخه دا دروائې پرانستې وی ، ځکه چې د سلطان ایوبي د راتلونکي یرغل له پاره د فوځیانو اودهغوی له پاره د سامانونو تګ را تګ روان و .

دلمر دپریوتو تر مخه ،د کلا د لوی دروازې په لور یو صلیبي افسر په اس سپور روان و د هغه په ملا باندې را ځوړنده توره دمسلمانانو په څیر کړه نه وه بلکه نیغه ځوړنده وه ، او لاستې ئې د صلیب په شکل و ، هغه له هره اړخه صلیبي و ، دروازه پرانستې وه او دهغې څخه د اوښانو یوه بار کړل شوی قافله بیرون روانه وه ، داسې ښکاریده چې د آس سپور افسر ددې کاروان سره یوځاې روان دې ، هغه دروازی ته ورسید ، نو دصلیبي جاسوسي شبکې مشر هرمن ددروازې څخه داخلیده ، هغه بیرون له کومه ځایه را ستون شوی و. هغه دا افسر وکوت او ورته په مسکا شو ، خو هغه افسر د خندا ځوا ب په خندا ورنکړ. هرمن چې څو قدمه مخته راغي نو آس ئې و دراوه ، دهغه څخه دوه درې سوه قدمه لرې (لوزینا) ورته تر سترګو شوه ، هغې چې هرمن وکوت نو په ډیره تیزۍ سره د خپلې کمرې په لور ولاړه،

د علی بن سفیان په څیر هرمن هم په خارکښنې کې پوره ماهر و ، هغه سمدستې خپل آس ددروازې په لور واړاوه ، او ور وئې ځغلاوه ، هغه غوښتل خپل شک رفع کړې ، کله چې هغه آس ته لغته ورکړه نو آس په ځغاسته شو . بیرون چې ووت هرمن وکتل چې هغه افسر چې دهغه له مخې تیر شوی و دومره لرې تللې دې چې دهغه په تعاقب کې تلل بیکاره و . هغه آس سپور د دروازې څخه د وتلو وروسته سمدستې خپل آس په ځغاسته کړې و ، اس ئې هم ډیر تیز تلونکي و، اوپه دې ترتیب (لوزینا) (حدېد) ازاد کړ او خپله بدله ئې پوره کړه.

*****(۸۲)

هرمن خپل آس په چټکۍ سره را وګرځاوه او بیرته دننه ولاړ ،ترهر څه لمړي د مسلمانانو پنډغالي ته ولاړ، او دهغې ځاې د ساتونکي څخه ئې د (حدېد) دننبو ننبانو ویلو وروسته وپوښتل چې هغه چیرې دې ، خو په هغه خیمه کې چې (حدېد) ساتل کیده د هغې ملګرو وویل چې یو سهار هغه ددې ځایه غایب شوی ، مونږ

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وګڼله چې شايد هغه ئې اخوا دېخوا چېرې وړې وي ، د هرمن شک په ډاډ سره بدل شو ، هغه په خپله (حدېد) و چې دصليبي فوځ په بېه کې يې ددروازې څخه وتلې وکوت ، هغه د نورې زياتې پلټېنې له پاره د (لوزينا) کمرې ته ولاړ ، هغې خپل سر په لاسو کې نيولې وه اوژړل ئې .

«ايا هغه تا و تېښتاوه ؟»هرمن ترې په غضب سره و پوښتل ، (لوزينا) په کلاره خپل سر را پورته کړ ، هرمن ورته وويل « که دروا غ دې وويل نو په پلټنه کې به ئې درباندې ثابت کړم چې هغه ته تا دتېښتې ټولې لارې چارې برابرې کړې دي.»

«نه ستا تفتيش ته اړتيا شته او نه ماته ددرواغو د ويلو اړتيا » (لوزينا) ورته وويل « زما ټول ژوند پادشاهي درواغ او زما وجود ډېره ښايسته دوکه او فريب دې ، ما دخپل روح د خلاصون په خاطر درېښتيا په ويلو ځان مرګ ته ورکړ.» دهغې په اوازکې پرکالي وه چې هر ساعت زياتيدله ، هغه پورته شوه نو پښې ئې په لړزيدو شوی ، ورسره نژدې يو ګيلاس پروت و چې يو څو څاڅکې اوبه ئې درلودې هغه ګيلاس پورته کړاو د هرمن په لور ئې په خپل لاس سره ور اوږود کړ او وئې ويل « ما خپل ځانته د مرګ سزا ورکړې ده ، ددې ګيلاس دغه څو څاڅکې اوبه ددې ګواهي وايي چې ما خپل ناپاک جسم ته د مرګ سزا په دې خاطر نه ده ورکړې چې د خپل قوم سره مې غداري کړې وي او د قوم او ولس دښمن مې د قيده خلاص کړې او د تېښتې لارې چارې مې ورته برابرې کړې دي. بلکه زما جرم داو چې زه هغه انسانانو ته ددوکې د ورکولو له پاره تللې وم، چې دهغوی تر منځ دوکه او فريب شته نه دي . دهغوی څخه هغه څلور انسانان زما د عزت د خوندي ساتلو له پاره وه يانه ، خوهغوی زما د عزت دخوندي ساتلو په خاطر د لسو غلو مقابله وکړه . او بيا دهغوی څخه يو انسان خپل جسم زخمي زخمي کړ او زه ئې دهغو غلو د خولې څخه را وويستلم. ماته د نيکۍ او بدۍ ، د محبت او نفرت توپير مالوم شو . زه رېښتيا وايم او مړه کيږم، دا به ډير ډاډمن مرګ وي».

هغه لويدلو ته نژدې وه نو هرمن ئې د لاسه ګيلاس واخست اوهغه ئې و نيوله ، (لوزينا) خپله جسم ته يو ټکان ورکړ او دهرمن د لاسو څخه ئې ځان وويست او لرې ترې و دريده ، په ژړغوني اواز ئې وويل چې « ماته لاس مه راوړه ، دا اوس ستا دکاره وتلې دې . دغې زهرو په دې کې رېښتاوی ور ننويستې دي ، تاسې ته د ناپاکه جسمونو اړتيا ده ،... هو هغه ته ما دتېښتې زمينه برابره کړې ده ، هغه ما شل ورځې پټ ساتلې و . هغه ته ما د فرينډس درويشي را پته کړې او وراغوستې مې وه ، هغه ته ما آس ورکړ ، خو زه د هغه سره نه شوم تللای مګر دهغه پرته ژوند هم نه شم کولای ، په دې خاطر ما زهر و ښبل ، که چېرې تا زه نيولې هم نه وي نوما زهر ښبلي و ،»-- هغه په پالنګ باندې پريوته ، هرمن ته د هغه اخرې خبره تر غوږو شوه « په رېښتيا ويلو سره په مرګ کې خومره سکون دي » هغې خپله اخرې ساه داسې واخسته لکه د سکون ډکه «اه» .

کله ئې چې هغه خاورو ته سپارله نو يو افسر و پوښتل چې « ددې دکورنۍ که څوک وي نو هغوی ته ئې د مړيني خبر ورکړئ»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغې کورنۍ همدا مونږ و ،» هرمن ځواب ورکړ ،« هغه په لس پولس کلنۍ کې د کومې قافلې څخه را تښتول شوی وه »

د صلاح الدين ايوبي د فوځ د کوچ دربېمه ورځ وه ، صليبيانو دهغوی په لاره کې د تم کولو او محاصره کولو له پاره زيات شمير فوځونه استولي و . د پلان په مطابق حمله په (کرک) کيدونکې وه نو په دې اساس صليبيانو د (شوبک) څخه هم زيات شمير فوځونه کرک ته ور استولي و ، هغوی د خپلو فوځونو يو برخه د شام په لور هم استولې وه ، تر څو چې د نور الدين زنګي د مرستندويه فوځونو د راتګ مخنيوي وکړي ، د همدې فوځ يوه برخه هغوی په لارکې د سلطان ايوبي د فوځ د تم کولو او له منځه وړلو له پاره ور واستولې وه . دکوچ په وخت کې سلطان ايوبي خپل فوځ په درې برخو ويشلې و ، او درې واړه برخې ئې يو له بله څخه لرې لرې ساتلې وی ، کله چې هغه هغې ځاي ته ورسيد چېرې چې د صليبيانو سره ټکر کيدل و ، نو هغه ددرې واړو برخو قومندانان او د هغوی نائبين خپلې خيمې ته راو بلل.

«مونږ اوس هغه ځاي ته راغلي يو چې زه بايد تاسې ته راز را څرګند کړم ،» سلطان ايوبي ورته وويل ،« تاسو به حيران شوی ياست چې زه تاسې ته دا ويل غواړم چې زه په (کرک) باندې حمله کونکې يم ، خو ما تاسې په بل طرف روان کړي ياست ، زه په (کرک) باندې حمله نه کوم ، زمونږ منزل (شوبک) دې ، يوه پوښتنه به تاسو ټول اندېښمن کوي چې ما هغه درې واړه جاسوسان چې يوئې عالم او دوه نورې ئې نجونې وی ولې ازاد کړل ، او هغوی ته مې ولې ساتونکې ورکړل ،ددې پوښتنې ځواب واورئ: ما هغوی دخپلې خونې تر څنګ خونه کې کينول ، منځنۍ دروازه مې پرانستې پريښوله ، او علي بن سفيان او دوه نورو نائبيونو ته مې په لوړ اواز وويل چې زه به په فلانکۍ ورځ او فلانکې تاريخ باندې په(کرک) حمله کوم ، زه پوهيدم چې جاسوسان ئې اوري ، ما دهغوی په غوږونو کې دا خبره هم ور واچوله ، چې زه د صليبيانو سره په پراخه ډګر کې د جنګ څخه ويريږم....

همدا ډول خبرې مې د هغوی په غوږونو کې ور واچولې او ازاد مې کړل ، او ساتونکې مې ورکړل تر څو په امن و امان سره ئې (شوبک) ته ورسوي. ما ته خبر را ورسيد چې په لاره کې يوه پيښه و شوه ، غلو يوه نجلۍ او درې ساتونکې وژلي دي، څلورم ساتونکې پرون شپه د (شوبک) څخه بيرته را ستون شوی دې ، هلته چې زمونږ کوم جاسوسان و هغوی اطلاع راکړې ده چې عالم جاسوس ژوندې (شوبک) ته ور رسيدلې او همغه زما پلان ته بريا ورکړې ده ، صليبيانو خپل فوځ زما د خوښې په مطابق ويشلې دي ، اوس ستاسې د فوځ د ښې لورې برخه د صليبيانو د ډير ستر فوځ ښې لورې د فوځ څخه څلور ميله لرې دې»

هغه د ښې لورې د برخې قومندان ته وويل « نن به دلمر د پريوتو نه وروسته ، خپل اس سواره دوه ميله مخامخ مخته يوسې ، بيا به کيڼ لورې ته شې او څلور ميله به مخامخ ولاړ شې بيا به ښې لورې ته دوه ميله نور هم ولاړ شې ، هلته به دښمن تاته د ارام په حالت کې در په سترګو شې ، بريد کول ستا کار دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو دا به ډېره ګړندۍ حمله وي ، په لاره کې چې هر څه درته مخته راغلل له منځه يې يوسئ او بيرته را ووځئ ، اوهماغه ځاېو ته ځانونه ورسوئ د کومه ځاېه چې تللې وئ ، دويمه برخه به د ماښام په وخت کې مخته ولاړه شي ، اته نهه ميله لرې به بيا کېن لورې ته شي نو تاسې ته به د دښمن د لوژيستکې موادو قافلې تر سترګو شي ،ددې تر څنګ به تاسې ددښمن تر شا ياست. دورځې له اړخه به دښمن د ښي لورې ډلې تر يرغل لاندې راځي ، خو تاسې به د مخ په مخ ټکر نه ځان ساتۍ ، دورځې ډير وروسته راځئ ، دشپې له اړخه به بيا بريد کوئ ، خو دريږئ به نه. که صليبيان مخته راشي نو هغه منځنۍ برخه به دهغوی تر شا بريد کوي او دښمن به راتولیدو ته نه پرېږدئ ، دغه دريیمه برخه چې له ماسره دي نن شپه کوچ کوو ، مونږ به سبا تر غرمې پورې (شوبک) محاصره کړې وي. پاته دوه برخې به په هماغه لارو چارو سره چې تاسې ته ئې روزنه درکول شوی ده دښمن په صحرا کې سرګردانه کوئ ، هغوی ته دهغوی خوراکې او د څښاک مواد مه پرېږدئ چې ور ورسيږي ، او کله چې د اوبود چينو څخه لرې شول سمدستې په هغو چينو باندې ولکه وکړئ ، د تل له پاره حمله د اړخ له لورې کوئ ، خو د جنګ له پاره به تم کيږئ نه ، د سرتيرو ډلې به تل د هغوی په حيواناتو باندې اور وروي.

د ا د (۱۱۷۱) زيږديز کال اخري ورځ وه چې د(کرک) د اوسيدونکو د اوږود انتظار وروسته هغوی ته مالومه شوه چې د (شوبک) په څير مهمه کلا د سلطان ايوبي د فوځونو په محاصره کې راغلې ده. په داسې حال کې چې هغوی خپل زيات فوځ (کرک) ته منتقل کړې و او يو شمير ئې په دښتو کې د سلطان ايوبي د فوځ د له منځه وړلو له پاره ميشت کړې و. اوس نو هغوی د (شوبک) د اوسيدونکو سره هيڅ کومک نه شو کولاې ، هغه فوځ چې په صحرا کې دې پر هغوی مسلمانانو بده ورځ را وړې وه ، دصليبيانو اندېښنه دا وه چې مسلمانان مخ په مخ جګړه نه کوي ، هغوی د غلچکې او کماندو عملياتو په واسطه هغوی وار خطا کړي دي ، دهغوی دخوراکې موادو قافلې له منځه تللې وی ،په اوبو مسلمانانو قبضه کړې وه ، د صليبيانو دې فوځ د جنګ توان له لاسه ورکړې و او وروسته هم تللاې نه شو چې د (شوبک) د خلکو سره مرسته وکړي.

په (شوبک) کې صليبيانو د کلا او د ښار ددېوالونو څخه دغشو او برچو په واسطه ډيره کلکه مقابله وکړه خو دسلطان ايوبي نقب ويستونکو ډلو دېوالونه مات کړل ، دا محاصره يوه نيمه مياشت روانه وه ، اخر سلطان ايوبي (شوبک) ته ور ننوت ، تر ټولو لمړۍ هغه د بيګارانو پنډ غالي ته ورغې چېرې چې بې وسه مسلمانانو د شکر سجدې وکړې ، دصليبيانو صحرائې فوځ په ډيره بې نظمۍ سره د(کرک) پورې را ورسيد چېرې چې ډيرې فوځيان بيکاره ناست و اود سلطان ايوبي د ورتللو انتظار ئې کاوه.

*****(۸۳)

(c) ketabton.com: The Digital Library

«دا ستا دقوم دسپاهیانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار
ګرځیدلي چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګلیستان ، فرانسې ،
جرمني ، ایتالیې او ....دکوموکومو ځایو څخه دلته راغلي و»(عماد هاشم)

او کله چې «ایونا» په عایشې بدله شوه:(۸)

د (۱۱۷۲) زیږدیز کال دویمه میاشت په تیریدو وه ، د (شوبک) کلا دمجاهدینو په ولکه کې راغلې وه خو په ښار کې لا تر اوسه پورې بې نظمي او اړودوړ روان و. عیسایانو دخپلو کورنیو سره یوځای دهغه ښاره د تیښتې هڅې کولې ، څه خو لا پخوا تښتیدلي و. هغوی ویریدل چې لکه څنګه چې هغوی د خپلې واکمنۍ په وخت کې د (شوبک) په اوسیدونکو مسلمانانو ظلم او تیرې کړې و نو په همدې توګه به اوس مسلمانان هم د هغوی د ژوند ساحه را تنګه کړي. هغوی د دې انتقامي عمل څخه دومره په ویره کې و چې کله چې هغوی خپل فوځونه د کلا نه په تیښته ، دصلاح الدین ایوبي د غشي ویشتونکو په لاسو مړه او وسله غورځونکي کتل نو یواځې خپل کوچنیان به ئې له ځانو سره اخستل او دکورو څخه به وتل. خو مسلمانو سپاهیانو هغوی تللو ته نه پرینبودل ، سالارانو او قومندانانو په خپله حکم کړې و چې د ښار اوسیدونکي بلې لورې تللو ته مه پریږدئ ، هماغه و چې سپاهیانو به تښتیدونکي عیسویان د شګلوړه لرې لرې لارو ، د غونډیو او نورو سیمو څخه نیول او بیرته به ئې ښار ته را وستل.

دا خلک په حقیقت کې د خپلو حکمرانانو د ګناه د سزا څخه په تیښته کې و ، هغوی ددې ځای اوسیدونکې مسلمانان د چینجیو په څیر سپک او بې ارزښته ګڼل و او د «مسلمانانو پنډ غالي یا بیګار کیمپ » ددې ستر ثبوت و. سلطان ایوبي ته ددې پنډغالي په هکله مالومات و ، هغه (شوبک) ته د ورننوتلو سره سم همدې پنډ غالي ته ولاړ ، هلته نژدې دوه زره مسلمانان د قید اوبند په اذیتونو اخته پراته و. عیسایانو دغه دوه زره کسان ژوندي لاشونه ګڼلي و. دهغوی څخه به ئې د حیواناتو په څیر کار اخسته ، د دې بندیانو تر منځ داسې کسان هم و چې په ځوانۍ کې ئې راوړي و او همدلته ئې عمر تیرکړي و او اوس اذیتونو زړښت ته رسولي و. هغوی دا له یاده ویستلي و چې دوی ربښتیا هم انسانان دي ، په دې ځای کې د پخوانیو جنګونو بندیان هم و ، خو د هغو بدنصیبو شمیره په کې زیاته وه چې صلیبیانو د قافلو او یا د ښاره څخه نیولي او پنډغالي ته ئې را وړي و. که هغه به ستر تاجر و او یا به د ښکلو نجونو پلار ، هر څوک به ئې چې نیوه دهغه شتمني به ئې ترې اخسته او یا به ئې لونې ترې اخستې او هغوی به ئې همدې ځای ته را رسول. په دوی کې دښار هغه مسلمانان هم و چې دهغوی پر خلاف دا الزام و چې هغوی د اسلامي سلطنت وفاداره او دصلیب دښمنان دي ، په ښار کې چې څومره مسلمانان اوسیدل هغوی به لمونځونه او دقران تلاوت په پټه په خپلو کورونو کې کاوه ، او هڅه به ئې کوله چې غږ ئې بیرون و نه وځي...... هغوی به یو مامولي شانته

(c) ketabton.com: The Digital Library

عیسائې ته هم تېتېدل او سلام به ئې ورته کاوه ، هغوی به خپلې مسلمانې لونه په پردې کې ساتلې ، او نه به ئې پرې ښودلې چې بیرون را ووځي ځکه عیسایانو به د هغوی ښایسته کوچنیان تښتول.

کله چې سلطان ایوبي هغه دوه زره ژوندي لاشونه وکتل ، نو اوښکې ئې د سترګو روانې شوی او وئې ویل « زه ددې مظلومانو د ازادولو له پاره د ټول اسلامي سلطنت په خطر کې اچولو ته تیار وم ،» هغه د هغوی د غذائي او روغتیائي حالت د ښه کولو له پاره سمدلاسه احکامات ورکړل ، او وئې ویل چې اوس دوی په همدې ځای کې وساتئ اوبستري اونور اړوندې اسانتیاوي ورته برابرې کړئ ، دسلطان ایوبي سره په دې وخت کې د هغوی د زړه چاودو قصو د اوریدو وخت نه و ، هغه غوښتل تر هر څه لمړی د شاوخوا حالات سم کړي. بیرون لا تراوسه پورې جنګ روان و ، خو دا د ازاد او میداني جنګ په څیر جګړه نه وه. حال دا و چې د صلیبیانو هغه فوځ چې د سلطان ایوبي د فوځ د ځپلو له پاره د (شوبک) څخه وتلې و او د (کرک) په لورې او یا په لاره کې د سلطان ایوبي د فوځونو د محاصرې له پاره ئې سنګرونه نیولې و ، هغه خورر ورشوی و او شاتګ ته مجبور کړل شوي و ، مسلمانو چریکانو په هغوی باندې غلچکې عملیات کول او هغوی ئې د ډیر بد او خراب حالت سره مخ کړي و . سلطان ایوبي ته دا خبرونه را رسیدل ، چې په ځینو ځایو کې دهغوی چریکان محاصره شوي او ډیر زیان ورته رسیدلې دې ، دا خطره هم وه چې هغه فوځیان چې د(کرک) په کلا کې شتون لري هغوی به په صحرا کې دځپلو نورو صلیبیانو د خلاصون له پاره مرسته ور ولیږي.

ددې حالاتو سره دمقابلې له پاره دسلطان ایوبي سره د فوځ کمښت و او هغه د مصر څخه هم نور کومک نه راغوښته ، ځکه چې هلته هغه سازشونه لا تراوسه پورې په پوره توګه نه و ځپل شوي ، دګوښه شوي فاطمي خلافت ملاتړې په مختلفو سازشونو کې مصروف و ،همدا راز سوډاني حبشیانو هم خپلې لښکرې راټولې کړې وی ، صلیبیانو غوښتل د هغوی مرسته وکړي اوهغوی یو دبل سره دسلطان ایوبي پر خلاف را یوځای کړي ، تر ټولو لویه خطره داوه چې هلته یو شمیر مسلمان سیاسي او فوځي مشران هم د سلطان ایوبي پر خلاف په سازشونو کې مصروف وول ، دا د ایمان پلورنکو ډله وه ، چې د واک د تر لاسه کولو له پاره ئې د اسلام د دښمنانو سره لاس یو کړې و او د پردیو سره یو ځای په سازشونو کې را ګیرو ، هغوی د حشیشین د مسلکې قاتلینو مرسته هم تر لاسه کړې وه ،او دسلطان ایوبي د وژلو پلان ئې تر لاس لاندې نیولې و .

سلطان ایوبي څو ځله ویلې و ، چې دا د صلیبیانو خومره ستره بریا ده چې هغوی زما په لاسو زما خپل مسلمانان وژني ، پرته له شکه هغوی ، چې ما ورته د غدارۍ کولو په اساس د مرګ سزا ورکړې وه ، ایمان پلورنکي وو. خوبیا هم هغوی مسلمانان وو ، کلیمه ئې ویله ، څومره به ښه و چې دې خلکو خپل دښمن پیژندلې.

له یوه اړخه اوس د (شوبک) کلا دهغه تر پښو لاندې وه ، او هغه د کلا په دېوالونو دځپلو فوځي سلاکارانو سره ګرځیده ، ددې ښار مسلمانو اوسیدونکو په ډلو ډلو نڅاوی کولې او د[الله اکبر] شعارونه ئې ورکول ،خود بله اړخه په اوښانو د شهیدانو لاشونه او زخمیان راوړل کیدل ، سلطان ایوبي په ژور فکر کې ډوب و ،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه دوست بهاؤالدین شدّاد په خپلو لیکنو کې لیکي چې «دصلاح الدین ایوبي په مخ او تندي د سوبې اوبریا څه نښې نه لیدل کیدې، د (شوبک) د مسلمانانو یوه ډله چې دخوشحالۍ څخه په نځاو کې و دهغه دېوال تر څنګ و دریدله، چېرې چې مونږ ولاړ و، نو صلاح الدین ایوبي هغوی ته کتل، د هغه په لیدلو سره د خلکو جذبه نوره هم زیاته شوه، خو د ایوبي په شونډو باندې مسکا هم را پیدا نه شوه، ان تر دې چې دهغې خلکو له پاره ئې لاس هم و نه خوراو چې ددې په خوشحالۍ کې هلته سره را ټول شوي و. هغه ورته یوائې کتل، د ډلې څخه یوه په لوړ اواز وویل «صلاح الدین دنجم الدین ایوب څویه! ته د (شوبک) د مسلمانانو له پاره پیغمبر راغلې ئې.» دا دعربي نژاده و، او عربو به یوبل د پلار په نوم پیژانده او غږ به ئې ورته کاوه، په دې خاطر ډیرو صلاح الدین ایوبي ته بن ایوب یا بن نجم وایه، پخپله سلطان ایوبي دکرد د نژاده و.....

«د نڅیدونکو څخه کوم یوه نعره پورته کړه،-- دکرد څویه! مونږ ستا پیغمبرۍ ته سجده کوو، صلاح الدین ایوبي یو ټکان وخوړ، په سخته لهجه ئې وویلې، دوی ته ووایه چې ما نه ګنهګاروي، زه دپیغمرانو غلام یم، د سجدې کولو وړ یوائې یو اللهﷻ دی.» ما د سلطان یو ساتونکي ته وویل، ورمنډه کړه او هغه خلکو ته ووایه چې داسې نعرې دې نه وهي، دمصر امیر پرې ناخوښه کیږي، ساتونکي ورغې نو ایوبي هغه تم کړ او ورته ئې وویل چې« په کلاره ورته ووایه، دهغوی زړونه مه خفه کوه، پریږده چې نځاوی وکړي او سندرې ووائي، هغوی د جهنم څخه را وتلي دي. زما ژوند دهغې خلکو د خوشحالیو له پاره وقف دی....

هغه نور څه نه شو ویلې ځکه د هغه اواز دژړا ډک و، دا د احساساتو غلبه وه، مخ ئې واړاوه، غوښتل ئې خپلې اوښکې له مونږ څخه پټې کړي، لږ وروسته هغه زمونږ لوري ته وکتل، او وئې ویل «مونږ اوس اوس د فلسطین دهلیز ته را رسیدلي یو، زمونږ منزل ډیر لرې دی، مونږ ته دشمال په لوري تر هغه ځایه تګ ته اړتیا ده چېرې چې د روم د بحیرې ساحل دلمرپریواته لوري ته ور ګرځي، مونږ ته دعربو د ځمکو څخه د اخری صلیبي د ویستلو او د روم په بحیره کې د هغوی د ورډوبولو کار را په غاړه دی.

سلطان ایوبي هملته خپلو سلاکارانو ته حکم وکړ چې په ټول ښار کار کې اعلان وکړي چې هیڅ غیر مسلمان دې په دې خاطر د ښاره نه تښتي چې مسلمانان به ئې په تنګ کړي، هر چاته چې دکوم مسلمان ښاري او یا عسکر څخه څه ستونزه ورسیږي نو هغوی دې دکلا د دروازې سره خپل شکایت درج کړي، دهغې به پوښتنه و شي. هغه وویل چې مونږ دهیچا له پاره هم ستونزې او مصیبتونه له ځانه سره نه دي راوړي بلکه د محبت او مینې پیغام مو راوړي دي، که چا هم د اسلامي حکومت پر خلاف خبره یا کوم خوزښت وکړ نو هغه ته به د اسلامي قانون په چوکاټ کې سخته سزا ورکړل شي، په یاد ولرئ چې د اسلامي قانون د سزا څخه که مسلمان وي او که غیر مسلمان، یو هم خوندي نه شي پاته کیداې. ددې تر څنګ هغه حکم وکړ چې که په ښار کې کوم صلیبي جاسوس او یا عسکر پټ شوی وي او یا ورته چا په خپل کور کې پناه ورکړې وي نو هغه دې سمدستي خپل ځان د مسلمانانو فوځ ته تسلیم کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسلطان ایوبي فوځ د(شوبک) کلا ته د یوه دېوال په ماتولو سره ور ننوتې و. هغه حکم کړې و چې د کلا په هغه برخه باندې سمدستي ولکه وکړئ چېرې چې د صلیبیانو د ځارکښۍ د شبکې مرکز و. ددې جاساسونو ددغې مرکز په هکله هغه ته ډېر مالومات ورکړل شوي و او لارښوونه ئې هم ورته کړې وه ، خو صلیبیان دومره ناپوهه نه و، هغوی د هر څه دمخه هغه مرکز خالي کړې و ، او ټول اسنادئې ترې له ځانه سره وړي و ، دهغوی د جاسوسي شبکې مشر (هرمن) او دهغوی نور چارواکي دهغه ځایه تښتیدلي و ، هلته یواځې اته نجونې نیول شوي وې چې علي بن سفیان ته ورسپارل شوي وې، هغه د هغوی څخه مالومات تر لاسه کول ، هغو نجونو ویلي و چې لږ و ډېر شل نجونې له دې ځایه څخه وتلي دي. هغوی ټولې په خپله تښتیدلې دي ، دهغوی سره کوم نارینه نه و ، نارینه جاسوسان هم وتلي و ، دهغو اتو نجونو څخه یوی دخپلې ملګرې نجلۍ لوزینا په اړوند وویل ، چې هغې یو مسلمان فوځي(حدېد) ته ددې کلا څخه د تیښتې لار برابره کړې وه او بیا ئې په زهرو ځان وواژه.

په (شوبک) کې د امن دټینګښت او نوروامورراتو دښه کولو له پاره فعالیتونه ښه په ځوګ سره روان و. صلیبیانو هم د (کرک) څخه په (شوبک) د یرغل او هغه د سلطان ایوبي څخه د بیرته اخستلو په پلانونو باندې غورکاوه او پلانونه ئې جوړول. خو صلیبیان دبلې حملې له پاره دومره ژر ، چې هغوی ئې هیله کوله ، نه شواې چمتو کیداې. دهغوی تر مخه لمړۍ پوښتنه داوه چې: په داسې حال کې چې هغه جاسوس عالم ډېر پوخ خبر راوړی و چې سلطان ایوبي پر (کرک) یرغل کوي ، دهغه فوځونه د(کرک) په لور را روان هم و ، د هغوی دقاهرې جاسوسانو هم همدا ډول خبر ورکړې و چې د سلطان ایوبي فوځ به په(کرک) یرغل کوي او قومنده به ئې هم دهمغه په غاړه وي ، خو په نیمائې لاره کې دهغه د فوځونو لوری ولې بدل شو؟او داسې چال ئې و لوباوه ، چې هغه صلیبي فوځ چې دمسلمانانو دمخنیوي له پاره هلته مخته ورغلي و د غلچکي عملیاتو لاندې راغې او سلطان ا یوبي د (کرک) څخه ډېر لرې په(شوبک) باندې یرغل وکړ.

دا پوښتنه په یوه کانفرانس کې راپورته شوه ، چې په کې د صلیبیانو ستر چارواکي او حکمرانان شریک ول، دهغوی د ځارکښۍ د شبکې مشر جرمن نژاده (هرمن) او جاسوس عالم چې سلطان ایوبي په قاهره کې دنیولو وروسته ازاد کړې و دملزمانو په څیر په دې کانفرنس کې ناست و، جاسوس عالم د (شوبک) د سوبې دمخه په تیښته بریالي شوی و، هغه ته دکانفرانس په خونه کې ځولنې اچول شوي وې، په هغه دا الزام و چې هغه د غلطې اطلاع په ورکولو سره مسلمانانو ته ګټه ورسوله ، او دهغوی د سوبې او بریا سبب وګرځید. هغه عالم یوځل بیا بیان ورکړ او څرګنده ئې کړه چې هغه ته دا اطلاع څه ډول تر لاسه شوی وه چې سلطان ایوبي په (کرک) باندې یرغل کونکې دې ، هغه داهم وویل چې که چېرې دهغه په خبر کې کوم شک واې نو اړوندې اداري باید پر هغې باندې عمل نه واې کړې. دهغه ددې بیان په بنسټ د (هرمن) څخه و پوښتل شول چې هغه د ځارکښۍ د شبکې د ماهر په څیر څنګه دا و منله چې ددې جاسوس راوړې خبر بلکل سم دې.

«زه په دې هکله ډېر څه ویل غواړم»(هرمن) وویل «زه دا په ډاډ سره ویلاې شم چې زه د ځارکښۍ د شبکې ماهر یم ، خو ډېر وختونه داسې راغلي دي چې په هغې کې زما مهارت او د ځارکښۍ کولو محنت له نظره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځول شوی دي ، دهغې پاېلې دا شوی چې زما مهارت د فوځ دمرکزي قومندې یا د کوم پادشاه د حکم نه قرباني شوی دي ، په دې کانفرانس کې درې پادشاهان هم شتون لري ، او د هغوی د متحده قومندې اعلی قومندان هم شته ، او دا چې مونږ اوس دداسې سترې ماتې سره مخ شوی یو چې په کې د (شوبک) په څیر ډیره مهمه کلا زمونږ له لاسه ووتله ،او تر څنګ ئې په میلومیلو خپره سیمه هم مسلمانانو ولکه کړې ده ، دبوه کاله زیات لوژیستکې وسایل ددښمن په لاسو کې پریوتي دي ، اود (شوبک) ټوله ابادي دمسلمانانو غلامان ګرځیدلي دي ، زه غواړم ستاسو خامې او احمقانه حرکتونه ستاسې تر مخ کیږدم او زه تاسې ټولو ته په ډیر احترام او درنښت سره دا یادول غواړم چې مونږ په صلیب باندې لاس ایښودې او دا مو ویلي چې دصلیب وقار اوعزت څخه به ځان ځاروو ، نو که چیرې ستاسې د کوم یوه ذاتي وقار ته کوم زیان رسیږي نو هغه دې دخپل وقار او عزت په ځای دصلیب وقار او عزت ترمخ کیږدي.»

(هرمن) د ستر حیثیت خاوند ګڼل کیده ، او دومره ځواک ئې درلوده چې کونارډ ، ګې اف لوزینان ، او د شاه اګستس په څیر خپل سرو پادشاهانو هم دهغې دخبرې د رد کولو جرأت نه شوکولې ، د ځارکښۍ ټول نظام دهغه په لاسوکې و ، په هغوی کې وژونکي جاسوسان هم وو ، (هرمن) ددې جرأت او همت درلود چې که وغواړي هر حکمران په پټه توګه له منځه یوسي نو وړاې شي. هغه ته اجازه ورکړل شوه چې هغه خپله شننه وړاندې کړي.

« زه په دې خبرې د پوهیدو توان نه لرم ، چې ددښمن دراز د مالومولو له پاره یواځې په نجونو باندې ولې دومره زیاته تکیه کیږي؟.» هغه وپوښتل.

« په دې خاطر چې ښځه د انسان تر ټولو ستره کمزوري ده.» یوه حکمران وویل ، « دانسان د کرچار دخرابولو ښه وسیله ښځه ده ، ایا ته ددې څخه انکار کولې شې چې دعربو زیات شمیر مسلمان امراء ، وزراء ... مونږ دهمدې ښځو په واسطه خپل غلامان ګرځولي دي ؟»

« خو تاسې دا فکر نه دې کړې چې په دې وخت کې د مسلمانانو حکومت د فوځ په لاسو کې دي ،» (هرمن) ورته وویلې ، دهغوی خلیفه خپل حکم نه شي پیاده کولاې ، په عسکري امورو کې دهغې هیڅ ډول مداخله نشته ، په مصر کې د سلطان ایوبي حیثیت د هغې ځای د والي په څیر دي خو هغه د هغې ځای خلیفه هم ګوښه کړ ، هلته نورالدین زنګي دې چې د یو سالار او وزیر رتبه لري خو په جنګې امورو کې هغه دبغداد دخلیفه څخه د اجازې اخستلو ته هیڅ اړتیا نه لري ، په دې اساس دا په نظر کې و ساتئ ، چې تاسې به یو څو امیران ، وزیران او د کلاو مسؤلین په خپلو لاسو کې اخستي وي خو دهغوی حیثیت د یوڅو غدارانو په څیر دي هغوی تاسې ته دخپل هیواد یو انچ هم نه شي درکولاې ، د اسلامي حکومت اصل حکمرانان فوځیان دي. نورالدین زنګي اوصلاح الدین ایوبي دواړو خپلو فوځونو ته داسې روزنه ورکړې ده چې تاسې نه شئ کولاې د داسې نجونو په واسطه دهغوی دفوځ کرچار خراب کړئ ، او نه مو دا کار تر اوسه پورې کړې دي ، دهغې فوځ له پاره شراب څښل دروند جرم دي ، په اسلام کې دهر یوه له پاره شراب حرام دي ، ددې بندیز

(c) ketabton.com: The Digital Library

اغيز دادي چي مسلمان فوځي وي او که غير فوځي هغوی تل په خپل هوش او فکر کې وي ، که چېرې صلاح الدين ايوبي دشرابو عادي واې ، نو نن به مصر زمونږه و ، او صلاح الدين ايوبي به د (شوبک) د کلا فاتح نه ګڼل کيده ، بلکه په دې کلا کې به زمونږ سره بندي واې.

« (هرمن) ! » يو قومندان ورته په سخته توګه وويلي « خپله خبره تر نجونو پورې وساته ، مونږ سره د مسلمانانو د صفتونو د اوريدلو له پاره وخت نه شته .»

« زه همدا ويل غواړم » (هرمن) ورته وويل « چي د ځارکښنې له پاره د نجونو استعمال ناکامه شوي دي، په تيرو دوو کالو کې مونږ ډيرې ارزښتناکه نجونې مصر ته واستولې خو هغوی زياتې د مسلمانو فوځيانو په لاسو ووژل شوی ، د نجونو په هکله دا هم ياد ساتئ ، چي ښځه ذات ډيره ژر احساساتي کيږي ، که تاسې نجونو ته هر څومره سخته روزنه ورکړئ بيا هم هغوی د نارينه و په څير د تيږې په شان نه کلکيږي . مونږ هغوی په خطرو کې ورغورځوو ،خطره په هر حال خطره وي او په زړه او دماغ اغيز کوي. په ځينو وختونو کې حالات ډير زيات خرابيږي او په داسې حالاتو کې مسلمان فوځيان زمونږ نجونې د تفريح او ساعت تيريو په ځاې په خپله پناه کې اخلي او خپل جسم پرې حراموي ،نجونې د جذباتو ځخه مغلوبيږي. همدا اوس اوس زمونږ يوې نجلۍ د صلاح الدين ايوبي يوه قومندان د غلو ځخه خوندي کړې وه ، او پخپله زخمي شوی و ، نجلۍ هغه له ځانه سره (شوبک) ته راوست خو مونږ هغه د مسلمانانو په پنډغالي کې واچاوه ، مګر نجلۍ هغه ته زمونږ د يوه افسر کالي وراغوستل او دکلا ځخه ئې وويست ، هغه ته ئې آس هم ورکړ ،ما هغه نجلۍ و نيوله ، خو هغې زهر وخوړل او ځان ئې وواژه، هغې د سزا د ويرې ځان نه و وژلي ، هغې محسوس کړې وه چي هغه ګناهګاره ده ، اوخپل جسم ئې د دوکې له پاره استعمال کړې دې ، دا احساس دومره سخت و چي هغه ئې زهرو خوړلو ته مجبوره کړه.

« دنجونو پر خلاف يو بل دليل هم وړاندې کول غواړم ، زمونږ سره چي څومره جاسوسې نجونې دي دهغوی زياته شميره دهغو نجونو ده چي په کوچني والي کې د مسلمانانو د قافلو ځخه او يا د مسلمانانو د کورونو ځخه را تښتول شوي دي ، مونږ هغوی ته خپل مذهب ورکړ ، او روزنه مو ورکړه ، هغوی ځواني شوی او خپل اصليت ترې هير شو ، هغوی ته دا ياد هم پاته نه شو چي هغوی د مسلمانانو لوڼې دي ، خو مونږ يواځې د هغوی نوم بدل کړ، دهغوی مذهب او کړچار مو بدل کړ ، خو دهغوی وينه مو بدله نه شوه کړاې ، زه په انساني نفسياتو باندې پوهيږم ، او دا زما تجربه ده ، چي دمسلمانانو نفسيات د نورو مذهبونو د انسانانو ځخه توپير لري، دا نجونې چي کله هم د کوم مسلمان مخې ته ورځي نوداسې ورته مالوميږي چي هغوی ته يو ناځاپه را په يادېږي چي دهغوی په رګونو کې هم دمسلمان پلار وينه ده ، د مسلمان د وينې ځخه د هغه مذهب نه وځي.»

«ته غواړې ووائې چي پس له دې کومه نجلۍ د ځارکښنې له پاره مه ليږئ .» يوه قومندان ورځخه و پوښتل. « کومه داسې نجلۍ مه استوئ چي دکوم مسلمان په کور کې پيدا شوې وي» (هرمن) ځواب ورکړ . « که

(c) ketabton.com: The Digital Library

چېرې تاسې نجونې زما د شبکې څخه وکاږئ نو دا به د صليب له پاره غوره وي، تاسې د مسلمانو امراو حرم سرايو ته نجونې استوئ ، تاسو هغوی په خپلو جالو کې را ګيرولې شئ ، هغوی په اسانۍ سره ستاسې په لاسو کې را تلاې شي ، ځکه چې هغوی د جنګ ميدان نه دې ليدلې ، دهغوی توري زمونږ د تورو سره نه دي ټکر شوی ، دهغوی فوځ مونږ پيژني ، يواځې فوځ دې چې دښمن پيژندلې شي ، په دې خاطر هغوی زمونږ په جال کې نه را نښلي ،»

دصليبيانو پادشاه اګستس ډير زيات شيطان فطرته انسان و ، هغه د اسلام سره دښمني عبادت ګاڼه ، هغه وويل « (هرمن) ! ستا آند ډير را نغښتې دي ، ته يواځې صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګی ګورې ، خو مونږ اسلام وينو ، مونږ بايد ددې مذهب بيخ را وکاږو ، دهغوی کرچار اوآندونو کې شکوک او شبهات راپيدا کړو ، په مسلمانانو کې داسې تهذيب رواج کړئ چې په کې جذابيت وي ، دا اړينه نه ده چې مونږ خپلې ټولې موخې په خپل ژوند کې تر لاسه کړو ، مونږ به دا کار خپل راتلونکې نسل ته ور وسپارو ، څه بريا به هغوی تر لاسه کړي او دا کار به بيا دهغې وروسته نسلونو لاسو ته ور ولويږي....

بيا به داسې يو وخت هم راشي چې د اسلام نوم او نښه به هم پاته نه وي ، که چېرې اسلام ژوندي هم پاته وي نو بيا به دا مذهب بل کوم صلاح الدين ايوبي او نورالدين زنګي په خير بچيان نه زيږوي ، زه په ډاډ سره ويلې شم چې مذهب به د مسلمانانو خپل وي خو دا مذهب به زمونږ په تهذيب کې رنګ شوي وي، (هرمن) ! د نن څخه سل کاله وروسته په نظر کې و نيسه ، بري او ناکامي وختي پيښې دي ، مونږ به په (شوبک) دوباره ولکه کوو ، ته په مصر کې سازشونو ته دوام ور کړه ، د فاطميانو او حبشي سوډانيانو تر منځ يووالې راوړه او هغوی ته مرسته ورکړه او د حشيشينو څخه کار واخله.

*****(۸۴)

غونډه روانه وه چې يو صليبي افسر را ننوت ، سترې ستومانه او په خاورو ککړ و ، داد هغه فوځ قومندان و چې دښتې ته دمقابلې له پاره استول شوی خو اوس سوکه سوکه د (کرک) په لور شاته را روان و ، هغه ډير اندېښمند و ، هغه وويل « د فوځ حالت ښه نه دې زه ددې وړاندېز سره راغلې يم چې د(کرک) د فوځ سره څه نور فوځ ور يوځاې کړئ او په (شوبک) باندې يرغل يوسئ او مسلمانان مجبور کړئ چې مخامخ جنګ ته راشي. اوس د جګړې حال دادې چې زمونږ فوځي دلګې د مرکزي قومندې په مطابق د (کرک) په لورې په شا تګ کوي دمسلمانانو چريکي ډلې د لړشميره وګړو په واسطه غلچکي شپيني بريدونه کوي اوبيا شاته تښتي ، او دورځې له اړخه دهغوی يو څو کسان غشي ويشتونکي يو څو غشي را توغوي او بيرته ور ککيږي ، هغوی ډير وخت اوښان او آسونه په نښه کوي ، او هر څناور چې په غشي لګيږي نو هغه بيا د کنترول وځي ، مونږ دلږ څه تم کيدو وروسته خپلې خوړې وړې ډلې بيرته سره راټولې کړلې ، او د څوابي يرغل هڅه مو وکړه خو مسلمانان مخامخ جګړه نه کوي ، زمونږ يو شمير دلګې په دې خاطر له منځه ولاړ ل چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمانانوهغوی دخپلې خوښې ډګر ته را ښکودل ،اوس په سپاهیانو کې د جګړې کولو جذبه مړژواندې شوی ده ، او ددې جذبې د بیرته را پیداکیدو له پاره دې ته اړتیا ده چې یوه قوي ځوابي حمله پیل کړل شي.

په همدې موضوع باندې بحث او څیړنه پیل شوه ، دصلیبیانو له پاره داستونزې پیدا شوې وې چې دهغوی د فوځ ډیره برخه ، چې هغوی ډیر ښه فوځ ګڼه، د(کرک) څخه لرې په شګلوړه ځمکه کې خوره وره پرته وه.د سلطان ایوبي چال بریالي شوی و ، د هغه قومندانانو او عسکري ډلو دهغه دغه چال په ډیره ښه توګه پلي کړې و ، هغوی به په اوبو باندې ولکه کوله ، لوړو ته به ئې ځانونه رسول او غونډیزو سیمو کې به ئې غلچکي بریدونه کول ، او د ورځې له اړخه به که هوا تیزه چلیده نو دهمغې تیزی هوا له څپو سره به ئې سمه حمله کوله، ددې څخه دا ګټه تر لاسه کیده ، چې دهوا اودآسونو دپښو څخه الوزول شوی شګې به د صلیبي عسکرو په سترګو کې ننوتلې او ړندول به ئې. دسلطان ایوبي سره زیات شمیر وګړي نه و .

تاریخپوهان لیکي چې که صلیبیانو یرغل کړې واې نو دسلطان ایوبي سره دومره وګړي نه و چې (شوبک) ئې ساتلاې واې ، هغه د جنګي فهم اوفراست څخه کار واخست ، اوپه صلیبیانو باندې ئې خپل رعب او دبدبه قایمه کړه ، د (شوبک) شمال شرق ته دصلیبیانو یو زیات شمیر فوځ هسې بیکاره پروت و ، هغه ئې له دې ویرې له هغه ځایه نه شو را ویستلاې چې سلطان زنګي به سلطان ایوبي ته د هغې لارې مرسته ورسوي.

صلیبي قومندانان او حکمرانان هلته په (کرک) کې سره را ټول وو او دخپلې ماتې غم سره زړه خوړیني کړې و ، خو په (شوبک) کې ایوبي دې ستونزې غمژن کړې و چې که چېرې صلیبیان یرغل راوړي نو دهغې به څه ډول مقابله کوي ؟

هغه د عیسایانو په بڼه کې خپل جاسوسان (کرک) ته استولي و ، ترڅو د صلیبیانو د راتلونکو عزایمو او منصوبو څخه ورته اطلاعات را ورسوي، هغه داسې انتظام کړې و چې دهغې له مخې هغه ته د محاذ خبرونه ډیر ژر را رسیدل. هغه د (شوبک) او دهغې د چاپیره سیمو څخه په فوځ کې دخدمت له پاره دخلکو د را نیولو کار پیل کړ. او حکم ئې وکړ چې په فوځ کې د نوو را یوځاې شوو له پاره هملته په کلا کې روزنه ورکول پیل کړل شي. هغوی ته دصلیبیانو زیات شمیر اوښان او آسونه هم تر لاسه شوی و.

بیروني فوځونو ته هغه حکم وکړ چې ددښمن ځناور د وژلو په ځاې ژوندي و نیسئ ، او کلا ته ئې را ولیږئ ، د نوو عسکرو د روزلو په هکله هغه حکم وکړ چې هغوی ته دشپني غلچکي عملیاتو او خوځنده جنګ کولو روزنه ورکړئ ،

په (کرک) کې چې کومه غونډه روانه وه په هغې کې د (هرمن) دا وړاندېز رد کړل شو چې د جاسوسۍ له پاره نجونې مه استعمالوئ ، خو عام جاسوسان ئې پريښول اوهغوی ته ئې دا حکم وکړ چې هغوی دې په مسلمانانو د نظریاتي یرغل له پاره وګړي را پیدا کړي. ددې وروسته ددې پوښتنه وشوه چې په(شوبک) کې څومره نجونې او نارینه جاسوسان پاته شوي ؟ او ایا هغه نجونې د هغه ځایه څخه را ویستلاې شو ؟ (هرمن)

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوی ته وويل چې يو څو نجونې دمسلمانانو په قيد کې ورغلي اوځه نورې را وتلې دي او يو شمير ورکې دي ، د نارينه جاسوسانو په هکله هغه وويل چې يو څوئې په قيد کې دي ، څه را وتلي دي او څه درغل شوي. هغو ته خبر ورکول شوی چې هملته اوسئ او د مسلمانانو سره ځان يو کړئ او خپل کار ته دوام ورکړئ ،... يو صليبي حکمران وويل چې هغه نجونې چې هلته قيد دي دهغوی را ويستل اسانه نه ښکاري خو دا هم شوني ده چې يو شمير نجونو هلته د عيسايانو په کورونو کې پناه اخستي وي هغوی بايد دهغه ځايه څخه را وويستل شي.

د لږ څه بحث او خيړنې وروسته دا پريکړه وشوه چې داسې يوه ډله تياره کړئ چې دسلطان ايوبي د غلچکي ډلې په څير هرډول لوبې ته تيار وي ، ددې ډلې هر يو کس بايد ذهينه او هوښيار وي په عربي يا مصري ژبه و پوهيږي ، دا ډله دداسې مسلمانانو په بڼه کې هلته (شوبک) ته ور واستوئ چې دهغې نه دا مالومه شي چې دوی د (کرک) دعيسايانو د ظلم او تيرې له لاسه را تښتيدلي دي ، هغوی ته داکار وسپارئ چې دنجونو لټون وکړي او دهغې ځايه ئې را وکاږي. ددې کار د تر سره کولو له پاره به هغه مجرم وګڼي ډير مناسب وي چې د هغوی دغوښتنې په اساس د زندانو څخه را ويستل شوی او په فوځ کې ور داخل کړل شوي دي ، په فوځ کې د همداسې روزل شوو مجرمينو لټون وکړئ او هغوی د څو ورځو روزنې د ترلاسه کولو وروسته بيا (شوبک) ته واستوئ ، خو دا خيال وکړئ چې په هغو کې هغه سپاهيان هم شتون ولري چې (شوبک) کې اوسيدلي وي او دهغې ځاې دکوڅو او لارو سره ښه بلدتيا و لري ،..... اوس دلته دا ستونزه را پيدا شوه چې مجرم وګڼي ددې سيمې په ژبه نه پو هيږي ، ددې له پاره ئې دحل لاره دا را پيدا کړه چې ډير داسې وګړي ور واستوئ چې دهغې ځاې په ژبه باندې پوهيږي.

زيات شمير تاريخپوهانو د(شوبک) سوبې ته مختلف رنګونه ورکړي دي، په دوی کې سپين ګويه تاريخپوهان لکه د(ويليم اف ټآئر) په څير عيسايانو هم ، په صليبيانو باندې سختې نيوکې کړي دي ، هغوی ليکي چې دهغوی حکمرانانو د ښايسته نجونو په واسطه د مسلمانانو په سيمو کې دهغوی کړچار د خرابوالي ، تخريب کارۍ او ښارکنبې له پاره توجه کوله ، ددې څخه دهغوی دخپل کړچار ليد تر سترګو کيږي چې دوی په خپله څه ډول خلک وو. دا سمه ده چې هغوی به دمسلمانانو څو کسه غير فوځي چارواکي تر خپل اغيز لاندې را وستي وي خو دهغوی په دماغ کې دا نه راتلل چې دمسلمانانو يو قوم هم شته او يو فوځ هم ، د يوه قوم او دهغې د فوځ د عقيدې وژل دومره اسانه کار نه دي ،اوبيا په هغه وخت کې چې صليبيانو دمسلمانانو قافلې لوټولې ، د هغوی کوچنيان ئې تښتول ، په نيول شوو سيمو کې ئې په پراخه پيمانه د خلکو ابرو او عزت واخست ، عامی وژنې ئې وکړې او مسلمانان ئې په بيګار پنډغالي کې ور واچول او دځناورو څخه ئې هم سپک سلوک ورسره وکړ.

دمسلمان قوم اوفوځ جذبه له منځه وړل نا شونې ده ، هغوی په خپل دې ناوړه کړچار سره د مسلمانانو په زړونوکې د بدلې اور را تازه کړ. د اسلام په ليکو کې د يو څو کسه غدارانو د پيدا کولو سره ددې مذهب عظمت له منځه نه شي وړل کيداې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاريخپوهانو ليکلي دي چې په هغه وخت کې چې په (شوبک) د يرغل اړتيا وه ، او صلاح الدين ايوبي د جنګي اړخه کمزورۍ و نو صليبيانو د(شوبک) څخه د يو څو جاسوسو نجونو د ويستلو په فکر کې ډوب و اوددې کار له پاره ئې دسرتيرو د ډلې د چمتوکولو حکم کړې و . هغوی ليکي چې دصلاح الدين ايوبي د جنګي فراست ستاينه بايد وکړل شي چې هغه په صليبيانو باندې رعب او ويره اچولې وه ،د هغوی فوځ ئې سره خپور وور کړې و ،اوصليبيانو هم د ا اغيز منلې و، هغوی هيڅ دې لورې ته توجه ونکړه ، چې د ايوبي خپل فوځ دلګې او ډله ډله خور وور پروت دي اودا هم ويل کيږي چې سلطان ايوبي ددې حال څخه غمګين هم و، دهغه خاص سلاکار ، شدّاد ، چې دهغه د اندېښنې کومه يادونه کړې نو هغه همدا کيداې شي چې دهغې فوځي دلګې د صليبيانو د تعقب پسې خواره شوې و او دهغوی مرکزيت له منځه تللې و . دا هم سمه ده چې دهغې دلګې د قومي او ذاتي جذبو په اساس جنګيدل ،دا سې نمونې هم ليدل شوی دي چې يو شمير مسلمان فوځي دلګې د صحرا په لارو کې بې لارې شوي ،د خوراک څښاک څخه بې برخې شوي خو هغوی بيا هم په هر حال کې چې وو، جنګيدل.

دا دجذباتو او احساساتو جنګ و چې صليبي سپاهيان ترې بې برخې و، کله به چې هغوی خپل قومندانان د شا تګ په حال کې کتل ،نو په هغوی کې به هم د جنګ جګړې روحيه له منځه تلله، که چېرې صليبيانو لږ څه توجه دې لورې ته کړې واې نو د ايوبي خوررو لښکرو باندې ئې ولکه موندلې شوه ، خو هغوی په وړو وړو خبرو باندې دومره توجه کوله لکه څومره چې په مهمو جنګی امورو باندې کيږي.

دلته يوه بله يادوونه اړينه ده او هغه داچې د هغه وخت د صليبي پيښو ليکونکو په حواله دوه درې غيرمسلمانه تاريخپوهانو دا ډول غلط بياني هم کړيده ، چې سلطان صلاح الدين ايوبي (شوبک) دوه کاله په پرلپسې توګه تر محاصرې لاندې نيولې و اوبيرته ناکامه را وګرځيد ، هغوی ددې علت دا بيان کړې دې چې د صلاح الدين ايوبي او نور الدين زنګي تر منځ غلط فهمي را پيدا شوی وه ، زنګي ته دهغه سلاکارانو ويلي و چې صلاح الدين ايوبي مصر په خپل ذاتي واک کې اخلي اوځان د فلسطين حکمران جوړوي ، هغه به دفلسطين د سوبې وروسته زنګي هم له کاره ګوښه کړي ، دامؤرخين ليکي چې نور الدين زنګي په دې بهانه (شوبک) ته خپل فوځونه را و استول چې دا د سلطان ايوبي له پاره مرسته ده ، خو هغه خپلو قومندانانو ته لار ښوونه کړې وه چې هغوی دې د (شوبک) جنګی امور په خپل لاس کې واخلي ، همغه و چې کله چې دا فوځ راغې نو سلطان ايوبي ته چاوويل چې سلطان زنګي دا فوځ ددې له پاره نه دې را استولې چې له تاسره مرسته وکړي بلکه د مرکزي قومندې د تر لاسه کولو له پاره ئې را ستولې دې . ددې خبرې په اوريدلو سره سلطان ايوبي خفه شو او د(شوبک) محاصره ئې ختمه او بيرته ئې مصر ته کوچ وکړ.

عيسائي تاريخپوهانو د زنګي او ايوبي تر منځ دغه فرضي ټکر ډير پورته پورته کړېدې خو په هغوی کې دهغو تاريخپوهانو شميره ډيره ده چې دائې ثابته کړې ده چې سلطان ايوبي د يوې نيمې مياشتې محاصرې وروسته په (شوبک) کلا کې ور ننوتې و. خو دا مالومات هم تر لاسه شوي دي چې صليبي تخريب کاراونو دنورالدين زنګي او سلطان ايوبي تر منځ د اختلاف د پيداکولو هڅې کولې خو بريالي نه شول. ددې ثبوت

(c) ketabton.com: The Digital Library

دادي چي دسلطان ايوبي پلار نجم الدين ايوب تر ډېري اوږدي او ستومانه کونکي لاري (شوبک) ته ورسيد ، هغه ته دا شک پيدا شوی و چي هسي نه چي د هغه ځوي داسي بې عقلي و کړي اويا داسي څه پيښ نه شي چي تخريب کاران دهغه غوږونه د زنګي پرخلاف ډک کړي.

بهاؤالدين شدّاد په خپلو ليکنو کې زياتوي چي «صلاح الدين ايوبي دخپل پلار په کتلو ډېر حيران شو دهغه لاسونه ئي ښکل کړل او داسي وپوهيده چي پلار ئي ورته ددې ستري سوبې د مبارکۍ په خاطر راغلي دي. خو هغه خپل ځوي ته لمړۍ خبري داسي پيل کړي « ايا نورالدين زنګي جاهل او ناپوهه دي چي زما د ورک او غريب د ځوی په خير يو وګړي ئي د مصر حکمران کړ ؟ ايا زه به دا اورم چي ستا ځوی د ذاتي واکمنۍ په خاطر د اسلامي سلطنت د ساتونکي نورالدين زنګي دښمن ګرځيدلي دي ؟..... ولاړ شه او د نورالدين زنګي څخه ښښنه وغواړه ،.....

کله چي خبره را برسيره شوه نو مالومه شوه چي د سلطان ايوبي ذهن پاک دي او هغه د سلطان نورالدين زنګي څخه نوره مرسته را غواړي ، نجم الدين ايوب ډاډمن شو او څرګنده ئي کړه چي دا دصليبيانو تخريبکاري او شيطانت دي. سلطان ايوبي خپل باوري قاصد او سلاکار (فقيه عيسی الهکاري) دخپل دروند پلار سره يو ځاي رخصت کړ، او الهکاري ته ئي د نور الدين زنګي په نوم يو پيغام ور وليږه ، او ورسره ئي د (شوبک) څه تحفي هم ور وليږلي ، هغه ورته وليکل « ترټولو ستره تحفه د(شوبک) کلا ده ، چي زه ئي ستا په قدمونو کي ږدم ، او ددي وروسته به د باري ذات په مرسته د (کرک) کلا درته تحفه کړم.»

په دي پيغام کي سلطان ايوبي دا ډاګيزه کړې وه چي دصليبيانو د تخريب کاريو څخه بايد بيداره و اوسي ، او دا هم له ياده و نه باسي چي يو شمير مسلمانان امراء هم په دي ډول تخريبيو او سازشونو کي د صليبيانو لاس ورکلکوي. په دي پيغام کي سلطان ايوبي د هغه وخت د (شوبک) احوال اود خپل فوځ څرنګوالي ليکلي و ،او تر څنګ ئي څه انقلابي وړاندېزونه هم کړي و. هغه زنګي ته ليکلي و چي په اوسنيو حالاتو کي دښمن زمونږ پر ځمکه کلابند دي او د جنګ په ډګر کي زمونږ پر خلاف پوره فعاله دي ،د ځمکي لاندي فعاليتونو کي هغوی زمونږ پر خلاف ډېري غلطي انګيرني پيداکوي ، زه دي نتيجي ته رسيدلي يم چي زمونږ غير فوځي قيادت نه يوازي دا چي ناکامه دي بلکه پخپله د اسلامي سلطنت له پاره خطر ګرځيدلي دي. مونږ د کوره لري په بي رحمه صحراو کي ددښمن پر خلاف جنګيږو ، زمونږ مجاهدين جنګيږي او شهيدانيږي ، هغوی په لوږه او تنده جنګيږي ، او کفن هم ورته ميسر نه وي ، د هغوی لاشونو د اسونو د قدمونو لاندي مښل کيږي د صحرايي ګيدړو او مرغانو دخوراک غوره مړۍ ګرځي ، د اسلام عظمت او د قوم عزت او وقار له پاره چي څومره ځان ځارنی هغوی کوي هغومره بل هيڅوک نه شي کولاي ، خو زمونږ د غير فوځي حکامو او مشرانو يو څاڅکی وينه هم نه توئيږي ، هغوی د جنګ د ډګر څخه ډير لري په خوندي ځايو کي ناست دي همدا علت دي چي هغوی د عيش اوعشرت عادي ګرځيدلي دي ،او دښمنانو هغوی د ښکلو نجونو او اروپايي شرابو په واسطه خپل مريدان ګرځولي دي. مونږ د دين او ايما ن د سر لوړۍ له پاره وژل

(c) ketabton.com: The Digital Library

کیږو ، او هغوی د ایمان ددښمنانو په لاسو کې پلورل کیږي او خپل عیش کوي او دهغوی لاسونه ورکلکوي.

سلطان ایوبي لیکلي و ، چې څرنګه چې اوس زه د فلسطین دهلیز ته رارسیدلي یم او ما عزم کړي چې دفلسطین د سوبې پرته به بیرته نه ستنیږم دا اړین ګڼم چې تاسې (نورالدین زنګي) د غیر فوځي قیادت څارنه وکړئ ، دعلماؤ امیر ته وواياست چې هغوی دې په جوماتونو او ټولو ټولونیزو ځایو کې اعلان وکړي چې اسلامي سلطنت یواځې او یواځې یو خلیفه لري اوهغه د بغدا خلافت دې ، د هغه واحد خلافت اطاعت پر هر مسلمان فرض دې ، خو په خطبې کې او په هیڅ جومات کې به دخلیفه نوم نه اخستل کیږي. ستر نوم یواځې د الله ج دې او دهغه درسول ص . دا حکم جاري کړئ چې په راتلونکې کې کله هم خلیفه یا کوم بل حاکم په کومې لوري یا د یو څه د کتلو له پاره را وځی نو دهغې د ساتونکو د ډلې نه پرته به بل جلوس ورسره مل نه وي ، او خلک مجبور نه کړي چې په لاره کې ورته ټیټ شي او هغه ته سلام وکړي.....سلطان ایوبي تر ټولو مهمه خبره دا وکړه چې د شیعه او سني تفرقه ورځ په ورځ زیاتیږي ، دفاطمي خلافت د ګوښه کیدو څخه وروسته په دې اختلاف کې ډیرښت راغلي دې ، بې له شکه چې خلافت او حکومت د سنیانو سره دې خو هیڅ سني حاکم او یاکارکونکې ته دا حق نه شته چې شیعه خپل غلامان وګڼي ، په حکومت او فوځ کې شیعه ګانو ته پوره پوره ونډه ورکړئ.

په همدې تر تیب څه نور انقلابي وړاندیزونه هم وو، چې سلطان ایوبي نور الدین زنګي ته واستول . تاریخپوهان په دې خبره کې سره یو دي چې نورالدین زنګي پر دې وړاندیزونو باندې سمدستي عمل وکړ. سلطان ایوبي د خپله اړخه هم دشیعه سني تفرقه د میني او محبت ، پوهې او عقل له لارې له منځه یوړه.

*****(۸۵)

هلته په (کرک) کې صلیبیان د سلطان ایوبي پر خلاف د ځوابي حملې په فکر کې ډوب و دهغوی مرکزي قومندان دخپلو قاصدانو له لارې خپل خپور وور فوځ ته احکام لیږلي و چې دمسلمانانو سره د جنګیدو څخه مه کوئ ، بلکه دهغو ځایو څخه د راوتلو لارې و لټوئ ، تر څو د ځوابي حملې له پاره زیات فوځ را ټول کړاي شو . ددې احکامو تر څنګ هغوی د ځلوینښتو کسو سرتیرو یوه ډله تیاره کړه چې باید د مظلومو مسلمانانو په بنه کې هلته (شوبک) ته ورننوځي ، او جاسوسي نجوني دهغه ځایه را وکاږی ، صلیبي حکمرانانو په دې فکر کې چې سلطان ایوبي د مصر څخه غیر حاضر دې هلته د خپلو تخریبکارانو د ډیرښت له پاره پریکړه کړې وه ، هغوی غوښتل چې ژر تر ژره حبشي سوډانیان اود فاطمي خلافت پاته شوني سره را یوځاي کړي او پر قاهره باندې ولکه و مومی.

د (شوبک) او (کرک) په منځنۍ برخه کې لا تراوسه وینې بهیدې ، هغه ټوله سیمه هموراه شګلوړه نه وه ، په څو ځایو کې هلته د خاورې او شګو سترې سترې غونډۍ پرتې وی او یا دشګو داسې سیمې وی چې که څوک به یو ځل ورننوت نو بیا به ئې د وتلو شونتیا لږه وه. په داسې سیموکې صلیبیان هم له منځه تلل او د

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان ایوبي مجاهدین هم. اوهلته د (شوبک) هغه عیسایان هم له منځه تلل چې دمسلمانانو له ویرې د ښاره څخه د(کرک) په لور را تښتیدل، هلته د جنګ منظر داسې و لکه د یوه افق نه تر بله پورې چې انسانان یو د بل وینې تویوي، په دې پراخه شګلوره کې یوځاې نخلستان یا د خرماو د بوټو ځنګل هم و چې هلته اوبه تر لاسه کیداې شوی اوسترې ستومانه انسانان، زخمي انسانان او دتندې مړه کیدونکی انسانان هلته ورتلل او لویدل به.

عماد هاشم د سلطان ایوبي دفوځ دیوې کوچنۍ سر تیرې ډلې قوماندا ن و، هغه شامي نژاده و په دې خاطر ئې دخپل نوم سره عماد شامي لیکه، هغه جذبه چې دصلیبیانو پر خلاف پر هر مسلمان کې شته وه هغه په عمادشامي کې هم موجوده وه، خو دهغه په جذبه کې د انتقام اوبدل اخستلو قهر او غضب زیات مالومیده، د هغه په اړه ټولو ته ډاګیزه وه چې هغه یتیم و او نژدې خپلوان ئې هیڅوک هم نه درلودل خو هغه په دې خبره ډاډمن نه و، چې هغه یتیم دې او که نه، ځکه د هغه پلار دهغه د سترګو تر مخه نه وفات شوی، هغه د پنځلس شپاړس کالو په عمر کې دخپله کوره را تښتیدلې و. په هغه وخت کې ئې کور په (شوبک) کې و، هغه ته په یاد و چې دهغه په کوچنیوالي کې صلیبیانو په (شوبک) باندې ولکه موندلې وه، او بیا یې دمسلمانانو په وینو تویولو لاس پورې کړې و. دهغه کوچنیوالې د صلیبیانو په دهشت او وحشت کې تیر شوی و، هغه مسلمان جنګي بندیان هم کتلي و چې په وهلو وهلو به ئې راوستل، او دهغه تر مخه ئې ددوه کسانو سرونه هم پرې کړي و، او دا ځکه چې هغوی د زخمونو له لاسه نور د تللو وړ نه و. هغه دمسلمانانو له کورونو څخه دنجونو د تښتولو پیښې هم په خپلو سترګو کتلې وې او مسلمانان ئې بیګار کیمپ ته د وړلو په وخت کې هم کتلي و. د (شوبک) مسلمانانو به ویلې، کله چې په ښار کې عیسایانو بې له کومه دلیله مسلمانانو نیول او پندیغالي ته ئې بوتلل او دهغوی په کورونو یرغلونه کول پیل کړل نو په دې پوه شه چې چېرې هغوی د مسلمانانو په لاسو د ماتې سره مخ شوی دې.

د عماد شامي کور هم د عیسایانو د یرغل څخه خوندي نه و پاته، هغه ته خپله خور یاده وه، چې عمر ئې اوه اته کاله و ډیره ښایسته او دنانځکې په څیر نجلۍ وه، په کور کې ئې پلار، مور او یو ورور هم و. یوه ورځ د عماد دغه کوچنۍ خور بیرون ووتله، او درغل شوه، پلارئې وریسې لټون وکړ خو پیدا ئې نشوه کړاې، یو مسلمان ګاونډي ورته وویل چې هغه عیسایانو پورته کړه او یوړه ئې، پلار ئې دښار د حاکم دربار ته فریاد وروست، خو څنګه ئې چې وویل چې مسلمان دې نو حکمران ورته په غضب شو او الزام ئې پرې و لګاوه چې په حکمران قوم باندې دومره ددرواغو ډک الزام لګوی، کور ته په را ستنیدو سره ئې پلار او د عماد مشر ورور د عیسایانو پر خلاف شور و شر جوړ کړ. ددې پایلې دا شوی چې د شپې د هغوی په کور باندې یرغل وشو عماد خپل مشر ورور او مور په وینو کې ډوب وکتل، هغه پخپله بیرون را ووت او وتښتید، او دیوه مسلمان په کور کې پټ شو. دهغې وروسته بیا هغه خپل کور ته ستون نه شو. ځکه هغه مسلمان ګاونډي عماد ددې ویرې هلته بیرون نه پریښوده چې عیسایان به ئې ووژني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږې ورځې وروسته هغه مسلمان ګاونډي دا يو بل چاته وسپاره ، او هغه په پټه د ښاره را وويست ، د سهار په وخت هغه د يوي قافلې سره روان و ، ډېرو ورځو د سفراو ستومانتيا وروسته ، هغوی شام ته ورسيدل ، او هلته ورته د يوه ستر تاجر په کور کې نوکري ورکړل شوه ، اوس نو دهغه ژوند همدا و چې نوکري کوه اوژوندې اوسه ، هغه په ذهني توګه بالغ اوځوان شوی و ، د انتقام او بدل اخستلو جذبه په کې ژوندۍ او قوي وه ، او دهمدې جذبې په درلودلو سره پرې فوځيان ښه لګيدل ، هغه ددې تاجر نوکري پريښوده او د يوه فوځي حاکم کورته ولاړ اوهلته نوکر شو. عماد هغه ته دخپل تيرشوي ژوند پيښې بيان کړې اوداڅې هم ورته وويل چې غواړي په فوځ کې خدمت وکړي.

دغه فوځي حاکم دهغه پالنه وکړه او د شپاړسو کالو په عمر ئې په شام کې په عسکري خدمت کې و نيوه ، هغه دانتقام اوبدلې له پاره ناقراره و ، هغه ته په درې څلورو ځايو کې په جنګ کې ګډون له پاره فرصت تر لاسه شوی و ، چې په هغوی کې هغه خپل فن اوميړانه و ښووله ، لس يولس کاله وروسته هغه ئې دهغې فوځ سره مصر ته وليږه ، چې نورالدين زنګي د سلطان ايوبي د مرستې له پاره و ر استولې و ، دوه کاله ئې په مصر کې تير کړل ، بيا خدای دهغه دا مراد او غوښتنه هم پوره کړه چې هغه په (شوبک) باندې د بريد کونکي فوځ سره يو ځاې هغه لورې ته ولاړ. خو هغه ئې په هغه فوځ کې وساته چې په شګلوړه ځمکه کې يې د صليبيانو پرخلاف غلچکي يرغلونه کول.

هلته عماد د صليبيانو له پاره قهر ګرځيدلې و ، دهغه غلچکې ډله ډيره مشهوره شوی وه ، عماد شامي دخپلو سپرو سره يوځاې په صليبيانو باندې اور را ښکته کړې و خو د هغې د سينې اور مړکيدونکی نه و ،.... يوه مياشت وروسته دهغه په ډله کې يواځې څلورکسان پاته شوي و پاته نور ټول شهيدان شوي و ... يوه شپه هغه د همدې څلورو سپرو سره يوځاې د صليبيايو په يوې پنځوس کسيزه ډله باندې بريد وکړ ، هغه ټوله ورځ پټ پټ دهغوی شاته ته ،د ورځې له اړخه يې نه شو کولاې دخپلو څلورو کسو سره په هغو پنځوسو کسانو بريد وکړي ، د هغوی په تعقيب پسې دا تر ډيره لرې ځايه پورې ولاړ ، د شپې صليبيان تم شول او يوځاې کې ئې پړاو وکړ ، خو زيات شمير ساتونکي ئې بيداره پريښول ، عماد د نيمې شپې په وخت کې په اسونو ورو ځغاستل او د ويدو صليبيانو تر منځ داسې تير شو چې په خپلې برچې باندې به ئې په ښي او کيڼ لورې وار کاوه ،او دهغه هغه څلور واړو ملګرو هم همداسې کول.

هغوی ته به چې کوم خوزنده شي تر سترګو کيده ، په هغوی به ئې د تورو او يا برچو وار کاوه ، اوبيرته به ئې ځانونه غايبول ، څو کسه په خوب ويده صليبيان دهغوی د آسونو تر پښو لاندې شول ، ساتونکو به په تياره کې غشي ويشتل چې خطا به تلل ، مخته عماد دخپلو سرتيرو ډله و دروله ، او دهغې ځاېه ئې خوندي ځاې ته بوتله، هغه دا فکر هم نه وکړې چې دښمن بيداره شوی دي هغه يو ځل بيا اسپ سواره هغوی ته نژدې ور ورړل ، او په هغوی ئې دبريد کولو حکم وکړ. په تياره کې ورته څه سيوري تر سترګو شول ، پنځه واړه اسونه په ځغاسته ولاړل او دهغوی په منځ کې تير شول ، خوکله چې په دښمن د وار کولو وروسته شاته شول نو وئې کتل چې د پنځو په ځاې درې را وتلي دي. دهغو دوه کسان صليبي غشي ويشتونکو را پرځولي و. د عماد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وینه نوره هم ګرمه شوه ، او خپلو مجاهدینو ته ئي وویل: «اوس به بدله اخلو.»دا د هغه بې عقلي وه ، هغه خپل دواړه مجاهدین را وګرځول او د صلیبیانو په لور را غلل او د رانژدې کیدو په وخت کې ئې د برید حکم وکړ. اوس خو اسونه هم ستومانه شوي و، او دښمن هم په پوره توګه بیداره و. ددې یرغل پایلې دا شوی چې عماد یواځې پاته شو. دا ځل چې هغه ددښمن څخه ووت نو دخپلو دوه ملګرو په ځاې ورسره دوه صلیبیان و چې دهغه تعقیب ئې کاوه. صلیبیانو پرې و رغبرګړ. هغه هم په تیاره کې د غرڅخه و پیژندل، او که نه هغه خو هغوی خپل ملګري ګڼلي و.

هغوی هغه ته ور رسیدلي و، او په تورو ئې پرې برید وکړ، دهغه سره اوږده برچه وه، په ځغاستي آس باندې ئې ددواړو مقابله وکړه، ددوی جنګ پوره اوږود شو، او هغه دواړه بیرته وګرځیدل خو عماد دا دواړه هملته له منځه یوړل، او ددواړو آسونه ئې (شوبک) ته د ورو ستولو له پاره د واګو څخه و نیول. دهغوی توري ئې هم را واخستې خو هغه دې ته متوجه نه شو چې تر کومه ځایه پورې رسیدلې دی، هغه اسونو ته او هم خپل ځان ته د ارام د ورکولو له پاره په یو ځاې کې پړاو وکړ هغه د ویده کیدو څخه ویریده، ځکه چې په هر وخت کې اود هرې لورې څخه ددښمن په برید کې را تلاې شو. هغه شپه په بیدارۍ کې تیره کړه، د ستورو په کتلو سره ئې دا مالومه کړه، چې (شوبک) کومې لورې ته او (کرک) کومې لورې ته دې. او په دې صحرا کې چېرې ور ته تلل وړ په غاړه دې تر څو د خپلو ملګرو سره یو ځاې شي.

د سهار دراختلو سره سم هغه روان شو، هغه د صحرا د پیریانو په څیر د لارې د ورکیدو خطره نه احساسوله، هغه تجربه لرونکې چریک و، د لرې څخه ئې د خطرې د بوي کولو احساس کولاې شو. هغه ته ډیر لرې د صلیبیان خلور خلور او یا پنځه پنځه کسانو ډلې تر سترګو شوې نو که چېرې دهغه سره دغه دوه زیاتي اسونه نه واې نو په یوه ټولي خو ئې برید کاوه، هغه خوندي په خپله لار روان و، هغه روا ن و اولمر په اسمان کې را پورته کیده، مخته ورته د غونډیو سیمه راغله، دلته ورسره ویره پیدا شوه چې د صلیبیانو کومه ډله به د شپې له اړخه قیام وکړي، نو غوښتل ئې د لمر د پریوتو تر مخه دهغه ځایه ځان و کاږي، ددې نه هم ویریده چې په کومه غونډۍ د صلیبیانو کوم غشي ویشتونکی ناست نه وي، هغه هرې لورې ته او هم پورته کتل او روان و.

*****(۸۲)

مخته لاره ددووشګلوړه غونډیو تر منځ ګرځیدلې وه، دهغې ځایه چې راتاوشو نو ناځاپه ورته د چا د پښو اواز تر غوږو شو. داسې مالومیده چې څوک د هغه دڅنګ غونډۍ سره پټ شوی و. هغه دخپل آس واګو ته ټکان ورکړ او د خپل اس تګ ئې ګړندې کړ. کله چې هغه د غونډۍ شاته ولاړ نو هلته لاره یوي بلې غونډۍ بنده کړې وه ،دې سیمې دغونډیو ترمنځ د یوی پراخه کندې بڼه خپله کړې وه، د عماد څخه شل قدمه لرې په خاورو کې خړ پړ یو چا چې چوغه ئې اغوستې وه هڅه کوله د لاسو او زنګنو په مرسته پورته و خیژي،دهغه شا د عماد په لور وه، اوسرئې هم پټ و، عماد پرې ور غبرګړ خو هغه دعماد غږ ته د ځواب ور کولو پرته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلو پورته ختلو ته دوام ورکړ. غونډۍ شګلوررړه او ختل پرې ستونزمنه و ، عماد مخته ورغې هغه انسان یو بله هڅه وکړه خو لاس او پښې ئې ټینګې نه شوی ، هغه نیم بې هوشه شانته و. بیرته را ورغړید او د عماد د آس په قدمونو کې تم شو. د هغه د سر څخه د چوغې برخه لرې شوی وه، عماد دهغې په کتلو سره حیران پاته شو. هغه یوه ځوانه نجلۍ وه او دومره ښایسته چې پخوائې کله هم نه وه تر سترګو شوې.

عماد د آسه را ښکته شو ، نجلۍ په ویره کې وه ، دهغې پاته توان هم ویرې ختم کړې و. هغې غوښتل و دریږي خو کیناسته ، عماد ترې وپوښتل چې څوک ده ، هغه ځواب ورکړ ،« اوبه راکړه » عماد د یوه اس څخه اوبه راپرانستې او هغې ته ئې ورکړي، هغې په ډیره بې صبرۍ سره اوبه وڅښلې نو سترګې ئې په پټیدو شوی.

عمادهغې ته دخوراک له پاره هم څه ورکړه، نو دهغې په مخ باندې د ژوند نښې را برسیره شوی ، عماد ورته وویل «له ما څخه مه ویریږه ، ووایه چې څوک ئې؟»

« د(شوبک) څخه د خپلې کورنۍ سره را وتلې وم ،» هغې په ستړې او ستومانه اواز وویل « ټول مړه شول ، زه یواځې پاته شوم ، په لارکې مسلمانانو برید را باندې کړې و.»

«ماته ولې ریښتیا نه وائې ؟» عماد ورته وویلې « هغه څه چې تاوویل ټول درواغ دي»

« که ته ئې درواغ ګڼې و ئې ګڼه » هغې په ویریدلې لهجې سره وویل ،« خو پر ما رحم وکړه او ما (کرک) ته ورسوه ،»

« تر (شوبکه) پورې» عماد ورته وویلې « زه تا (شوبک) ته وړلای شم ،(کرک) ته نه» ته ویني چې زه مسلمان یم ، زه نه غوارم چې په لاره کې د عیسائې فوځ په لاسو ومرم.»

بیا نو ماته یو آس را کړه »نجلۍ ورته وویلي ، « زه نجلۍ یم که چیرې په لاره کې د چا لاسو ته ورغلم نو ته پوهیږې چې زما انجام به څه وي ؟»

« زه درته آس هم نه شم درکولاې ، اوتا له دې ځایه ځانته هم نه شم لیږلاې ، عماد ورته وویل « دا زما دنده ده چې تا له ځانه سره (شوبک) ته یوسم.»

« هلته به ما چا ته سپارې ؟»

« خپلو حاکمانو ته !» عماد ورته وویلې او تسلي ئې ورکړه چې «ستا سره به هغسې سلوک نه کیږي چې ته ترې ویریږی»

نجلي (کرک) ته د تللو ضد کاوه ، عماد هغې ته وویل چې هغه ته حکم شوی دې چې د (شوبک) هیڅ عیسائې او سیدونکې ددې ځایه تیښتې ته مه پریږدئ. ددې نه علاوه هغه نجلۍ خبره کړه چې هغه (کرک) پورې نه شي رسیدلاې ځکه چې هغه تور رنګه ښایسته نجلۍ ده. مګر نجلۍ ددې نه ویریدله چې دا مسلمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

فوځي به ئې بې ابرو کړي ، هغې فکر وکړ چې باید ددې سړي سره دخپلې ابرو سودا وکړي ، هغه ته به ووائې چې آس راکړه او له ما سره چې څه کوي هغه وکړه. نجلۍ خپله رویه بدله کړه او عماد ته ئې وویل «زه ډیره ستومانه شوی یم ، نن شپه همدلته پړاو وکړه ، سهار به(شوبک) ته ولاړ شو» عماد هم ستومانه شوی و او آسونه خو لاد پخوا څخه ستومانه و. هغه د نجلۍ حالت هم هداسې وکوت ، نو په دې خاطر ئې همته د تم کیدو پریکړه وکړه. ددې تر مخه نجلۍ دې ته دومره په غور سره نه وکتلي ، هغې همدومره کتلي و چې دا د اوږدې ږیرې مسلمان دې چې په خاورو او دوړو ککړې څهرې ترې وحشي جوړ کړې ، نو هغې دهغه څخه د رحم هیله نه دلورده ، اوس چې هغې یو پلان په فکر کې نیولې و نوپه دې خاطر ئې عماد په ژوره توګه تر سترګو تیر کړ.

عماد هم هغې ته په ژور نظر وکتل ،او فکر ئې کاوه چې دومره ښکلې او ښایسته نجلۍ په دې صحرا کې ځانته پاته کیدل ، په داسې حال کې چې صلیبي او اسلامي عسکر دزیاته وخته راهیسي د وړو لیوانو په څیر منډې ترړې وهي ، ددې له پاره څومره خطرناکه دي ، او دا هم شوني ده چې ددې نجلۍ په سربه سپاهیانو او قومندانانو یو بل سره وژلي وي. هغه پخپله هم فرښته نه وه ، دهغې نجلۍ سترګو ته ئې وکتل ، په همدې وخت کې نجلۍ هم ده ته کتلې ، عماد هڅه کوله چې د نجلۍ څخه خپلې سترګې واړوي ، خو دنجلۍ سترګو ددې سترګې را ستنولې ، نجلۍ په خپل جسم کې کومه داسې جذبه احساسوله چې دهغې له پاره پردۍ وه ، هغې یو ځل سترګې ښکته کړې خوسترګې ئې په خپله را پورته شوی او ډیرې نارامه شانته ښکاریدې ، د نجلۍ په شونډو نرۍ غوندې خندا را غله ، عماد ورته وویل «چې شاید ناواده شوی پیغله ئې ؟!»

«هو !» نجلۍ ورته وویلې ، اوبیا ئې دخه فکراو ځنډ کولو پرته وویل « زه په دنیاکې هیڅوک نه لرم ،که ته له ماسره (کرک) ته ولاړ شې نو زه به له تاسره واده وکړم.» عماد را بیداره شوی غوندې و ،هغه ورته وویل « بیا به ته ماته وائې چې اوس دې نو مذهب هم را بدل کړه ، راځه ته له ماسره (شوبک) ته ولاړه شوه او هلته مسلمانه شه او واده راسره وکړه »

« زه باید په هر صورت تر (کرک) پورې ولاړه شم.» نجلۍ ورته وویلې « که چیرې ته له ماسره تر هغه ځایه پورې ځې نو ستا دنیابه بدله شي.»

نجلۍ د سودا لوبه پیل کړې وه ، خو عماد څه نور فکر کاوه ، دا فکر داسې و چې هغه پرې پخپله هم نه پوهیده ، هغه به بیا د نجلۍ مخ او څهرې ته کتل اوبیا به ئې سر ټیټ کړ او په څه فکر کې به ډوب شو. داسې مالومیده چې هغه د نجلۍ خبره اوریدله هم نه ده. لږ څه وروسته د نجلۍ مخ او څهره دماښام په تیاروکې ورکه شوه، هغه د آس دزین سره تړلې دخوراک څښاک شیان را واخستل ، نجلۍ ته ئې هم ورکړل اوپخپله ئې هم وخوړل ، د هغه جسم دومره ستومانه وه چې د ځملاستو سره سم ئې سترګې ورغلې.

(۸۷)****

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیمائي شپې ځخه ډیره برخه تیره وه چې نجلۍ خپل اړخ بدل کړ ،او سترګې ئي پرانستې ، عماد ته یې وکتل، چې په خوارړه خوب ویده و، هلته ځو قدمه لرې آسونه ولاړ و ، د شپې د اولې برخې سپوږمۍ د غونډیو سر ته را غلې وه، نجلۍ آسونو ته وکتل ،زینونه پرې ایښې و ، عماد دومره ستومانه و چې د آسونو ځخه ئي زینونه هم نه و رابنکته کړي ، نجلۍ اسونه تیار وکتل او دائي هم وکتل چې عماد په خوارړه خوب ویده دې او د خوراک ځنباک وروسته ئې خپل توان هم بیرته ترلاسه کړې ، په خپله چوغه کې ئې لاس ننویست او کله ئې چې لاس را وویست نو دهغې په هغو ښایسته ګوتو کې خنجر و ، په سپوږمۍ کې ورته د عماد مخ تر سترګو کیده ، اوکتل ئې چې هغه د بې هوشۍ په خوب ویده پروت دې. نجلۍ د سپوږمۍ په رڼا کې د خنجر ځلا ته وکتل ، اویو ځل ئې بیا د عماد په مخ سترګې ور واچولې ، عماد په خوب کې بړیده ، هغه په خوب کې خبرې کولې نجلۍ داسې وپوهیده چې هغه ته خپل خپلوان راپه یاد شویدي.

نجلۍ د عماد سینې ته په غور سره وکتل ، اواندازه ئي وکړه چې دهغه زړه چیرې دې ، هغې د یوه ځخه زیات وار کول نه غوښتل ، خو دا وار باید په زړه وشي ، تر ځو عماد سمدلاسه و مري ، او که نه په مړینه مړینه کې به هغه هم له منځه یوسې ، نجلۍ خپل خنجر نور هم په قوت سره و نیو او د آسونو په لور ئې وکتل ، هغه په زړه کې ټول هغه څه چې باید کړې ئې واې را وګرځول ،او هغه داچې هغه به په خپل خنجر د عماد زړه سورى کوي ، په آس به سپریږي او آس به ځغلوي. خو هغه عسکره نه وه او که نه بې له سوچه او فکره به ئې خنجر دعماد په سینه کې ور ننویستې واې اوله منځه به ئي وړې واې ، هغه ته همدا علت بسنه کوله چې عماد مسلمان دې ،اودهغې دښمن. خو هغې به بیا بیا د عماد په مخ باندې سترګې ور غوړولې او کله ئې چې خنجر د وار له پاره پورته کاوه ، نو زړه به ئې په ټوپونو پیل کاوه. عماد یوځل بیا و بړید ، اوس نو دهغه دخبرو الفاظ ځرګند و، هغه په خوب کې خپل کورته رسیدلې و ، دخپلې مور نوم ئي واخست ، خور ئي هم رایاده کړه ، او څه داسې الفاظ ئي دخولې ځخه راووتل چې هغوى وژل شوي وي او عماد دهغوى قاتلینو پسې ګرځي.

دا چې کوم احساس یا جذبې د نجلۍ لاس تم کړ مالومه نه دې ،شوني وه چې ویره به وې. او د نه وژلو جذبه به هم وې ،نجلۍ ناارامه شوه ، هغې اراده وکړه چې وژل به نه کوي ، سوکه سوکه به پورته شي په آس به سپره شي اوسوکه سوکه به ددې کندو ځخه ووځي. هغه راپورته شوه او خنجر ئي په لاس کې را واخست د اسونو په لورې ولاړه ، خو شګو دهغې پښه را ایساره کړه ، هغه ودریده اوعماد ته ئې یو ځل بیا وکتل ، ناڅاپه ئي په ذهن کې دا خیال راغې چې دې سړي دومره پروا هم ونه کړه چې دهغه سره یوه ځوانه نجلۍ په یواځې ځاې کې یوځاې شوې ده ، او دا فکر ئي هم و نه کړ چې دا نجلۍ عیسائې ده او کولې شي چې دخوب په وخت کې ئي ووژني ،هغه د آسونو ځخه زینونه هم نه دې رابنکته کړي او خپله برچه او توره ئي هم په احتیاط سره نه دې سمبال کړې -- ولې ؟ ایا هغه پر ما باور دلود ؟ یا ایا دومره بې احساسه دې چې زما ځوانى په هغه کې هیځ جذبه راپیدا نه کړه ؟...؟ هغې ته داسې احساسیدله ، چې هغه سړي دې ته داس ځخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زيات ارزښت هم نه دي ورکړي ، هغه سوکه سوکه تر يوه آسه پورې راغله ، آس و شنړېده ، نجلۍ وويريدله او د عماد لورې ته ئې وکتل ، د آس په اواز هم د هغه سترګې خلاصې نه شوی.

هغه ددرې آسونو تر منځ ولاړه وه ، کله ئې چې په يوه آس د سپريدو اراده وکړه نو د شا له خوا ئې اواز واوريد.« څوک ئې ؟» نجلۍ يو دم شاته وکتل ، يو سړې په خوله باندې شپيلي وواهه « زمونږه دا قسمت !؟» هغوی دوه کسان و ، بل ئې وخندل ، نجلۍ ئې د ژبې څخه و پوهيده چې صليبيان دي ،يوه نجلۍ د لاسه و نيوله ،او خپل ځان ته ئې را ښکوده ، نجلۍ ورته وويلې «زه صليبي يم» هغو دواړو خندل اويوه ئې وويل « بيا خو ته ټوله زمونږه ئې -- راځه»

«لږ صبر وکړی او زما خبره واوری ،» هغې ورته وويلې ، زه د (شوبک) څخه راتښتيدلې يم ، زما نوم "ايونا» دې زه د ځارکښې د شبکې غړی يم ،(کرک) ته ځم ، هلته وويني يو مسلمان سپاهی ويده دې ،هغه زه نيولې وم ، ما هغه ويده پريښود او ترې تښتم ، زما سره مرسته وکړئ ، دا اسونه واخلۍ اوما (کرک) ته ورسوئ ،» هغې دوی دواړو ته ډيرې خبرې وکړې چې هغه د صليبي فوځ له پاره څومره ارزښتناکه پانګه ده.

يوه صليبي هغه د وحشيانو په څير په خپلو لاسو کې را ومروړله ، او وئې ويل « هر چېرې چې غواړې رسوو دې» خو هغه بل ډيره بيهوده خبره وکړه ، اودواړو نجلۍ يوې لورې ته ور ټيل وهله ، هغوی د صليبي فوځ پياده عسکر و ، چې دمسلمانو چريکانو څخه را تښتيدلي و ، هغوی د شپې چېرې پټ شوي و او ارام ئې کاوه،دداسې ښکلې نجلۍ په کتلو د هغوی څخه حيوانات جوړ شول . کله چې نجلۍ وکتل چې هغوی ته د صليب هم څه پروا نه شته ، نو هغې په دې هيله په لوړ اواز خبرې پيل کړې چې عماد راپورته شي خو هغه سپاهيانو له ځانه سره راښکودله .

ناڅاپه يوه په ويريدلی اواز د خپل ملګري نوم واخست او ويي ويلې « ځان ښنګ کړه » خو دهغې دخبرې دمخه دعماد برچه دهغه په ملا کې ور ننوتي وه. هغه بل توره را وويسته ، نجلۍ چې کله خپلو لاسو ته وکتل نوګوری چې خنجر ورسره دې هغې دا خنجر د صليبي سپاهي په اړخ کې ور ننويست او يو په بل پسې ئې دوه واره پرې وکړل ، او په چغو چغو ئې وويل «« تاسو ته د ژوندې پاته کيدو هيڅ حق نه شته ، تاسې د صليب په نوم ناولې تور داغ ياست.»

کله چې دواړه صليبيان يخ شول ، نو نجلۍ بې قابو شوه او په ژړائې پيل وکړ. عماد هغې ته تسلي ور کړه او ورته ئې وويل « اوس دلته پاته کيدل سم نه دي ، شوني ده چې ډير سپاهيان به دهغې لورې راشي ، مونږ همدا اوس (شوبک) ته روانيږو ،»

هغه دنجلۍ څخه و پوښتل « ايا هغوی ته راپورته کړې وی؟»

« نه !» نجلۍ ځواب ورکړ ،«زه وينښه وم او دآسونو سره ولاړه وم ،»

(c) ketabton.com: The Digital Library

« هلته دي څه کول ؟»

« غوښتل مې په اس سپره شم او وتښتم ،» نجلۍ اقرار وکړ او وئې ويل « ما نه غوښتل له تاسره ولاړه شم.»

« دا خنجر دې له کومه کړې؟»

« د پخوا څخه له ماسره و »نجلۍ ځواب ورکړ ، « ما د مخکې نه په لاس کې نيولې و.»

«ولې دې پخوا را خيستې و؟» عماد ترې و پوښتل « په دې خاطر که زه راوينښ شم نو ما به ووژنې ،»

نجلۍ ځواب ورنکړ. عماد ته ئې همداسې کتل. د لږ څه ځنډ وروسته ئې ورته وويل « پخوا له دې چې ته ما ووژنې ماو غوښتل تا ووژنم او بيا درڅخه و تښتم.» زه تاته داپه ډاګه کوم چې ما خنجر ستا د وژلو له پاره را خستې و خولاس مې نه پورته کيده . زه دا نه شم ويلاې چې ما ولې ستا په زړه کې خنجر و نه شو ننويستلاې. ستا ژوند زما په لاسو کې و ، زه بې زړه نه يم ، خوبيا هم زه و نه توانيدم تا ووژنم ، زه ددې کوم علت نه شم ويلاې ، کيداې شي ته څه ووائې ؟»

« دژوند او مرګ پريکړې د اللهﷻ په لاسو کې دي ،» عماد ورته وويلې ،« ستا لاس زما اللهﷻ له ما څخه منه کړې و ، اوستا عزت هم اللهﷻ خوندي کړ. زما وجود خو هسې يوه وسيله شوه ،... په هر آسپ چې سپريږې سپره شه او ځغله.»

نجلۍ خنجر د عماد په لور ور وړاندې کړ او ورته ئې وويلې« زما خنجر د خپله ځانه سره و ساته ، اوکه نه زه دې وژنم»

« ته دا زما توره هم له ځانه سره واخله» عماد ورته وويل « بيا هم ما نه شې وژلې»

دا ټوکې نه وې ، دواړو په پوره هوش او فکر سره داخبرې کولې ، هغوی په اسونو سپاره شول اويو اس ورپسې روان و.

دلمر تر راختلو پورې دوی هغې سيمې ته رسيدلي و چېرې چې صليبي عسکر نور نه تر سترګو کيدل ، دعماد دفوځ خپل څو کسه سپاهيان تر سترګو شول ، هغه ورسره خبرې وکړې او مخته ولاړل ، داپريل د مياشتې لمر ډير ګرم وې هغوی خوله اومخ پټ کړي و اوروان و ، لرې شګې د اوبو دسمندر په څير را وځيليدې ، او په ښې اړخ کې ئې د شګلوړه غونډيو غرونه تر سترګو شول ، دسفر په دوران کې هغوی له يوه بله سره يوه خبره هم ونه کړه ، د ګرمۍ نه علاوه د انسانانو لاشونو هم په هغه ځاې کې چپه چپتا اود ويرې فضا را پيدا کړې وه ، عماد نجلۍ ته وويلې « دا ستا دقوم دسپاهيانو لاشونه دي ، دوی د هغه پادشاهانود غوښتنو ښکار ګرځيدلي چې داسلامي سلطنت دله منځه وړلو له پاره د انګليستان ، فرانسې ، جرمني ، ايټالي او ....دکوموکومو ځاېو څخه دلته راغلي و .

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجلۍ چپه خوله ناسته وه، هغې به بیا بیا عماد ته کتل ، او د یوه سوړ اسویلي وروسته به ئې بیرته سترګې واړولې ، عماد د (سلول) دغرونو په لور مخه کړه، هغه ته مالومه وه چې هلته به اوبه اوسیورې پیدا شي ، لمر دهغې شاته پاته شو. غرونو ته ورسیدل ، د لټون وروسته ئې شنه ګیاه او بوټې تر سترګو شول ، په یوه ځاې کې د غره لمن شکیدلې وه، او هلته اوبه وې ، دآسه را ښکته شو ، اول ئې پخپله و ځښلې اوبیا ئې آسونه د اوبو څښلو ته ور پریښول ، او تر سیوري لاندې کیناستل.

« ته څوک ئې ؟» نجلۍ ترې وپوښتل ،« ستا نوم څه دې؟ او د کوم ځاې اوسیدونکې ئې؟»

« زه مسلمان یم» عماد ځواب ورکړ ،« زما نوم عماد دې او زه شامي یم»

«تا د شپې په خوب کې څوک یادول ؟»

« ماته په یاد نه دي» عماد ورته وویل « زه لکه چې په خوب کې خبرې کوم، زما ملګرو به هم ماته همداسې ویلې ، چې زه په خوب کې ګړیږم.»

«ستا مور یاخور شته ؟نجلۍ ترې و پو ښتل. او ورته ئې وویل «شاید چې ته هغوی یاد وی ،»

« وو ، یووخت !» عماد د افسوسه په ډک اوسیلي سره وویل.«اوس هغوی په خوب کې وینم.» نجلۍ ترې د ټولو خبرو د پوښتلو هڅه وکړه خو عماد ورته نور څه و نه ویلې، هغه نجلۍ ته وویلې « تا د خپل ځان په هکله ماته درواغ ویلي و. ماته ستا ښځه د پوښتني کولو اړتیا هم نه شته چې ته څوک ئې ؟ زه به تا هغه اړوندې شبکې ته سپارم اوبیرته به را ستونیږم ، که چېرې ریښتیا ویلې شی نو دخپل ځان په هکله را ته څه ووایه خو دا مه وایه چې ته دهغو صلیبي نجونو ښځه نه ئې چې زمونږ هیواد ته د ښارکښۍ له پاره راغلې و ې.»

«ته سمه خبره کوي »نجلۍ ورته وویل.« زه جاسوسه نجلۍ یم ، زما نوم "ایونا» دې»

ستامور اوپلارپه دې خبر دي چې ته څه ډول دنده تر سره کوی ؟» عماد ترې و پوښتل.

« زما مور اوپلار نه شته ،» "ایونا» ورته وویل « ما دهغوی شکلونه هم نه دي کتلي ، زما محکمه زما مور او دهغې مشر زما پلار دې ،» هغې دا خبره همدلته پریښوده ، او وئې ویلې « زما یوی ملګری د یوه مسلمان سپاهي د په ځنګ کولو په خاطر زهر و خوړل ، زه هغه وخت ډیره حیرانه وم چې کومه صلیبي نجلۍ د یوه مسلمان له پاره دومره قرباني ورکولي شي ؟ خو زه نن دا احساسوم چې هو دا کار کیداې شي.»

«داسې ځرګنده شوی وه چې هغه مسلمان سپاهي هم ستاپه څیر هغه نجلۍ د غلو ښځه دخپل ځان په قیمت خوندي کړې وه. اوبیا هغې نجلۍ هغه په زخمي حالت کې دخپله ځانه سره (شوبک) ته وړې و. ستا په څیر هغه هم دافکر نه کاوه چې نجلۍ څومره ښایسته ده ،، لوزینا ډیره ښایسته نجلۍ وه ، زه داویلې شم چې زه هم اوس ستا په خاطر خپل ځان ځارولې شم.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ما خپله دنده تر سره کړې ده» عماد ورته وويلې ، «مونږ دحکم تابع يو .»

«کيداې شې دا د جذباتو اغيزوي چې زه داسې محسوسوم لکه ما چې ته پخوا کله کتلې ئې.»

«کتلې به دې يم» عماد ورته وويلې «ته به مصر ته تللې وی ، هلته به دې کتلې يم.»

«زه مصر ته تللې يم» نجلۍ ورته وويلې، «خو ته مې هلته نه ئې کتلې .» هغې ورنه په خندا کې وپوښتل.

«زما په اړوند ته څه فکر کوې ؟ ايا زه ښايسته نه يم ؟»

«ما ستا د ښايست څخه انکار نه دې کړې .» عماد ورته وويل «زه پوهيږم چې ته دا پوښتنه ولې کوی.؟»

ته به حتماً حيرانه شې چې ما له تاسره هغه سلوک ولې ونکړ چې ستا د صليب دوه ملګرو له تاسره کول غوښتل ، کيداې شي ستا په زړه کې داويره تر اوسه هم شتون ولري چې زه تاته دوکه درکوم. اوتا (شوبک) ته د ورلو وروسته خرابوم. اويا ستا د خوښې خلاف له تاسره واده کوم. او يا دې پلورم ، زه غواړم ستا دا ويره له منځه ولاړه شي ، نجلۍ که زما له مذهبه وې اوکه له بله مذهبه ، زه هيڅ ښځينه ته به بد نظر نه شم کتلاې، دهغې علت دادې چې زه چې کله د دولس دبارلس کالو وم نو زما يوه کوچنۍ خور تښتول شوې وه ، دهغې عمر شپږ اوه کاله و ، اوس دادې شپاړس کاله تيريږي ، هغه په (شوبک) کې عيسايانو زمونږ دکوره پورته کړې وه، زه نه پوهيږم چې هغه به ژوندۍ وې اويا مړه ، که چيرې ژوندۍ هم وي نو دکوم امير په حرم سراې کې به وي ، اويا به ستا په څير جاسوسي کوي. هره نجلۍ چې وينم هغه خپله همغه خور ګڼم ، هغې ته په خراب نظر ځکه نه شم کتلاې چې هسې نه چې هغه هغه زماورکه شوې خور وي ، زه تا په دې خاطر (شوبک) ته له ځانه سره وړم ، چې هلته خوندي پاته شي ، زه پوهيدم چې په صحرا کې ستا ځانته تګ او بيا پياده تګ تا څه ډول انجام ته وررسوي، او بيا که ته د چا په لاسو کې کيوتې واې نو ستا حال به هماغه و لکه ستا صليبي ورونو چې له تاسره کول غوښتل ،ماته دخپل ښايست احساس مه راکوه ، زه ددې احساس له اړخه مړ يم، زه په دې صحراو کې د صليبيانو پسې د اس دځغلولو او هغوی په خپلو وينو کې د لمبلو څخه لذت اخلم.

نجلۍ هغه ته په حيرانونکو سترګو سره کتل ، دهغې په سترګو کې دتندې اغيز و ، دهغې سره تر اوسه پورې داسې خبرې چا نه وی کړې ، هغې ته دبې حيائې اوعياشۍ درس ورکړل شوی و. هغه ئې يوه ډير ښکلې دوکه اوفريب ګرځولې وه، په هغه ئې د حسن او شرابو نشه خپروله ، او هغه ئې د عصمت د مرغلرو څخه بې برخې کړې وه، او هغې ته ئې دروزنې وروسته د خپلو نورو نجونو ملګرو په څير خپل ځان د نارينه و په غيرتو کې د ور اچولو حکم کړې و. تر څو د هغوی زړونه په خپله ولکه کې واخلي. هغوی دخلکو په زړونو او دماغونو حکومت کاوه او خپل ځانو نه ئې شهزادګۍ ګڼلې ، هغې ته دا هم په ياد کې نه و پاته چې کور ئې چيرې وه، او مور وپلار ئې څوک و . د عماد جذباتي خبرو دهغې په ذات کې د يوې ښځې جذبات را پارولې و ، هغه په ژور سوچ کې ډوبه وه ، دهمدې ژور سوچ په وخت کې ئې وويل « ماته د يو ويرونکې خوب په څيردا په ياد راځي چې زه ئې د يوه کوره تښتولې وم ، خو ماته ياد نه دي چې په هغه وخت کې به زه

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو کلنه وم» هغې خپل دواړه لاسونه په ویښتانو کې تیر کړل او خپل ویښتان ئې په دواړو موټو کې را ونیول او داسې ئې کلک کړل لکه څوک چې پخواني یادوونه را ویښوي ، هغې وویل « په یاد نه راځي ، ځکه زما ماضي په شرابو ، عیش او عشرت او په ښکلي فریبونو کې ورکه ده ، ما هیڅکله هم فکر نه و کړې چې زما مور اوپلار څوک و او څنګه و ، ماته کله دمور اوپلار اړتیانه ده پیښه شوې ، زما احساس له منځه تللي و، ماته دا مالومه نه ده چې نارینه پلار او ورور به هم شتون ولري ، نارنیه خوما دخپلې تفریح داستعمال یو نانځکه ګڼي، په هغوی چې زما ښایست او زما ځواني نشه را نه وړي نو زه هغه دحشیشو او شرابو په واسطه خپل غلاموم ، خو اوس چې تا کومې خبرې وکړې هغې په ماکې هغه احساسات را بیداره کړل چې د مور ، پلار ، وررور او خور مینه غواړي.»

د هغې نا ارامي زیاتیدله ، هغه به تم تم کیده او خبرې به ئې کولې ، او بیا بلکل چپ پاته شوه، کله به ئې عماد ته سترګې و نیولې او کله به ئې د خپل سر ویښتان په دواړو لاسو کې و نیو ل، هغه په حقیقت کې د خپلې ورکې ماضي او حال ترمنځ په جګړه بوخته وه ، کله چې عماد ورته وویلې چې پاڅه چې ځو ، نو هغه د یوه کوچنۍ ماشومې نجلۍ په څیر د هغه سره روانه شوه ، د هغوی آسونو هغوی د غرنۍ سیمې څخه ډیر لرې یوړل خو بیاهم به هغې عماد ته همداسې کتل ، یواځې یو ځل هغې په خندا کې وویل.« ما کله هم د نارینه و په خبرو او وعدو باندې باور نه دې کړې ، زه نه پوهیږم چې زه ولې احساسوم چې زه باید له تاسره ولاړه شم؟» عماد ورته وکتل او مسکې شو.

***** (۸۸)

کله چې هغوی د (شوبک) دروازې ته ورسیدل نو دبلې ورځ لمر را ختلې و ، هغوی په صحرا کې یو ه شپه تیره کړې وه ، هغه ځای ته چې عماد غوښتل دا نجلۍ یوسي نو د هغې ځای په هکله ئې وپوښتل او ور روان شو. آسونه د ښاره څخه تیریدل ، او خلکو "ایونا» ته کتل ، په تلو تلو کې عماد د یوه کور سره خپل اس و دراوه ، او هغه بندې دروازې ته ئې وکتل ، "ایونا» ترې وپوښتل ،« دلته ولې و دریدې ،؟» هغه داسې و لکه هیڅ یې چې نه وي اوریدلي ، دوازې ته لنډ ورغې او په آس سپور ئې دوه درې ځلې د دروازې دړه و ټکوله. یو زوړ سړې دروازه پرانسته.

«دلته څوک اوسیږي؟» عماد ترې په عربي ژبه و پوښتل.

« هیڅوک نه » هغه زوړ سړي ځواب ورکړ ،«د عیسایانو یوه ښځه په کې اوسیدله خو کله چې زمونږ فوځ راغې نو د هغې ټوله کورنۍ و تښتیدله»

«اوس پرې تا ولکه کړې ده ؟»

زوړ وویرید . هغه وکتل چې سپور یو فوځي دې اود هغه څخه پوښتنې ګرويزنې کوي ، چې د عیسایي په کور هغه ولې ولکه کړې ده ، په داسې حال کې چې سلطان ایوبي د اعلان په واسطه دا حکم کړې و چې د کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

مسلمان په واسطه دي هيڅ عيسائي ته زيان و نه رسيږي.اوکه نه سخته سزا به ورکړل شي. هغه زوړ وويل .«ما پرې ولکه نه ده کړې ،ددې دساتنې له پاره دلته را غلی يم ، زه به دا بلکل بند کړم.ددې مالک ژوندی دی هغه مسلمان دی او د پنځلس شپاړس کالو راهيسې په هغه بيګار پنډ غالي کې پروت دی.

«ولی د مصر امير هغوی دپنډغالي څخه نه دي ازاد کړي ؟» عماد تري و پوښتل.

« دهغه ځاى مسلمانان اوس ازاد دي خو لا تر اوسه په پنډغالي کې دي.» زاړه ځواب ورکړ. « خو دهغوی ټولو روغتيائي حالت دومره خراب شوی دی چې دروند صلاح الدين ايوبي ورته اوس شيدې ، غوښه ، دوائياني او د ښه اوسيدو انتظام کړی دی زيات شمير ډاکټران د هغوی رو غتيائي حال څاري ، دهغوی څخه چې دهر يوه صحت ښه کيږي نو هغه خپل کور ته ور ليږي ، هلته چې څوک اوسيږي نو دهغوی خپلوان دهغوی دکتلو له پاره همله ورځي. ددې کور خاوند هم همله دی ، يوخو هغه ډير زوړ شوی دی او بل دا چې پنځلس شپاړس کاله ئې د پنډغالي اذيتونه ګاللي دي ، هغه يواځې ژوندی دی زه ئې کله کله کتلو ته ورځم. هيله ده چې روغ به شي ، ما هغه ته ويلي چې دهغه کور خالي شوی دی.»

« دهغه خپلوان چيرې دي ؟» عماد تري وپوښتل.

« هيڅ يو ئې هم ژوندی نه دی ،» زاړه ځواب ورکړ اودرې څلور کوره لرې ئې د يوه کور په لور اشاره وکړه او وئې ويل ،« هغه زما خپل کور دی ، زه ددې خلکو ګاونډي يم خو تاسې را ته دهغه خپلوان ويلې شئ ،»

عماد ددې پوښتنې وروسته چې دننه خو مستورات نه شته ، دآس څخه راښکته شو او دننه ولاړ ، په دېوالونو ئې لاس وواهه ، هغه خپلې اوښکې وچولې ، "ايونا» ئې د اوښکو د راتلو علت و پوښته ،هغه ځواب ورکړ.« خپل کوچنيوالی لټوم ، زه ددې کوره تښتيدلی وم ،، دا زما کور دی ،»دهغه اوښکې را رواني شوی اودهغه زوړ څخه ئې وپو ښتل ،«ددې خپلوان مړه شويدي، دهغې اولاد هم و ؟»

« يواځې يو ځوي ئې په څنګ شوی و ، چې د عيسائي غلو څخه زمونږ کورته را تښتيدلی و ،» زاړه ځواب ورکړ ،« ما هغه شام ته وليږه ځکه که دلته اوسيدلی نو وژل کيده به.»

عماد ته هغه شپه په ياد شوه چې دخپله کوره تښتيدلی وه او دګاونډي کور کې ئې پنا اخستې وه ، هغه همدا ګاونډی و ، خو هغه دې زوړ سړي ته و نه ويل چې هغه هلک چې تا د(شوبک) څخه شام ته استولی و هغه همدا ستا تر مخ ولاړ ځوان دی چې ته ورته قصه اوروې ، دعماد له پاره په خپلو جذباتو کنترولول ډير ګران شول ، خو بيا هم هغه يو سخت روزل شوی عسکرو. هغه زوړ ته ئې وويل « زه ددې کور دخاوند سره کتل غواړم ،ماته دهغه نوم را وښايه ،» زاړه هغه ته دخپل پلار نوم ور وښود اوعماد ته هم دخپل پلار نوم په ډيره ښه توګه په ياد و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

« دهغه هلک یوه خور وه .» زاړه ورته وویل «ډیره کوچنۍ وه هغه عیسایانو تښتولې وه ،او دهغې د تیښتې وروسته بیا ددې کور ټول وګړې د عیسایانو په لاسو ووژل شول.

« "ایونا» » عماد نجلۍ ته وویل « دخپل مقدس صلیب د پالونکو کرتوتونه دې واوره »

"ایونا» هیڅ ځواب ورنکړ. هغې چت ته کتل ، هغې ددروازې یوه پله بنده کړه اودهغې دشا لورې ته ئې مخ کړ. په دروازې باندې درې څلور وړې وړې خو ژورې ژورې لیکې کندل شوې وې هغه کیناسته او دا کندل شوی لیکې ئې به ډیر غورسره کتلې ، عماد هغه د سترګو لاندې څارله ، "ایونا» په هغو کندنو باندې لاس راښکوده ، هغه پورته شوه او دنورو کوټو د لیدلو له پاره ولاړه ، هلته ئې هم په همداسې کندل شوو لیکو باندې لاس کشاوه او د څه لټون ئې کاوه ، عماد ورغې او ترې وئې پوښتل ،« څه ګورې ؟»

نجلۍ ورته وخندل او وئې ویل « ستاپه خیر زه هم خپل کوچنوالې لټوم .» هغه دعماد څخه وپوښتل « داستاسوکورو ؟ نو ته بیا ددې ځابه تښتیدې ولې ؟»

«د همدې ځابه» عماد ځواب ورکړ اوهغه ته ئې واورل چې څه ډول دهغوی په کور عیسایانو حمله کړې وه او دهغې مور او ستر وورور ئې ورته ووژل ، او زه و تښتیدم او ما تر اوسه پورې دا درک کوله چې پلار به مې هم وژل شوې وي. خو دا زوړ وائې چې پلار مې په پنډ غالې کې ژوندې دې.

« تا هغه زوړ ته ویلې دي چې هغه هلک همدا ته وی چې تا ورته پناه ورکړې وه ؟»

« مانه غوښتل اوس ورته ووایم» هغه د تذبذب په حال کې وویل.

"ایونا» هغه ته په ډیر غور سره کتل ، او هغه زوړ دوی دواړو ته کتل اوحیران ولاړ و چې دوی دواړه دلته څه ګورې. عماد د کوچنیوالې په یادوونو کې ورک شوی و ، زاړه ترې و پوښتل « ماته څه حکم شته ؟»

عماد ټکان وخوړ او په حکمې لهجې ئې ورته وویل چې « دا کور چې اوس تا سره دې په پخپله به ئې ساتې.» او "ایونا» ته ئې وویل « را څه چې ځو »

« ایا ته دخپل پلار سره نه وینې ؟» "ایونا» ترې و پوښتل.

تر هر څه دمخه خپله دنده تر سره کوم.» عماد ځواب ورکړ ،«ما به هلته په شګلوړه صحرا کې خپل قومندان لټوي ، هغوی به زه په مړو کې شمیرلې یم ، هلته ماته اړتیا ده، را څه -زما سره -راځه ، چې زه دا امانت چاته وسپارم.»

***** (۸۹)

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجوني ،نجوني ، نجوني» سلطان ايوبي په غوړيدلي اواز سره علي بن سفيان ته وويل : « ايا دا كمبخته صليبيان زمونږ په لارو كې ولې دنجونو دپوالونه جوړوي ؟ ايا هغوی غواړي دا نجوني زمونږ ترمخ و نځوي او د(شوبک) کلا زمونږ څخه بيرته واخلي ؟

«دروندہ اميرہ !» علي بن سفيان ورته وويل ،« ته پخپله د خپلو خبرو ترديد کوی ، د ا نجوني دپوال نه شي جوړيداي ، ددوی څخه د بمک چينجي جوړ شوي ،او ددبمک کار تر سره کوي. ستا او د محترم نورالدين زنگی تر منځ دغلطيو د راپيداکولو کار د همدي نجونو په واسطه تر سره کيږي ، او همدي نجونو دشرابو او حشيشو په واسطه مسلمان حکام او امراء استعمال کړيدي.»

«دا هماغه موضوع ده چي مونږ پري د سلو ځلو څخه زياتي خبري کړي دي ، سلطان ايوبي ورته وويل « ماته دهغو نجونو په هکله څه ووايه ،دا خو څرګنده شوی چي هغوی اته واړه جاسوساني وی ، ايا هغوی تر اوسه پوري کوم نوي انکشاف کړي او که نه ؟»

« هغوی ويلي چي په (شوبک) كې صليبي تخريبكاران او جاسوسان شتون لري ،علي بن سفيان ځواب ورکړ ،« خو دهغوی څخه هيڅ يو په نښه شوی نه دي. ځکه چي دهغوی دکورنو او د اوسيدو د ځايو مالومات نشته ، ددوی څخه ئي دري څه موده په مصر کې پاته شوی هم وی او تازه راګرځيدلي دي ، هغه کار چي هغوی هلته کړي هغه مو تاته پخوا ويلي دي.»

« ايادوی اوس په بنديخاني کې دي؟» سلطان ايوبي ترې وپوښتل.

« نه » علي بن سفيان ورته وويل ،« هغوی په همغه خپل پخواني ځاي کې پاته دي. ساتونکي پرې ولاړ دي.»

په دې وخت کې دروازه چي دننوت اووئي ويل چي « عماد شامي قومندان يوه صليبي نجلۍ له ځانه سره راوړي او وائي چي هغه ئې د (کرک) د لاري څخه را نيولې ده ، او دانجلۍ جاسوسه ده،»

«دواړه دننه راو ليږه » سلطان ايوبي ورته وويل.

ددروازه چي د وتلو سره سم عماد او "ايونا» دننه راغلل ،سلطان ايوبي عماد ته وويل چي «مالوميږي چي د ډير لري ځايه څخه راغلی ئې ، ته له چاسره ئې ؟»

«زه په شامي فوځ کې يم ،» عماد ځواب ورکړ ، «زما د قومندان نوم اهتشام بن محمد دي اوزه د البرق د ډلي قومندان يم ،»

« البرق اوس په څه حال کې دي» سلطان ايوبي ترې وپوښتل ، او علي بن سفيان ته يې وويل « البر ق په حقيقت کې برق دي ، کله چي مونږ په سوډانيانو باندي غلچکي شپيني بريدونه کول نو قيادت د البرق په لاسو کې و . په صحرايي عملياتو کې ددوی مثال نه تر ستر ګو کيږي.»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«ستره سالاره !» عماد ورته وویل.« ډله مې د الله ج په لاره کې قربان شوی ده ، زما په ډله کې یوائې زه پاته شوی یم.»

«تاسو خو به ډیر کسان له لاسه نه وي ورکړي ؟» صلاح الدین ایوبي ترې وپوښتل« د مړو شوو اوقربان شوو تر منځ ډیر توپیر شته»

«نه دروند ه سالاره !»عماد ځواب ورکړ.«الله ج ګواه دي چې مونږ د یوه یوه کس په بدله کې شل شل صلیبیان له تیغه تیر کړي دي. که چېرې د صلیبیانو فوځ خپلو ځایو ته بیرته ستانه شوې وي نو هغه به یوائې زخمیان وي ، مونږ د فلسطین ځمکه د صلیبیانو د وینو په رنګ سره کړې ده ، زمونږ نور دلګي هم په دښمن باندې دقهر په څیر را وریدلې دي اوس په دښمن کې دومره توان نه شته ، چې په لږ وخت کې بل جنګ ته ځانونه چمتو کړي.

« او ته !»سلطان ایوبي د نجلۍ څخه و پوښتل« ایا ته غواړې چې په خپل اړوند مونږ ته هر څه ووائې ؟»

« هر څه وایم»"ایونا» ورته په آدب سره وویل او د سترګوئې اوښکې د اوبو په څیر روانې شوی.

«عماد شامي !» سلطان ایوبي عماد ته وویل « فوځي ارام ځاې ته ولاړ شه ، ځان پریمنځه ، نن ورځ اونن شپه ارام وکړه ، سبا بیرته خپل فوځي ډلې ته ستون شه.»

« ما له ځانه سره ددښمن دوه آسونه هم راوړي دي» عماد ورته وویلې « او دهغوی توري هم.»

«اسونه تبیلو ته او توري وسله تون ته تسلیم کړه» سلطان ایوبي ورته وویل.اوبیا ئې د لږ څه ځند وروسته وویل « که چېرې په هغو اسونوکې کوم یو ستا د اس څخه غوره وي هغه بدل کړه ، هلته په محاذ کې داسونو حال څنګه و؟»

«کومه اندیښنه نه شته» عماد ورته وویلې « چې یو اس مو له منځه ځي نود صلیبیانو دوه اسونه تر لاسه کوو.»

عماد سلام وکړ او بیرون راووت ، هغه خپل امانت سم ځاې ته رسولې و . عماد که له یوه اړخه فارغ شوی و خو د بله اړخه ئې زړه دروند و ، دا د جذباتو دروندوالې و ، دا د کوچنیوالې د یادوونو دروندوالې و اودا دهغه پلار د محبت اومینې دروندوالې و چې تر اوسه په پنډغالي کې شته و. دجنګ تر ختمیدو پورې هغه نه غوښتل د خپل پلار سره ووینې ، ویریده چې د پلار مینه او د زړه پخوانې زخمونه به ئې د دندې تر مخه خنډ وګرځي...... هغه خپل آس پسې دوه نور اسونه تړلې و او د تبیلې په لور روان و هغه ته د چاپیریا ل په هکله هیڅ احساس نه کیده، هغه اسونه یوه لورې ته یوړل او مخامخ ئې وکتل چې د (شوبک) دکلا دننه برخه ټوله تر سترګو کیږي ، ودرید او د کلا لیدنه ئې پیل کړه ، چېرې پیدا شوی و دکوم ځاېه وطن پریښوولو ته اړ شوی و ، جذباتو پرې نور هم ډیر دروندوالې کاوه.

« د لارې لرې و دریږه !» چا پرې اواز وکړ ، هغه شاته وکتل چې یو اس سپوره ډله را روانه ده ، هغه خپل آسونه یوه اړخ ته کړل ، کله چې د اس سورو اخري کس ددې څخه تیریده نو دعماد څخه ئې وپوښتل « د بیرون څخه را غلې ئې ؟» دهغه ځاېه څخه څه خبر دي ؟»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«د الله؏ کرم دي دوستانو !هغه ځواب ورکړ ،«دښمن له منځه تلونکې دي ، (شوبک) ته هیڅ خطره نه شته .،»

ډله مخته ولاړه او عماد ښې لورې ته را وګرځید....

*****(۹۰)

« ماله تاسې ځخه هیڅ هم نه دي پټ کړي» "ایونا» دسلطان ایوبي او علي بن سفیان ترمخ ناسته وه او ویل ئې . هغې ویلي وچې جاسوسه ده، دائې هم ویلي و چې په قاهر کې یوه میاشت اوسیدلې ده ، او هلته ئې د یو څو مسلمانو چارواکو نومونه هم وښول ، چې د سلطان ایوبي پر خلاف ئې کار کاوه ، او هغې دا هم ویلي و چې د صلیبیانو له اړخه سوډانیانو ته ډیره زیاته مرسته رسیږي ، او د صلیبي فوځونو تجربه لرونکي قومندانانو ته د شپیني غلچکي عملیاتو له پاره روزنه ورکول کیږي... "ایونا» د چا دپو ښتنې پرته دومره زیاتې خبرې وکړې چې یو جاسوس ئې د اذیتونو د ورکولوو وروسته هم کولو ته غاړه نه ږدي. ځکه چې په داسې خبرو کې دهغه جاسوس خپل ذات هم ککړ وي. د"ایونا» په دې ځرګندونو علي ته شک پیدا شو..

«"ایونا !» علي بن سفیان ورته وویل« زه هم ستا د فن لو بغاړې یم ، زه ستا ستاینه کو م چې د ډیرې ستړې مرتبې لوبغاړې ئې ، زمونږ د بندیخانی او اذیتونو ځخه دخوندي پاته کیدو په خاطر او زمونږ د بې لارې کولو له پاره ستا دا طریقه د ستاینې وړ ده. خو زه به ستا په دې دوکه اوفریب کې را نشم.»

«ستا نوم؟» "ایونا» ترې وپوښتل.

«علي بن سفیان» علي ځواب ورکړ. « تا به د(هرمن) ځخه زما نوم اوریدلې وي»

"ایونا» را پورته شوه او سوکه سوکه دعلي بن سفیان ځنګ ته را غلله په دواړو زنګونونو کیناسته ، دعلي بن سفیان ښې لاس ئې را واخست او ښکل ئې کړ.« ستا په ژوندي کتلو باندې زه ډیره خوشحاله شوم.، ستا په هکله ماته ډیر څه ویل شوي و. (هرمن) به ویلې چې که علي بن سفیان له منځه یوسئ نومونږ بیا د مسلمانانو په جرړو کې ځان ورننه باسو او د جنګ جګړې پرته به ئې له منځه یوسو »» نجلۍ بیرته پورته شوه او په خپل ځاې کیناسته.

« ما هلته په قاهره کې هڅه وکړه چې تا ووینم خو بریالۍ نه شوم ، هلته زما په شتون کې ستا د وژلو پلان جوړ شوی و ، خو بیا ئې را ته و نه ویل چې هغه پلان بریالې شو او که نه. زه ئې بیرته (شوبک) ته را وبللم»

«مونږ څه ډول ډاډ من شو چې هغه څه چې ته وائې بلکل سم او صحیح دي ؟» علي بن سفیان ترې و پوښتل.

«تاسې ولې پر ما باور نه کوئ؟» نجلۍ ترې په قهرېدلي لهجې وپوښتل.

«په دې خاطر چې ته صلیبي ئې ؟» سلطان ایوبي ورته وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که چېرې زه تاسې دا ووايم چې زه صليبي نه بلکه مسلمانه يم نو تاسې به ووائې چې دا هم دروا غ دي ، نجلۍ ورته وويل « زما سره هيڅ ثبوت نشته ، شپاړس اولس کاله کيږي چې زه دهمدې کلي څخه تېښتول شوی وم ، اوس چې راغلم ماته مالومه شوه چې زما پلار په پنډغالي کې دې ، هغې دخپل پلار نوم و ښود او دا ئې هم وويل چې هغې ته د خپل پلار د نوم مالومات هم همدا اوس وشو ، هغې وويل چې عماد هغه څنګه او په څه ډول په صحرا کې خوندي و ساتله ، او بيا دې غوښتل د شپې له اړخه هغه ووژني خو دهغې د خنجر لاس نه پورته کيده ، او زياته ئې کړه چې « ما د ورځې له اړخه د هغې مخ ته او سترګو ته بيا بيا کتل ، زما زړه کې داسې احساس را بيداريده او زه په شک کې لويدم چې ما عماد ددې پخوا چېرې کتلې و او پيژنم ئې. خو ما ته نه په ياد پږي ، ما دهغه څخه و پوښتل نو هغه وويل چې داسې نه شي کيداې..... د شپې دوه صليبي سپاهيانو پر ما باندې بريد وکړ نو عماد راپورته شواو يو ئې په برچې باندې وواژه . ما تر هغه وخته پورې خپل ځان صليبي ګڼه او زما ملاتړ هم د صليبيان سره و ، خو ما هغه دويم صليبي په خپل خنجر باندې هلاک کړ ، زه په دې خوشحاله نه شوم چې ما دهغوی څخه خپل عزت خوندي کړ بلکه پر دې خوشحاله شوم چې ما د عماد ژوند خوندي کړی و .....

« او کله چې په لاره کې عماد زما سره دخپل ځان په اړه جذباتي خبرې وکړې نو په ژوندانه کې دلمړي ځل له پاره زما په سينه کې هم احساسات را بيداره شول ، په ټول سفر کې مې عماد ته کتلي دي ، ماته همدومره ياد و چې زه په کوچنيوالي کې تښتول شوی وم ، خو دا ياد به هم په ذهن کې د ګرد په څير ورکيده، تاسې ته به مالومه وي چې زما په څير نجونې څنګه روزل کيدلې ، د کوچنيوالي يادوونه او اصليت د انسان د ذهن څخه بيرون وځي ، او زما همدا حال و . خو ماته ډاډ را پيدا شو چې زه عماد د پخوا څخه پيژنم. دا د وينې راښکودنه ده ، سترګو سترګو او زړه زړه و پيژانده ، شونې ده چې عماد هم همداسې محسوس کړې وي او د همغې احساس اغيزوي چې هغه زما په څير زړه وړونکې نجلۍ داسې له سترګو غورځوله لکه دهغه سره چې هيڅوک ملګرې هم نه وي ، هغه ډېر ځل زه په ژور و سترګو سره کتلم.»

"ايونا» په تفصيل سره خپله خبره اوروله اووئې ويل چې: (شوبک) ته را ننوتلو ، بيا عماد د يوه کور تر مخه و دريد او مونږ دواړه هلته دننه ورغلو..... هغه وويل « دا کور مې چې وکوت نو زما د کوچنيوالي يادوونه را بيداره شول ، ما په خپل ذهن باندې د زور را وړلو اړتيا احساس نه کړه ، دا پخپله ذهن و چې زه ئې ددې کور په ځاې ځاې کې ګروځولو ته اړ کړم ، ما د يوې دروازې چپ اړخ وکوت هلته ما ته د خنجر په څوکه کندل شوی ليکې تر سترګو شوی چې هغه ما د مشر ورور د تورې په څوکه کندلې وی. زما ذهن زه دېوې بلې دروازې شاته يوړم ، هلته هم همداسې ليکې وی ، بيا ما عماد نورهم په ډېر غور سره وکوت ، دهغه د ږيرې سره سره بياهم دهغه هغه شپاړس اولس کاله پخوانې صورت مې په ذهن کې راغې ، ما خپل ځان په ډېره ستونزمنه توګه کنترول کړ ، ما عماد ته نه دي ويلې چې زه د هغې خور يم. هغه دومره پاک فطرته او

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپيڅلي انسان او زه دومره ناولې او ناپاکه نجلۍ ، هغه دومره غيرتمنده اوزه دومره بې غيرته ، که چېرې ما هغه ته ويلي واې نو مالومه نه ده چې هغه به له ماسره څه کړې واي»

په دې وخت کې علي بن سفيان څو ځله سلطان ايوبي ته کتل ، خو هغه نجلۍ ته اوس هم د شک په سترګو ليدل ، مګر د نجلۍ احساساتي څرنګوالي ، د هغې اوښکي او ځيني الفاظو سره د هغې سلګۍ وهلو په دوارو داسي اغيز کړې و چې ووائي چې دنجلۍ خبري رينښتيا دي ، نجلۍ په اخر کې هغوی په دې قانع کړل چې دهغې په هکله دې مالومات را ټول کړي ، هغې وويل « که تاسو پر ما باور کوئ او که نه ،ما په بنديخانه کې واچوئ ، هر څه چې مو زړه غواړي را سره ئې وکړئ ، زما نور هيڅ نه دي په کار ، زه نه غواړم پس له دې ژوندی و اوسم که چېرې تاسې اجازه راکوئ نو زه به د خپلو ګناهونو د بښلو له پاره څه وکړم»

« ته څه کولې شې؟» سلطان ايوبي ترې و پوښتل.

« که چېرې تاسې ما (کرک) ته ورسوئ ، نو زه به دصليب درې څلور پادشاهان او د خپلې شبکې مشر (هرمن) ټول له منځه يوسم»

«مونږ به تا تر (کرک) پورې ورسوو» سلطان ايوبي ورته وويل « خو ددې کار له پاره نه چې ته هلته څوک ووژنې ، زه غواړم به تاريخ کې داسې تهمت تر شا پرې نږدم چې صلاح الدين ايوبي خپل دښمنان د يوې ښځې په لاسو ووژل ، په داسې حال کې چې په (شوبک) کې ئې فوځ ناست و . که چېرې ما ته دا مالومات تر لاسه شي چې دصليبيانو کوم پادشاه په کوم لا علاجه ناروغتيا ککړ دې نو زه به دهغه دعلاج له پاره خپل طبيبان ور واستوم ، اوبيا مونږ پر تا داسې باور هم نشو کولاې . خو ستا په دې غوښتنه باندې غور کولاې شو ، چې تا ته ببښنه وکړو او (کرک) ته دې ور و استوو .»

«نه» "ايونا» ورته وويل « زما په زړه کې هيڅ داسې غوښتنه نه شته ، زه غواړم مرګ اوژوند مې همدلته وي ، خو زما د يوې غوښتنې په هکله ضرور فکر وکړئ چې عماد ته ونه واياست چې زه دهغې خور يم ، زه پنډغالي ته د خپل پلار دکتلو له پاره ضرور ورځم ، خو هغه ته هم دا نه وايم چې زه دهغې لور يم .» هغې په چغو چغو و ژړل.

علي بن سفيان د خپلې اړتيا په مطابق دهغې څخه ډيرې زياتې خبرې پوښتلې وې اوبيا ئې دسلطان ايوبي څخه و پوښتل چې دا نجلۍ چېرې و ليږي؟ سلطان ايوبي د لږ څه فکر وروسته ورته وويلې چې دا په ډير درنښت او احترام سره و ساته ، ددې په هکله به پريکړه د لږ څه فکر کولو رووسته وکړو.

علي بن سفيان هغه له ځانه سره يوړه ، او دهغو کوټو څخه ئې يوه ورته په ګوته کړه چې جاسوسې نجونې به په کې اوسيدلې ،خو نجلۍ هلته د ورننوتلو نه ډه ډه وکړه ، او ويې ويل « زه ددې کوټو څخه کرکه لرم ، ايا دا به شونې نه وي چې ما همغه کور کې و ساتئ دکومه ځايه چې زه تښتول شوی وم»

(c) ketabton.com: The Digital Library

«نه »علي بن سفیان ورته ځواب ورکړ. «د یو چا د احساساتو په خاطر مونږ خپل اصول او ضوابط تر پښو لاندي کولاي نه شو.»

هغه هتله ساتونکو او ملازمینو ته لارښوني وکړې ، نجلۍ ئې همدلته پریښوده او علي ترې راستون شو .

عماد فوځي ارا م ځاي ته ولاړ ، ځان ئې پریمنځه او ویده شو ، خو ددومره زیاتي ستړتیا سره سره ئې بیا هم سترګې خلاصې شوی ، دډیرو هڅو کولو تر څنګ هم خوب پرې را نغې ، دهغه په ذهن کې همدا یو سوال راته، چې دخپل پلار سره ووینې اوکه نه ، ستړتیا ئې پریښوده او را پورته شو او دهغه ځاي په لور ئې قدم واخست چې په (شوبک) کې د مسلمانانو دپنډ غالي په نوم مشهور شوی و. هلته په رسیدو سره ئې د خپل پلار نوم واخست ، او په پوښتنه پوښتنه ئې خپل ځان خپل پلار ته ورساوه ، دهغه تر مخه یو زوړ سړې پروت و ، عماد ورته لاس ورکړ او خپل ځان ئې په قابو کې وساته ، دهغه پلار د هډوکو پنجره ګرځیدلې وه، هغه ته ښه خوراک او دوائیاني ورکول کیدې ، عماد دخپل ځان د ورپیژندلو پرته دهغه دا حوال پوښتنه وکړه ، نو هغه ورته وویل چې دکلونو اذیت ناکه مشقت ، قید ، د بچیانو د جدائي غم او ... دې حال ته راوړې دې ، چې اوس پرې ښه غذا او ښه دوائیاني هم اغیز نه شي کولې.»

پلار په ډیر مړژواندي اواز سره عماد ته خپل د زړه حال اوراوه خو عماد هم پخپل فکر کې شپاړس اولس کاله شاته تللې و. هغه ته دخپل پلار شکل و صورت ښه په یاد و ، اوس چې دهغه ترمخه کوم پلار پروت و نو دهغه دمخ هډوکې بیرون را وتلي و ، خو بیا ئې هم د هغه په پیژندلو کې لږ څه هم تأمل و نه کړ،هغه څو ځلي فکر وکړ چې هغه ته ووائي چې دې دهغه ځوی دي ؟ خو هغه د عقل نه کار واخست چې ورته ئې دا خبره ونه کړه. هغه دوه خطرونه محسوس کړي و ، لمړي دا چې پلار به ئې دا ښه لمحه ونه شي زغملاي ، او بله دا چې که وئې هم زغمي نو دهغه ترمخه به خنډ وګرځي ، او دا هم کیداي شي چې هغه ترې بیرته محاذ ته ولاړ شي او هغه دا صدمه هم و نه شي زغملاي ،هغه دخپل پلار سره لاسونه ورکړل او ترې ولاړ.

کله چې هغه بیرته خپلې کوټې ته راستون شو نو هغه ته حکم و شو چې مرکز غواړي دې همدلته وساتي. په دې خاطر دې هغه هر وخت په ارام ځاي کې شتون ولري ، هغه حیران و چې مرکزي کمان له ده سره څه کار لري ؟دا حکم علي بن سفیان د "ایونا» په هکله د مالوماتو د راټولو له پاره ورکړې و. هغه غوښتل ووینې چې د "ایونا» قصه تر کومه ځایه پورې ریښتوني ده ، هغه هلته پنډغالي ته ولاړ ، "ایونا» ورته دخپل پلار نوم ښوولې و ، علي بن سفیان ئې د پلاره څخه خبره تصدیق کړه چې دهغه لور په کوچنیوالي کې تښتول شوی وه، مشر ځوی اوښځه ئې وژل شوي و او کشر ځوی ئې د ګاونډي کور ته تللې و چې بیا ورته دلته په پنډغالي کې وویل شو چې هغه د (شوبک) څخه ویستل شوی دې.

نیمائي شپه وه ، "ایونا» د بسترې څخه راپورته شوه ، تر هغه وخته پورې ورته خوب نه ورته ، هغې د علي بن سفیان له سلوک څخه دا احساس کړې وه ، چې پر هغې ئې باور نه دې کړې ، او اوس نه پوهیږي چې انجام به ئې څه وي ، هغې فکر کاوه چې په څه توګه دوی ډاډمن کړي چې هغه قصه چې هغې دوی ته کړې هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درواغ نه ده ، ددې سره دهغې وينه د انتقام اخستلو له پاره په جوش کې راغله ، عماد سره يوځاې هلته خپل کور ته د تللو په وخت دهغې په ذهن کې د کوچېنوالي يادونه ، په خپله را بيداره شوی و . او دخوب په ځير ورته ډيرې خبرې را يادېدې هغې ته داهم ور په ياد شول چې هغې ته د تښتولو وروسته ډيره زياته مينه ، د لوبو نانځکی او ډير ښه خوراک څښاک ورکول کيده اوبيا هغې ته هغه ګناهونه راپه ياد شول چې ددې په لاسو به ئې کول ، او بيا دا ټوله د سر نه تر پښو پورې ګناه و ګرځيدله،هغه د انتقام اخستلو له پاره ناقراره وه ...... اوهمدې جذباتي حالت هغه خوب ته نه پريښوده ، په همدې ذهني کيفيت کې ئې دخپل پلار سره د کتلو غوښتنه هم قوي کيدله ، هغه بيرون نشوه را وتلاې ، ځکه بيرون دوه کسه ساتونکي هروخت موجود و ، دهغې دماغ اوس دفکر کولو وړتيا هم له لاسه ورکړې وه ، اود احساساتو تر اغيز لاندې را غلې وه .

هغې دروازه پرانسته د خبرو اواز ئې تر غوږو شو ، ښي لورې ته نژدې شل ګزه لرې ئې هغه دواړه ساتونکي په خبرو کې بوخت وکتل ، نجلۍ ددروازې څخه سر را ويستلې و اوهغوی ته ئې کتل اوغوږ ئې ورته نيولې و. ساتونکي دهغه ځاېه لږ څه نور هم لرې ولاړل ، نجلۍ په ډيره سوکه توګه را ووته او د عمارت بهرنۍ برخې ته ولاړه ، مخکې لاره ښکته شوی وه ،د خپلو پښو په خويدو سره لاندې ولاړه ، اوس نو هغه د ساتونکو په نظر نه راتلله ، هغې ته مالومه وه چې دمسلمانانو پنډغالې چېرې دي ؟ او دا هم ورته مالومه وه چې هغه اوس په ميلمستون بدل شويدې ، په دې خاطر هغې ته دا خطره نه وه چې هلته به ئې کوم ساتونکې و دروي ، هغه دخپل پلار سره د کتلو له پاره ورتلله هغې ته ئې يواځې نوم مالوم و . هغه تيزه تيزه روانه وه چې تر شا ئې د قدمونو اواز را پيدا شو ، شاته ئې و کتل خو څوک ئې تر سترګو نه شو ،اوهغه اواز ئې دخپلو قدمونو اواز وګاڼه او روانه شوه ، خو دا دبل چا دپښو اواز و ، يو قوي او تنومنده انسان دهغې پسې دهغه ځاېه روان شوی و په کوم ځاې کې چې هغه لاندې راکيوتې وه ،

دا اواز يو ځل بيا د "ايونا» ترغوږو شو ، هغه لا ولاړه نه وه چې په سر او خوله ئې ټوټه را و غورځيده ، د سترګو په رپ کې ئې ټوټه و تړل شوه ، اودوو ځواکمنو لاسوو هغه و نيوله ، هغې چې هر څومره ټوپونه ووهل ، خو ټوپونه وهل ئې بيکاره و. شپه تياره وه او داسېمه هم اباده نه وه . لږ څه مخکی ئې هغه په يوی کمبلې کې را ونغاړله، او د يوه لرګي په ځير په اوږه کړه ، هلته يو نه دوه کسان و ... نيم ساعت وروسته ئې هغه بيرته ښکته کړه ، اوس نو دوی په يوی کوټه کې وو چې دوه ډيوي په کې بليدې ، دلته څلور کسان و ، هغې ټولو ته په حيرانتيا سره بيا بيا وکتل او ورته ئې وويل «تاسې تر اوسه پورې همدلته ياست ؟.... او ګيرالډه ته؟ ته تر اوسه پورې دلته ئې ؟»

«مونږ ولاړو اوبيرته راغلو »ګيرالډ ځواب ورکړ ،«ددې ځاېه ستاسې دټولو د ويستلو په خاطر. ښه شو چې ته خو تر لاسه شوی.»

دا د هغه څلويښتو صليبيانو د ډلې وګړي و چې د (کرک) څخه ئې د همدې کار له پاره را استولي و تر څو هغه ټولې جاسوسې نجونې چې دمسلمانانو په ولکه کې دي دهغه ځاېه را وکاږي ، او د (شوبک) خپل

جاسوسان همله په شوبک کې منظم کړي ، اوکه شوني وي نو همدلته دې په تخریبکارۍ پیل وکړي ، په تخریکارۍ کې ئې دا کار هم شامل و چې په تبیلو کې به ور ننو ځي او د ځناورو په وښو کې به زهر ور ګډوي. لوژیستکې موادو ته دې اور ور اچوي ، دعسکرو په لنګر ځاې کې که شوني وي نو دهغوی خوراک دې هم په زهرو ولړي.

ددې ډلې قومندان ګیرالډ نومي یو انګلیس و چې د تباه کونکي ځارکښۍ ماهر و ، "ایونا" هغه ډیر ښه پیژانده بلکه د هغه شاګرده پاته شوی وه ، او ډیر نژدې دوستانه اړیکې ئې ورسره درلودل،دهغه په کتلو سره د "ایونا" وینه دانتقام د اخستلو له پاره یوځل بیا ګرمه شوه خو ډیر ژر ئې ځان کنترول کړ ځکه دا وخت دهغې د نفرت او کرکې د ښکاره کولو له پاره مناسب نه و ، ګیرالډ داسې ګمان هم نه شو کولاې چې "ایونا" به بدله شوي وي، هغه د "ایونا" څخه وپوښتل چې هغه چېرې تلله ؟ "ایونا" ورته وویل چې د تیښتې فرصت ئې پیدا کړې و .او غوښتل ئې و تښتیږي.

ګیرالډ هغې ته وویل چې هغه دچریکي جاسوسانو یوه ډله د (کرک) د مظلومو مسلمانانو په بڼه کې دلته راوړې ده ، په هغه ورځو کې د(شوبک) حالات داسې و چې دا ډله په اسانۍ سره د یوې ډلې په څیر را ننوتې شوه. د جنګ جګړې په اساس خلک تلل را تلل، د شاوخوا د کلو مسلمانان هم ښار ته ډلې ډلې را تلل ، په همدې تر تیب دا ډله هم را ننوتې وه ، هلته په ښار کې لا د پخوا څخه جاسوسانو شتون درلود.هغوی دا ټوله ډله د پردې تر شا و ساتله. ګیرالډ "ایونا" ته وویل چې هغه ددوو شپو څخه دغه ځاې په ننبه کړې چې نجونې په کې بندیانې دي ، دهغه ځاې په هکله هغه ته پوره پوره مالومات و ، بلکه همغه پخپله جوړ کړې و ، د شپې به هلته د کتلو له پاره ورته، او کتل به ئې چې د پهره دارانو کرچار څه ډول دې خو دا ډیر ښه اتفاق و چې د "ایونا" سره یوځاې شو . "ایونا" ورته وویل چې د نجونو را ویستل دومره اسانه خبره نه ده ،خو بیا هم شونې کار دې.

د شپې له اړخه پلان جوړ شو ، "ایونا" ګیرالډ ته وویل چې نجونې په پرانستو خونو کې دي چې دبندي خانې شکل نه لري ، یواځې دوه کسه پهره داران دي...او په همدې تر تیب ئې نور تفصیلات هم ورکړل ، دا پریکړه وشوه چې د نجونو د راویستلو له پاره چې څومره وګړو ته اړتیا وي هومره به هلته ولیږي ، اونور پاته خلک چې په کوم ځاې کې سره راټول شوي دي همله به پاته وي. ددې پلان وروسته "ایونا" ورته دا وړاندېز وکړ چې هغه باید بیرته هلته ولاړه شي ځکه چې دهغې په ورکیدو سره به د نجونو د پاسه پهره نوره هم سخته شي. او بیا به دا پلان ټول ناکامه شي. ګیرالډ د "ایونا" وړاندېز ډیر غوره وګاڼه ، او هغه ئې دخپله ځانه سره دهغې د اوسیدو تر ځاېه پورې یوړه ، ساتونکو چې "ایونا" د بیرونه څخه د راتللو په وخت کې وکتله ، نو سختې پوښتنې ئې ترې وکړې ، خو هغې یواځې یوه خبره وکړه چې هغه لرې نه وه تللې ، ساتونکې په دې خاطر چپ شول چې دنجلۍ په وتلو کې هغوی ته د هغوی د بې پروائې او غفلت سزا ورکول کیدله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله ورځ علي بن سفيان په يوه بل کار کې مصروف و ، "ايونا» ساتونکو ته وويل چې هغه سمدستي علي بن سفيان ته يوسي ،ساتونکې ددې کار څخه ډېر وکړه او فکر ئې وکړ چې دلته به دهغې په رابللو ځوک را نشي . "ايونا» په ډېر سخته توګه ساتونکی قايل کړ چې هغه بل چاته ووايي چې مرکزي کمان ته دا خبره ورسوي چې ډېر زيات مهم او نازکه پيغام دي. هغې ساتونکی ته وويل که چېرې هغه ددې پيغام و نه رسوو نو دومره زيات زيان به ورسيږي چې دهغې د بې غورۍ په هکله به دا ساتونکی هم د سزا څخه خوندي پاته نه شي...... ساتونکو د پيغام د رسولو چمتوالي وښود ، علي بن سفيان د پيغام د ورسيدو سره سم هغه نجلۍ ور وغوښتله ، او دهغې وروسته نجلۍ بيرته خپلې کوټې ته را ستنه نه شوه ،

کله چې دشپې له اړخه د (شوبک) ټول فعاليتونه او خوزښتونه په ځاې و دريدل او ښار په خوارږه خوب ويده شو. نو دهغه عمارت په شاوخوا کې نژدې لس کسه سيوري اوختل را اوختل چېرې چې نجونې پاته کيدې. عجيبه خبره دا وه چې دوارږه ساتونکي غائبه شوي و. د هغوی څخه اته کسو د ګيډو په خويدو سره ځانونه پورته را وړل ، هغوی ته"ايونا» ويلې و چې نجونې په کومو کومو خونوکې ناستې دي ، هغوی ته د کوټو دروازې او کړکۍ هم مالومه وی ، دوه کسان يوی کوټې ته ور ننوتل ، پاتو ددې پروا کولو پرته چې هلته ساتونکي شته او که نه د نورو کوټو په لورې په ډېره ډاډمنه توګه ورغلل،ځکه هغوی ته ويل شوي و چې هلته يوازې دوه کسان ساتونکي دي ، اولسوکسانو ته ددوو کسانو قابو کول اسانه و. هغوی د ټولو نجونو په کوټو کې ور ننوتل ، خو دهغوی څخه يوئې هم بيرون را ونه ووت.

ګيرالډ په هماغه ځاې کې چې تيره شپه ئې "ايونا» له ځانه سره وړې وه ناست و. په دې کور کې د پلان په مطابق شل کسان وسيدل. پاته نور ئې د بل کوم عيسائې په کور کې پټ شوی و. ګيرالډ په بې صبرۍ سره د نجونو انتظار کاوه ، تر اوسه پورې هغوی بايد دلته را رسول شوی واې......اخر دروازه و ټکول شوه ،دا د دروازې د ټکولو ځانګړې شان و . ګيرالډ پخپله ورغې او دروازه ئې پرانسته ، دا کور د پخوانۍ زمانې يوه ستره ښکلې شانته کلا وه، چې يو اميرکبير عيسائې تاجر په کې اوسيده. څنګه چې ګيرالډ دروازه پرانستله نو هغه چا دبيرون څخه راښکود ، د فوځيانو يو هجوم په دروازې کې را ننوت. دهغوی په لاسو کې اوږدې اوږدې برچې وي فوځيان د تيز او تند سيلاب په څير دننه ولاړل ، په يوې پراخه کمرې کې ناست صليبي چريکې جاسوسانو ته دځان د خورولو فرصت هم تر لاسه نه شو. دهغوی څخه وسلې واخستل شوی اوهغوی ئې د کور د خاوند او دکورنۍ د غړو سره يو ځاې بيرون راوستل.

همداسې يوه حمله په هغه ځاې باندې هم شوه ، چې پاته صليبي چريکان په کې خوندي و ، دا دوارږه حملې په يوه وخت کې تر سره شوی ، دا فعاليت ټوله شپه روان و ، دکورنو لټون وشو او سهار علي بن سفيان دصلاح الدين ايوبي ترمخه چې کوم خلک و درول په هغوی کې ګيرالډ او دهغه ځلوېښت کسه چريکان هم و. او نژدې همدومره شميره دهغو جاسوسانو او تخريبکارانو و چې د نورو ځايو څخه نيول شوي او را وستل شوي و. دهغو کورونو څخه چې څه شيان تر لاسه شوي و په هغو کې ډېره اندازه وسلې ، د زهرو ډېره اندازه ، برچې ، غشي ، اوراچونکي ماده ، اوډېره نقدي هم وه. دا د"ايونا» فعاليت و ، هغې د ګيرالډ سره پلان جوړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ او هغه ئي خپل انجام ته ورساوه. او ټول هغه څه ئي پرې را برسيره کړه چې په (شوبک) کې ئي پټ کړي و. ګيرالډ په "ايونا» باندې پوره باور درلود، "ايونا» د راتګ سره سم علي بن سفيان ته خبر ورکړ او د سهاره تر شپې پورې ئي دا پلان جوړ کړ اود جاسوسانو د ځايونو مالومات ئې را ټول او د هغوی ځايونه ئي په نښه کړل، دشپيني عملياتو له پاره ئي دصلاح الدين ايوبي چريکان را وبلل،نجونې ئي دکمرو څخه راوويستلې اوپه بل کوم ځای کې ئې پټې کړې. اودهغوی په ځای ئي په کمرو کې درې درې چريکان کينولي و. کله چې جاسوسان د نجونو د وړلو په خاطر هغو کوټو ته ور ننوتل نو مسلمانو چريکانو هغوی همله و نيول ،په دې ترتيب په (شوبک) کې دصليبيانو نژدې ټول جاسوسان نيول شوي و چې تر ټول ارزښتناک ئي هيرالډ و. ټول د تفتيش او دهغې وروسته د سزا له پاره په بندي خانو کې واچول شول.

"ايونا» د ټولو هغو مسلمانو شخصيتونو نومونه هم را بر بنډ کړل چې په قاهره کې دسلطان ايوبي پرخلاف مشغول و.، هغه منصوبه چې دحشيشينوپه لاسو د صلاح الدين ايوبي اوعلي بن سفيان د وژلو له پاره جوړه شوې وه ، هم "ايونا» بې پردې کړه اوسلطان ايوبي ته ئي وويل «اوس نو به ستاسو پر ما باور راغلي وي»

هغه منظر ډير جذباتي او ژړونکی و کله چې عماد ته وويل شو چې "ايونا» ئې خور ده او کله ئي چې ورور او خور د خپل پلار مخې ته ودرول نو د احساساتو په څپو کې دازوړ پلار بې هوشه شو. کله چې په حال شو نو وئې ويل چې دهغه د لور نوم عائشه دې ، نوسلطان ايوبي ددې کورنۍ له پاره ځانګړې معاش و ټاکه اودعلي بن سفيان شبکې ته ئي حکم وکړ چې دټولو جاسوسو نجونو په هکله پلټنه وکړئ. صليبيانو نورې نجونې هم دمسلمانانو له کورونو څخه را تښتولي وی ، سلطان پر خپل حکم کې وويل چې په هغوی کې چې څوک مسلمانه وي دهغوی کورنۍ ولټوئ او لونې ئي په پوره درنښت ور وسپارئ.

دسلطان ايوبي فوځ دډيرې سترې خطرې څخه خوندي پاته شو ... د (شوبک) څخه د لرې جنګی محاذونو خبرونه هم زړه خوشحالونکي و. خو سمدستي دې ته اړتيا ليدل کيده چې خپور وور فوځ سره را ټول کړل شي ، سلطان ايوبي دهمدې موخې دتر لاسه کولو له پاره فوځي نظام خپلو نائبيونو ته وسپاره اوپخپله ئي خپل مرکز د (شوبک) نه لرې صحرا ته يوړ. هغه د ګرندبو قاصدانو يوه ډله له خپله ځانه سره واخسته ، او دهمغوي په واسطه ئي په يوي مياشت کې دننه دننه خپل ټول فوځ سره راټول کړ ، دهغې وروسته ئي فوځ په درې برخووويشه او د(شوبک) دفاع ئي داسې ټينګه کړه لکه د قاهرې ئي چې کړې وه ، د ټولو لرې سرحدي دلګې و چې سپرو به ئي ګشت کاوه،دهغوی څخه پنځه ميله لرې د فوځ دويمه برخه په خيمو کې ميشته و او دريمه برخه ئي خوزنده ډله وه.

په (کرک) کې د را ټول شوي فوځ څرنګوالي داسې و چې هغوی د سمدستي حملې چمتوالي نه درلود، له دې اړخه سلطان ايوبي د نوو فوځيانو بهرتي کول ګړندي کړل اودنوو وګړو د روزنې له پاره ئي همله په صحرا کې پرواګرام جوړ کړ. هغه علي بن سفيان ته وويل چې (کرک) ته جاسوسان و استوي چې دهغه ځايه د خبرونو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د راوړلو نه علاوه دا کار هم وکړي چې دهغه ځاې ځوان مسلمانانو ته دکرک ښخه د وتلو او دلته په فوځ کې دخدمت کولو په لور ترغیب ورکړي.

*****(۹۱)

الحمد لله.

ددې کتاب ژباړه چې د ۲۰۰۸م زکال د جون دمیاشتې په شپږمه پیل شوې وه د همدې کال داګست په پنځمه پاې ته ورسیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نوري ژباړې

- اسلامي سياست: د مولانا ګوهر الرحمن (رحمة الله عليه) ليکنه.
- اسلامي رياست: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- د اسلامي انقلاب حکمت: د سيد اسعد ګيلاني (رحمة الله عليه) ليکنه.
- حجاب : دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- خلافت او ملوکيت: دمولانا ابو الاعلي مودودي (رحمة الله عليه) ليکنه.
- دنبوت پاې: د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- دقران د انکار نه تر دحديثو تر انکاره پورې: د شيخ الاسلام مولاناعبدالسلام رستمي (غفرالله) ليکنه.
- د ايمان پلورونکو داستان: د التمش ليکنه او د حکايت د مجلې د مدير عنايت الله را ټولونه.

او يو شمير نورى کوچنۍ رسالى ، چې نومونه به يې وروسته ، انشاألله، و ليکل شى.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library